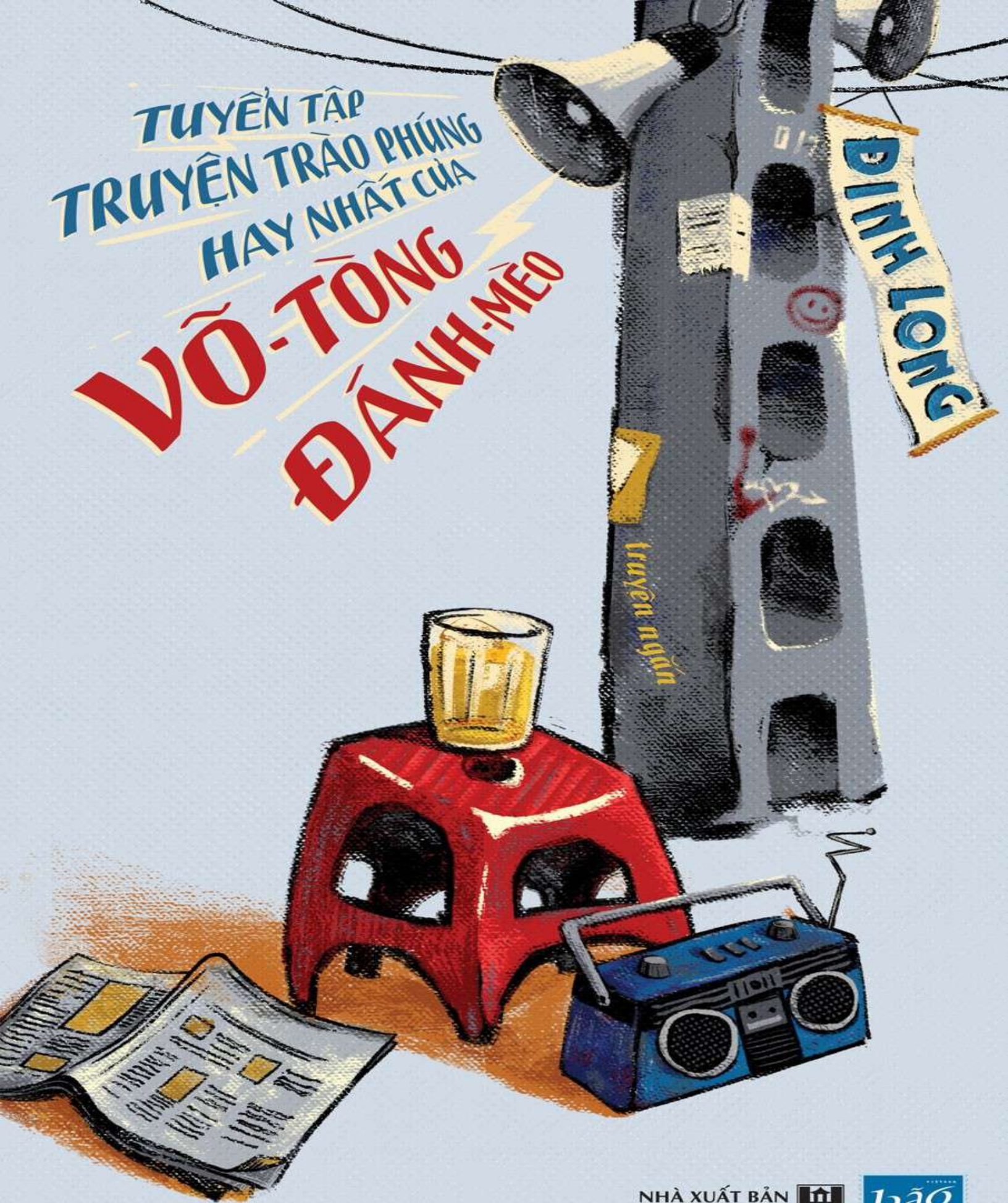

TUYÊN TẬP
TRUYỀN TRAO PHÙNG
HAY NHẤT CỦA

LỖ-TÔNG ĐÁNH-MÈO

NHÀ XUẤT BẢN
HÀ NỘI

Mục lục

[King Kong](#)

[Tâm Sự Thanh Niên Đa Cấp](#)

[Huyết Thư Từ Quất Lâm](#)

[Chuyện Nhà Cọ Tứ](#)

[Tết Của Gái Có Chồng](#)

[Bộ Phim Hót Nhất](#)

[Làm Cha Khó Lắm](#)

[Người Nổi Tiếng](#)

[Cho Người Yêu Hoa Sữa](#)

[Lòng Dũng Cảm](#)

[Tam Quốc Diễn Hề](#)

[Xét Tuyển Đại Học](#)

[Vợ Và Xe Máy](#)

[Ước Mơ Trong Đời](#)

[Những Người Cùng Khổ](#)

[Hên Xui](#)

[Hịch Phây-Búc](#)

[Cô Dâu 80 Tuổi](#)

[Thật Và Giả](#)

[Ngôi Nhà Ma Ám](#)

[Tổng Hợp Phần I](#)

[Tổng Hợp Phần II](#)

[Lưu Bị 3 Lần Mời Khổng Minh](#)

[Cô Gái Bán Dâm](#)

[Ông Đồ Già](#)

[Đôi Mắt Người Xưa](#)

[Chuyện Lì Xì](#)

[Ngày Không Phây](#)

[Chuyện Nhà Ruồi](#)

Lời Mẹ Dạy

Hội Trường Hội Phụ Nữ

Tổng Hợp Phần Iii

Tổng Hợp Phần Iv

Tổng Hợp Phần V

Tổng Hợp Phần Vi

Tổng Hợp Phần Vii

Tổng Hợp Phần Viii

Tổng Hợp Phần Ix

Tổng Hợp Phần X

Tổng Hợp Phần Xi

Tổng Hợp Phần Xii

Tổng Hợp Phần Xiii

Tổng Hợp Phần Xiv

Tổng Hợp Phần Xv

Tổng Hợp Phần Xvi

Tổng Hợp Phần Xvii

Tổng Hợp Phần Xviii

Tổng Hợp Phần Xix

Tổng Hợp Phần Xx

Tổng Hợp Phần Xxi

TUYỂN TẬP TRUYỆN TRÀO PHÚNG HAY NHẤT CỦA VÕ TÔNG ĐÁNH MÈO

Đình Long
www.dtv-ebook.com

King Kong

Sáng nay ngồi trà đá, tôi hỏi cô chủ quán:

- Mấy hôm nay cô đi đâu mà không thấy bán vậy?

- À! Cô về quê đóng phim!

- Phim gì ạ?

- Phim King Kong, nó quay ở quê cô mà!

- Cô đóng vai King Kong à?

- Không! Cô đóng vai quần chúng thôi! Chỉ là cảnh cả làng đang đi cấy, nhìn thấy con King Kong thì sợ quá, bỏ chạy toán loạn ấy mà!

- Đóng cảnh đó có khó không cô?

- Dễ lắm! Lão chồng cô, mỗi lần uống rượu say về là lại vác dao đuổi theo đòi chém cô, nên khi quay phim, cô cứ tưởng tượng con King Kong là lão chồng cô đang xách dao sẵn đằng sau, tức thì cô hoảng loạn và chạy điên cuồng. Cái này điện ảnh họ gọi là "diễn mà như không diễn", là "đo ni đóng giày", kiểu như vai đó viết ra là để dành cho mình vậy. Đạo diễn khen cô lắm, bảo rằng cô diễn sâu, có hồn và rất xúc động!

- Vậy nếu năm tới phim King Kong đi dự Oscar, cô có nghĩ là mình sẽ đoạt giải Oscar cho hạng mục nữ diễn viên quần chúng xuất sắc nhất không?

- Thì cứ hi vọng thôi! Nhưng chắc cũng khó đấy! Vì đến như anh Lác còn mãi mới được!

- Anh Lác nào ạ?

- Anh Leo Lác Đô ấy! Đợi 20 năm mới được Oscar mà!

Cuộc trò chuyện của tôi và cô chủ quán bị ngắt ngang bởi những âm thanh rầm rầm, chát chúa. Hoảng hốt quay ra, chúng tôi thấy một chiếc ô tô mất lái, đen sì như con King Kong, đang ầm ầm phóng lên vỉa hè, lao về phía chúng tôi. Tôi và cô chủ quán kinh hãi tột độ, lập tức chồm ngay dậy, chạy vắt chân lên cổ. Tôi chưa được xem phim có cảnh cô chủ quán bỏ chạy khi bị King Kong đuổi theo, nhưng tôi nghĩ, chắc nó cũng chả khác gì nhiều so với cái cảnh tôi và cô vừa chạy ô tô điên đó đâu...

King Kong là con quái vật giả tưởng đáng sợ, tưởng như chỉ có trong phim ảnh, nhưng không, loài quái vật ấy vẫn đang hiển hiện giữa đời thường: ấy là khi một người chồng nát rượu về nhà cầm dao chém vợ; ấy là khi một tài xế nông nặc mùi cồn trong hơi thở, không làm chủ được tốc độ, vượt ẩu, lao nhanh...

Giá mà chúng ta chỉ phải nhìn thấy King Kong trong phim, trong ảnh...

~~~~~***~~~~~

TUYỂN TẬP TRUYỆN TRÀO PHÚNG HAY NHẤT CỦA VÕ TÔNG ĐÁNH MÈO

Đình Long
www.dtv-ebook.com

Tâm Sự Thanh Niên Đa Cấp

Buổi đầu tiên tôi đi làm, thật tình cờ, lại đúng vào hôm diễn ra đại hội hoa hồng của công ty. Các cụ dạy rằng: "hơn nhau tấm áo manh quần, thả rông ở trần thì của ai cũng như của ai" - quả không sai. Bộ com-lê chú rể - mua lại của thằng bạn vừa bị vợ bỏ - giúp tôi thấy tự tin hơn hẳn, đồng thời hòa nhập được dễ dàng với một rừng com-lê khác của các đồng nghiệp. Tuy nhiên, khi mà anh MC gọi những cá nhân xuất sắc của công ty lên sân khấu và công bố mức lương của họ nhận được trong tháng, thì bộ com-lê đã không thể giúp gì được tôi nữa: tôi đã sốc, và sốc rất nặng: người bét nhất là 2 tỉ, trung bình là 3, 4 tỉ, đặc biệt, có cái anh đeo cà-vạt màu cứt chó, lương của anh ấy lên tới 7 tỉ.

Lúc ấy, tôi cứ ngỡ mình đang ở Zimbabwe, nơi mà đồng tiền mất giá, và 1 tỉ chưa mua nổi bao thuốc lá; nơi mà người ta dùng tiền để chùi đít thay cho giấy vệ sinh; nơi mà các tỉ phú nhan nhản, lang thang, dặt dẹo ngoài đường, mặc quần thùng đít, bôi rác, ăn xin... Nhưng không, tôi đang ở Việt Nam, nơi mà mẹ tôi dậy từ nửa đêm, còng lưng hái rau ngoài ruộng, oằn vai gánh gồng ra chợ, bán đến trưa cũng chưa kiếm nổi trăm ngàn; nơi mà những quán cơm từ thiện giá 2 ngàn đồng vẫn đông ngùn ngụt; nơi mà một chị phò hết đất, cùng đường, đói khát, sẵn sàng nhắm mắt để cho anh phụ hồ dày vò thân xác, rồi nhận về số tiền đủ để ăn bát phở... Bởi thế, tôi ngưỡng mộ những đồng nghiệp của tôi, đặc biệt là cái anh đeo cà-vạt màu cứt chó!

Đại hội kết thúc tốt đẹp trong tiếng vỗ tay rầm rầm của khán giả, à nhầm, của một rừng cán bộ nhân viên diện com-lê đứng dưới (người ta chỉ dùng từ khán giả khi xem kịch, xem tuồng thôi!). Lúc phi xe máy ra cổng, tôi thấy cái anh đeo cà-vạt màu cứt chó lương 7 tỉ ấy đang chen chúc đứng đợi xe buýt cùng một đồng lõa nhớ những đồng nghiệp khác. Vì rất ngưỡng mộ anh, nên tôi dừng lại, hỏi nhà anh ở đâu, nếu tiện đường thì tôi xin phép chở anh về. May quá, xóm trọ của anh ấy cũng khá gần chỗ tôi, vậy là anh ấy vui vẻ vén vạt áo com-lê, nhảy tót lên xe...

Tới nơi, anh cà-vạt cứt chó bảo tôi vào phòng trọ anh ấy chơi, rồi chạy sang phòng bên cạnh xin nước mời tôi, tiện thể vay gói mì tôm. Xong, anh chống hông, phùng mồm thổi lửa, nhóm bếp than tổ ong, đun nước, pha mì. Tôi hỏi: "Sao lương 7 tỉ mà anh vẫn đi xe buýt, vẫn ăn mì?". Anh bảo: "Bộ trưởng Thăng còn đi xe buýt được, Tổng Giám đốc Google sang Việt Nam còn ngồi vỉa hè trà đá được, thì tại sao anh lại không? Thói quen của một người đôi khi không phản ánh được đẳng cấp cũng như thu nhập của anh ta đâu em!" - Vừa nói anh vừa bê bát mì lên húp soàn soạt, rồi lại tiếp lời: "Hơn nữa, đi xe buýt và ăn mì tôm đã trở thành nét đẹp văn hóa chung của công ty ta rồi!". Tôi nghe vậy thì hết hoảng: "Thế em mới vào làm, có cần phải đi xe buýt, ăn mì tôm để hòa chung vào nét đẹp văn hóa của công ty không anh?". Anh cứt chó bảo: "Không cần! Em hãy cứ đi xe máy, và ăn những thứ em thích. Đến một lúc nào đó, em sẽ thấy mình không còn cách nào khác là phải bán xe máy, và cũng chẳng thể ăn gì khác ngoài mì tôm. Ấy là khi em đã hòa mình vào với văn hóa của công ty ta rồi đó! Văn hóa không phải là sự cưỡng bức, ép buộc, mà văn hóa là sự tự nguyện, là sự thấm dần và thấm thấu em ạ!" - Nói rồi, anh lại lò dò sang phòng bên cạnh mượn lọ Sunlight, hì hụi ra chỗ vòi nước đầu hồi, chống hông rửa bát.

Tối hôm đó, nhóm tôi tập trung tại đường Quang Trung (song song và vuông góc với đường Nguyễn Huệ) để cùng nhau tuyên bố mục tiêu, rồi gào thét, hú hét "À hu! À hu!", "Ô yes! Ô yes!" như mấy thằng điên. Tôi lần đầu được xuống đường cùng nhóm nên cực kỳ phấn khích, gào rất kinh

và hét hết mình, đến nỗi vãi cả cứt ra quần. Anh trưởng nhóm người thấy vậy thì động viên: "Không sao đâu! Em mới vào làm, ăn uống còn tùy tiện, lại gào hăng quá, nên vãi cứt là điều hiển nhiên. Sau này, khi em ăn mì tôm triền miên, em táo bón, thì có bôi Castrol vào, cứt cũng không vãi được!".

Lúc cả nhóm quay về, thấy con Camry mới coóng đang đỗ bên đường, anh trưởng nhóm liền sấn lại gần, tựa vào cửa xe, móc điện thoại ra tự sướng. Tôi còn chưa hiểu tại sao anh làm vậy thì đã thấy anh hồ hởi post cái ảnh vừa chụp đó lên Facebook, caption rất hay: "Trong tất cả những em xe của mình thì em này là mình ưng nhất, vì phần thân trên của em ấy nhẹ, bốc đầu rất dễ!". Rồi tiện thể, anh quay sang bảo tôi: "Em về xóa ngay mấy cái ảnh cũ trên Facebook của em đi! Thay vào bằng ảnh chụp với con Camry này, rồi sáng mai anh đưa em lên mấy trung tâm mua sắm, chụp thêm ít ảnh nữa để dành post dần. Ai lại com-lê oai như giám đốc, lương tháng vài ba tỉ mà Facebook toàn thấy ảnh cho lợn ăn, với cả ra đồng chăn bò, ra vườn tưới phân bao giờ". Anh còn bảo anh có ảnh của tất cả những thắng cảnh du lịch đẹp nhất của 27 nước thuộc liên minh EU, tôi thích đi du lịch nước nào thì cứ đưa ảnh chân dung của tôi cho anh, anh sẽ ghép giúp...

Hôm trước về quê, tôi có qua chơi nhà chú Điền - là ông chú bên nội nhà tôi. Tôi cho chú Điền xem ảnh tôi đang trèo lên ngọn tháp Ép-Phen ở Pa-ri, chống dấy trên nóc nhà hát Con sò ở Sít-ni, chú cứ trầm trồ, xuýt xoa, khen ảnh đẹp quá! Rồi khi tôi bảo lương của tôi hiện giờ là hai tỉ ba thì chú tròn mắt, há hốc mồm ra. Biết cá đã cắn câu, tôi tì tì rủ chú Điền về công ty tôi làm cho vui. Chú Điền cười tươi đầy hứng thú, nhưng rồi giọng lại chùng xuống: "Chú bị thoái hóa đốt sống đốt, đi đứng rất khó khăn, lại thêm bệnh trĩ kinh niên, nên lúc ngồi cũng vô cùng bất tiện. Không biết, liệu công ty cháu có chịu nhận?". Tôi cười bảo: "Nhận hết chú ơi! Công ty cháu vừa tuyển vào một anh bị liệt toàn thân, sống thực vật, chỉ nằm bất động trên giường, há mồm chờ người đút sữa. Ấy vậy mà lương của anh ấy cũng hơn hai tỉ đấy!".

Hứng thú là vậy, nhưng khi nhắc đến khoản tiền phải nộp để được vào làm ở công ty tôi thì chú Điền lại nhú mày. Tôi hiểu điều này, bởi nhà chú Điền là một trong những hộ nghèo nhất xã tôi. Lúc tiễn tôi ra cổng, giọng chú Điền có vẻ rất quyết tâm: "Cháu cứ về đi, chú sẽ cố xoay tiền, khi nào đủ chú sẽ báo!" - Vừa nói, chú Điền vừa lấy dây xích con chó nhà chú vào gốc cây. Tôi hỏi sao lại phải xích như vậy, thì chú bảo vì bọn trộm chó bây giờ manh động lắm, thả ra phát là chúng nó siết cổ kéo đi ngay.

Về tới nhà, tôi lập tức cởi bộ com-lê ra, rồi lấy dẻ ướt giặt qua cho đỡ bẩn (đúng ra là phải giặt, vì tôi đã mặc được hơn tuần rồi, nhưng chiều tôi lại phải diện nó sang nhà mấy bác mấy cô bên họ ngoại, giặt sẽ không khô kịp). Vừa giặt được vài phát thì thằng con chú Điền chạy qua nói là bố nó xoay được tiền rồi, bảo tôi sang lấy. Tôi sượng quá, lại diện bộ com-lê vào, lao đi ngay. Tới nơi, tôi thấy chú Điền cùng với một gã nào đó đang trói quặt con chó nhà chú ấy lại. Con chó rên ư ử, mồm nhỏ dãi, nằm tuyệt vọng giữa sân. Chú Điền nhìn tôi, giọng bùi ngùi: "Chú vay mấy nhà quanh đây mà vẫn chưa đủ, nên đành gọi thợ vào bán luôn con chó. Cũng hơi tiếc, vì con chó này sống rất có tình..."

Con chó bị trói vẫn nằm đó và nhìn tôi bằng ánh mắt rất lạ, cứ như thể tôi là thằng trộm chó vậy! Rồi mồm nó cố há ra, rít lên những tràng âm thanh vô nghĩa, như đang muốn nhắn nhủ với tôi điều gì đó. Nó tưởng tôi là đồng loại, và hiểu lời nó hay sao?

Lúc đưa tiền cho tôi, chú Điền cứ chùi chùi tay vào vạt áo, bảo: "Tay chú vừa bắt chó, dính cứt chó, nên dính cả cứt vào tiền, hơi bẩn, cháu thông cảm!". Tôi nghĩ thầm trong dạ: "Đúng là người nhà quê, chu đáo một cách quá thể: Giờ, người đời chả coi chúng cháu như cứt, thế thì việc gì mà chúng cháu phải sợ cứt!"

TUYỂN TẬP TRUYỆN TRÀO PHÚNG HAY NHẤT CỦA VÕ TÔNG ĐÁNH MÈO

Đình Long
www.dtv-ebook.com

Huyết Thư Từ Quất Lâm

Trước tiên, chúng em - những cô gái đang làm phò ở Quất Lâm - xin khẳng định đây là bức huyết thư được viết bằng máu của chúng em: người cắt máu ở tay, người cắt ở chân, người cắt ở bẹn, người may mắn đến tháng thì không phải cắt, vì có sẵn rồi, mỗi người góp một vài giọt để viết nên được bức huyết thư này.

Như mọi người đã biết, mấy ngày gần đây, truyền thông và mạng xã hội ầm ĩ, xôn xao về vụ một cô ca sĩ bỏ chồng rồi ngang nhiên cặp kè với một đại gia đang có vợ, gây bức xúc dư luận. Chuyện đó thực sự chúng em không quan tâm vì nó không ảnh hưởng tới thu nhập của chúng em. Duy chỉ có một điều khiến chúng em không hài lòng, đó là báo chí, truyền thông, dư luận, và đặc biệt là hội các mẹ bím sữa, cứ liên tục gọi cô ca sĩ đó là phò. Thay mặt cho những đồng nghiệp khác đang công tác trong ngành phò trên cả nước (chúng em nghĩ là chúng em đủ tư cách để "thay mặt", vì theo như thông báo mới nhất của Tổ chức nghiên cứu và phát triển phò Liên hợp quốc thì số lượng phò ở Quất Lâm hiện nay chiếm 69% tổng lượng phò quốc gia, tức là chiếm quá bán, mà quá bán thì được quyền đại diện), chúng em nghiêm khắc đề nghị báo chí, truyền thông, dư luận, và đặc biệt là hội các mẹ bím sữa không được gọi cô ca sĩ đó là phò nữa, vì gọi như thế là đang xúc phạm những người làm phò chân chính như chúng em.

Tại sao ư? Trước tiên, những người làm phò chân chính ở Quất Lâm như chúng em không đi cướp chồng, không phá hoại hạnh phúc gia đình người khác. Thậm chí, khách đến chỗ bọn em, sau khi đã giải tỏa bức xúc, còn được bọn em khuyên nhủ là nên quan tâm tới gia đình, chăm sóc cho vợ con. Khách nghe mười lần thì cả mười lần đều thấm thía, gật đầu lia lịa. Chúng em phục vụ khách cũng rất kín đáo, tế nhị, chứ không dám công khai nắm tay khách đi du lịch, mua sắm khắp nơi.

Chúng em làm việc trên cơ sở hết lòng tôn trọng khách, đặt lợi ích của khách lên hàng đầu: có khách không thích chơi bao, chúng em lại phải ngọt ngào phân tích về nguy cơ và tác hại của các bệnh lây nhiễm qua đường tình dục khi quan hệ mà không dùng biện pháp bảo vệ; có khách để quên ví, chúng em lần theo địa chỉ, mang đến tận nhà, trao trả tận tay vợ hoặc người yêu của khách; có khách bị xuất tinh sớm, chưa cho vào đã ra, chúng em linh động giảm tiền cho một nửa - chứ chúng em không bao giờ lợi dụng, đào mỏ hay bắt chấp thủ đoạn để moi tiền nơi khách.

Chúng em cũng làm việc theo mức giá đã định sẵn, giàu hay nghèo chúng em đều trân trọng và phục vụ hết mình, chẳng bao giờ phân biệt. Bởi thế, không có chuyện vì đại gia này nhiều Đô-La mà chúng em sẵn đón, rồi khi thấy đại gia khác lắm kim cương, bọn em lại bám theo...

Phò đã được công nhận là một ngành du lịch sinh lý hợp pháp ở rất nhiều quốc gia. Còn ở nước ta, chúng em linh cảm rằng: "ngày ấy, ngày ấy sẽ không xa xôi". Và nếu cái "ngày không xa xôi" ấy thành hiện thực, thì phò chúng em sẽ được vào biên chế, được đóng bảo hiểm xã hội, về hưu sẽ có lương, nghỉ để được hưởng chế độ thai sản. Khi ấy, cùng với Holiwood - kinh đô điện ảnh, Milan - kinh đô thời trang, Quất Lâm cũng sẽ chuyển mình, trở thành kinh đô phò của thế giới.

Nói vậy để thấy, phò chúng em vẫn đáng được báo chí, truyền thông, dư luận, và đặc biệt là hội các mẹ bím sữa tôn trọng, đừng có cái gì cũng tùy tiện mang ra so sánh với phò! Nghe chưa?

TUYỂN TẬP TRUYỆN TRÀO PHÚNG HAY NHẤT CỦA VÕ TÔNG ĐÁNH MÈO

Đình Long
www.dtv-ebook.com

Chuyện Nhà Cự Tứ

Bà cự Tứ ra trước ban thờ, kính cẩn thắp hương, lầm rầm khấn vái. Khói hương bảng lảng quyện với mùi khen khét bốc ra từ ngọn đèn dầu leo lét khiến cho không khí trong căn nhà bà cự Tứ vừa mang nét tôn nghiêm vừa có chút gì đó rất nặng nề. Anh con trai út đứng ngay phía sau lưng cự, tay lăm lăm ống tuýp, mặt lạnh lùng...

Đợi mẹ thắp hương xong, người con trai út mới chậm chậm tiến lên, chắp tay vái 3 vái trước ban thờ, xong quay sang mẹ vái thêm 3 vái nữa, tổng cộng là 6 vái, rồi đồng dục cất lời như tuyên thệ:

- Con đi phen này thề sống chết với khách thập phương và bà con thôn xóm. Bao giờ cướp được lộc cầm chắc trong tay, con mới trở về!

Bà cự Tứ lau vội vệt nước mắt - chả biết tự lúc nào đã lặn dài trên gò má nhăn nheo - rồi thều thào vừa nói vừa đưa cho con trai cái túi ni-lông đựng đầy bông băng và thuốc sát trùng:

- Con cầm cái này theo, nhỡ bị thương thì còn kịp thời sơ cứu. Con hãy nhớ: tuy mình đi cướp lộc, nhưng phải cướp bằng cái tâm, cướp có văn hóa! Nhớ chưa con?

Trống ngoài đền vang rền từng hồi giục giã, báo hiệu giờ cướp đã đến. Anh con út chắp tay từ biệt mẹ rồi hung hãn chạy như ăn cướp về hướng lễ

hội, bỏ lại cụ Tứ một mình trong căn nhà tranh nghèo, nghiêng nghiêng, xiêu vẹo. Cụ Tứ muốn đi cướp cùng con lắm, nhưng sức yếu rồi, ra đó, gặp mấy thằng thanh niên trẻ khỏe, chúng nó đập cho phát là lăn quay, nên lại thôi...

- Mẹ ơi! Cho con đi đái!

Nghe tiếng gọi của anh con cả vọng ra từ trong buồng, bà cụ Tứ lật đật chạy vào nâng con dậy, cầm bô, cầm gậy cho con đi đái (gậy ở đây là gậy tre để chống cho dễ ngồi dậy, làm ơn đừng nghĩ bậy). Anh này trước đây to khỏe như Lý Đức, nhưng năm ngoái đi cướp lộc ngoài đền, bị một thằng nó đập cho gãy đốt sống lưng, giờ chỉ nằm giường, ngồi dậy cũng khó, chưa nói gì là đi hay đứng.

Đang cho thằng cả đái, cụ Tứ lại nghe tiếng ú ớ của thằng hai từ gian ngoài vọng vào. Thằng này trước đây to khỏe như Phạm Văn Mách, nhưng năm ngoái đi cướp lộc ngoài đền, bị một đứa nó đập ống tuýp vào đầu, giờ liệt toàn thân, chỉ còn mỗi cái mồm là ú ớ được. Đòi ăn nó kêu ú ớ, đòi ỉa nó cũng kêu ú ớ, thành ra, nghe tiếng con kêu, cụ cũng chẳng biết là nó đang muốn ăn hay muốn ỉa...

Giờ, tất cả hi vọng và mong chờ, cụ đặt cả vào thằng út. Cầu cho năm nay nó cướp được lộc và lành lặn trở về, để nhà cụ sẽ có một năm thật nhiều may mắn...

TUYỂN TẬP TRUYỆN TRÀO PHÚNG HAY NHẤT CỦA VÕ TÔNG ĐÁNH MÈO

Đình Long
www.dtv-ebook.com

Tết Của Gái Có Chồng

Ra Tết, đi làm, gặp lại đứa em mới lấy chồng đợt trước Tết, mình hỏi: "Sao? Thấy Tết khi đã lấy chồng có khác với Tết lúc mới yêu nhau không?". Nó thờ dài, bảo: "Vẫn thế thôi! Chả khác gì!", rồi kể:

"28 Tết năm ngoái, anh ấy đưa em đi mua quần áo. Thấy mắt em sáng lên khi nhìn thấy cái váy đẹp lung linh, anh ấy cười, móc ví mua luôn. Khi biết cái váy ấy có giá hơn ba triệu, em xót tiền, cứ ôm cái váy rưng rưng. 28 Tết năm nay, em đòi anh ấy đưa em đi mua quần áo, anh ấy mở tủ, lôi cái váy năm ngoái ra, bảo: "Còn đẹp thế này, việc gì phải mua váy mới". Em khi ấy không xót tiền, nhưng cũng lại ôm cái váy rưng rưng...

29 Tết năm ngoái, em nói thèm ăn đùi gà KFC, anh ấy đưa em đi, gọi cho em luôn 5 cái. Em chỉ ăn được 4, anh ấy bảo: "Em dạo này ăn uống vớ vẩn quá, thảo nào sút cân". Rồi anh ấy ép em ăn bằng hết cái đùi gà thứ 5. Em no quá, cầm cái đùi gà đưa lên mồm mà cổ cứ nghẹn ứ, không sao xơi nổi. 29 Tết năm nay, em mua KFC về nhà, dọn sẵn ra bàn, đợi anh ấy về cùng ăn. Nhưng em gọi điện, anh ấy nói là bận ăn tất niên với bạn, bảo em cứ ăn một mình. Em khi ấy đang đói, mà sao cầm cái đùi gà đưa lên mồm vẫn cứ nghẹn ứ, không sao xơi nổi...

Mùng 1 Tết năm ngoái, em nằm dài trên giường cắn hạt hướng dương, bật sẵn TodayTV, chờ xem "Cô dâu 8 tuổi". Đùng phát mất cáp, không xem

được, em nhìn cái tivi mà bất lực, ảm ức tột cùng. Mừng 1 Tết năm nay, em chống hông trong bếp vật lông gà, làm cơm cúng. Biết đã đến giờ chiếu phim "Cô dâu 8 tuổi" mà không thể nào bỏ việc ra xem được. Em lại nhìn cái tivi mà bất lực, ảm ức tột cùng...

Mừng 2 Tết năm ngoái, anh ấy chở em đi chơi bằng xe máy. Ôm anh ấy từ phía sau, hai bàn tay em tê đi vì gió lạnh, nhưng mặt em lại nóng bừng vì được kê vào vai, gần sát môi anh ấy, cảm nhận hơi ấm từ anh qua từng làn hơi thở. Mừng 2 Tết năm nay, em ngồi dạng háng dưới bếp rửa bát, hai bàn tay tê đi vì nước lạnh, nhưng mặt em lại nóng bừng vì cái bếp than tổ ong đặt ngay bên, cảm nhận hơi ấm qua từng mớ khói khét lẹt đang nồng nàn thốc thẳng vào mặt...

Mừng 3 Tết năm ngoái, em và anh ấy ở bên nhau cả ngày trong nhà nghỉ. Đó cũng là hôm em trao cho anh thứ quý giá nhất của đời người con gái. Lúc dậy, thấy một vệt màu hồng vương trên ga trắng, chẳng hiểu sao em lại thấy tủi lòng, ôm mặt khóc rưng rưng. Mừng 3 Tết năm nay, em và anh ấy cũng ở bên nhau cả ngày trong phòng ngủ: em thì kiệt sức và mệt mỏi nên đổ bệnh, còn anh ấy thì nhậu nhẹt say mềm nên thở phì phò như con lợn vừa bị chọc tiết đang chờ người ta đun nước nóng cạo lông. Lúc dậy, thấy cái đống anh nôn mửa ra loang lổ trên ga trắng, chẳng hiểu sao em lại thấy tủi lòng, ôm mặt khóc rưng rưng..."

Ừ, nghe nó kể thì đúng là "vẫn thế thôi, chả khác gì" thật!

TUYỂN TẬP TRUYỆN TRÀO PHÚNG HAY NHẤT CỦA VÕ TÔNG ĐÁNH MÈO

Đình Long
www.dtv-ebook.com

Bộ Phim Hót Nhất

Danh hiệu này chắc chắn thuộc về "Cô dâu 8 tuổi". Nó hót đến độ một hãng phim tư nhân rất nổi tiếng (nhưng ít người biết đến) đã quyết định mua lại kịch bản để Việt hóa. Hãng phim này cũng đã rất chịu chơi khi mời Víc To Vú - đạo diễn đang nổi như cồn sau bộ phim "Tôi thấy dây vàng trên cổ anh" - về làm đạo diễn. Tuy nhiên, Víc To Vú đã khéo léo từ chối, anh nói: "Tôi năm nay đã hơn 40 tuổi rồi, làm xong 2000 tập của bộ phim này, nếu may mắn còn sống, thì tôi chắc cũng phải ngoài 90. Anh bảo, ngoài 90 mà chưa ỉa đùn, chưa phải gọi con cái vào rửa dĩa cho là hạnh phúc lắm rồi, sức đâu mà làm đạo diễn nữa".

Không chỉ khó khăn về khâu đạo diễn, việc lựa chọn diễn viên chính cho phim cũng là vấn đề khiến đơn vị sản xuất rất đau đầu. Bé Thảo - năm nay 8 tuổi, người được mời đóng vai Ăn Năn Đi (tên phiên âm Tiếng Việt của Anandi) - cũng đã chính thức tuyên bố sẽ không tham gia phim này. Thảo chia sẻ: "Điện ảnh với Thảo chỉ là cuộc dạo chơi, bởi ước mơ lớn nhất của Thảo là trở thành cô giáo. Nếu tham gia bộ phim này, đến khi quay xong, thì Thảo cũng đã gần 60 tuổi rồi, lúc ấy mới làm cô giáo thì Thảo sợ học sinh không còn hứng thú với Thảo nữa!".

Con đường đắt giá nhất

Thuộc về con đường sắp xây từ Hoàng Cầu tới nút giao Giảng Võ - Láng Hạ, với chi phí 2.5 tỷ/m.

Trước giờ, tôi chỉ biết, và hay ra con đường rẻ nhất là đường Phạm Văn Đồng: 200k/shot. Hôm nào trúng lô, khá khấm hơn chút, thì tôi ra đường Trần Duy Hưng: 500k/shot. Bữa nào tiếp khách của công ty, tiền tính vào công tác phí, thì tôi sẽ ra Nguyễn Chí Thanh: 1 củ/shot.

Chỉ đến hôm trước, đi với sếp tới đoạn Hoàng Cầu, sếp bảo xuống hỏi giá. Tôi chọn em ngon nhất để hỏi, em ấy nói 3 triệu. Thấy tôi há hốc mồm, em ấy giải thích: "Đây là con đường đắt nhất: 2.5 tỷ/m. Bọn em đứng đón khách ở đây, đương nhiên là giá cũng phải cao chứ anh!".

Trên đường vòng xe trở về Phạm Văn Đồng, sếp tôi luôn miệng lắc đầu, chửi thảm: "3 triệu/shot! Ăn cướp à!".

Con vật đắt giá nhất

Có người cho rằng đó là chim, bởi trên đời, không thiếu những người đàn bà vì mê chim mà bỏ cả chồng con, gia đình. Kẻ lại bảo rằng đó là bướm, bởi thế gian, rất nhiều người đàn ông vì bướm mà tan nát cửa nhà, khuynh gia bại sản. Tuy vậy, danh hiệu con vật đắt giá nhất lại thuộc về con ruồi.

Con ruồi này, tuy giá trên hợp đồng chỉ là 500 triệu. Nhưng sau đó, nó đã tặng thêm cho bên bán 7 năm tù giam, và khuyến mại cho bên mua một cuộc khủng hoảng thương hiệu nghiêm trọng mà thiệt hại được các chuyên gia kinh tế ước đoán lên tới xấp xỉ 2000 tỷ đồng.

Cũng con ruồi này, khi dính trên mép một cô giáo vô danh, ít ai biết tới, đã đột ngột khiến cô giáo ấy nổi như cồn, tiếng tăm bay xa muôn nhà, mọi ngả, đe dọa nghiêm trọng đến vị thế dẫn đầu của một cô giáo khác - người đã được viết thành truyện, thành sách, in dấu ấn đậm nét trong lòng thanh thiếu niên Việt Nam, đặc biệt là đời 7, 8, và 9x.

Khu vui chơi đông khách nhất

Danh hiệu này khó thoát khỏi tay của Công viên nước Hồ Tây ngày miễn phí. Chúng ta cùng tìm hiểu xem lý do gì giúp Công viên nước Hồ Tây không có đối thủ cạnh tranh trong hạng mục này.

Trước tiên, đến với Công viên nước Hồ Tây ngày miễn phí, khách sẽ như được trở về với tuổi thơ. Bởi nhìn hàng nghìn thanh niên cởi trần mặc quần sịp chen chúc, trêu ghẹo nhau trong bể bơi, ta sẽ liên tưởng ngay tới cảnh lũ khỉ vờn nhau dưới thác nước ở Hoa Quả Sơn, trong phim Tây Du Ký - bộ phim mà chúng ta ít nhất đã được xem một đôi lần khi còn thơ bé.

Thứ hai, nhiều em gái teen bây giờ, khi thấy bạn bè xung quanh tất cả đều đã mất trinh, chỉ riêng mình là vẫn còn zin, thì tỏ ra xấu hổ, mặc cảm, và khao khát cháy bỏng một ngày không xa cũng sẽ được mất trinh cho bằng bạn bằng bè. Nhằm bắt được nhu cầu này, Công viên nước Hồ Tây đã dựng một hàng rào sắt nhọn cho khách trèo qua, nhằm giúp cái khát khao cháy bỏng và chính đáng của rất nhiều em gái teen ấy trở thành hiện thực.

Các nam thanh niên FA cũng vậy, họ tất nhiên là luôn ước ao một ngày được nắm tay, ôm ấp, vỗ về một người con gái. Và đến với công viên nước Hồ Tây, họ được làm việc đó tha hồ, thoải mái. Không chỉ nắm tay mà còn nắm tóc, nắm dây coóc-sê; không chỉ vỗ về mà còn vỗ đùi, vỗ hông, vỗ ngực...

Bức tranh bí ẩn nhất

Nhiều người sẽ nghĩ ngay đến bức tranh trù tượng của họa sĩ Đít-To-Như-Bô (cháu ruột của đại thi hào Víc-To- Huy-Gô). Bức tranh này vẽ cận cảnh cái miệng của một người đàn ông đang ăn xúc xích với hàng ria mép rậm rạp, đen sì, quăn tít. Tuy nhiên, sự trù tượng lại tập trung vào cái miệng, khi nó không nằm ngang mà lại bị xoay thành dọc. Hai cái môi của

người đàn ông đang ngậm chặt cái xúc xích, tương ớt đỏ lòm trào ra hai bên mép. Trừu tượng hơn nữa khi mà cái xúc xích ấy cũng có ria mép.

Tuy nhiên, danh hiệu bức tranh bí ẩn nhất xứng đáng được trao cho bức tranh mà vị cán bộ tình nọ đã tặng cho hội người mù nọ. Lý do ư? Vì bức tranh ăn xúc xích của Đít-To-Như-Bô, tuy trừu tượng nhưng người xem vẫn nhìn được ra là họa sĩ vẽ cái gì. Còn bức tranh tặng cho hội người mù thì hội người mù chịu, không nhìn được, nên hiển nhiên, nó phải là bức tranh bí ẩn nhất!

Bài viết hay nhất

Liệu có phải là bài viết này không? Nếu phải: hãy bấm like để đồng tình, nếu không phải: hãy bấm like để phản đối. Người nào không bấm like, ấy là người không có lập trường, là người ba phải. Đừng như thế!

TUYỂN TẬP TRUYỆN TRÀO PHÚNG HAY NHẤT CỦA VÕ TÔNG ĐÁNH MÈO

Đình Long
www.dtv-ebook.com

Làm Cha Khó Lắm

Con trai tôi đang ngồi bàn học, thì đột nhiên cầm quyển vở chạy lại chỗ tôi, hỏi:

- Bố ơi, cái câu "Nhất cử lưỡng tiện" này khó hiểu quá! Bố giải thích cho con với!

Tôi lắc đầu, vờ ra vẻ không hài lòng, rồi cốc nhẹ vào đầu con, mắng yêu:

- Trên lớp thì không chịu nghe giảng, rồi giờ lại về hỏi bố! Thế con nói cho bố nghe, con hiểu câu này thế nào?

- Dạ! Con hiểu "Nhất" là một, "Cử" là cử chỉ, hành động, "Lưỡng" là hai. Tức là một hành động nhưng lại được hai cái tiện!

- Giỏi lắm! Con trai bố hiểu đúng rồi đấy!

- Nhưng con lại chưa hiểu hai cái tiện ấy là những tiện gì!

- À! Là tiểu tiện và đại tiện đó con! Một hành động mà kết hợp được cả tiểu tiện và đại tiện!

- Thế tức là đi ỉa hả bố?

- Đúng rồi con!

- Nhưng hôm qua, con đi ỉa mà chỉ thấy tiểu tiện, mãi cũng không đại tiện được bố ạ!

- Đây là con đang bị táo bón! Con phải chịu khó ăn nhiều rau quả, uống nhiều nước, như thế thì con sẽ lại "Nhất cử lưỡng tiện" ngay thôi!

- Thế có khi nào mình đi ỉa mà lại chỉ có đại tiện, không có tiểu tiện không bố?

- Có chứ con! Đó là khi con bị tiêu chảy liên tục, vài phút đi một lần, thì tiểu tiện sẽ không cung cấp kịp, chỉ còn đại tiện thôi. Để tránh tình trạng ấy, con phải chú ý ăn uống hợp vệ sinh, ăn chín, uống sôi, không dùng thực phẩm ôi thiu hoặc để lâu ngày! Con trai bố rõ chưa?

- Dạ! Con nhớ rồi ạ!

Dứt lời, cu cậu lại ngoan ngoãn chạy về bàn học.

Tôi biết, nhiều ông bố, bà mẹ, ở vào trường hợp như vừa rồi của tôi, sẽ rất dễ nổi cáu và quát mắng con. Đó là điều rất không nên. Các bạn phải hiểu rằng con cái chúng ta đang ở độ tuổi khám phá, tìm tòi và tiếp thu tri thức, bởi vậy, là cha mẹ, chúng ta phải có trách nhiệm giảng giải, phân tích sao cho con cái chúng ta hiểu được sự việc, nắm rõ được bản chất của vấn đề.

Hơn nữa, ngoài vấn đề con hỏi, nếu có cơ hội, chúng ta hãy cung cấp cho con thêm những kiến thức xã hội mở rộng khác. Ví dụ như vừa rồi, con tôi chỉ hỏi về câu tục ngữ, nhưng tôi lại khéo léo lồng ghép vào đó những bài học về vệ sinh an toàn thực phẩm, những thói quen sinh hoạt, ăn uống có lợi cho tiêu hóa.

Làm giàu không khó - ít ra là so với việc làm một người bố, người mẹ tốt! Chẳng thế mà từ hồi bé tí tẹo, tôi đã được học một bài thơ rất hay dạy cách làm cha. Tôi không thuộc hết, chỉ nhớ câu nào thì xin chép ra câu ấy:

Làm cha khó lắm

Phải đâu chuyện đùa

Vợ cho kẹo bánh

Chia con phần hơn

Có bên ti đẹp

Cũng nhường con luôn...

TUYỂN TẬP TRUYỆN TRÀO PHÚNG HAY NHẤT CỦA VÕ TÒNG ĐÁNH MÈO

Đình Long
www.dtv-ebook.com

Người Nổi Tiếng

Từ khi Tòng đưa đòi viết lách và phát hành được vài quyển sách vở vẫn đến giờ, có ai đó - không biết vì ưu ái, hay vì một phút bốc đồng không kiểm soát được lời nói - đã gọi Tòng là "người nổi tiếng". Tòng thực không dám nhận 3 từ đó, và cũng không muốn 3 từ đó. Bởi theo như những gì Tòng đọc trên báo chí, thì làm người nổi tiếng khổ bỏ mẹ, chả sung sướng gì đâu!

Làm người nổi tiếng thì phải vào nhà hàng sang trọng, ngồi điều hòa, mà Tòng thì lại bị cái bệnh dị ứng điều hòa: cứ vào chỗ nào có máy lạnh, nhiệt độ thấp hoặc cao hơn ngoài trời là hai bẹn Tòng (và các vùng lân cận) lại nổi mụn đỏ ửng, ngứa ngáy vô cùng. Đó là một trong hai lí do vì sao Tòng hay ngồi ở mấy quán bình dân, vỉa hè (lý do còn lại là vì không có tiền).

Làm người nổi tiếng thì phải ngồi xe hơi, hoặc không cũng phải xe tay ga xịn, trong khi Tòng bị say xe, rất sợ ô tô. Xe ga Tòng cũng không biết đi (vì không biết vào số ở chỗ nào). Đó là một trong hai lí do tại sao Tòng vẫn chạy con Wave ghẻ (lý do còn lại là vì không có tiền). Nói qua về con Wave ghẻ của Tòng. Khi con xe ấy lưu thông thì dù có ở cách xa cả trăm mét cũng sẽ vẫn nghe được tiếng yếm nhựa, tiếng chấn bùn, chấn xích va vào nhau loạch xoạch, lọc cọc, đinh tai nhức óc. Việc bấm còi do đó trở nên không cần thiết, thành ra, cái xe đã nát bét, nhưng riêng cái còi vẫn mới đét.

Trường hợp ai đó bị điếc, thì cũng vẫn không khó để người đó có thể nhận biết được xe của Tòng nhờ đám khói nghi ngút phụt ra dày đặc từ ống xả với bán kính bao phủ lên tới cả kilomet. Có lần đang chạy, nghe cái yếm rơi xuống đường đánh "xoảng" một phát, Tòng lập tức dừng xe, quay lại nhưng vẫn không thể nhìn thấy cái yếm đang nằm chỗ nào vì khói quá dày đặc.

Mặt khác, thận của Tòng hơi yếu, phải đi đá liên tục. Đêm muốn ngủ ngon vẫn phải đóng bím; ngày nhiều lúc đang đi trên đường phải dừng xe lại, chạy vào gốc cây đá. Nếu làm người nổi tiếng, sao dám đá bậy được?

Thêm nữa, Tòng còn thường xuyên phải vào nhà nghỉ. Vào thì tất nhiên chỉ nằm ngủ đơn thuần, lành mạnh, trong sáng thôi, nhưng nếu là người nổi tiếng, sẽ bị chụp hình, post lên mạng, lên Phây, rồi vợ con biết được lại hiểu lầm, tan nát hạnh phúc gia đình!

Tóm lại, Tòng không muốn nổi tiếng, không muốn bước chân vào sâu-bíp, và luôn tìm mọi cách để tránh xa ánh hào quang danh vọng đầy lộng lẫy, xa hoa nhưng cũng không ít cạm bẫy, điêu ngoa ấy. Thế nhưng, tài năng của Tòng giống như cái kim không bọc, lâu ngày cũng lò ra, và bởi vậy, có đôi lúc ra đường, Tòng vẫn bị một số người tinh mắt nhận ra.

Nhớ một hôm Tòng vào nhà vệ sinh công cộng. Có hai bạn (nam) đang đứng đá, thấy Tòng vào đá thì hai bạn ấy ghé tai nhau thì thào:

- Anh này hình như là đấy mà ạ!

- Chắc không?

- Chắc! Nhìn cái mặt đĩ thế kia, đúng chắc luôn!

- Vậy ra xin chữ ký và chụp hình với anh ấy nhanh lên! Chả phải mà mong ngóng được gặp anh ấy từ lâu rồi hay sao?

- Nhưng tao đang đái mà!

Vẻ tiếc nuối thể hiện rõ trên mặt bạn ấy! Tiếc cũng phải, bao ngày mong ngóng gặp thần tượng, đến lúc gặp lại bận việc quan trọng, không xin chữ ký được, ai mà chả tiếc! Thật may cho bạn ấy bởi Tòng là một người khá tinh ý và thân thiện, nên Tòng lịch lãm quay sang, giọng nhẹ nhàng:

- Em cứ đái bình tĩnh! Anh cũng chưa đái xong mà! Anh sẽ đợi ở đây để ký và chụp ảnh cùng em, yên tâm chưa nào?

Nói về độ nổi tiếng thì Tòng chỉ là con muối, nhưng nói về độ thân thiện và nhiệt tình với fan thì Tòng tin là không ngôi sao nào ở Việt Nam, thậm chí là trên thế giới, so sánh được với Tòng.

Lần thứ hai Tòng được người hâm mộ nhận ra, ấy là hôm Tòng đi mua cá khô ở chợ. Tòng nhặt khoảng năm con, cho lên cân, được tròn 9 lạng. Bà bán cá bảo nhặt thêm con nữa, nhưng nếu nhặt thêm con nữa thì lại thành cân một. Tòng bảo cân một tính tròn một cân nhé, thì bà bán cá không chịu, bẻ đôi con cá ra bà ấy không cho, bán 9 lạng bà ấy không bán, mà lấy cả cân một thì Tòng không đủ tiền. Giằng co, tranh cãi mãi cả nửa buổi vẫn không xong. Cuối cùng, có bà bán đồ thờ ở hàng bên cạnh thấy vậy thì quay sang, bảo:

- Thôi! Bà tính tròn cho cậu ấy thành một cân đi! Cậu này là nhà văn đấy!

- Bà có chắc không? Nhà văn thì thường phải bần bần, xấu xấu, chứ cậu này nhìn như người mẫu ấy!

- Nhà văn cũng vẫn có người đẹp trai mà! Con gái tôi suốt ngày vào Facebook đọc truyện rồi ngắm avatar của cậu này, nên tôi nhìn phát nhận ra ngay! Hồi trước, tôi rất lo lắng vì con gái tôi nghiện vào mạng xem sex, truy cập mấy cái trang bậy bạ, đồi trụy. Nhưng giờ vào mạng, nó chỉ thích đọc truyện của cậu này, không còn nghiện mấy cái phim ảnh khiêu dâm,

kích dục kia nữa. Nó hiền hơn, và ngoan ngoãn hẳn ra! Đúng là văn chương có sức mạnh vô hình thật khủng khiếp, đủ sức lôi người ta ra khỏi những dục vọng, ham muốn tầm thường, và hướng người ta tới những điều thánh thiện, trong sáng, thanh tao...

- Ủ! Mà nhắc đến con gái bà mới nhớ! Năm nay nó học lớp mấy nhỉ? Lâu rồi không thấy nó ra đây chơi?

- Cháu nó mới lên lớp 9! Đợt vừa rồi cháu nó nghỉ đê! Không thằng người yêu nào chịu nhận là cha đứa bé, nên con gái tôi phải chăm con một mình, làm gì còn thời gian ra đây chơi!

Tới lần thứ ba thì hơi khác một chút. Đó là hôm Tòng cầm trên tay quyển sách mới xuất bản của Tòng cho một chị cùng cơ quan mượn. Vào thang máy cùng Tòng là một cụ ông người dân tộc (Tòng đoán thế, vì cụ mặc trang phục của người dân tộc, lưng đeo gùi, hông treo cái tù và to như cái sừng trâu). Thấy Tòng cầm quyển sách, mắt cụ già sáng lên:

- Cái cháu có thể cho cái cụ này mượn cái quyển sách đó được không?

Nghe cụ già hỏi, thực sự Tòng rất vui. Bởi truyện của Tòng trước giờ chủ yếu hợp với các bạn trẻ, mà phần lớn là các bạn trẻ dưới xuôi. Thế mà giờ, có một cụ già, lại là cụ già dân tộc cũng hâm mộ và thích đọc truyện của Tòng, đó quả là một niềm vinh hạnh vô bờ bến cho những người cầm bút trẻ tuổi và đẹp trai như Tòng. Tất nhiên là Tòng lễ phép đưa quyển sách bằng hai tay ra trước mặt cụ. Cụ cũng nhận quyển sách bằng hai tay, run run lật trang đầu xúc động. Thế nhưng, chưa kịp đọc được dòng nào thì cụ già ôm bụng nhăn nhó với vẻ rất đau đớn và chực khuyu xuống...

- Cụ có sao không? - Tòng cuống quýt đỡ cụ, giọng hốt hoảng.

- Á! Đau bụng quá! Vừa rồi, cái cụ ăn cái tiết canh ở cái chợ nhà xanh, đi đến đây thì buồn ỉa quá! Ỉa ngoài đường thì sợ cái công an bắt, vào đây xin đi ỉa nhờ thì cái bảo vệ nó chỉ vào cái thang máy...

Nghe vậy, tôi ấn cho thang máy dừng lại, dìu cụ ra ngoài, đưa cụ đến tận cửa nhà vệ sinh. Cụ cảm ơn rồi rút, rồi hỏi:

- Trong đó có cái giấy để chùi chưa?

- Tất nhiên là có chứ cụ!

- Vậy thôi! Trả cái cháu cái quyển sách! Cái cụ tưởng chưa có cái giấy trong cái ấy nên cái cụ mới mượn!

Nói rồi, cụ dúm cuốn sách vào tay Tòng và chạy tọt vào trong. Cụ chạy nhanh quá nên Tòng không kịp hỏi xem cụ có muốn xin chữ ký và chụp ảnh lưu niệm cùng Tòng không. Nếu cụ muốn, Tòng sẽ đợi ở đây để ký và chụp ảnh cùng cụ. Xin nhắc lại lần cuối cùng: về độ nổi tiếng thì Tòng chỉ là con muỗi, nhưng nói về độ thân thiện và nhiệt tình với fan thì Tòng tin là không ngôi sao nào ở Việt Nam, thậm chí là trên thế giới, so sánh được với Tòng.

TUYỂN TẬP TRUYỆN TRÀO PHÚNG HAY NHẤT CỦA VÕ TÔNG ĐÁNH MÈO

Đình Long
www.dtv-ebook.com

Cho Người Yêu Hoa Sữa

Có lẽ trong thế giới của hoa, thì hoa sữa là một loài đặc biệt. Không hiểu sao, tôi cứ liên tưởng hoa sữa giống như một hot blogger cá tính: không ít người yêu, nhưng cũng rất nhiều người ghét!

Tại sao ghét thì dễ rồi! Cứ đi hỏi những ai nhà mặt phố, hoặc chẳng cần mặt phố nhưng có hàng (hoặc thậm chí có chỉ một) cây hoa sữa trồng sát nơi họ ở thôi, thì sẽ rõ. Họ sẽ cho bạn biết vì sao vào những hôm hoa sữa nở rộ, dù rất thích được ngắm ánh trăng lung linh rọi qua song cửa sổ, rất thèm được ngọn gió đêm thu trong lành, mát dịu lùa vào, nhưng họ vẫn đành phải đóng sập những cánh cửa kín mít như bưng; và vì sao đã đóng cửa, đã nằm trên giường rồi mà họ vẫn cần một cái khăn đậy lên mũi rưng rưng...

Tại sao yêu thì khó xác định hơn! Có người bảo vì nó đẹp, có người nói vì nó thơm, có người lại cho rằng vì nó lãng mạn, thậm chí có người chẳng cần lý do gì: bởi ghét mới cần lý do, chứ yêu thì đâu cần thiết phải cần!

Tôi tự nhận mình là một người yêu hoa sữa, nhưng là yêu đơn phương, yêu giống như một cậu học trò nghèo yêu một tiểu thư khuê các, yêu từ xa, yêu trong mộng, yêu lặng thầm, yêu mà không dám, và không bao giờ có ý định lại gần. Bởi tôi hiểu một điều rằng: nếu tiếp cận, nếu sán

lại gần nàng, tôi sẽ vỡ mộng, sẽ nhận lấy cho mình những khó chịu, nhức nhối trong lòng - hệt như những người nhà mặt phố, hoặc chẳng cần mặt phố nhưng có hàng (hoặc thậm chí có chỉ một) cây hoa sữa trồng sát bên cửa phòng.

Về hình thức, tôi không nghĩ là hoa sữa đặc biệt, vậy mà hoa sữa vẫn đặc biệt, thì sự đặc biệt ấy chỉ có thể đến từ tâm hồn - tức là từ mùi hương của nó. Một thứ mùi rất lạ nếu ta hít hà từ một cự ly phù hợp: mang mang, man mát, dịu dịu, thanh thanh, sâu thăm thăm, mà lại nhẹ tênh tênh...

Không hiểu sao, cứ mỗi lần ngửi mùi hương hoa sữa, tôi lại nhớ về cái đêm rất khuya, trăng tròn vành vạnh trên nền trời đêm xanh mướt, tôi cùng mấy thằng bạn sinh viên trong xóm trọ cởi trần mặc quần đùi trèo công ra ngoài mua rượu và cổ cánh vịt về nhậu. Chúng nó đi trước, tôi bị tụt lại phía sau bởi còn mãi ngửa mặt lên trời ngắm làn hoa sữa sóng sánh ánh trắng, nhẹ nhẹ rung rinh trong dịu dịu gió mơ màng... Và cũng rất kỳ lạ, cứ ngửi thấy mùi hoa sữa là tôi chỉ nhớ về cái đêm ấy thôi, mà không là một đêm nào khác cả...

Tôi cũng tự hỏi, liệu có ai đó giống tôi, ngửi thấy mùi hoa sữa và nhớ về một kỉ niệm ngọt ngào (hoặc xót xa) nào đó đã qua? Có thể là nụ hôn đầu của mối tình đầu trao nhau bên hàng hoa sữa? Có thể là một buổi chia ly, người đứng lại, kẻ òa khóc bước đi, bàn tay buông xuôi, chẳng buồn lau dòng lệ tuôn nóng hổi, mặc kệ cả những cánh hoa nhỏ gầy vương trên tóc li ti?

Nước hoa có phân biệt rõ ràng giữa nước hoa cho nam và cho nữ, phân biệt giữa nước hoa đi dạ hội, đi nhà hàng, đi nhà nghỉ, đi đám cưới, đám hỏi, đám giỗ, đám ma. Vậy nghĩa là: mỗi một mùi hương có một chức năng riêng của nó. Thế thì chức năng của mùi hương hoa sữa liệu có phải là liều thuốc ngược thời gian thần kỳ, đưa người ta trở lại với những ký ức mà đôi khi người ta đã vô tình lơ đãng quên đi?

TUYỂN TẬP TRUYỆN TRÀO PHÚNG HAY NHẤT CỦA VÕ TÔNG ĐÁNH MÈO

Đình Long
www.dtv-ebook.com

Lòng Dũng Cảm

Chiều qua, tôi sang nhà thằng bạn chơi. Đang pha trà thì đột nhiên thằng bạn đứng dậy, đi ra chỗ bếp. Tưởng nó mang đồ ăn gì ra, ai ngờ nó lấy cái bát, rồi rót trà vào, mời tôi uống. Tôi nghĩ chắc thằng này xem nhiều phim cổ trang kiểu như Thủy Hử hay Tam Quốc quá nên mới học được cái trò uống trà bằng bát của mấy anh hùng hảo hán. Nhưng không, đưa bát trà cho tôi, nó ngượng nghịu giải thích:

- Bộ chén thủy tinh đẹp lung linh bị thằng con trai đập nát rồi, uống tạm bằng bát nhé!

- Sao thằng con mày nghịch dại thế?

- Thì chả hiểu nó vớ đâu được cuốn sách Thực hành kỹ năng sống, rèn luyện lòng dũng cảm, trong đó có dạy cái trò đi trên thủy tinh. Thế là nó đập luôn bộ chén của tao, rồi cả tủ kính, gương, ảnh cưới, cứ cái gì bằng thủy tinh là nó đập hết. Xong, nó dồn đổng lại trên nền gạch đá hoa, dùng chân đất đi qua... Á... - Đang nói, thằng bạn tôi ôm chân nhăn nhó.

- Sao vậy mày?

Nghe tôi hỏi, thằng bạn liền giơ cho tôi xem cái lòng bàn chân nó chẳng chịt những vết thương, vết rách, rồi bảo:

- Con trai tao có thói quen làm gì cũng bắt bố mẹ làm theo. Nếu vợ chồng tao không làm theo nó, nó sẽ trèo lên ban công tầng 2 nhảy xuống, hoặc chạy ra đường lao đầu vào xe máy!

- Nó dọa vợ chồng mày thôi, không dám làm thật đâu!

- Nó làm thật đấy! Nó được rèn luyện lòng dũng cảm rồi mà, nên cái gì cũng dám làm hết!

Tôi nghe vậy thì cũng chịu, chẳng biết nói gì thêm. Rồi như chợt nhớ ra điều gì, tôi hỏi:

- Bây giờ không thấy vợ con mày đâu?

- À! Đi viện hết rồi! Vợ bị mảnh thủy tinh cửa đứt gân gót chân, con thì bị một miếng nhọn chọc thẳng gan bàn chân, tới xương luôn. May là tao còn đi lại, mang cơm cho vợ con được!

Nói rồi, nó tập tễnh đứng dậy, chuẩn bị cơm và đồ ăn để đem vào viện. Nhìn trong đám đồ ăn nó mang đi, tôi thấy một cái hộp đen sì, và không biết đó là gì. Tôi hỏi thì nó bảo:

- Cút gà đấy! Ăn cút gà cũng là một cách rèn luyện lòng dũng cảm! Thằng con tao đòi ăn, và bắt vợ chồng tao ăn cùng. Lúc đầu tao cũng tưởng là ăn cút gà rất đáng sợ. Nhưng khi ăn xong rồi, thấy cũng bình thường, và có thêm niềm tin, rằng nếu quyết tâm, thì cút gì cũng có thể ăn được!

Rồi nó vào viện thăm vợ con, còn tôi phóng xe máy về nhà. Thật đen đủi, đang đi thì cơn mưa như trút nước ập xuống...

Đèn đỏ! Tôi dừng xe lại! Mưa vẫn trút! Và tôi nghe tiếng chửi bới sau lưng: "Đi đi! Đang mưa, đừng làm đéo gì!". Thế rồi mấy người đó lách xe, phóng vù lên, mặc cho làn đường bên kia, cả đoàn người xe nhưng nhúc vẫn đang hồi hải cắt qua.

Ừ! Thì đi! Chúng nó vượt đèn đỏ được thì tôi cũng vượt được! Sợ đéo gì! Và thế là tôi cũng rú ga lao lên...

Đi qua đoạn đường đang thi công tuyến đường sắt trên cao, đột nhiên tôi nghe tiếng "Rầm". Một thanh sắt to như cái dầm rơi ầm một phát ngay trước đầu xe tôi. May sao nó không đè chết ai. Tôi sợ, không dám đi đoạn đường này nữa, định vòng xe đi lối khác. Nhưng đường đang đông, nên việc tôi vòng xe là rất khó khăn, và gây ùn ứ cả một khúc đường. Và tôi lại bị chửi: "Thằng điên! Quay xe làm đéo gì! Thỉnh thoảng sắt nó mới rơi thôi mà!".

Ừ! Thì không quay xe! Người ta vẫn dám đi tiếp thì sao tôi lại không dám? Sợ đéo gì! Vậy là tôi lại rú ga lao lên...

Mưa to quá, lại gặp đoạn đường trũng, nên nước dâng ngập đến nửa thân xe của tôi. Tôi sợ chết máy, và cũng vì sợ rơi xuống miệng cống, nên dừng xe lại. Và tôi lại bị chửi: "Đi đi! Người ta vẫn phi ầm ầm kia kìa! Sợ cái đéo gì!".

Ừ! Cũng phải! Người ta dám đi, sao tôi lại không dám? Sợ cái đéo gì! Vậy là tôi lại rú ga lao lên...

Và tôi chợt nhớ tới cuốn sách thực hành kỹ năng sống, rèn luyện lòng dũng cảm đang xôn xao cư dân mạng mấy ngày nay. Tôi thấy cuốn sách ấy thực sự không cần thiết lắm, bởi chỉ đi có một đoạn đường từ nhà thằng bạn về nhà tôi thôi, thì tôi đã được học vô số những bài học về lòng dũng cảm. Cần đéo gì sách!

TUYỂN TẬP TRUYỆN TRÀO PHÚNG HAY NHẤT CỦA VÕ TÔNG ĐÁNH MÈO

Đình Long
www.dtv-ebook.com

Tam Quốc Diễn Hề

Từ mờ sáng tới giờ, tại đại bản doanh nơi Lưu Bị đóng quân, chưa khi nào ngớt tiếng vó ngựa rầm rập, tiếng binh lính chạy hồi hả, tiếng cờ chiến reo phần phật, và cả tiếng xe ba gác chở lương thảo ì ạch, gấn lên từng hồi phì phạch, nhả ra những mớ khói dầu đen ngòm, khét lẹt. Nắng chiếu chói chang, hừng hực trên đỉnh trời, khiến những đám cỏ lá đi, khô héo như rơm, trắng bệch trong màn cát bụi mịt mù.

Một trận đánh rất lớn sắp diễn ra! Chắc chắn là như thế!

Ở bên trong lều, Lưu Bị và Khổng Minh đang ngồi trầm ngâm, đăm chiêu toan tính. Sự căng thẳng thể hiện rõ trên gương mặt mệt mỏi của cả hai: Lưu Bị mắt thâm quầng, hốc hác; Khổng Minh thì má tóp lại, phờ phạc, bàn tay gầy guộc run rẩy cầm chiếc quạt lông vịt, thi thoảng lại phe phẩy làm phất phơ chòm râu dài điểm bạc xác xơ...

- Đang lúc nước sôi lửa bỏng mà không thấy mặt Quan Vũ và Trương Phi đâu cả! Thật là... - Lưu Bị vừa nói vừa thở dài bực bội.

- Dạ! Chúa công quên rồi sao? Quan Vũ đã xin phép đi họp lớp cấp 3 từ sáng, còn Trương Phi xin về quê đám cưới người yêu cũ từ chiều qua ạ! - Khổng Minh đáp lời.

- À ừ nhỉ! Ta mãi lo nghĩ quá nên đâm ra đãng trí mất rồi!

- Dạ! Chúa công yên tâm! Thần đã cho gọi gấp hai người đó về đây rồi ạ!

- Gấp thì cũng chỉ Quan Vũ thôi, chứ Trương Phi ở quê, đường xa, sao lên nhanh được! Mà quê Trương Phi ở đâu ấy nhỉ?

- Quất Lâm ạ! Chúng ta chẳng về thăm quê Trương Phi vài lần rồi còn gì!

- Về thăm vài lần, nhưng có vào nhà nó lần nào đâu mà nhớ!

- Dạ! Giờ quê Trương Phi được đầu tư nhiều, phát triển lên nhanh lắm, đường cao tốc vèo vèo! Từ đây về đó nếu cưỡi ngựa chỉ hết khoảng 2 tiếng, đấy là tính cả thời gian cho ngựa nghỉ ăn cỏ và đi vệ sinh luôn ạ!

Cũng đúng lúc này, cả Quan Vũ và Trương Phi đều đã về tới. Vừa nhìn thấy Lưu Bị, Trương Phi lập tức hỏi ngay:

- Có chuyện gì vậy đại ca? Đệ thấy ngoài kia binh lính rầm rập, ngựa xe dồn dập...

Lưu Bị nghe vậy thì lắc đầu chán nản:

- Hôm nay là ngày cuối cùng nộp hồ sơ xét tuyển đại học, những đứa điểm cao ém hồ sơ lại, chờ tới sát giờ mới nộp. Thành ra, vị trí của ta đã bị đẩy xuống khá xa so với điểm chuẩn, và gần như không còn khả năng đỗ...

- Đại ca nộp hồ sơ trường nào? - Quan Vũ hỏi.

- Ta nộp Đại học Y!

- Đại ca được bao nhiêu điểm?

- Vừa đủ đỗ tốt nghiệp, trong đó hai môn suýt bị điểm liệt!

Lưu Bị nói, rồi cúi gằm mặt đầy xấu hổ. Khổng Minh thấy vậy thì lại đỡ lời:

- Thực ra, không phải vì chúa công học dốt, mà đúng giai đoạn cần tập trung ôn thi thì chúa công lại phải dồn sức cho trận đại chiến Xích Bích với quân Tào Tháo, thành ra không ôn tập được nhiều!

- Nhưng điểm thấp như thế mà đại ca vẫn dám nộp hồ sơ vào Đại học Y sao? Nếu vậy thì cái kết cục này hẳn đại ca đã tự biết trước chứ? - giọng Trương Phi đầy bức xúc.

- Trương Phi nói vậy là chưa hiểu chúa công rồi - Khổng Minh tiếp lời - Từ lâu, chúa công đã có ước mơ được trở thành một bác sĩ sản khoa, được đỡ đẻ cho những người mẹ trẻ. Bởi những người mẹ trẻ mới sinh đẻ lần đầu luôn gặp phải rất nhiều những khó khăn, bỡ ngỡ, và họ rất cần sự giúp đỡ của những người bác sĩ yêu nghề, có tâm với nghiệp. Đó là một ước mơ rất đẹp mà chúng ta không ai có quyền trách móc!

- Thế còn đại nghiệp của chúng ta thì sao? Còn ước mơ thống nhất Trung Nguyên, lên ngôi Hoàng Đế, đại ca quên sao? - tới lượt Quan Vũ giọng nghẹn ngào.

- Quan Vũ nói vậy là chưa hiểu chuyện rồi - Khổng Minh lại ngắt lời - Người quân tử thì phải biết lo xa. Nếu đại nghiệp của chúng ta thành công, và chúa công lên ngôi Hoàng Đế, thì lúc ấy rất cần một tấm bằng đại học. Bởi chúng ta đang sống trong một xã hội trọng bằng cấp. Đến anh xe ôm còn có vài ba tấm bằng đại học, chẳng lẽ Hoàng Đế lại không có? Còn nếu đại nghiệp của chúng ta thất bại, thì chúa công sẽ giải nghệ, khi ấy, lại càng cần phải có một tấm bằng đại học để đi xin việc, kiếm sống, mưu sinh.

Trương Phi và Quan Vũ nghe quân sư Khổng Minh nói xong thì có vẻ đã hiểu ra, liền lập tức hạ giọng:

- Vậy, quân sư có kế sách gì không ạ?

Khổng Minh từ từ đứng dậy, thong thả vuốt bộ râu dài, phe phẩy chiếc quạt trên tay, rồi cất giọng chậm rãi:

- Giờ, thời gian không còn nhiều nữa. Nên việc bức thiết nhất là phải nhanh chóng rút được hồ sơ của chúa công ở Đại học Y ra để nộp sang trường Đại học Mỏ Địa chất, càng sớm càng tốt! Bởi Đại học Mỏ Địa chất năm nay có một khoa mới là khoa Đào Mỏ, ít người biết tới, nên chắc điểm chuẩn sẽ không cao!

- Sao lại là Đại học Mỏ Địa Chất ạ? Đại ca ước mơ thành bác sĩ sản khoa cơ mà?

- Giờ thì còn ước mơ cái con mẹ gì nữa! Cứ ngành nào thấp, trường nào thấp thì nộp thôi! Đỡ được là may rồi! - Khổng Minh quát lên.

Thấy Khổng Minh nổi cáu, Quan Vũ và Trương Phi không dám làm căng nữa, đành nhẹ nhàng xuống nước:

- Vậy kế hoạch cụ thể thế nào, xin quân sư cứ nói ạ!

- Quan Vũ! Ta cấp cho người 69 vạn quân tới cổng trước của Đại học Y, cố gắng gây náo loạn để thu hút sự chú ý của thí sinh và phụ huynh. Khi đám đông tò mò di chuyển bớt về cửa trước thì Trương Phi dẫn theo chúa công cùng 69 vạn quân khác lập tức ập vào theo lối cửa sau để rút hồ sơ. Xong xuôi, chúng ta sẽ hợp quân tại ngã tư Chùa Bộc để kéo về Đại học Mỏ Địa chất!

Theo đúng kế hoạch của quân sư, Quan Vũ và Trương Phi tức tốc tập hợp binh lính. Tiếng đao kiếm leng keng, tiếng chân lính dồn dập, tiếng hô quân hồi hả tạo ra một bầu không khí đầy khẩn trương và hùng hực tinh thần chiến đấu. Ở trong lều, Lưu Bị ghé tai Khổng Minh thều thào:

- Quân sư này! Nếu chẳng may năm nay ta không đỗ được trường nào thì tính sao đây?

- Chúa công yên tâm! Thần có người quen làm ở phòng tuyển sinh của một trường cũng thuộc ngành y, nếu cần, thần có thể xin cho chúa công vào đó học!

- Thế thì tốt quá! Là trường gì vậy?

- Trung cấp thú y ạ! Học trường này xong, chúa công không lo thất nghiệp, bởi đang thời buổi chiến tranh, nhu cầu chăm sóc và bảo dưỡng ngựa luôn rất cao. Bên cạnh đó, nhu cầu nhân giống ngựa cũng cực kỳ lớn. Khi ngựa đực ra trận hết, thì người ta sẽ phải cần đến chúa công để làm thay nhiệm vụ của con ngựa đực, lúc ấy chỉ sợ chúa công không đủ sức mà làm thôi! Và còn điều nữa quan trọng hơn, đó là chúa công vẫn thực hiện được ước mơ trở thành bác sĩ đỡ đẻ. Tất nhiên là không phải đỡ cho những người mẹ trẻ, mà là đỡ cho gia súc. Nhưng dù là đỡ cho gia súc thì cũng rất cần những người bác sĩ yêu nghề, có tâm với nghiệp!

Lưu Bị nghe Khổng Minh nói có lý thì cũng gật gù cho là phải. Thế rồi cả hai tiến ra bên ngoài. Nơi đó, hơn một trăm vạn binh lính đã cờ reo, đao vẫy, khí thế ngùn ngụt, điệp điệp, trùng trùng. Lưu Bị ra hiệu cho đám quân binh trật tự, rồi cất giọng ôn tồn:

- Thưa các anh em! Vì việc thi cử của Bị này mà khiến anh em phải lao tâm khổ tứ, vất vả như thế này! Bởi thế, nếu Bị đỗ đại học năm nay, xin hứa sẽ mời hơn một trăm vạn anh em ở đây cùng về thăm quê Trương Phi một chuyến để thay lời cảm tạ!

Tướng đám quân lính sẽ hò reo mừng rỡ, nhưng không, thay vào đó là một bầu không khí im lặng đến đáng sợ. Rồi từ trong đám lính ấy, một giọng nói rụt rè cất lên:

- Về thăm quê Trương Phi nhưng có vào nhà Trương Phi chơi không ạ?

- À, không! Vào chơi nhà Trương Phi thì để lần khác! Còn nhiều dịp mà! - Lưu Bị đáp lời.

- Hoan hô! Hoan hô! Yeah! Yeah!!!!

Đám quân binh phấn khích la hét, hò reo không ngớt. Hơn trăm vạn tướng lĩnh, quân binh ấy hùng dũng, hùng hực khí thế kéo quân đi. Năng vắn chiếu chói chang, hùng hực trên đỉnh trời, khiến những đám cỏ lá đi, khô héo như rơm, trắng bệch trong màn cát bụi mịt mù.

TUYỂN TẬP TRUYỆN TRÀO PHÚNG HAY NHẤT CỦA VÕ TÔNG ĐÁNH MÈO

Đình Long
www.dtv-ebook.com

Xét Tuyển Đại Học

Việc xét tuyển đại học năm nay đang ở giai đoạn cực kỳ căng thẳng. Chúng tôi đã có cuộc phỏng vấn tàu nhanh với cô giáo Na Ruồi - cô giáo nổi tiếng thứ nhì Việt Nam, chỉ sau cô giáo Thảo - để xem ý kiến của cô về vấn đề nóng này ra sao.

- Chào cô giáo! Đang có rất nhiều thí sinh và phụ huynh phàn nàn, chỉ trích rằng năm nay Bộ ra đề thi dễ quá, dẫn tới điểm thi trung bình của thí sinh năm nay cao hơn các năm trước phải đến 4, 5 điểm, bởi thế đã gây ra những tranh cãi và bất cập trong việc cộng điểm ưu tiên. Cô giáo nghĩ sao ạ?

- Tôi nghĩ những kẻ đang chỉ trích Bộ là những kẻ vô ơn. Như con trai tôi đây, năm trước cũng thi đại học, thiếu có nửa điểm thôi mà tôi phải chạy mất năm chục triệu thì cháu mới đỗ được vào trường. Năm nay, nhờ Bộ mà điểm thi của mỗi thí sinh đều tăng thêm 4, 5 điểm. Bạn thử nhân lên xem: nửa điểm là 50 triệu; vậy 4, 5 điểm là nửa tỉ rồi! Bộ đã cho mỗi thí sinh nửa tỉ đồng đấy! Không cảm ơn Bộ thì thôi, còn chửi Bộ à? Đồ vô ơn!

- Nhưng rõ ràng ai cũng được điểm cao dẫn đến việc cộng điểm ưu tiên vô tình trở thành yếu tố quyết định đến việc đỗ hay trượt đại học. Và bởi vậy mới có chuyện nhiều thí sinh nhà rất giàu, bao đời nay sống ở Hà

Nội bông dựng trở thành con em dân tộc thiểu số và được cộng điểm ưu tiên? Cô giáo nghĩ sao về điều này?

-Tôi thấy tốt mà! Trước đây, chúng ta cứ áp đặt suy nghĩ rằng con em dân tộc thiểu số thì trông phải ngô ngố, phải đóng khố, phải đeo gùi trên lưng, vào rừng hái củi, xuống suối bắt tôm, lên nương bẻ sắn. Giờ thì khác rồi, một thí sinh có gia phá bảy mươi đời ở thủ đô, quần áo sành điệu, vòng dây liếng xiếng, khuyên tai lủng liếng, earphone gật gù, Iphone vù vù, vẫn hoàn toàn có thể là con em dân tộc thiểu số. Thế nghĩa là kỳ thi đại học đã góp phần xóa bỏ khoảng cách và sự khác biệt giữa người miền xuôi và bà con các dân tộc thiểu số miền núi, qua đó giúp thắt chặt tình anh em, đồng bào, nâng cao tinh thần đại đoàn kết dân tộc. Chẳng lẽ như vậy không tốt sao?

- Thế còn những trường hợp thí sinh và phụ huynh buổi sáng phải bắt xe khách hàng trăm cây số lên trường nộp hồ sơ, buổi chiều lục đục bắt xe về, rồi sáng hôm sau nữa lại bắt xe lên trường rút hồ sơ để nộp sang trường khác, rồi mấy hôm sau nữa lại tiếp tục bắt xe lên rút hồ sơ thì sao?

- À! Đấy lại là một cái tốt nữa của kỳ thi năm nay! Như bạn biết đấy, vào thời điểm này những năm trước là thời điểm thí sinh vừa thi đại học xong, nằm dài ở nhà chờ kết quả, thành ra nhà xe đói thối mồm, xe ôm ngồi vêu mồm. Nhưng năm nay thì sao? Các nhà xe phải tăng cường xe, tăng tần suất các chuyến, tăng cả giá vé lên gấp rưỡi, gấp đôi nhưng vẫn không đủ đáp ứng nhu cầu đi lại để rút hồ sơ của học sinh và phụ huynh. Doanh thu, lợi nhuận nhà xe tăng thì tiền thuế nộp sẽ nhiều hơn. Thuế nhiều thì sẽ có tiền nhiều đầu tư cho cải tiến giáo dục. Chẳng lẽ như vậy là không tốt sao?

- Nhưng năm nay thí sinh và phụ huynh đã phải chịu quá nhiều những mệt mỏi, stress và áp lực: từ việc phấp phồng, căng thẳng đợi chờ thông tin xét tuyển; những giây phút ngộp thở, thập thò bên máy tính dò xem vị trí của mình, rồi cả quá trình đấu trí sinh tử, cân não để đưa ra quyết định nên rút hay giữ lại hồ sơ. Những cảm giác ấy thực sự quá khủng khiếp! Cô giáo có nghĩ vậy?

- Tôi thì thấy đây lại là điểm tốt nhất của kỳ thi năm nay. Người đời có câu: "Khi đã trải qua cơn đau khủng khiếp nhất rồi, thì những cơn đau sau đó chỉ còn như những cơn gió". Trải qua những mệt mỏi và áp lực của quá trình xét tuyển rồi thì các thí sinh sẽ có một tinh thần thép đủ vững vàng để chịu đựng những áp lực, những khổ đau sau này.

- Dạ! Cô giáo có thể nói cụ thể hơn không ạ?

- Thế này nhé! Những năm trước, chắc bạn cũng đã nghe chuyện nhiều thí sinh trượt đại học đã tự tử vì bế tắc, đau khổ, và không chịu được áp lực của gia đình. Nhưng năm nay, tôi tin, sẽ không có thí sinh nào phải tự tử vì lý do đó nữa. Bởi giai đoạn khủng khiếp nhất là giai đoạn xét tuyển mà các thí sinh của chúng ta đã vượt được qua, thì chả còn chuyện gì trên đời làm nản lòng họ được nữa. Rồi sau này, các nữ sinh viên chẳng may đang học mà có bầu, bị người yêu bỏ rơi, họ cũng sẽ coi đó là chuyện rất bình thường; rồi khi ra trường, không xin được việc, phải đi bán trà đá, đi đánh giày, chạy xe ôm, các thí sinh của chúng ta cũng sẽ coi đó là chuyện đương nhiên...

- Vậy theo cô giáo, việc xét tuyển đại học năm nay còn điều gì chưa được?

- Theo tôi, việc cộng điểm ưu tiên vẫn còn chưa thỏa đáng lắm! Tôi đồng ý với việc cộng điểm cho khu vực miền núi và nông thôn, nhưng tôi cũng đề nghị từ năm sau, Bộ nên cộng cả điểm cho các thí sinh thành phố nữa. Bởi thí sinh thành phố, họ cũng có những khó khăn của riêng mình. Ví dụ, ở nông thôn, ở miền núi, ít quán game online, ít quán bar, ít khu vui chơi giải trí, nên các thí sinh nông thôn và miền núi những lúc rảnh, không có trò gì tiêu khiển thì đành ngồi vào bàn học. Còn ở thành phố thì khác. Quá nhiều những cám dỗ, những thú vui khiến thí sinh thành phố rất khó tập trung để học cho tốt được. Mà đã là khó khăn thì dù ở đâu cũng phải được cộng điểm ưu tiên, thế thôi!

- Vậy cô giáo đề xuất cộng cho thí sinh thành phố bao nhiêu điểm ạ?

- Tôi nghĩ là nên cộng bằng nhau hết cho khỏi phải tị nhau, và cộng hẳn 10 điểm luôn. Nghĩa là mỗi thí sinh thi đại học, bất kể ở vùng nào, đều được cộng 10 điểm. Như vậy, chắc chắn điểm thi đại học của chúng ta sẽ rất cao, và Việt Nam sẽ trở thành một trong những nước có điểm thi đại học cao nhất thế giới. Đó chẳng phải là điều rất đáng tự hào sao?

- Dạ! Xin cảm ơn cô giáo! Và chúc cô giáo ngày càng thành công hơn trong công việc. Cũng xin chúc cho cuộc đời và sự nghiệp của cô giáo sớm được viết thành truyện, giống như Cô giáo Thảo!

TUYỂN TẬP TRUYỆN TRÀO PHÚNG HAY NHẤT CỦA VÕ TÔNG ĐÁNH MÈO

Đình Long
www.dtv-ebook.com

Vợ Và Xe Máy

Mọi so sánh đều là khập khiễng! Tuy nhiên, chính sự khập khiễng mới làm cho cuộc đời thú vị, bởi sự bằng phẳng thường là nguyên nhân gây ra buồn tẻ. Bởi vậy, dù biết là khập khiễng, thì hôm nay, Tông xin phép thử so sánh giữa vợ - một phạm trù cực kỳ phức tạp, trừu tượng, với xe máy - một đối tượng khá cụ thể và hữu hình, để xem sự giống và khác nhau là như thế nào. Và sau đây là kết quả:

A: Giống

- Điều phải mất tiền nếu muốn sở hữu: Với xe máy là tiền mua xe, với vợ là tiền đám cưới;

- Điều cần phải có giấy tờ chứng minh sở hữu: Với xe máy là đăng ký xe, với vợ là đăng ký kết hôn;

- Điều cưới được;

- Điều có nguy cơ bị mất, bị cướp nếu không cảnh giác giữ gìn;

- Điều nguy hiểm: nếu điều khiển xe máy không đúng cách, bạn sẽ gặp tai nạn trầy da, xước mặt, gãy răng, gãy chân, gãy tay, thậm chí tử vong. Điều khiển vợ cũng thế!

B: Khác

- Xe mới mua về thì đem dán một lớp màng ni lông bảo vệ. Vợ mới cưới về thì đem chọc thủng lớp màng;

- Xe khởi động dễ và nhanh, đạp phát là xong. Vợ khởi động khó và lâu hơn, phải làm đủ trò, trong vòng 3 đến 5 phút, thậm chí hàng tiếng cũng chưa xong;

- Xe phải đỗ nhót. Vợ tự tiết ra nhót;

- Khi lốp xe bị hết hơi, nhão nhoẹt, có thể dễ dàng tự dùng bơm để bơm căng lại, rất an toàn và tiết kiệm. Khi vợ bị hết hơi, nhão nhoẹt, muốn bơm căng phải đưa đến thăm mỹ viện, cực kỳ tốn kém và nguy hiểm;

- Xe đưa ta đi chơi. Vợ thì luôn réo bắt ta về nhà;

- Bỏ xe rất dễ! Gọi đồng nát vào nó hốt đi là xong. Bỏ vợ rất khó! Phải viết đơn, ra tòa, thủ tục lằng nhằng;

- Xe chỉ đơn thuần là phương tiện đi lại. Vợ đa năng hơn, có thể ra ngoài kiếm tiền, về nhà giặt giũ, nấu nướng, rửa bát, quét nhà, đẻ con, cho con bú, cho chồng bú...

- Lấy được một người vợ tốt, biết làm ăn, biết chăm vén cho gia đình, thì sớm muộn bạn cũng sẽ dành đủ tiền mua được xe tốt. Lấy phải một bà vợ chỉ biết ăn chơi, mua sắm, tiêu xài, thì bao nhiêu xe tốt cuối cùng cũng sẽ bay hết!

C: Kết luận

Những so sánh trên đây chỉ mang tính hài hước, chỉ để cho vui, chứ với một thằng đàn ông, việc đặt vợ và xe lên bàn cân là một điều cực kỳ ngu xuẩn. Đừng lấy vợ chỉ vì cái xe, và đừng cậy mình có xe mà nặng nề với vợ!

TUYỂN TẬP TRUYỆN TRÀO PHÚNG HAY NHẤT CỦA VÕ TÔNG ĐÁNH MÈO

Đình Long
www.dtv-ebook.com

Ước Mơ Trong Đời

Kỳ thi đại học quan trọng đã qua nhưng hẳn các bạn thí sinh đang đứng trước những quyết định khó khăn xem mình hợp với ngành nghề gì? Nên chọn trường nào? Học khoa nào?

Là một người đã từng có kinh nghiệm nhiều năm thi trượt đại học, cũng như đã từng bị đuổi việc ở cả chục công ty lớn nhỏ khác nhau, Tông tin là mình sẽ có những kinh nghiệm quý báu để góp ý, chia sẻ và định hướng giúp cho các bạn.

Về việc thi trượt đại học liên tục, Tông không bao giờ trách móc bản thân mình, bởi Tông biết nguyên nhân trượt chỉ là bởi Tông thiếu may mắn. Nếu kỳ thi đại học năm đầu tiên không bị xếp ngồi bàn đầu, ngay cạnh giám thị, thì chắc chắn Tông đã mở được tài liệu và không bao giờ bị điểm liệt; nếu cái đĩa ngồi cạnh Tông trong kỳ thi đại học năm thứ hai không phải là đĩa ích kỷ, nếu nó biết mùi lòng trước những lời năn nỉ của Tông mà cho Tông chép bài, thì đời nào Tông chịu nộp giấy trắng? Nếu người chấm bài môn Văn của Tông trong kỳ thi đại học năm thứ ba có khả năng cảm thụ văn học tốt hơn, có tầm nhìn và hiểu biết về ngôn ngữ sâu rộng hơn, thì có lẽ Tông đã là thủ khoa toàn quốc môn Văn năm ấy...

Tất nhiên, với chữ nếu, người ta có thể nhét được cả chục cái chày vào trong Ba Con Sếu. Nói vậy để thấy, đã là cái số thì khó ai tránh khỏi. Đến

việc nhỏ nhặt như đánh đề, phang lô, chơi xổ số, lô tô mà còn phụ thuộc vào cái số thì một việc trọng đại ảnh hưởng đến cả đời người như thi đại học làm sao cưỡng nổi?!

Chuyện thi cử là vậy, rồi cả tới khi đi làm, bị đuổi việc liên tục, thì Tòng cũng vẫn giữ vững niềm tin rằng: "Mình bị đuổi là vì thiếu may mắn, chứ không phải vì năng lực mình yếu kém".

Trong số những lần bị đuổi việc, thì có một lần khiến Tòng khó hiểu nhất. Ấy là khi Tòng làm việc cho công ty của một chị giám đốc còn khá trẻ và cực kỳ xinh đẹp. Vẻ đẹp của chị ấy thật khó miêu tả! Nó có chút đắm thắm của Hoàng Thùy Linh; chút gợi tình của Ngân Khánh; chút đỏng đảnh của Thủy Tiên; chút dịu hiền của Jennifer Phạm; chút điềm đạm của Hà Tăng và chút hung hăng của Hà Hồ.

Biết thân phận mình bé nhỏ, nghèo hèn, không dám mơ cao, ước dài, nên gặp chị, Tòng vẫn cố giữ thái độ lạnh lùng và rụt rè đúng với vị trí của một kẻ cấp dưới làm thuê. Ngày ngày, Tòng đến công ty và cặm cụi, miệt mài làm việc mà không hề nhận ra rằng chị đã âm thầm để mắt đến mình từ lâu. Và rồi đêm hôm ấy, đã khuya lắm, Tòng nhận được tin nhắn của chị:

- "Em ngủ chưa? Tâm sự với chị một lát được không?"

- "Có chuyện gì vậy chị?"

- "Chị đang chán quá em ơi! Chồng chị là một gã đàn ông vô dụng, suốt ngày chỉ biết chơi bời, đàn đúm. Ngay cả chuyện đơn giản là cái bồn cầu bị tắc thôi mà cả tuần nay mà lão ấy không sửa được. Vừa xong, nửa đêm chưa thấy lão về, chị gọi điện thì lão bảo đang đi du lịch tận bên Zim-ba-bu-ê, vài hôm nữa mới về. Một mình trong căn phòng cô đơn, chị buồn lắm! Em có thể đến chỗ chị bây giờ không?"

- "Giờ em đến cũng không giải quyết vấn đề gì đâu chị ơi! Vì muốn thông bồn cầu thì phải mua bột thông và dụng cụ thông ở ngoài cửa hàng

cơ. Mà giờ này thì làm gì còn cửa hàng nào mở cửa nữa đâu chị! Nếu chị buồn quá thì cứ đi tạm vào bờ hoặc chậu, mai em sẽ tới sớm thông giúp chị!".

Sau tin nhắn đó, không thấy chị trả lời gì; sáng hôm sau đến công ty, nhìn thấy Tòng, chị cũng không nói gì. lát sau, con bé thư ký của chị tiến lại chỗ Tòng, đưa cho Tòng cái tờ quyết định đuổi việc có con dấu đỏ tươi cùng cái chữ ký của chị loảng ngoảng, tựa như mớ tơ vò đang rối bời trong lòng Tòng với câu hỏi cứ trôi lên như nước nhối: "Tại sao mình lại bị đuổi việc dù mình đã luôn nỗ lực, cố gắng hết mình vì sự thành công của công ty nói riêng, và vì sự phát triển của xã hội nói chung?".

Một lần đuổi việc nữa cũng khá đặc biệt, ấy là khi Tòng làm nhân viên đánh máy trong một cơ quan khá lớn. Nhiệm vụ của Tòng chỉ là đánh máy lại những thông báo, những quy định do cấp trên ban hành thành những văn bản; rồi những văn bản đó sẽ được in ra, trình sếp ký, và phát hành, phổ biến rộng rãi tới bà con, để bà con có trách nhiệm tuân thủ, thi hành.

Lần đó, không hiểu vì dịch bệnh bò điên hoành hành đã lây sang người, hay vì nhân cư vi bất thiện, mà sếp của Tòng lại nghĩ ra cái quy định là anh nào muốn đi đá phò thì phải có chữ ký đồng ý của vợ (hoặc người yêu) cùng xác nhận của chính quyền địa phương. Nếu bị bắt quả tang đang giao dịch, cấu kết (gọi tắt là giao cấu) với phò mà thiếu một trong hai (hoặc cả hai) loại giấy trên thì đối tượng sẽ lập tức bị mời về trụ sở giải quyết, bất kể việc giao dịch, cấu kết ấy đang ở giai đoạn nào: khởi động, cao trào, lên đỉnh, hay thoái trào.

Đương nhiên là quy định đó của sếp Tòng vấp phải phản ứng quyết liệt của bà con (chính xác hơn là các anh, các chú, các bác, các cụ) trong khu. Tất cả những người phản đối đều cho rằng cái quy định này cực kỳ bất hợp lý. Bởi những thanh niên chưa có người yêu, hoặc đã có người yêu, đã có vợ, nhưng đúng hôm vợ hay người yêu đi vắng không ký được; hoặc

những ngày nghỉ, ngày lễ, chính quyền địa phương không xác nhận được, thì những hôm đó phải nhịn đá phò hay sao?

Những bức xúc và phản đối kiểu ấy của bà con thường thì sẽ chẳng thể làm cho sếp Tòng bận tâm. Bởi sếp Tòng đã từng đưa ra những quy định vô lý và vợ vẫn hơn thế nhiều, bị phản đối, bị chửi bới kinh khủng hơn thế nhiều, nhưng cuối cùng cũng chẳng sao, vì ai có việc của người đó: bà con kêu là việc của bà con, còn ra quyết định là việc của sếp. Tuy nhiên lần này lại khác, sếp của Tòng bị các sếp ở cấp cao hơn tức giận, phê bình và chỉ trích nặng nề (chắc vì động tới quyền lợi trực tiếp của họ). Do vậy, sếp của Tòng đành phải viết một tờ đơn tường trình, giải thích, rằng đó không phải là lỗi của sếp, mà là lỗi của thằng đánh máy. Sếp sẽ cho thằng đánh máy cầu thả này nghỉ việc luôn, đồng thời sẽ tuyển nhân viên đánh máy mới ngay lập tức!

Cuối đơn, sếp còn chèn thêm một câu phàn nàn rằng chất lượng giáo dục đào tạo tại các trường đại học của chúng ta hiện nay kém quá! Sinh viên tốt nghiệp ra trường kiểu quái gì mà mỗi việc đánh máy cũng không xong. Từ đầu năm đến giờ, chỉ riêng cái vị trí nhân viên đánh máy này đã tuyển vào rồi đuổi đi cả chục người rồi!

Nhận quyết định đuổi việc từ tay sếp, đương nhiên là Tòng buồn, nhưng không giận sếp nhiều! Vì nếu không đổ tội cho Tòng thì nhiều khả năng sếp sẽ là người bị cho thôi việc. Tòng khi ấy đi xe đạp, không vợ con gì, nghỉ việc cũng chẳng sao, nhưng nếu sếp mà nghỉ việc thì sẽ khổ lắm! Bởi sếp có tới mấy em bồ nhí vẫn há mồm đều đặn chờ chu cấp hàng tháng, rồi tiền lương trả cho người làm vườn, cho vệ sĩ, cho ô-sin, rồi tiền xăng, tiền bảo hiểm, bảo dưỡng cho hai cái ô tô nhà sếp nữa - nếu sếp bị kỷ luật, bị nghỉ việc, thì những người đó, những xe đó, ai sẽ lo đây?

Nhớ có đợt thất nghiệp, xin mãi không được việc mới, Tòng bèn dọn một quán nhỏ ra vỉa hè đầu phố ngồi bán bánh bao. Ngay bên cạnh quán bánh bao của Tòng có một em gái bán bánh khúc. Em này còn trẻ nhưng đã

đeo trong mồm nguyên hai hàm răng giả. Tòng hỏi lý do thì em bảo tại em ấy có sở thích nghiền răng. Thấy Tòng có vẻ hoài nghi, vì nếu chỉ nghiền răng thì làm sao rụng răng được, thì em ấy liền giải thích ngay, rằng trước đây em ấy làm cave, trong một lần đang thổi kèn cho khách thì đột nhiên em ấy hứng chí lên nghiền răng một phát. Thế là em ấy ăn nguyên cái tát của khách vào mồm, rụng hết hai hàm răng. Vốn liếng dành dụm bao nhiêu năm làm cave, may sao, cũng đủ để tậu bộ răng giả này.

Sau đấy, em ấy không làm chính thức, không thuộc biên chế của ổ cave nào nữa - vì bảo không thích bị ăn chặn, bị quản lý - mà chỉ làm freelancer, làm cộng tác viên cho mấy nhà nghỉ quanh đây thôi - tức là khi nào khách thuê phòng có nhu cầu thì chủ nhà nghỉ sẽ gọi cho em ấy. Việc em ấy bán bánh khúc ở vỉa hè này cũng chỉ là cái cớ để kiếm khách. Sau khi đong đũa, nếu khách ưng, thỏa thuận giá êm xuôi, là em ấy nhờ Tòng bán hộ bánh khúc, rồi leo lên xe của khách, cả hai lao thẳng tới nhà nghỉ, rồi múc!

Mọi thứ tưởng cứ vậy êm trôi, nhưng rồi một ngày, bước ngoặt của cuộc đời em ấy đã tới. Đó là một buổi sáng, có mấy thằng đến quán em ấy, chúng nó không mua dâm, không ăn bánh khúc, mà liên tục đưa máy ảnh lên chụp lia lịa. Sáng hôm sau, ảnh em ấy tràn lan trên mạng, trên Facebook với cái tit nghe đầy cảm xúc: "Hót-gơn bán bánh khúc, ngược như bánh đúc, khiến cư dân mạng sôi sục". Vậy là sau một đêm, em ấy đã thành hót-gơn, thành người nổi tiếng!

Tòng hỏi em ấy: "Nổi tiếng có sướng không?", em ấy bảo: "Sướng thì có sướng, nhưng làm việc gì cũng phải lén lút, thậm thụt vì luôn bị người hâm mộ, bị nhà báo, bị truyền thông để ý. Ví dụ trước đây, vừa bán bánh khúc vừa đong đũa, ngã giá, ưng là nhảy lên xe đi nhà nghỉ luôn. Chứ giờ, việc thỏa thuận giá phải thực hiện ngầm vụng bằng điện thoại; bí mật đặt phòng, kẻ đến trước, người tới sau; đến bằng taxi, ngồi trong taxi vẫn khẩu trang, kính, mũ sùm sụp, cửa đóng kín như bưng, gò bó, khó chịu lắm anh

Tòng ơi! Nhưng em là người của công chúng, phải có trách nhiệm giữ hình ảnh của mình luôn sạch sẽ, trong sáng!".

Rồi tới buổi chiều hôm đó, lại có vài thằng vào quán bánh bao của Tòng. Chúng nó cũng không ăn bánh, không đặt vấn đề mua dâm với Tòng, mà chỉ đưa máy ảnh lên chụp Tòng lia lịa. Tòng lập tức nhao tới, giật lấy mấy cái máy ảnh trên tay chúng nó, rồi bảo: "Chúng mày không xóa hết ảnh đi thì tao sẽ đập nát máy! Tao không muốn thành hót-boi, không muốn bước chân vào showbiz, hiểu chưa?".

Mấy thằng đó thấy vậy thì xin lỗi rồi rít, xóa ảnh cuống quýt, rồi bỏ chạy cong đít. Còn Tòng thì thở phào nhẹ nhõm. Bởi nếu Tòng không ra tay kịp thời thì kiểu gì ngày mai, những bức ảnh của Tòng sẽ được đăng tràn lan trên mạng, trên Phây, với cái tí - đương nhiên là rất hay, kiểu như: "Hót-boi bán bánh bao, chim như cái sào, được cư dân mạng khát khao". Và tất nhiên là Tòng sẽ nổi tiếng khắp Vịnh Bắc Bộ.

Nhưng nổi tiếng mà phải lén lút, thậm thụt như cái em bán bánh khúc kia thì quả thực Tòng không muốn. Bởi Tòng bị bệnh đái dắt, bán hàng được một lát là kiểu gì Tòng cũng phải đứng dậy ra chỗ cột điện trước cửa siêu thị để đái. Và khi nổi tiếng rồi, được fan hâm mộ, được báo chí, truyền thông để ý rồi, Tòng không thể đái bậy trên hè phố được nữa, mà phải giữ gìn hình ảnh, phải đi bộ vòng ra sau bãi rác phía cuối đường, đó mới là nơi kín đáo để người nổi tiếng có thể đái mà không bị truyền thông theo dõi.

Thế nhưng ra bãi rác ấy cũng không ổn, bởi cái bệnh đái dắt của Tòng thì cứ 20 phút phải đái một lần, mà đi từ quán bánh bao của Tòng ra đến bãi rác cũng đã mất 10 phút rồi. Vậy nghĩa là sau khi đái xong ở bãi rác, quay trở về đến quán bánh bao thì cũng là lúc Tòng phải lập tức quay trở lại bãi rác để đái tiếp, nếu không muốn bị đái ra quần. Và vậy cũng có nghĩa là, nếu trở thành người nổi tiếng, thì cả ngày Tòng chỉ làm được mỗi việc là đi đái, không còn thời gian để bán bánh bao, để tương tác với fan, để trả lời báo chí. Mình là người nổi tiếng mà, phải đóng góp, phải cống hiến cho xã

hội, chứ nếu cứ suốt ngày chỉ lo chuyện đi đái thì sớm muộn người hâm mộ và giới truyền thông cũng sẽ quay lưng lại với mình thôi...

Đó! Tâm sự và chia sẻ của Tòng chỉ có bấy nhiêu đó! Mong là những bạn trẻ - những người đang lưỡng lự, phân vân trong việc chọn ngành, chọn nghề - có thể rút ra được điều gì đó từ những chuyện Tòng vừa chia sẻ.

Và điều cuối cùng Tòng muốn nói, đó là không có công việc nào là dễ dàng, và không có con đường thành công nào mà bằng phẳng cả. Bản thân Tòng cũng vậy thôi, cũng phải trải qua bao nhục nhã, nhọc nhằn, cay đắng, gian nan thì mới có được địa vị như ngày hôm nay...

- Ê! ĐKM thẳng kia!

- Dạ! Anh chửi em ạ?

- Mà thấy khách vào, không dắt xe cho khách, còn ngồi đó chém gió cái gì vậy hả?

- Dạ vâng! Em ra ngay đây!

Mọi người đợi Tòng chút nhé, Tòng phải ra dắt xe cho khách đã! Quên chưa giới thiệu với mọi người, hiện Tòng đang làm bảo vệ kiêm trông xe cho một quán mát xa kích dục lớn nhất thành phố, thu nhập rất ổn định (vì chủ quán đã cam kết rằng lương của Tòng sẽ suốt đời như vậy: triệu rưỡi một tháng, không tăng, không giảm). Một lý do nữa khiến Tòng muốn gắn bó với công việc này là bởi lĩnh vực kinh doanh của quán là một mảng mà Tòng rất đam mê. Tòng thấy mình quá may mắn, bởi đã đạt được cái điều mà khá nhiều người mơ ước. Chẳng phải bạn cũng mơ ước có được một công việc mang lại cho bạn thu nhập ổn định và đúng với lĩnh vực mà bạn say mê, yêu thích hay sao?

TUYỂN TẬP TRUYỆN TRÀO PHÚNG HAY NHẤT CỦA VÕ TÔNG ĐÁNH MÈO

Đình Long
www.dtv-ebook.com

Những Người Cùng Khổ

Trước khi lấy vợ, tôi là người đàn ông có tâm hồn khá tinh tế và nhạy cảm trong chuyện ăn uống: ngửi mùi thịt kho tàu nhà hàng xóm, tôi biết đó là thịt mỡ, vai, hay ba chỉ; đi qua quán cơm bụi đang rán cá, tôi có thể khẳng định chính xác đó là cá trôi, mè, hay diếc.

Nhưng thật tiếc, từ khi lấy vợ, sự tinh tế và nhạy cảm ấy đã thui chột hết. Giờ, nhiều khi dứt miếng thịt vào mồm, tôi chẳng biết đó là món xào, luộc hay kho, và cũng không phân biệt được nó là thịt gà, vịt hay bò.

Ngày xưa - tức là lúc chưa lấy vợ - tôi như con dê núi, tối ngày lang thang, tự do phơi phới: sớm thì ra bờ suối, thường thức những nhành cỏ non thơm như mùi lúa mới; trưa tha thẩn ngoài bãi nhâm nhi củ sắn, củ khoai; tối đổi món chạy lên tận đỉnh đồi, vùi vẩy một mình với bạt ngàn rau sạch...

Bây giờ - tức là khi đã lấy vợ - tôi vẫn là con dê núi, nhưng đã bị nhốt vào cái lồng chật chội, tù túng với một mụ quản thú dữ dằn, hà khắc vô cùng. Còn đâu bạt ngàn rau sạch mơn mớn, xanh tươi; còn đâu những củ sắn củ khoai mồm mồm, nần nần, chỉ cần nhẹ thôi nhựa đã ứa ra ngập răng, choe choét cả mồm; còn đâu những lợn cỏ non thơm thơm mùi lúa mới. Giờ, tới bữa, mụ quản thú quẳng vào lồng cho tôi nhúm củ già úa, khô khốc, trệu trạo nhai và rào rạo nuốt mãi không trôi qua cuống họng.

Chắc một số bạn đang chửi tôi ngu, rằng sao trước khi cưới không bắt vợ nấu cho ăn, ngon thì hăng cưới, không ngon thì té?! Tất nhiên là tôi có nghĩ đến chuyện đó chứ! Thậm chí mới ngỏ lời yêu buổi sáng thì buổi chiều tôi đã lập tức kiểm tra tài nấu nướng của vợ bằng cách đến phòng vợ rồi đề nghị vợ nấu cơm cho ăn. Nhưng vợ nghe xong yêu cầu của tôi thì đáp bằng giọng lạnh lùng: "Em có hai nguyên tắc không thể phá vỡ: Thứ nhất, không quan hệ tình dục trước hôn nhân; thứ hai, không nấu cơm cho nhau ăn trước hôn nhân. Nếu anh vẫn cố tình phá thì chỉ được phép phá một trong hai nguyên tắc đó thôi".

Giờ thì các bạn đã hiểu vì sao cưới xong tôi mới phát hiện ra khả năng nấu nướng của vợ rồi chứ? Nếu tôi chọn phá cái thứ hai - thay vì cái thứ nhất - thì chắc số người chửi tôi ngu sẽ còn nhiều hơn. Tóm lại, kiểu gì tôi cũng bị chửi là ngu!

Mà thôi, thân tôi thì thế nào tôi cũng chịu, bởi đó là con đường do tôi tự chọn, nhưng còn thằng con tôi, nó mới 4 tuổi mà đã phải chịu cảnh ngộ như tôi. Tôi thương nó!

Vợ tôi có một cái tật, là khi nấu món gì đó, nếu có ai đó - vì phép lịch sự, vì đang say rượu không phân biệt được phải trái, hoặc vì muốn nhờ vả, xin xỏ gì đó - mà lỡ mồm khen ngon, thì y như rằng cả tuần sau vợ tôi chỉ nấu nguyên món đó. Bởi vậy, trong bữa cơm, mỗi lần vợ hỏi tôi: "Ngon không?", thì tôi thường giả vờ không nghe thấy, rồi tìm cách lảng sang chuyện khác.

Nhưng rồi bữa ấy, khi cả nhà đang ăn món ốc bươu xào (thực ra vợ ăn là chính, chứ tôi với thằng cu con thì không dám ăn, bởi mấy con ốc xào ấy trắng ớn, nhọt nhọt, trần truồng nằm trên đĩa, trông hết như nạn nhân của một vụ hiếp dâm bị thủ phạm ném xuống sông mà cả tuần sau mới tìm thấy xác), thì chợt vợ quay sang, âu yếm hỏi thằng cu con: "Ngon không?".

Tôi hoảng quá! Nếu thằng con trả lời "ngon", đồng nghĩa với việc cả tuần đó bố con tôi sẽ phải chịu đựng món ốc xào; còn nếu nó trả lời "không ngon", thì những tiếng quát tháo, giận cá chém thớt của vợ sẽ khiến cho không khí gia đình tôi, trong ít nhất một tuần tới, sẽ trở nên rất nặng nề và đáng sợ.

May sao, thằng cu đã tròng mồm ngược đôi mắt trong veo lên nhìn mẹ, rồi bảo: "Ngon mẹ ạ! Nhưng ốc thì chỉ nên ăn một bữa thôi, ăn nhiều dễ bị ỉa chảy lắm!".

Tôi nghe con nói mà mừng rơi nước mắt! Mừng không phải vì thoát được bi kịch cả tuần ăn ốc, cũng không phải vì tránh khỏi cảnh vợ cáu bẳn, hằn học, mà mừng vì thằng con tôi, còn nhỏ tí nhưng đã hiểu chuyện, đã biết lo cho bố, đã biết bảo vệ, giữ gìn sự bình yên, êm ấm của gia đình.

Tất nhiên, khi không có ai khen thì vợ tôi khá tích cực đổi món. Vợ tôi nấu ăn theo phương châm: "mua một lần - ăn cả tuần". Và chu trình đổi món như sau: Hôm đầu tiên, vợ tôi sẽ mua khoảng 3 cân thịt lợn về luộc. Ăn còn bao nhiêu thì hôm thứ hai sẽ cho vào rán. Ăn còn bao nhiêu thì hôm thứ ba sẽ cho vào kho. Ăn còn bao nhiêu thì hôm thứ tư cho vào sốt cà chua. Ăn còn bao nhiêu thì hôm thứ năm sẽ băm nhỏ làm chả quăn lá lốt. Ăn còn bao nhiêu thì hôm thứ sáu sẽ cho vào nấu cháo. Hiện tại thì cháo vẫn là món cuối cùng của chu trình, vì vợ tôi chưa nghĩ ra cách chế biến cháo thành một món nào khác. Và như thế nghĩa là sau cháo, bố con tôi sẽ được ăn món luộc. Lưu ý: chu trình trên không chỉ dành riêng cho thịt lợn, mà được áp dụng cho tất cả các loại thịt khác như bò, gà, chó, cá, hải sản, thủy sản, nông lâm sản, sơn sản, thiên sản...

Hôm trước, vợ có việc về bà ngoại một mình, nên bảo bố con tôi tự đưa nhau đi ăn quán. Khỏi phải nói là tôi và thằng cu mừng như thế nào! Vậy là tôi đèo nó đến ngay một quán cơm to, đẹp và lịch sự nhất phố. Đương nhiên là cu cậu rất phấn khởi. Vừa dựa xe trước cửa quán, cu cậu đã hỏi:

- Cái biển kia viết gì đấy hả bố?
- Đó là tên quán cơm con ạ! - Tôi trả lời.
- Thế còn cái dòng chữ nhỏ bên dưới kia?
- Đó là slogan của quán!
- Slogan gì ạ?
- "Ngon như cơm mẹ nấu!".

Tôi đọc cái slogan đó rất tự nhiên, nhưng rồi lập tức giật mình, vì hình như tôi đã hó. Quả đúng vậy, thằng cu nghe xong thì quay ngoắt đi, dứt khoát không chịu vào trong quán, mặc cho tôi tha hồ giảng giải, phân tích rằng slogan cũng chỉ là slogan, cũng chỉ là quảng cáo thôi, mà quảng cáo thì toàn là láo, không bao giờ đúng sự thật cả. Nhưng nó vẫn nhất quyết không nghe, rồi nằng nặc đòi vào cái quán cơm bụi không tên, không biển hiệu, nằm đối diện bên kia đường, bắn thiu, lụp xụp như cái lều.

Tôi vừa cay thằng chủ quán cơm, vì nó là thằng ếch ngồi đáy giếng, đặt cái slogan như hâm, vừa tiếc hùi hụi, vì chả mấy khi được đi ăn ngoài. Nhưng thằng cu nhà tôi đã quyết như thế, tôi phải theo thôi. Ấy vậy mà cũng lạ, dù cái quán cơm bụi lụp xụp ấy vắng teo, thức ăn nguội ngắt, lèo tèo, nhưng bố con tôi vẫn ăn hùng hục như hai thằng tù sắp chết đói vừa vượt ngục. Để rồi, trong một thoáng ngừng ăn, liếc sang con, thấy con đang khóc, tôi hỏi:

- Sao vậy con? Cơm không ngon à?
- Dạ không! Cơm ngon lắm ạ! Nhưng con nhớ lời bố dạy, rằng hưởng hạnh phúc hôm nay không được quên cay đắng hôm qua!
- Bởi thế mà con khóc?

- Dạ! Cũng chỉ đúng một phần thôi ạ!

- Vậy phần còn lại là gì?

- Dạ! Con nhớ tới những cay đắng ngày mai, khi mẹ trở về từ nhà bà ngoại...

Giờ thì tới lượt tôi khóc rồi! Cái thằng con mất dạy, hôm nay vui thì cứ biết hôm nay thôi, lại còn nghĩ tới ngày mai. Giờ, cái hàm tôi mếu máo, méo xệch, chẳng thể nhai, cục thức ăn ở cổ cũng vì thế mà dồn lại, phồng lên, nghẹn ứ...

TUYỂN TẬP TRUYỆN TRÀO PHÚNG HAY NHẤT CỦA VÕ TÔNG ĐÁNH MÈO

Đình Long
www.dtv-ebook.com

Hên Xui

Khi ở đương quăng xuân thì, tôi là đứa con gái đẹp nhất nhì của làng: chân thẳng bằng, ngực đầy căng, da mịn màng. Đàn ông độ ấy theo tôi nhiều như đám dòi trong vại mắm tôm quên đậy nắp, để dưới gốc của hàng cây Mỡ mới trồng, đoạn gần cổng Đài truyền hình Việt Nam, trong những ngày nắng nóng. Đó là cái giai đoạn mà tôi thấy mình cao giá nhất.

Tất nhiên, cao giá thì có quyền mơ mộng và kén chọn. Tôi muốn người yêu tôi phải đẹp trai như Bình Minh, gợi tình như Trí Nguyễn, hiểu biết như bầu Kiên, và nhiều tiền như bầu Đức. Nhưng, cũng tất nhiên, tôi đợi mãi mà chẳng được ai như thế!

Rồi cái giai đoạn cao giá ấy cũng qua đi, tôi chuyển sang giai đoạn giảm giá, đồng thời các tiêu chuẩn chọn người yêu cũng giảm theo. Tôi không yêu cầu anh ấy phải đẹp trai như Bình Minh nữa, chỉ cần gợi tình như Trí Nguyễn là được rồi, bởi đẹp trai mà nhìn không thấy gợi tình thì cũng buồn; tôi cũng chẳng cần anh ấy phải hiểu biết như bầu Kiên, chỉ cần nhiều tiền như bầu Đức là được rồi, bởi hiểu biết mà không kiếm ra được nhiều tiền thì cũng chán.

Rồi khi cái giai đoạn giảm giá ấy đi qua, tôi đành ngậm ngùi, hoang mang, lê bước sang giai đoạn mất giá, và cuối cùng là ở giá!

Thế nhưng vào cái giai đoạn ở giá đầy chán chường và buồn xuôi nhất ấy thì tôi lại gặp anh. Đương nhiên, anh không lịch lãm được như Bình Minh mà trông anh cứ bần bần, kinh kinh, đầu tóc hôi rình; anh cũng không gợi tình được như Trí Nguyễn, mà nhìn anh gầy gò, như thẳng hen suyễn. Cả việc anh không hiểu biết như bầu Kiên, không nhiều tiền như bầu Đức, thì tôi cũng miễn. Bởi quan trọng nhất là anh đã đến (dù muộn màng) và cho tôi những cảm xúc ngọt ngào mà đáng ra tôi phải được hưởng từ lâu.

Đó là khi anh nắm bàn tay tôi run rẩy, ghì chặt tôi bằng vòng tay ấm áp, đặt lên bờ môi tôi khô ráp nụ hôn đầu đời cháy bỏng, đầy mê mê, khao khát. Tôi không biết nụ hôn đó kéo dài bao lâu, bởi ở cái khoảnh khắc thiêng liêng đó, mọi khái niệm về thời gian, không gian dường như ngừng lại, chỉ có khái niệm về độ dài, độ cứng, độ cong là bỗng đột xuất trở nên vô cùng nhạy cảm.

Đang hôn say sưa, chợt anh buông tôi ra, có lẽ vì anh nghĩ rằng nếu anh vồ vập quá sẽ làm tôi sợ, hoặc ôm tôi chặt quá sẽ làm tôi ngộp thở - ấy là tôi đoán thế, chứ một đứa đàn bà vừa mới chỉ được nếm trải nụ hôn đầu đời, vừa mới được một chút nhựa tình yêu ngọt ngào thấm nhẹ qua môi, thì sao đã đủ trải nghiệm để khẳng định một điều gì?! Và khi mà tôi còn đang cúi gằm, ấp úng, ngượng ngùng chẳng biết nói gì thì may quá, anh đã lên tiếng trước:

- Em ăn rau muống xào tỏi hả?

- Dạ! Sao anh biết? - tôi hỏi anh đầy ngạc nhiên.

- Có sợi rau dắt trong mồm anh này!

- Ý em muốn hỏi sao anh biết là rau muống ý!

- Thì anh vừa nhai, rồi nuốt luôn mà! Rau em xào hả?

- Dạ...

- Em cho hơi nhiều mì chính, nên cứ lờ lợ. Thêm nữa, lần sau xào, em nên sử dụng bột canh, đừng dùng nước mắm, mùi rất khảm!

Anh nói chuẩn quá! Đúng là tôi xào rau hay có tật cho nhiều mì chính và nước mắm thật! Tôi khâm phục và thấy yêu anh nhiều hơn, bởi để rút ra ngần ấy những nhận xét chính xác, đầy tính khoa học mà chỉ qua một sợi rau, lại là sợi rau tôi đã ăn từ mấy hôm trước, thì hẳn phải là người có tâm hồn tinh tế, nhạy cảm, biết yêu, biết thương thức, biết trân trọng và nâng niu cái ngon, cái đẹp ghê gớm lắm!

Dù chê món rau xào, nhưng ngồi được tí, anh lại ôm tôi vào và hôn tiếp. Hôn chán, anh chuyển qua chơi trò nắn hoa quả. Tôi lúc ấy phê rồi, chả còn sức đâu mà chống cự nữa, mà nhờ chống cự, anh lại tưởng tôi không thích, anh dừng lại, thì tôi đến ầm ỨC mà chết mất. Nhưng cũng giống như hôn, đang nắn hăng, như sức nhớ ra điều gì, anh chợt dừng tay, ngẩng mặt lên nhìn tôi, bảo:

- Anh đọc tặng em bài thơ của Hồ Xuân Hương nhé?

- Bài gì vậy anh? "Quả mít" hả?

- Không! "Quả mít" được viết khi còn trẻ. Còn bài này tác giả viết khi đã về già!

- Bài gì ạ?

- "Quả mướp!"

Nói rồi, anh ngồi ngay ngắn, hít một hơi thật sâu, cất giọng ngậm nga, trầm ẦM:

"Ti em như quả mướp trên cây

Vỏ nó thâm sì, núm nó dài

Công tử có thương thì túm lại

Chớ đừng lôi kéo tuột ra ngay".

Vừa nãy nghe anh đánh giá, phân tích về món rau xào, tôi thấy mình yêu anh nhiều hơn, và giờ, sau khi nghe anh đọc thơ nữa thì tôi biết trái tim tôi đã hoàn toàn bị anh chinh phục. Tôi hạnh phúc quá! Ở vào cái lúc ế ẩm này mà gặp được một người đàn ông vừa có tâm hồn nhạy cảm, tinh tế, lại vừa yêu văn thơ, đầy chất nghệ sĩ dào dạt trong người như anh là điều mà trong mơ tôi cũng không bao giờ dám nghĩ...

Rồi sau đó tôi và anh chuyển về sống thử với nhau. Dù là sống thử, nhưng nó lại là quãng thời gian giúp tôi nhìn ra bộ mặt thật của anh. Anh không còn bình luận, đánh giá về những món ăn tôi nấu, bởi anh suốt ngày ra ngoài nhậu nhẹt, chả mấy khi ăn ở nhà; anh cũng chẳng có thì giờ đọc thơ cho tôi nghe bởi còn bận lao vào những cuộc vui chơi, đàn đúm, bạn bè. Hầu như hôm nào cũng phải nửa đêm anh mới về, và cũng chẳng bao giờ anh thềm ngó vào mâm cơm tôi dọn sẵn chờ anh để trên bàn; anh không thềm cả cởi giày mà đổ gục ngay xuống giường, mềm nhũn như cái bánh bèo, và ngủ say như một con heo.

Cũng có những hôm men rượu chưa đủ làm anh ngủ, thì anh sẽ lao vào tôi hùng hục, thô bạo, hết như khi người ta giữ chân, buộc cánh, bành mồm, nhét bánh đúc vào họng một con gà tội nghiệp mà không cần biết rằng nó có muốn thứ bánh đúc tanh tươi ấy hay không. Một vài lần đầu, tôi có cố đẩy anh ra, nhưng về sau thì tôi nằm im chịu đựng, bởi tôi biết, chống cự lại anh trong thời điểm như vậy không khác gì chống lại một con thú hoang: cực kỳ vô ích!

Những chuyện như vậy diễn ra liên tục, và trong một thời gian rất dài, đến nỗi có lần tôi không chịu đựng nổi đã hét thẳng vào mặt anh rằng: "Tại sao tôi dành cho anh tất cả, từ thể xác đến tâm hồn, còn anh thì lại coi tôi như một đứa ô-sin, một con búp bê tình dục?". Anh nghe vậy thì ngửa mặt

cười khùng khục, rồi bất ngờ vung tay và thẳng vào mặt tôi, trợn mắt nhìn tôi, quát lớn: "Ý cô là lúc gặp tôi cô vẫn còn trinh tiết sao? Thật nực cười! Tôi không phải là con bò mà cô đòi dặt mũi. Ở với cô lâu nay, tiết thì tôi có thấy đôi ba lần, chứ trinh thì tuyệt nhiên chưa lần nào tôi thấy!".

Ra vậy! Nghĩa là trước giờ, anh ấy vẫn nghĩ tôi đã lừa gạt anh ấy, rằng tôi không còn trinh tiết khi đến với anh ấy? Liệu đó có phải là lý do khiến anh ấy thay đổi, tối ngày say sưa rượu chè, đàn đúm bạn bè, và coi tôi như nô lệ? Tôi đã cố gắng trình bày, giải thích, thề thốt nhiều lần, nhưng anh ấy không tin, bởi cái cái tư tưởng nặng nề đã ăn sâu vào gốc rễ, bởi những ám ảnh trong đầu anh ấy đã trầm trọng đến mức không thể nào gột rửa. Và cuối cùng, tôi và anh phải chia tay, tôi chính thức được giải thoát khỏi cái địa ngục của cuộc sống vợ chồng.

Sau lần đổ vỡ ấy, tôi thật sự sợ, và thề rằng sẽ không bao giờ lấy chồng nữa. Nhưng ở đời, có những việc tính cũng không được, mà không tính thì lại được.

Đó là một buổi chiều trời mưa như trút, nước ngập quá đầu gối, và tôi phải bì bõm lội bộ trên vỉa hè. Bất ngờ, chân tôi sệt xuống một cái miệng hố khá sâu, người chực trôi hút đi. Thấy có một anh đang đứng cạnh, tôi đưa tay theo bản năng và tóm lấy. Đúng ra tôi định tóm thắt lưng, nhưng anh ta lại mặc quần đùi, bởi vậy tôi trượt tay, và tóm ngay phải cái cục tròn tròn, dài dài ở giữa hai túi quần của anh ấy. Lúc ấy tôi mới thấm thía câu nói của các cụ: "Chết đuối vớ được cọc". Nếu hôm ấy, người đứng cạnh tôi là một phụ nữ, hoặc thậm chí là đàn ông, nhưng không phải là anh ấy mà lại là một người ở độ tuổi dưới 13 và trên 60, thì có lẽ hôm nay tôi chỉ có thể kể cho các bạn nghe câu chuyện này khi các bạn đang ngủ, bằng cách hiện về báo mộng.

Không biết có phải vì động tác tóm cọc đây chuyên nghiệp và chuẩn xác của tôi hay không mà sau đó, anh chàng ấy ra sức theo đuổi và cửa cẩm tôi. Để rồi khi anh ấy nghiêm túc quỳ gối xuống ngỏ lời muốn cưới tôi làm

vợ thì tôi đã thật sự bối rối. Thứ nhất, tôi như "con công sợ chim công", à nhầm, "con chim sợ cây cong", thứ hai, tôi quên chưa nói với các bạn, rằng anh ấy là trai Tây: trai Tây thì cái gì cũng to. Thử tưởng tượng xem, cái thân hình đồ sộ kia, lúc đi nhậu về mà đề lên tôi thì liệu tôi còn thở nổi? Cái tay to như cái gốc cây kia mà vả vào mặt tôi thì trung tâm thẩm mỹ nào dám tự tin bảo rằng họ đủ trình độ phục hồi?

Hơn nữa, tôi lại bị bệnh dị ứng với mấy cái đồ Tây, cứ ăn bánh Hamburger, ăn Pizza, ăn mì Spaghetti là người tôi lại nổi mụn khắp tứ chi, từ mụn nhỏ li ti cho đến những mụn to bằng viên bi. Dù tôi chưa một lần được ăn chuối Tây, nhưng chuối Tây thì cũng là đồ Tây, bởi vậy, nếu nhận lời làm vợ anh Tây, tôi sợ là cứ vài ngày tôi lại bị một lần nổi mụn...

Nghĩ là vậy, sợ là vậy, nhưng trước sự chân thành của anh Tây, tôi lại mỉm lòng. Bởi là đàn bà, dù có làm ra vẻ cứng rắn, sắt đá đến đâu thì thăm sâu trong đáy lòng, họ cũng đều cần một vòng tay đàn ông ấp ôm, che chở; đều cần một bờ vai để sẻ chia, nương tựa, để mỗi khi cô đơn, để những phút yếu lòng, học có thể gục vào ngực nở...

Lần đầu tiên lên giường với anh Tây, tôi đã thể hiện hết mình với tinh thần vui là chính, bởi tôi đã quyết định sẽ nói thẳng với anh Tây rằng tôi không còn trinh tiết nữa, mọi việc sau đó tùy anh phán xét...

Sau khoảng 15 phút nghỉ giải lao, anh Tây đã hồi sức và nhịp thở có vẻ đã đều đều trở lại. Tôi lúc ấy cũng chuẩn bị sẵn mọi phương án trả lời cho những thắc mắc và tra hỏi của anh. Nhưng không, anh nhẹ nhàng choàng tay qua ôm tôi vào, giọng thì thào:

- Em tuyệt vời lắm!

Tôi hơi ngạc nhiên, bởi tôi không nghĩ anh sẽ nói với tôi câu đó. Dầu vậy, tôi vẫn quyết định sẽ thú nhận với anh...

- Anh không hỏi gì về chuyện em đã mất trinh sao? Thực ra, em và bạn trai cũ của em đã...

Nhưng không để tôi nói hết câu, anh đã ngắt lời:

- Anh muốn gặp bạn trai cũ của em!

- Để làm gì hả anh? Chuyện giữa em và người đó đã kết thúc rồi mà!

- Nhưng anh muốn cảm ơn anh ấy! Người Tây bọn anh rất ngại phá trinh! Đó là công việc vất vả giống như là mở một con đường đi xuyên qua một khu rừng rậm nguyên sinh vậy. Nhờ có bạn trai cũ của em mà giờ anh tự nhiên có một con đường rộng rãi, trơn tru, vào ra dễ dàng, thông thoáng...

Thực sự thì tôi chưa rõ tương lai sẽ ra sao, bởi đó là điều chẳng ai biết trước, nhưng hiện tại, tôi đang rất hạnh phúc với chồng Tây. Chồng Tây của tôi không nhận xét, đánh giá món ăn của tôi, bởi anh ấy là người nấu; anh không đọc thơ cho tôi nghe, mà anh làm thơ tặng tôi, cho tôi tự đọc; anh không đè tôi ngạt thở bởi anh luôn cho tôi ngồi trên, hoặc bế bổng tôi lên mỗi khi cao hứng; tay anh Tây to như gốc cây, nhưng không phải để vả vào mặt tôi, mà là để xách đồ cho tôi mỗi khi tôi đi mua sắm. Tôi cũng không sợ dị ứng với chuối Tây nữa, mà ngược lại, còn đang có dấu hiệu nghiện: vài ba ngày mà không được một quả là thấy nhạt miệng, người bứt rứt, uể oải và khó chịu vô cùng.

Từ những thăng trầm của cuộc đời mình, tôi tự thấy, hôn nhân không khác gì đánh bạc. Việc đặt ra yêu cầu này, tiêu chuẩn nọ để kén chọn chồng không khác gì việc một ông ngồi ôm quyển sổ để phân tích, tính toán xem tối nay đề về bao nhiêu, và nên phang con lô nào - rất mơ hồ, vô nghĩa, và chẳng có gì đảm bảo. Khi bạn tin chắc rằng sẽ trúng, thì bạn lại trượt, còn khi bạn chẳng tính toán gì, chỉ đánh vì bạn thấy thích, thì bạn lại trúng, thậm chí trúng vài ba nháy. Nói một cách dễ hiểu hơn, hạnh phúc trong hôn

nhân giống như cơn đau bụng khi bị ỉa chảy. Tưởng là vẫn còn, nhưng hóa ra đã hết, tưởng là đã hết, nhưng nó lại bất ngờ quặn lên, và làm bạn són ra quần!

Đến đây, tôi lại nhớ tới hai câu thơ rất nổi tiếng nhưng ít người biết đến của một đại tiện thi hào với cái tên khá tầm phào (hình như là Võ Tòng đánh mèo hay đánh chó gì đó)...

"Thân em như hạt mưa rào

Hạt vô biệt thụ, hạt vào Quất Lâm"

Hên xui thôi!

TUYỂN TẬP TRUYỆN TRÀO PHÚNG HAY NHẤT CỦA VÕ TÔNG ĐÁNH MÈO

Đình Long
www.dtv-ebook.com

Hịch Phây-Búc

Ta từng tới bữa online, nửa đêm lướt web, đầu đau, tay nhức, mắt mỏi, chỉ mong bài post lên được nhiều like, share và còm-men, thì đầu tay chân rụng rời như vừa hút cỏ, người gầy như cây bạch đàn chết khô chết nỏ, cũng nguyện xin làm.

Ta cũng từng nghe: Quân Kun mặc sịp vàng chống mông chụp ảnh; Bà Trưng thả rông nhảy âm âm trước webcam; Kenny Sang nổ banh trời rồi ngửa mặt cho người đời chê cười; Lệ Rơi vừa trồng ổi vừa tranh thủ làm MV post lên Phây... Từ xưa, những kẻ bất chấp tất cả để được nổi tiếng đời nào chẳng có? Ví thử mấy người đó cứ an phận trồng ổi, bán quần áo, năng chạy ra, mưa trú vào, mệt ngồi nghỉ làm điều thuốc lào, thì đến bao giờ mới nổi?

Ta ở nhà được vợ nuông chiều, không có laptop thì vợ mua cho laptop, không có wifi thì vợ lắp wifi, ra ngoài thì smartphone xoay xoay trên tay, 3G bật cả ngày vì đã dùng gói Max-min 70k của Viettel trọn gói. Về mức độ đầu tư và chịu chơi, so với mấy người kể trên, nào có kém gì?

Để rồi, nhìn một post lượng like hơn chục mà thấy lo, bài đưa lên chỉ vài view lẻ tẻ mà thấy thẹn. Đã vậy, bọn cá mập ngoài biển còn ngày đêm rình rập cắn cắp quang. Khi cáp đứt, cấu hình khủng cũng không load được

video, laptop xịn không tải được status, Iphone 6 plus chính thức trở thành cục gạch không kém, không hơn. Đau xót biết chừng nào?

Nhưng đó là ngày xưa thôi, chứ giờ ta sợ rồi! Bởi ta nhận ra mình đang sống ở cái thời Internet và mạng xã hội rối ren, loạn lạc; cái thời mà mở máy tính ra là thấy cướp, hiếp, chém giết, lộ hàng; thời mà người ta nổi tiếng chẳng cần tài năng, chỉ cần ăn mặc hở hang đi bán bánh tráng, chỉ cần ngực to, đùi mẩy để lên mạng làm trò, đưa đẩy, khoe hàng; thời mà hot-gơn nhiều hơn lũ khỉ ở Hoa quả sơn, và hotboy thì nhung nhúc như đám người trong công viên nước Hồ Tây ngày miễn phí; cái thời mà một clip sex post lên Phây đủ sức khiến cô nữ sinh 15 tuổi phải từ giã cõi đời; cái thời mà chẳng may đi máy bay nằm ngủ dạng háng là lập tức bị người đời nhả vào chửi cho tươi bời...

Ta sợ rồi! Và ta cũng biết mình không thể nổi tiếng được theo cách của những người trên đây, bởi mặt ta không đủ dày, và ta vẫn còn liêm sỉ.

TUYỂN TẬP TRUYỆN TRÀO PHÚNG HAY NHẤT CỦA VÕ TÔNG ĐÁNH MÈO

Đình Long
www.dtv-ebook.com

Cô Dâu 80 Tuổi

Chiều qua, thấy quán trà đá có em bán hàng xinh quá, tôi liền ghé vào ngồi lê la. Đang ngồi thì mẹ em ấy đi ra, hỏi em ấy:

- Tối qua con có xem được tập 969 của phim Cô dâu 80 tuổi không? Kể mẹ nghe với.

- Dạ có mẹ! Tập hôm qua, Anandi bị táo bón. Cô ấy ngồi trong phòng vệ sinh rặn mãi nhưng không ra. Chắc đau quá nên cô ấy khóc, tivi quay cận cảnh cô ấy nước mắt nhạt nhòa. Chồng cô ấy đứng ngoài nghe tiếng vợ khóc thì thương quá cũng khóc theo. Tivi lại quay cận cảnh chồng cô ấy nước mắt nhạt nhòa. Rồi chồng cô ấy hỏi: "Ra chưa?". Cô ấy trả lời: "Chưa", rồi cô ấy lại khóc, tivi quay cận cảnh cô ấy nước mắt nhạt nhòa. Chồng cô ấy khi biết vợ chưa ra thì thương quá, càng khóc to hơn. Tivi quay cận cảnh chồng cô ấy nước mắt nhạt nhòa.

- Tiếp đi con, đang hay!

- Dạ hết rồi ạ! Tập hôm qua chỉ quay mỗi cảnh ỉa thôi mà!

Tôi nghe mẹ con họ nói chuyện thì tò mò quá, liền hỏi:

- Chị xem phim này lâu chưa?

- Cũng mới thôi chú! Xem từ hồi mang bầu con bé này - vừa nói, chị vừa chỉ vào đứa con gái tuổi chừng mười tám đôi mươi, mơn mớn, xinh tươi.

- Chị xem từ tập một à?

- Không! Hồi tivi chiếu tập một thì chị vẫn còn ở trong bụng mẹ, sao mà xem được. Chỉ có mẹ chị là được xem từ tập một thôi!

- Giờ mẹ chị vẫn tiếp tục xem chứ?

- Không! Mẹ chị mất lâu rồi. Tuần sau là bốc mộ mẹ chị đấy! Lúc chết, mẹ chị không nhắm mắt được, vì không biết phim kết thúc ra sao. Chị cũng đang lo đây! Chị gần 50 tuổi rồi, mà phim mới chiếu được có hơn chín trăm tập, nghĩa là vẫn còn gần một nghìn tập nữa mới hết. Không biết chị có sống nổi đến tập cuối cùng hay không.

Tôi không nói gì, bởi thực sự tôi không biết chị có sống được đến tập cuối cùng hay không. Nhưng tôi tin rằng, nhiều người sẵn sàng chọn cái chết, nếu ai đó bắt họ phải xem bộ phim ấy đến tập cuối cùng.

TUYỂN TẬP TRUYỆN TRÀO PHÚNG HAY NHẤT CỦA VÕ TÔNG ĐÁNH MÈO

Đình Long
www.dtv-ebook.com

Thật Và Giả

Tôi hồi trẻ làm cave, đến khi có tí tuổi, ngực dài, háng rộng, toan về già rồi, thì chuyển qua làm tú bà. Cái này cũng giống như mấy cầu thủ bóng đá, khi hết thời thì quay qua làm huấn luyện viên vậy. Cầu thủ chuyển qua làm huấn luyện viên có nhiều thuận lợi lắm, bởi họ có kinh nghiệm nhiều năm lăn lộn trên sân cỏ. Còn tôi, từ cave chuyển qua làm tú bà cũng không gặp khó khăn gì mấy, bởi tôi có kinh nghiệm nhiều năm lăn lộn trên giường.

Có lẽ sau nghề buôn thuốc phiện và trộm cướp thì cave là nghề bị xã hội khinh rẻ nhất. Tôi thấy có chút bất công. Bởi dù gì thì cave vẫn kiếm tiền bằng chính công sức của họ (dù ít hay nhiều), chứ họ không lấy trộm, không cướp giật, không ăn chặn của ai. Trong khi đó, đây những kẻ làm giàu bằng những cách thất đức, bản thủ hơn thì lại được người đời ngợi ca, trọng vọng.

Người ta bảo mại dâm làm cho đạo đức xã hội suy đồi. Ở vị trí là một tú bà, đương nhiên tôi không đồng tình với quan điểm ấy. Bởi cái việc mà đàn ông làm với cave về bản chất nó cũng chẳng khác gì cái việc vẫn được các tiểu thuyết tình yêu hay các sách văn chương gọi là sự thiêng liêng, sự thăng hoa, là đặc ân mà tạo hóa ban cho loài người (và cả loài vật). Đàn ông và cave làm việc đó với nhau sòng phẳng, "tiền đưa, dưa thúc", chứ họ không loạn luân, không hiếp dâm. Nếu bắt buộc phải chịu cái tiếng xấu là

làm cho xã hội suy đồi, thì sự suy đồi mà mại dâm tạo ra cho cái xã hội này cũng nhỏ xíu thôi, chẳng ăn thua gì so với bao nhiêu thứ suy đồi ngoài kia cả.

Người ta còn bảo mại dâm làm ảnh hưởng đến hạnh phúc của các gia đình. Ở vị trí là một tú bà, tôi đương nhiên lại không đồng tình tiếp. Bởi đàn ông tìm đến cave chủ yếu để giải quyết sinh lý, không phải để yêu thương. Hiếm có thằng đàn ông nào vì đi chơi cave mà bỏ bê vợ con, chán nản gia đình. Thậm chí, khi mà quan hệ vợ chồng không được thuận hòa thì việc đàn ông đi chơi cave có lẽ lại là một cách để giải tỏa, để tránh những cuộc bạo hành trên giường, tránh những cuộc yêu (lẽ ra là thiêng liêng) của chồng của vợ bị biến thành một cuộc cướp giật, cưỡng đoạt ghê sợ giống như ở ngoài đường, ngoài chợ; để không còn cảnh sau mỗi cuộc bạo hành ấy, kẻ nằm hã hê, phì phò, người thì nghẹn ngào, nức nở, co ro.

Có người cho rằng, càng quản lý chặt, càng khắt khe với mại dâm thì sẽ càng làm tăng thêm những vụ hiếp dâm và lạm dụng tình dục. Họ ví von rằng: hiếp dâm giống hiện tượng vỡ ống nước do dòng lưu thông bị tắc dẫn đến áp suất tăng cao. Nếu không bị bóp nghẹt, nếu cứ cho phép nước chảy thành thoi, hiền hòa, thì sẽ thật hiếm khi ống vỡ. Lý luận này dù có vẻ hơi cùn nhưng tôi tin là rất nhiều anh sẽ đồng tình, gật gù tán thưởng.

Tại Anh, Hà Lan, Tây Ban Nha và khoảng hơn chục nước thuộc Châu Âu khác, người ta đã công nhận mại dâm là một nghề, ở đó, cave được bảo vệ và tôn trọng. Tức là những đóng góp của ngành này cho việc cân bằng ham muốn sinh lý của cộng đồng (chủ yếu là nam giới) đã được thừa nhận. Tôi cũng rất mong một ngày không xa, ngành cave ở Việt Nam sẽ được công nhận như thế. Khi ấy, sẽ có một bộ gọi là Bộ Cave, ngày 6-9 sẽ được chọn làm ngày cave. Hằng năm, đúng ngày này, Bộ trưởng Bộ cave sẽ xuống đường, đến tận các ổ chứa, nhà nghỉ, ra tận các gốc cây, vỉa hè để thăm và tặng quà cho cán bộ công nhân viên trong ngành. Và tôi tin, cave sẽ là ngành đóng thuế nhiều và ổn định nhất cho ngân khố quốc gia.

Nghề cave còn giống nghề cầu thủ bóng đá ở cái điểm là tuổi thọ nghề rất ngắn. Với cầu thủ, ngoài 30 tuổi là không chạy nổi nữa rồi, nếu có cố chạy cũng không còn sức chiến đấu. Cave cũng vậy, ngoài 30 là không nằm nổi nữa rồi, nếu có cố nằm cũng không còn sức chiến đấu. Bởi vậy, tôi luôn khuyên nhủ các em cave trong đội của mình rằng khi còn đương trẻ, còn sung sức thì phải cố cày cuốc, dành dụm lấy ít vốn, sau này giải nghệ có cái mà chuyển qua làm ăn buôn bán, hoặc không thì cũng có khoản mà trông vào.

Mới hôm kia thôi, cái Trinh - trước làm cave ở chỗ tôi, giờ sức đã yếu nên về quê mở cửa hàng cắt tóc gội đầu - có gọi cho tôi khoe rằng nó vừa được phong tặng danh hiệu cá nhân ưu tú. Tôi hỏi sao được hay vậy, thì nó bảo là vì nó vừa ủng hộ 10 triệu cho quỹ bảo trợ trẻ em của làng, 10 triệu cho hội phụ nữ, thêm 10 triệu cho hội người cao tuổi. Tôi nể nó quá! Hồi còn xuân trẻ thì làm cave hầu hạ đàn ông, giờ giải nghệ về quê thì góp tiền ủng hộ hội phụ nữ, rồi quan tâm đến trẻ con, lo toan cho người già, thử hỏi còn thành phần nào của xã hội không được hưởng thụ tấm lòng nhân ái của nó? Nó mà không ưu tú thì ai dám ưu tú?

Chưa hết, hôm qua, tôi lại nghe mấy đứa kháo nhau rằng cái Thảo - cũng là cave cũ ở đội của tôi, mới nghỉ hưu - vừa được người làng nó dựng tượng dưới gốc đa, đặt ngoài ngã ba. Lý do là vì nó đã bỏ ra gần nửa tỉ để xây cho làng một cái nhà văn hóa to, đẹp và hiện đại như cái quán bar. Tôi cũng đã xem qua bức tượng con Thảo đăng trên Facebook của nó rồi. Nhìn qua là biết bức tượng đó được dựng mô phỏng theo tượng Nữ thần tự do của Mỹ: tay phải con Thảo cầm cái ca giơ cao, tay trái cầm con ve chuẩn bị bỏ vào, đầu mũ có cái chỏm xinh xinh nhìn như cái bao.

Khá nhiều đứa đang làm cho tôi thì bỗng đâu lại kiếm được một anh tử tế, vậy là chúng xin nghỉ việc để lấy chồng. Dù chúng nó lấy chồng nghĩa là tôi mất đi một nhân viên, nhưng cùng là kiếp cave, tôi hiểu và mừng cho chúng nó.

Mấy đứa cave đi lấy chồng, may mắn vợ được những thằng đàn ông có tư tưởng tiến bộ, phóng khoáng thì không sao, nhưng nếu gặp phải những người có suy nghĩ khắt khe, cổ hủ, đặt nặng chuyện trinh tiết thì các em ấy buộc phải đứng giữa hai lựa chọn: một là dùng màng trinh giả để thay cho cái màng trinh thật; hai là tìm một lý do giả để giải thích cho sự biến mất của cái màng trinh thật.

Việc dùng màng trinh giả thì dễ rồi, bạn gái nào quan tâm thì lên Google tìm, sẽ ra hết: từ mẫu mã, giá cả, hướng dẫn sử dụng đến các chương trình khuyến mại. Nhưng xin lưu ý một điều rằng chỉ nên dùng màng trinh giả nếu người đàn ông của bạn là một thằng ngu và chưa làm chuyện đó bao giờ. Cái này giống như việc một người lần đầu được ăn sò huyết vậy: dù là sò luộc chín tới, miệng khép hờ, ruột hồng tươi, hay là sò bị quá lửa, mồm há toác, ruột nhão nhoét, thì khi cho vào mồm cái thằng ngu ấy cũng đều thành ngon hết. Còn nếu người đàn ông của bạn là một gã sành ăn thì đừng dại gì dùng cách ấy. Bởi một thằng sành ăn sẽ giống như một tên thợ vá xe chuyên nghiệp, tháo cái săm xe ra, nhìn cái săm nát bét, thâm sì là nó biết ngay săm đã bị chọc bao nhiêu nhát, vá bao nhiêu lần.

Tôi vẫn khuyên mấy đứa ở đội của tôi nên chọn cách thứ hai, tức là tìm một lý do thật thánh thiện để biện hộ cho cái sự không hiện diện của cái tấm màng chết tiệt. Chỗ tôi, khá nhiều đứa đã chọn cách này, và giờ chúng đang có một gia đình rất vẹn tròn, hạnh phúc.

Có thể kể ra đây trường hợp của cái Tâm, biệt danh Tâm Giặc (vì nó nghịch như giặc). Hồi ấy, mới đang tán tỉnh nhau, chồng nó rủ nó đi đạp xe. Tuy nhiên, chồng nó chỉ vừa dắt cái xe đạp ra là nó ôm mặt sợ hãi, khóc thét, và không dám leo lên xe. Chồng hỏi tại sao, nó bảo rằng vì hồi nhỏ nó tập xe, đang đi thì cái yên xe bị rơi ra, nó không biết nên cứ vậy ngồi lên, bị cái khung xe dài dài, tròn tròn nó chọc cho một phát. Thành ra, giờ cứ nhìn thấy xe đạp là cái cảm giác đau rát khủng khiếp ấy lại ùa về... Chồng nó nghe thế thì thương nó quá, mới ôm nó vào lòng an ủi, dỗ dành. Vậy là

chẳng cần phải giải thích nhiều, chồng nó cũng tự hiểu, nó đã bị cái khung xe đạp cướp mất đời con gái.

Một trường hợp nữa là của cái Thu, biệt danh Thu Kịch (vì nó hay kịch bác đều). Mấy hôm đầu mới hẹn hò, đi chơi với chồng, nó ăn mặc rất hở hang, kêu gọi. Thằng chồng nó tất nhiên là không chịu nổi, cứ nhắm nhắm nhào tới đòi xơi. Nó cũng mặc cho chồng ôm hôn, tay chân quờ quạng đủ kiểu, nhưng nhắm lúc chồng đang cuồng nhiệt nhất thì nó đẩy bả chồng ra, rồi cũng ôm mặt khóc tu tu. Khi chồng vỗ về, hỏi lý do tại sao thì nó mới nức nở rằng hồi mới dậy thì, nó đã bị ông anh họ bên nhà bà dì hiếp dâm, nên giờ, cứ đàn ông chạm vào người là nó rùng mình, hoảng loạn. Khóc một hồi xong, nó nhẹ nhàng ôm chồng từ phía sau, áp chặt bộ ngực to bự vào lưng chồng day day, thì thào vào tai chồng lời xin lỗi và bảo muốn chia tay, vì sợ không hoàn thành được nghĩa vụ của một người vợ.

Chồng nó cũng chỉ là một thằng đàn ông, mà đàn ông thì thường khó giữ được tỉnh táo trước những lời ní non và những hành động gợi đòn của đàn bà. Tại sao không thể tỉnh táo? Bởi lúc ấy máu đã không còn dồn về não, mà sẽ tập trung dồn vào chỗ khác, khiến cái chỗ khác ấy u lên thành một cục, và cái cục đó sẽ thay não, điều khiển mọi hoạt động của đàn ông. Bởi thế, thằng chồng nó lập tức quay lại, giọng tha thiết: "Đừng sợ! Có anh ở bên em đây rồi! Chúng ta sẽ cùng nhau phối hợp để giúp em quên đi ký ức đáng sợ ấy! Hãy tin anh, anh sẽ làm được!".

Mà đúng là thằng chồng nó làm được thật. Chỉ sau một hai lần phối hợp, những ám ảnh hãi hùng gây ra bởi ông anh họ bên nhà bà dì đã biến mất, nó đã tìm lại được chính mình: cuồng nhiệt, đê mê, say đắm, như chưa hề có cuộc hiếp dâm.

Người đời có câu: Lấy dĩ về làm vợ chứ đừng lấy vợ về làm dĩ. Thế nghĩa là quá khứ không quan trọng, quan trọng là khi về với nhau sẽ thế nào. Trong tiếng Anh có từ "white lie" - nghĩa là lời nói dối vô hại. Và tôi cho rằng, việc nói dối chồng như hai trường hợp nêu trên cũng là "white

lie", bởi nó chẳng chết ai, chẳng khiến ai đớn đau, chẳng làm ai đói ăn, chẳng đẩy ai vào đường cùng ngõ cụt.

Mà thực ra đó cũng chỉ là cái màng mỏng tanh, việc nó bị rách bởi cái khung xe hay bởi công cụ chuyên dụng nào khác cũng không ảnh hưởng đến hạnh phúc của một gia đình. Cái quyết định đến hạnh phúc của một gia đình là sự thủy chung, là sự hết lòng yêu thương, quan tâm, chăm sóc cho nhau - chỉ như thế thôi là đủ rồi, còn cái bí mật về cái màng trinh kia không cần thiết phải phanh phui.

Lại có người bảo rằng nếu nói dối chồng như vậy thì hạnh phúc có được chỉ là hạnh phúc giả tạo. Không hẳn! Hạnh phúc chỉ giả khi tình yêu và sự quan tâm dành cho nhau là giả. Còn nếu bạn yêu thật, và sự quan tâm dành cho người bạn yêu là thật, thì hãy tin tôi, hạnh phúc sẽ luôn là thật!

TUYỂN TẬP TRUYỆN TRÀO PHÚNG HAY NHẤT CỦA VÕ TÔNG ĐÁNH MÈO

Đình Long
www.dtv-ebook.com

Ngôi Nhà Ma Ám

Gia đình họ, có tới 3 thế hệ sống chung với nhau. Dù người đông, phòng ít, nhưng nhờ khéo nhường nhịn và cư xử, nên cuộc sống của họ vẫn diễn ra khá hạnh phúc và êm đềm. Rồi tới một ngày, bắt đầu có những biến cố kỳ lạ xảy ra. Những người đầu tiên phát hiện ra sự kỳ lạ lại là hai đứa nhóc, con của vợ chồng anh cả: một đứa lên 4, và một đứa lên 5.

Một buổi sớm tinh giã, thằng anh thấy em mình bị văng xuống đất, còn nó thì bị đẩy sát ra mép giường, trong khi đó bố mẹ nó vẫn ngủ say như chết. Rõ ràng, đêm qua, lúc đi ngủ, nó với thằng em nó nằm giữa, hai bố mẹ nằm hai bên, vậy mà bây giờ lại thành ra thế này. Hôm sau, và hôm sau nữa cũng thế! Hai anh em nó bắt đầu hoang mang, và quyết định đêm nay sẽ thức để rình xem chuyện quái dị gì đã xảy ra...

Khoảng quá nửa đêm, cánh cửa sổ bị gió giật tung, một luồng hơi lạnh thốc vào làm thằng anh rùng mình. Nó nhắm mắt, tim đập thành thịch, nằm im bất động ...

Rồi bất ngờ, nó thấy bố nó vùng dậy như bị ma nhập, lồm cồm bò qua người hai anh em nó len vào trong, chồm lên người mẹ nó, cào cấu, nghiêng ngấu như muốn ăn tươi nuốt sống. Con ma này quá hung hãn, nó lông lộn, giăng xé, lôi tuột quần áo của mẹ nó ra. Mẹ nó bị tấn công bất ngờ thì ứ ở không kịp phản ứng gì, chỉ nằm im giãy giụa. Rồi lát sau, mẹ nó bắt đầu tấn

công lại con ma. Nó thấy mẹ nó cũng cào cấu và lôi tuột quần áo của con ma ra. Lúc này, trên người con ma chỉ còn lại mỗi cái quần sịp...

Thấy tình hình nguy cấp quá, nó mới nhè nhẹ quay sang thằng em, thì thầm:

- Em sang gọi cậu với mợ qua đây! Nhanh lên! Nhớ bò xuống rón rén thôi nhé, kẻo con ma nó biết!

Thằng em y lời, bò đi êm như con mèo. Loáng sau, đã thấy nó quay lại, thì thầm vào tai anh nó:

- Không ổn rồi anh ạ!

- Sao vậy?

- Cậu cũng đang bị ma nhập, đang vật lộn với mợ. Thậm chí, con ma nhập vào cậu còn không thèm mặc quần sịp!

Thế thì đúng là hết cách thật rồi. Nó đành ra hiệu cho em nó nằm im buông xuôi. Cuộc chiến giữa mẹ nó và con ma càng ngày càng căng thẳng. Lúc này, mẹ nó và con ma không còn nằm dọc nữa mà đã xoay ngang giường, rồi thành linh, mẹ nó co chân đạp mạnh một phát làm nó lăn ra mép giường, còn thằng em thì bay xuống đất...

Sáng hôm sau, nó đem chuyện hãi hùng đó kể lại cho bà nội nghe. Trái với suy nghĩ của nó, bà nghe xong thì không hề tỏ ra sợ hãi, mà chỉ mỉm cười xoa đầu nó rồi bảo:

- Cái hiện tượng ma ám này thì người lớn ai cũng bị mắc phải con ạ! Là bệnh kinh niên rồi!

- Khoảng bao nhiêu tuổi thì có nguy cơ mắc hả bà?

- Tùy con ơi! Có người 18, có người 16, thậm chí bây giờ, 13, 14 tuổi cũng đã bị con ma nó ám rồi!

- Vậy đến bao nhiêu tuổi thì sẽ hết bị hả bà?

- Cái này thì bà chịu! Bà có ông bạn, năm nay tám chục tuổi, sắp gần đất xa trời rồi, mà một tháng vẫn đôi ba lần bị ma ám đấy con! Ghê lắm!

TUYỂN TẬP TRUYỆN TRÀO PHÚNG HAY NHẤT CỦA VÕ TÔNG ĐÁNH MÈO

Đình Long
www.dtv-ebook.com

Tổng Hợp Phần I

VỢ TÔI GIẢM BÉO

Tôi không bao giờ có ý định sẽ nói với vợ rằng: "Em béo quá! Giảm béo đi!", bởi đơn giản tôi là người đàn ông tế nhị, và rất sợ vợ. Một người đàn ông tế nhị sẽ không bao giờ nói cái điều mà anh ta biết chắc rằng sẽ làm vợ mình buồn; còn một người đàn ông sợ vợ thì càng không bao giờ nói cái điều mà anh ta biết chắc rằng sẽ làm vợ mình nổi khùng và nhiều khả năng sẽ quay ra hành hung, đánh đập mình. Bởi vậy, tôi im lặng và chờ đợi cái ngày mà vợ tôi tự ngộ ra điều đó!

Rồi cái ngày ấy cũng đến! Đó là hôm vợ chồng tôi đang đi dạo trong công viên thì có một thằng đẩy cái máy cân đo điện tử đi qua, kèm theo cái âm thanh rất quen phát ra từ cái loa rè rè: "Hoan nghênh đo chiều cao, cân nặng, đo huyết áp, thử sức kéo...". Tôi gọi thằng cân đo dạo quay lại, rồi chậm chậm bước lên bàn cân. Và lại là cái âm thanh phát ra từ cái loa rè: "...chiều cao một mét bảy sáu, nặng sáu bảy ki-lô-gam. Thân hình quá hoàn hảo! Đề nghị cẩn thận giữ gìn".

Tôi bước xuống cân, gật gù thỏa mãn, rồi quay sang vợ: "Em cân không?".

Vợ ngập ngừng, nhưng cũng run rẩy bước lên, rồi hồi hộp, nín thở chờ kết quả từ cái loa rè. Thế nhưng, cái loa ấy chỉ phát ra được những tiếng lè

nhè, méo mó, nghe như tiếng rên của một con chó ăn phải bả. Thứ âm thanh ấy làm tôi nhớ lại tuổi thơ, khi nhà tôi có cái đài cát-sét chạy bằng ắc quy, lúc điện trong ắc quy sắp cạn, cái băng từ nó sẽ quay rất chậm và kéo dài cái giọng của ca sĩ ra...

- Nó léo nhéo cái quái gì thế? - Tôi hỏi thẳng cân đạo.

- Anh thông cảm! Cái cân này hơi cũ, nên cứ quá tải là nó giở chứng vậy! Giống như anh đang yếu người mà đột nhiên bị một bao thóc nặng gần tạ đè lên ấy! Chỉ ú ớ thôi chứ nói sao được ạ!

Vợ tôi khi ấy không nói gì, chỉ cúi mặt lầm lì...

Đối diện nhà tôi là nhà của một cặp vợ chồng mới cưới. Và tôi thường xuyên mất ngủ bởi những âm thanh phát ra từ phòng ngủ của vợ chồng nhà đó, vì cái phòng ngủ của vợ chồng nó gần ngay phòng ngủ của tôi, chỉ cách nhau mỗi cái hành lang bé tẹo.

Sáng hôm ấy, đang ngủ ngon thì tôi bị đánh thức bởi những tiếng huỳnh huỵch, phanh phạch, rồi tiếng thở dốc hỗn hển, phì phò như bò - tất nhiên là của vợ chồng thẳng hàng xóm mới cưới đó chứ còn của ai?! Tôi bắt đầu thấy khó chịu rồi đấy! Đành rằng mới cưới thì ai chẳng ham hố, nhưng cũng vừa phải thôi! Cày đêm chưa đủ hay sao mà mới sáng sớm đã lôi nhau ra cày?

Tôi lồm cồm bò dậy, nhẹ nhàng mở cửa, dỏng tai lên nghe ngóng. Và tôi chột giật mình, bởi hình như những tiếng phanh phạch, huỳnh huỵch, hỗn hển ấy đang phát ra từ phía ngoài hành lang, chứ không phải là từ phòng ngủ của vợ chồng nhà đó. "Lũ biến thái! Hết trò rồi hay sao mà chúng nó lôi nhau ra hành lang làm cái chuyện đồi trụy này?". Tôi đẩy cửa nhao ra, và sững người: không phải vợ chồng thẳng hàng xóm, mà là vợ tôi đang huỳnh huỵch nhảy dây, chân đập phanh phạch xuống nền gạch, và mồm thở phì phò như bò...

Rồi chiều tối hôm đó, tôi mua một con gà luộc về để hai vợ chồng ăn. Lúc bước vào nhà, thấy vợ đang ngồi thu lu một góc, tôi nhăn mặt, chun chun mũi, rồi bảo vợ:

- Em kiểm tra xem có phải thằng cu nhà mình vừa ỉa đùn không? Anh thấy mùi gì như mùi cứt ấy!

- Không phải cứt đâu anh! Là mùi sữa giảm béo của em đấy! Từ giờ, em sẽ uống sữa này thay cơm!

À! Vậy là đợt này vợ tôi quyết tâm giảm béo thật rồi đấy! Tôi nghĩ vậy, và đành xẻo cái đuôi gà ngồi ăn một mình, còn lại thì cho vào tủ ăn dần. Bình thường, con gà này đủ cho vợ chồng tôi ăn một bữa, nhưng giờ, chỉ còn mình tôi ăn, chả biết bao giờ mới hết.

Ngay sau hôm ấy, tôi phải đi công tác hai ngày, và không theo dõi được tình hình giảm béo của vợ. Nhưng tôi tin, với quyết tâm cộng với kế hoạch giảm béo khoa học như thế thì không có lý gì mà vợ tôi lại không thành công.

Buổi tối hôm đi công tác về, tôi lại thấy vợ ngồi thu lu ở bàn...

- Em đang uống cái gì đấy?

- Sữa giảm béo mà anh!

- Sao anh không thấy mùi cứt?

- À! Em cho thêm sữa Vinamilk vào cho thơm, dễ uống!

Sáng hôm sau, tôi dậy, vẫn thấy vợ ngáy khò khò. Tưởng vợ quên, tôi hối hả lay vợ:

- Dậy! Dậy nháy dậy em ơi!

Vợ tỉnh, nhưng ngáp liên hồi, và mắt vẫn chưa thể mở, may mà vợ vẫn gắng gượng hé được cái mồm ra mấp máy:

- Em mới sơn móng chân, chưa khô, nếu nhảy sẽ bong sơn hết! Đợi hôm nào sơn khô thì mới nhảy được!

Vợ đã nói vậy thì tôi cũng đành để cho vợ ngủ. Rồi tôi lặng lẽ ra bếp, nấu mì ăn sáng, chuẩn bị đi làm. Chợt nhớ ra còn con gà luộc trong tủ lạnh. Mì mà cho thêm thịt gà vào thì quá tuyệt. Nhưng khi tôi mở tủ ra thì con gà đã biến mất tiêu...

- Em ơi! Con gà luộc đâu rồi?

- Em ăn rồi!

- Em đang giảm béo mà!

- Giảm béo thì càng phải ăn! Phải ăn thì mới có sức mà nhảy dây, mà giảm béo chứ!

Buổi chiều đi làm về, tôi thấy vợ ngồi trong buồng, mặt buồn thiu...

- Sao vậy em? - Tôi hỏi vợ.

- Cái váy em mới mua hôm thứ 3 ngoài chợ hàng Da, lúc mua mặc thử rất vừa, vậy mà giờ đã chật rồi, lòi hết cả bụng ra...

- Vậy em xem trong khu, ai mặc vừa thì cho người ta đi kéo phí!

- Cho là cho thế nào! Cứ để đó, khi nào người em mảnh mai, thon thả, em sẽ mặc!

Tôi nghe vậy thì cười khùng khục trong cổ họng, hệt như con gà trống bị hóc bánh đúc. Ít khi tôi cười kiểu ấy lắm! Và khi tôi cười kiểu ấy nghĩa

là tôi vừa được nghe thấy điều gì đó rất viễn vông, hoang đường, và đầy tính hư cấu...

~~~~~***~~~~~

THƯ GỬI EM TRƯỚC KỶ THI ĐẠI HỌC

Còn vài tháng nữa thôi, em sẽ bước vào kỳ thi đại học cực kỳ quan trọng. Với kinh nghiệm 3 năm liền đi thi đại học (dù chưa lần nào đỗ) của mình, anh tin là anh sẽ cho em được những lời khuyên bổ ích.

Trước tiên, là về việc chọn trường, chọn ngành. Đừng buồn nếu em không thể thi đỗ vào vào cái trường mà em thích, vào cái ngành mà em đam mê, bởi sau này ra trường, em vẫn có thể làm việc trái ngành được mà! Bạn bè anh làm trái ngành nhiều lắm: người học Ngân hàng xong giờ đi phát tờ rơi; đứa học Thủy Lợi thì đi đánh giày; thằng học Hàng Hải hiện đang bán trà đá. Chỉ có đúng 3 đứa may mắn được làm đúng chuyên ngành đào tạo: đó là một đứa học Giao Thông Vận Tải, giờ đang chạy xe ôm; một thằng học Xây Dựng giờ đi phụ hồ; và đứa nữa học Nhạc viện, giờ đi hát dạo bán kẹo cao su.

Về tài liệu ôn thi thì em khỏi lo, anh sẽ tặng lại cho em bộ tài liệu ôn thi của anh ngày trước. Đây là bộ tài liệu do các giáo sư, giảng viên nổi tiếng của các trường đại học hàng đầu biên soạn nên rất chuẩn, dễ hiểu, bám sát nội dung thi. Cả 3 năm đi thi đại học trước đây anh đều dùng bộ tài liệu này đấy! Trong quá trình luyện thi, em nên bảo quản, giữ gìn bộ tài liệu ôn này thật cẩn thận vì biết đâu năm sau em lại phải dùng đến nó.

Khi lên Hà Nội đi thi, em nhớ lúc nào cũng phải mang theo ô hoặc mũ, vì cây Hà Nội bị chặt gần hết rồi, đường rất nắng. Khi tham gia giao thông, ngoài quan sát đằng trước, đằng sau, bên trái, bên phải, em còn phải quan sát cả trên cao nữa, đề phòng cần cầu, bê tông, cốt-pha, hoặc sắt thép nó rơi vào đầu. Tắm rửa thì về chỗ trọ, hoặc cùng lắm là để dành về quê

tắm, đừng thấy công viên nước họ cho tắm miễn phí mà ham hố leo rào vào. Nước ở đó tuy trong xanh, nhưng rất dễ làm cho người ta hoen ố.

Việc ăn uống trong những ngày thi cũng rất quan trọng. Nhớ lần thi đại học đầu tiên, anh hồi hộp không ăn được gì, lúc vào phòng thi đói hoa mắt đến nỗi không thể nhìn được bài thẳng bên cạnh. Hôm sau thi, anh rút kinh nghiệm, ăn một bát bún ốc thật to, no oạch. Nhưng chắc do ăn phải ốc thiu để từ mấy hôm trước, nên khi giám thị phát đề cũng là lúc anh bắt đầu đau bụng. Anh vội vàng xin phép chạy ra nhà vệ sinh, vừa đọc đề vừa ỉa. Rồi sau, anh còn phải chạy ra nhà vệ sinh vài lần nữa. Thời gian ngồi trong phòng thi còn ít hơn cả thời gian ngồi ỉa.

Một điều nữa, thuộc về vấn đề tâm linh, đó là trước mỗi môn thi, em hãy thắp hương khấn xin thổ công, thổ địa và thần linh phù hộ cho em làm bài tốt. Em đừng cười nhạo và cho rằng đây là trò mê tín. Không hề mê tín đâu, linh nghiệm lắm đó! Suốt 3 năm đi thi, chưa có môn nào là anh quên không khấn!

Nói chung, vào phòng thi, em hãy thật bình tĩnh và thoải mái, trượt thì sang năm ta lại thi tiếp. Xác định được tư tưởng vậy rồi thì đến lúc trượt thật em sẽ bớt sốc hơn! Tất nhiên là trượt đại học thì ai cũng sẽ buồn. Nhưng chỉ là năm đầu thôi, nếu thi năm thứ 2, thứ 3 mà vẫn trượt thì lúc đó cũng quen rồi, sẽ bớt buồn đi! Hãy luôn tâm niệm trong đầu một điều rằng: thi đại học không khó, đỗ đại học mới khó!

Còn nếu thi mãi mà vẫn không đỗ thì về chăn vịt với anh. Sáng lừa vịt ra sông cho chúng nó đập nhau, tối lừa về chuồng cho chúng nó đẻ trứng, sáng hôm sau dậy sớm nhặt trứng, rồi lại lừa ra sông cho chúng nó đập nhau. Vui lắm!

~~~~~***~~~~~

VÁN BẠC CÓN CÓN

Đã đo, suy xét mãi, cuối cùng tôi cũng đã chọn được một studio để chụp ảnh cưới. Tôi quyết định chụp ở đó phần vì giá cả hợp lý, phần vì bởi trên website của nó, tôi thấy đăng cái ảnh cưới của vợ chồng Beckham chụp trên cầu Long Biên. Nhà Beckham khá khó tính và có gu thẩm mỹ cao, vậy mà họ chịu bay từ Anh qua tận đây, tìm tới tận studio ấy để chụp thì đủ hiểu rồi...

Địa chỉ đã có, nhưng tìm ra được nó lại khá khó. Đúng phố, đúng số nhà đây rồi, nhưng không phải là một studio ảnh cưới, mà lại là một cửa hàng bán quan tài và đồ thờ với lồn nhốn những bát hương lớn nhỏ, cả những ông địa, những ông thần tài đứng, ngồi, rồi nằm ngổn ngang, nghiêng ngửa...

Thấy chúng tôi ngạc ngơ, chị bán hàng đã nhanh nhẩu:

- Hai em mua quan tài hả? Vào đây! Vào đây chị tư vấn cho! Cửa hàng chị vừa có mấy mẫu mới về, đẹp lắm! Nhập nguyên chiếc từ Nhật luôn! Nằm rất mát và yên tĩnh!

- Dạ không! Vợ chồng em chụp ảnh cưới. Thấy ghi địa chỉ này, nhưng...

- À! Chụp ảnh cưới thì lên Studio ở trên gác nhé! Lên đó ngồi đợi chồng chị một lát. Anh ấy sắp về rồi!

Vợ tôi có vẻ nản, kéo tay tôi, ý muốn quay về. Nhưng tôi động viên vợ là đã mất công đến đây rồi, cứ lên xem sao. Vậy là tôi dắt vợ len qua những chiếc quan tài, rồi rón rén leo cầu thang đi lên...

Trên này đúng là có cái studio thật, vì thấy ảnh cưới bày la liệt. Góc phòng treo mấy bộ váy cô dâu màu cháo lòng (không biết màu bầm sinh hay do quá trình sử dụng mà nó chuyển thành như thế), rồi cả mấy bộ vest chú rể, cái nào cũng rộng thùng thình, hôi rình, và kiểu dáng thì cũ rích -

giống hệt mấy bộ vest mà anh Xuân tóc đỏ, cậu Văn Minh, hay ông TYPN vẫn mặc trong bộ phim Số Đỏ mới phát trên tivi gần đây.

Ngồi đợi một lát thì anh chủ hiệu ảnh về. Anh xin lỗi đã để vợ chồng tôi phải đợi. Anh giải thích là vì đêm qua đầu phố có người chết đột xuất, họ đặt mua quan tài gấp để tổ chức tang lễ ngay. Thế nên sáng nay anh phải chờ quan tài qua đó, rồi chụp ảnh luôn cả lúc khâm liệm, lúc phát tang, lúc đưa người chết vào quan tài. Chụp xong, anh phải gửi file ảnh mềm cho gia đình tang chủ, họ sẽ chọn những bức ảnh họ thích nhất, đẹp nhất, ý nghĩa nhất để phóng to, tặng cho con cháu treo trong nhà làm kỷ niệm.

Tôi hỏi anh là mỗi lần chụp ảnh đám ma như vậy thì anh được bao nhiêu? Anh bảo không được đồng nào, vì nó nằm trong gói khuyến mại khi mua quan tài - giống như khi khách chụp ảnh cưới thì sẽ được khuyến mại cho mượn bộ váy cô dâu để mặc trong đám cưới ấy! Tôi lại hỏi: "Chụp ảnh cưới và chụp ảnh đám ma có gì khác nhau?". Anh bảo: "Không khác nhau! Đều là nghệ thuật nhiếp ảnh, là sự săn lùng và truy đuổi cái đẹp, chứ nghệ thuật không phân biệt vui buồn, sướng khổ!". Tôi lại hỏi anh: "Sao anh lại làm cùng lúc hai công việc chẳng liên quan đến nhau là chụp ảnh cưới và bán quan tài?". Anh bảo: "Nghe qua thì thấy không liên quan, nhưng ngầm kỹ thì nó lại rất liên quan, bởi việc lấy vợ, lấy chồng, nếu không cẩn thận mà chọn sai, chọn lầm, thì cũng chẳng khác nào đâm đầu vào chỗ chết".

Tôi đã nghĩ, và tôi chắc rằng mọi người cũng đều nghĩ, rằng việc chụp ảnh cưới thật là một trải nghiệm thoải mái, dễ chịu, sung sướng và thú vị. Nhưng thực tế không hề như thế!

Tôi và vợ gần như phải bêu ngoài nắng ròn rã suốt từ sáng đến tối (không mũ, không ô), và hầu như là đứng; lúc hiếm hoi được ngồi thì phải ưỡn lưng, vắn sườn, tạo dáng rất mỏi: khi thì chống hông, bò soài trên bãi cát bỏng rát, lúc lại xách váy, cầm hoa đuổi nhau chạy hồng hộc trên đồi, mướt mát mồ hôi, chân tay rã rời. Có thời điểm tôi gần như bị say nắng, hoa mắt, chóng mặt, tưởng như sắp ngất...

Trong lúc thợ ảnh đang chụp mấy kiểu vợ tôi tạo dáng một mình thì tôi bò vào một gốc cây gần đó ngồi nghỉ, ngửa cổ, dốc chai nước tu ừng ực, thở phì phò...

Có một đôi vợ chồng cũng đang chụp ảnh, và họ khiến tôi phải chú ý. Bởi cả hai đều đã ngoài 40 tuổi, chồng thì gầy nhẳng, loẻo khoẻo như cái cẳng gà, còn vợ thì to béo, đồ sộ như cây đa. Tình yêu quả thật kỳ diệu, nó không phân biệt địa vị, tuổi tác, giới tính, và trọng lượng.

Bà vợ thấy cái xe bò vút bên vườn cỏ thì nhảy luôn lên, đứng ra phía đầu xe, dang hai tay ra, rồi nũng nịu gọi chồng:

- Anh lên đây đi! Anh làm Dắc, em làm Râu! Mình chụp vài kiểu!

- Dắc với Râu là đứa nào? - Anh chồng hỏi.

- Trời ạ! Dắc với Râu trong phim Ti-ta-líc ấy!

Ông chồng có vẻ chưa hiểu, nhưng vì chiều vợ nên cũng nhảy lên cái xe bò, vợ bảo gì cũng ngoan ngoãn làm theo. Cả hai tạo dáng trên xe bò thật lãng mạn: Dắc xanh xao, hốc hác, ôm lấy Râu to như con trâu, phốp pháp. Trong phim Titanic, khi tàu bị chìm, Dắc đã chết để nhường phao cho Râu, còn ở phiên bản Ti-ta-líc xe bò này, nếu xe bị lật, thì nhiều khả năng Dắc sẽ chết vì bị Râu đè.

Chụp xong kiểu Ti-ta-líc, bà vợ lại thì thầm, lôi chồng ra sau chỗ bãi cỏ, chắc bà ấy lại vừa nghĩ ra kiểu tạo dáng mới. Quả vậy thật, tôi thấy bà ấy ngồi nhấp nhồm, vén váy cao lên gần đùi rất gợi cảm, còn ông chồng thì cởi áo vest, phanh rộng ra, choàng quanh đùi vợ. Tôi rất phục sự sáng tạo của bà vợ, bởi tôi đã xem nhiều ảnh cưới, nhưng chưa thấy kiểu tạo dáng nào hay và độc đáo như thế! Anh thợ chụp ảnh cũng vội vã đi theo, bấm máy lia lịa. Thấy vậy, bà vợ gào lên:

- Đừng chụp nữa! Người ta đang đáì mà cũng chụp!

Rồi cũng tranh thủ lúc vợ đang chụp một mình, ông chồng cũng bò vào chỗ gốc cây, ngồi cạnh tôi để tránh nắng. Tôi đưa chai nước về phía ông ấy, chủ động bắt chuyện:

- Anh lập gia đình muộn nhỉ!

- Đâu! Anh cưới lâu rồi! Hôm nay vợ chồng đi chụp lại ảnh thôi! - Vừa nói, ông chồng vừa cầm chai nước vãi lên mặt.

- Vợ chồng anh tình cảm quá! Thế đợt trước cưới chưa chụp hả anh?

- Chụp rồi! Nhưng cứ cãi nhau là vợ anh nó lại lôi ảnh ra xé hết, đốt hết! Anh đi chụp lại lần này là lần thứ 3 rồi đấy! Mà anh khuyên chú là nên chọn làm album bìa mềm, đừng làm bìa cứng!

- Sao vậy anh? Em thấy hai cái bìa đó giá cũng tương đương nhau mà!

- Giá tương đương, nhưng độ sát thương là khác nhau. Nhìn đây này...

Vừa nói, anh vừa chỉ lên vết sẹo to tướng trên mặt anh, kéo dài từ mép đến tận mang tai, rồi chậm chậm tiếp lời:

- ...Vợ anh nó ném cái album vào mặt anh đấy!

Nghe anh nói, tôi bỗng giật mình! Vậy ra những người đã, đang, và sẽ chụp ảnh cưới lại là những người đại dột bỏ tiền và bỏ công bỏ sức cho một thứ mà có thể sẽ là vũ khí làm tổn thương mình trong tương lai sao? Như thế thì mạo hiểm quá, khác nào đánh bạc? Nhưng nghĩ lại thì mới thấy, rằng việc lấy vợ, lấy chồng đã là canh bạc lớn nhất, mạo hiểm nhất của cuộc đời rồi, vậy mà người ta vẫn dám chơi, thế thì cái việc chụp ảnh cưới cũng chỉ là ván bạc còn con thôi, sá gì...

~~~~~***~~~~~

Thăng Phóng

Phóng là thằng em cùng xóm trọ hồi sinh viên với tôi. Tôi nghĩ, bố mẹ Phóng chắc đã phải trăn trở, nghiên cứu, nghiên ngẫm và xin ý kiến của rất nhiều các thầy cúng, thầy nho, thầy đồ, thầy tướng số thì mới đặt được cho nó cái tên hay đến thế! Một cái tên vừa mạnh mẽ, nam tính, vừa gọi hình, gọi cảm, lại vừa lột tả được chân thực cái trạng thái thăng hoa tột đỉnh, đầy đam mê, khao khát của loài người (và của cả một số loài súc vật).

Thằng Phóng người nhỏ thó, loắt choắt như con chuột nhắt. Từ đầu đến chân nó, mọi thứ đều toát lên vẻ già nua, duy chỉ có mấy sợi râu tơ lún phún phun ra từ cái cằm mum múp của nó là khiến cho người ta liên tưởng được tới sự trẻ trung, mà là sự trẻ trung của mấy em gái đương tuổi dậy thì.

Hom hem như con mèo đi kiết, nhưng rượu nó uống hàng lít. Nó có cái tật là không uống thì thôi, nhưng đã uống thì uống tới bến, uống đến say, chứ không bao giờ uống kiểu giữ kẽ, cầm chừng (nói là "không uống thì thôi" cho hào hùng, chứ kỳ thực suốt mấy năm quen nó, tôi thấy có đúng một lần nó chê rượu: đấy là hôm nó bị đau răng, sưng húp má, mồm không há ra được, uống sữa còn phải dùng xilanh hút rồi lách khéo qua khe răng mà xịt vào, mà phải dùng xilanh cỡ nhỏ nhất - cái loại chuyên để tiêm phòng dịch cho gà vịt).

Có lần, tôi cùng nó về Hà Nam dự đám ma ông nội thằng Việt - bạn cùng xóm trọ. Lúc ăn cơm trưa, Phóng rót hai bát rượu đầy, một bát nó cầm, một bát đưa cho Việt, bảo: "Cạn bát nhé! Thay cho lời chia buồn của tao gửi tới gia đình mày!". Thằng Việt, không biết vì nể Phóng, hay vì đang quá đau buồn, thương nhớ ông, mà cũng cầm bát lên nốc cạn. Xong, Phóng lại rót thêm bát nữa, lại đưa cho thằng Việt, lại bảo: "Cạn bát nhé! Thay cho nén nhang thơm chúc ông mày yên nghỉ nơi tuổi vàng!"...

Cứ thế, tôi không nhớ là thằng Phóng đã mời Việt bao nhiêu bát, với bao nhiêu lý do chính đáng khác nữa, chỉ biết rằng lúc tàn cuộc, thằng Phóng nằm luôn tại mâm, còn thằng Việt bò đi đâu không biết. Đến chiều, lúc đưa ma, thằng Việt vẫn chưa hết say. Nó đi trước xe tang cầm vòng hoa

mà mắt vẫn cứ đờ đờ, chân lão đảo, người xiêu vẹo, nhìn rất tội. Mấy bà con xóm giềng thấy vậy thì trầm trồ khen ngợi: "Thằng đó nó thương ông lắm! Chắc cả đêm qua nó không ngủ, quỳ bên quan tài ông, khóc hết nước mắt, nên giờ mới kiệt sức và mệt mỏi đến thế!".

Lúc ra đến bãi tha ma, bà con vây tròn quanh cái huyệt đã được đào sẵn để chuẩn bị đưa quan tài xuống. Thằng Việt cũng bon chen lách đám đông, len vào nghiêng ngó, rồi chẳng hiểu loạng quạng, liêu xiêu kiểu gì mà ngã lộn cổ xuống huyệt. Mọi người tưởng nó lưu luyến ông quá, muốn đi theo ông thì mới ra sức lôi nó lên, vừa lôi vừa khuyên ngăn, an ủi: "Thôi con ơi! Người chết cũng đã chết rồi! Con càng như vậy thì hương hồn ông càng khó siêu thoát!".

Đó là rượu, còn thuốc lá, nó cũng là một con nghiện có số má. Mồm nó lúc nào cũng khét lẹt, nghi ngút khói, như cái đít xe công nông đầu ngang chở hàng quá tải đang leo dốc. Thế nhưng ai bảo nó là thằng nghiện thuốc lá thì thằng Phóng cãi ngay, rằng: "Nghiện là phải hút suốt ngày, liên tục, còn nó thì chỉ lúc nào rảnh nó mới hút". Tôi thấy nó cãi cũng đúng! Chỉ có điều, với một thằng sinh viên xa nhà, không người yêu, không làm thêm, thường xuyên trốn học như nó thì liệu có lúc nào không rảnh? Hay nói một cách dễ hiểu hơn: nó rảnh suốt ngày!

Trong khi các phòng khác trong xóm đầy chuột, gián, và hung nhúc kiến, ruồi, thì riêng phòng thằng Phóng lại không có một mống nào. Lý do vì sao thì chưa ai rõ, nhưng có giả thuyết cho rằng chúng đã chết vì ung thư phổi, hoặc bỏ đi hết vì biết rằng nếu cứ ở phòng đó thì sớm muộn cũng chết vì ung thư phổi. Có lần, cả xóm xúm vào, dẫn ra những tác hại, hậu quả của thuốc lá, rồi khuyên nó nên bỏ. Nó ngồi nghe rất chăm chú với vẻ rất tiếp thu. Sáng hôm sau, vừa ngủ dậy, nó đã chạy sang phòng tôi, khoe:

- Nhờ sự giảng giải, phân tích của mọi người, em đã hiểu ra, và đã bỏ được thuốc lá rồi anh ạ!

Tôi nghe cũng mừng cho nó. Thế nhưng đến trưa, lúc tôi đi học về, đã lại thấy nó ngậm điều thuốc phì phèo...

- Mà bảo bỏ thuốc rồi mà? - Tôi hỏi.

- Dạ! Em chỉ hút ban ngày thôi, tối đi ngủ em lại bỏ!

Ngoài rượu, thuốc lá, thằng Phóng cũng rất yêu lô đề. Lô đề thì không chỉ có nó mà xóm trọ tôi nhiều người ham lắm. Đặc biệt là anh Tuấn - chồng chị Phương. Anh Tuấn có tài giải mã giấc mơ thành số khá chuẩn. Ngày nào anh ấy cũng gõ cửa từng phòng rồi hỏi từng người là đêm qua mơ gì, rồi bảo kể lại cho anh nghe, càng chi tiết càng tốt.

Hôm ấy, khi tôi đang ngồi chơi bên phòng vợ chồng anh Tuấn - chị Phương, thì con bé Lan ở phòng cuối chạy xộc vào:

- Anh Tuấn ơi! Em vừa mơ em bị ỉa chảy!

- Ỉa nhiều không? Phân hình gì?

- Ỉa chảy mà anh, sao có hình được?!

- Ủ, quên! Thế có nhớ màu phân không?

- Màu xanh nõn chuối anh ạ!

Anh Tuấn nghe xong thì gật gù, đăm chiêu suy tính, rồi cẩn thận ghi số 66 vào cuốn sổ đề của anh. Tôi thấy vậy liền hỏi:

- Sao lại là 66 hả anh?

- Ỉa chảy tức là phân sống, sống là ngược lại với chín, mà ngược lại với 9 là 6. Bên cạnh đó, phân có màu xanh, xanh là lục, lục là 6.

Anh phân tích hay và tài tình quá, tôi phục anh sát đất! Tôi bỗng thấy cuộc đời này bất công quá! Tại sao một người tài giỏi như anh mà vẫn phải đi thuê phòng trọ tồi tàn, ở cùng với đám sinh viên nghèo nàn như chúng tôi? Đang ưu tư suy nghĩ thì tôi thấy thằng Phóng từ phòng nó chạy sang, giọng hối hả:

- Anh Tuấn ơi! Em vừa mơ em hiếp dâm!

- Hiếp ai? - Giọng anh Tuấn sốt sắng.

- Dạ...

- Hiếp ai?

- Em hiếp vợ anh!

- Đù! Xóm này bao nhiêu gái không hiếp, sao lại hiếp vợ anh?

- Thì mơ nó thế! Em biết đâu!

- Hiếp ở chỗ nào?

- Hiếp toàn thân luôn!

- Không! Ý anh là địa điểm nơi xảy ra vụ hãm hiếp ấy!

- Ở ngoài giếng, lúc chị đang rửa bát!

- Rửa bát à? Bát tức là 8. Thế đã xuất chưa?

- Chưa! Mới chuẩn bị thôi! Nhưng đột nhiên em nghĩ đến anh! Thấy tội lỗi quá, nên dừng lại kịp lúc!

- Chưa xuất! Chưa xuất...nghĩa là vẫn còn thẳng đứng, vậy là số 1 rồi!

Ấy thế mà tối hôm đó lô về cả 66 và 81 thật! Anh Tuấn mua thịt chó, vịt nướng, với cả bia về khao xóm tầng bưng. Lúc ngồi xuống mâm, anh Tuấn gắp cái đùi vịt béo ngậy bỏ vào bát em Lan, bảo: "Ăn đi em! Nhờ em ỉa chảy mà xóm ta được bữa no nê, hoành tráng". Rồi anh quay sang rót bia đầy vào cốc thằng Phóng, nói: "Uống đi em! Nhờ em hiếp dâm vợ anh mà xóm mình được uống bia xả láng".

Phàm những thằng đã thích rượu bia, thuốc lá, lô đề, thì hiếm khi chúng nó không thích gái. Tôi nhớ, có lần ngồi trà đá với tôi và anh Tuấn, thằng Phóng kể rằng trường nó đang tổ chức phong trào sinh viên tình nguyện, lên tận trên Sơn La, nhưng nó không tham gia, vì nó bảo không thích đi xa, và cũng không thích mấy cái hoạt động kiểu như thế. Tôi nghe vậy thì động viên nó: "Anh nghĩ em nên tham gia. Những hoạt động đoàn ý nghĩa như vậy sẽ giúp em có thêm các mối quan hệ, mở rộng tầm hiểu biết, làm hành trang để mai sau bước vào đời". Nó nghe xong thì thở dài: "Em học hành kiểu này chắc không lấy được bằng, nên xác định học xong về quê đi phụ xe lam chở khách với ông già. Xe chạy nội tỉnh, sáng đi chiều về nên đi người không cũng được, cần gì hành trang đâu anh".

Anh Tuấn nghe vậy thì phụ họa thêm: "Không đi là phải! Sơn La buồn bỏ mẹ! Đợt trước anh công tác trên ấy mấy tháng, chỉ muốn bỏ quách về! Có mỗi thú vui duy nhất là chiều chiều ra bờ suối rình trộm gái dân tộc tằm. Công nhận, con gái Thái đứa nào da cũng trắng mịn, nần nần từ đầu tới chân, mà lại toàn mấy em trẻ, chỉ từ 16 đến 20 tuổi, vừa tắm chúng vừa nô đùa, đuổi nhau chạy nhông nhông..."

Hôm sau, tôi thấy nó khoác ba lô qua phòng chào tôi để đi tình nguyện trên Sơn La. Tôi hỏi: "Quyết định đi rồi hả?". Nó bảo: "Vâng! Em còn trẻ nên những hoạt động đoàn ý nghĩa như vậy sẽ giúp em có thêm các mối quan hệ, mở rộng tầm hiểu biết, làm hành trang để mai sau bước vào đời".

Cách xóm trọ bọn tôi một đoạn xa xa, có một quán rửa xe, và thằng Phóng rất thích rửa xe ở đó. Lý do không phải bởi quán ấy rửa sạch hay giá

rẻ, mà bởi quán đó là của một chị rất xinh. Phải công nhận chị ấy xinh thật: mặt đẹp, dáng chuẩn, khúc nào ra khúc nấy. Đặc biệt là vòng một thì thôi rồi: tròn trịa, bầu bĩnh, nhìn rất khó giữ được bình tĩnh. Đặc biệt hơn nữa: chị ấy rất thích mặc áo hai dây. Đến đây chắc các bạn hiểu rõ hơn rồi chứ ạ? Rửa xe máy mà: bắt buộc phải cúi!

Thằng Phóng nghiện rửa xe ở quán đó. Trước kia, cả tháng nó không thèm rửa xe lần nào, kể cả khi cái xe đã bẩn như trâu, vậy mà đợt ấy, có ngày nó rửa hai lần. Đi rửa xe cùng nó nhiều, tôi phát hiện ra một điều: cứ khi nào chị xinh ấy rửa xe là nó giả vờ nghe điện thoại, rồi đi đi, lại lại ở cái đoạn trước mặt chị. Cái này cũng dễ hiểu thôi, bởi nếu ngồi một chỗ thì không thể nhìn được nhiều; nhưng nếu cứ chị ấy xoay hướng nào mà nó cũng lật đật xoay theo hướng đó thì lộ liễu quá. Bởi thế, nó mới phải dùng đến cái điện thoại. Nhờ điện thoại, nó có lý do để đi loăng quăng bất kì chỗ nào nó muốn. Khi ấy, những bước chân được quyền trở nên vô định bởi đầu óc của chủ nhân nó còn phải bận tập trung vào cuộc trao đổi, thương lượng căng thẳng và gay gắt đang diễn ra trên điện thoại.

Có lần, trong lúc chị xinh rửa xe, và thằng Phóng, như thường lệ, đang đi đi lại lại bàn công chuyện với đối tác, thì chồng chị ấy mới lại gần tôi và hỏi:

- Bạn em chắc làm ăn lớn hả? Lần nào đi rửa xe cũng thấy điện thoại túi bụi không hà!

- Dạ vâng! Nó là sinh viên, nhưng chịu khó và năng động lắm! Ngoài giờ học ở trường và tự học trên thư viện, nó còn làm cộng tác viên cho một tổ chức phi nhân đạo của Liên Hợp Quốc!

Thằng Phóng vẫn rủ tôi đi rửa xe cùng nó ở quán đó đều đều cho tới khi chị rửa xe xinh đẹp ấy có bầu và ở nhà nghỉ đẻ. Đương nhiên, chị nghỉ đẻ thì nó cũng nghỉ rửa. Bẵng đi phải gần một năm, thằng Phóng không rửa xe ở đó nữa. Cho đến một hôm tôi với nó ngồi ở quán trà đá đầu ngõ và vô

tình gặp chồng chị ấy. Anh chào chúng tôi rất niềm nở như người quen, rồi hồ hởi khoe: "Đầu tháng tới vợ anh nó gửi con đi nhà trẻ và lại ra phụ giúp anh rửa xe đấy! Hai em quay lại quán ủng hộ vợ chồng anh nhé!".

Vẫn là chuyện gái, lần ấy, anh Tuấn trúng rất đậm (nhờ mấy giấc mơ bệnh hoạn của thằng Phóng), anh Tuấn sướng phát rồ và mời anh em trong xóm đi đá phò ở một quán phò tự chọn (tức là thích em nào thì chọn em đấy, giống như ăn búp-phê hay bóp-phê gì ấy!). Anh Tuấn ưu tiên thằng Phóng được quyền chọn phò trước. Mấy anh em khác dù khá hậm hực (vì nó chọn trước, nhờ nó chọn đúng cái em ngon nhất mà mình đã chấm thì sao?) nhưng không ai dám ý kiến, bởi nếu không nhờ công thằng Phóng thì sao có buổi phò bóp-phê hôm nay?!

Công nhận là phò ở quán đó xinh, đặc biệt có một em nhìn qua cứ tưởng Ngọc Trinh. Nhưng trong hơn chục em xinh ấy không hiểu sao lại lòi ra một em béo ục ạch, người nung núc thịt, nặng phải tám chín chục cân là ít. Em ấy mới chỉ cười, chưa nói gì, nhưng vẫn khiến tôi có cảm giác rằng nếu em ấy mở lời thì câu đầu tiên sẽ là: ụt à ụt ịt.

Tôi không nghĩ là sẽ có thằng khùng nào bỏ tiền vào đây chơi gái mà lại chọn em ấy, và việc người ta đưa em ấy đứng vào hàng không phải để kiếm khách mà có lẽ là vì một lý do nào đó: tâm linh chẳng hạn (họ kiêng số 13, nên gọi em vào cho thành 14); cũng có thể em ấy là người nhà, người quen của chủ quán, vào được đây là nhờ ô dù, quan hệ, và đứng vào hàng chỉ cho có lệ (giống mấy đứa con cháu sếp, không biết và không làm được việc mẹ gì nhưng ngày nào cũng đến cơ quan ngồi, chờ cuối tháng lĩnh lương).

Vậy nên lúc thằng Phóng nói rằng nó chọn cái em ục ạch đó thì ai cũng sững sờ (vì bất ngờ), rồi thở phào (vì nó đã không chọn cái em mình thích), và cuối cùng là lo lắng (cho sự an toàn của Phóng, vì Phóng thì lèo khèo như cái thước, còn em ấy thì lù lù như vại nước). Về sau, tôi có hỏi Phóng lý do tại sao lại chọn em ấy thì Phóng bảo: "Em thích cái cảm giác

một đĩa to gấp đôi, gấp ba mình mà phải quần quai chịu trận dưới chân mình! Đã lắm anh ạ!".

Từ đó, mỗi lần đi ăn bốp-phê phò, em nào to béo, đồ sộ nhất thì mặc định là của thằng Phóng, không ai dám tranh!

Sau khi ra trường (không lấy được bằng), Phóng về quê đi phụ xe cùng bố. Tôi mừng cho nó vì đã thực hiện được hoài bão ấp ủ từ thời sinh viên! Lâu không liên lạc, bỗng hôm trước nó gọi điện mời tôi về đám cưới nó. Thường khi nghe thế, người ta sẽ hỏi: Cô dâu quê đâu? Bao tuổi? Làm gì? Còn tôi lại hỏi: "Cô dâu nặng bao nhiêu?". Nó bảo: "Em chưa cân, nhưng chắc không thua cái em ở quán phò bốp-phê". Tôi lại mừng cho nó. Bởi làm thằng đàn ông, chỉ cần lấy được vợ có một nét gì đó mà mình ưng thôi, vậy cũng là may mắn lắm rồi!

~~~~~***~~~~~

Ngu

Đám cưới xong, anh con trai chuyển ra nhà riêng để sống cùng vợ. Sau ngày đầu tiên, anh ấy nhắn tin về cho bố:

"Bố ơi! Có vợ thật tuyệt vời! Chúng con suốt ngày quần lấy nhau không rời. Cô ấy ngoan ngoãn và dịu dàng như một con mèo, khiến con ngỡ mình như một con mãnh hổ đang dang vòng tay ra che chở. Những lúc nghỉ giải lao giữa hiệp, con và vợ lại mở cửa sổ phòng ngủ ra ngắm đất trời bao la, ngắm những chú bướm đùa giỡn cùng những cánh hoa! Thích lắm bố ạ!".

Bố nhắn lại: "Ồ! Mừng cho con!"

Hai hôm sau, anh ấy lại nhắn cho bố: "Bố ơi! Con thấy hơi mệt! Tại mấy hôm nay hoạt động quá sức mà lại toàn phải ăn mì tôm. Vợ hỏi con:

"ăn mì tôm có nóng ruột không?", con đành phải trả lời: "Không! Chỉ cần được ở bên vợ thì ăn gì cũng ngon".

Bố nhăn lại: "Ờ! Mừng cho con!"

Vài hôm sau, anh ấy lại nhăn cho bố: "Con ăn mì tôm cả tuần rồi bố ơi! Từ hôm cưới đến nay chưa được miếng cơm nào vào mồm. Vợ con nó hiện nguyên hình rồi! Nó bảo nó không biết nấu cơm, ai thích ăn thì đi mà nấu. Giờ những lúc nghỉ giải lao giữa hiệp, con cũng không được ngồi trên giường ngắm bướm, ngắm hoa nữa mà phải đi lau nhà, giặt quần áo, cọ bồn cầu. Nó còn vào danh bạ điện thoại của con, thấy số nào của mấy em trẻ trẻ là nó xóa hết. Nó bảo thà xóa nhầm còn hơn bỏ sót, có vợ rồi, đừng hòng mà đú đờn. Thẻ ngân hàng của con nó cũng cầm. Giờ muốn ăn gì, mua gì thì phải xin ý kiến nó, nó nghe thấy hợp lí thì mới cho tiền. Con giờ như thằng ô-sin rồi! Khổ quá bố ơi!".

Bố nhăn lại: "Ờ! Mừng cho con!".

Anh ấy lập tức trách móc: "Bố vô tâm lắm! Con trai bố khổ sở mà bố không động viên được một câu!".

Bố cũng không kém phần gay gắt: "Động viên à? Thế bao nhiêu năm nay, tao cũng làm ô-sin cho mẹ mày, cũng khổ như mày, mày đã động viên tao được câu nào chưa? Bố mừng cho mày vì cuối cùng cũng đã nhận ra được cái điều mà lẽ ra mày phải nhận ra từ lâu rồi! Mày có một tấm gương lù lù trước mặt là bố mày đây, sao mày không soi vào, sao mày không rút được kinh nghiệm? Đời mày rồi cũng khổ như đời bố mày thôi! Ngu! Ngu thì chết con ạ!

~~~~~***~~~~~

Kém Tắm

Tôi là người bảo vệ cực kỳ nghiêm khắc của cái công viên nước này, nhưng hôm qua, khi chứng kiến cảnh người ta hò hực, hăm hở trèo rào, rồi cả trăm thanh niên cởi trần, mặc quần đùi la hét hỗn loạn, quây tròn lấy một cô gái trong bể bơi, rồi té nước, rồi sờ ngực, rồi bóp mông, thì lần đầu tiên tôi đã khóc.

Tôi khóc không phải vì sợ, mà vì những cảnh tượng tảm miễn phí đó như đã cho tôi một vé về với tuổi thơ, khi lần đầu tôi được xem phim Tây Du Ký (họ làm tôi nhớ lại cảnh lũ khỉ ở Hoa Quả Sơn trèo cây và đuổi bắt nhau trên dòng suối. Chỉ khác nhau ở chỗ: lũ khỉ chúng hái hoa quả, còn đám thanh niên ấy thì bóp hoa quả).

Đừng gần tôi, ngay dưới chân hàng rào, cũng có một chàng thanh niên trẻ đang ôm đầu gào khóc. Tôi thấy vậy thì lại gần hỏi thăm:

- Cháu cũng thích xem Tây Du Ký? Cũng đang trở về tuổi thơ hả?

- Dạ không! Cháu và bạn gái quyết giữ gìn trinh tiết cho nhau đến đêm tân hôn, nhưng vừa rồi bạn gái cháu trèo rào, bị thanh sắt chọc vào, rách mất rồi chú ơi!

Cách đó vài mét, lại một cô gái trẻ khác ngồi cạnh bể bơi cũng đang khóc tu tu. Tôi tới gần, hỏi:

- Sao vậy cháu? Sao không xuống bơi?

- Cháu vừa trèo rào, bị rách sơ-lít, rách miếng băng bàn tay, hở ra gần nửa rồi! trong khi, cháu chỉ biết mỗi kiểu bơi ngựa!

- Vậy thì mặc quần áo vào rồi về đi! Ngồi đó khóc ích gì?

- Cũng không được chú ơi! Cháu mặc váy ngắn lắm, mà lại đi mô-tô phân khối lớn!

Tôi thở dài bất lực, rồi nhìn sang một chị trung niên bên cạnh, cũng đang khóc:

- Sao? Chị bị rách gì?

- Dạ không! Em bị mấy thằng kia sàm sỡ!

- Thôi chị ạ! Mấy đứa con gái mới lớn, chúng nó còn ngây thơ, còn hồn nhiên, thì chúng sợ, chúng khóc, chứ chị, tầm này tuổi rồi mà cứ làm như là...

- Không phải! Bình thường thì em thoải mái! Nhưng em mới đi bơm ngực về, gần trăm triệu bạc, bác sĩ bảo phải giữ gìn, đến chồng mà em còn không cho động vào, vậy mà mấy thằng mất dạy kia... Hu! Hu!

Chán nản và bất lực trong việc ngăn cản đám người liều lĩnh và hung hãn đó, tôi bỏ ra một góc khuất ngồi. Thế nhưng lại nghe thấy tiếng khóc sụt sịt. Tôi quay sang, thì ra là một bà cụ, năm nay phải gần 90 tuổi. Tôi há hốc mồm kinh ngạc, đang định hỏi thăm thì bà cụ đã cất lời trước:

- Không phải như anh nghĩ đâu! Tôi khóc vì nhớ lại ngày xưa thôi!

- Cũng Tây Du Ký hả cụ?

- Không! Là nạn đói năm 1945. Chỉ khác là ngày đó, người ta giành giật nhau hóp cháo, củ chuối, củ khoai vì thiếu ăn, thiếu đói, còn giờ, họ chen lấn, giành giật nhau vì thiếu lòng tự trọng, vì thiếu văn hóa...

Cũng chiều hôm qua, lúc đi làm về, tôi thấy tấm bảng thông báo treo trước cổng công viên thành phố: "Ngày mai, từ 8h đến 10h, nhà vệ sinh trong công viên sẽ mở cửa để mọi người vào ỉa miễn phí". Tôi thở dài, và chột thương cho cái hàng rào sắt nhọn hoắt bao quanh công viên.

~~~~~***~~~~~

Ấm Ấm Ương Ương

Thời tiết độ này thật khó hiểu: mới chiều qua còn nóng nực, mồ hôi nhoe nhoét, tóe loe, thế mà sáng nay trời đã trở rét, lạnh se se. Tôi gọi cái kiểu thời tiết này là kiểu ấm ấm ương ương, tức là nó rất vớ vẩn, chả ra làm sao!

Rồi ngẫm lại mới thấy, đâu chỉ thời tiết, mà cuộc đời cũng còn đầy những chuyện ấm ấm ương ương, tức là nó cũng rất vớ vẩn, chả ra làm sao!

Thì đó, tôi có bà cô ở quê làm ruộng, vất vả, lam lũ lắm! Mùa gặt chống mông lên gặt; mùa cấy chống mông lên cấy; không gặt, không cấy thì chống mông nhổ cỏ, vạc bờ, tóm lại là chống mông quanh năm. Thế nhưng đứa con gái mới lớn của bà ấy thì lại ham chơi, lười học, lười làm, không chịu đỡ đần mẹ. Bà ấy mới chửi mắng nó thì nó bảo: "Được rồi! Con sẽ lên thành phố làm ăn, kiếm tiền về báo hiếu mẹ!".

Và thế là nó lên thành phố làm ăn thật! Một tháng sau, nó trở về quê, dúm vào tay mẹ cục tiền to như bịch Kotex, bảo: "Từ giờ, mẹ không phải vất vả chống mông ngoài ruộng nữa, đã có con chống rồi! Con chống một lúc bằng mẹ chống cả năm". Tưởng bà ấy sẽ vui, ai ngờ bà ấy lại chửi nó, rồi vật vã, khóc lóc sứt sùi.

Ô hay! Nó ham chơi thì chửi nó ham chơi! Nó đi làm mang tiền về cũng chửi nó xơi xơi là sao? Đành rằng cái nghề nó làm còn bị người đời chê bai, dè bieu, nhưng nó cũng phải mồm, nhả mặt, ê mông, khăn cổ, rất hòng, mất công, mất sức mới kiếm được chứ có phải nó đi ăn cướp, đi móc túi đâu? Và so với những đồng tiền mà mấy ông quan to quần là áo lượt kiếm được bằng cách tham nhũng, nhận hối lộ, rồi bòn rút của dân, thì đồng tiền mà đứa con gái bà ấy mang về vẫn còn sạch sẽ chán! Vậy thì tại sao bà ấy phải khóc sứt sùi, trong khi những kẻ đáng phải khóc, đáng phải xấu hổ thì lại đang ngửa mặt lên trời cười ông ổng?

Thật là âm âm ương ương!

Rồi nữa, hôm trước đi đường, thấy người ta đang quay phim trên vỉa hè, tôi cũng tò mò dừng lại xem. Đó là một cảnh quay rất lạ: đôi trai gái yêu nhau, đuổi nhau chạy quanh một cái hố sâu, miệng hố nham nhở, ngổn ngang gạch đá. Lúc đầu, tôi tưởng chàng trai đó đang muốn vồ người yêu quăng xuống hố để chôn sống, nhưng khi hỏi đạo diễn thì ông ta giải thích rằng đây là một cảnh quay rất lãng mạn, chàng trai và cô gái sẽ đuổi nhau quanh gốc cây, sau đó hôn nhau. Nhưng hôm qua cái cây đã bị chặt đi rồi, chỉ còn cái hố thôi. Vì ngại phải đi chọn lại bối cảnh nên ông ấy quyết định vẫn quay, và cho đôi tình nhân chạy quanh hố. Đến đoạn cuối, thay vì đôi trai gái sẽ hôn nhau rồi từ từ dựa vào thân cây thì ông ta sẽ cho đôi tình nhân hôn nhau rồi từ từ lăn xuống hố.

Thật là âm âm ương ương!

Rồi hôm trước nữa, ngồi trong quán thịt chó, tôi tình cờ nghe được cuộc điện thoại của một anh bàn bên cạnh:

"Alo! Đang ở đâu vậy? Qua đây ăn thịt chó với tao! Nay vợ được con chó non, thịt giòn và thơm phức! Sao? Bận rồi à? Ừ! Thôi để khi khác vậy! À, mà tối qua mày có xem tivi không? Nó quay cảnh bắt trộm chó, vận chuyển chó, rồi giết thịt chó, thật là dã man! Tao xem mà nước mắt cứ chảy ròng ròng vì thương lũ chó, rồi giận run người vì lũ sát cầu tàn bạo. À, mà có cái trang web bảo vệ chó đấy! Mày vào đó ký tên bảo vệ chó đi, tao vừa ký xong rồi! Hả? Địa chỉ web hả? hoặc nhé! À, mà tao nghe nói cũng vừa có một trang web bảo vệ lợn đấy, mày vào đó đăng ký luôn đi. Địa chỉ web hả? hoặc nhé!"

Xong, anh ấy nhét điện thoại vào túi rồi gọi chủ quán: "Cho thêm bát rửa mặn nữa để anh ời!"

Thật là âm âm ương ương!

Rồi lại chiều qua, đang đứng ở cửa thì gặp bà chị hàng xóm đi mua sắm về, tay xách hai túi quần áo to uỳnh, mồm cười toe toét. Tôi hỏi:

- Mua gì mà nhiều thế chị?

- Sơ-lít chú ạ! Để đợt tới đi công viên nước miễn phí thì mang theo cả túi luôn! Rách lại thay!

Thật là âm ỉm ương ương!

Có một sự thật khó cãi rằng chúng ta đang là một trong những nước nghèo nhất thế giới. Nhưng cũng có một sự thật khó tin rằng chúng ta đang là một trong những nước có chỉ số hạnh phúc cao nhất thế giới (ai chưa rõ mời gõ Google).

Khỏi cần phải nghiên cứu sách văn học, rồi tiểu thuyết, rồi sách triết lý về cuộc sống, chỉ cần nhìn vào hai cái sự thật tôi vừa nêu trên đây thôi thì có thể khẳng định rằng: Tiền bạc không bao giờ mang lại hạnh phúc! Ấy thế mà ở ngoài kia, sao người ta vẫn vì tiền mà chửi cha mắng mẹ, đâm anh chém em, lừa thầy phản bạn, dối vợ gạt chồng?

Thật là âm ỉm ương ương!

Đọc đến đây, chắc nhiều bạn sẽ chửi: Mịa thằng Tòng, viết cái bài này rõ vớ vẩn, chả ra làm sao! Thì đúng rồi! Thằng Tòng cũng bị âm ỉm ương ương mà!

~~~~~***~~~~~

Chàng Lãng Tử

Ở quê tôi, nhà ai có con gái đến tuổi lấy chồng thì lúc nào cũng nườm nượp trai làng vào ra tán tỉnh. Ấy vậy mà nhà tôi lại chẳng có ma nào thèm

tới lui, dù tôi cũng đã đến tuổi lấy chồng từ hơn chục năm nay rồi! Bởi thế, bố mẹ tôi rất lo tôi ế!

Về hình thức thì kể ra tôi cũng hơi xấu: người lùn một mẩu, đầu tròn như dưa hấu, mặt sần sùi toàn mụn, nhìn như bị thủy đậu. Đã vậy tính tôi lại đầu gấu, đứa nào chỉ hơi nói đùa hay nhìn đùa là tôi nổi cáu, rồi nhảy vào cào cấu. Ngoài xấu ra thì tôi còn khá lười, học dốt, và đần độn. Bố mẹ tôi suốt ngày kêu ca rằng tôi chẳng được cái nết gì. Tôi thì không nghĩ vậy, ngược lại, tôi thấy mình có rất nhiều ưu điểm, chỉ có điều những ưu điểm đó là gì thì tôi chưa phát hiện ra.

Bực hơn nữa là ngay sát nhà tôi có con bé Lành, rất xinh xắn, thông minh, nên mấy anh thanh niên trong xã đến chơi rất nhiệt tình, đông như đi công viên nước. Chứng kiến cảnh đó, bố mẹ tôi không khỏi ngậm ngùi, còn tôi, lại càng thêm buồn tủi. Đã vậy mẹ con Lành - là bà Bôn, có vẻ như rất thích chọc vào nỗi đau của gia đình tôi. Ví như sáng qua, bà ấy sang nhà tôi, hỏi mượn mẹ tôi cái nồi to. Mẹ tôi hỏi mượn nồi to làm gì thì bà ấy bảo là để về đun nước chè mời khách, vì đám thanh niên đến tán con Lành nhà bà ấy đông quá, trong khi cái nồi nhà bà ấy thì nhỏ, nấu nước không có kịp! Bà ấy còn bảo cứ như bố mẹ tôi đâm ra lại nhàn, chả phải lo nước non, khách khứa gì!

Một hôm, bà Bôn bảo tôi:

- Cháu qua nhà cô hái mồng tơi về mà nấu canh! Chả hiểu sao không chăm bón gì mà nó cứ tốt um, xanh mơn mớn!

- Tốt um là phải! Vì khách nhà cô đông quá, lại uống nước nhiều, xong anh nào cũng ra đái vào giậu mồng tơi. Có hôm cháu còn thấy cả chục anh xếp hàng đái cùng một lúc cơ!

- Chắc không phải đâu! Vì nếu đái thì mồng tơi sẽ có mùi khai, chứ đắng này, mồng tơi rất ngọt! Nhà cô vừa ăn trưa nay xong!

- Ngọt thì chắc là trong số các anh đó, có một vài anh bị tiêu đường đấy cô ạ!

Nói thì nói vậy thôi, chứ buồn thì vẫn rất buồn. Dù luôn kiên định trong lòng câu phương ngôn rằng: "FA - già nhưng không ế", thế nhưng nỗi buồn thì chẳng hiểu cứ từ đâu kéo đến...

Chiều qua, mẹ tôi bắt chợt từ ngoài chạy vào, giọng thều thào:

- Có một thằng khá bảnh bao, mặc sơ mi phanh cúc nhìn rất lãng tử, cứ thập thò ngoài đầu ngõ nhà mình. Hình như, nó muốn vào tán tỉnh con, nhưng còn ngại. Con thử ra dò la xem sao?

- Người ta là trâu, con là cọc! Sao cọc lại phải đi tìm trâu?

- Ai chả biết! Nhưng đợi hơn chục năm rồi mới thấy một con trâu tới, nên mẹ lo...

Vậy là sau một hồi bàn bạc, tôi và mẹ đã thống nhất được kế hoạch tiếp cận anh chàng nhút nhát ấy. Theo đó, tôi sẽ ra tắm ở chỗ góc ao ngay đầu ngõ, gần chỗ anh chàng lãng tử ấy đang thập thò, rồi thì tùy diễn biến thực tế mà bắt chuyện, làm quen. Thực sự là dù chưa một lần gặp gỡ, chuyện trò, nhưng tôi rất trân trọng những người đàn ông yêu không vì nhan sắc, không vì trí tuệ, không vì tiền bạc như anh ấy (bởi những thứ đó tôi đều không có).

Chàng lãng tử ấy đã nhìn thấy tôi, nhưng ngượng ngùng quay mặt đi, rồi lại thẹn thùng nép sau bụi chuối. "Đàn ông gì mà nhát thế chứ!" - Tôi nghĩ thầm, rồi từ từ trằm mình xuống làn nước ao mát lạnh dù cơ thể đang hừng hực, râm ran. Bình thường khi tắm ao, tôi hay bơi ùm ùm như chó, rồi chống mõng trồng cây chuối lộn nhào. Nhưng hôm nay thì không vậy được, bởi tôi biết, anh ấy đang núp ở đó, âu yếm dõi theo tôi. Thế nên tôi rất khẽ khàng, dịu dàng vốc từng cục nước rưới lên cổ, lên vai, xuống ngực, bàn tay tôi mềm mại miết trên da thịt, kì cọ nhẹ nhàng. Bên bờ ao, mấy bụi

hoa cứt lợn đang nở bung, tỏa hương nghi ngút, càng làm cho khung cảnh thêm tình tứ, mơ màng...

Một đàn bướm từ chỗ mấy bụi hoa cứt lợn ấy bay vụt ra, dập dờn, chao liệng trên mặt ao. Tôi đưa tay vồ lấy một con bướm, rồi cứ thế lấy ngón tay khều khều, mơn mơn, nghịch bướm đầy thích thú...

Bỗng tôi nghe thấy có tiếng ư ử, ư ử! Tôi đã nghĩ đó là tiếng của anh chàng lãng tử. Nhưng về sau tôi mới biết là không phải, bởi ngay sau đó tôi nghe thấy tiếng mẹ tôi chạy huỳnh huých từ trong nhà ra, vừa chạy vừa la thất thanh: "Trộm chó! Bớ người ta trộm chó! Đánh chết mẹ thằng trộm chó đê!".

Tức thì, người từ khắp các ngõ, các ngả túa ra hối hả! Tiếng chân rầm rập, tiếng gậy gộc lộc cộc, rồi sau đó là tiếng hò hét, đánh đập, chửi bới, loạn xạ. Lúc tôi lên bờ, mặc quần áo xong và chạy tới được chỗ đám đông thì vụ đánh đấm đã xong. Thằng trộm chó nằm đó, rúm ró, nhả nhó. Chiếc áo sơ mi phanh cúc te tua, lấm lem bùn đất càng làm cho anh ấy thêm vẻ lãng tử, phong trần. Hóa ra, tiếng ư ử hồi nãy không phải là tiếng anh ấy mà là tiếng của con chó, đó là lúc con chó bị anh lãng tử siết cái thòng lọng vào cổ. Và tôi cũng hiểu, anh ấy thập thò ở đầu ngõ không phải vì tôi, mà là vì con chó.

~~~~~***~~~~~

Đoán Tuổi

Bình thường vợ tôi rất dễ ngủ, nằm xuống là ngáy như bò, thế mà đêm hôm đó vợ cứ trằn trọc, lăn lóc mãi. Tôi hỏi: "Sao thế?". Vợ bảo: "Lúc tối mới ăn được có 3 bát thì con nó quấy, nên giờ đói quá, không ngủ được!". Tôi lại bảo: "Thế thì dậy ăn tạm cái gì đi để còn ngủ". Vậy là vợ lóc cóc bò dậy, mở tủ lạnh. Tôi chẳng biết vợ đang ăn cái gì, nằm giường chỉ nghe

thấy tiếng tòm tộp, tòm tộp. Giá có thêm tiếng ụt à ụt ịt, thì tôi chắc chắn sẽ tưởng mình đang lạc vào một trang trại chăn nuôi, đúng giờ ăn.

Lát sau, thấy vợ ì ạch bò lên giường. Tưởng hết đói rồi sẽ ngủ ngon, ai ngờ vẫn thấy vợ lăn lóc, trần trọc. Tôi hỏi: "Sao thế?". Vợ bảo: "Em ăn no quá! Giờ bụng căng lên, khó chịu, không ngủ được!".

Khả năng ăn xuất sắc là thế, nhưng vợ tôi lại rất sợ béo. Cứ vài hôm vợ lại nhảy lên cái cân một lần, và lần nào bước xuống khỏi cái cân, mặt vợ cũng ỉu xiu, than thở:

- Lại tăng thêm 2 lạng nữa rồi!

Tôi - dù đã biết trước kết quả, nhưng vẫn cố hỏi han, quan tâm, an ủi:

- Cụ thể là bao nhiêu em?

- Là tám chục cân hai!

Thấy vợ buồn, tôi cũng thương. Nhưng thương vợ một thì tôi thương cái cân mười. Hôm mua về, cái cân mới coóng, bóng bẩy, chắc chắn là thế, vậy mà chỉ một thời gian ngắn phục vụ vợ tôi, nó đã xập xệ, xuống cấp và oặt ẹo.

Sau đấy, vợ tôi không thích dùng cái cân nhà tôi nữa, mà hay sang mượn cân hàng xóm. Lý do, theo vợ tôi, thì là vì cái cân nhà hàng xóm chính xác hơn, rằng vừa mới cân ở nhà mình là 80 cân, nhưng khi sang cân bằng cân hàng xóm thì chỉ còn 75 cân. Tôi thì tôi không nghĩ là cân nhà tôi sai, ngược lại, cân nhà hàng xóm mới là cân sai. Bởi vợ chồng nhà hàng xóm chuyên thu mua đồng nát, chúng nó phải chỉnh cân thiếu, cân điều để ăn bớt của người ta.

Nhưng rồi cũng chỉ được vài hôm thì cái cân của vợ chồng thằng thu mua đồng nát cũng hỏng - không biết có phải tại vợ tôi không? Vợ tôi buồn

thiu vì chưa biết phải cân nhờ ở nhà ai. Thấy vậy, tôi bảo vợ:

- Em thử qua nhà lão Bải ở đầu ngõ xem. Nhà đó có cái cân to phết đấy!

- Cái cân đó chuyên dùng để cân lợn thôi mà anh!

- Anh biết! Thế nên anh mới bảo em qua!

Không biết béo có liên quan đến già hay không, nhưng vợ tôi toàn bị mọi người trong khu chê là già trước tuổi, rằng vợ tôi nhìn như bà ngoại, trong khi tuổi vợ còn chưa tới ba mươi. Tất nhiên, nghe những lời như thế, vợ tôi rất không vui. Chiều qua, tôi vừa đi làm về, đang lúi húi nhặt rau, thối cơm thì thấy vợ từ ngõ chạy vào, cười toe toét:

- Anh lên ghế ngồi xem tivi, nghỉ ngơi đi, để đó em làm cho!

- Sao hôm nay lạ thế? - Tôi hỏi đầy ngờ ngàng.

- Con bé bên hàng xóm vừa cho em xem cái phần mềm đoán tuổi của Microsoft. Cái phần mềm ấy nó đoán em 20 tuổi đấy anh ạ!

À, ra vậy! Trước giờ, toàn bị chê già, nay tự nhiên có người bảo 20 tuổi, ai mà chả vui! Thấy vợ vui, tôi cũng vui lây...

- Không biết cái phần mềm đó có chính xác không anh nhỉ? - Vừa nhặt rau, vợ vừa quay ra hỏi.

- Chính xác chứ em! Microsoft là một tập đoàn lớn, sao dám nói láo?! Hơn nữa, ông Bill Gates - chủ tịch của Microsoft, cũng có tuổi rồi, nên hẳn là ông ấy rất cẩn trọng khi đưa ra phán đoán.

- Vậy được rồi! Để em sang nhà con Trinh, cho nó sáng mắt ra!

Dứt lời, vợ tôi ùng ùng ôm laptop lao đi. Cái cô Trinh này là người thường xuyên chê vợ tôi già, nên vợ tôi rất cay cú. Giờ, vợ tôi có phần mềm này rồi, có Microsoft, có Bill Gates lên tiếng bảo vệ cho rồi thì cô Trinh sao còn dám mở lời chê bai nữa.

Nhưng lát sau, vợ quay về, mặt hăm hăm, bực bội...

- Sao vậy em?

Nghe tôi hỏi, vợ hậm hực:

- Lúc em đưa cái ảnh Microsoft đoán em 20 tuổi ra, cả nhà con Trinh cười hô hố. Rồi nó cho em xem ảnh của chị em nhà nó, toàn có chồng con hết rồi, có bà đã đẻ 4 đứa, mãn kinh rồi, vậy mà thằng Microsoft vẫn đoán chỉ khoảng 15, 16 tuổi. May là nhà nó cuối cùng cũng có người bị đoán là 22 tuổi, già hơn em.

- Là ai vậy?

- Là bà ngoại nó!

Thế rồi vợ tôi bỏ vào giường nằm, còn tôi không được xem tivi nữa, phải nhặt rau, nấu cơm. Tự nhiên tôi thấy coi thường Microsoft, một tập đoàn lớn mà làm ăn chả ra làm sao. Cả lão Bill Gates nữa, già rồi mà còn ăn nói, phán đoán lung tung, vợ va vợ vẫn...

~~~~~***~~~~~

Anh Bướu Cỗ

Tôi trôi đi trong một cái hang tối om, sâu hun hút, ẩm ướt và nhoe nhoét - hết như cái ống trượt ở công viên nước, rồi ngã bịch xuống một khoảng không gian mờ ảo, đỏ đỏ, xanh xanh, rờn rợn đến lạnh người. Tôi

lồm cồm bò dậy, rảo mắt nhìn quanh khắp một lượt cái khung cảnh xa lạ, ám ảnh và âm u ấy...

Quan sát kỹ, tôi thấy cách chỗ tôi một đoạn không xa, có lác đác những bóng người, và thêm một vài bóng người khác nữa rải rác ở những góc khuất đâu đó. Tất cả đều nhạt nhòa, lặng lẽ, im lìm, và nếu nhắm mắt lại, tôi không thể biết rằng họ đang tồn tại.

Tôi tiến lại chỗ cái bóng người đàn ông áo trắng gần tôi nhất, giọng rụt rè:

- Xin hỏi...đây là đâu vậy ạ?

Gã áo trắng quay lại. Tôi sững sờ, bởi cái mặt hắc xanh lét, nhợt nhạt, mớ tóc lòa xòa rủ xuống phơ phất. Hắn nhìn tôi bằng ánh mắt lạnh toát và mở miệng khè khè:

- Mới chết hả? Thằng nào mới chết xuống đây cũng hỏi câu y chang vậy!

Tôi rùng mình! Vậy ra đây là âm phủ, và tôi đang nói chuyện với ma. Còn những cái bóng đang lang thang, lẩn khuất quanh đây cũng là ma nốt. Vốn sợ ma từ bé nên đột nhiên toàn thân tôi co rúm lại, run lẩy bẩy và hoảng loạn tột độ. Gã ma áo trắng thấy vậy thì cười hềnh hếch:

- Khùng à! Mà cũng là ma rồi, còn sợ ma gì nữa!

Ừ nhỉ! Đúng vậy thật! Giờ tôi cũng là ma rồi, làm sao phải sợ ma nữa? Cái này giống với một câu truyện ngụ ngôn rằng có một con thỏ xin bà tiên biến nó thành một con sói để khi ra đường gặp sói nó không sợ bị ăn thịt nữa. Ấy thế nhưng khi gặp sói thật, nó vẫn cuống cuống bỏ chạy, và quên mất rằng mình đang là sói.

Còn một câu chuyện nữa mà tôi được nghe từ hồi bắt đầu có quy định bắt buộc khi tham gia giao thông phải đội mũ bảo hiểm, rằng có hai anh đi xe máy va chạm với nhau, một anh hăng máu mới xông tới đâm anh kia. Chắc thấy chỉ đâm không thì không đã, nên anh ấy loay hoay tìm thêm vũ khí để đập cho sướng. Anh ấy đã định dùng giấy, nhưng lại thôi (chắc sợ sờn da), và cũng đã tháo thắt lưng, nhưng cũng rút lại (chắc quần rộng, sợ tụt quần). Cuối cùng, có một khán giả đứng xem đã mách nước: "Mũ bảo hiểm trên đầu kia kìa, lấy xuống mà đập". Anh ấy nghe vậy thì reo lên: "Ồ! Đúng thật! Thế mà không nhớ ra!".

Còn về phía cái anh bị đánh, do biết mình yếu thế, nên anh ấy cứ co quắp lại, hai tay ôm đầu chịu đòn, mặc cho anh kia đang cầm mũ bảo hiểm tới tấp phang xuống. Rồi lại nghe giọng một khán giả đứng xem mách nước: "Đừng ôm đầu nữa, ôm chỗ khác đi! Đầu có mũ bảo hiểm rồi, ôm làm gì!". Anh chàng bị đánh nghe vậy thì lập tức làm theo, đưa tay xuống dưới ôm chỗ khác. Hồi ấy người ta hay nhắc nhở nhau rằng: "Ra đường nhớ đội mũ bảo hiểm, và càng phải nhớ rằng mình đang đội mũ bảo hiểm".

Kể vậy để thấy cái việc tôi sợ ma cũng không phải là quá khó hiểu. Bởi người ta có thể lập tức thay đổi được vẻ bề ngoài, hình thức, hay trang phục, nhưng những suy nghĩ đã ăn sâu vào tiềm thức, đã in hằn trong tâm trí thì không thể ngày một ngày hai mà thay đổi được...

- Tại sao mà chết vậy?

Câu hỏi của anh ma kéo tôi về với thực tế phũ phàng rằng tôi đang ở dưới âm phủ, và đang là một con ma...

- Em cũng không rõ ạ! - Tôi trả lời.

- Vậy mà có nhớ những sự việc ở thời điểm gần nhất trước khi chết không?

- Dạ có! Lúc đó, em đang cùng bạn gái dạo phố thì có mấy thằng cời trần, toàn thân xăm trổ, cười hô hố, đi qua và thò tay bóp hông bạn gái em. Lúc đầu em không biết, nhưng lát sau nghe bạn gái nói, em mới điên tiết, để bạn gái đứng đó rồi đuổi theo bọn chúng. Đuổi một hồi thì bắt kịp. Em từ phía sau xông tới, đập một thằng ngã sòng soài ra đất, rồi lao vào giữa vòng vây của bọn chúng, tả đấm, hữu chọc, né trái, đánh phải, ra đòn liên tiếp...

- Hay quá! Kết cục thế nào?

- Em cũng không rõ nữa! Vì lúc tỉnh dậy, mở mắt ra thì em đã xuống đây rồi! Thế còn anh? Chắc chết vì bấu cổ họng? - Tôi vừa hỏi vừa đưa tay sờ sờ lên hai cái khối u ác tính sưng tấy trên cổ anh ma.

- Không! Anh chết vì bị ngã thọt dái lên cổ!

Tôi và anh ma cứ thế trò chuyện rất vui vẻ. Anh bảo làm ma thích lắm, vì được tàng hình, người sống không nhìn thấy được mình. Muốn xem gái tắm thì không phải lén lút, vụng trộm, cứ đàng hoàng bay vào nhà tắm mà xem. Muốn xem phim sex cũng không cần phải lên mạng, chỉ cần nửa đêm bay vào phòng ngủ của cặp vợ chồng trẻ mới cưới thì xem tha hồ: hình ảnh sắc nét, âm thanh trung thực, nếu ngồi gần, còn cảm nhận được độ rung, mùi vị, thậm chí còn có nước bắn lên mặt, hết như xem phim 5D ở rạp Quốc Gia.

Nhưng anh ma cũng bảo rằng tàng hình là con dao hai lưỡi. Bởi khi ấy, ta có thể sẽ phải chứng kiến người mà ta tin yêu làm những việc mà bấy lâu họ vẫn làm lén lút sau lưng ta. Để rồi chỉ khi chết đi, ta mới có cơ hội biết rằng, những lời thề nguyện thủy chung sắt son chỉ là trò lừa gạt, và những huynh đệ, tình thâm đến với ta, hóa ra chỉ là vì tiền bạc...

Tôi và anh ma đang nói chuyện thì bỗng một vầng sáng chói lòa bùng lên trước mặt. Khi vầng sáng ấy tắt đi, tôi thấy xuất hiện một thằng da đen

thui, cầm cái dùi cui, hăm hăm tiến về phía tui. Thấy tui hoảng sợ thì anh ma bước cổ lập tức trấn an:

- Đừng lo! Thằng này là Viêm Dương - tay sai của Diêm Vương. Mà mới chết nên nó tới giải mày đi trình diện Diêm Vương thôi. Nhớ kỹ lời anh dặn: khi Diêm Vương hỏi lúc sống đã gây nên những tội lỗi gì thì mày cứ chối bay đi cho anh. Nhớ đấy! Không nhận tội gì cả thì sẽ được thả!

Thằng Viêm Dương đen thui cầm dùi cui đi trước, tôi lầm lũi theo sau. Nó đưa tôi qua một địa đạo nhỏ và âm u (gọi tắt là âm đạo), cái địa đạo âm u ấy lại dẫn chúng tôi tới một mê cung đầy tử khí (gọi tắt là tử cung)...

Rồi tôi thấy một cái cũi sắt khổng lồ, trong đó nhốt rất nhiều những người đàn ông, và tất cả họ đều bị chọc mù mắt. Tôi quay ra hỏi thằng Viêm Dương:

- Tại sao những người kia lại bị chọc mù mắt vậy?

- À! Đó là những thằng lúc sống thường nhìn trộm phụ nữ tắm, cả những thằng ra đường hay ngắm mông, ngắm ngực đàn bà con gái nữa, nên giờ, chúng phải chịu hình phạt!

Tôi rùng mình! May mà anh ma bước cổ đã dặn trước, chứ nếu không lát nữa vào, tôi thật thà thú tội hết với Diêm Vương thì mắt tôi cũng sẽ bị chọc mù giống bọn họ.

- Tại sao những người kia lại bị chặt tay vậy? - Tôi hỏi khi nhìn thấy một cái cũi sắt khác.

- Đó là những thằng lúc sống hay quay tay!

- Còn những người kia? Tại sao lại bị chặt chim vậy?

- Đó là những thằng lúc sống hay đi hiếp dâm!

Ôi trời ơi! Thật là khủng khiếp! Tôi đội ơn anh ma bấu cổ nhiều lắm! Nếu không có anh ấy dẫn dò trước thì khả năng tôi trở thành một con ma mù mắt, cụt tay, và cụt chim là điều khó mà tránh khỏi.

Rồi tôi thấy hai khu nhà kề sát nhau, một khu đẹp long lanh, lịch sự, sang trọng, như khách sạn 5 sao, còn một khu thì lụp xụp, rách nát, ẩm thấp, như mấy cái chuồng xí ở những vùng nông thôn. Điều kì lạ là cái khu nhà rách nát như chuồng xí ấy thì rất đông người ở, chen chúc, ngọt ngào vô cùng, còn bên khách sạn 5 sao thì lại vắng hoe hoắt, lác đác có một hai người. Tôi thắc mắc thì thằng Viêm Dương giải thích:

- Khu khách sạn 5 sao là dành cho những bác sĩ mà lúc sống chưa từng nhận tiền đút lót của người nhà bệnh nhân!

- Vậy còn khu chuồng xí?

- Cái đó thì tự nghĩ đi! Còn phải hỏi nữa sao?

Thế rồi tôi lại thấy hai khu nhà khác, cũng một long lanh, lịch sự, như khách sạn 5 sao, và một cũng lụp xụp, rách nát như chuồng xí. Bên chuồng xí cũng đã chật kín người, còn bên 5 sao vẫn vắng hắt hiu. Không biết hai khu nhà này là để dành cho những đối tượng nào đây nhỉ? Tôi thắc mắc vậy thôi, chứ không dám hỏi thằng Viêm Dương, vì tôi biết nếu hỏi thì chưa chắc nó đã dám nói, vì sợ phiền phức. Vậy nên tôi đành tự tìm câu trả lời cho mình. Còn các bạn, cũng tự tìm cho mình câu trả lời đi nhé!

Cuối cùng thì tôi cũng tới được chỗ Diêm Vương. Xem trên tivi, thấy các đạo diễn thường xây dựng nhân vật Diêm Vương rất xấu xí, dữ tợn, nhưng giờ mới biết là mấy thằng đạo diễn ấy toàn làm liêu, bởi Diêm Vương thật khá là đẹp trai, một vẻ đẹp rất khó diễn tả: ông ấy có chút gì thư sinh, baby như Long Nhật; thêm vẻ cổ quái, liêu trai của Tùng Dương; còn cả sự thánh thiện, hiền lương như Bao Chứng. Chỉ khác cái là Bao Chứng ở giữa trán có xăm cái hình trăng khuyết (biểu tượng cho sự thanh

cao, liêm khiết), còn Diêm Vương thì lại xăm hình cái quan tài, dài dài, ở giữa hơi phình ra, nhìn như miếng Kotex, rất hài!

Diêm Vương yêu cầu tôi quỳ xuống, rồi cất giọng lạnh lùng:

- Người kia, lúc sống đã gây ra những tội lỗi gì, hãy thành thật khai báo!

- Dạ bẩm Diêm Vương! Con ở nhà thì vâng lời mẹ cha, đến trường vâng lời cô giáo, đi làm vâng lời sếp, ngày ngày ăn chay niệm phật, rèn cho tâm nhẹ tựa mây trên núi, hồn thanh cao như nước biển khơi, chả có tội lỗi gì đâu ạ!

Diêm Vương nghe vậy thì gật gù hài lòng, rồi hỏi tiếp:

- Người có rượu chè không?

- Dạ không!

- Có lô đề, cờ bạc không?

- Dạ không!

- Có gái gú không?

- Dạ không!

- Đù! Đàn ông không cờ bạc, không rượu chè, không gái gú! Vậy sao người không xuống đây cho sớm, ở trên đó làm cái quái gì không biết! Thôi, thả người ra ngoài cho người lang thang, làm ma tự do!

Vậy là thằng Viêm Dương lại dẫn tôi quay trở ra, và lại đi qua chỗ mấy cái cũi sắt với những kẻ gây tội đang bị trừng phạt. Tôi thật quá may mắn! Lát ra, gặp anh ma bước cổ, tôi phải quỳ xuống mà tạ ơn anh ấy! Rồi tôi cười khinh mấy thằng đang ở trong cũi kia đã ngu si mà nhận tội. Tôi

cười cả cái thằng Diêm Vương đần độn, tôi nói gì nó cũng tin luôn, chẳng buồn truy xét! Không hiểu sao một thằng dốt nát, kém cỏi như nó mà lại leo lên được cái chức to như thế, mà lại nắm trong tay quyền sinh quyền sát của bao nhiêu mạng người?

Tôi chợt nhìn thấy một cái cũi sắt nữa, trong ấy có rất nhiều những người đàn ông bị trói chân tay, nằm ngửa trên nền đất. Mỗi người đàn ông đều bị một con chó nhảy chồm chồm trên bụng, dùng móng chân cào cào lên ngực, rồi mấy con chó ấy còn tè cả vào mặt của những gã đàn ông ấy. Tôi lại hỏi thằng Viêm Dương:

- Sao mấy gã kia lại bị hình phạt như vậy?

- Đó là những thằng lúc sống làm nghề trộm chó! Giờ chết đi, chúng phải bị chó hành hạ để trả giá cho tội lỗi chúng gây ra.

Đi thêm một đoạn, tôi lại thấy một cái cũi sắt khác, trong đó cũng có rất nhiều đàn ông bị trói chân tay, nằm ngửa trên nền đất. Mỗi người đàn ông đều bị một cô gái trẻ mặc áo hai dây hở hang, váy ngắn cũn cỡn, ngồi đè lên bụng. Thi thoảng, các cô gái trẻ ấy lại nhẩy cồ cồ như đang cưỡi ngựa, rồi áp chặt ngực vào mặt mấy người đàn ông đáng thương như muốn làm cho họ bị ghệt thở. Tôi lại quay sang hỏi thằng Viêm Dương:

- Sao mấy gã kia lại bị hình phạt như vậy?

- Đó là những thằng lúc sống hay đi chơi cave, giờ chết đi, chúng sẽ bị cave chơi lại để trả giá cho tội lỗi chúng gây ra.

- Liệu tao có thể quay lại gặp Diêm Vương được không? - Tôi hỏi thằng Viêm Dương đen thui.

- Để làm gì?

- Tao muốn thú tội lại!

Vậy là thằng Viêm Dương dẫn tôi quay lại gặp Diêm Vương. Tất nhiên là cái thằng Diêm Vương ngu si ấy chấp nhận lời thú tội của tôi, và ra lệnh cho thằng Viêm Dương đưa tôi đi chịu hình phạt dành cho những thằng đã từng chơi cave. Tôi phấn khởi đi theo thằng Viêm Dương đen thui. Đến chỗ cái cũi sắt - nơi có những ả váy ngắn, áo hai dây đang ưỡn ẹo trên bụng những gã đang nằm dưới nền đất, tôi tưởng thằng Viêm Dương sẽ mở cửa tống tôi vào, nhưng không, nó lại lôi tôi đi tiếp tới một căn phòng tối om, đầy mùi thuốc sát trùng và những tiếng la hét hoảng loạn. Tôi ngạc nhiên hỏi:

- Đưa tao tới đây làm gì? Sao không nhốt tao vào cái cũi sắt để cho mấy em cave ấy trừng phạt tao đi?

- Cái đó để lát nữa! Giờ vào phòng này trước đã!

- Vào phòng này làm gì?

- Quên chưa nói với mày, trước khi nhốt vào cũi sắt thì phải đi thiền trước! Đây là phòng thiền!

Tôi há hốc mồm đau điếng, tinh thần hoàn toàn suy sụp. Thằng Diêm Vương khốn nạn, nó chơi tôi rồi! Đang lê từng bước tuyệt vọng vào trong phòng thiền, chợt tôi nghe có tiếng ai đó gọi tôi. Quay lại, thì ra là anh ma bấu cổ. Không hiểu sao nhìn thấy anh ấy, nước mắt tôi cứ chảy ra nghẹn ngào...

- Anh ơi! Em xin lỗi! Xin lỗi vì đã không nghe lời anh!

- Không sao! Anh dặn thì dặn vậy thôi! Chứ anh biết là với hầu hết những thằng đàn ông, ở vào trường hợp đó, hoàn cảnh đó, đều không thể làm khác được. Khi ấy thì ngay cả đến lời hẹn thề với vợ con bọn chúng cũng quên bég, chứ nói gì là lời dặn dò của anh. Anh đã dặn gần 5 trăm thằng rồi, nhưng chưa thằng nào chịu nghe lời anh cả!

- Nhưng anh lại thoát được đó thôi? Anh được thả ra ngoài lang thang, làm ma tự do mà! Anh có bí quyết gì không?

- Bí quyết cái con khi! Là anh may mắn bị thọt dái lên cổ lúc chết thôi! Chứ nếu không thì giờ cũng thành ma thái giám rồi! Thôi, vào đi em! Vào sớm, ra sớm!

~~~~~***~~~~~

TUYỂN TẬP TRUYỆN TRÀO PHÚNG HAY NHẤT CỦA VÕ TÔNG ĐÁNH MÈO

Đình Long
www.dtv-ebook.com

Tổng Hợp Phần Ii

Thề

Hồi còn đang tán tỉnh tôi, có lần anh phóng xe cả trăm cây số đến chỗ tôi, ngồi nói chuyện với tôi một lát rồi anh lại phóng xe về. Tôi hỏi: "Sao anh phải làm khổ mình như vậy?", anh bảo: "Không khổ! Chỉ cần được nhìn thấy em vài phút thôi là anh hạnh phúc rồi!".

Cả khi anh quỳ xuống cầu hôn tôi, tôi nghe giọng anh đầy thành khẩn: "Làm vợ anh nhé! Anh thề sẽ không bao giờ để em một mình! Thề không bao giờ quên sinh nhật em! Và thề sẽ luôn mang tới cho em thật nhiều những điều bất ngờ". Tôi nghe xong thì mê man trong hạnh phúc, và gật đầu cái rụp!

Vậy mà hôm nay sinh nhật tôi, anh ấy lại đi suốt từ sáng - đến giờ đã nửa đêm, vẫn chưa thấy về, cũng không một lần gọi điện hỏi han. Quên chưa thông báo là chúng tôi đã cưới nhau được gần một tháng.

Có tiếng mở cửa lạch cạch! Đây rồi! Lão chồng khốn kiếp đã về rồi! Người lão xiêu vẹo, nong nặc mùi rượu, mặt đỏ phừng phừng. Tôi điên người, quát âm âm:

- Anh có biết hôm nay là ngày gì không? Có nhớ đã thề với tôi cái gì không? Vậy mà... Đàn ông các anh là cái giống hay nuốt lời, mau thay lòng

đổi dạ!

- Này! Nói gì cũng phải có chứng cứ nhé! Tôi nuốt lời bao giờ? Và thay lòng đổi dạ khi nào? - mặt lão chồng tôi vênh vênh.

- Vậy ai đã thề sẽ không bao giờ quên sinh nhật tôi?

- Tôi quên sinh nhật cô khi nào? Sinh nhật cô trùng với ngày giỗ bố thằng bạn tôi, mà thằng bạn tôi thì năm nào giỗ bố nó, nó cũng mời tôi đến nhà uống rượu liên hoan. Muốn quên cũng khó!

- Vậy ai đã thề sẽ không bao giờ để tôi một mình?

- Tôi để cô một mình bao giờ? Cô có nhìn thấy con chó kia không? Tôi mua nó về để nó ở nhà với cô còn gì!

- Vậy đứa nào, đứa nào bảo rằng chỉ cần được nhìn thấy tôi vài phút thôi là đã hạnh phúc lắm rồi?

- Là tôi bảo đấy! Và tôi vẫn giữ nguyên quan điểm ấy! Giờ, mỗi ngày, nếu chỉ phải nhìn thấy cái mặt cô vài phút thôi thì còn gì hạnh phúc bằng. Mà không phải nhìn phút nào thì càng hạnh phúc!

- Anh là đồ khốn! Tôi đã nghĩ anh sẽ đi luôn cả đêm nay, chứ không ngờ là anh dám vác xác về vào giờ này!

- Ờ! Thì tôi đã thề là sẽ mang tới cho cô những điều bất ngờ mà! Vậy mà vẫn còn bị chửi là thằng không biết giữ lời! Thật là...

~~~~~***~~~~~

Trẻ con thích tò mò

Thằng nhóc nhà tôi có cái tật rất hay hỏi. Cái gì nó cũng hỏi, hỏi suốt ngày, hỏi đến kiệt cùng. Lắm khi nó hỏi nhiều, tôi mệt quá, bực quá, nên trả

lời liêu cho xong. Ví như trưa nay, cả nhà đang ăn cơm, nó hỏi:

- Bố ơi, người ta ăn cơm, rồi ỉa ra cứt. Thế sao người ta không ăn cứt luôn cho nhanh hả bố?

- Cứt để dành cho chó con ạ! Mình là người, chả lẽ lại đi tranh đồ ăn của chó?

Lát sau, nó lại hỏi:

- Mẹ đẻ con ra từ đâu hả bố?

- Từ nách!

- Nách bé tí tẹo, sao con chui ra được?

- Có nhiều cái bình thường rất bé, nhưng lúc cần, nó lại rất to con ạ!

- Nhưng nách mẹ toàn lông, làm sao con chui ra được?!

- Lông nhiều hay ít không ảnh hưởng đến chuyện chui ra chui vào nhé!

- Con nằm trong bụng mẹ, sao không chui ra từ chỗ nào đó gần bụng như rốn hoặc bẹn cho nhanh mà lại phải mất công bò ngược lên tận trên nách để chui hả bố?

- Cái này sao con lại hỏi bố? Bố có chui đâu, con mới là người chui mà!

- Vậy con chui vào bụng mẹ bằng cách nào? Sao con không ở ngoài luôn mà phải chui vào rồi sau đó lại mất công chui ra?

- Cái chuyện chui vào chui ra này thì nó khó nói lắm con! Dù biết là mất công, mất sức, mệt người, nhưng vì thích nên cứ làm thôi.

- Nhưng bố có liên quan gì đến việc con chui vào trong bụng mẹ không?

- Có chứ con! Nếu không liên quan thì việc gì bố phải cưới mẹ con?!

- Liên quan thế nào ạ?

- Giải thích sao cho con hiểu nhỉ?! Bụng mẹ con giống như một mảnh đất, còn bố sẽ phun hạt giống vào. Hạt giống đó gặp đất sẽ nảy nở, phát triển thành con! Hiểu chưa?

- Bố phun bằng cái gì?

- Bằng một loại vòi chuyên dụng con ạ!

- Giống cái vòi này hả bố? - Nó vừa nói vừa tụt quần, moi chim nó ra vậy vậy.

- Ủ! Đúng!

- À, vậy đêm qua, bố mẹ đợi con ngủ say rồi rủ nhau dậy phun hạt giống đúng không?

- Hả? Thì ra lúc đó con không ngủ sao? Lần sau, nếu có tỉnh giấc thì phải gọi bố mẹ, không được giả vờ ngủ, như thế là xấu, nghe chưa?

- Con có gọi mà, thậm chí, con gào lên nữa ấy! Nhưng vì mẹ còn gào to hơn con, nên bố không nghe thấy!

~~~~~***~~~~~

Ngày cá tháng tư

Sáng nay, đang ngủ ngon thì điện thoại kêu toe toe. Là tin nhắn của đứa em gái họ: "Em vừa về quê lên, mẹ anh gửi cho anh con gà luộc với hai

cái giò bò. Anh ra công trường em lấy luôn nhé! Nhanh cho em còn vào học".

Đọc xong tin nhắn, tôi mỉm cười. Nhưng không phải cười vì sắp được ăn gà, ăn giò bò, mà cười vì sự ngây ngô của đứa em tôi. Nó tưởng tôi là gà, là bò hay sao mà định lừa tôi? Hôm nay là cá tháng Tư mà! Tôi lập tức nhắn tin trả lời: "Ok! Anh ra ngay đây!". Gửi tin xong, tôi lại nằm xuống, nhắm mắt ngủ tiếp.

10 phút sau, tôi mở mắt, lấy điện thoại nhắn lại cho nó: "Em đâu rồi? Anh đang đứng ở công nè, sao không thấy em?". Nó lập tức trả lời: "Haha! Anh còn non nớt lắm! Không có gà, không có giò đâu, chỉ có con cá tháng Tư to bự thôi! Chúc anh ngon miệng! Hahaha!".

Thấy nó cười vì lừa được tôi mà tôi cũng thấy vui lây. Ừ! Thì người ta nghĩ ra cái ngày này chả phải là để mang niềm vui đến cho nhau hay sao? Rồi tự nhiên tôi nhớ đến gấu của tôi, cũng phải nghĩ ra trò gì lừa gấu cho vui nhỉ? Vậy là tôi cầm điện thoại lên nhắn tin cho gấu:

"Mình chia tay được không em? Trước giờ, anh cứ nghĩ rằng anh yêu em, nhưng đến khi gặp Tuấn thì anh mới nhận ra rằng Tuấn mới chính là người đàn ông của đời anh. Tuấn mang lại cho anh những đam mê, xúc cảm, những giây phút thăng hoa mà khi ở bên em anh chưa bao giờ có được. Anh xin lỗi, và mong em hạnh phúc!".

Gửi tin xong, tôi mỉm cười đầy khoái trá. Giá mà tôi được ở đó và chứng kiến bộ mặt hoảng hốt, thảng thốt của gấu khi đọc được tin nhắn của tôi nhỉ?! Chắc sẽ thú vị lắm! Tôi lại nằm xuống, nhắm mắt ngủ tiếp! Nhưng cũng chỉ được 10 phút thì đã nghe tiếng đập cửa phành phành. Đoán có chuyện chẳng lành, tôi chạy ra mở. Là thằng Tuấn...

- Mà đi đánh ghen cùng tao, nhanh lên!

- Mà làm đéo có người yêu mà đi đánh ghen? - Tôi hỏi nó.

- Không phải đánh ghen cho tao, mà là cho anh trai tao. Ông ấy vừa bắt gặp vợ ông ấy vào nhà nghỉ với thằng bạn thân của ông ấy.

- Đù! Bắt quả tang sao không nhào tới đánh luôn, lại còn phải nhờ mày, rồi mày lại gọi tao?

- Vấn đề là anh trai tao và vợ của thằng bạn thân ông ấy cũng đang thuê phòng ở trong cái nhà nghỉ đó. Nếu nhào tới đánh thì lộ hết!

Vậy tôi là tôi nhảy lên xe thằng Tuấn rồi cả hai tức tốc phóng tới nhà nghỉ. Gọi là đi đánh ghen cho oai, chứ thực chất lúc vào phòng, chỉ mình thằng Tuấn đánh, còn tôi chịu trách nhiệm ôm chặt chị dâu nó lại, không cho chị ấy lao tới can ngăn hay đỡ đòn hộ thằng kia. Tôi ôm chị dâu nó hăng hái lắm, vì tính tôi luôn nhiệt tình với bạn bè, đã giúp là giúp hết mình (cũng xin nói thêm là vì bị ập vào quá bất ngờ nên chị dâu nó và cả thằng kia đều đang ở trong trạng thái trần như nhộng, không mảnh vải che thân).

Công nhận là chị dâu thằng Tuấn ngon thật, da trắng nõn, vòng nào vòng nấy tròn trịa, đầy đà, thịt da thơm phức. Nhìn thấy thằng kia bị đánh, chị ấy cũng định vùng dậy can ngăn nhưng lập tức bị tôi ôm chặt, ghì lại, chân tôi quặp lấy hai đùi chị, đè nghiêng xuống giường. Thế nhưng vừa mới đè được một tí thì đã thấy thằng Tuấn đập đập vào vai tôi giục:

- Đánh xong rồi mày ơi! Không cần ôm nữa đâu! Về thôi!

- Đánh nữa đi mày! Sao vừa đánh đã nghỉ thế?

- Đù! Tao đánh gần nửa tiếng rồi! Nó ngất rồi! Còn đánh gì nữa?

Xong xuôi, thằng Tuấn chở tôi về, thả tôi ở cửa rồi nó lại phóng xe đi. Vừa mở bước vào phòng, tôi nhìn thấy cái điện thoại của tôi vẫn nằm chỏng chơ trên giường. Lúc này đi vội quá nên tôi bỏ quên điện thoại ở nhà. Chợt nhớ tới cái tin nhắn hồi sáng gửi cho gấu, tôi nhào tới vồ lấy cái điện thoại: rất nhiều cuộc gọi nhờ và một tin nhắn rất dài của gấu:

"Em đã nghĩ rằng tin nhắn đó của anh chỉ là một trò đùa ngày cá tháng Tư. Nhưng khi em đến phòng anh, nhìn thấy anh và anh Tuấn chở nhau vào nhà nghỉ thì em đã thật sự sốc và quá bàng hoàng. Em đã gọi cho anh để hi vọng được nghe từ anh một lời giải thích, để níu kéo một chút hi vọng mong manh rằng sự thật không phải những gì như anh đã nói. Nhưng anh đã không nghe máy, chỉ có tiếng đổ chuông văng vẳng bên tai em tàn nhẫn và lạnh lùng, hệt như tiếng kèn đám ma thê lương, tiễn đưa một mối tình bất hạnh. Được rồi! Nếu anh đã muốn vậy thì em sẽ biến mất vĩnh viễn khỏi cuộc đời này cho anh được hạnh phúc! Sẽ không bao giờ anh phải nhìn thấy em nữa đâu! Anh cũng nhắn giùm tới gia đình và bạn bè em rằng đừng tìm em vô ích, bởi em sẽ đi đến một nơi xa lắm! Vĩnh biệt!"

Tôi cuống cuống bấm máy gọi cho gấu, nhưng không có chuông, chỉ có tiếng "tò te tí" báo hiệu thuê bao không liên lạc được. Cái âm thanh "tò te tí" ấy văng vẳng bên tai tôi tàn nhẫn và lạnh lùng, hệt như tiếng kèn đám ma thê lương, tiễn đưa một mối tình bất hạnh...

~~~~~***~~~~~

Bạn lên Google, gõ Hà Nội, rồi chọn vào mục "hình ảnh", bạn sẽ thấy Hà Nội hiện lên với toàn là cây: cây rục rờ mùa hạ, xanh mướt mùa xuân, vàng rục mùa thu và trầm tư mùa lạnh. Nhưng đó là trước đây, bởi e rằng, chỉ một thời gian ngắn nữa thôi, kết quả tìm kiếm mà Google mang lại cho bạn sẽ rất khác: đó là một Hà Nội với những con phố trơ trụi, với những hố sâu hoắm la liệt trên vỉa hè, ngổn ngang đất đá, rế cây, cành, lá...

Nếu một người nước ngoài tìm thấy trên Google những bức ảnh mùa thu Hà Nội đẹp mê hồn với hàng sấu già rải lá vàng trên những con đường mát lành long lanh đốm nắng, với những gốc xà cừ cổ thụ hiên ngang xòa bóng thanh thang, và người đó quyết định đến thăm Hà Nội, thì khi đặt chân tới đây, vào thời điểm này, du khách ấy khó tránh khỏi cảm giác mình đã bị dối lừa...

Sự dối lừa không chỉ từ những gì đang diễn ra, đang đập vào mắt, mà còn từ nhiều thứ khác. Ngắm những bức tranh phố cổ của Bùi Xuân Phái, hẳn du khách nước ngoài ấy sẽ thán phục trí tưởng tượng siêu việt của người họa sĩ: bởi phố không cây mà ông ấy lại vẽ được nên cây; nghe những câu hát như: "Hà Nội mùa thu, cây cơm nguội vàng, cây bàng lá đỏ", rồi cả: "Nhớ phố Quang Trung, đường Nguyễn Du, những đêm hoa sữa thơm nồng", hẳn du khách ấy phải hoang mang tự hỏi: liệu mình có đang đi nhầm đến một thành phố nào khác mà không phải là Hà Nội hay không?

Sự hoang mang của du khách ấy cũng là dễ hiểu, bởi ngay bản thân tôi, sáng nay đi làm trên con phố quen mà vẫn cứ ngỡ như mình đã lạc đường, bởi mọi thứ thật trống rỗng, hoang tàn và khác lạ với những thân cây bị đốn hạ ngổn ngang, bật gốc chổng chơ, xác xơ cành lá. Một cảm giác xót xa lắm! Xót xa như luống hoa mình nâng niu, chăm sóc vừa bị một trận bão lũ khủng khiếp quét qua; xót xa như người mình thương yêu nhất vừa bị tai nạn giao thông, mặt mũi tím thâm, bầm dập, chẳng chịt vết khâu, vết rách. Không còn hàng cây, con phố hiện ra như khuôn mặt mộc sần sùi của người đàn bà từ lâu đã quen trang điểm; không còn hàng cây, con phố chơ vơ, tội nghiệp như một kẻ vừa bị người yêu ruồng bỏ, phụ tình. Và tôi tin, rất nhiều người yêu Hà Nội cũng có cảm giác giống tôi, cũng sẽ xót xa như thế!

Sáng nay, đường Hà Nội vẫn tắc, thậm chí còn tắc hơn bởi có thêm nhiều những xe tải chất đầy những thân cây vừa bị chặt hạ chở đi đâu đó. Trong khoảnh khắc bị ứ lại giữa biển người xe nhung nhúc, ngọt ngào khói bụi ấy, tôi thấy văng vẳng bên tai câu hát phát ra từ cái loa cũ kỹ, nhỏ xíu của một người bán đĩa dạo bên đường...

"Những chiếc thùng xe, chở đầy cây bụi. Ai chở Hà Nội của tôi đi đâu?..."

Tiếng hát rất khó nghe, léo nhéo, và rất rề. Có lẽ, chỉ những người đi xe máy, đi xe đạp, đi bộ, hoặc mấy bác xe ôm, mấy chị lao công, mấy bà

bán trà đá bên đường là nghe được, còn mấy ông ngồi trong xe hơi, cửa kính bịt kín mít, rồi bật nhạc xập xình, thì khó mà nghe nổi...

~~~~~***~~~~~

Bạn đang lo lắng về việc chồng bạn ngoại tình, bồ bịch bên ngoài? Tôi nghĩ, lo lắng của bạn hoàn toàn có cơ sở, bởi không dưng mà người đời lại có câu:

"Chó nào mà chẳng thích phân?"

Chồng nào mà chẳng đôi lần lẳng nhăng?"

Nhưng bạn yên tâm: "Cái kim không bọc lâu ngày cũng lòi ra", chồng bạn dù có khéo chùi mép đến đâu thì sẽ vẫn để lộ những dấu hiệu mà chỉ cần tinh ý một chút thôi bạn sẽ phát hiện ra. Sau đây, tôi sẽ chỉ ra cho các bạn thấy những biểu hiện đáng ngờ chứng tỏ chồng bạn đang có bồ bịch bên ngoài.

Thứ nhất là tắm

Nếu bình thường, ngày nào chồng bạn cũng tắm mà hôm ấy bỗng nhiên lão ấy không tắm thì đó là một dấu hiệu không bình thường: rất có thể, chồng bạn đã tắm ở nhà nghỉ. Bởi sau mỗi cuộc mây mưa, thì mùi mồ hôi, mùi của các chất dịch bài tiết, và đặc biệt là mùi của bạn tình sẽ còn vảng vất bám theo cơ thể của chồng bạn rất lâu. Chồng bạn đương nhiên hiểu điều đó, và lão ta sẽ phải xóa hết các mùi đó bằng cách tắm rửa thật sạch trước khi ra khỏi nhà nghỉ.

Tuy nhiên, đừng thấy chồng tắm ở nhà mà bạn được phép chủ quan, bởi có những ông chồng ranh mãnh vẫn sẽ về nhà tắm chứ không tắm ở nhà nghỉ (vì sợ vợ nghi ngờ giống trường hợp bên trên). Bởi thế, nếu bình thường, ăn cơm xong chồng bạn mới tắm, nhưng hôm đó lão ta lại tắm trước khi ăn cơm (hoặc vừa về tới nhà đã vội vã đi tắm luôn) thì đó cũng là

một biểu hiện đáng ngờ. Tại sao lão ta phải tắm sớm? Bởi lão sợ lúc ngồi ăn cơm (hoặc lúc đứng gần bạn) thì bạn sẽ phát hiện ra mùi lạ.

Thứ hai là ăn

Nếu bình thường chồng bạn ăn 3 bát cơm mà hôm đó bỗng nhiên lão ta chỉ ăn 1 bát thì đó cũng là một dấu hiệu nghi vấn. Nhiều khả năng, lão ấy đã đi ăn nhà hàng no bụng với bồ, và giờ chỉ ngồi vào mâm, ăn qua loa cho vợ khỏi nghi ngờ. Hoặc ngược lại, bình thường, lão ăn 3 bát, nhưng hôm ấy lại ăn 5 bát thì bạn càng phải chú ý, bởi rất có thể lão ta đã hú hí với bồ cả buổi trong nhà nghỉ nên tốn nhiều sức, mệt và đói, nên mới ăn nhiều.

Cũng liên quan đến chuyện ăn, đó là chuyện ỉa. Trong khi bạn và bố mẹ cùng các con bạn ỉa ra phân đẹp bình thường, thậm chí táo bón, mà chồng bạn lại bị tiêu chảy, thì rõ ràng đây là dấu hiệu chứng tỏ lão ta đã đi ăn hải sản với gái ở ngoài. Bởi khi cùng ăn một chế độ ăn giống nhau thì việc người táo bón, kẻ tiêu chảy là điều cực kỳ vô lý. Thế nên, việc chú ý quan sát và theo dõi phân của chồng cũng là một cách bảo vệ hạnh phúc gia đình.

Thứ 3 là chuyện ấy

Nếu bình thường chồng bạn cuồng nhiệt, hùng hục, đủ mọi tư thế, thủ tục mà hôm đó lão ta lại ỉu xìu, buồn thiu, cứ mãi một kiểu truyền thống đập đùi thì chắc chắn là hồi chiều, lão ấy đã vắt kiệt sức lực cho con nào, nên giờ về phục vụ vợ với thái độ miễn cưỡng, khều khào. Ngược lại, nếu bình thường chồng bạn khá rời rạc, uể oải, mà bỗng một hôm lão ta lại dồn dập, hăng hái, xoay phải, nghiêng trái với vẻ mặt đầy khoan khoái thì bạn cũng phải tra hỏi cho ra nhẽ, bởi nhiều khả năng hẳn ta đang nhìn bạn mà tưởng tượng ra con nào đó. Không được chồng "yêu" thì đương nhiên là khổ, nhưng "yêu" mình mà đầu óc chồng lại nghĩ về con đàn bà khác thì còn khổ hơn.

Trên đây là những dấu hiệu chính giúp phát hiện chồng bạn ngoại tình. Nếu bạn nào thấy những gì tôi nói là đúng, và đã (hoặc sẽ) áp dụng theo thì cho tôi gửi tới chồng bạn lời khuyên chân thành đó là: "Hãy ly dị vợ càng sớm càng tốt!". Không có vợ thì cũng chán thật, nhưng có vợ bị thần kinh còn chán hơn! Nếu sống với một bà vợ như thế thì ông chồng sẽ trở thành một con lợn đực: lợn đực thì ngày tắm một lần, ăn 3 chậu cám vào đúng thời gian quy định, đương nhiên là cả chuyện giao phối nữa: lần nào cũng phải giống lần nào.

~~~~~***~~~~~

Theo quan điểm triết học thì mâu thuẫn chính là động lực của sự phát triển. Tình yêu cũng không nằm ngoài quy luật này: tức mâu thuẫn cũng là động lực để phát triển và tạo nên tình yêu. Còn tại sao mâu thuẫn lại tạo nên tình yêu thì bây giờ chúng ta sẽ cùng phân tích.

Sở dĩ đàn ông và đàn bà yêu nhau được là bởi giữa họ có rất nhiều mâu thuẫn. Chính những mâu thuẫn đó khiến họ rất khác nhau, tò mò, hấp dẫn nhau, và muốn khám phá về nhau. Do vậy, bản chất của tình yêu nam nữ chính là quá trình khám phá lẫn nhau, cùng giải quyết những mâu thuẫn để hướng tới sự giao thoa, hòa hợp (gọi tắt là giao hợp). Chúng ta sẽ cùng xem qua một số tình huống cụ thể để thấy suy nghĩ của đàn ông và đàn bà mâu thuẫn và khác nhau như thế nào.

Trong buổi hẹn hò đầu tiên, đàn ông thường đến điểm hẹn rất đúng giờ, nhưng đàn bà thì lại cố tình đến chậm nửa tiếng, bởi đàn bà nghĩ: "Chờ đợi cũng là gia vị của tình yêu. Anh ấy sẽ nhớ, sẽ yêu mình hơn sau những phút giây khắc khoải đợi chờ". Còn đàn ông thì nghĩ: "Hẹn hò kiểu đóo gì thế không biết! Đang tán tỉnh thì ông mày nhịn, chứ yêu nhau rồi mà còn như này thì ông cho vài đạp. Bố con dở hơi!".

Cũng trong buổi hẹn ấy, đàn bà mặc một cái váy khá trẻ cổ, khiến vòng một lòi ra hơn nửa. Và đàn bà sẽ nghĩ: "Mình mặc thế này có sexy

quá không nhỉ? Chỉ sợ anh ấy hiểu lầm, lại cho mình là đứa con gái hư hỏng". Còn đàn ông thì nghĩ: "Trông người nhỏ nhỏ, ai ngờ ngực bự quá! Nhìn đã thật! Không biết bự bẩm sinh hay do bơm đây? Nếu là ngực bơm thì sắp tới mình phải chú ý nhẹ tay, không sẽ vỡ ngay".

Còn nếu đàn bà mặc áo sơ mi kín mít, cúc cài thít lên tận cổ, thì suy nghĩ của đàn bà sẽ là: "Mình mặc thế này hình như hơi nghiêm túc! Nhưng không sao, phụ nữ kín đáo mới khiến đàn ông háo hức và muốn khám phá, chứ cứ phơi hết ra thì còn gì thú vị". Trong khi đó, đàn ông sẽ rất băn khoăn: "Các cụ bảo: đẹp tốt phơi ra, xấu xa đậy vào. Che chắn kỹ thế này, liệu có phải ngực lép? Mình rất sợ lấy vợ ngực lép, vì sau này đẻ sẽ ít sữa, con nó không đủ sữa bú, nó khóc thì thương lắm! Hơn nữa, sữa mẹ là nguồn dinh dưỡng tốt nhất cho sức khỏe và sự phát triển của trẻ sơ sinh và bố trẻ nhỏ (đặc biệt trong 6 tháng đầu - đối với con, và trong 60 năm đầu - đối với bố).

Thông thường, sau lần đầu tiên quan hệ (tất nhiên là trước hôn nhân), đàn bà thường rất dằn vặt và hối hận: "Trời ơi! Sao mình lại dễ dãi như vậy được chứ? Mình thật hư hỏng! Sẽ chỉ có một lần vừa rồi thôi, mình thề không để xảy ra chuyện này thêm lần nào nữa!". Nhưng rồi, vài ngày sau, khi đàn ông đến và thực hiện những hành vi mang tính lôi kéo, dụ dỗ, thì lúc đó, suy nghĩ của đàn bà lại thay đổi: "Hay là thêm một lần này nữa thôi? Một lần với hai lần có khác quái gì nhau đâu!". Rồi đến lần thứ ba thì đàn bà yên tâm, tập trung tận hưởng mà không còn phải lăn tăn, suy nghĩ lung tung gì nữa.

Còn đàn ông, sau lần quan hệ đầu tiên, thì suy nghĩ của họ chỉ đơn giản là: "Cô ấy có biểu hiện nhăn mặt, kêu đau, chứng tỏ còn trinh. Nhưng sao lại không thấy máu nhỉ?". Và anh ta sẽ lập tức lên Google rồi gõ: "Quan hệ không thấy máu, liệu bạn gái có còn trinh?". Kể cả là sau khi quan hệ thấy máu thì đàn ông vẫn cứ thắc mắc: "Máu thì có rồi, nhưng

không biết là máu gì?". Rồi anh ta lại lên Google và gõ: "Quan hệ thấy máu, liệu có chắc bạn gái còn trinh?".

Ngay cả đám cưới là một sự kiện quan trọng, thể hiện thành quả của tình yêu, của rất nhiều những mâu thuẫn được giải quyết sau một quá trình dài tìm hiểu, thì ngay sau đám cưới vẫn là những mâu thuẫn trong xúc cảm của họ. Đàn bà khi ấy sẽ thấy hài lòng: "Vây là xong! Mình đã hoàn thành được nhiệm vụ quan trọng nhất cuộc đời người phụ nữ. Từ giờ, mình đã có một gia đình nhỏ để chăm lo, vun vén, yêu thương". Còn đàn ông thì lại tỏ ra khá hoang mang: "Liệu mình có ngu quá không nhỉ? Đang yên đang lành tự nhiên đi đâm đầu vào rọ. Nhưng thôi, trước sau gì cũng phải lấy vợ, lấy sớm cho ông bà già đỡ kêu ca, mệt đầu. Với lại lấy vợ cũng như đánh lô, hên xui thôi, bố ai mà tính trước được là phúc hay họa!".

Tóm lại thì tình yêu giữa đàn ông và đàn bà là một quá trình khám phá và giải quyết những mâu thuẫn để hướng tới sự giao thoa, hòa hợp. Sau khi đã đạt tới sự giao thoa, hòa hợp (tức là sau khi giao hợp) mà họ lại gặp phải những mâu thuẫn không thể giải quyết thì nhiều khả năng một thời gian sau chàng trai sẽ ép buộc cô gái phải đến bệnh viện để giải quyết cái hậu quả của quá trình giao thoa, hòa hợp trước đó (cũng có trường hợp chàng trai lặn mất tăm và cô gái phải tự đi giải quyết một mình).

Đàn ông mà trốn chạy, để đàn bà phải đi giải quyết hậu quả một mình là đàn ông hèn; đàn bà mà để rơi vào tình cảnh phải lủi thủi một mình đi giải quyết hậu quả là đàn bà dại. Dại thì đáng thương, còn hèn thì đáng khinh. Nếu không đủ can đảm chịu trách nhiệm cho những hành động của mình thì đàn ông tốt nhất đừng nên yêu đàn bà, mà hãy yêu đàn bò. Yêu đàn bò thì khỏi lo trách nhiệm, khỏi phải bỏ chạy khi xảy ra hậu quả của quá trình giao thoa, hòa hợp.

~~~~~***~~~~~

Con gái của mẹ đã lớn thật rồi! Con không còn là một cô bé nhí nhảnh và bé bỏng mà đã trở thành một thiếu nữ trưởng thành và nóng bỏng, bởi vậy, mẹ có vài điều muốn dặn dò, nhắn nhủ tới con.

Trước tiên, con phải bỏ ngay thói quen thả rông, vì nhà mình bán hàng tạp hóa, lại ở ngay mặt đường, người qua lại rất đông, nếu con cứ để lưng lẳng như thế, mẹ thấy nguy hiểm vô cùng. Mẹ để ý rồi, lúc mẹ bán hàng thì không sao, nhưng cứ khi nào con đứng bán giúp mẹ là y như rằng có cả đồng những thằng mất dạy đến mượn cớ mua hàng để nhăm nhe soi hàng, thằng nào thằng nấy mặt đàn thối, mắt mê muội dán chặt vào ngực con hâu háu. Mà mấy thằng đó không bao giờ mua được cái gì to tát, toàn là mua một hai gói bimbim, vài cái kẹo cao su, đôi ba điếu thuốc...

Các cụ dạy: "Đẹp tốt phơi ra, xấu xa đậy vào", nhưng trong trường hợp của con thì không được: mình đẹp thì mình càng phải giữ, càng phải bao bọc. Lúc cúi xuống thì phải kéo cổ áo cao lên mà che ngực; lúc ngồi xổm thì phải kéo vạt áo thấp xuống để che mông, ngu gì mà phơi ra cả đồng ngôn ngôn cho mấy thằng dê cụ nó hưởng thụ!

Đương nhiên, ra đường mà nhìn thấy đàn bà ăn mặc mát mẻ, hở hang thì thằng đàn ông nào chả thích. Nhưng là đàn bà thì đừng cái gì đàn ông thích cũng làm. Nếu cái gì đàn ông thích con cũng làm thì sẽ đến lúc con làm cái gì đàn ông nó cũng không thích.

Con đã lớn, và tất nhiên, sẽ phải chọn cho mình một người đàn ông tốt để yêu. Con thấy hứng thú, háo hức với điều đó, thế nên con nghĩ đó là một việc thật dễ dàng? Không phải vậy đâu con. Tìm một người đàn ông để yêu thì dễ, nhưng tìm một người đàn ông tốt để yêu thì rất khó! Khó như buông diều trong một buổi chiều trời im gió!

Bởi khó nên con phải cẩn thận, đừng vội vã xiêu lòng hay rung động trước những mảnh khước tán tỉnh, cửa cấm của mấy thằng sở Khanh chuyên lừa tình con gái nhà lành.

Con gái - nhất là những đứa mới lớn như con, rất dễ bị mấy trò lãng mạn, sến sẩm làm cho mê muội. Mẹ ngày xưa cũng thế! Mẹ nhận lời yêu bạn trai đầu tiên của mẹ ngay sau khi hẳn tặng mẹ một bài thơ mà hẳn nói là hẳn đã thức cả đêm để làm. Rồi khi nghe hẳn chơi ghita và hát cho mẹ nghe thì thôi xong, mẹ đổ hoàn toàn, người nhũn ra, mặc cho hẳn ta muốn làm gì thì làm. Có một điều lạ là suốt quãng thời gian yêu nhau sau đó, mẹ không thấy hẳn làm thêm bài thơ nào tặng mẹ, cũng không được nghe hẳn hát và chơi ghita nữa. Mẹ gắng hỏi thì hẳn mới thú thật rằng bài thơ là hẳn chép ở trên báo, còn ghita thì hẳn chỉ chơi và hát được mỗi bài đó, tán đổ mẹ rồi thì hẳn cũng quăng luôn ghita vào một xó. Mẹ lúc đó mới biết mình ngu, nhưng mọi chuyện đã an bài, ván đã đóng thuyền, cối đã dính chày, còn làm gì được đây?

Nhưng sau đó một hai hôm, mẹ lại thấy hẳn ngồi luyện ghita và tập hát một bài khác. Mẹ cảm động lắm, vì mẹ biết, hẳn làm thế là để chiêu lòng mẹ. Nhưng không phải, hóa ra, hẳn luyện bài đó là để tán tỉnh một con bé khác. Ngay sau khi tán đổ và đưa được con bé ấy lên giường thì hẳn lại quăng cái đàn vào gầm giường, và quăng mẹ của con ra đường.

Mỗi thằng sở khanh có một cách tiếp cận, một mảnh khöhe, thủ đoạn khác nhau, nhưng mục đích chung, và mục đích cuối cùng của chúng là đưa được con vào nhà nghỉ. Trong buổi đầu tiên đi chơi cùng nhau, người yêu thứ hai của mẹ đã mời mẹ đi ăn ốc. Ăn xong, trên đường về, hẳn liên tục ôm bụng quặn quại kêu đau và buồn ỉa, chắc tại ăn ốc nên bị Tào Tháo đuổi. Rồi hẳn phi xe luôn vào nhà nghỉ bên đường, bảo là lên giải quyết xong rồi về. Thế mà vừa lên tới phòng là hẳn quên luôn cả ỉa, bế thốc mẹ lên giường, hùng hục, hùng hục. Mẹ thì tuy có thích, nhưng cũng lo lắm, bởi hẳn đang bị Tào Tháo đuổi thế, lại làm việc quá hăng say, nhớ vãi ra chần ga gối đệm của nhà nghỉ thì lại bị họ chửi cho nhục mặt!

Bởi vậy, con hãy nhớ: thằng nào đau bụng thì kệ cha nó, đừng có theo nó lên phòng. Nếu con theo nó lên phòng thì bụng con sẽ có nguy cơ phình

to, rồi 9 tháng sau, bụng con cũng sẽ đau, và còn đau hơn nó!

Là con gái, ai chả thích được tặng quà! Nhưng nghe lời mẹ: đừng nhận quà bừa bãi, nhất là những món quà giá trị như tiền, xe, điện thoại. Bởi sau này hai đứa chia tay, nó đòi lại quà thì con sẽ nguy ngay. Khi ấy, tiền con đã tiêu hết, xe đã nát, điện thoại đã xuống giá (mà nó lại đòi theo đúng giá trị ghi trên hóa đơn lúc mua hàng), thì con lấy đâu ra mà trả nó? Mà không trả được thì nó sẽ tung clip sex, sẽ thuê đầu gấu đến nhà đập phá, lúc đó, để đâu cho hết nhục nhã con ơi!

Một điều tối kỵ nữa mẹ muốn nhắc con đó là: không được để có bầu khi chưa biết chắc thằng đó và gia đình nó có muốn cưới con làm vợ hay không. Trường hợp nó muốn và gia đình nó cũng muốn cưới con thì con may quá rồi! Con sẽ có chồng! Nhưng nếu chỉ một trong hai thành phần trên không muốn, thì lúc đó, mọi chuyện sẽ phức tạp lắm! Và cửa sổ của con là rất nhỏ! Con sẽ phải chịu nỗi đau bị người yêu ruồng bỏ, rồi cả những lo lắng, dày vò bởi trách nhiệm với đứa con đang lớn dần trong bụng.

Đàn ông tốt, có trách nhiệm là người đàn ông mà đi đâu cũng có bao cao su trong ví; tương tự, đàn bà tốt, có trách nhiệm là người đàn bà mà đi đâu cũng mang theo thuốc tránh thai.

Thôi, tạm như thế đã nhé! Mẹ phải dừng bút để ra bán hàng thay con đây, chứ để con bán hàng trong cái trang phục hở hênh kia thì cửa hàng nhà mình lúc nào cũng kín mít thanh niên chen chúc mua lẻ kẹo cao su, bimbim và thuốc lá. Mệt người mà cãi lời chả đáng bao nhiêu!

~~~~~***~~~~~

Phóng viên (PV): Xin chào chị Trương Phinh, cảm ơn chị đã nhận lời phỏng vấn của báo Lá Chuối chúng tôi. Dạo này gặp chị thật khó quá!

Trương Phinh (TP): Vâng! Đạo này tôi đang bận tham gia bộ phim mới mang tên "Nhà tắm có nhiều cửa sổ". Đồng thời cũng đang thực hiện bộ ảnh phi nghệ thuật với chủ đề "Thiếu nữ hớ hênh" cùng với nữ ngôi sao show hàng người Trung Quốc là chị Ngăn Nộ Nộ.

PV: Chị có thể giới thiệu qua về bộ phim mà chị đang quay được chứ?

TP: Phim quay gần xong rồi, nhưng tôi cũng chỉ nhớ tên phim là thế thôi, còn nội dung phim thì tôi cũng không hiểu là nó nói về cái gì.

PV: Thế còn vai diễn của chị, chắc chị có nhiều điều muốn chia sẻ với độc giả?

TP: Vai diễn của tôi cũng không đòi hỏi thể hiện tâm trạng hay cảm xúc gì nhiều, chủ yếu là cảnh tắm rửa thôi. Tôi cũng chỉ việc đứng tắm, xoa xoa, kỳ cọ lung tung, đến khi đạo diễn hô cắt là xong.

PV: Chắc chỉ quay phần vai trần và một phần ngực hở phía trên thôi chứ?

TP: Không, quay toàn bộ cận cảnh từ đầu đến chân luôn chứ, nếu quay như anh nói thì cần gì phải mời đến ngôi sao Trương Phinh này.

PV: Chị có gặp khó khăn gì trong việc học thuộc kịch bản không?

TP: Chẳng có gì khó khăn cả. Không phải vì tôi thông minh hay có khả năng học thuộc nhanh, mà đơn giản là vai diễn của tôi không có lời thoại. Thành thạo tôi chỉ phải rên la ư...ư, a...a, ầu de..., mà rên la như thế thì là sở trường của tôi rồi, nên không vấn đề gì.

PV: Vâng, thế còn bộ ảnh thì sao? Chắc có nhiều điều thú vị lắm?

TP: Vâng, bộ ảnh này thì khác với phim ở chỗ là tôi không được cởi trần mà phải mặc bikini. Dù mặc bikini nhưng với kinh nghiệm khoe hàng

cùng với sự chỉ dạy nhiệt tình của chị Ngăn Nộ Nộ thì tôi cũng đã show được gần như hết những gì mình có nên cũng không có gì phải tiếc nuối lắm.

PV: Rất nhiều người tò mò về cái tên của chị?

TP: Trương Phình chỉ là nghệ danh của tôi thôi, còn tên khai sinh là Trương Phình. Tôi có nghe mẹ tôi kể lại là ngày xưa, ba mẹ tôi yêu nhau trong sáng lắm. Thế nhưng không hiểu sao tự nhiên bụng mẹ tôi lại trương phình lên. Rồi ba bị gia đình mẹ ép cưới. Do đó ba đã đặt tên tôi là Trương Phình để nhắc nhở về một sai lầm lớn nhất trong cuộc đời ba.

PV: Gần đây có tin đồn là chị bỏ học từ năm lớp 9, đúng vậy không?

TP: Chưa đúng lắm, chính xác hơn là tôi bị đuổi học, và từ năm lớp 6. Tôi không thích học vì ngay từ năm lớp 6 tôi đã xác định được hướng đi cho cuộc đời mình đó là khoe hàng và show hàng. Cho đến bây giờ, thực tế đã chứng minh là tôi đúng. Như anh thấy đấy, thời điểm này, các bạn cùng tuổi với tôi giờ đang phải bực mặt chen nhau ở lò luyện thi, đêm đêm đốt đèn đến ba bốn giờ sáng để học bài, sáng hôm sau mặt mọc đầy mụn, mắt thâm quầng. Trong khi đó, tôi ngồi xe hơi, đi xem phim, đi bar, đi chăm sóc sắc đẹp. Ai sướng hơn? Ừ, cứ cho là các bạn thi đỗ đại học, sau này ra trường đi làm, lương tháng bao nhiêu? Liệu có bằng một giờ tôi uốn éo múa cột trong quán bar? Có bằng vài tấm hình chống mông chìa ngực của tôi gửi đăng báo, liệu có bằng thù lao tôi kiếm được khi chỉ việc đứng trong phòng tắm xoa xoa vuốt vuốt để quay phim?

PV: Tức là chị hài lòng với những gì hiện tại?

TP: Không, tôi chưa thể hài lòng. Tôi muốn mình phải trở thành Maria Ozawa của Việt Nam, phải nổi tiếng toàn thế giới giống chị Ngăn Nộ Nộ.

PV: Nhưng đang có thông tin là Bộ sẽ cấm thả rông ngực nơi công cộng đấy? Ai vi phạm sẽ bị phạt tiền, nó chắc chắn ảnh hưởng đến công

việc của chị?

TP: Trước tiên muốn cấm hay phạt thì phải có quy định thế nào là thả rông? Nếu tôi lấy hai miếng băng dính dán 2 đầu ti lại thì có bị gọi là thả rông không? Bộ chơi ác quá. Tôi và nhiều chị em khác mất mấy trăm triệu mới bơm được ngực to và tròn thế, giờ lại cấm không cho thả rông thì bọn tôi bơm mất công à? Sao bộ không nói sớm để bọn tôi khỏi phải bơm, chỉ cần mặc áo lót rồi nhét dẻ vào độn ngực là xong, vừa đỡ tốn tiền, đỡ đau mà ngực vẫn to.

PV: Nói thế tức là chị sẽ vẫn tiếp tục thả rông?

TP: Còn những cặp mắt hau háu đầy thèm khát của các anh soi vào thì tôi còn thả.

PV: Chị sẽ bị phạt đấy. Nghe nói là từ hai trăm đến ba trăm nghìn mỗi lần.

TP: Phạt như thế là xúc phạm cái đẹp. Đã phạt thì phải phạt nặng lên, tôi mới sợ, còn phạt như thế, cho phạt cả ngày. Có đáng là bao, tôi chỉ múa cột mười phút thì đủ nộp phạt cả tháng. Điều khiến tôi bức xúc nhất là Bộ đánh giá quá thấp bộ ngực của chúng tôi. Tôi nghe nói nếu chó thả rông sẽ bị phạt năm trăm nghìn. Vậy mà ngực của chúng tôi thả rông lại chỉ phạt có hai trăm. Vậy hóa ra coi ngực của chúng tôi không bằng con chó à.

PV: Vậy, xin hỏi chị....

TP: Từ từ, tôi buồn vệ sinh quá. Đợi tôi vào toa-loét mấy phút rồi ra phỏng vấn tiếp nhé.

~~~~~***~~~~~

Tiếng chuông báo thức kêu "oa oa" phát ra từ cái loa của chiếc Nokia Lumia tôi mới mua hôm qua. Bên ngoài, nắng đã leo đến ngọn cột điện,

tiếng gà gáy, à nhầm, tiếng xe máy chạy rầm rầm. Một ngày mới đã bắt đầu với tôi thật uể oải như một chiếc xe kéo bị chất quá tải.

Con Lumia lại kêu lên oa oa. Thăng bạn thân gọi:

- Gì mà?

- Café không mà?

- Ok, đang đéo có gì làm.

- Vậy 30p nữa ở café Năng Xi Dầu nhé!

- Ok Gay.

Mặc vội vào bộ quần áo tối qua vừa thay ra. Quái, cái gì cộm cộm ở túi quần bò mình thế nhỉ? Móc ra xem thì có 2 cái bao cao su, một viên sủi Efferalgan 500 đóng gói trông cũng không khác gì cái bao cao su.

Lạ nhỉ? Bao cao su thì đúng rồi, vì lúc nào mình cũng dự phòng mấy cái, nhưng còn cái viên sủi này ở đâu ra nhỉ? À, đúng rồi, hôm qua ông già kêu đau đầu nhờ mua hộ viên sủi. Nhưng mình nhớ là đã đưa cho ông ấy rồi cơ mà. Sao giờ vẫn ở trong túi mình nhỉ? Chết mẹ, chắc tối qua say lại đưa nhầm cho ông ấy cái ba con sói mịa nó rồi. Hi vọng lúc uống ông ấy phát hiện ra, chứ nếu uống cái ấy vào, đau đầu thì éo khỏi mà lại tắc cổ chết toi.

Đang chực dắt xe ra thì bà già gọi giật lại:

- Mà lại đi đâu đấy thằng kia, mà đi suốt ngày không chán à?

- Dạ, con đi có tí việc ạ!

- Việc gì? mà thì có cái việc gì?

- Con đưa người yêu thằng bạn đi khám thai tí thôi ạ.
- Sao thằng đó không tự đưa người yêu nó đi mà phải nhờ mày?
- Dạ, nó bạn đưa vợ nó đi đẻ ạ!
- Thôi đi, mày ngồi xuống đó, tao có chuyện muốn nói.
- Chuyện gì để lúc khác đi mẹ, giờ con đang bận.
- Bảo ngồi xuống cơ mà.
- Có chuyện gì ạ?
- Mày nhìn lại mày xem, từng ấy tuổi đầu rồi mà chưa làm nên cái trò trống gì. Suốt ngày lêu lổng ăn chơi. Bao giờ mày mới tính đi xin việc làm hả?
- Thì con mới ra trường, cũng phải để cho con nghỉ ngơi bù đắp lại những tháng ngày học tập vất vả chứ!
- Mày ra trường hơn 3 năm rồi mà, vẫn chưa đủ bù đắp sao? Mà lúc còn đi học thì tao thấy mày cũng có vất vả khổ sở gì đâu? Vẫn suốt ngày cày game, đi phượt. Cái hệ trung cấp người ta học 2 năm, còn mày học tận 6 năm chưa ra nổi trường. Để cuối cùng lại là bố mày mang tiền đến đút lót chạy điểm cho mày, mà có phải chỉ chạy một hai môn thôi đâu, chạy hết, cả môn thể dục cũng phải chạy.
- Cái đó cũng có phải lỗi tại con đâu, lười học chăm chơi là do gen di truyền mà. Ngày trước bố chả đúp 2 năm lớp 2, còn mẹ 3 năm lớp 1 còn gì.
- Nhưng chúng tao không ăn bám. Mày thử nhìn mày xem, từng này tuổi đầu, học hành xong rồi mà vẫn phải ngửa tay xin tiền bố mẹ à?

- Con cũng biết thế là nhục lắm. Thế nên con đang tính làm sao để không phải ngày ngày ăn bám bố mẹ nữa.

- Máy tính thế nào nói tao nghe xem.

- Bố mẹ gửi cho con khoảng 5 tỉ vào ngân hàng, mỗi tháng con sẽ tự ra ngân hàng rút tiền lãi về tiêu, không phải ăn bám bố mẹ nữa. Thế được chưa ạ?

- Ôi giờ ơi, cho mày đi học 6 năm trung cấp đúng là tốn tiền mà. Sao mà ngu thế hả? Ngày mai đi xin việc ngay, hết tháng này mà chưa tìm được việc là tao cắt.

- Dạ? Sao lại cắt của con? Việc làm thì từ từ sẽ kiếm được, nhưng cắt cái đó của con đi thì không nổi lại được đâu.

- Tao cắt tiền chi tiêu cho mày hàng tháng ấy chứ mày nghĩ là tao cắt cái gì?

Không muốn nghe bà già lèo bèo thêm nữa, tôi vù xe phóng đi. Đi cách nhà gần trăm mét rồi vẫn nghe thấy tiếng bà ấy gào thét sau lưng.

***

Café Năng Xì Dầu sáng nay không đông lắm. Chỉ lác đác vài khách đang ngồi bên phin café tí tách, mồm cắn hạt dưa lách chách và thi thoảng lại bật lên cười khanh khách.

Vừa ngồi xuống là đã có một em phục vụ xinh tươi xuất hiện với giọng nói thật ngọt ngào:

- Dạ, anh dùng gì ạ?

Ôi trời ơi, người đâu mà xinh thế hả trời! Cái mặt thì rất non, bộ ngực quá ngon, cái eo thon thon, còn quả mông...ôì...giá mà được doggy thì đúng

là đời quá son.

- Dạ, anh dùng gì ạ?

- À...ừ...Cho anh như lần trước đi.

- O, nhưng em mới vào làm, chưa biết lần trước anh uống gì ạ!

- Em mới vào thật à? sao anh thấy em quen thế nhỉ? Hay là mình đã gặp nhau trong mộng rồi nhỉ?

- Dạ, nếu gặp nhau trong mộng thì chắc là không phải ạ, vì lâu lắm rồi em cũng không có gặp ác mộng.

Tôi cứng họng luôn, cổ nghẹn ứ chả phọt thêm ra được từ nào. Mịa nó, người thì trông rõ tươi mát mà sao nữ nói ra những lời chua chát thế. Biết là gặp cao thủ rồi nên đành gọi đại một ly đen đá. Hi vọng vị đắng của café sẽ át được vị đắng mà em vừa dấm vô họng tôi.

Ngồi cũng được 10p rồi mà thằng bạn vẫn chưa thấy đâu. Mịa thằng này, giờ giấc bao cao su vãi cả ra. Đã thế lại còn bị mấy thằng bán hàng rong làm phiền:

- Anh ơi đánh giày không anh?

- Không em ạ, răng anh còn chưa đánh nói chi đến đánh giày.

2p sau thì lại đến con bán đĩa:

- Mua đĩa phim không anh? Maria Ozawa không che, full HD luôn.

- Không em ạ, anh bị liệt dương rồi. Che hay không che cũng thế thôi.

Được 1 phút bình yên nữa thì lại đến thằng bán báo:

- Anh ơi, mua báo đi anh. Vừa có vụ hiếp dâm kinh hoàng xảy ra tại viện dưỡng lão.

- Thật à? Cho anh một tờ nhanh.

Tôi vội vàng lật ngay đến mục điểm tin nóng, đây rồi, tin hình sự:

"Tại viện dưỡng lão thành phố vừa xảy ra một vụ hiếp dâm kinh hoàng, nạn nhân là cụ ông 91 tuổi còn thủ phạm là cụ bà 94 tuổi. Hiện cả nạn nhân và thủ phạm đều được giải về đồn công an để lấy lời khai. Và theo lời khai của cụ bà thì cụ bà đã thực hiện không dưới 50 vụ hiếp dâm tương tự với hầu hết các cụ ông khác trong viện, tuy nhiên không có một cụ ông nào dám đủ can đảm đứng ra tố cáo hành vi dã man này của cụ bà mà trái lại, họ đồng loạt tha thiết đề nghị được bảo lãnh cho cụ bà được trở về trại càng sớm càng tốt.

Chúng tôi đang liên lạc và hẹn gặp giám đốc của viện dưỡng lão này để xác minh thông tin trên, tuy nhiên giám đốc của viện cáo lỗi vì thời gian này quá bận không thể gặp được. Lý do là hiện tại đang có rất nhiều hồ sơ tới tấp gửi đến muốn xin được vào sinh hoạt tại viện, số lượng tăng đột biến khiến ban giám đốc của Viện trở tay không kịp. Và điều đặc biệt nữa là tất cả các hồ sơ đều là của các cụ ông".

Tin về an toàn giao thông:

"Chuyến bay mang số hiệu 115 chở 115 hành khách đã va vào đỉnh núi Hoa Quả Sơn sau đó nổ tung và rơi xuống. Tuy nhiên điều kì diệu đã xảy ra khi mà không một hành khách nào bị thương cả. Hiện đội cứu hộ đang tích cực tìm xác của các nạn nhân."

Tin y tế:

- "Trong khi bà con nông dân đang đối mặt với nạn sâu đục thân hoành hành trên lúa thì bộ y tế lại đang đối mặt với nạn sâu đục bím hoành

hành trên người, và chỉ phát bệnh trên nữ giới. Loại sâu này to bằng quả dưa leo, thậm chí to hơn, sau khi chích vào bím của nữ giới thì sẽ truyền ấu trùng gây bệnh vào người.

Dần dần bệnh nhân sẽ bị trương phình bụng và sau 9 tháng 10 ngày bệnh nhân sẽ phải đến bệnh viện để các bác sĩ nặn hoặc mổ để lôi ấu trùng ra. Hiện có rất nhiều cách để phòng tránh bệnh sâu đục bím này trong đó cách tốt nhất là không để cho loại sâu này tiếp xúc với bím. Tuy nhiên, hầu hết các bệnh nhân đều phản đối cách này".

~~~~~***~~~~~

Tôi sinh ra ở một vùng quê nghèo, vùng quê mà cái lam lũ, vất vả đã ăn vào máu và tính chắt chiu cần kiệm đã ngấm vào tim. Ở cái vùng đất ấy, cái nghèo, cái đói, cái mưu sinh luôn ám ảnh không chỉ người lớn mà cả những trẻ con, không chỉ khi thức mà cả trong những giấc ngủ chập chờn. Cái học, cái chữ ở đây không quan trọng, thậm chí còn bị khinh lánh, bởi vì đi học thì lấy ai đi làm đò, làm nương, lấy đâu lao động để lo cái ăn?

Ấy vậy mà từ cái làng quê ấy, tôi vẫn đỗ đại học ngành hoàng, với số điểm cao ngất ngưỡng vào một trường đại học top đầu trên Hà Nội. Ngày tôi lên đường nhập học, bao ánh mắt lạ lẫm dồn về phía tôi, ngạc nhiên có, thán phục có, và dè bủ, tất nhiên là có, thậm chí có rất nhiều.

Ba mẹ tôi thì chỉ biết ngậm ngùi dặn con: "Mày đã muốn học thì lên đó phải cố gắng, chúng tao không có tiền cho mày đâu, chỉ có gạo và khoai thôi, nếu thấy khổ quá không theo được thì lại về làm ruộng, làm nương với bọn tao".

Về lại làm ruộng ư? Không đời nào, bởi tôi biết, tương lai của tôi sẽ chẳng khác gì ba mẹ tôi khi tôi bỏ cuộc và quay về vùng quê ấy.

Vậy nên, ngay khi đặt chân đến Hà Nội, khi mà các bạn khác còn đang háo hức khám phá những danh lam thắng cảnh của thủ đô, đang tận hưởng

những ngày tháng đầu tiên đẹp đẽ của thời sinh viên, đang nhâm nhi bánh tôm Tây Hồ, cốm làng Vòng, đang ngắm Hà Nội mùa thu thì riêng tôi lại cặm cụi đi xin việc làm thêm, bởi tôi biết, nếu không tìm được việc làm ngay, tôi sẽ chết.

Và khi mà các bạn trong lớp hào hứng khoe những món quà mà họ được bố mẹ thưởng cho khi đỗ đại học, nào xe, nào điện thoại, nào laptop, thì tôi im lặng. Tôi không im lặng thì tôi còn biết nói gì? Chẳng lẽ lại khoe là tôi được thưởng một bao khoai và hai mươi cân gạo?

Tôi vẫn kiên trì lang thang khắp các con phố ồn ào, và sà vào bất kì cửa hàng nào có treo biển tuyển người làm.

Và ơn trời, cuối cùng tôi cũng đã được nhận vào làm phục vụ tại một nhà hàng khá sang trọng. Chắc cũng nhờ cái vẻ ngoài cao ráo, sáng sủa và tính cần mẫn chịu khó rất dễ nhận thấy ở tôi. Ở đó, tôi được nuôi ăn một bữa trong ngày, được làm ca ngoài giờ học, thỉnh thoảng gặp khách dễ tính còn bo cho tiền thừa lúc thanh toán.

Tôi thấy mình may mắn, và luôn cố gắng đến sớm nhất, về muộn nhất có thể. Bởi nếu tôi không cố gắng, tôi sẽ bị đuổi việc bất kì lúc nào, tìm được một chỗ làm phù hợp với tôi như thế đâu có dễ.

Tối nay cũng giống như mọi ngày, khi các nhân viên cùng ca khác đã về hết thì tôi vẫn nán lại lau chùi, thu dọn đồ đạc. Chị quản lý thấy thế lại nhắc:

- Cũng muộn rồi, về đi em, mai còn phải đi học sớm nữa.

- Dạ vâng ạ.

Tôi chào chị rồi rảo bước ra về trên con đường mềm mại. Hà Nội thật đẹp, về đêm lại càng đẹp. Cũng đã khuya nên người xe đi lại dần thưa vắng. Từ chỗ tôi làm về kí túc xá không xa lắm nên tôi vẫn đi bộ. Tôi thích

nhất những lúc như thế này, đường phố vắng vẻ, yên tĩnh với những ngọn đèn vàng dịu dàng, những rặng liễu hiền lành lặng lẽ bên đường, cảm giác mọi thứ như chậm lại, như thật lòng hơn với chính mình.

Đang thả hồn mơ màng vào cảnh đêm, bất chợt tôi nghe tiếng xe máy rú ga âm ỉ phía sau, rồi ánh đèn pha chói lóa, rồi tiếng hét hoảng sợ của một cô gái, ngay tiếp đó là tiếng xe trượt dài trên đường. Tôi quay lại thì chỉ kịp thấy hai người đàn ông phóng xe vọt lên cùng với những tiếng cười khả ố, thỏa mã, xa hơn chút nữa là một cô gái cùng chiếc xe máy đã nằm xoài trên đường.

Tôi ngay lập tức chạy lại đỡ cô gái dậy và dựng lại chiếc xe. Một vết xước dài trên cánh tay và máu đang râm rỉ chảy ra. Nét mặt cô gái vừa nhăn lại như rất đau, vừa nhợt nhạt vì hoảng sợ.

- Không sao đâu em, cứ bình tĩnh, không sao đâu - Vừa nói tôi vừa lấy áo thấm máu và lau những vệt cát bẩn trên vết thương của cô gái.

- Nhà em ở đâu? Sao đi một mình về khuya thế này? Mà hai người đàn ông đó là ai?

- Em cũng không biết, bọn nó cứ đi sau trêu ghẹo em từ đầu đường, em đi nhanh nó cũng đi nhanh, đi chậm nó cũng đi chậm. Chúng nó vừa trêu ghẹo vừa đưa tay sang cố tình đụng vào người em. Em sợ quá vịn ga hết cỡ để chạy thì chúng nó cũng vọt lên và ép xe em làm em ngã, em đau tay quá anh ơi...

Em kể lể cho tôi nghe mà nước mắt giàn giụa chảy không ngừng xuống má, xuống môi em, có lẽ vì em đang đau, đang sợ, và cả ảm ức nữa. Giờ tôi mới có dịp nhìn kỹ em, sự hoảng sợ và những dòng nước mắt không đủ sức làm che mờ vẻ đẹp của em. Đôi mắt thanh tú, long lanh, làn da trắng mịn hoàn hảo, đôi môi chúm chím, thánh thiện, và đặc biệt, ở em

toát lên một nét cao sang, quyền quý, giống như một tiểu thư đài các, trái ngược hoàn toàn với tôi, một kẻ nghèo khổ, lam lũ từ lúc chào đời.

- Cũng muộn rồi, nhà em ở gần đây không? Anh đưa em về.

- Dạ, cũng một đoạn xa xa nữa. Vậy phiền anh đưa em về với, giờ em đau tay chắc không đi xe được.

Vậy là tôi vội vàng dựng xe cho em, nhẹ nhàng dìu em lên xe. Chân em cũng bị đau nên đi không vững, phải tựa sát người vào tôi và vòng tay bám chặt lấy vai tôi. Tôi nhận thấy nét ngỡ ngàng, thẹn thùng của em khi hai cơ thể chúng tôi chạm nhau, nhưng đang đau mà, đó là cái có rất hợp lý để em bớt bối rối hơn.

Em đã ngồi ổn định trên xe, tựa vai vào lưng tôi, thế nhưng tôi vẫn chưa nổ máy.

- Sao thế anh? Đi đi chứ!

- Xe hỏng rồi em à

- Trời, lại còn đen đui thế nữa sao? Hỏng thế nào hả anh?

- Đây, anh để mãi có nổ đâu.

- Hihi.

Em che miệng cười tủm tỉm rồi bảo tôi:

- Anh bóp phanh đi rồi hãy để, anh chưa quen xe thôi.

Trời ạ, xấu hổ quá, ước gì có cái lỗ để tôi chui xuống. Mà cũng đúng thôi, đã đi xe ga bao giờ đâu mà biết, trước giờ toàn đi xe đạp, thỉnh thoảng có việc lên thị trấn thì mới mượn tạm chiếc SimSon của ông bác. Hi vọng là con xe này dễ đi hơn SimSon.

- Em đừng cười anh nha, đây là lần đầu tiên anh đi xe này.

- Hi, dạ, ai cũng vậy mà anh, đi một lần là quen thôi.

Tôi cho xe chạy khá nhanh, vì cũng đã khá khuya rồi, sợ em về muộn bố mẹ sẽ mong. Gió đêm mang theo sương khuya thổi ngược khiến tôi hơi hơi lạnh. Cái lạnh phả vào mặt, đi xuống cổ, rồi lan ra khắp thân thể nhưng sao phía sau lưng tôi thì vẫn ấm? À, thì ra em đã gục vào vai tôi từ lúc nào...

"Reengggg!!!"

Nghe tiếng chuông bấm, bà giúp việc từ trong nhà lao ra, cuống quýt mở cổng.

- Ông bà ơi, cô chủ về rồi!!!!

- Trời ơi, con ơi! Sao thế này? Sao về muộn thế? Bố mẹ gọi mãi cho con mà không liên lạc được. Đi đứng kiểu gì mà lại ra nông nổi này?

- Dạ, điện thoại con văng ra và tắt nguồn luôn ạ. Con cũng không bị nặng lắm nên không muốn gọi về sợ bố mẹ lo lắng.

Thế rồi mọi người vội vàng đưa em vào nhà, rửa vết thương, lau bông băng, còn tôi thì dắt xe vào sân cho em.

Trời ơi, sao nhà gì mà to và đẹp thế? Nó phải rộng bằng cái sân bóng ở quê tôi, rất nhiều cây cảnh, vườn hoa, có cả gara ô-tô, mọi thứ từ trong ra ngoài đều đẹp lung linh, sang trọng, và đắt tiền. Tôi như bị choáng ngợp và không biết phải làm gì, không biết phải ngồi đâu thì may quá, mẹ em lên tiếng:

- Cháu ngồi xuống ghế đi, cảm ơn cháu nhé, hôm nay không có cháu thì không biết con Lan nhà bác sẽ thế nào nữa.

- Dạ, không có gì đâu bác. Ai ở trong hoàn cảnh cháu cũng sẽ làm thế thôi.

Lúc này, em và bố từ trong buồng đi ra. Em đã được băng rửa vết thương, và đã thay một bộ váy ngủ trắng tinh khôi, mềm mại, vẻ đẹp của em, tôi dám chắc là không một người đàn ông nào cưỡng lại nổi.

Bố nàng nhìn tôi và cười rất thân thiện:

- Bác thay mặt gia đình, chân thành cảm ơn con. Cũng may hôm nay Lan gặp người tốt chứ nếu gặp phải kẻ xấu thì không biết là điều gì sẽ xảy ra. Thế con tên gì? Bao nhiêu tuổi, ở đâu?

Tôi thành thật kể hết với bố mẹ em về tên tuổi, quê quán, hoàn cảnh, và cả công việc mà tôi đang làm. Nghe xong, bố mẹ em và cả có vẻ càng thêm cảm mến và trân trọng tôi hơn.

- Hai bác rất quý và khâm phục những người đàn ông tốt và có chí như con. Ở trong hoàn cảnh khó khăn như vậy mà con vẫn làm được những điều như bây giờ, thực sự là đáng ngưỡng mộ.

Mẹ em thấy vậy tiếp lời:

- Nhà hai bác chỉ có mỗi con Lan là con một thôi, nên rất thích đông con, nếu con không chê, hai bác xin nhận con làm con nuôi.

- Dạ, con... con...

- Con không phải ngại, trước hết cứ là con nuôi, biết đâu, con với con Lan nhà bác lại hợp nhau, rồi quý mến nhau, thì con nuôi trở thành con rể, thế thì còn gì bằng...

Mẹ em vừa nói vừa cười khiến cho bố em và mọi người cũng cười theo. Tôi quay sang nhìn em thì thấy em đỏ bừng mặt e thẹn rồi đấm đấm

vào lưng mẹ:

- Mẹ thật, cứ nói linh tinh! Con không chơi với mẹ nữa đâu...

Rồi em nũng nịu chạy vào phòng, không quên liếc tôi một cái đầy trêu mếu và ần ý.

Bố em lại tiếp lời:

- Những gì hai bác vừa nói đều là rất thật lòng, hi vọng con sẽ đồng ý. Còn nữa, công ty của bác cũng đang cần người, nếu thích, con hãy về làm với bác, sẽ đỡ vất vả hơn công việc hiện tại, con thấy sao?

- Dạ, con... con cũng chưa biết ạ.

- Bác cũng nói thật, bác là người sống rất ân tình, ai có ơn với mình, bác sẽ không bao giờ quên, và khi chưa báo đáp được ơn nghĩa đó, bác cứ thấy bứt rứt trong lòng rất khó chịu, hi vọng con hiểu thiện ý của bác.

- Dạ, con hiểu ạ, nhưng con xin hai bác cho con được suy nghĩ thêm ạ.

- Thôi được, chuyện đó sẽ tính sau, trước mắt, hai bác muốn tặng con món quà thay cho lời cảm ơn, có phải con vẫn đi bộ đi làm? Bác sẽ tặng con một chiếc xe máy để con đi lại, chứ đi làm và đi học mà cứ đi bộ thế thì cũng vất vả lắm, đi gần thì không sao chứ đi xa thì không được. Con đừng nghĩ gì cả, chỉ là tấm lòng của hai bác thôi. Được chứ con?

- Dạ, con không dám nhận đâu, món quà đó quá lớn, con đi học và đi làm gần trường mà, nên đi bộ tí xíu cũng không vấn đề gì ạ!

- Vậy hai bác sẽ tặng con một chiếc laptop để con thuận tiện trong việc học tập nhé?

- Dạ, cái này con cũng không nhận được ạ, mong hai bác hiểu cho.

- Bác đã nói rồi, không phải bác muốn trả ơn hay gì cả, mà tính bác nó thế, nếu con cứ từ chối không nhận gì thì bác sẽ áy náy, bứt rứt không thôi, vậy nên giờ con muốn gì cứ nói, nhỏ thôi cũng được, để bác thấy tinh thần thoải mái thôi, coi như con nhận vì bác đi.

- Dạ, nếu hai bác đã nói thế thì con sẽ nhận, nhưng con không nhận xe hay laptop đâu. Những cái đó đắt tiền quá, và con không dám.

- Được, vậy con thích gì, con cứ nói - mẹ em hỏi với giọng hồ hởi.

- Dạ, nhưng mong muốn này, con xin phép trao đổi riêng với bác trai được không ạ? Có bác gái ở đây con hơi ngại.

- Được, được chứ, bà đi vào trong đi, để cháu nó được tự nhiên.

Mẹ em nghe thế liền vội vã đứng dậy, nhưng bác chưa kịp đi thì đã bị tôi gọi giật lại:

- Bác ơi, bác cho con với bác trai mượn chai dầu ăn Neptune được không ạ? Loại 5 lít bác nhé!

~~~~~***~~~~~

TUYỂN TẬP TRUYỆN TRÀO PHÚNG HAY NHẤT CỦA VÕ TÔNG ĐÁNH MÈO

Đình Long
www.dtv-ebook.com

Lưu Bị 3 Lần Mời Khổng Minh

Lưu Bị tên thật là Lưu Huyền Đức, quê ở vùng Trâu Quỳ, Gia lâm, Hà Nội. Ông sinh ra trong một gia đình có truyền thống gia giáo. Bố của Lưu Bị là giáo sư, phó tiến sĩ Lưu Manh, hiện là trưởng khoa Lâm tặc của trường Đại học Lâm nghiệp Hà Nội. Dù là một cán bộ giảng viên có uy tín tại một trường đại học lớn nhưng 3 người con của ông lại không ai đi theo con đường học vấn. Lưu Huyền Đức thì học dốt, ham chơi, chỉ thích võ nghệ và đánh nhau. Anh trai của Lưu Huyền Đức là Lưu Đức Hoa thì đi theo nghiệp điện ảnh và đã sang Hồng Kông lập nghiệp. Cô em gái út là Lưu Hương Giang thì lại làm ca sĩ và gần đây còn kiêm thêm vai trò giám khảo của chương trình Giọng Hát Việt Nhí hay còn được gọi với cái tên tiếng Anh là "The Voice Kút".

Từ ngày bố vào làm giảng viên thì kinh tế nhà Lưu Huyền Đức mới khá lên chứ trước kia cũng rất nghèo khó, chạy ăn từng bữa. Hồi đó, chẳng mấy khi nhà Lưu Huyền Đức được ăn cơm tử tế mà toàn phải ăn độn với sắn, với khoai. Nhiều hôm mở nồi cơm ra mà thấy toàn là sắn, người nào cũng thở dài than ngán, gọi là cơm sắn nhưng ai may mắn mới cắn được một hạt cơm. Rồi cả đến khi sắn cũng chả còn mà ăn thì Lưu Huyền Đức phải xách bị đi vay gạo, vay sắn, đi xin khoai khắp làng. Hình ảnh Lưu Huyền Đức khoác cái bị trên vai đi khắp nhà này đến nhà khác để vay gạo đã quá quen thuộc với mọi người, và cái tên Lưu Bị ra đời từ đó.

Năm ấy, bọn giặc sập vàng hoành hành khắp nơi, cướp bóc, chém giết, hãm hiếp lung tung cả. Cảnh rối ren, loạn lạc bao trùm và đe dọa cả một vùng ngoại đô. Lưu Bị thấy thời thế suy tàn mà bản thân mình lại tối ngày chơi bồi lê lố, chưa có nghề nghiệp, kế hoạch cụ thể gì thì đâm ra chán nản, rượu chè.

Hôm ấy, buồn quá nên Lưu Bị ra quán rượu ốc đầu làng ngồi uống một mình. Vừa uống được ba chén, ăn được dăm con ốc thì thấy ở bàn đối diện cũng có một tên đang ngồi một mình. Tên này nhìn khá bặm trợn, mắt tròn xoe như bi ve, hàm én râu hùm, hăn ăn một mình mà cứ nhai nhồm nhoàm như thế sợ ai ăn tranh mất, rượu thì cứ cầm cả chai rồi tu ừng ực. Nhìn cái kiểu ăn của thằng này là Lưu Bị đã không ưa rồi. Ấy vậy mà lát sau, hăn ta đã mon men kéo ghế ngồi cạnh Lưu Bị rồi hỏi vu vơ làm quen:

- Xin hỏi, vị công tử đây có chuyện gì buồn hay sao mà lại ngồi rượu ốc một mình thế?

- Buồn thì không, nhưng bực thì có.

- Bực cái gì thế?

- Bực cái là đang ăn có thằng dờ hơi cứ mon men làm phiền. Thế có chuyện gì?

- Có chuyện gì đâu, thấy vị công tử đây ngồi một mình thì tính sang ngồi uống rượu cùng cho vui thôi, có được không? Tớ về bàn tớ lấy ốc với rượu qua đây, bọn mình đồn vào ăn uống chung nhé?

Lưu Bị nghe thế thì ngạc nhiên xen chút bực bội:

- Hảo hán người phương nào mà khôn thế? Hảo hán nhìn lại bát ốc của hảo hán đi, còn có vài con, trong khi bát ốc của tôi còn gần như nguyên vẹn, thế mà hảo hán bảo đồn vào ăn chung.

- Đệt, ăn uống quan trọng ếu gì, anh em tâm sự giao lưu là chính. Nếu ông lãn tãn, tôi gọi thêm đồ ăn là được chứ gì?

- Ủ, ông gọi đi.

- Em ơi, cho thêm đĩa sung muối với lại một bát nước chấm to nhé.

Hắn chính là Trương Phi. Lúc đầu Lưu Bị không có thiện cảm với người này, nhưng tiếp xúc, nói chuyện với Trương Phi một lát thì Lưu Bị thấy rằng, ngoài cái tội tham ăn ra, Trương Phi cũng là người có chí khí, ham võ nghệ, thích đánh nhau, nói chung là hợp với Lưu Bị. Chả thế mà hai anh em ngồi một lúc đã cưa hết mấy chai lavie san lũng, gọi thêm 5 đĩa sung muối và 2 bát nước chấm nữa. Đến lúc gần tàn cuộc nhậu, chuẩn bị phải thanh toán tiền thì cả Lưu Bị và Trương Phi đều nhìn nhau, không thằng nào muốn đứng lên trước. Bất chợt từ bên ngoài có một vị hảo hán cao lớn, mặt đỏ như thoa son, mắt phượng mày ngài, râu rất là dài xuất hiện. Người đó vào quán, ngồi xuống bàn ngay bên cạnh Lưu Bị và Trương Phi rồi gọi lớn:

- Cho 2 bát ốc nhồi, 2 bát ốc sên, thêm 2 bát ốc bươu vàng em ơi.

Cả hai nghe vậy thì há hốc mồm kinh ngạc. Rồi Trương Phi thì thầmm vào tai Lưu Bị:

- Thằng này nhìn có vẻ nhiều tiền đấy anh ạ. Hay mình qua rủ nó đồn ốc vào ăn chung đi.

- Mình ăn hết cmnr, có còn con đéo nào nữa đâu mà đòi đồn?

- Không sao, cứ nhặt mấy cái vỏ ốc bỏ vào bát mình giả bộ như chưa ăn hết, thằng này nhiều tiền nhưng nhìn cái mặt ngu ngu, nó không phát hiện ra đâu.

Lưu Bị nghe cũng có lý nên làm theo lời của Trương Phi. Cả hai bốc mấy nắm vỏ ốc bỏ vào bát rồi lăn la sang bàn của vị hảo hán nọ. Vẫn là Trương Phi mở lời với giọng điệu quen thuộc:

- Xin hỏi, vị hảo hán đây có chuyện gì buồn hay sao mà lại ngồi rượu ốc một mình thế?

- Ta là người có tiền, thích là uống, không cứ phải buồn vui? Hai vị mon men sang đây có việc gì? Lại định rủ dồn ốc vào ăn chung hả?

- Vâng, sao hảo hán biết?

- Ta còn lạ gì mấy cái trò đó. Thôi, đổ cái bát vỏ của người đi, ngồi xuống đây, hôm nay ta mời.

Chỉ chờ có thế, Lưu Bị và Trương Phi lập tức sà xuống. Ba anh em liên tục trăm phần trăm, tâm đầu ý hợp, không khí rất rôm rả. Thế rồi Lưu Bị từ tốn hỏi thăm:

- Không biết vị anh hùng đây từ đâu tới, tên họ là gì?

- Tại hạ là Quan Vân Trường, tên khai sinh là Quan Vũ, bạn bè hay gọi là Trường Vũ. Nhà tại hạ ở Sài Đồng, Gia Lâm, ngay cạnh bệnh viện Tâm thần Hà Nội. Dạo này thời thế loạn lạc, ở quê khó kiếm sống nên sắp tới dự tính đi xuất khẩu lao động. Đang chờ làm hồ sơ đâm ra rảnh rỗi nên đi rượu ốc giải khuây thôi.

Trương Phi thấy vậy thì hỏi:

- Không biết Quan Vũ huynh đi xuất khẩu lao động sang Nhật hay Hàn Quốc? Tại hạ thấy dạo này người ta hay đi mấy nước đó lắm.

- Nhật thì hay động đất, sóng thần, Hàn Quốc thì lại sợ mấy anh ộp-pa cày bóp, các anh ấy mà thông thì có ngày chẳng còn mông mà về lại mảnh

đất cha ông, thế nên tại hạ quyết định đi Lào.

- Nhìn Quan Vũ huynh oai phong lẫm liệt thế này thì biết ngay là con nhà võ, chắc sang đó cũng phải làm đô đầu hoặc là cảnh vệ, nếu không thì cũng phải là công việc gì đó cần đến sự uy dũng và võ nghệ cao cường, đúng không huynh?

- Không, Quan Vũ ta qua đó làm ô-sin thôi, chủ yếu là bế con cho người ta. Nó đói thì cho ti, nó ỉa đái thì lau chùi rồi thay bím, công việc cũng nhàn mà lương cũng ổn. Còn hơn ở nhà, thời loạn này, kiếm ăn khó lắm, có khi lại còn chết oan.

Lúc này, Lưu Bị mới cầm ly rượu lên rồi trầm ngâm:

- Ta có ngu ý thế này, cả ba chúng ta đều là những kẻ vô công rồi nghề, ham chơi, thích võ nghệ. Nay quê hương đất nước đang bị bọn giặc sị vàng hoành hành, cứ sao không cùng nhau đem sức trai, hợp lực diệt sạch bọn giặc cỏ, mang lại hòa bình cho dân chúng, hà cứ gì phải sang Lào làm ô-sin cho thiên hạ cười khinh. Diệt được bọn giặc sị vàng rồi, chúng ta sẽ thu phục được lòng dân, người người nhà nhà ủng hộ, dần dần ta sẽ mở mang thanh thế, xưng bá thiên hạ, rồi tiến tới thống nhất Trung Nguyên, lên ngôi hoàng đế. Các anh em thấy sao?

Trương Phi nghe thế thì gật đầu lia lịa:

- Lưu đại ca nói quá hay, khiến hai kẻ mê muội này như được vén mây mù thấy trời xanh, có lẽ ta nên gọi thêm đĩa ốc nữa để mừng cho lý tưởng này.

Vân Trường nghe vậy thì gạt đi:

- Thôi, không gọi thêm nữa, hôm nay ăn thế đủ rồi. Thấy người ta mời là ông cứ gọi lấy được. Còn về ý kiến của Lưu Bị đại ca thì tại hạ hoàn toàn đồng ý. Nhân đây, tại hạ đề nghị chúng ta kết nghĩa huynh đệ, từ nay 3

người là một, có phúc cùng hưởng, có họa cùng chạy. Mọi người đồng ý không?

- Hay lắm, vậy ta tiến hành luôn đi.

- Không được. Việc kết nghĩa anh em là việc trọng đại, phải chọn ngày tốt, đúng giờ Thanh long âm đạo thì tình nghĩa anh em mới thâm thiết. Lưu Bị có ý kiến thế này. Gần nhà Lưu Bị có cánh đồng hoa cải đang mùa nở rộ rất nên thơ và lãng mạn, ban ngày tấp nập người đến chụp ảnh cưới rồi ảnh tự sướng, nhưng ban đêm lại rất yên tĩnh và êm đềm. Lưu Bị tính thế này, đêm nay, đợi lúc khuya vắng, lúc chủ vườn cải ngủ say, chúng ta sẽ len trộm vào vườn, mở tiệp bàn cải chính thức kết nghĩa anh em.

- Thế có cần phải chuẩn bị gì không Lưu đại ca?

- Có chứ. Trương Phi nhớ mua vịt nướng, thịt chó, rượu để kết nghĩa xong anh em ta đánh chén. Còn Vân Trường, đệ chịu trách nhiệm mua vàng mã, hương, nến, hoa quả để thắp hương. Ta sẽ mang chiếu ở nhà đi để trải đồng thời chịu trách nhiệm việc cúng bái. Thế nhé! Mọi người hãy nhớ rõ nhiệm vụ của mình. Hẹn tối nay gặp lại.

10 giờ đêm, Lưu Bị ôm chiếu đứng đợi trước vườn cải nhưng vẫn chưa thấy Quan Vũ và Trương Phi đâu. Nhìn Lưu Bị với cái chiếu ôm hồ hững bên hông đi đi lại lại trước vườn cải um tùm, sao mà giống cảnh một đứa cave đang ngóng khách đến vậy. Éch nhái kêu ọp ọp, gió đưa xào xạc, hương cải ngào ngạt, khung cảnh nên thơ tuyệt vời mà sao lòng Bị lại cứ rối bời. Hai cái thằng chết tiệt này, giờ mà vẫn chưa thấy đâu.

- Lưu huynh, em tới rồi?

- Cậu làm gì mà giờ này mới tới hả?

- Lưu huynh bớt giận, em phải đi mua đồ cúng mà. Hương, nến, vàng mã thì mua dễ nhưng hoa quả thắp hương thì khó mua quá anh ạ. Đi khắp

làng mà không có ai bán.

- Thế là không có hoa quả thấp hương à? Vậy đâu có được, cúng bái thì phải đầy đủ chứ.

- Lưu huynh yên tâm, em kiếm được loại khác thay thế đây rồi.

- Đâu?

- Đây ạ, xúp- lơ với cải bắp. Được không huynh?

- Ủ, thôi cũng tạm được. Mà sao bắp cải lại còn có nửa cái thế này?

- Hồi chiều em đã để riêng ra góc bếp rồi nhưng lúc tối nấu cơm, bà già em không biết lại chặt mất nửa cái để luộc chấm mắm tỏi, ăn ngọt phết. Mà Trương Phi vẫn chưa tới hả huynh?

- Chưa thấy đâu, cái thằng này chỉ ăn là giỏi còn lúc làm thì lè mề đừng hỏi.

Vừa nhắc xong thì Trương Phi xuất hiện, hẩn đi từ phía sau tới nên Lưu Bị và Quan Vũ không biết. Thấy thế, Trương Phi rón rén lại gần hai anh và chơi trò hù dọa. Hẩn nhảy chồm từ phía sau, đập mạnh vào vai Lưu Bị và Quan Vũ rồi hét to:

- Hú Òa!!!!

- Òa Òa cái mả cha mày. Mấy giờ rồi mà giờ mới đến?

- Đại ca nóng tính thế, em đi mua rượu và đồ nhắm mà, có đi chơi đâu.

- Mua tí rượu với đồ nhắm thôi chứ có éo gì đâu mà lâu vậy. Lưu Bị ta mà mua thì chỉ 10 phút xong hết.

- Đây là mua bán thông thường, còn em mua chịu mà đại ca. Phải đi cả chục quán mới có một chỗ đồng ý bán chịu cho mình, rồi phải hứa lên hứa xuống hẹn ngày trả. Đâu có đơn giản như đại ca, chỉ việc ôm cái chiếu ở giường đi là xong.

- Thôi được rồi, ta chuẩn bị tiến hành ngay thôi, để qua mất giờ thanh long âm đạo thì sẽ đến giờ thanh long niệu đạo, rất xấu.

Thế rồi 3 cái bóng thoăn thoắt nhảy vào vườn cải nhẹ như 3 con mèo trôi trên tấm vải. Chúng dừng lại ở giữa vườn, nơi hoa nở nhiều nhất và đẹp nhất. Lưu Bị nhanh chóng trải chiếu ra giữa luống hoa rồi kêu hai anh em đặt đồ cúng lễ lên. Chợt Trương Phi quay sang hỏi Lưu Bị:

- Chiếu nhà Lưu đại ca đây à?

- Ủ, có vấn đề gì?

- Đại ca không kiếm được cái chiếu nào tử tế hơn sao? Chiếu éo gì mà thủng lỗ chỗ, lại có mùi tanh tanh, nồng nồng, loang lỗ khắp cả. Ghê vkl.

- Thông cảm, đây là chiếu lấy trên giường ngủ của ông bà già. Ông già lại bị cái bệnh "chưa đi đến chợ đã rơi hết tiền", cái mùi tanh tanh, nồng nồng mà đệ vừa ngửi là mùi tiền của ông già nhà ta đấy.

Rồi ba anh em tập trung sửa soạn, chỉ một loáng sau đồ cúng lễ đã được bày biện sẵn sàng, hương khói nghi ngút. Ba anh em quỳ nghiêm chỉnh trước bàn thờ, mỗi người cầm một nén hương, mặt ai cũng nghiêm túc đầy vẻ thành kính. Lưu Bị cùng các anh em chắp tay vái 3 cái rồi lầm rầm khấn:

- Con nam mô a di đà phật, hôm nay lành tháng tốt, 3 anh em chúng con là... Đệt, CLGT Trương Phi? Ta đang khẩn mà - Lưu Bị quát lên khi thấy Trương Phi huých huých vào đít mình.

- Lưu đại ca, có cái gì đó không ổn?

- Đâu? Cái gì không ổn?

- Em thấy mùi gì thối lắm, hình như là mùi phân hay mùi cứt gì đó đại ca ạ.

- Đúng đấy đại ca. Em cũng thấy thế, mùi nặng lắm.

Vậy là việc cúng bái phải tạm dừng, 3 anh em tản ra rồi hí hục lật chiếu kiểm tra, ngửi ngửi khắp các hướng. Bất chợt Trương Phi reo lên đầy sung sướng:

- Hai anh ơi, em tìm thấy rồi, tìm thấy cứt rồi.

Lập tức Lưu Bị và Quan Vũ chạy lại chỗ Trương Phi.

- Thật không? Đâu? Cứt đâu?

- Đây đại ca, ngay dưới bát hương.

- Đệt, hóa ra nãy giờ ba anh em ta toàn quỳ với lạy bái cứt à?

- Thế có chuyển chỗ không đại ca?

- Thôi, chuyển chỗ mất thời gian lắm, sắp hết giờ đẹp rồi, làm nhanh cho xong đi.

Cả bọn lại lục đục quay về vị trí. Hương lại đốt lên nghi ngút. Ba anh em thành kính dâng hương và đồng thanh đọc lời tuyên thệ:

- Chúng tôi tuy không sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, nhưng nguyện sống cùng ngày cùng tháng cùng năm. Từ nay cả 3 như một, sống chết có nhau, kẻ nào ăn ở hai lòng xin trời tru đất diệt. Xin thề, xin thề, xin thề.

Rồi Lưu Bị, Quan Vũ, Trương Phi lần lượt cầm hương vào bát, xong mỗi người cầm một chén rượu dâng lên trước bàn thờ. Ánh mắt ai cũng rạng ngời, hân hoan. Kể từ hôm nay, họ đã có thêm những người anh em cùng vào sinh ra tử, cùng chung chí hướng, cùng kề vai sát cánh gây dựng cơ đồ đại sự... Cả ba đồng loạt nốc cạn chén rượu rồi cười đầy hả hê. Thế nhưng chưa kịp đặt chén xuống thì chợt nghe tiếng "Vù" bên tai, hình như vừa có một vật thể lạ bay về phía 3 anh em. Chưa kịp hoàn hồn thì lại "Vù" phát nữa. Trương Phi la lên:

- Cái gì đấy các anh ơi? Thiên thạch à?

Vân Trường có vẻ là người nhanh nhạy nhất nên đã đoán ra vấn đề:

- Không phải thiên thạch đâu, gạch đấy, chạy thôi anh em.

Vân Trường chưa nói dứt lời thì từ phía bên ngoài, một bóng đen nhảy vào, tay lăm lăm 2 viên gạch, lão vừa lao tới vừa chửi ầm ĩ:

- ĐKM mấy cái thằng mất dạy này, nửa đêm chui vào vườn cải nhà ông phá phách lại còn cười hô hố như mấy thằng thần kinh thế à. Ông cho chúng mày chết này...

Tức thì, lão phóng tiếp một viên gạch nữa về phía 3 anh em. Lưu Bị chỉ kịp hô một tiếng "Chạy" rồi nhanh như cắt lao vút qua hàng rào phi ra ngoài đường, Quan Vũ cũng lập tức lao theo, chỉ có mỗi Trương Phi là vẫn đang loạng choạng phía sau vì còn mãi ôm cái bọc vịt nướng với thịt chó. Bỗng Lưu Bị và Quan Vũ nghe tiếng Trương Phi kêu thất thanh phía sau:

- Cứu em với hai anh ơi, em bị dính gạch rồi, đau quá không chạy được...

Nghe vậy, Quan Vũ níu tay Lưu Bị lại:

- Anh ơi, có quay lại cứu nó không?

- Kệ mẹ nó em ơi, quay lại giờ là ăn gạch vỡ đầu, chết cả 3 đấy.
- Nhưng chúng ta vừa mới thề là sống chết có nhau mà anh.
- Thề thì cũng phải một hai hôm mới có hiệu lực chứ, sao có hiệu lực ngay được.
- Ủ, cũng đúng, thôi, mình chạy tiếp đi anh.

Kể từ cái đêm truy sát kinh hoàng tại vườn cải đó, mấy ngày sau Lưu Bị vẫn không dám thò mặt ra ngoài mà chỉ lẩn trốn ru rú trong nhà. Phải đến ngày thứ 4 Lưu Bị mới lò dò mò sang nhà Vân Trường để hỏi thăm tình hình. Vào đến nhà thì không thấy Vân Trường đâu, chỉ thấy một ông cụ râu còn dài hơn cả Vân Trường đang ngồi nhặt rau.

- Dạ, xin hỏi Vân Trường có ở nhà không cụ?
- Nó ở nhà suốt mấy hôm nay, nhưng không hiểu sợ cái gì mà cứ ở lì trong buồng, ăn uống và đi vệ sinh cũng ở trong đó luôn. Con với chả cái...
- Ơ...thế cụ đây là?
- Ta là Vân Quang Long, bố của Vân Trường.

Nghe tiếng đại ca ngoài sân, Vân Trường mới rụt rè lộ mặt ra rồi lấy tay vẩy vẩy Lưu Bị vào trong để bàn chuyện.

- Em thấy nóng ruột quá anh Bị ơi, không biết thằng Trương Phi chết chưa?
- Ta cũng đang lo đây. Ba chúng ta là anh em tốt, khi lời thề đã thốt lên thì mãi mãi là anh em sống chết có nhau, vì thế nên mấy ngày vừa rồi ta ăn ngủ cũng có yên đâu, thương chú Trương Phi quá.
- Hay mình qua nhà Trương Phi xem tình hình thế nào đi anh.

- Ừ, thì ta sang đây tìm đệ cũng chỉ vì chuyện đó thôi mà, mình đi luôn thôi.

- Có cần mua trái cây hay đường sữa gì hỏi thăm không anh? Chú ấy bị trúng gạch thế chắc đau lắm.

- Đệ cứ khách sáo quá, đi tay không cũng được, cần gì bày vẽ. Mình là anh em một nhà rồi, tình cảm là chính, đừng để vật chất nó xen vào. Hơn nữa, nếu Trương Phi bị trúng gạch vào tay chân thì không sao, nhờ chẳng may dính cả viên gạch vào mồm thì chú ấy cũng đâu có ăn uống được gì, lúc đó ta mua đồ đến có phải là phí tiền không?

- Dạ, anh dạy chí phải ạ.

Vậy là hai anh em Lưu Bị và Quan Vũ leo đèo tay không tìm đến nhà Trương Phi. Cổng nhà Trương Phi khép hờ, cảnh vật im lặng như tờ, không một bóng người, không một tiếng chó sủa, không một tiếng lợn kêu. Ngoài vườn, mấy con gà đói bụng đi lại lờ đờ, phía xa xa, hàng liễu căn cỗi rủ bóng xuống mặt hồ, gió thổi dạt dà dạt dờ.

Lưu Bị và Vân Trường cứ lấp ló ngoài cổng mà không ai dám vào...

- Các cậu tìm ai thế?

Nghe tiếng hỏi từ phía sau, cả hai quay ra.

- Dạ, con chào bác! Bọn con hỏi Trương Phi ạ.

- À, thằng Phi đang nằm trong nhà ấy. Mời các cậu vào.

- Thế bác là...?

- Ta là Trương Phì, mẹ của Trương Phi.

Thấy hai anh vào, Trương Phi mừng rỡ reo lên:

- Ơ kìa, hai anh đến sao không báo trước? Mà mấy hôm nay sao không thấy hai anh đâu cả?

Lưu Bị và Quan Vũ nhìn nhau ngỡ ngác, không hiểu thái độ của Trương Phi là như thế nào. Không hề có một chút oán giận hay trách móc gì trong lời nói hay cử chỉ của Trương Phi. Thấy thế Lưu Bị mới thì thầm vào tai Quan Vũ:

- Sao nó không trách móc gì mình nhỉ? Chẳng lẽ thằng này nó bị mất trí nhớ? Không đúng, nếu mất trí nhớ sao nó lại gọi được tên anh em mình?

- Có thể là mất trí nhớ tức thời thôi anh ạ. Anh nhìn đi, đầu nó quần băng, chắc nó bị trúng gạch vào đầu, những người bị chấn thương ở đầu thường quên hết những việc đã xảy ra trong khoảng thời gian một hoặc hai tiếng trước thời điểm bị chấn thương.

- Thật vậy à? Nếu vậy thì ngon rồi. Để anh dò thử xem.

Dứt lời, Lưu Bị lao đến ôm chầm lấy Trương Phi, đưa tay lên sờ sờ vết thương trên đầu rồi hỏi thăm bằng giọng đầy lo lắng:

- Trời ơi, sao thế này hả em? Sao lại đến nông nỗi này chứ? Khổ thân em tôi...

- Em cũng không nhớ gì cả anh ạ, chỉ nghe mẹ em kể lại là đêm hôm đó em đi cả đêm không về, sáng hôm sau cả nhà lo lắng quá đổ xô đi tìm thì thấy em nằm bẹp dí bên cạnh vườn cải, quần bị tụt xuống gần mắt cá, chìa cả miệng trắng xóa, vết thương ở đỉnh đầu máu vẫn đang rỉ ra...

- Thằng nào? Thằng nào dám đánh em của tôi như thế? Em cố nhớ lại xem nào? Anh mà biết thằng nào làm chuyện này thì anh đến chém chết con bà nó luôn.

- Thôi mà anh, chuyện đã qua rồi.

- Chúng ta 3 người là một, nhìn em chịu nhục thế này anh sao đành lòng. Chưa trả được mỗi nhục này cho em thì anh chết cũng không mở mắt được mất...

- Vết thương trên đầu thì sẽ lành nhanh thôi anh, nhưng mà, vết thương trong lòng thì...

- Ý em là sao?

- Thằng khốn nạn đó đã lấy đi mất cái quý giá nhất của em, em mất trinh rồi đại ca ơi... Nó thông em...Huhuhu!!!

Một thời gian sau, sức khỏe của Trương Phi đã bình phục, cú sốc tâm lý vì bị cưỡng hiếp cũng dần nguôi ngoai, 3 anh em lại tiếp tục bàn bạc kế hoạch diệt giặc sị vàng, gây dựng cơ đồ. Trong lúc Lưu Bị đưa ra đường hướng hoạt động, thuyết trình về hoạch định chiến lược ở tầm vĩ mô thì Quan Vũ và Trương Phi ngồi nghe với vẻ mặt khá ngây ngô và không biết là có hiểu cái chi mô. Thấy thế Lưu Bị mới bực mình quát:

- Thôi, tóm lại là thế này. Muốn đánh nhau thì phải có binh khí để chiến đấu và phải có quân sự để tính mưu. Cả hai cái đó anh em ta đều rất thiếu và rất yếu. Trước tiên, về binh khí thì mọi người phải tự lo vì chúng ta không có tiền trang bị đồng bộ được.

- Thế đại ca định dùng binh khí gì? - Trương Phi hỏi.

- Nhà ta có con dao thái chuối, nó khá dài và sắc. Ta chỉ cần mài nhọn cái đầu đi chút là thành gươm rồi. Còn Trương Phi?

- Bà già em có cái gậy xia cá khá cứng và nhọn. Em sẽ dùng nó làm thương.

- Tốt, thế còn Quan Vũ?

- Dạ, ông già em có cái liềm chuyên để hái dứa, em sẽ lấy nó buộc vào cái đòn gánh để làm dao.

- Tốt lắm, vậy là binh khí đã đầy đủ. Chỉ còn phải lo vụ quân sư nữa thôi. Ta nghe nói trên núi Tịnh Mông có vị Khổng Minh tiên sinh mưu lược như thần nhưng hiện vẫn đang thất nghiệp, đây có lẽ là cơ may của chúng ta. Anh muốn mời người này về bằng được. Mọi người về chuẩn bị, mai ta sẽ khởi hành đi mời quân sư luôn.

Tờ mờ sáng hôm sau, 3 anh em lặn lội lên đường, đến gần trưa đã tới được núi Tịnh Mông. Chưa biết đi tiếp thế nào thì Lưu Bị thấy một đứa trẻ chăn trâu đang đứng gần phía dưới đít con trâu say sưa thổi kèn. Lưu Bị mới gọi lên và hỏi:

- Cháu bé ơi, cho ta hỏi nhà của Ngọa Long tiên sinh Gia Cát Khổng Minh đi lối nào?

- Bác không cần phải Ngọa Long với Gia Cát làm gì cho nó khó hiểu, chỉ cần hỏi Minh dờ hơi thì khu này ai cũng biết cả. Bác cứ đi thẳng, đến chỗ đồng rác thải thì rẽ phải, đến chỗ có biển "cấm đá" thì rẽ trái, nhà Minh dờ hơi ở ngay bên cái biển cấm đá đó.

Theo lời chỉ dẫn của đứa bé, cả 3 đã tới được nhà của Khổng Minh tiên sinh. Đó là một ngôi nhà tranh nho nhỏ nên thơ, trước hiên có trồng một giàn thiên lý với những nhành hoa rủ xuống mang dáng vẻ khá yếu điệu và lẳng lơ. Ngay dưới gốc giàn thiên lý là một thảm cỏ xanh mượt và êm ái, bên cạnh đặt một vại nước đá. Chắc Khổng Minh tiên sinh hay đi tiểu đêm nên đặt cái vại này ngay bên hiên nhà để đêm hôm đỡ phải lọ mọ ra vườn.

Thấy có khách, một bà lão từ trong nhà tất tả bước ra.

- Ba vị tìm Khổng Minh à? Nó đi vắng rồi.

- Dạ, con chào bác. Bác chắc là mẹ của Khổng Minh tiên sinh?

- Ủ, đúng rồi.

- Dạ, xin hỏi quý danh của bác để bọn con tiện xưng hô ạ?

- Ta là Khổng Tú Quỳnh. Mời các chú vào nhà xơi nước đã.

- Dạ, Khổng Minh tiên sinh đi đâu và bao giờ về ạ?

- Nó qua đặng nhà vợ, bà ngoại của vợ nó ốm nặng lắm, chắc phải vài hôm nữa nó mới về được.

- Dạ, không biết bà ngoại của vợ Khổng Minh tiên sinh ốm vì bệnh gì vậy ạ?

- Bà ấy bị ung thư tử cung và viêm tinh hoàn.

- Dạ, thế thì chắc là khó mà qua khỏi được phải không bác?

- Qua khỏi hay không thì chưa biết, nhưng chắc chắn là sau này không thể sinh đẻ được nữa vì sắp tới sẽ phải cắt bỏ cả tử cung và tinh hoàn luôn.

- Vậy bác làm ơn chuyển lời chia buồn thăm hỏi của bọn con tới bà ngoại của vợ Khổng Minh tiên sinh, và nhắn giúp với Khổng Minh là có Lưu Bị ở Trâu Quỷ tới tìm. Hôm khác bọn con sẽ quay lại. Con chào bác ạ.

Thế là 3 anh em lại lầm lũi quay về. Nhưng họ không nản chí, bởi việc đại sự thì cốt nhất là chữ nhân. "Dục tốc bất đạt cực khoái", các cụ đã dạy như vậy rồi. Một tuần sau, Lưu Bị, Quan Vũ, Trương Phi lại tiếp tục trở lại nhà Khổng Minh. Vừa vào đến sân, nhìn thấy đôi dép tổ ong của Khổng Minh ngoài cửa thì cả ba thở phào nhẹ nhõm. Vậy là Khổng Minh đang ở nhà rồi. Vẫn là Khổng Tú Quỳnh ra đón 3 anh em.

- Ba chú lại đến đây à? Mời vào nhà xơi nước.

- Dạ, hôm nay Khổng Minh tiên sinh ở nhà chứ ạ?

- Ủ, ở nhà, nhưng mà...

- Nhưng sao hả bác?

- Vợ nó đi xuất khẩu lao động, làm ô-sin bên Hàn Quốc mới về phép tối qua. Xa nhau 2 năm rồi không gần gũi nên vừa về cái là chúng nó kéo nhau vào buồng trong hú hí, cứ âm âm, huỳnh huych từ đêm qua đến giờ, bác có ngủ được đâu, nhìn đi, mắt bác đang đỏ ngầu lên đây này...

- Dạ, tưởng gì, vợ chồng xa nhau lâu thì đương nhiên lúc về phải gần gũi để bù đắp rồi. Bọn con sẽ chờ được ạ.

- Có chắc không đấy?

- Dạ, ý bác là sao ạ?

- Ý tôi là liệu có chắc các chú có đủ kiên nhẫn đợi được cho tới khi hai vợ chồng thẳng Minh xong việc không?

- Dạ được chứ, chắc lúc nữa là xong thôi ạ.

- Ủ, tùy các chú.

Ba anh em ngồi trong nhà uống nước và ngóng vào trong buồng chán chê mê mỏi nhưng vẫn chưa thấy một chút tín hiệu nào chứng tỏ Khổng Minh đã xong việc, ngược lại, tiếng âm âm, uỳnh uỳnh và gào thét bên trong buồng càng ngày càng to hơn, nhanh hơn, mạnh hơn, xa hơn. Nản quá, cả 3 lượn lờ ra sân ngắm cảnh. Thời gian vẫn trôi, mặt trời nghiêng dần xuống núi. Ánh hồng nhạt của nắng chiều càng làm khung cảnh thêm đìu hiu và buồn thiu như tâm trạng của 3 anh em. Lúc này, mẹ của Khổng Minh mới lại gần thủ thi:

- Các chú về đi kéo trời tối. Không đợi được đâu, tôi là mẹ nó, tôi biết.

- Dạ, thế theo cụ thì khi nào Khổng Minh tiên sinh xong việc ạ?

- Như mọi lần là phải 2 ngày, còn lần này không biết, nhưng chắc cũng không thể sớm hơn đâu. Trong hai ngày đó chúng nó không thò mặt ra ngoài, đói thì gọi cơm tôi mang vào, ăn xong lại chiến đấu tiếp.

- Dạ, thôi, bọn con về đây ạ. Chào bác.

Lần thứ 2 lại phải ra về tay trắng, 3 anh em cũng bắt đầu nản. Nhưng vẫn tự động viên mình, thôi thì quá tam ba bận mà lặn độn cũng chỉ ba năm, cố lần nữa xem sao. Để cho chắc ăn, Lưu Bị đợi hẳn một tuần sau mới quay lại. Lần này thì vừa đến sân đã nghe tiếng Khổng Minh ê a đọc sách trong nhà, khỏi phải nói, Lưu Bị và các anh em phấn khởi vô cùng. Thấy khách đến, Khổng Minh tươi cười bước ra thi lễ:

- Ba vị đây chắc là Lưu Bị, Quan Vũ và Trương Phi? Hai lần trước thật thất lễ khi không đón tiếp được, xin lượng thứ, lượng thứ.

- Dạ, xin tiên sinh đừng khách sáo, đều là việc trọng đại không thể đừng được, sao nỡ trách tiên sinh. Xin hỏi hôm nay sinh lực của tiên sinh đã bình phục hoàn toàn chưa ạ?

- À, nửa tiếng sau là bình phục ngay rồi, sao phải đến hôm nay. Mời ba vị xơi nước.

- Đa tạ tiên sinh. Vừa rồi, thấy tiên sinh đang đọc sách, xin hỏi là sách quý gì mà khiến tiên sinh đây hứng thú đến vậy?

- À, ta đang nghiên cứu quyển "Tếu Ngạo Giang Mai".

- Trời đất ơi, chẳng lẽ phu nhân nhà mình lại mang cái thứ bệnh quái ác đó từ Hàn Quốc về đây truyền thụ lại cho tiên sinh ư?

- Người đang nói bậy bạ CLGT? Đây là tiêu thuyết tâm lý xã hội hành động, không phải sách chữa bệnh.

- À, vậy thì may quá. Mà lần trước, nghe bác gái nói là bà ngoại của vợ tiên sinh ốm nặng lắm, không biết hôm nay bà đã chết chưa?

- Ôn giờ, chết rồi. Nhẹ cả người, ốm đau mãi đi đi lại lại mệt lắm.

- Dạ, chúc mừng tiên sinh. Còn lý do vì sao tại hạ đến đây thì chắc tiên sinh cũng đã nắm được rồi phải không ạ?

- Ta biết, biết chứ! Thấy người ba lần bốn lượt đến đây mời chào, ta rất cảm kích lòng thành của người. Hơn nữa, thân ta hiện đang là kẻ thất nghiệp, lâu nay chỉ sống bằng tiền vợ gửi từ Hàn Quốc về, giờ có người mời mình đi làm, ngu gì mà từ chối. Ta chỉ có một yêu cầu nhỏ thôi, không biết người có thuận không?

- Dạ, xin tiên sinh cứ chỉ bảo ạ.

- Người xem trên phim chắc cũng thấy, Khổng Minh thường ngồi trên xe lăn giống cái xích lô ấy. Nó là Khổng Minh trên tivi mà còn thế, huống chi ta là Khổng Minh thật chẳng lẽ lại không có được cái xe như thế sao?

- Tức là tiên sinh muốn ngồi xe lăn?

- Ủ, đúng vậy, đó là điều ta mơ ước.

- Dạ, thế thì đơn giản thôi, Lưu Bị sẽ cho chuẩn bị ngay ạ.

Trương Phi thấy thế liền kéo Lưu Bị lại và thì thầm:

- Cái xe đó đắt tiền lắm đại ca, mình không mua được đâu.

- Yên tâm đi, gần bãi rác khu mình có mấy cái xe đẩy rác ấy, ban đêm ta sẽ ra lấy trộm một cái, về cắt cái mặt đằng trước đi, lót thêm miếng đệm

vào, nhìn y hệt cái xe lăn của Khổng Minh trên tivi luôn.

Sau khi bàn bạc và thống nhất xong mọi điều khoản, ai nấy đều phấn khởi vì công việc thuận buồm xuôi gió. Trong không khí vui vẻ, Trương Phi đứng lên đề xuất ý kiến:

- Thừa tiên sinh, thưa các anh, chả mấy khi anh em có dịp tụ tập đông đủ vui vẻ thế này, hay chúng ta làm mâm cỗ, mua ít rượu về, vừa nhậu vừa hàn huyên, bàn công chuyện, mọi người thấy sao?

Lưu Bị nghe vậy thì hưởng ứng nhiệt tình:

- Hay, hay lắm, thật đúng ý ta. Thế còn tiên sinh, ý tiên sinh thế nào?

- Ta thì cũng không vấn đề gì, chỉ có điều là nhà ta hết gạo mất rồi, cũng chẳng có thịt thà gì sắp cỗ mời các anh em nhấm rượu cả.

- Có mấy con gà đang loăng quăng ngoài vườn kia thôi tiên sinh - Trương Phi nói rồi chỉ tay ra vườn.

- Mấy con đó trông vậy thôi nhưng bị lở mồm long móng hết rồi, đang có dịch đấy. Không nên ăn. Khổng Minh có ý kiến thế này, giờ mọi người cũng đều đói bụng hết rồi, sắp cỗ làm chi cho mất thì giờ, ta cứ kéo nhau ra quán thịt chó đầu làng kia ăn nhậu, ăn xong, nếu các vị trả tiền cho Khổng Minh được thì tốt, còn không thì cứ Lệ Quyên, của ai nấy trả.

- Được, thống nhất là Lệ Quyên. Ta đi thôi.

Vậy là 3 anh em Lưu Quan Trương cùng Khổng Minh tiên sinh lục đục kéo nhau ra quán. Nhưng vừa bước ra đến cửa thì gặp ngay vợ của Khổng Minh vừa đi đâu về. Thấy Khổng Minh đang định ra ngoài, mụ hỏi gằn giọng:

- Ông định đi đâu đấy? Xin phép tôi chưa?

- À, anh ra ngoài uống nước với mấy anh bạn tí mà, lát anh về ngay, nhé?

- Không nhiều lời, vào trong buồng tôi bảo.

Nói xong, mẹ vợ đi thẳng vào buồng để lại Khổng Minh với bộ mặt tái xanh, ngơ ngác. Khổng Minh lại gần 3 anh em rồi thì thầm:

- Đợi mình lát nhé, vào phục vụ nó tí, chắc là nó sẽ cho đi thôi.

Nói rồi Khổng Minh cũng vội vã chui vào buồng. Và lại là những tiếng uỳnh ạch, ầm ầm, ư ử như lần trước vang lên mỗi lúc một dữ dội. 3 anh em nhìn nhau lắc đầu:

- Mình về thôi đại ca, mấy hôm nữa quay lại vậy.

Sau khi nghỉ hết phép, vợ Khổng Minh trở lại Hàn Quốc, từ đó Khổng Minh đã có thể chuyên tâm cùng anh em Lưu Quan Trương ra sức diệt giặc sịp vàng, liên tiếp dành những thắng lợi vang dội. Dầu vậy, cứ mỗi khi nghe tin vợ sắp từ Hàn Quốc về thì Khổng Minh cũng lập tức xin Lưu Bị cho nghỉ phép, thường là xin nghỉ một tuần, nhiều thì hai tuần. Sau mỗi lần như thế, Khổng Minh phờ phạc và uể oải và xuống sức đi trông thấy. Đó có lẽ cũng là một trong những nguyên nhân chính khiến sau này, Lưu Bị liên tiếp thua trận và thất bại trong việc xưng bá thiên hạ.

TUYỂN TẬP TRUYỆN TRÀO PHÚNG HAY NHẤT CỦA VÕ TÔNG ĐÁNH MÈO

Đình Long
www.dtv-ebook.com

Cô Gái Bán Dâm

Nửa đêm. Con phố nhỏ oằn mình trong cái lạnh tê tái. Những nhà ven đường cửa đóng im ỉm mặc cho những con gió hung hãn vẫn rú rít, gào xé bên ngoài. Con đường vắng hoắt hoe với những cột đèn khẳng khiu, dóng những con mắt vàng hiu, hắt thứ ánh sáng rệu rã, hoang hoải xuống mặt đường nhựa nhơm nhớp vì sương đêm. Ở đây, nửa đêm, gần như không còn ai ra đường, và trong cái lạnh như khứa da khứa thịt này, lại càng không. Hiếm hoi lắm mới có một chiếc xe máy phóng qua, chưa thấy xe đâu nhưng đã nghe tiếng động cơ gừm gừm từ đầu phố. Rồi cả khi bóng của cái xe đã nhạt đi trong màn sương đêm dày đặc thì cái âm thanh ồn ào đó vẫn còn vương lại, quện với mùi khói xăng khét lẹt, vất vương, lang mang...

Nửa đêm! Rét! Ấy vậy mà vẫn có một bóng đàn bà liêu xiêu, nghiêng ngả, giày cao gót lê lái, bệu bã, quệp quạp trên mặt đường. Có vẻ như việc phải cáng đỡ một thân hình dẫu còm cõi nhưng đang chực sụp xuống là một việc quá sức với đôi chân gầy guộc, bởi chính nó cũng đang mỏi đến rã rời, run lên bần bật vì đói, vì rét. Từ sáng đến giờ, ả chưa đón được khách nào, thành ra, cũng chưa có gì để nhét vào cái dạ dày đang rỗng tuếch, còn cào, quặn lên từng cơn nóng rát. Không phải vì ả kén khách, cũng không phải vì ả đòi giá cao, đơn giản chỉ vì chẳng có ma nào ngó ngang đến ả. Cũng phải thôi, làm cái nghề này càng trẻ, càng non, càng mỡ màng thì càng ăn khách, hoặc không thì cũng phải có chút nhan sắc. Nhưng ả chẳng có những thứ đó, nói chính xác hơn, ả không còn những thứ đó.

Thân hình ả gầy gò; mái tóc xác xơ, lò xoà; đôi lông mày nham nhở; cặp mắt hốc hác, trắng bệch; môi thâm sẫm, nhăn nheo như đang mếu; lớp da mặt bợt bạt, sần sùi, dẫu rằng ả đã cố đắp lên nó cả mảng son phấn rẻ tiền. Nhìn ả không khác gì một cái xác khô đội mồ sống dậy, nom qua đã phát khiếp, vậy thì tìm đâu ra một thằng đàn ông ngu ngốc chịu bỏ tiền để ôm ấp, dày vò cái thân ma ấy? Thế nhưng ả vẫn phải đi, vắt nốt chút sức lực cuối cùng này, lê lết cái thân xác bệu bã này trên đường, mong kiếm được một khách làng chơi bần cùng, ăn tạp, không quan trọng nhan sắc, không đòi hỏi phống phao, không yêu cầu non trẻ. Nhưng hỡi ôi, đàn ông có thể không quan tâm đến những thứ đó khi tìm vợ, chứ tìm gái điếm, thử hỏi có thằng nào không? Vậy nên, ả biết là hi vọng của ả mong manh lắm! Giờ mà có khách thì bao nhiêu ả cũng đi, thậm chí không cần tiền, chỉ cần cho ả một bắp ngô, một củ khoai thôì, ả cũng bằng lòng.

Dường như càng về khuya, cái lạnh càng đáng sợ. Sương xuống mỗi lúc một đậm hơn. ả vòng hai tay trước ngực, co ro, khật khưỡng bước đi. Từng cơn gió buốt lẹm như những lưỡi dao lướt qua mặt, cắt lên da thịt. ả nhắm chặt môi, giữ cho hai hàm răng khỏi va vào nhau cầm cập. Hình như trời bắt đầu mưa. ả nhận ra điều đó khi thấy một vài giọt nước đọng trên mi mắt, tan xuống, rồi nhòe đi. ả ngửa mặt lên trời, nhìn thẳng vào cái bóng đèn vàng loe loét trên cao. Những hạt mưa hồi hả rơi xuống như ngàn mũi kim nhọn hoắt, lao tới tấp về phía ả, găm vào đầu, vào mặt, vào cổ, vào tay nhói buốt.

"Mình đến gục mất thôi!" - ả nghĩ thầm rồi loạng ngoạng rẽ vào núp dưới mái hiên một nhà ven đường. ả dựa lưng vào tường rồi cứ thế từ từ khuyu xuống. Bao quanh ả là làn sương buốt giá, là những cơn gió tái tê vẫn réo lên hung tợn, là màn mưa rá rích, lạnh lẽo đến tột cùng. Chỉ có luồng hơi phều phào hiểm hoi thoát ra từ miệng ả sau mỗi nhịp thở là có vẻ ấm áp, nhưng nó cũng đang yếu dần...

À cần một cái gì đó để làm cho cơ thể ấm hơn. Rồi như chợt nhớ ra, ả đưa tay sờ khắp các túi áo, túi quần, lôi ra một bao thuốc lá nhàu nát, bên trong chỉ còn một điếu duy nhất, cũng nhàu nát. "Vậy là tốt lắm rồi!". ả hí hửng lôi điếu thuốc ra rồi vo tròn cái vỏ bao, ném nó lăn đi lông lốc. Và lại chợt nhớ ra điều gì, ả rửa thầm bực bội: "Chết tiệt! Không có lửa!". ả ráo rác, đóng cặp mắt mệt mỏi, uể oải nhìn quanh. May quá, cách chỗ ả ngồi khoảng mấy bước vẫn còn một nhà đang sáng điện. ả lồm cồm bò dậy rồi lết tới.

- Cộc! Cộc! Cộc! Có ai trong nhà không?

Tiếng gõ cửa lúc nửa đêm, nhất là trong một đêm mưa gió, rét mướt thế này, dù ít hay nhiều, cũng sẽ khiến cho bất kì ai đang ở bên trong phải hoang mang, e ngại. Thế nên ả phải gõ thêm vài lần nữa, cái cánh cửa mới dè dặt hé ra. Một người đàn ông mặc bộ quần áo ngủ màu da cam, thận trọng nghĩa mắt nhìn ả chăm chặp rồi hỏi bằng giọng lạnh lùng:

- Cô là ai? Cô cần gì?

- Dạ, em muốn xin lửa để hút thuốc. Trời lạnh quá!

Thấy trước mặt mình là một người đàn bà gầy gò, yếu ớt, vai rung lên bần bật, môi tái đi vì lạnh, người chủ nhà đã có vẻ yên tâm hơn. Anh ta kéo cửa ra thêm một chút nữa rồi quay lại bảo vợ:

- Em ơi, mang cho anh bao diêm!

Cô vợ đang nằm giường xem ti vi, nghe chồng gọi thì uể oải chui ra khỏi chăn, với cái áo lông mềm mại, ấm áp khoác lên người. Cô lại bàn lấy bao diêm, không quên cầm theo một cái áo dạ. Vừa choàng áo lên vai chồng, cô vợ vừa buông lời trách móc:

- Trời lạnh thế này, ra khỏi giường thì phải khoác áo vào chứ!

Ả đón lấy bao diêm từ tay người vợ, chưa kịp mở miệng cảm ơn thì cánh cửa đã đóng sập lại. Chỉ là một cánh cửa mỏng manh thôi, nhưng nó là ranh giới phân chia của những đối lập đến cực cùng. Ở phía trong cánh cửa là ánh điện lung linh, là lò sưởi ấm áp, còn bên ngoài, là gió, là mưa, là cái lạnh cắt da cắt thịt. Ở trong là người phụ nữ nằm xem ti vi, trùm chăn ấm, hạnh phúc bên chồng, ở ngoài là một ả điếm hết thời, cô độc, lang thang, đói rét. Cũng là một kiếp người, là một kiếp đàn bà, sao khác nhau đến thế?

Trên cái mặt nhợt nhạt, tưởng như đã tê dại, đã đóng băng vì lạnh, đột nhiên trào ra hai dòng lệ nóng hổi. Ả lại ngồi tệt xuống, dựa vào tường, ôm gối co ro. "Xoèò!!!", que diêm trượt đi trên cái cạnh gỗ ghè, tạo thành một vệt sáng dài ở nơi nó vừa lướt qua rồi bắt cháy thành một nhúm lửa bập bùng, khói xốc lên mũi ả hăng hắc. Ả châm thuốc rồi rít một hơi thật sâu khiến đầu điều thuốc đỏ rùng rục như sắp bốc cháy. Luồng khói ấm thộc vô hòng ả rồi lan tỏa ra cả vòm ngực, nó đi tới đâu, ả biết tới đó. Ả ngậm mớ khói ấy rất lâu trong người, rồi mãi sau mới từ từ để cho chúng chui qua cái khe hở nhỏ giữa đôi môi xám ngoét, chầm chậm tản ra ngoài.

Ả dựa đầu vào tường, quay cuồng, tê dại, vì lạnh, vì đói, vì khói thuốc khiến ả nao nao, bồng bênh. Ả thấy người nhẹ bẫng, bay lên cùng màng khói ấy. Ả còn thấy trong màng khói có cả khuôn mặt hẵn, khuôn mặt mà ả đã yêu đến tận cùng, và hận cũng đến tận cùng. Ả yêu hẵn bằng tất cả sự tôn thờ, bằng cả tấm thân trong trắng và trái tim non nớt. Để rồi cũng một đêm mưa gió như đêm nay, trên chiếc giường xa lạ, với những lời ngon ngọt thề nguyện, ả đã mê muội, trôi đi trong những tiếng rên xiết, những cuồng cào của da thịt. Để rồi khi cái bụng ả trồi lên cũng là lúc hẵn lặn mất tăm, bỏ mặc ả với những chới với, hoảng loạn, chòng chành như mẩu củi khô giữa dòng lũ ghềnh sôi sục...

Ả rít thêm một hơi nữa, và trong mảng khói này, ả thấy mẹ ả vừa khóc vừa ôm chặt lấy ả, đỡ cho ả những cú tát như trời giáng từ bàn tay rắn như

thép, thô ráp và lực lưỡng của bố ả, người đang gằm lên như con gấu hoang vừa bị bắn vào chân. Nếu hôm đó không có mẹ, chắc rằng ông đã đánh chết ả. Bởi với một người đàn ông gia trưởng, phong kiến, đặt danh dự của dòng họ lên tất cả thì việc đưa con gái của ông mới nứt mắt ra đã chữa hoang chẳng khác nào việc ả đã múc một bát phân lợn rồi hắt lên bàn thờ. Hình ảnh cuối cùng về người bố cay nghiệt ấy mãi còn ám ảnh trong đầu ả. Đó là khi ông ném cái bọc quần áo của ả ra đường, mắt trừng trừng, sòng sọc như bị bệnh dại, da mặt đỏ tái vì giận dữ, hai hàm răng nghiến vào nhau ken két, miệng rít lên từng tiếng khàn đặc: "Mày mà còn bước chân về cái nhà này, tao giết!".

Ả rít thêm một hơi nữa. Lần này, trong mảng khói bồng bênh, hiện lên một căn buồng tanh tươi, ngọt ngào, với một lão bác sĩ khẩu trang kín mít. Rồi khi cái dụng cụ nạo thai bằng inox lạnh toát thọc sâu vào trong người ả, ả tưởng như mình đã chết đi vì đau đớn. ả quẫn quại, run rẩy khi cảm nhận được rõ ràng cái vật gớm ghiếc đó đang đưa đi đưa lại lạo xạo, sồn sột, đang cắt bỏ từng phần, từng phần của đứa bé trong bụng ả. Lúc đó, ả chỉ ước sao ả có thể chết luôn được, bởi những đau đớn ấy còn đáng sợ hơn là chết, bởi ả không ngờ rằng, trên đời này lại có thứ cảm giác khủng khiếp đến vậy.

Điều thuốc chỉ còn lại non nửa. Mặc kệ, ả vẫn rít, bởi chỉ cần ả ngừng lại, cái lạnh, cái rét ngoài kia sẽ ập vào, sẽ quật ngã ả. ả cần cái nôn nao, cái ảo ảnh trong khói thuốc để quên đi hiện tại, dẫu rằng những ảo ảnh mà nó mang lại cũng chỉ toàn là những ảo ảnh đắng cay. Và ả lại rít, lần này thì đám khói hiện lên khuôn mặt phụng phệ của mục bėjo, người mà đã có lúc ả tưởng là bà tiên mà ông trời gửi xuống cứu giúp ả. Mục đã cho ả ăn khi ả đang đói, cho ả chỗ ngủ khi ả lang thang, cho ả áo thơm váy đẹp khi mà mớ dẻ rách hôi hám, bẩn thỉu trên người bắt đầu khiến ả ngứa ngáy. Và cũng chính mục đã đẩy ả vào phòng với một lão già đáng tuổi bố ả, để rồi từ ngày đó, ả chính thức trở thành một con điếm.

Để rồi khi xuân sắc qua đi, khi đã vắt kiệt những mỡ màng, tròn trịa trên thân xác ả, khi ả chỉ còn lại những gầy gò, những bệnh tật dày vò, mục đã hất ả đi như hất những cuống rau già úa sau khi đã nhặt hết những ngọn lá xanh non. ả vẫn rít liên hồi, nhưng điều thuốc cũng giống như cuộc đời ả, nó đã cháy hết những gì thơm tho, chỉ còn lại cái đầu lọc cong queo, teo tóp. ả run rẩy quẹt thêm một que diêm nữa rồi châm vào cái đầu lọc ấy, ra sức rít, biết đâu, vẫn còn một sợi thuốc nào đó chưa cháy hết, còn bám lại quanh đây. Nhưng vô vọng, cái đầu lọc gặp lửa thì cháy sùi sùi rồi quăn lại, nhả khói khét lẹt...

Sáng hôm sau, người ta thấy xác ả lạnh ngắt, co quắp bên đường. Dân quanh đó xúm xít vây lại chỉ trỏ. Một người phụ nữ khoác chiếc áo lông mềm mại, thấy đám đông tụ tập thì cũng tò mò chen chân vào nghiêng ngó. Rồi cô ta nhận ra đó chính là người đàn bà đêm qua đã gõ cửa nhà mình xin lửa. Cô lấy ví, rút ra vài tờ tiền lẻ rồi ném về phía cái xác của người đàn bà xấu số...

Vẫn biết rằng chỉ với chữ "nếu", người ta có thể cho cả tháp Ép-phen vào trong cái chai. Nhưng nếu ả không đại dột trao lăm tình yêu của mình cho một gã đàn ông tồi tệ, thì có lẽ cuộc đời ả và cuộc đời của người phụ nữ khoác chiếc áo choàng lông mềm mại kia đã không khác nhau đến thế...

TUYỂN TẬP TRUYỆN TRÀO PHÚNG HAY NHẤT CỦA VÕ TÔNG ĐÁNH MÈO

Đình Long
www.dtv-ebook.com

Ông Đồ Già

Hôm trước, tôi cũng bon chen đi miếu để xin chữ về treo. Định vào tận hồ ở trong miếu để xin, nhưng thấy đông người chen lấn quá, với lại ngại gửi xe, nên tôi tạt luôn vào quầy của một ông đồ ngồi bên vỉa hè. Ông đồ này có bộ râu dài nên trông có vẻ già, mà các cụ thường bảo: "Thầy đồ già, con hát trẻ". Con hát trẻ ở đây ý nói mấy cô hát ả đào ngày xưa: càng trẻ càng nhiều khách phong lưu say đắm, chứ không phải là mấy con bé hát phục vụ khách trong mấy quán karaoke bậy bạ bây giờ đâu - mặc dù hiểu vậy cũng vẫn đúng!

Tôi dựng xe ngay cạnh ông đồ, thế mà ông ấy vẫn không biết. Tưởng ông già nên nặng tai, hóa ra ông đang ngủ gật, nước dãi nhỏ thành dòng ra mép, chảy xuống, thấm ướt hết gần nửa tờ giấy thư pháp...

- Thưa ông đồ! Con muốn xin chữ!

Nghe tiếng gọi, ông đồ giật mình tỉnh giấc, lấy vạt áo the dài với những hoa văn cổ xưa lau vội chút nước dãi, cất giọng uể oải:

- Con xin chữ gì? Và xin cho ai?

- Con xin chữ tặng bạn gái con, chúng con mới yêu nhau được mấy ngày, vậy thì nên xin chữ gì ông nhỉ?

- À, tặng bạn gái thì phải tặng hai chữ, ý như là đôi uyên ương gắn bó ấy! Trong đó chữ thứ nhất phải là chữ Tình, tức tình duyên!

- Thế còn chữ thứ hai là gì ạ?

- Là chữ Dục, tức giáo dục. Ý nói yêu nhau thì yêu, nhưng phải yêu một cách có giáo dục, không lợi dụng, lừa đảo, phang nhau có bầu rồi bỏ chạy!

Dứt lời, ông đồ cầm bút múa nhoay nhoáy. Chỉ một loáng, những nét chữ thư pháp như phượng múa rồng lộn đã hiện ra đầy nghệ thuật...

- Hai chữ này có phải treo theo thứ tự không ông?

- Có chứ! Tình bên trên, Dục bên dưới, hai chữ phải khít khìn khịt vào nhau!

- Nhưng con không biết chữ nào là Tình, chữ nào là Dục ông ạ!

- Dễ thôi! Con nhìn đi, chữ Tình thì sẽ có vòng tròn lõm đầu nhọn đít, giống hình trái tim, biểu tượng của tình yêu. Còn chữ Dục thì có một nét to, dài dài, cong cong, đầu hơi phình ra. Nhớ chưa?

- Dạ nhớ! Mà con muốn xin thêm một chữ nữa cho riêng con, treo tại nhà con để tự răn bản thân mình, thì nên xin chữ gì ông nhỉ?

- Ta nghĩ, chữ thích hợp nhất với con bây giờ là chữ Nhẫn!

- Sao lại là Nhẫn ạ?

- Vì con và bạn gái mới yêu nhau được vài ngày, cần phải kiên nhẫn, đừng đòi phang sớm quá, dễ hỏng việc! Người đời dạy rồi: Dục tốc bất đạt cực khoái!

Đang say sưa nghe ông đồ giảng giải về ý nghĩa sâu xa của chữ Nhân thì bỗng có tiếng còi tuýt âm ỉ sau lưng, tiếp đó là tiếng máy anh dân phòng quát tháo âm ỉ:

- Bắt hết mấy thằng đồ ngòi via hè này về phường mau lên!

Nhanh như cắt, ông đồ vơ hết bút mực, đồ nghề nhét cả vào túi rồi chạy vọt vào một con hẻm gần đó. Phải một lát sau, khi xe của mấy anh dân phòng đã đi xa, thì ông đồ mới dám thập thò bước ra...

- Khổ lắm con ạ! Kiếm miếng ăn mà chẳng được yên!

- Sao ông không vào trong miếu mà cho chữ? Vào đó dân phòng không đuổi đâu!

- Ai chả muốn thế! Nhưng chỉ những ông đồ đã vượt qua kỳ thi sát hạch thì mới được ngồi đó thôi!

- Sao ông không đi thi sát hạch?

- Ta có thi đấy chứ! Nhưng đề sát hạch họ ra khó quá, bắt viết toàn những chữ ta chưa học. Định nhòm bài thẳng bên cạnh nhưng gặp ngay phải thẳng khốn nạn, nó cứ che bài kín mít như mèo giấu kít.

- Vậy ông đành chịu à?

- Không! Ta lôi từ điển ra quay! Chép gần xong rồi thì bị giám thị phát hiện, lập biên bản đình chỉ thi, đuổi ra khỏi phòng luôn!

- Nghĩa là ông không được học hành gì về thư pháp?

- Học hành quái gì! Ta học dốt quá nên bỏ học từ năm lớp hai! Sau đó đặt dẹo làm đủ nghề. Đầu tiên là chạy xe ôm. Nhưng sau khi gây tai nạn lao động khiến cái xe ôm nát bét và hai vị khách ngồi sau cũng nát bét thì ta quyết định bỏ nghề, chuyển qua làm phụ xe buýt. Làm phụ xe buýt nhưng

ta lại bị say xe, nhiều lần đang thu tiền vé thì nôn luôn vào mặt khách nên thường xuyên bị đánh. Sau đó, thấy cái nghề cho chữ rất nhàn hạ, cứ ngồi viết linh ta linh tinh mà lại nhiều tiền, nên ta chuyển qua làm ông đồ! Nhưng là trước đây thôi, chứ bây giờ, không được vào trong miếu, ở ngoài này khó kiếm ăn lắm, bị dân phòng họ đuổi suốt! Chắc sắp tới ta lại phải chuyển nghề!

- Cụ định sẽ làm gì?

- Ta chuyển qua làm bốc vác! Làm tạm thời thôi, vừa học vừa làm. Sáng bốc vác, chiều đến lò luyện thi để sang năm thi sát hạch tiếp. "Học, học nữa, học mãi", cụ Lê Lợi đã dạy thế rồi mà!

- Cụ Lê Nin chứ?

- Ủ! Cụ nào cũng được, đều họ Lê cả mà!

Rồi tôi lại nghe tiếng còi tuýt âm ỉ sau lưng, tiếng mấy anh dân phòng quát tháo; rồi ông đồ lại cuống cuồng tống đồ nghề vào túi, chạy tọt vào con hẻm. Tôi lại nhìn vào bên trong miếu, vòng quanh hồ, khách vẫn nườm nượp đi xin chữ. Cũng là những ông đồ, cũng áo dài khăn xếp, cũng bút lông, nghiên mực, nhưng sao những ông đồ trong miếu ngồi cho chữ thật thành thoi, cao quý, còn ông đồ ngoài vỉa hè này lại phải trốn chạy như phường buôn bạc giả. Thì rõ là giả mà, một kẻ không biết chữ lại đi làm cái nghề cho chữ, có khác gì làm ruốc bằng bã sắn dây, thay nhân sâm bằng củ cải? Những ông đồ như thế mà đến bây giờ mới bị truy đuổi, mới phải bỏ chạy chui lủi, kể ra cũng là hơi muộn!

TUYỂN TẬP TRUYỆN TRÀO PHÚNG HAY NHẤT CỦA VÕ TÔNG ĐÁNH MÈO

Đình Long
www.dtv-ebook.com

Đôi Mắt Người Xưa

Tết vừa rồi, tôi có đi chợ xuân mua cây cảnh về chơi Tết. Đang cúi xuống lúi húi ngó mấy quả quất trên cành xem nó là quả thật hay là do người ta cắm vào thì bất ngờ đập vào mắt tôi là hai quả bưởi rất to đang lủng lẳng trước ngực một cô gái có dáng vóc khá nhỏ. Dù là bưởi nhưng da nó khá mịn và không được tròn trịa lắm mà lại dài dài, nhìn hài hài, như quả đu đủ. Hai cái núm, à nhầm, hai cái cuống bưởi - chắc bị hái từ lâu nên đã chuyển sang màu nâu và bị cắt ngắn cụt lùn, thò ra một đoạn bằng đầu ngón tay. Hai tay cô gái xách hai cái làn nặng trĩu đựng đầy ứ thực phẩm, rau củ - có lẽ vì thế nên cô ấy phải luồn sợi dây vào hai quả bưởi rồi đeo vắt qua cổ, lủng lẳng trước ngực.

Mãi ngấm bưởi, lúc ngẩng lên nhìn mặt cô gái thì tôi mới giật mình và chết điếng khi nhận ra đó chính là người yêu cũ của tôi. Đôi mắt ưu tư, thật buồn nàng nhìn tôi, rồi quay mặt bước đi, như không hề quen biết, cũng đôi mắt này năm xưa lạc vào hồn tôi, trong những đêm không ngủ, chong đèn nhìn khói thuốc bay...

Ánh mắt nàng buồn da diết như gọi về lòng tôi những kỉ niệm da diết, cồn cào của cái Tết năm nào, thưở mà tôi và nàng còn bên nhau tha thiết, ngọt ngào...

Tết năm ấy tiết trời đẹp lắm: mưa xuân bay bay, cỏ cây căng đầy nhựa sống, lá hoa đua chen khoe sắc thắm! Yêu nhau đã mấy tháng nhưng mãi đến Tết tôi mới chính thức đến nhà nàng chơi và ra mắt. Hôm ấy, tôi ăn mặc chỉnh tề, gọn gàng, nhẹ nhàng dắt con Wave ghé cà tàng, phóng tới nhà nàng. Tôi vui lắm, vừa đi đường vừa cất tiếng hát du dương: "Tết nay anh không thềm thịt chó, vì đã có môi em thơm ngọt tựa khô bò. Tết nay anh không thềm bi-a, anh quay sang chọc loại, một gậy hai bóng rồi...Tết này anh không thềm đi đá phò, vì chơi cùng em thôi đã khiến anh mệt phờ. Tết nay anh cũng chẳng phang lô, vì bao nhiêu tiền anh đốt cả vào em..."

Đến nhà nàng, tôi phóng xe vào giữa sân. Bố nàng đang ngồi đầu thềm rít thuốc lào, mẹ nàng đang giặt giũ quần áo ngoài ao, nàng thì đang hí húi ngoài vườn nhổ su hào, còn bà nàng đang nằm trên giường, thấy có người tới thì cũng hóng ra, giọng thều thào:

- Tiên sư bố đưa nào! Tao đang ngủ mà nó phi xe ầm ầm vào sân vậ hả! Đồ vô học!

Biết đã làm bà giận, tôi vội vã chống xe giữa sân, chạy ngay tới bên giường bà, cất giọng lễ phép!

- Cháu chào bà ạ!

- Mà là cái thằng vô học vừa phóng xe vào tận sân nhà tao đấy hả? - Giọng bà đầy gay gắt!

- Dạ vâng ạ! Năm mới, con lì xì cho bà mấy chục để bà mạnh khỏe ạ!

- Thật à? Quý hóa quá! Sao lì xì bà nhiều thế?

- Dạ! Vì con thấy bà yếu quá rồi, chả biết năm sau có còn được mừng tuổi bà nữa không!

Không biết vì mệt hay vì buồn ngủ mà tôi vừa nói dứt câu thì đã thấy mặt bà biến sắc, nằm quay ngoắt vào trong, ôm chân co quắp. Lúc này, bố nàng đã pha trà xong và mời tôi ra bàn uống nước. Sau khi nghe tôi giới thiệu rằng tôi là người yêu của con gái ông thì cái mặt ông ngệt ra, rồi thở dài thườn thượt:

- Chả hiểu con bé nhà này thế nào nữa! Bao nhiêu thằng tử tế thì không yêu, lại đi yêu cái thằng vừa nghèo vừa xấu zai!

- Nhưng nếu đẹp zai và nhà giàu thì lại bị khùng bác ạ!

- Tôi không hiểu!

- Dạ! Thì đẹp trai, nhà giàu mà lại đi yêu con gái bác thì chỉ có là bị khùng thôi!

Mặt bố nàng tối sầm, đầy vẻ cay cú khiến cho không khí cuộc nói chuyện bỗng nhiên trở nên rất nặng nề. Thực ra, năm mới, lại là lần đầu đến chơi nhà, tôi không hề muốn tạo ra ấn tượng xấu và sự căng thẳng với bố nàng. Nhưng là tại ông ấy chửi vỗ vào mặt tôi trước, nếu tôi không chơi lại thì ông ta lại nghĩ là tôi ngu. Cũng may, đúng lúc đó thì mẹ nàng đã giặt xong, đang bê chậu quần áo vào sân để phơi. Tôi liền nhanh nhẩu chạy ra đỡ cái chậu giúp mẹ nàng, vừa được tiếng ga-lăng, vừa đỡ phải ngồi trong nhà nhìn cái mặt bố nàng hăm hăm. Rồi tiện thể, tôi giúp mẹ nàng phơi luôn quần áo. Khi đã phơi gần xong, còn một miếng dẻ bụi nhùi, loang lổ và thùng lỗ chỗ sót lại trong chậu, tôi mới quay sang hỏi mẹ nàng:

- Cái gì đấy bác?

- Quần sịp đấy!

- Của em nhà mình hay của bác ạ?

- Của bác trai!

- Quần sịp nam giống như cái bao súng, để bảo vệ, giữ cho súng luôn ngay ngắn gọn gàng, nhưng cái sịp này giãn hết chun, bùng nhùng, nhão nhoét rồi, mặc cũng như không thôi bác ạ!

- Thì bác trai cũng giải ngũ và buông súng lâu rồi! Có dùng nữa đâu mà cần bao súng! Mặc cũng như không thôi cháu ạ!

Đang nói chuyện thì nàng xách su hào từ vườn vào, còn có thêm cả một bó lá bạch đàn nữa. Tôi tò mò hỏi nàng:

- Lá bạch đàn để làm gì thế em?

- Dạ! Để đun nước cho bố em gội đầu ạ! Đầu bố em bị mọc nhiều mụn ghẻ, ngứa ngáy lắm!

- Sao phải đun nước làm gì cho phức tạp! Em cứ ra hiệu thuốc, mua lọ DEP về bôi là khỏi ngay mà!

- Thật không anh?

- Thật chứ! Trước anh bị ghẻ chi chít ở đít, thế mà bôi thuốc đó hai hôm đã hết luôn! Đầu bố em vẫn còn ít mụn, chắc chỉ bôi một hôm là khỏi!

Tôi và nàng đang nói chuyện thì chợt nghe tiếng bố nàng gọi từ trong nhà ra:

- Ai vào giữ hộ tôi cái ghế với!

Tôi nghe vậy thì nhanh nhẩu chạy vào. Hóa ra, bố nàng đang bắc ghế trước ban thờ để thắp hương, nhưng cái ghế bập bênh quá khiến ông ấy run chân, không dám leo lên. Tôi trông ngứa mắt quá thì bảo bố nàng xuống rồi tôi nhảy phắt lên ghế, thắp hương giúp ông ấy. Xong, tôi lại phi ra sân cùng nàng gọt xu hào, chuẩn bị cơm...

- Anh chạy vào nhà làm gì thế? - Nàng vừa gọt xu hào vừa hỏi tôi.

- Anh vào thả cho bố em nén nhang thôi!

Nhờ sự hỗ trợ của tôi thì chỉ một loáng, cơm đã dọn xong. Nhưng nhìn mâm cơm đạm bạc mà tôi cứ thấy nghèn nghẹn ở cổ. Rồi tôi đứng dậy, nhìn thẳng vào mắt bố nàg và bảo:

- Bác đi với cháu!

- Đi đâu?

- Ra chợ mua thịt chó! Cơm ngày tết mà toàn xu hào với muối vừng thì sao nuốt nổi!

Bố nàg nghe thấy thịt chó thì mắt sáng lên, lập tức đi theo tôi. Tôi nổ máy con Wave ghé rồi rờ ga, chở bố nàg phóng ra chợ. Tôi mua một cân rượu mận, nửa cân dôi, một cân lược, và hai bát tiết canh chó rồi lại hối hả quay xe về. Và điều tồi tệ khiến tôi và nàg phải xa nhau đã xảy ra cũng chính ở cái đoạn đường quay về đây oan nghiệt ấy...

Khi đó, tôi đang ngồi trước phóng tẹt ga, bố nàg ngồi sau ôm eo tôi, hai tay ông ấy cầm mấy túi ni lông thịt và tiết canh chó. Tôi thấy đằng trước tôi là một em đi Vespa, mặt xinh như hoa, da trắng mịn mà, chiếc váy mỏng manh bay theo gió thướt tha thì lập tức vọt lên, áp sát con Wave ghé vào xe em, rồi quay sang nhìn em cười khùng khục, buông lời dâm dục:

- Đi chơi với bố con anh không em ơi! Bọn anh sẽ cho em gặm dôi chó!

- Biến đi! Hai bố con thẳng khốn nạn!

- Khiếp! Người thì rõ dịu dàng, vậy mà lại thốt ra những lời thật phũ phàng!

Nói rồi, tôi lại cười hô hố, vọt lên trước, đánh võng, vĩa vào đầu xe em khiến chiếc Vespa loạng choạng chực ngã. Tôi cũng chán, chả muốn trêu em ấy nữa mà rú ga phóng nhanh về nhà. Nhưng hình như có gì đó không ổn thì phải, bởi tôi có cảm giác ai đó đang đuổi theo mình. Quả đúng vậy, một chiếc SH từ đằng sau chồm tới, chặn đầu xe tôi lại. Hai anh cười trần, từ mông đến cổ xăm trở loang lổ, một anh cao to, vạm vỡ như Lý Đức, một anh thấp hơn, nhưng cũng ngang ngửa Phạm Văn Mách nhảy xuống khỏi xe, tiến lại chỗ tôi và bố nàng, giọng lạnh như băng:

- Thằng nào vừa rủ vợ tao đi gặm dồi chó? Thằng nào?

Cả tôi và bố nàng đều tái mét mặt, run lẩy bẩy không biết nói gì, không biết phải làm gì. Cũng may, cuối cùng tôi cũng lấy hết can đảm, chỉ tay về phía bố nàng rồi bảo:

- Dạ! Thằng này ạ!

Chỉ chờ có thế, hai anh hổ báo ấy lao tới và bôm bốp vào mặt bố nàng. Tôi thấy răng của bố nàng rơi ra cả vốc, máu tứa ra lênh láng. Tôi thật sự hoảng loạn, rồi lợi dụng lúc hai thằng đó đang đánh bố nàng thì tôi nhảy luôn lên con Wave ghê, nổ máy và chạy mất! Từ đó đến nay, tôi chưa một lần nhìn thấy bố nàng, chưa một lần quay lại nhà nàng, và tất nhiên, cũng chưa một lần gặp lại nàng, cho đến mãi hôm đi chợ tết mua quất hôm vừa rồi...

Mấy năm không gặp, vậy mà khi nhìn thấy tôi, nàng quay mặt bước đi, như không hề quen biết. Tôi lập tức chạy theo, cầm tay nàng kéo lại. Vẫn là đôi mắt đó, ôi, đôi mắt người xưa bao lần khóc ướt vai tôi, trong những đêm giận hờn, vậy mà giờ sao xa lạ, đờ đẫn, vô hồn. Tôi cứ đứng lạng trước mặt nàng một hồi lâu mà không biết phải nói gì, giống một học sinh không thuộc bài đứng chịu trận trước cô giáo; giống một kẻ phạm tội bị bắt quả tang tại hiện trường với đầy đủ tang chứng, vật chứng chẳng thể

bào chữa, trình bày. Cũng may, cuối cùng, tôi đã lấy hết can đảm, mấp máy từng câu ấp úng...

- Răng bố em...rụng nhiều không?

- Một hàm trên!

- Anh xin lỗi! Tại hôm đó, bố em bị chảy nhiều máu quá, anh thì lại có tật sợ máu, nên...

- À, hôm đó không phải là máu của bố em đâu, là tiết canh chó đấy!

- Thế còn răng? Là răng bố em hay răng chó?

- Bố em hay chó thì cũng đâu còn quan trọng nữa! Anh nhìn thấy hai quả bưởi này không? - Nàng nói rồi chỉ tay vào hai quả bưởi đang lủng lẳng trước ngực.

- Anh có! Anh nhìn thấy từ lúc nãy rồi!

- Tình yêu của chúng mình cũng như quả bưởi này thôi, đã bứt khỏi cành rồi thì không thể gắn lại được đâu!

Dứt lời, nàng lặng lẽ quay đi, rồi khuất dần vào dòng người đi chợ xuân đông đúc, lẫn dần trong đám đào quất đang nở bung, khoe sức sống từng bừng, để lại lòng tôi với ngập đầy sầu thảm, héo hon. Đã vậy, cái cửa hàng băng đĩa ở góc chợ còn mở oang oang cái bài nhạc vàng nghe sao thê lương và não nề, như muốn trêu ngươi tôi. Giọng ca sĩ này nghe quen lắm, hình như là Quang Lê...

"...Đôi mắt người xưa xin đừng buồn vì tôi, cho trái tim tôi ngủ quên chuyện tình xưa lỡ làng".

TUYỂN TẬP TRUYỆN TRÀO PHÚNG HAY NHẤT CỦA VÕ TÔNG ĐÁNH MÈO

Đình Long
www.dtv-ebook.com

Chuyện Lì Xì

Năm nào cũng vậy, cứ mừng 3 Tết là nhà bác trưởng họ có giỗ cụ, và tất cả con cháu đều kéo tới ăn uống rất vui. Không chỉ con cháu ở quê như vợ chồng tôi thôi đâu, mà cả gia đình mấy bác, mấy chú trên thành phố cũng phải về đông đủ hết. Và đó chính là ngày mà tôi trông ngóng nhất!

Lý do hả? Là vì nhà tôi có tới 3 đứa con đang ở độ tuổi được lì xì, hôm đó lại rất đông người về, nếu khéo cho 3 đứa lượn lờ, gợi mở, mời chào, thì kết quả thu hoạch được cũng không đến nỗi nào, nếu không muốn nói là rất khá! Tất nhiên, thành quả không đến một cách ngẫu nhiên mà đó là kết quả của một quá trình đúc kết và tính toán cực kì chi tiết, khoa học.

Thứ nhất là về quan niệm lì xì. Nhiều người vẫn thích lì xì theo chất lượng: tức là nếu người ta lì xì cho con tôi mỗi đứa 10 nghìn - nhà tôi có 3 đứa, vậy tổng là mất 30 nghìn, thì tôi cũng phải lì xì lại con họ đủ 30 nghìn, không quan tâm đến việc người đó có 1, 2 hay 3 đứa con. Nhưng tôi không thích quan niệm đó, tôi thích lì xì theo số lượng: tức là bạn lì xì cho con tôi mỗi đứa 10 nghìn, thì tôi cũng lì xì cho con bạn mỗi đứa 10 nghìn, bạn có ít con hơn tôi thì bạn phải chịu thiệt, ai bảo bạn không đẻ nhiều?! (Họ tôi hầu như chỉ 1, cùng lắm là 2 con, hiếm nhà nào 3 đứa như nhà tôi).

Thứ hai là thời điểm lì xì. Tôi không bao giờ đại dột mà lì xì trước. Nếu mình lì xì trước cho con người ta mà sau đó người ta quên không lì xì

cho con mình, hoặc lì xì nhưng với mệnh giá tiền thấp hơn thì lúc đó tính sao? Chẳng lẽ chạy tới đòi à? Việc lì xì sau đồng nghĩa với việc tôi được nắm đằng chuôi, nắm quyền chủ động và không bao giờ sợ lỗ.

Thứ ba là về hình thức lì xì. Tôi rất thích những người mừng tuổi con tôi bằng cách cho tiền vào bao lì xì, và trong trường hợp đó, tôi cũng sẽ mừng tuổi lại con họ theo cách đó - tất nhiên là tôi luôn lì xì ít hơn. Nếu người ta có thắc mắc là sao họ lì xì cho con tôi nhiều mà tôi lì xì con họ ít thì tôi sẽ cãi rằng cái bao lì xì của họ tôi không giữ mà con tôi nó giữ, tôi đâu có biết họ lì xì bao nhiêu đâu mà so sánh, mà kêu ít với nhiều. Hơn nữa, lì xì là quý ở cái tấm lòng, là để chúc nhau may mắn, mạnh khỏe, chứ nhiều hay ít có quan trọng gì!

Thứ tư là về đối tượng lì xì. Tôi luôn hướng cho các con tôi ưu tiên tập trung tiếp cận và gạ gẫm lì xì từ những anh chị, cô chú đã đi làm và chưa có con cái. Đã đi làm nghĩa là họ rủng rỉnh hầu bao, và chưa có con cái nghĩa là tôi không phải lì xì lại cho con họ. Một đối tượng nữa tôi cũng rất thích đó là mấy cụ già. Mấy cụ này mắt kém nên hay nhầm lẫn: có nhiều cụ định lì xì con tôi 10 nghìn, nhưng lại lấy nhầm tờ 200 nghìn; có cụ định mừng 20 nghìn nhưng lại đưa nhầm tờ 500 nghìn (vì màu chúng na ná nhau). Cũng tương tự như vậy, vì mắt kém nên khi mừng tuổi lại, tôi đưa các cụ 10 nghìn, 20 nghìn rồi bảo đó là 200 nghìn, 500 nghìn thì các cụ cũng tin, cười tít mắt, cảm ơn rồi rít, rồi còn hỏi là sao mừng tuổi cụ nhiều thế?!

Đúng sáng mùng 3, tôi đeo trước ngực các con mỗi đứa một cái túi hồng hồng, rất bắt mắt và xinh xắn, rồi đưa tất cả chúng đến nhà bác trưởng họ rất sớm. Đến sớm là bởi có nhiều cô chú bận, không ở lại ăn cỗ mà chỉ tạt qua thắp hương và cúng phong bì, hoa quả rồi lại đi ngay. Vậy nên nếu đến muộn thì có phải là con tôi sẽ không gặp được các cô chú ấy, mà không gặp thì làm sao có lì xì?

Lúc ấy, khách khứa đến cũng khá đông, và các con tôi thì vẫn đang miệt mài đeo túi chạy lăng xăng, lân la khắp nơi. Tôi đang nhặt rau ngoài

giống thì thấy con bé lớn cầm tiền chạy lại, ríu rít khoe:

- Mẹ ơi! Cô Tung vừa mừng tuổi con này! Buồn cười lắm mẹ nhé!

- Buồn cười gì?

- Cô Tung tưởng con chưa biết phân biệt tiền, nên giờ đồng 20 nghìn và đồng 50 nghìn ra rồi hỏi con thích tờ nào. Con bảo con thích tờ màu xanh. Cô hỏi: "Tại sao?", con bảo: "Vì màu xanh là màu của hi vọng". Cô lại hỏi: "Thế con hi vọng gì?", con bảo: "Con hi vọng cô cho con nốt tờ màu đỏ".

Hai mẹ con đang nói chuyện thì chú Bải tới. Thấy chú, con gái tôi cúi chào rất lễ phép, tay nó mân mê cái túi hồng xinh xắn trước ngực, mắt ngược nhìn chú đầy trù ẻo. Chú Bải biết ý thì liền móc ví:

- Đây! Chú mừng tuổi cho con chóng lớn, học giỏi nhé!

Con bé nhận tờ tiền, chực cho vào túi thì lập tức bị tôi quát:

- Con hư nhỉ? Ở nhà mẹ đã dạy con là khi người lớn mừng tuổi thì phải nhận bằng hai tay và nói như thế nào? Con quên rồi sao?

Bị mẹ nhắc nhở, con bé đành cất giọng ngượng ngịu:

- Chú ơi! Nhà con còn hai em nữa ạ!

Chú Bải nghe vậy thì lại móc ví, chực rút thêm, nhưng hình như có gì đó không ổn, bởi tôi thấy mặt chú hơi nhăn nhó:

- Chết rồi! Chú hết tiền lẻ rồi, còn mỗi tờ 500 nghìn!

- Không sao! Đưa đây chị đổi cho! Chị đây tiền lẻ!

Tôi vừa nói vừa móc ví lấy tiền lẻ ra đổi cho chú. Tưởng là đổi được tiền lẻ rồi thì mặt chú sẽ hết nhăn nhó, nhưng không, hình như, nó lại càng méo mó hơn.

Các con tôi đã thu hoạch được kha khá, nhưng tôi vẫn thấp thòm, bởi người tôi mong đợi nhất là bác Kenny Sang thì vẫn chưa tới. Sở dĩ tôi rất ngóng bác Kenny là bởi bác Kenny là người thành phố, nhà rất giàu. Bác Kenny rất nổi tiếng với tuyên bố rằng: Ai mừng tuổi con bác ấy 1 thì bác ấy sẽ mừng tuổi lại 10. Tôi lúc đầu thì không tin, bởi nghe cái tên bác ấy thì bố ai mà tin nổi. Ấy nhưng mà bác ấy lại nói thật! Năm kia, tôi thử lì xì con bác ấy 2 nghìn, bác ấy rút ví lì xì lại ngay 20 nghìn; năm ngoái, tôi lì xì 10 nghìn, bác ấy mừng lại luôn 1 trăm. Bởi thế, năm nay, rút kinh nghiệm, tôi sẽ lì xì con bác ấy hẳn 1 triệu. Thực ra, tôi muốn lì xì nhiều hơn, nhưng tại tết nhất sắm sửa nhiều quá nên dồn hết lại cũng chỉ còn đúng triệu bạc. Tôi cũng đã sang hàng xóm hỏi vay thêm, nhưng ngày tết nên chả ai cho vay.

- A! Bác Kenny tới rồi!

Tiếng ai đó reo vang đầu ngõ! Lập tức tôi cùng cả họ lao túa ra. Chiếc xe Mẹo-se-đéc màu xanh biếc nhập khẩu nguyên chiếc từ cộng hòa Séc của bác Kenny rẽ vào chầm chậm rồi đỗ xích lại trước cổng. Cửa xe mở, bác Kenny sang trọng bước ra, tay xách cặp số đầy oai vệ; đi ngay phía sau là thằng Kenny Hei - con trai bác (thấy bảo bác ấy thích uống bia Heineken nên đã đặt tên con là Kenny Hei). Vừa nhìn thấy thằng Kenny Hei, tôi cùng cả họ đã xúm tới:

- Lại đây! Lại đây các cô, các bác lì xì cho chóng lớn nào!

Thế là rào rào, cả tiền mặt, cả phong bao lì xì ấn vào tay thằng bé. Người nghèo thì năm trăm, một triệu, người khá giả thì năm, bảy triệu, có nhà chơi sang còn lì xì thằng bé gần hai chục triệu. Bác Kenny thấy vậy thì liền cất giọng:

- Mọi người cứ bình tĩnh, đâu sẽ có đó! Như đã tuyên bố: ai lì xì con tôi 1, tôi sẽ lì xì lại con họ 10, bởi thế, mọi người hãy lì xì lần lượt một cách có văn hóa, có trật tự để tôi còn ghi chép lại cụ thể, lát nữa mới biết mà lì xì lại, tránh nhăm lẩn của người nọ với người kia rồi lại sinh ra đánh chửi nhau, mất đoàn kết, mất vui! Tiền tôi để sẵn trong cặp số đây rồi! Không lo!

Tất cả nghe vậy thì ngoan ngoãn làm theo răm rắp, rất trình tự. Xong, bác Kenny cùng con đi vào nhà đặt lễ lên bàn thờ thắp hương. Đang định lì xì lại cho mọi người thì đến giờ cơm nên bác cùng mọi người lại ngồi cả vào mâm nâng cốc chúc tụng rồi ăn uống. Bữa cơm diễn ra trong không khí thân mật và vui vẻ. Đúng khi đang cúi xuống gắp cái đùi gà thì tôi lại nghe có tiếng hô thất thanh:

- ĐKM! Bác Kenny chạy rồi! Đuổi theo mau!

Tức thì tôi cùng mọi người quăng hết bát đĩa xuống, lao ngay ra cổng! Nhưng không kịp rồi, chiếc Mẹo-se-đéc màu xanh biển nhập nguyên chiếc từ Séc đã rồ ga phóng vọt đi, bỏ lại đằng sau đám khói khét lẹt lẫn trong mớ bụi cát mù mịt cùng với toán người đang la ó, gào thét, cố sẵn theo chiếc xe một cách tuyệt vọng. Thật sự là không kịp nữa, bởi chiếc xe đã khuất sau rặng tre cuối làng, chỉ còn khói thốc vào họng hăng hắc, và cát bụi tạt vào mặt chúng tôi ran rát...

TUYỂN TẬP TRUYỆN TRÀO PHÚNG HAY NHẤT CỦA VÕ TÔNG ĐÁNH MÈO

Đình Long
www.dtv-ebook.com

Ngày Không Phây

Gần đây, hẳn đọc được nhiều bài báo nói về sự phụ thuộc quá lớn của con người vào điện thoại, vào máy tính, vào mạng xã hội; rằng không có điện thoại, không có máy tính, không có Phây thì con người khó mà sống nổi; và rằng những thứ đó vô tình làm cho con người ta lười tiếp xúc với nhau, ngày càng xa cách nhau. Hẳn không tin mấy bài báo đó! Họ cứ viết quá lên chứ làm gì đến mức ấy! Để chứng minh cho quan điểm của mình, hẳn quyết định tắt điện thoại, không dùng máy tính, không vào Phây trong vòng 1 ngày. Rồi mọi người sẽ thấy, không có mấy thứ đó thì hẳn vẫn sẽ sống bình thường, thành thoi, như bụi sim mọc trên đồi, như đàn chim bay trên trời.

Đúng chính Ngọ (tức 12 giờ trưa), hẳn tắt điện thoại, tắt máy tính, và leo lên giường đánh một giấc ngon lành. Hẳn mơ mình đi lạc vào một thế giới không điện thoại, không máy tính, không Internet. Ở đó, muốn tán tỉnh một ai đó, người ta phải viết thư tay làm quen, rồi rình rập, đứng chờ cả nửa ngày trước cổng trường, đợi người đó tan học mới có thể đưa thư. Ở đó, khi nhớ và muốn nói chuyện với ai đó, thì không còn cách nào khác là phải đến tận nhà mà tìm gặp, và khả năng phải lủi thủi quay về là 50/50, bởi chẳng ai dám chắc rằng lúc đến tìm thì người đó sẽ ở nhà. Ở đó, để nhớ sinh nhật của ai đó, người ta phải ghi ra giấy, dán lên tường và tự nhắc nhở mình. Ở đó, mỗi khi chia tay, tiễn biệt một người thân thiết đi xa, thì kẻ ở

lại vẫn nhăn nhủ kẻ ra đi bằng một giọng thiết tha: "Nhớ viết thư và gửi ảnh về nhé!".

Khoảng 4 giờ chiều thì hấn ngủ dậy, người vẫn lâng lâng bởi cái cảm giác thú vị của cái thế giới trong mơ ấy vẫn còn vương vấn. Hấn lấy xe máy, phóng ra sân bóng. Hấn thấy thoải mái và nhẹ nhàng quá! Bởi trong túi quần hấn không còn phải nhét cái điện thoại u lên thành một cục rần rần, cọ vào xương hông nhoi nhói; hấn cũng không còn phải lo tí tí lại chạy tới chỗ cái điện thoại kiểm tra tin nhắn, cuộc gọi lỡ, hoặc xem có comment nào mới về cái bức hình hấn up lên Phây đêm qua.

Sáng hôm sau, hấn ngủ nướng đến 9 giờ, rồi dậy ôn lại chút bài vở, chuẩn bị cho bài kiểm tra điều kiện trên lớp buổi chiều. Ăn cơm xong, hấn nghỉ ngơi chút rồi phi xe đến trường. Quái lạ, sao lớp học vắng tanh, không một bóng người? Hấn vội chạy vào kí túc xá hỏi mấy thằng bạn thì mới biết rằng: vì thầy giáo có việc bận nên đã đẩy lịch từ buổi chiều xuống buổi sáng, tức là bài kiểm tra điều kiện đã làm vào sáng nay rồi. Thầy giáo đã thông báo cho cả lớp qua điện thoại, cả trên Phây, ai cũng biết, chỉ mình hấn là không.

Thôi xong, không có bài kiểm tra điều kiện thì khả năng học lại là cực cao. Hấn lắc đầu thở dài ngao ngán. Rồi hấn quyết định phóng xe vào phòng trọ của gấu. Không hiểu sao những lúc bức xúc, khó chịu thì hấn lại nhớ đến gấu. Bởi lần nào gặp gấu, những bức xúc, bí bách trong người hấn đều được xả, được phun ra hết, khiến hấn thấy rất thoải mái và dễ chịu.

Đến xóm trọ của gấu, hấn tắt máy, dắt xe rất nhẹ nhàng - vì đang là giờ nghỉ trưa, hấn sợ làm ảnh hưởng mọi người. Nhưng vừa dựng xe trước cửa phòng gấu, hấn đã thấy có dấu hiệu bất thường. Cửa phòng gấu đóng kín, nhưng bên trong phòng nghe có tiếng vật lộn uỳnh ạch rất quyết liệt, rồi cả tiếng kêu ư ử, ư ử rất thảm thiết, hết như tiếng kêu của ai đó lúc bị bóp cổ vậy. Chết cha, vậy là phòng gấu có trộm rồi. Chắc bị gấu phát hiện nên thằng trộm đang vật lộn tấn công và bóp cổ gấu. Hấn còn nhìn thấy

trước cửa phòng gấu có một đôi giày da mới coóng, sáng bóng. Thằng trộm này thật là có văn hóa! Nó vào nhà người ta ăn trộm mà còn lịch sự bỏ giày ở ngoài nữa!

Không còn thời gian để lưỡng lự, hấn xông tới, đập cửa cái "phành", rồi lập tức ập vào. Quả đúng như hấn dự đoán, gấu hấn và thằng trộm đang vật nhau quyết liệt trên giường. Có lẽ vì vật nhau dữ dội quá nên quần áo của cả hai đã tuột hết ra, từ đầu đến chân không mảnh vải che thân. Tiếng ư ử kia thì đúng là tiếng kêu của gấu, chỉ khác một điều là thằng trộm đó không bóp cổ gấu, mà lại đang bóp vú. Lạ thật! Bị bóp vú mà gấu hấn lại không thể hét to được, cổ họng cứ ư ử, nghẹn ứ như bị bóp cổ.

Đang hung hăng vật nhau là thế, ấy vậy nhưng thấy hấn xông vào thì mặt thằng trộm bỗng tái mét, rồi nó vùng dậy, lao vụt ra ngoài, bỏ cối chạy lấy chày. Còn gấu hấn thì không giấu nổi vẻ hốt hoảng, nằng quỳ phục xuống giường, mồm khóc lóc, miệng van xin, rất thảm thương:

- Anh ơi! Em xin lỗi! Em không cố ý!

Tại hấn ù đi, còn miệng hấn thì gào lên:

- Tại sao? Tại sao lại vậy hả?

- Tại anh! Tại anh hết! - Giọng gấu hấn nghẹn ngào trong nước mắt.

- Sao lại là tại tôi? Cô nói đi!

- Tại mọi lần, trước khi qua, anh đều gọi điện báo trước, sao hôm nay anh lại không gọi? Nếu anh gọi trước thì đã không xảy ra cơ sự này! Tại anh! Tại anh hết!

Hấn không thể, và không muốn nghe thêm gì nữa. Hấn nhảy lên xe, phóng như điên ra ngoài, rồi rẽ về phía hồ. Gió hồ mát rượi thốc vào mặt khiến hấn nhẹ lòng và bình tĩnh lại đôi chút. Hấn dừng xe tại một quán vỉa

hè, gọi một cốc trà, rồi cứ vậy ngồi nhìn ra mặt hồ xa xa bằng ánh mắt cô đơn, vô hồn. Bỗng, một chiếc SH mới tinh, còn chưa kịp đăng ký biển, đồ xịch trước mặt hắn. Dù đang rất buồn thì hắn vẫn không thể không ngạc nhiên khi thấy người ngồi trên chiếc xe SH long lanh đó chính là thằng Sang - bạn thân hắn.

- Xe ai mà đẹp thế? Con Wave ghê đâu rồi? - Hắn sững sốt hỏi.

- Wave ghê đã bán đồng nát, giờ đành đi tạm Ét-Hát! Mới mua sáng nay đấy!

- Tiền đâu mà mua?

- Trưa hôm qua tao nằm mơ đưa người yêu cũ đi nhà nghỉ. Tỉnh dậy, nhớ lại toàn bộ giấc mơ, tao phi ra quán phang luôn con đề 69, phang hẳn 2 củ. Tối trúng luôn!

- Thằng chó! Có số đẹp mà không rủ tao!

- Tao gọi bảo mày, nhưng không liên lạc được, nhắn cả trên Phây mày cũng có trả lời đâu!

Đang buồn vì chuyện gấu, nghe thằng Sang nói, hắn lại càng thêm tiếc hùi hụi. Tưởng là về nhà sẽ vui, ai ngờ, vừa bước chân vào cửa, hắn đã thấy đồ đạc ngổn ngang, bát đĩa vỡ tung tóe trên sàn, ở phía góc bàn, bố hắn ngồi ôm mặt khóc rưng rưng...

- Sao vậy bố? Có chuyện gì? - Hắn hỏi bố bằng giọng thảng thốt.

- Hôm nay là sinh nhật mẹ mày! Bố có hứa là sinh nhật mẹ thì bố sẽ đưa mẹ đi mua váy. Nhưng bố quên mất!

- Thế chiều nay bố làm gì mà không về đưa mẹ đi?

- Con chó nhà chú Bái bị ốm, bố qua giúp chú ấy làm thịt và oánh tiết canh!

- Nhưng mọi năm, làm gì thì làm, bố vẫn nhớ sinh nhật mẹ mà?

- Mọi năm bố nhớ là nhờ Phây nó nhắc! Còn năm nay, đúng đợt sinh nhật mẹ mà thì Internet ở phòng bố bị trục trặc, không vào Phây được! Tình hình căng lắm con ơi! Mẹ mà đã viết đơn ly dị, và đã ký sẵn rồi đây này!

- Bố đừng lo! Ly dị phải có lý do chính đáng thì tòa người ta mới nhận! Chẳng lẽ mẹ lại viết lý do ly dị là vì chồng tôi quên sinh nhật tôi à?

- Không đâu con! Mẹ mà viết trong đơn rằng lý do mẹ muốn ly dị là vì bố coi mẹ không bằng con chó!".

Hắn chạy vọt lên phòng, cuống cuồng bật máy tính và mở điện thoại. Hắn sợ rồi, hắn sai rồi, hắn tin những gì mấy bài báo đó viết rồi! Chỉ hơn một ngày không điện thoại, không facebook thôi mà hắn đã phải học lại một môn, rồi bị gấu cắn sừng, rồi bị mất một con SH, rồi đối mặt với cảnh bố mẹ ly dị, gia đình tan nát. Hắn không hiểu nếu hắn tắt máy tính, tắt điện thoại thêm vài ngày nữa thì những điều khủng khiếp gì sẽ xảy đến với hắn nữa đây? Rồi hắn tự hỏi, cách đây khoảng mười lăm, hai mươi năm, hồi mà chưa có điện thoại, chưa có facebook, chưa Internet, sao người ta vẫn có thể sống vui vẻ và bình yên được nhỉ?

TUYỂN TẬP TRUYỆN TRÀO PHÚNG HAY NHẤT CỦA VÕ TÔNG ĐÁNH MÈO

Đình Long
www.dtv-ebook.com

Chuyện Nhà Ruồi

Gần tết mà không khí nhà vợ chồng ruồi buồn như có người chết. Buồn là phải, vì đứa con trai độc nhất của vợ chồng ruồi đi làm ăn xa trên thành phố vẫn bặt tin, cả tháng nay không liên lạc được với nó.

Buổi sáng hôm ấy, ruồi bố ngồi vật vờ trước hiên, sầu não, nhăn nhó. Thế rồi ruồi mẹ từ đâu bay về. Thấy chồng đang ngồi ủ rũ, bên cạnh là bãi cứt chó vẫn còn nguyên xi, thì ruồi mẹ mới ngao ngán lắc đầu, nói bằng giọng đầy xót xa:

- Ông ăn cứt đi! Cố ăn lấy vài miếng cho có sức, chứ cứ bỏ ăn thế, chả mấy mà gục!

- Con mình chưa biết sống chết thế nào thì làm sao tôi ăn được hả bà? Là cứt chó, chứ đến cứt người thì giờ tôi cũng chả thiết.

Ruồi mẹ nghe vậy thì thở dài, rồi chậm chậm cất lời:

- Tôi cũng sốt ruột quá ông à! Đêm qua, tôi mơ thấy con hiện về báo mộng rằng nó bị chết đuối trong chai nước ngọt, chết thảm lắm ông ơi! Giờ tôi tính thế này nhé: thay vì ngồi nhà chờ đợi, chúng ta sẽ bay vào thành phố, đến tận chỗ làm việc của con để xem thực hư ra sao. Ý ông thế nào?

- Gần tết rồi, vé máy bay khó đặt lắm bà ơi!

- Không phải bay bằng máy bay, mà chúng ta sẽ tự bay. Mình là ruồi mà, ông quên à?

- Ừ nhỉ! Đúng rồi! Vậy ta bay luôn thôi! Bà gói ít củt vào để đi đường còn có cái mà ăn!

Bay liên tục nửa ngày đường, cánh đã mỏi, bụng đã đói, nên vợ chồng ruồi quyết định ghé vào quán cơm bụi ven đường la liếm chút thức ăn - chứ đang mệt mà ăn củt thì ai nuốt nổi. Quán cơm bụi này có tên là Giao Hợp Phát, rất đông khách. Vợ chồng ruồi sà luôn vào bát thịt chó giả cầy đang tỏa hương thơm ngát của một ông khách ngồi ngay gần cửa. Ông khách này gọi một chai nước ngọt. Thế nhưng vừa bật nắp chai, chưa kịp rót ra cốc, ông ta đã gào lên bực tức:

- Chủ quán đâu! Trong chai nước có ruồi chết! Đổi chai khác mau lên!

Vợ chồng ruồi giật thót mình, không ai bảo ai, cả hai cùng bỏ ăn, nhao tới chỗ cái chai nước ngọt rồi đậu vào miệng chai, bò dần xuống chỗ cái xác ruồi xem xét. Nhìn cái xác đen sì, trương phềnh, nổi lênh bênh trong làn nước vàng thơm sóng sánh, ruồi mẹ thở phào:

- May quá! Không phải xác con mình ông ạ!

- Sao bà biết?

- Vì cái xác này không có đầu, còn con trai mình nó có đầu mà!

Ruồi bố gật gù, cho là phải. Lúc này, chủ quán đã mang chai nước khác ra đổi cho ông khách. Nhưng cũng như chai trước, vừa bật nắp chai ra, ông ta lại gất lên:

- ĐKM! Chai này cũng có ruồi!

Vợ chồng ruồi lại lập tức bay sang chai nước ngọt đó. Lần này thì đúng là con trai họ rồi, vì không thiếu bộ phận nào cả. Hai vợ chồng ruồi vừa khóc lóc vừa hì hục một hồi chán chê mà mãi vẫn không thể kéo được xác con trai ra khỏi miệng chai. Trong khi đó, ông khách có vẻ đã hết kiên nhẫn. Ông ta gọi bà chủ quán lại và mắng xối xả:

- Quán mày làm ăn kiểu gì vậy hả? Chẳng lẽ mày không tìm được chai nước nào không có ruồi?

- Dạ! Có nhiều chai không có ruồi chứ anh!

- Sao không mang ra?

- Nhưng chai không có ruồi thì sẽ lại có cặn, hoặc có vật thể lạ, mang ra, sợ anh lại cáu! Tất nhiên, nếu cố tình lục tìm trong mấy chục két nước ngọt kia thì thế nào cũng sẽ kiếm được cái chai vừa không có ruồi, vừa không có cặn, vừa không có vật thể lạ. Nhưng tìm thế thì mất thời gian lắm, mà quán thì lại đang đông. Mong anh thông cảm!

- Đưa 500 triệu đây! Nếu không tao sẽ cho sự việc này lên báo, sẽ phát tờ rơi cho mọi người biết để tẩy chay quán của mày, cho mày sạt nghiệp!

- Anh tổng tiền chúng tôi đây à? Tôi sẽ báo công an cho anh đi tù!

Vậy là chủ quán và khách nhảy bổ vào nhau, quát tháo, chửi nhau, cãi nhau ầm ĩ. Họ mãi mê tổng tiền nhau, hăm dọa bỏ tù nhau, bao biện cho nhau, ai cũng vì cái lợi ích của bản thân mình. Thế còn vợ chồng nhà ruồi, còn cái xác của con trai họ trong chai nước ngọt, và rất nhiều những cái xác của những con ruồi khác, đã có và sẽ có trong những chai nước ngọt khác, thì ai sẽ lo đây?

TUYỂN TẬP TRUYỆN TRÀO PHÚNG HAY NHẤT CỦA VÕ TÔNG ĐÁNH MÈO

Đình Long
www.dtv-ebook.com

Lời Mẹ Dạy

Con trai à! Mẹ đành phải nói rằng mẹ không ưng cái con bé mà con dẫn về ra mắt hôm trước.

Không ưng trước tiên là ở hình thức. Vẻ đẹp của một người phụ nữ được đánh giá qua 3 tiêu chí: "Nhất dáng, nhì da, thứ ba mông ngực". Con bé ấy chẳng nhất, chẳng nhì, cũng chẳng ba, mẹ nghĩ phải xếp nó vào dạng ngoại cỡ, ngoại hạng, tức là vượt ra khỏi mọi tiêu chí xếp hạng.

Các cụ dạy rằng: "Những cô thắt đáy lưng ong, vừa khéo chiều chồng vừa khéo nuôi con". Thế nhưng mẹ để ý mãi cũng không thấy cái eo của con bé ấy đâu. Lưng nó to như lưng trâu, nó là thắt đáy lưng trâu.

"Những cô thắt đáy lưng trâu, vừa túm đầu chồng vừa đá mông con". Thấy con, thấy cháu mình có nguy cơ sau này bị bạo hành, con bảo mẹ sao có thể bỏ mặc, làm ngơ?

Không chỉ lưng và eo to thôi đâu, cả ngực, bụng, tay chân, tóm lại là toàn thân, chỗ nào của nó cũng to. Con thấy anh trai con không, tập thể hình gần 5 năm rồi, chiều nào cũng đi, vậy mà bắp tay anh con có gồng hết cỡ lên thì cũng chỉ bằng cổ tay nó. Còn cái cổ chân của nó, con thấy có kém gì cái bắp đùi của bố con không? Rồi lúc mẹ bắc ghế đứng lên trước bàn thờ, mẹ nhờ nó đưa giúp quả mít lên để mẹ thắp hương, bà nội con mắt kém, thấy nó ôm quả mít trước ngực thì cứ tấm tắc khen: "Con bé này khỏe

quá! Mít to vậy mà nó ôm được liền một lúc những 3 quả". Mẹ sợ nếu con lấy nó thì cháu nội của mẹ sau này không chết vì sặc sữa thì cũng chết vì bị ti đè con ời!

Đây là về vóc dáng, còn về khuôn mặt, mẹ không dám đánh giá, vì mẹ đã nhìn thấy cái mặt thật của nó đâu. Bởi cái mặt thật của nó bị trát kín bởi một lớp phấn dày bịch, lổn nhồn như thế nó vừa bị ai đó ấn đầu xuống thùng vôi. Mẹ nói thật, ai tìm được chỗ nào trên mặt nó không có phấn thì mẹ cho 10 tỷ.

Ờ, thì đàn bà trang điểm, đánh phấn cũng là chuyện bình thường. Nhưng đã đánh thì đánh tổng thể đi, đằng này, nó chỉ đánh mỗi cái mặt trắng toát, còn từ mang tai xuống đến cổ, xuống đến chân thì đen sì như da trâu. Các cụ bảo: "Ngăm ngăm da trâu, nhìn lâu mới đẹp". Nhưng mẹ nói thật, với cái con bé này, dù cũng là ngăm ngăm da trâu, nhưng nhìn lâu muốn ói.

Hình thức đã vậy thì ít ra cũng phải được cái công việc ổn định mà bù lại. Đằng này, lúc mẹ hỏi nó làm nghề gì thì nó cứ vòng vo, tùm lum hết cả: khi thì bảo cháu làm diễn viên, lúc lại nói cháu là nhà văn. Mẹ hỏi: Thế làm diễn viên thì cháu đóng phim gì rồi?, nó bảo: Cháu mới đóng được một phim đầu tay thôi, là phim "Sóng Thần". Mẹ lại hỏi: Sao bác xem phim đó rồi mà không thấy cháu? Nó trả lời: Cháu đóng vai quần chúng, lúc sóng thần dâng lên, hàng ngàn người bỏ chạy toán loạn, cháu chạy cùng với bọn họ mà. Đông người chạy lắm, đến cháu còn chẳng thấy cháu đâu thì sao bác thấy được. Mẹ lại hỏi: Thế làm nhà văn thì cháu đã xuất bản được cuốn sách nào chưa? Nó trả lời: Cháu mới ra được 1 cuốn tiểu thuyết đầu tay thôi, có tên là "Nàng công chúa ngủ trên giường", nhưng sách đã bị cấm xuất bản vì có nhiều chi tiết phản cảm và đi ngược lại với thuần phong mỹ tục.

Khi nghe giới thiệu nó là nhà văn thì đứa con út của chị cả con mới hí hửng mang vở bài tập làm văn ra để nhờ nó hướng dẫn giúp. Đề bài yêu

cầu là: Hãy giải thích ý nghĩa của câu tục ngữ "Giặc đến nhà đàn bà cũng đánh". Nó đọc đề xong thì rất nhiệt tình giảng giải: "Câu tục ngữ này muốn nói lên sự độc ác, tàn bạo của bọn giặc. Chúng đến nhà thì chúng đánh đàn ông là được rồi, chứ đàn bà chân yếu tay mềm mà chúng cũng đánh thì rõ là bọn giặc này quá man rợ và không hề ga-lăng".

Ờ thì thôi, hình thức không được, nghề nghiệp không được thì cũng phải được cái nết na, chăm chỉ bù lại, đằng này, lúc mẹ nhờ nó giã cua giúp thì nó bảo là nó đau mồm lắm, không giã được. Mẹ hỏi: Sao mà đau mồm? Nó bảo: Hôm qua nó ăn cháo lười. Bà bán cháo không thái nhỏ mà cứ để nguyên cả cái lười lợn vào trong bát cháo. Lúc nó cho lười lợn vào mồm để ăn, vì hai cái lười giống nhau quá, nên nó bị nhầm, thay vì cắn vào lười lợn thì nó lại cắn vào lười nó.

Rồi đến lúc ngồi ăn cơm cũng thế! Con đừng tưởng là việc ăn mà đơn giản nhé! Hành vi của người con gái trong bữa ăn sẽ phản ánh chính xác cô ấy là người thế nào. Trong bữa cơm có mặt cả người yêu và bố mẹ của người yêu, một cô gái biết lễ nghĩa sẽ phải gấp thức ăn cho bố mẹ người yêu trước, sau đó mới được gấp cho người yêu, chứ nếu gấp cho người yêu trước rồi mới gấp cho bố mẹ thì đó là một hành động vô lễ, khó mà chấp nhận được. Thế nhưng con bé này thì khác, nó không gấp cho bố mẹ, cũng chẳng gấp cho con, nó toàn gấp bỏ vào bát nó. À, có duy nhất một lần nó gấp thịt gà bỏ vào bát cho bố con, rồi nó bảo: "Bác ăn giúp con phát! Miếng này to, nhìn tưởng ngon, ai ngờ toàn xương, con đang đau mồm, không nhai được".

Rồi cả bữa nó gần như không nói câu gì nữa, chỉ cắm đầu ăn hùng hục. À, hình như nó có khen bà nội một câu thì phải. Nó khen rằng: "Tưởng là bà mắt kém, nhưng con thấy mắt bà vẫn còn tinh lắm! Bà gấp miếng nào trúng miếng ấy, lại toàn miếng ngon, con cứ ngắm được miếng nào, định gấp thì ngẩng lên đã thấy bà gấp rồi".

Cơm xong, trong lúc mẹ hì hục rửa bát thì nó cứ ngồi uống trà với bố con, xem tivi, và cười hềnh hếch. Rồi nó sai bố con: "Trà này nhạt rồi, bác pha ấm mới đi, pha thật đặc vào uống cho đã!". Xong, nó vỗ lấy cái điều khiển chuyển sang kênh phim dù bố và cả nhà đang xem thời sự. Rồi khi phim chiếu đến cảnh một đôi trai gái vào thuê nhà nghỉ, nhân viên lễ tân yêu cầu phải cung cấp chứng minh thư mới được thuê phòng, nó xem thì cứ cười và bĩu môi: "Đúng là chỉ có trên phim, giờ vào nhà nghỉ cần quái gì chứng minh thư". Khi đôi trai gái ấy lên phòng, cô gái bắt chàng trai phải dùng bao cao su, chàng trai đành hì hục mở mấy cái ngăn kéo tủ để lục tìm bao, thì nó lại cười rồi chửi: "Thằng ngu! Đưa gái vào nhà nghỉ mà không chuẩn bị bao. Dùng bao của nhà nghỉ toàn bao đẽo, có ngày mang bệnh!". Sau đó phim chiếu đến cảnh đôi trai gái ấy quấn lấy nhau. Tất nhiên là phim chiếu trên tivi thì cảnh nóng cũng rất nghệ thuật và không quá lộ, nhưng vẫn khiến cho mọi người đỏ mặt xấu hổ. Bố con ngại quá mới với cái điều khiển định bấm chuyển kênh thì nó vội vã giăng lại: "Đừng bác! Đang hay, chuyển làm gì!".

Tưởng thế là cùng, nhưng không, lúc về, nó còn quay lại báo với mẹ rằng: "Hôm nay bác già cua hơi dỗi, ăn vẫn có cảm giác sần sần. Lần sau mà còn vậy là cháu không ăn đâu đấy!".

Đó! Giờ thì chắc con trai đã hiểu vì sao mẹ không đồng ý cho con yêu và lấy con bé ấy, bởi mẹ biết, nó không phải dạng vừa đâu. Nếu con mà còn đưa nó về nhà mình một lần nữa thì mẹ hứa là mẹ không chỉ tiếp tục già cua dỗi mà mẹ còn già luôn cả cái chày già cua vào mặt nó nữa. Con lấy được vợ là điều mà mẹ luôn ước mơ và ngày đêm mong chờ. Nhưng vợ thì phải ra vợ, chứ lấy cái con ất ơ, ngần ngần ngơ ngơ, cù bất cù bơ thì sẽ rất dở, cuộc sống hôn nhân của con sẽ thật sự đáng sợ, con sẽ khổ sở, và vợ sẽ thành của nợ. Dù người đời dạy rằng: "Cưới vợ phải cưới liền tay, chớ để lâu ngày cái bụng phình ra". Nhưng nếu con yêu trong sáng, không làm bụng con nhà người ta phình ra thì việc gì phải cưới liền tay, đúng không con trai?

TUYỂN TẬP TRUYỆN TRÀO PHÚNG HAY NHẤT CỦA VÕ TÔNG ĐÁNH MÈO

Đình Long
www.dtv-ebook.com

Hội Trưởng Hội Phụ Nữ

Muốn tới được nhà của vợ chồng chị Cù Sơ thì phải đi qua một con đường mòn vô cùng ngoằn ngoèo, băng qua con suối vòng vèo, và men theo vách đá cheo leo. Cũng chẳng riêng gì nhà chị Cù Sơ đâu, ở cái bản Cù Them heo hút, hẻo lánh, nghèo đói và thưa thớt dân cư này thì nhà ai cũng thế thôi: mỗi nhà nằm lẻ loi trên một quả đồi, với những con đường đất nhỏ xíu - ngày mưa thì lầy lội, ngày nắng thì đầy bụi.

Ấy vậy mà tôi đang phải một mình cặm cụi bước trên con đường đầy bụi ấy để tới nhà vợ chồng chị Cù Sơ. Đây là lần thứ hai tôi tới nhà họ kể từ khi được bầu làm hội trưởng hội phụ nữ của bản. Các chị em tín nhiệm bầu thì tôi phải làm, chứ tôi thực sự không thích cái trách nhiệm này, chồng tôi lại càng không thích, vì tôi hay phải bỏ bê việc nhà để lo cho việc chung của bản. Bởi vậy, thi thoảng chồng tôi lại cau có, căn nhắc rằng tôi là loại đàn bà "ăn cơm nhà thối tù và hàng xóm".

Lần đầu tiên tôi tới nhà vợ chồng chị Cù Sơ là đợt mà tôi đi cùng với các bạn tình nguyện đến tận từng hộ gia đình trong bản để phát và hướng dẫn sử dụng bao cao su miễn phí. Ở một bản nghèo như bản Cù Them này thì đây rõ ràng là một chương trình thiết thực và ý nghĩa, khi mà kiến thức về phòng tránh thai của chị em trong bản còn rất ít; khi mà tỉ lệ mang thai ngoài ý muốn và sinh con tràn lan đang ngày càng phổ biến, gia tăng.

Đã đến tận nhà phát bao cao su, phổ biến và hướng dẫn cách sử dụng cụ thể rồi, vậy mà tôi vẫn nghe tin là chị Cù Sơ đang có thai 3 tháng. Thế nên hôm nay, với tư cách là hội trưởng hội phụ nữ, tôi phải xuống tận nhà vợ chồng họ để xem sự thể ra sao.

Căn nhà lá tồi tàn và tạm bợ của vợ chồng chị Cù Sơ nằm im lìm, nghiêng nghiêng trên sườn đồi chênh vênh. Tôi nhắc nhẹ cái cổng được đan bằng nửa rừng với những đám dây leo dài bám chằng chịt gọn sang một bên, rồi chậm chậm tiến vào sân. Không gian vắng lặng, không nghe tiếng và không thấy bóng người, chỉ có con chó nhỏ gầy gò nằm ở góc sân nhảnh nhang gặm khúc xương bò khăng khiu như một cành củi khô. Cái xương này để cũng phải mấy năm rồi, quắt queo và cứng như một mẫu hóa thạch, ấy vậy mà con chó vẫn gặm. Có lẽ nó gặm cho đỡ ngứa răng, hoặc nó đang tưởng tượng đây là miếng thịt bò, giống như trong câu truyện tiểu lâm "Cá gỗ" mà dân gian thường hay kể.

Con chó nhìn tôi dừng dừng như ánh mắt của hai kẻ xa lạ chạm nhau ngoài đường, rồi lại ngúng nguẩy tiếp tục gặm xương. Nhưng nó không phải là người, nó là chó mà! Chó thấy người lạ thì phải sấn sổ tới như người ta gặp bạn quen chứ? Lẽ nào từ lâu nó đã biết rằng nhà chủ nó chẳng có cái quái gì đáng giá để lấy, nên nó quên luôn cái nhiệm vụ bản năng của loài chó là trông nhà và canh trộm?

- Cô hỏi mẹ cháu ạ?

Nghe tiếng sau lưng, tôi quay lại. Đó là một cô bé khoảng 16 tuổi, da trắng mịn, nụ cười duyên, đôi mắt thánh thiện, bụng phình to như cái nồi cơm điện. Đứng sau cô bé là 5, 6 đứa lít nhít, nhỏ dần, nhỏ dần, cho đến đứa nhỏ nhất là chừng 2 tuổi.

- À, cháu là con của mẹ Cù Sơ nhỉ? Cháu tên gì? - Tôi hỏi cô bé bằng giọng dịu dàng.

- Cháu là Cù Mân. Còn đây là các em cháu: Cù Loi, Cù Đoi, Cù Câm, Cù Lân và Cù Lăn ạ!

- Sao bụng cháu to thế này? Cháu có chữa à?

- Dạ vâng!

- Với ai?

- Với thằng Bờm Sớ ạ!

- Cái tên này lạ quá! Hình như không phải người bản ta?

- Dạ vâng! Nó là người bản Bờm Thém.

- Thế Bờm Sớ đã mang lễ và trâu bò qua nhà xin cưới cháu chưa?

- Cưới xin gì hả cô! Bờm Sớ là thằng xấu tính, ham chơi, lười làm, cái bụng nó xấu. Vì thế, cái bụng cháu không ửng cái bụng nó đâu!

- Cái bụng không ửng mà sao vẫn có chữa với hẳn?

- Cái bụng không ửng, nhưng cái khác lại ửng, thế nên giờ cái bụng cháu mới sưng! Mà cô đến gặp mẹ cháu phải không? Mẹ cháu vào rừng rồi! Để cháu đi gọi mẹ về! Cô cứ vào trong đi, có bố cháu ở nhà đấy ạ!

Con bé dứt lời thì chạy vụt đi, còn tôi rón rén bước vào. Căn nhà tuềnh toàng, trống hoác, và lạnh lẽo như cái nhà xác. Nghe tiếng chân người, chồng chị Cù Sơ đang nằm trên giường liền nhồm dậy. Thấy tôi thì anh cười, nhưng giọng khá mệt mỏi:

- Chào cán bộ! Mời cán bộ vào nhà! Để tôi đi gọi vợ tôi về!

- Không cần đâu! Con gái anh đang đi gọi rồi! Mà chị ấy vào rừng làm gì thế?

- Nó thềm chim! Vào rừng tìm chim!

- Ơ, thế anh thì...?

- Đợt này tôi ốm lâu quá, không làm được! Nếu khỏe mạnh bình thường thì cứ vài ba ngày tôi lại vào rừng bẫy chim một lần. Nhưng tôi ốm thế này, cả nhà toàn phải ăn rau suốt. Đến sáng nay, chắc thềm chim quá không chịu được, vợ tôi mới phải tự vào rừng để bẫy!

Đúng lúc này thì chị Cù Sơ về tới. Dù mới được 3 tháng nhưng bụng của Cù Sơ đã to như cái thúng...

- Trời ạ! Đã phát bao cao su, hướng dẫn sử dụng cụ thể rồi mà vẫn thế này là sao hả? - tôi nói như quát rồi nhìn Cù Sơ bằng ánh mắt không hài lòng.

- Em cũng không biết chị ơi! Em làm đúng như những gì mà hôm đó chị và mấy bạn tình nguyện đã hướng dẫn. Trước mỗi lần giao hợp, em đều lấy bao cao su ra, bọc vào quả dưa chuột từ đầu đến cuống rồi để ở đầu giường. Xong việc em lại lột bao ra khỏi quả dưa rồi túm gọn lại, ném đi. Mà dưa em chọn toàn dưa đẹp, thẳng, đúng với loại hôm đó các bạn ấy dùng luôn. Chỉ có một lần không kiếm được dưa, em lấy tạm cái cán cuốc. Liệu có phải vì thế mà dính bầu không chị?

- Không phải! Cán cuốc hay dưa chuột đều được! Quan trọng là có bao hay không thôi!

- À, còn có một lần, mang dưa ra rồi nhưng em quên không bọc, sau khi xong việc rồi nhớ ra thì mới bọc. Liệu có phải vì thế mà dính bầu không chị?

- Không phải! Trước hay sau đều được! Quan trọng là có bao hay không thôi!

- À, còn một lần, vì sơ ý nên trong lúc bọc bao vào dưa, em đã làm rách bao. Liệu có phải...?

- Thế thì đúng rồi! Em không nhớ, hôm đó các bạn tình nguyện đã dặn rằng không được làm rách bao hay sao? Rách bao là dễ có chữa lắm! Biết chưa hả?

Sau khi ca thán, phê phán một hồi về tính cầu thả, bất cẩn, rồi lại giảng giải cụ thể thêm cho họ về những quy định nghiêm ngặt trong việc sử dụng bao cao su, đồng thời bắt vợ chồng nhà họ phải cam kết không bao giờ để xảy ra sơ suất nữa, thì cuối cùng tôi mới yên tâm ra về. Vợ chồng họ đẻ con thì vợ chồng họ nuôi thôi, tôi không phải nuôi. Nhưng thân là một hội trưởng hội phụ nữ, để cho bất kì chị em nào trong bản của mình bị vờ kế hoạch, sinh con ngoài ý muốn, thì đó ắt là một phần do lỗi của tôi, tôi phải nghiêm túc kiểm điểm bản thân mình.

Ra đến cổng, tôi gặp Cù Mân - con gái lớn của anh chị Cù Sơ, cùng mấy đứa em lít nhít đang chơi ngoài đầu ngõ. Chúng nó mỗi đứa cầm một cái bao cao su trên tay rồi thổi bong bóng chơi đùa vui vẻ. Rồi tôi nghe một đứa trong nhóm hét lên:

- Mà nhẹ tay thôi! Rách bao bây giờ! Rách bao là dễ có chữa lắm! Biết chưa hả?

Nghe vậy, tôi tự nhiên mỉm cười, và thấy lòng lâng lâng niềm vui. Vui là phải, bởi thấy những đứa trẻ, dù còn bé tí nhưng đã nắm được những quy định nghiêm ngặt trong việc sử dụng bao cao su, thì tương lai của cái bản này chắc chắn sẽ rất khá! Thế hệ những đứa trẻ ấy sau này chắc sẽ không còn cái cảnh mang thai tràn lan và sinh con ngoài ý muốn nữa!

TUYỂN TẬP TRUYỆN TRÀO PHÚNG HAY NHẤT CỦA VÕ TÔNG ĐÁNH MÈO

Đình Long
www.dtv-ebook.com

Tổng Hợp Phần Iii

MỐI TÌNH ĐẦU

Em là mối tình đầu của tôi. Tôi quen em từ đêm qua, và quen trên Phây. Đó là khi tôi tình cờ thấy một cái nick khá ấn tượng: "Girl xinh khát tình". Tôi tò mò kết bạn làm quen rồi trò chuyện. Và cứ như là duyên phận vậy, chúng tôi tỏ ra rất hợp. Chỉ qua vài câu chào hỏi xã giao thôi mà hai đứa đều có cảm giác như đã thuộc về nhau cả thể xác lẫn tâm hồn.

Tâm sự được một lát, em nói muốn nhìn thấy cái mặt tôi và bắt tôi gửi ảnh. Xem ảnh xong, em khen tôi đẹp giai dù là răng hơi dài và hơi nhô ra bên ngoài; em còn khen mắt tôi, dù bị lác nhưng rất có hồn, trong vẩn vắt và đờm đờm một chút buồn man mác; em còn bảo nếu không có đám mụn bọc, mụn cám, mụn đầu đinh mọc chi chít, linh tinh thì da mặt tôi chắc sẽ rất sáng mịn, không thua gì da Ngọc Trinh.

Tôi hỏi: "Em tuổi Thân phải không?". Em hỏi lại: "Sao anh biết?". Tôi trả lời: "Tại trên avatar thấy em để ảnh con khỉ". Em bảo: "Không phải khỉ đâu! Là em đấy!".

Tôi ngỡ ý rủ em đi chơi. Em đồng ý. Lúc tôi đến đón, dù chỉ bằng Wave ghẻ thôi, nhưng em vẫn cười rất tươi, và chúng tôi đi chơi rất vui. Chứng tỏ em thích tôi không phải vì vật chất mà là vì nhan sắc, vì trí tuệ, và vì vẻ đẹp trong tâm hồn tôi. Đi loăng quăng một hồi, tôi cho xe dừng lại

ở đoạn đường vắng vẻ, tối thui, ít người qua lại, hai bên um tùm những bụi lau dại. Tôi vuốt mái tóc em dài bông bênh, mềm mại; em gục đầu vào vai tôi êm ái; hai đứa trao nhau những nụ hôn ngọt ngào, đắm say, cuồng dại... Hôn hít chán chê, tôi quay sang hỏi em bằng giọng tỉ tê:

- Em thích gì nữa không?

- Em thích sờ nách!

- Bao nhiêu chỗ thú vị hơn sao không sờ mà lại sờ nách?

- Không phải! Em thích ăn sờ nách, tức là bím bím ấy! Sờ nách khoai tây chiên!

Vậy là tôi lại chở em đi mua bím bím. Em ngồi sau tôi, cầm gói sờ nách nhai rí rách. Tôi cũng đang muốn ăn, nhưng không phải ăn sờ nách mà là ăn thứ khác. Bởi những cái ôm, những nụ hôn khao khát, những va chạm thể xác khi ở đoạn đường đầy lau dại vừa rồi vẫn còn râm rỉ, rùng rợn trong tôi, làm tôi rất khó chịu, bí bách. Vậy là tôi đánh liều, loảng ngoảng rồi rẽ luôn vào một nhà nghỉ bên đường. Em thấy vậy thì giẫy nảy:

- Đừng anh! Em không muốn!...

- Anh yêu em mà! Em không yêu anh sao?

- Có yêu! Nhưng em không thích vào chỗ này đâu!

- Tại sao chứ? Giờ những ai yêu nhau đều như thế cả mà!

- Nhưng chỗ này phòng cũ rồi, tường ẩm mốc, hôi hám, khó chịu lắm!

- Vậy qua chỗ kia nhé? - Tôi nói rồi chỉ tay về hướng cái nhà nghỉ có tấm biển to màu xanh đang sáng đèn, cách chỗ chúng tôi không xa.

- ĐỪNG! Phòng chỗ đó điều hòa kém lắm! Nhiều hôm em để 16 độ mà vẫn nóng như lò vi sóng!

Dứt lời, em bảo tôi nổ máy, rồi em chỉ đường cho tôi chạy vòng vòng tới một nhà nghỉ khá sang trọng nơi cuối ngõ. Vừa mở cửa phòng bước vào, chưa kịp cởi quần áo, em đã vồ lấy tôi. Chúng tôi xoắn vào nhau, cuồng dại, khát khao, như cánh đồng cỏ khô, nứt nẻ gặp trận mưa rào; như vừa đi ngoài đường nóng nực, về nhà mở tủ lạnh vớ được lon trà bí đao. Tôi xin phép chỉ kể đến đoạn này, những gì diễn ra ở đoạn sau các bạn có thể vào Google, gõ "Cô giáo Thảo" mà tự nghiên cứu, vì nó cũng hao hao giống nhau. Nếu ngại đọc chữ, bạn cũng có thể xem bằng video, với từ khóa là "Con heo".

Sáng hôm sau tôi ngủ dậy muộn. Điều này cũng dễ hiểu, bởi đó là phản ứng tự nhiên của cơ thể hồng bù đắp lại sinh lực đã tổn hao sau một đêm làm việc cật lực và gặt gao. Thế nhưng vừa mở mắt ra, tôi đã vùng ngay dậy, bởi không thấy bóng dáng em đâu. Tôi chạy vào nhà tắm, ngó xuống gầm giường cũng không thấy. Linh tính mách bảo có chuyện chẳng lành, tôi cuống cuống kiểm tra lại tư trang. May quá: ví, điện thoại và quần áo vẫn còn nguyên. Không những thế, tôi còn thấy cả một mẫu giấy để trên bàn:

"Anh à! Anh dậy thì qua chỗ 69 Hai Bà Trưng nhé! Qua đó chuộc xe. Em cầm xe anh ở đó! Thực ra, nếu anh quý cái xe vì nó là vật kỷ niệm hay vì nó có ý nghĩa tinh thần gì đó thì hãy chuộc, còn không thì cũng chẳng nên chuộc làm gì, bởi em đã cầm kịch giá, ngang với giá bán rồi. Với số tiền chuộc ấy anh có thể thừa sức mua được con xe khác có độ nát ngang ngửa với con Wave ghẻ hiện tại của anh. Bình thường em ít khi lấy xe, vì rất dễ bị công an truy ra. Em thích lấy tiền và điện thoại hơn, vì tiện và an toàn. Nhưng tại trong ví anh còn có vài đồng bạc, điện thoại thì cùi bắp, nên..."

Mà em khuyên anh thật lòng nhé: nếu muốn có gấu thì anh phải thay đổi, thay đổi rất nhiều, thay đổi toàn diện. Chứ cứ cưỡi Wave ghê, dùng điện thoại cùi bắp, rồi mới buổi đầu đi chơi đã nhằm nhằm đưa con người ta vào nhà nghỉ, thì anh còn FA dài dài, và còn phải chuộc xe dài dài, anh ạ!

Tạm biệt và chúc anh may mắn!

Ký tên: Girl xinh khát tình.

Xem thêm các truyện khác của Võ Tòng tại:[https://](https://hoachhttps://vno.mobi/truyen-cuoi-trao-phung/)

Bạn có thể đọc bài này trên báo ngoisao theo link:
<http://ngoisao.net/.../.../cai-gia-cua-tinh-mot-dem-3138522.html>

~~~~~***~~~~~

DU HỌC SINH MỸ

Đây là bức thư của một nam sinh viên người Mỹ đang du học tại Việt Nam viết gửi về cho bố bạn ấy. Tất nhiên là bạn ấy viết bằng tiếng Mỹ, và tôi phải nhờ một bạn sinh viên người Anh biết tiếng Mỹ dịch bức thư này sang tiếng Anh, rồi lại nhờ một bạn sinh viên người Việt biết tiếng Anh dịch tiếp bức thư từ tiếng Anh sang tiếng Việt. Rất công phu và mất thời gian! Sau đây là nội dung bức thư:

Dear Bố!

Vậy là đã tròn 6 tháng kể từ ngày con sang Việt Nam du học. 6 tháng là khoảng thời gian không dài, nhưng đủ để giúp con trưởng thành và bản lĩnh hơn rất nhiều; giúp con học hỏi và khám phá thêm được bao nhiêu điều bổ ích, mới lạ - những điều mà nếu cứ quanh quẩn ở cái nước Mỹ tẻ nhạt và đơn điệu của chúng ta thì chắc là cho đến tận lúc nhắm mắt xuôi tay con cũng không bao giờ được biết, được hay.

Ở bên Mĩ, con nổi tiếng là thằng hăng máu, thích gây gỗ đánh nhau, gặp đũa nào ngứa mắt là con đập cho vỡ đầu. Thế mà khi qua Việt Nam, con cứ đứng bất lực, khóc tu tu hàng giờ trên vỉa hè vì không dám sang đường. Bởi ở Việt Nam nhiều xe máy quá: xe nhưng nhúc như đám mạ ngoài đồng, nườm nượp như bầy vịt trên sông.

Hồi ở Mĩ, khi xem những chương trình đua mô-tô trên tivi, con rất ngưỡng mộ và tự hỏi sao họ có thể điều khiển xe máy khéo léo ở tốc độ cao như thế? Nhưng khi tới đây, con mới thấy rằng mấy anh trên tivi đó vẫn chưa ăn thua gì. Bởi mấy anh trên tivi, tuy phóng nhanh nhưng là phóng trên đường đua thoáng đãng, thênh thang, chứ còn đường ở Việt Nam thì ô tô, xe máy hỗn loạn và đông kìn kịt, thế mà nhiều anh Việt Nam vẫn phóng âm ỉm, đánh võng ngoằn ngoèo, rú ga inh ỏi, và tốc độ thì chắc chắn không kém cạnh, nếu không muốn nói là còn khủng hơn cả tốc độ của mấy anh đua trên tivi.

Thấy con cứ đứng khóc ở vỉa hè mãi, một bà cụ tầm 90 tuổi mới rủ lòng thương, lại gần nắm tay rồi dắt con qua đường. Một thằng thanh niên mười tám đôi mươi, cao lớn, oai phong mà phải để một cụ già lưng còng dắt đi, con thấy xấu hổ lắm. Nhưng nếu phải chọn lựa giữa xấu hổ và chết thì con tin là bố cũng sẽ lựa chọn giống con.

Nhưng đến giờ, sau 6 tháng ở Việt Nam, con trai của bố đã dũng cảm hơn rất nhiều rồi bố ạ! Giờ, con đã có thể tự mình sang đường - dù vẫn phải rình mò, thập thò hồi lâu mới dám bước; dù tay luôn phải cầm cái khăn giơ lên phía trước, ngoáy títt mù để ra dấu - hệt như như một kẻ bị lạc vào hoang đảo khi thấy tàu lạ chạy qua.

Giao thông ở Việt Nam thú vị lắm! Những lúc tắc đường hay dừng đèn đỏ (đặc biệt là khi đèn đỏ chỉ còn vài giây) là các xe thường bấm còi rất sôi nổi. Ban đầu, con cũng không hiểu họ bấm còi để làm gì, bởi đang tắc đường với đang dừng đèn đỏ thì người đằng trước cũng có đi được đâu mà bấm. Thấy con thắc mắc thì một thằng bạn Việt Nam của con giải thích

rằng người Việt Nam chúng nó rất yêu âm nhạc, những lúc tắc đường hay dừng đèn đỏ, rảnh quá, không có việc gì làm thì họ bấm còi cho vui. Một người bấm thì nghe không hay nhưng nếu mấy trăm, mấy nghìn cái còi cùng bấm sẽ tạo thành một bản giao hưởng hòa hợp (gọi tắt là giao hợp) rất tuyệt vời. Âm nhạc sẽ giúp người ta quên đi sự ức chế do tắc đường gây ra, làm cho sự chờ đợi thú vị hơn, và thời gian trôi nhanh hơn.

Ở Việt Nam, tỉ lệ người mắc bệnh đãng trí là không nhỏ. Bởi dù đã có quy định phải đội mũ bảo hiểm khi đi xe máy, nhưng không khó để bắt gặp trên đường những người đang chạy xe mắc bệnh đãng trí mà quên không đội. Thậm chí là mũ bảo hiểm đang treo sẵn lưng lửng ở yếm, ngay trước mắt họ nhưng họ vẫn cứ quên. Một loại bệnh nữa cũng phổ biến không kém đó là bệnh lẫn màu. Ở những chỗ ngã tư có đèn giao thông, nhiều người thường không phân biệt được đâu là xanh, đâu là đỏ: đang đèn đỏ thì họ cứ tưởng là đèn xanh, nên thân nhiên phóng qua.

Hai cái bệnh đãng trí và lẫn màu nói trên tưởng là sẽ dễ gặp ở người già, nhưng không, hầu như nó phát bệnh ở những người trẻ. Đặc biệt là những chị đi Vespa, tóc quăn sành điệu, hoặc những anh đi SH, xăm trổ đầy mình, thì càng dễ mắc.

Noel, Valentine, hay tết dương lịch là những ngày lễ của phương Tây, và con nghĩ là người Việt Nam không quan tâm lắm. Nhưng con đã nhầm, họ rất hào hứng, đặc biệt là các bạn trẻ. Ở Việt Nam, vào những ngày lễ như thế này, các bạn trẻ sẽ đổ ra đường xem bắn pháo hoa. Tuy nhiên, sau khi xem bắn pháo hoa xong thì các nam nữ thanh niên thường không về nhà mà lại đưa nhau vào nhà nghỉ. Con thắc mắc là vào nhà nghỉ làm gì thì thằng bạn con giải thích rằng vào đó bắn pháo hoa. Con hỏi: "Vừa bắn rồi mà, bắn gì nữa?". Nó bảo: "Vừa rồi là cả nước bắn, còn vào nhà nghỉ thì chỉ có hai người bắn, thích hơn nhiều!".

Hôm trước bố gọi điện hỏi con là học hành ở bên này có vất vả không? Dạ không! Học sướng lắm ạ! Không vất vả đâu. Con ở cùng phòng

ký túc xá với nhiều bạn sinh viên Việt Nam lắm. Chúng con dùng máy tính nối mạng chơi game thâu đêm suốt sáng. Hôm sau, nếu hứng thì lên lớp học, còn không hứng thì ở nhà ngủ; ngủ xong dậy pha mì tôm ăn rồi lại chơi game tiếp. Chiều mỏi mắt, mỏi lưng quá thì ra cổng ký túc xá ngồi trà đá, ngắm gái đẹp đi qua.

Con có một số bạn người Mỹ, người Anh, người Pháp, đang học ở mấy trường đại học lớn như Oxford, Bradford, Old Trafford, sau khi nghe con kể về việc học của con ở đây thì họ thích quá, lập tức xin nghỉ học ở trường của họ và đang làm hồ sơ chuyển qua Việt Nam học cùng con rồi.

Con cũng đang chăm chỉ học tiếng Việt để thuận tiện cho giao tiếp, nhưng tiếng Việt thực sự khó học lắm bố ạ! Con đang rất thích một em teen người Việt Nam. Con nhắn tin tán tỉnh em ấy bằng tiếng Việt phổ thông, nhưng em ấy lại trả lời con bằng tiếng Việt teen code, và tất nhiên là con không hiểu em ấy nói gì. Con mang tin nhắn đến cho thầy giáo dạy tiếng Việt của con dịch giúp. Thầy xem tin nhắn xong thì lắc đầu rồi bảo: "Tao cũng chịu!". Bố thấy tiếng Việt khó thế nào chưa? Thầy giáo con là người Việt Nam, nghiên cứu và giảng dạy tiếng Việt bao nhiêu năm mà vẫn còn phải chịu đấy!

Ở bên Mỹ, mọi người nuôi chó làm bạn, coi chó như một thành viên trong gia đình, nên không ăn thịt chó. Nhưng ở Việt Nam thì khác, chó thả rông ngoài đường, ỉa bậy lung tung. Nhiều người Việt Nam coi chó cũng chỉ giống như lợn, bò, gà, vịt, nên họ thoải mái ăn thịt. Gần trường con có một phố thịt chó với các cửa hàng san sát kề nhau. Quán nào cũng treo lủng lẳng trước cửa vài con chó khóa thân (tức chó đã được cạo sạch lông): có con da trắng, có con da vàng, có con lại da đen. Lúc đầu con cứ tưởng chó da trắng là chó Âu, chó da vàng là chó Á, còn chó da đen là chó Phi, nhưng không phải vậy. Về sau mới biết rằng chó trắng là chó đã cạo lông nhưng chưa thui; chó vàng là chó vừa thui xong; còn chó đen thực chất là chó

vàng, nhưng ế hàng, không bán được, để mấy ngày thì nó chuyển thành chó đen.

Lần đầu tiên đi qua phố thịt chó đó, con bị mấy người nhao ra chặn đầu xe, tắt máy, vặn chìa khóa, rồi dắt xe con lên vỉa hè. Lúc đầu con tưởng gặp cướp, nhưng cướp thì nó phải phóng xe chạy mất chứ, làm gì có cướp nào ngu mà tắt máy dắt lên hè?! Rồi con lại nghĩ chắc họ là công an mặc thường phục để bắt người vi phạm giao thông. Nhưng công an thì phải giơ tay lên trán chào con, rồi yêu cầu con xuất trình giấy tờ theo đúng quy định chứ, sao lại lỗ mãng và mất lịch sự thế được?! Còn đang hoang mang chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra thì hai người đàn ông đứng cạnh đã kẹp chặt tay con, rồi một người nữa túm tóc con lôi tuột vào trong quán, bắt con ăn thịt chó. Hóa ra họ là nhân viên của quán được giao nhiệm vụ đứng ngoài đường mời khách. Con khóc lóc, van xin một hồi, bảo là con rất sợ thịt chó, nhưng họ không tin, họ bảo thịt chó ngon vậy, làm sao phải sợ. Chỉ khi con kéo khóa, vạch ra cho họ xem (ví của con là loại ví có khóa kéo), họ thấy trong ví không có đồng nào thì họ mới tha cho con đi.

Sau đó con lại bị các bạn cùng phòng ký túc xá lôi ra quán, ép ăn thịt chó. Chúng nó giữ chân tay, giữ đầu, bành mồm con ra để nhét thịt chó vào. Con sặc sụa và nôn thốc tháo. Nhưng đó là những ngày đầu thôi, chứ sau 6 tháng ở cùng các bạn, giờ, một mình con có thể xơi hết hai đĩa luộc, một đĩa hấp, một bát rượu mặn, xong còn tráng miệng thêm bát tiết canh chó to như bát phở bò nữa.

Thôi, dù thư gõ chưa dài, nhưng con xin phép dừng phím tại đây. Giờ ở Việt Nam đã là 6 giờ chiều rồi, con phải tranh thủ ra đầu ngõ phang con lô, kéo lát nữa người ta khóa sổ là không ghi được. Nếu hôm nay con trúng thì thôi, nhưng nếu con tạch lô thì bố chuẩn bị tiền chuyển sang cho con để con đóng tiền thi lại và học lại bố nhé!

Con trai bai bai bố!

Ký tên: Kenny Tòng

Xem thêm các truyện khác của Võ Tòng tại: <https://hoặchtts://vno.mobi/truyen-cuoi-trao-phung/>

Bạn có thể đọc bài này trên báo ngoisao theo link: <http://ngoisao.net/.../hai-huoc-thu-gui-bo-cua-du-hoc-sinh-my...>

~~~~~***~~~~~

CHIẾC QUẠT SƯỞI

Sáng hôm đó trời lạnh quá, tôi ngồi ở bàn làm việc của công ty mà chân tay cứ tê cóng. Rồi chợt nhớ ra là phòng tôi có chiếc quạt sưởi. Chả là mùa đông năm ngoái hay năm kia gì đó, nhiệt độ xuống rất thấp, lạnh chưa từng thấy, nên các sếp Tổng mới quyết định trang bị cho mỗi phòng một chiếc. Dùng được vài hôm thì thời tiết ấm lên, quạt sưởi lại xếp vào một xó. Năm trước mùa đông không lạnh lắm, nên chẳng ai ngó ngàng tới nó, chỉ đến sáng hôm ấy, lúc chân tay tê cóng, thì tôi mới nhớ.

Vậy là tôi lật đật chạy ra chỗ cái thùng cũ ở góc phòng - nơi cất những thứ đồ linh tinh ít dùng tới của phòng, để lục tìm cái quạt. "Quái lạ! Đâu rồi nhỉ? Rõ ràng là cái quạt đã được xếp gọn vào đây cơ mà!". Tôi vừa tự hỏi vừa chăm chú quan sát thì thấy rằng: trong cái thùng - với rất nhiều thứ linh tinh chen chúc khá chật chội ấy, tự nhiên lại thừa ra một khoảng trống. Và khi tất cả những thứ xung quanh đều bị bụi phủ một lớp dày đặc thì cái khoảng trống đó lại rất sạch, như thể người ta vừa lấy đi một thứ gì đó đặt bên trên nó. "Đúng rồi! Cái thứ bị lấy đi ấy chính là cái quạt sưởi! Mới lấy thôi, bụi còn chưa kịp phủ lên cái khoảng không mà cái quạt vừa để lại".

Tôi trở về bàn và thấy rất khó chịu. Không hẳn vì cái cảm giác lạnh cóng ở tay chân do không có quạt sưởi, mà còn bởi tôi rất ghét cái tính ăn cắp vặt, tiêu nông, nhạt nhẽo của phòng mang về làm của riêng. Tất nhiên, dù đồ đạc trong phòng không phải là của tôi mà là của Tổng công ty

cấp cho, hỏng hay mất thì lại báo cáo lên trên, các sếp sẽ xem xét rồi cấp lại. Nhưng không thể vì thế mà cứ cái gì của phòng hở ra là lại lén lút chôm chia được. Đó là một tật rất xấu, nếu không chấn chỉnh thì dần dần nó sẽ biến chúng ta thành những kẻ cơ hội, tắt mắt, tòn mún, và bần tiện.

Tôi ngồi trầm tư, chau mày ngẫm ngợi, cố truy xem ai là thủ phạm khả nghi nhất trong vụ này. Tôi phải tìm ra, và phải xử lý ngay, không thể để cho cái tật xấu này tồn tại, lây lan và phát triển trong phòng tôi được. Sau một hồi suy xét, tôi quyết định gọi cậu Sang vào. Bởi hôm trước, tôi nhớ, khi cả phòng đã về hết thì một mình cậu Sang đột nhiên quay lại. Mọi người hỏi quay lại làm gì thì cậu ta trả lời ấp úng bảo rằng quên điện thoại ở bàn làm việc...

- Dạ! Anh gọi em ạ!... - Sang rụt rè đứng trước bàn tôi, và vẫn cái giọng ấp úng.

- Cậu có biết tôi ghét nhất là tính tắt mắt, ăn cắp vặt hay không?

Nghe tới đây, mặt Sang chột tái mét, giọng run run:

- Anh... anh đã biết rồi ạ?

- Phải! Bởi vậy, tốt nhất là cậu nên thú nhận đi!

- Em xin lỗi! Nhưng em làm vậy cũng một phần là muốn tốt cho phòng ta thôi. Tại mọi người quá lợi dụng cái toa-loét chung của phòng...

- Cậu nói gì? Tôi không hiểu! Toa-loét là sao? Thế cậu đã lấy cái gì?

- Em lấy hai bịch giấy vệ sinh ạ! Tại em thấy cái toa-loét chỗ mình để sẵn nhiều giấy vệ sinh quá, mọi người trong phòng biết thế nên toàn nhịn và để dành lúc nào đến chỗ làm mới ỉa cho đỡ tốn giấy và tốn nước của nhà họ. Em để ý thấy có nhiều chị vừa đến cơ quan, chưa ngồi vào bàn làm việc thì đã vội vàng chui vào toa-loét để ỉa; buổi chiều, trước khi tan sở cũng

phải ỉa một cái xong mới chịu về; buổi trưa ăn cơm xong cũng ỉa, rồi trong giờ làm, rảnh lúc nào là lại tranh thủ chui vào ỉa. Em lấy hai bịch giấy vệ, họ không còn giấy nữa thì sẽ không dám ỉa, sẽ bỏ được cái tật thích lợi dụng của công để tư lợi cá nhân ạ!

Vậy ra Sang không phải là người lấy cái quạt sưởi. Thế thì thủ phạm là ai nhỉ? Tôi suy nghĩ và quyết định cho gọi Trinh vào...

- Dạ! Anh gọi em ạ!...

- Cô có biết tôi ghét nhất là tính tắt mắt, ăn cắp vặt hay không?

Nghe tới đây, mặt Trinh cũng tái mét, giọng run run:

- Anh... anh đã biết rồi ạ?

- Phải! Bởi vậy, tốt nhất là cô nên thú nhận đi!

- Em xin lỗi! Nhưng em làm vậy cũng chỉ vì muốn cho mọi người trong phòng tập trung vào công việc hơn mà thôi.

- Cô nói gì? Tôi không hiểu! Tập trung vào công việc là sao? Thế cô đã lấy cái gì?

- Em lấy cái ấm siêu tốc ạ! Có cái ấm ấy, mấy anh trong phòng suốt ngày đun nước ngồi uống trà khề khà, ảnh hưởng đến hiệu quả công việc của phòng ta lắm ạ!

Vậy ra Trinh không phải là người lấy cái quạt sưởi. Thế thì thủ phạm là ai nhỉ? Tôi suy nghĩ và quyết định cho gọi Truyền vào...

- Dạ! Anh gọi em ạ!...

- Cậu có biết tôi ghét nhất là tính tắt mắt, ăn cắp vặt hay không?

Nghe tới đây, mặt Truyền tái mét, giọng run run:

- Anh... anh đã biết rồi ạ?

- Phải! Bởi vậy, tốt nhất là cậu nên thú nhận đi!

- Em xin lỗi! Nhưng em làm vậy cũng chỉ vì muốn cho môi trường làm việc của phòng ta được yên tĩnh và chuyên nghiệp hơn thôi ạ!

- Cậu nói gì? Tôi không hiểu! Yên tĩnh và chuyên nghiệp là sao? Thế cậu đã lấy cái gì?

- Em lấy bộ loa máy tính ạ! Có bộ loa ấy, mấy chị trong phòng suốt ngày mở nhạc, mở phim xem, âm ã, ồn ào, nhức đầu lắm ạ!

Vậy ra Truyền không phải là người lấy cái quạt sưởi. Thế thì thủ phạm là ai nhỉ? Tôi quyết phải tìm ra bằng được.

Tối hôm đó, tôi có cuộc họp nên về muộn. Bước vào nhà, tôi thấy hai bịch giấy vệ sinh, một cái ấm siêu tốc, và bộ loa máy tính để trên bàn. Vợ tôi toan trình bày thì tôi đã ngắt lời:

- Anh biết rồi! Thế họ có nói gì không?

- Họ bảo họ không dám mang đến phòng vì sợ mọi người biết, nên họ mang đến đây gửi anh, tùy anh xử lý!

Tôi toan bước vào phòng thay quần áo thì chợt khựng lại, bởi tôi vừa nhìn thấy cái quạt sưởi. Đúng rồi, nó đúng là cái quạt sưởi của phòng tôi rồi!

- Ai? Ai mang cái quạt sưởi này đến đây vậy? - Tôi hỏi vợ bằng giọng ngạc nhiên pha chút bực bội.

- Anh mang chứ ai!

- Mang khi nào?

- Đêm qua!

- Vậy à! Sao anh không nhớ gì nhỉ?

- Lúc đó anh say mềm, lái xe được về đến cửa là anh gục xuống luôn, nên anh không nhớ cũng đúng thôi. Em thấy cái quạt sưởi này ở sau xe anh thì mang vào đây chứ! Thế anh định xử lý mấy cái đồ này thế nào đây?

- Chắc phải để lại nhà mình dùng, chứ mang đến phòng làm việc, nhờ lộ chuyện thì lại mất mặt mấy người họ. Tội lắm!

- Thế còn cái quạt sưởi?

- Mang thì mang cả, để lại thì cũng để cả, hơi đâu mà mang một cái đi!

Vậy là sau bữa cơm tối, bên chiếc quạt sưởi hồng rực ấm áp, trong tiếng nhạc du dương phát ra từ bộ loa máy tính, trên tay cầm chén trà xanh hảo hạng còn nóng hổi với mùi hương đặc trưng ngào ngạt được pha bằng nước đun sôi từ chiếc ấm siêu tốc, vợ gục đầu vào vai tôi thật tình cảm...

- Cái quạt sưởi này dùng thích phết anh nhỉ?

- Ừ! Cái ấm đun nước cũng nhanh, và loa nghe cũng hay nữa! Còn hai bịch giấy vệ sinh, em để đâu rồi?

- Em cất trong tủ, vì hôm trước đi siêu thị em cũng mới mua hơn chục bịch!

- Trời! Vậy biết bao giờ mới chùi hết?

- Gớm! Anh ăn như thế thì chỗ giấy vệ sinh ấy nhằm nhò gì! Toàn lo hão!

Xem thêm các truyện khác của Võ Tòng tại: <https://hoachhttps://vno.mobi/truyen-cuoi-trao-phung/>

~~~~~***~~~~~

ÔNG LANG CỨT

Đó là ông lang nổi tiếng nhất làng tôi. Nổi tiếng đến nỗi không chỉ dân trong làng, mà cả dân làng khác, rồi huyện khác, tỉnh khác cũng kéo đến nhờ ông khám bệnh cho. Trong khi các ông lang khác khám bệnh phải bắt mạch, đo nhịp thở, rồi xét nghiệm máu, xét nghiệm nước tiểu đủ trò, thì ông lang Cứt làng tôi lại khác: ông khám không cần phải xét nghiệm, cũng chả cần đo đạc hay sờ nắn. Vậy ông cần gì? Xin thưa: ông cần cứt. Bởi thế người ta gọi ông là ông lang Cứt, chứ thực ra thì tên thật của ông không phải là Cứt, mà là Phân.

Một nhà hiền triết của Tây phương cực lạc có một câu nói rất nổi tiếng rằng: "Hãy cho tôi biết bạn của anh là ai, tôi sẽ cho anh biết anh là loại người nào". Không chịu kém cạnh, ông lang Cứt làng tôi cũng có một câu slogan viết trên tấm bảng gỗ, treo trước cổng, rằng: "Hãy cho tao xem cứt của mày, tao sẽ cho mày biết sức khỏe của mày ra sao".

Ông lang Cứt có cái tài là chỉ cần nhìn cứt thì có thể đoán biết được chủ nhân của bãi cứt đó đang bị bệnh gì, đồng thời chỉ ra cách chữa trị. Nghe qua thì thấy khó tin, nhưng thực ra là có cơ sở khoa học đàng hoàng. Thậm chí, nó còn đáng tin cậy hơn cả việc xét nghiệm máu hay nước tiểu ở một số bệnh viện - nơi mà người ta sử dụng những thiết bị, máy móc xét nghiệm vỏ Đức - ruột Tàu, nhập lậu, nguồn gốc không rõ ràng, và có chức năng giống như một chiếc máy photocopy: tức một kết quả xét nghiệm có thể in sao thành trăm bản và phát cho bệnh nhân.

Người đời có câu: "Bệnh vào từ mồm". Nghĩa là những thứ bạn ăn vào có thể là nguyên nhân gây bệnh cho bạn. Còn ông lang Cứt lại có câu:

"Bệnh ra từ đít". Tức là nhìn vào những thứ chui ra từ đít bạn thì ông ấy có thể đoán ra bệnh. Hai câu này về ý tứ có vẻ khác nhau, nhưng bản chất thì vẫn thế, bởi cái thứ chui ra từ đít chẳng qua cũng vẫn là cái thứ đã bạn đã cho vào mồm, có khác chẳng là nó đã trải qua quá trình nhai, nuốt, tiêu hóa, phân hủy và bài tiết mà thôi.

Ông lang Cứt đoán bệnh chủ yếu bằng thị giác (tức là dùng mắt để quan sát cứt), thỉnh thoảng ông mới dùng thính giác, và rất ít khi dùng vị giác. Ông lang Cứt nói rằng, trước giờ, người ta thường đánh giá thấp cứt, coi cứt là đồ bỏ đi, cứ cái gì xấu xa, tồi tệ thì đều ví là như cứt, đó thật sự là một điều bất công với cứt. Bởi theo ông, cứt là tấm gương phản chiếu rõ nhất tình trạng sức khỏe và bệnh lý của chủ nhân mình.

Tôi thỉnh thoảng cũng qua nhà ông lang Cứt chơi, xem ông chữa bệnh. Lần ấy, nhân lúc ông lang Cứt đang rảnh vì vắng khách, tôi lân la lại gần rồi hỏi ông:

- Cứt của một người khỏe mạnh bình thường thì cần phải đạt được những yếu tố gì ạ?

Ông nghe thì cất giọng đầy trầm ngâm:

- Nhiều lắm! Màu sắc, khối lượng, hình dạng, mùi vị. Cứt đẹp thì phải có màu vàng nhạt, giống màu bánh pizza, hoặc màu của sợi mì tôm chưa pha. Nếu có màu đỏ, cam, lục, lam, chàm hoặc tím thì đều không ổn, cần phải xem lại chế độ ăn uống. Về khối lượng thì nhiều hoặc ít quá đều không tốt, dao động ở khoảng từ một đến hai vốc tay là xinh nhất. Tương tự như vậy thì lỏng quá, rắn quá, hoặc thối quá, thơm quá cũng đều là dấu hiệu của bệnh lý. Cứ sền sệt, mềm mềm như kem dưỡng da, và mùi nồng nồng, thum thum, ngai ngái như sầu riêng là chuẩn".

Cũng theo lời ông lang Cứt, muốn đoán bệnh chính xác thì tốt nhất là nên quan sát ngay khi cứt vừa chui ra, nếu bị để ngoài trời quá nửa tiếng thì

cút không còn giá trị nữa. Bởi thế, nhiều bệnh nhân lần đầu đến khám, không biết điều này nên toàn mang cút sẵn từ nhà đi. Đến nơi, ông bắt họ vứt hết cút cũ đi, ia cút mới. Riêng cái chuyện vứt cút cũng gây ra khá nhiều phiền toái, bởi có nhiều bệnh nhân vô ý, vô tứ lắm! Thay vì vứt cút vào thùng rác, hoặc ra vườn, hoặc xuống ao, thì họ lại cứ nhằm sang nhà hàng xóm của ông mà vứt. Mấy chục năm làm cái nghề này, hiếm hoi lắm mới có một ngày ông không bị hàng xóm chửi.

Hồi đầu, ông còn cho bệnh nhân vào toa-loét nhà ông ia để lấy cút, nhưng cũng vì nhiều bệnh nhân kém ý thức, ngồi xồm cả lên bệ xí, chùi xong vứt giấy bừa bãi, có người còn chùi bằng bìa các-tông làm tắc bồn cầu, thế nên về sau, ông bắt bệnh nhân ia ngoài sân hết. Không phân biệt lớn bé, già trẻ, gái trai, ai cũng giống ai, đều được phát cho một cái bô, rồi tụt quần, ngồi tô hô giữa sân. Vào những đợt cao điểm, đông khách, cái sân nhỏ của nhà ông nhiều lúc phải chứa tới vài chục người ngồi chen nhau ia, tiếng cãi cọ nhau hòng giành giật vị trí đẹp, rồi tiếng bùm bùm, phèn phẹt, bồm bộp vang lên rộn rã, nghe rất vui tai.

Cũng vì đông quá nên chuyện nhăm lẩn giữa bô của người này với bô của người kia là điều khó tránh khỏi. Đã có khá nhiều vụ xô xát, cãi cọ, thậm chí ẩu đả rất nghiêm trọng chỉ bởi ai cũng khẳng khẳng rằng cái bô đó là của mình. Nói thật, đánh nhau vì danh dự, vì tình yêu thì ở đâu cũng thấy, nhưng đánh nhau vì cục cút thì chắc chỉ ở nhà ông lang Cút mới có.

Đặc biệt, một hôm có khoảng gần hai chục nữ sinh trường múa - cô nào cũng mơn mớn, xinh tươi, chắc nghe danh ông mà từ trên thành phố đã lặn lội về tận nhà ông để khám. Ông cũng phát cho mỗi cô một bô, rồi bảo họ mang ra sân ngồi. Hình như mấy cô nữ sinh này vía tốt hay sao ấy, bởi từ lúc các cô ấy tới thì khách cũng kéo đến đông ngùn ngụt, đứng quây kín sân, kín vườn, ra đến tận ngõ, nhiều anh còn trèo cả lên cành cây ngồi. Mà lạ một điều là khách hôm đó toàn mấy thằng thanh niên choai choai. Ông lang Cút thấy đông khách quá thì phấn khởi chạy ra chào mời, hướng dẫn

họ xếp hàng đợi khám. Thế nhưng đương nhiên là ông lại phải tui nghiū quay vào, bởi mấy thằng đó khỏe như trâu, có bệnh tật gì đâu, chúng nó đến xem thôi chứ khám xét gì.

Câu chuyện của tôi và ông lang Cứt bị cắt ngang vì có khách tới khám. Vị khách này là một cậu thanh niên rất trẻ, gầy gò, đi chiếc xe đạp cũ kỹ và bẩn như xe thồ. Cậu ta rụt rè dựa xe vào góc sân, lấy cái bọc giấy báo được gói cẩn thận, treo lủng lẳng trên ghi-đông xe xuống rồi khúm núm tiến lại gần chỗ tôi và ông lang Cứt:

- Dạ! Con chào thầy ạ! Nhờ thầy khám giúp con!

Vừa nói, cậu thanh niên vừa lễ phép đưa cái bọc giấy báo ấy ra...

- Cái gì vậy? - Ông lang hỏi rồi nhìn chăm chăm vào bọc giấy.

- Dạ! Cứt ạ!

Nghe thế thì ông lang đã biết rằng cậu ta là người mới đến khám lần đầu. Ông thở dài, lắc đầu ngao ngán, bảo cậu thanh niên ném bọc cứt đi. Rồi ông vào nhà lấy cái xô đưa cho cậu ta. Ông vẩy vẩy tay ra sân, ý muốn bảo cậu ấy ra ngồi xô đi. Cậu thanh niên hiểu ý, mang xô ra giữa sân, tụt quần, ngồi thụp xuống, mặt đần thối. Xong việc, cậu ta nhanh chóng mang xô chạy lại đưa cho ông lang. Đón cái xô cứt từ tay cậu thanh niên, ông lang hỏi luôn:

- Cậu là sinh viên hả?

- Dạ vâng! Sao thầy hay vậy?

- Nhìn cứt là biết mà! Toàn mì tôm, không hề có một chút dấu hiệu nào của thịt hoặc rau củ! Thế cậu bị đau thế nào?

- Hình như con bị gút thầy ạ! Con đau khớp cổ tay! Và chỉ đau ở cổ tay trái. Cảm giác rất nhức và khó chịu!

- Cậu chưa có bạn gái đúng không?

- Dạ vâng!

- Gút cái con khi! Bệnh của cậu thì hầu hết những thằng sinh viên nghèo, không có người yêu, và không có tiền chơi gái đều rất dễ mắc phải. Cứ đợi khi cậu ra trường, đi làm, kiếm được người yêu, hoặc có tiền rủng rỉnh chơi gái, thì bệnh sẽ tự hết thôi. Đó là nói về lâu dài. Còn trước mắt, muốn cho tay trái đỡ đau, cậu nên tập chuyển sang quay bằng tay phải, điều đó là cần thiết để giúp giảm tải cho tay trái. Đồng thời, tránh lên mạng xem mấy cái phim bậy bạ, chịu khó rèn luyện thể dục thể thao, tham gia vào các hoạt động xã hội sẽ giúp đầu óc và tinh thần cậu trở nên trong sáng và lành mạnh hơn.

Cậu thanh niên nghe mà như nuốt từng lời của ông lang Cứt. Lúc cậu móc tiền định trả công thì ông lang Cứt gạt đi, ông bảo cầm tiền về mà mua thịt, mua rau ăn cho phân nó đẹp. Cậu thanh niên cảm ơn rồi rít, rồi lọc cọc đạp xe về. Tôi cũng có việc phải đi, nên cũng xin phép chào từ biệt. Ông lang Cứt tiễn tôi ra ngõ, rồi bất chợt ông hỏi tôi:

- Cháu có muốn ông truyền nghề cho không? Ông già rồi, chẳng sống được mấy nữa, vậy mà vẫn chưa tìm được truyền nhân, nên ông rất sốt ruột. Ông hỏi nhiều đứa rồi, nhưng gặp phải toàn đứa sợ cứt, nên chẳng đứa nào chịu nhận lời!

Đương nhiên là tôi từ chối, vì tôi cũng rất sợ cứt. Tiện đây, cho tôi hỏi là có bạn nào không sợ cứt (hoặc bạn biết ai trong số bạn bè của bạn không sợ cứt) và muốn theo học nghề của ông lang Cứt thì liên hệ với tôi ngay nhé, tôi sẽ đưa bạn đến gặp ông ấy. Chúng ta hãy cùng chung tay, góp sức giúp ông lang Cứt tìm được truyền nhân. Nếu để cho những kinh nghiệm

khám chữa bệnh quý báu của ông lang Cứt bị thất truyền thì đó chính là tội ác, là lỗi của tôi, của bạn, và của tất cả chúng ta đó!

Xem thêm các truyện khác của Võ Tòng tại: <https://> hoặc <https://vno.mobi/truyen-cuoi-trao-phung/>

~~~~~***~~~~~

ẢO THUẬT GIA

Cái chợ huyện này thường ngày vắng vẻ và yên bình lắm, ấy vậy mà mấy hôm nay cứ xôn xao, ồn ã lạ thường. Hỏi ra mới biết là có một ảo thuật gia tên là Trát Phân (hay là Trát Phấn gì đó) đang biểu diễn miễn phí cho bà con xem tại chợ. Gọi là biểu diễn miễn phí nhưng sau mỗi tiết mục, ảo thuật gia này lại kêu gọi bà con mua bao cao su ủng hộ mình. Nói chính xác hơn, đây là một ảo thuật gia đường phố kiêm bán bao cao su dạo.

Sáng nay cũng thế, ngay tại khoảng sân giữa chợ - chỗ mà ảo thuật gia Trát Phân chọn làm nơi biểu diễn, tập trung rất nhiều người chen lấn. Các bà, các cô đi chợ thấy đông thì ai cũng tò mò ngó vào, thành ra đám đông ấy lại càng lúc càng đông. Ảo thuật gia Trát Phân hôm nay mặc chiếc áo sơ mi chấm bi, quần đùi màu ghi in hình Tom & Jerry nhìn rất menly. Anh đứng ra giữa đám đông, chống hông cúi chào khán giả rồi cất giọng lạnh lùng:

- Thưa bà con! Thật vinh hạnh cho Trát Phân hôm nay được về đây diễn phục vụ bà con. Đầu tiên, Trát Phân xin mời bà con thưởng thức tiết mục ảo thuật đặc sắc mang tên: "Không mà có, có mà không".

Khán giả vỗ tay rầm rầm tán thưởng, còn ảo thuật gia thì từ từ mở hòm, lôi ra một tấm vải màu đen tuyền, to bằng cái chăn chiên. Ảo thuật gia cầm tấm vải múa may, nhảy nhót, giống như đang đấu bò tót, rồi bất ngờ ảo thuật gia ngồi thụp xuống đất, trùm tấm vải lên kín mít từ đầu đến

chân. Không ai biết ảo thuật gia đang làm gì bên trong tấm vải, và cũng khó ai có thể đoán được điều gì sắp xảy ra...

Và rồi ảo thuật gia đứng bật dậy, hất tung tấm vải đen ra phía sau. Tất cả khán giả đều há hốc mồm kinh ngạc: từ một nền đất phẳng lì, trống trơn, không có gì, vậy mà chỉ sau vài ba phút ảo thuật gia của chúng ta ngồi trùm chăn hì hụi, thì bây giờ, trên nền đất phẳng ấy bỗng xuất hiện một bãi phân to tướng, đầy ụ, phần dưới màu vàng tươi, phần ngọn màu đậm hơn chút xíu, nâu nâu cánh gián, nhìn như bánh rán. Thế nhưng, khi mà sự kinh ngạc của khán giả còn chưa hết thì lại thấy ảo thuật gia nhặt tấm vải đen lên rồi chạy lại chỗ bãi phân ngồi thụp xuống, trùm tấm vải kín mít từ đầu đến chân, và tất nhiên là trùm kín cả bãi phân.

Khán giả lại một lần nữa tò mò vì không biết ảo thuật gia đang làm gì với bãi phân bên trong tấm vải, để rồi khi ảo thuật gia đứng bật dậy và hất tung tấm vải ra phía sau thì tất cả mới vỡ òa vì bãi phân đã biến mất.

Từng tràng pháo tay dậy lên giòn tan không ngớt. Ảo thuật gia cúi đầu đáp lễ khán giả, rồi từ từ lại gần chỗ cái hòm đồ nghề, cầm chai lavie, ngửa cổ, đổ vào mồm, súc miệng sòng sọc, sau đó lấy giấy ăn lau quanh miệng cho thơm tho. Xong xuôi, ảo thuật gia mới lại tiến ra trước khán giả:

- Thưa bà con! Vừa rồi là tiết mục: "Không mà có, có mà không". Còn bây giờ, mời bà con tiếp tục thưởng thức tiết mục mang tên: "Lực hút huyền bí". Để thực hiện tiết mục này, Trát Phân xin phép được mượn một cái nón của một vị khán giả bất kì, đồng thời xin mời một khán giả lên đây để tham gia diễn hỗ trợ cùng Trát Phân.

Người mà ảo thuật gia chọn để diễn hỗ trợ mình là một em gái khoảng 16 tuổi, da trắng nõn, ngực căng tròn, mặc chiếc áo hai dây mỏng viền ren, gương mặt rất hiền, nụ cười e thẹn, quần soóc ngắn đến tận bẹn.

Ảo thuật gia yêu cầu em gái ấy đứng đối diện với mình, cách khoảng tầm 1 mét, rồi ảo thuật gia cầm cái nón úp vào phần bụng phía dưới cặp quần của mình, xong quay sang nói với em gái

- Em cúi thấp người xuống! Thế! Đúng rồi! Uốn éo đi, giống như múa cột ấy! Đúng rồi! Kéo cổ áo xuống trễ hơn đi! Rồi! Đúng rồi...

Khán giả còn đang băn khoăn chưa hiểu cái trò này là thế nào thì bỗng ảo thuật gia đứng thẳng người, hai tay của ảo thuật gia từ từ buông cái nón ra. Và điều kỳ lạ đã xuất hiện: dù không hề có bàn tay nào cầm giữ, cũng không hề có sợi dây nào néo buộc, nhưng chiếc nón vẫn dính chặt vào người của ảo thuật gia giống như đang bị một lực hút vô hình nào hút vào vậy.

Những tiếng vỗ tay, hú hét đầy phấn khích lại dậy lên ồn ã, vang động cả khu chợ. Nhân lúc khán giả đang hào hứng, ảo thuật gia nhanh chóng mở hòm, lôi ra một túi ni-lông đựng đầy bao cao su bên trong rồi lần lượt đi vòng quanh chào mời.

Người đời kể cũng bực: vừa mới vỗ tay ủng hộ rào rào, tràn đầy ngưỡng mộ yêu mến là thế, ấy nhưng khi ảo thuật gia cầm cái túi bao cao su đến tận nơi mời mua thì đứa nào đứa nấy cứ tỉnh bơ, mặt ra vẻ ngu ngơ, thờ ơ, nhìn ngó vu vơ, như thể chưa từng quen biết. Đi hết một vòng mà ảo thuật gia của chúng ta bán được có hai cái bao. Trớ trêu hơn khi mà hai vị khách mua bao lại là hai đứa con nít, chắc đang học mẫu giáo, chúng nó mua xong thì xé luôn vỏ, lấy bao ra thổi bóng bay.

Có vẻ như đã quá quen với chuyện này, thế nên ảo thuật gia của chúng ta vẫn cất giọng bình thản...

- Thưa bà con! Bao cao su mà Trát Phân bán cho bà con hôm nay không phải là bao cao su thường đâu, mà nó là bao cao su siêu bền, có thể

chịu đựng được cả sự ăn mòn của axit. Nếu không tin, mời bà con xem màn trình diễn sau đây.

Dứt lời, ảo thuật gia mở hòm, lôi ra một lọ dung dịch axit rồi rót đầy axit đó vào một cái chén. Sau đó ảo thuật gia nhặt ra 5 cái bao cao su và gọi một khán giả lên lấy kim chọc thủng một bao bất kì rồi tráo đổi vị trí của các bao. Xong xuôi, ảo thuật gia đứng ra trước khán giả, vẫn với giọng bình thản:

- Thưa bà con! Đây là 5 cái bao cao su, trong đó có một bao đã bị chọc kim. Vì thứ tự đã bị tráo đổi và vết chọc rất nhỏ nên Trát Phân đương nhiên không thể biết được đâu là cái bao đã bị chọc. Bây giờ, Trát Phân sẽ thực hiện một trò rất nguy hiểm đó là đeo bao và nhúng vào chén axit.

Khán giả ò lên đầy phần khích, nhưng cũng không ít người tỏ ra hoang mang, lo lắng cho phần trình diễn của ảo thuật gia, bởi nếu chẳng may đeo nhầm vào cái bao đã bị chọc kim thì hậu quả sẽ thật khủng khiếp, nhất là khi ảo thuật gia của chúng ta còn rất trẻ và vẫn chưa có con trai nối dõi.

Mặc những ánh mắt lo lắng, hoang mang, ảo thuật gia vẫn tự tin bước lên, lấy một cái bao rồi nhẹ nhàng đeo vào rồi từ từ nhúng ngập vào trong chén axit... "Bao thứ nhất an toàn!". Nghe tiếng hô của ảo thuật gia, tất cả đều thở phào nhẹ nhõm. "Bao thứ hai an toàn!". Mọi người lại thở phào. Nhưng đến bao thứ ba, hình như có gì đó không ổn. Bởi khi mới chỉ nhúng được phần đầu vào chén axit thì người ta đã thấy mặt của ảo thuật gia biến sắc, rồi ảo thuật gia vội vã lột phăng cái bao ra vứt đi, phần đầu bị tiếp xúc với axit có vẻ như đang bị bỏng và chuyển sang màu trắng bệch...

- Có sự cố rồi! Đeo nhầm bao thủng rồi!

Khán giả nhao nhao, và buổi biểu diễn lập tức kết thúc. Ảo thuật gia được đưa ngay tới bệnh viện để tiến hành kiểm tra sức khỏe. Bác sĩ kết luận rằng ảo thuật gia chỉ bị bỏng nhẹ ở phần quy đầu.

Có rất nhiều ý kiến cho rằng Trát Phân đã giả vờ nhằm lẫn để tạo xì-căng-đan đánh lừa khán giả hòng gây sự chú ý. Thậm chí, một ảo thuật gia rất nổi tiếng trong liên đoàn xiếc Việt Nam đã khẳng định rằng đây là một chiêu trò, bởi với một người có kinh nghiệm về ảo thuật như Trát Phân thì việc phân biệt giữa bao thủng và bao không thủng là cực kỳ dễ dàng. Với bao chưa bị chọc thì khi đeo vào sẽ có một phần không khí bị giữ lại khiến cho phần nhọn ở đầu bao phình to lên; với bao đã bị chọc kim thì tất nhiên phần không khí đó sẽ thoát được ra ngoài làm cho đầu bao xẹp lép. Cái này thì một người bình thường cũng nhận ra được chứ chưa nói gì đến một ảo thuật gia chuyên nghiệp như Trát Phân. Bởi thế chuyện nhúng nhằm bao thủng vào axit là điều không thể.

Có vẻ như sức ép và sự bất bình của dư luận đã khiến Trát Phân mệt mỏi, thế nên khi được các nhà báo hỏi rằng: "Sau khi xuất viện, liệu có tiếp tục đi bán bao cao su dạo?", thì Trát Phân chỉ trả lời bằng một câu ngắn gọn: "Trong đầu em bây giờ chỉ nghĩ đến biên giới thôi".

Xem thêm các truyện khác của Võ Tòng tại:<https://hoachhttps://vno.mobi/truyen-cuoi-trao-phung/>

~~~~~***~~~~~

NỔI TIẾNG CÓ KHÓ?

Trong những năm chiến tranh, và thậm chí là cả những thập niên cuối 80 - đầu 90, phương tiện truyền thông chủ yếu mà người dân ta có thể tiếp cận đó là radio. Dù hồi đó tôi còn rất nhỏ, nhưng qua chiếc radio bán dẫn, tôi vẫn nhớ là mình đã được nghe những ca khúc cách mạng do các bác Quang Thọ, Quang Lý, rồi chú Trung Đức, cô Thu Hiền thể hiện. Đó cũng chính là thế hệ những người nổi tiếng đầu tiên mà tôi biết.

Sau đấy thì tivi, rồi đầu video lác đác xuất hiện, và trở nên phổ biến từ những năm cuối 90 cùng với những chương trình, những băng video ca

nhạc như Làn Sóng Xanh, Mưa Bụi... Đó là lúc những tên tuổi nghệ sĩ như Thanh Lam, Hồng Nhung, Mỹ Linh, Bằng Kiều, Lam Trường, Phương Thanh, Ngọc Sơn, Minh Thuận, Hồng Vân, Thành Lộc, Minh Nhí nổi lên.

Tài năng xuất chúng của những cái tên tôi vừa nêu là điều không phải bàn cãi. Và việc họ nổi tiếng là tất lẽ dĩ ngẫu, là hữu xạ tự nhiên hương, là điều đương nhiên phải thế. Bởi "Dưới ánh mặt trời, mọi thứ đều sáng tỏ". Họ nổi tiếng vì đơn giản là họ quá tài năng: Đó là chân lý!

Thế có nghĩa là: để được nổi tiếng rất khó, và bắt buộc phải có tài năng? Đúng! Nhưng chỉ là trước đây, là những năm 1990 - 2000 thôi, chứ còn với thời đại bây giờ - thời đại bùng nổ của Facebook và mạng xã hội, thì điều đó không còn đúng nữa. Giờ, người ta có thể nổi tiếng mà không cần tài năng.

Nếu không cần tài năng thì cần gì? Chẳng cần gì sất! Là gái, bạn chỉ cần ăn mặc, trang điểm thật mát mẻ, sành điệu rồi ra đường bán bánh tráng trộn, bán trà đá; nếu ngại ra đường thì bạn có thể ở nhà, cởi coóc-sê ra, thả rông, rồi đứng trước máy quay tự sướng, uốn ngực, lắc hông, sau đó post lên mạng là xong. Nếu là trai, bạn hãy tụt quần khoe sịp vàng hoặc ngồi trước webcam, mở nhạc karaoke lên mà hát rồi quay clip lại, up lên Facebook. Chú ý, không được phép hát hay, phải hát thật chênh, thật phô, vì người hát hay bây giờ nhiều quá, khán giả chán rồi, họ thích nghe chênh phô hơn.

Ở xóm tôi có ông tên là Nghèo, gia cảnh nhà ông nó hết như cái tên ông vậy. Một hôm ông đi cày về thì thấy rất đông bà con đứng trước cửa nhà ông hỏi vay tiền. Ông bảo họ rằng nhà ông gạo còn chả đủ ăn, tiền đâu ra mà cho vay. Nhưng họ không tin, họ bảo rằng ông đừng giả nghèo giả khổ nữa, thằng con trai ông - là thằng Hèn, nó đã lên mạng nói hết sự thật rồi, rằng nhà ông là đại gia, là dòng dõi danh gia vọng tộc, tiền nhiều đủ để đốt cháy cả làng này.

Ông Nghèo bực quá mới gọi điện cho thằng con trai rồi quát mắng om sòm:

- Hèn ời là Hèn! Tại sao mày lại nói phét trắng trợn vậy hả con? Mày không sợ bị thiên hạ họ chửi vào mặt mày, chửi vào mặt bố mày sao?

- Bố yên tâm! Họ càng chửi con càng thích, và càng nhiều người vào facebook của con để chửi thì con càng kiếm được nhiều tiền quảng cáo, càng bán được nhiều quần áo. Mai con sẽ gửi cho bố mấy chục triệu mà tiêu, khỏi phải đi làm vất vả, cứ ở nhà nghỉ ngơi mà nghe chửi! Với lại từ giờ con đổi tên rồi bố nhé, không dùng tên cũ nữa đâu!

- Tên mới của mày là gì?

- Kenny Hèn!

Ấy thế mà hôm sau, thằng con ông gửi về cho ông mấy chục triệu thật. Ông vui và phấn khởi lắm! Vui là phải! Có người bố nào mà lại không vui khi thấy con trai mình thành đạt, kiếm được nhiều tiền. Còn việc nó bị chửi thì có sao đâu, chửi là nhu cầu chính đáng của cư dân mạng mà, thằng con ông giúp họ thỏa mãn nhu cầu, âu cũng là việc tốt. Thậm chí nhiều hôm vào facebook của con, thấy số người chửi rủa con mình tự nhiên ít đi, ông đâm lo lắng, và phải lập tức gọi điện cho nó hỏi han:

- Độ này mày làm gì mà để cho người ta chửi ít vậy hả?

- Bố yên tâm! Con đang chuẩn bị tung ra một phát ngôn sốc nữa! Họ sẽ lại bu vào chửi con thôi!

- Ủ! Mong là thế! Cầu trời phù hộ cho mày ngày càng được nhiều người bu vào chửi rủa!

Như đã nói ở trên, nếu những Thanh Lam, Mỹ Linh, Bằng Kiều, nhờ tài năng xuất chúng, nhờ sự nỗ lực hết mình của bản thân mà trở nên nổi

tiếng, được gọi là hiển nhiên, là chân lý, vậy thì những kẻ như Kenny Hèn, nhờ những hờ mê, hờ ngược, nhờ những clip hát hò ngang phè như lợn sề rống đực, nhờ những phát ngôn kịch cỡm, lỗ bịch như những kẻ đang có vấn đề về thần kinh mà cũng trở nên nổi tiếng thì được gọi là gì? Gọi là gì tôi không biết, nhưng chắc chắn nó đi ngược lại với lẽ tự nhiên, đi ngược lại chân lý, và làm đảo lộn nhiều giá trị.

Đáng ngại hơn, không ít kẻ trong số những kẻ đang đi ngược lại với lẽ tự nhiên ấy lại được sự o bế của giới truyền thông, được ký hợp đồng đóng phim, quay clip, thậm chí được mời lên trò chuyện, phỏng vấn trên một kênh truyền hình chính thống và uy tín bậc nhất. Đó chẳng phải là đang cố xúi cho những trò lỗ bịch, bệnh hoạn ấy ngày càng bành trướng, và vô tình khuyến khích giới trẻ học đòi và làm theo hay sao?

Xem thêm các truyện khác của Võ Tòng tại: hoặc

~~~~~***~~~~~

TRẦN TRỐI

Tôi đang vô cùng hoang mang và lo lắng bởi sáng hôm qua tôi nhận được tin nhắn từ một số điện thoại lạ với nội dung nồng nặc tính chất đe dọa: "Em có thai rồi! Anh hãy thể hiện rằng anh là một thằng đàn ông có trách nhiệm. Nếu không, cuối tuần này em sẽ đến tận nhà anh để gặp vợ anh!".

Mà tôi cũng không chắc đó có phải là số lạ không nữa, vì tôi vừa bị mất điện thoại, phải làm lại sim, các số liên lạc trong danh bạ cũng mất luôn. Nếu biết chắc đây là số ngoài danh bạ thì tôi sẽ xóa tin nhắn ngay mà không mảy may bận tâm. Nhưng nếu nó là số trong danh bạ thì sao? Và nếu cô gái gửi tin nhắn cho tôi ấy không hăm dọa mà sẽ làm thật thì sao?

Lúc đầu, tôi nghĩ đó là Trinh, nhưng không thể, bởi tôi nhớ có lần Trinh nói với tôi rằng Trinh đã đặt vòng. Trinh bảo rằng Trinh mới là sinh

viên năm thứ nhất, thời gian còn rất dài nên đặt vòng vừa tiết kiệm, vừa an toàn, sẽ giúp Trinh yên tâm hơn mà tập trung vào học tập.

Tôi lại nghĩ đến Thảo, nhưng cũng không thể, bởi lần nào gần nhau Thảo cũng đòi dùng bao. Thảo bảo rằng phải khó khăn lắm Thảo mới xin được vào làm giáo viên hợp đồng, nếu để có thai thì nhà trường sẽ đuổi việc luôn.

Và rồi tôi nghĩ đến Tưng, nhưng Tưng thì lại càng không, bởi Tưng đã bị teo buồng trứng và viêm thành tử cung, hậu quả của việc nạo hút thai tưng bừa bời từ hồi còn học phổ thông nên khả năng mang thai gần như bằng không.

Cuối cùng, sau khi đã loại hết tất cả những trường hợp không thể, thì chỉ còn lại hai người là Bưởi và Tình. Bưởi có một tật rất xấu là lúc giao cấu thường cho tay xuống cầm đầu bao để cấu. Tình thì lại có tính hay quên, thuốc tránh thai bác sĩ dặn là mỗi ngày uống một viên, nhưng vì quên nên có khi hai ba tuần liền không uống, đến khi uống thì lại uống cả một vốc tay, phải đến gần hai chục viên, bảo rằng uống bù cho những hôm quên.

Điều tôi băn khoăn bây giờ đó là không biết Bưởi (hoặc Tình) muốn gì ở tôi? Muốn tôi cho tiền đi phá thai, hay muốn tôi phải bỏ vợ để cưới cô ấy, để làm bố đứa bé? Tôi hoang mang lắm! Thế rồi tôi lấy hết can đảm, run run cầm điện thoại lên nhắn tin:

- "Em muốn gì? Bưởi phải ko?"

Lập tức có tin nhắn trả lời:

- "Em không phải là Bưởi, em là Tình, Lâm Tình đây! Anh quên rồi sao?"

- "A! Lam tinh a? Lam tinh thi lam sao ma quen duoc. Bay gio em muon gi? Noi luon di!"

- "Sao anh căng thẳng thế? Anh nên nhớ là Lâm Tình đang mang thai đứa con của anh đấy! Anh muốn cãi lộn à? Lâm Tình có thể đến tận nhà anh để cãi lộn đấy!"

- "Khong! Anh chan cai lon lam roi! Cai lon luc nay chi lam anh met moi them ma thoi!".

- "Biết điều vậy là tốt! Tự nhiên Lâm Tình thèm ăn lòng lợn tiết canh quá! Anh đến đưa Lâm Tình đi ăn rồi mình nói chuyện cụ thể nhé?".

- "Ok! Vay bay gio lam tinh o dau?".

- "Ở trường em!".

- "Ok! Cu o truong doi anh! Anh se den gap lam tinh ngay, nhung anh khong an long lon dau, anh chi hup tiet canh thoi".

Vậy là tôi lập tức lấy xe phi đến trường để đón Lâm Tình. Nhưng chưa kịp dắt xe ra khỏi cửa thì vợ tôi đã gọi giật lại:

- Anh đi đâu đấy?

- À!.. Anh đi gặp đối tác tí! - Tôi trả lời ấp úng.

- Ủa? Em tưởng anh đi ăn tiết canh? Ăn tiết canh thì không phải đi xa vậy đâu, ở nhà cũng có tiết canh cho anh ăn mà!

Dứt lời, vợ cầm cái guốc lao đến vả tới tấp vào mặt, vào mõm tôi, tiết canh từ mũi, từ mõm tôi tuôn ra xối xả. Vừa vả, vợ vừa dí cái điện thoại của vợ vào mặt tôi. Lúc này tôi mới biết rằng người vừa nhắn tin với tôi không phải là Bưởi, chẳng phải là Tình, mà là vợ. Tôi đã bị vợ lừa một cú đau điếng.

Vợ vẫn tiếp tục vả, mắt tôi hoa lên, tai tôi ù đi, tôi không biết liệu mình có sống sót được sau trận đòn này không, vì thế, trước khi quá muộn, tôi có vài lời muốn nhắn nhủ (cũng có thể gọi là những lời trăng trối nếu hôm nay tôi bị vợ đánh chết) đến những người đàn ông rằng: muốn giữ gìn hạnh phúc gia đình thì đừng bao giờ nhắn tin với gái lạ nếu bạn chưa chắc chắn rằng đó không phải là vợ mình; và hãy copy một danh bạ điện thoại dự phòng, để dù là khi có bị mất máy, mất sim thì kẻ xấu vẫn không thể lợi dụng cơ hội đó mà hãm hại ta được! Chúc vợ chồng các bạn luôn hạnh phúc!

Xem thêm các truyện khác của Võ Tòng tại: hoặc

~~~~~***~~~~~

CHUYỆN TÌNH CÔ CÔ - DƯƠNG QUÁ

Đang là giữa mùa đông nên khu rừng chìm trong âm u, lạnh lẽo. Từng bông tuyết nhỏ li ti bị những con gió cắt da cắt thịt thổi bay liêu xiêu trong không trung, bậu chi chít trên những tán lá rừng xám ngoét vì giá rét. Thời tiết kiểu này thì chỉ nằm đắp chăn, quắp chân là sướng nhất. Ấy vậy mà vẫn có một võ khách cụt tay đeo kiếm bên nách nhìn rất oách đang bước đi cà nhách trên con đường mòn trơn trượt dẫn vào rừng: Hẳn chính là Dương Quá!

Dương Quá tên thật là Dương To Quá, nhưng nếu để cái tên ấy mà hành tẩu giang hồ thì dễ bị đám nương nữ đa dâm quấy rối, làm phiền; dễ bị đám thất phu hèn nhân yếu sinh lý ghen ghét, đố kỵ, thành ra hẳn phải rút ngắn tên lại, thành Dương Quá.

Gần chục năm rồi hẳn không đi trên con đường này, không về lại khu rừng này, nhưng từng gốc cây, từng bụi cỏ, từng khúc cua, từng quãng lồi lõm, gồ ghề hẳn vẫn thuộc như lòng bàn tay, bởi đơn giản đây là nơi hẳn đã có những tháng ngày đắm say bên Cô Cô - một tuyệt sắc giai nhân đủ sức

khiến tất cả những gã đàn ông thực thụ mất khả năng tự chủ và tăng khả năng vào tù.

Tới ngã ba, Dương Quá rẽ xuống một con dốc nhỏ, hai bên cỏ mọc mượt mà. Con dốc đưa hẳn tới một hang đá với cửa hang phủ lòa xòa những bụi dây rau má. Lá rau má ở đây to quá, phải xấp xỉ bằng cái bánh đa, nghe giang hồ đồn là được lấy giống từ Thanh Hóa. Cửa hang đóng im ỉm, và sử dụng hệ thống khóa điện tử, muốn mở được cửa thì phải nhập mật mã. Dương Quá mỉm cười! Cái gì thì hẳn quên, chứ mật mã để mở cửa hang này thì hẳn không bao giờ quên được: 2412-609-9-69. Trong đó, 2412 tức là 24 tháng 12 - ngày mà Cô Cô mượn cơ muốn đi chơi Noel rồi gạ gẫm hẳn đi cùng; 609 là số phòng mà đêm đó Cô Cô và hẳn đã thuê để luyện công; 9 là số lượng bao cao su cả hai đã sử dụng; còn 69 là chiêu thức mà Cô Cô yêu thích nhất.

Dương Quá nhắm lại mật mã cho thật chính xác rồi toan bấm số mở cửa. Nhưng mới chỉ kịp đưa tay lên, hẳn đã giật bản mình bởi tiếng quát đanh thép ngay sau lưng:

- Dừng tay! Ai cho người tự tiện vào hang?

Dương Quá nghe vậy lập tức quay lại. Thì ra, người vừa lớn tiếng là Doãn Chí Bình, đệ tử đời chót của phái Toàn Chân Dài. Đây chính là kẻ đã hiếp dâm Cô Cô, dù sau khi được đưa đi kiểm tra thì Cô Cô vẫn còn màng trinh. Một cán bộ điều tra nói: "Trong quá trình hiếp dâm, hung thủ chỉ vừa mới nắm lên người nạn nhân thì đã xuất tinh nên màng trinh vẫn còn nguyên. Nhưng hành vi này cũng cấu thành tội hiếp dâm". Và sau đó Doãn Chí Bình bị đi tù, vậy tại sao giờ hẳn vẫn dám vác mặt đến đây nhỉ? Dương Quá còn đang mãi thắc mắc bản khoản thì đã lại nghe Doãn Chí Bình gằn giọng:

- Ta hỏi người là ai? Sao dám mở cửa hang?

Dương Quá đưa tay ra trước mặt từ tốn hành lễ rồi chậm chậm cất lời:

- Tại hạ là Dương Quá! Còn cái hang này là nơi mà cách đây gần chục năm tại hạ và Cô Cô đã có những tháng ngày quẩn quýt mặn nồng: sớm thi họa cầm kỳ, chiều xơi hoa thưởng nhụy, đêm đến thì làm bao chuyện dâm ô đồi trụy.

- Vậy ra người là Thần Điêu Đại Bịp sao?

- Chuẩn rồi ạ!

- Thần điêu mà sao không thấy chim? Chim của người đâu?

- Đây! Chim đây!

- Không! Không phải chim đấy! Ý ta muốn hỏi con chim điêu hay đậu trên vai người cơ!

- À! Con chim đấy bị cảm lạnh, sổ mũi nhiều quá nên kiệt sức chết rồi! Thế còn quan nhân? Tại sao không ở tù mà lại tới đây?

- Ta đi tù có vài năm thôi, cũng may là chưa kịp cho vào nên bị án nhẹ! Kể từ khi ra tù thì ta đã chuyển về hang đá này sống thử với Cô Cô. Ta và Cô Cô đang hạnh phúc, bởi vậy ta nghĩ người không nên quay lại đây thì tốt hơn!

Dương Quá nghe vậy thì ngửa mặt lên trời cười ha hả rồi đột nhiên cau mày, nghiêng răng nhả từng lời hằn học:

- Hoang đường! Hang đá này giống như nhà của ta, người là cái thá gì mà cấm ta trở lại?

- Một cõi không thể có hai chày! Vậy thì hôm nay, ta với người sẽ quyết đấu một trận, kẻ nào thua phải lập tức xách ba lô lên và đi khỏi đây. Người dám không?

- Được! Ta cũng rất muốn xem tài cán của người tới đây!

Doãn Chí Bình lập tức rút gươm ra múa loang loáng, lưỡi gươm chém vào không khí vù vù, phành phạch, bụi dưới đất bay mịt mù, lá trên cây rơi lả tả, đẹp như trong phim kiếm hiệp. Thấy Doãn Chí Bình cứ múa may mãi mà không ra đòn, Dương Quá đâm ra sốt ruột:

- Nhào zô đi ông, lâu thế?

- Phải khởi động đã chứ! Võ thuật cũng giống như bóng đá và bơi lội, trước khi vào trận cần phải làm nóng cơ thể từ từ, nếu không rất dễ bị căng cơ, chuột rút dẫn đến chấn thương. Ta khuyên người cũng nên lấy kiếm ra khởi động một chút đi!

- Khỏi! Ta đánh tay bo được rồi! Cắt bao quy đầu đâu cần dùng dao mổ trâu!

Bị Dương Quá chọc giận, Doãn Chí Bình liền vung gươm xông tới. Lưỡi gươm oằn mình rung lên bần bật và xé gió rin rít lao đi. Dương Quá rất nhanh lùi lại một bước, đồng thời khẽ xoay người khiến mũi gươm đi sượt qua vai. Sau cú đâm hụt, Doãn Chí Bình bị lỡ đà và hơi chúi về phía trước. Nhanh như cắt, Dương Quá luồn tay vào bụng của đối thủ nhắc bổng lên, xoay mấy vòng trên không trung rồi đập mạnh xuống đất nghe cái "bịch". Có vẻ như Dương Quá đã nương tay khi chọn bộ phận tiếp đất là móng, chứ nếu là đầu thì chắc chắn Doãn Chí Bình đã gãy cổ. Dù vậy, Doãn Chí Bình vẫn chưa gượng dậy nổi, hăn cứ nằm quằn quại trên mặt đất, một tay sờ móng, một tay ôm sủng đau đớn, xuýt xoa. Rồi hăn ngẩng cổ lên nhìn Dương Quá, mặt nhăn nhó, mồm mấp má, giọng run run:

- Chiêu thức người vừa dùng thuộc môn phái nào vậy? Ta chưa thấy bao giờ!

- Đó là chiêu Giáng Mông Dập Nát Củ, chỉ những đệ tử ruột của phái Quất Lâm Tự mới lĩnh hội được nó thôi. Sao? Người đã phục chưa? Còn

không mau rút khỏi đây?

Dương Quá vừa dứt lời thì đột nhiên Doãn Chí Bình bật dậy, lộn mấy vòng lại phía sau và lập tức xuống tấn. Mắt hấn đỏ ngầu những tia máu loảng ngoảng, miệng gằn từng tiếng:

- Người nghĩ Doãn Chí Bình này là kẻ dễ thua cuộc vậy sao? Đừng hòng! Hãy chờ tuyệt chiêu Nhất Dương Vật của ta!

Tức thì Doãn Chí Bình nhún chân bật mạnh lên không trung. Hấn lộn nhào mấy vòng rồi dặng chân lao về phía Dương Quá. Bỗng Dương Quá nghe cái "rầm", cửa hang đá mở toang và bóng một người con gái áo trắng thướt tha bay vụt ra. Đó chính là Cô Cô. Thấy Dương Quá đang gặp nguy, Cô Cô vội vã hét lên:

- Quá nhi cẩn thận! Tuyệt chiêu Nhất Dương Vật của hấn lợi hại lắm đó! Nếu bị trúng đòn, người Quá nhi sẽ mềm nhũn, mê dại, rên la, quần quai! Ta bị trúng đòn này của hấn nhiều lần rồi nên ta biết!

Về phía Dương Quá, không hiểu sao từ lúc nhìn thấy Cô Cô, hấn cứ ngây ra như người mất hồn. Ngay cả khi Doãn Chí Bình đã lao tới và áp sát rất gần thì hấn vẫn đứng im bất động, không hề thủ thế chống cự. Vậy là "Hự" - Dương Quá lãnh trọn độc chiêu Nhất Dương Vật của đối thủ vào giữa hậu môn. Chưởng lực quá mạnh khiến Dương Quá văng đi một đoạn khá xa rồi đập vào vách đá, gục xuống như một cây chuối, máu từ mũi, từ miệng hấn cứ vậy ộc ra...

Cô Cô gào khóc như điên loạn chạy tới ôm ghì Dương Quá vào lòng. Dương Quá lúc này mắt đã lờ mờ, hơi thở nặng nhọc, môi mấp máy, thều thào:

- Cô Cô ơi! Năm 2006, Cô Cô xinh đẹp vô cùng, tại sao năm nay gặp lại, Cô Cô lại tệt hại thế này?

- Cô Cô năm 2006 là Lưu Diệc Phi đóng, còn ta là Cô Cô phiên bản 2014 mà!

- Phiên bản nào thì Cô Cô vẫn phải xinh đẹp nhất ngậy, chứ sao Cô Cô lại giống như cô hồn thể này được! Đã vậy còn để tóc trông như hai cái đuôi gà nữa!

- Ta biết là kiểu tóc đuôi gà của ta chẳng ra làm sao! Nhưng vì ta đã ký hợp đồng là đại sứ thương hiệu độc quyền của KFC nên phải để tóc như vậy thôi!

- Vừa rồi, lúc Cô Cô chưa xuất hiện, ta đã trót nhận lời quyết đấu với Doãn Chí Bình, ai thắng sẽ được sống với Cô Cô. Nên khi nhìn thấy Cô Cô từ trong hang phi ra, ta đã quyết định sẽ đứng im chịu đòn, ta thà bị đánh chết còn hơn! Cảm ơn Cô Cô đã lao ra đúng lúc, chứ nếu Cô Cô ra muộn một tí thì ta đã thành kẻ chiến thắng mất rồi!

Máu từ miệng Dương Quá vẫn rỉ ra, hơi thở và giọng nói của hắn cũng yếu dần. Cô Cô thì vẫn khóc lặng, bờ vai run run, nước nở:

- Quá nhi ời! Chúng ta cách biệt gần mười năm trời, ai ngờ ngày gặp lại cũng là ngày âm dương ly biệt! Ta muốn được nghe giọng hát của Quá nhi lần cuối, giọng hát mà suốt gần mười năm qua chưa một ngày nào ta thôi mong nhớ! Được không Quá nhi?

Dương Quá lúc này cổ đã ngoẹo hẳn sang một bên, nhưng vẫn cố gắng há mồm cất giọng phều phào...

- Xin hãy là Cô của ngày hôm qua! Ú U Ú Ù!...Xin hãy để Quá một mình nơi đây! Ú Ù Ú U. Thà rằng là chết vẫn còn vui hơn! Ú U Ú Ù!!!

~~~~~***~~~~~

SẾP NHẬT

Công ty tôi vừa có một tên người Nhật sang làm dự án trong khoảng 3 tháng, và tôi được giao nhiệm vụ lái xe cho hắn. Lâu nay toàn lái xe cho các sếp Việt Nam, giờ lần đầu tiên được lái cho sếp Nhật nên tôi thấy hứng thú lắm! Tôi tức tốc ra vỉa hè mua quyển sách "Tự học tiếng Nhật cấp tốc" về để nghiên cứu. "Mình lái xe cho sếp Nhật thì cũng phải biết vài ba câu giao tiếp tiếng Nhật chứ!". Từ khi mua sách về, tôi nghiên cứu và tự học rất miệt mài, gần như không lúc nào tôi rời quyển sách (chỉ trừ lúc ăn cơm, lúc tắm, lúc ngủ, lúc xem tivi, lúc đi chơi và đi làm).

Bởi thế, hôm gặp sếp Nhật tôi tự tin lắm, chủ động bắt tay rất thân thiện và chào hỏi cực kỳ trôi chảy bằng tiếng Nhật:

- Mi đưa ku ra, ta xoa ku mi!

Có vẻ như tên Nhật đó không hiểu tôi nói gì thì phải, hẩn lắc đầu ngơ ngác rồi hỏi lại:

- Xoa ku ta chi? Ngu chi cho xoa, xa ku ta ra, xoa ku mi đi!

Tất nhiên là tôi cũng không hiểu hắn nói gì, vậy nên cuối cùng cả hai quyết định sử dụng tiếng Anh, dù rằng trình độ tiếng Anh của tôi và hắn cũng bập bẹ ngang nhau, nhưng may là vẫn đủ để đoán được ý mà đối phương đang muốn diễn đạt.

Một điều khá thú vị đó là tên sếp Nhật này lại nói được vài câu tiếng Việt, không phải "xin chào", "cảm ơn" - như mấy ông ngoại quốc, mấy chị đại sứ nước ngoài nào đó hay nói bọ bẹ trên tivi đâu, mà là những câu dài hẩn hoi, kiểu như: "Cấm ăn cắp vặt, ăn cắp vặt là phạm tội!", hoặc "Vui lòng ăn bao nhiêu lấy bấy nhiêu, ăn không hết sẽ bị phạt tiền", rồi cả "Không được dẫm chóa vào công viên này, nếu chóa ỉa ra phải tự mang phân chóa về"... Tôi nghe tên sếp Nhật ấy nói mấy câu đó thì ngạc nhiên và khen hẩn giỏi quá! Nhưng hắn chỉ cười mỉm rồi cất giọng đầy khiêm tốn:

- Giỏi gì đâu! Ở bên Nhật, mấy câu đó viết đầy trong siêu thị, nhà hàng, công viên, nhìn nhiều nên quen, nên nhớ thôi!

Một cảm giác tự hào chợt dâng trào trong lòng tôi ghen ngào. Tự hào là phải, bởi lâu nay người ta luôn coi tiếng Anh, tiếng Trung là hai ngôn ngữ phổ biến và được sử dụng nhiều nhất trên thế giới, nhưng bây giờ, tiếng Việt đang trỗi dậy và nhằm nhe lật đổ sự thống trị của hai thứ tiếng ấy. Giờ, đi ra nước ngoài, không chỉ ở Đông Nam Á, Châu Á, mà cả Phi, Mĩ, Úc, Âu, đâu đâu ta cũng có thể bắt gặp những dòng chữ tiếng Việt thân thương, dù rằng chúng được viết nguệch ngoạc, sai chính tả, thiếu dấu, thiếu vần, trên những tấm ván, tấm bìa nham nhở, lấm lem, nhưng chỉ vậy thôi cũng đủ để chúng ta cảm thấy nao lòng.

Ban đầu hào hứng bao nhiêu thì sau đó tôi chán nản bấy nhiêu. Người đời dạy rằng: "Thà có một kẻ thù giỏi còn hơn có một ông chủ dở hơi", quả là không sai. Trước đây, khi lái cho các sếp cũ thì phải 8 rưỡi, 9 giờ sáng tôi mới phải đánh xe đến đón các sếp, rồi chở sếp qua quán phở ăn sáng, xong uống café, đến công ty cũng đã là gần 10 giờ. Sếp làm việc đến 11 giờ thì lại chở sếp đi ăn trưa, uống bia, 3 giờ chiều đưa sếp quay lại công ty rồi 4 rưỡi đón sếp về, thế là xong. Những lúc sếp ăn uống, nhậu nhẹt thì thường là sếp gọi tôi vào ngồi cùng. Nếu hôm nào sếp tiếp khách sang, không được gọi vào, thì tôi lại ra xe ngả ghế xuống ngủ rất thành thoi.

Thế nhưng chỉ sau hai tuần làm lái xe cho thằng sếp Nhật dở hơi, tôi trở nên phờ phạc, bã bời. Đúng 6 rưỡi sáng tôi phải dậy chuẩn bị xe qua đón nó. Theo quy định của công ty thì 7 rưỡi mới là giờ làm việc nhưng chỉ khoảng 7 giờ 15 là nó đã có mặt và chui vào phòng làm việc luôn. Ngày trước đi với các sếp cũ tôi thường xuyên được các sếp cho ăn sáng, ăn trưa, uống bia, gái gú, hát hò, chứ từ ngày lái cho thằng Nhật này tôi toàn phải nhịn đói, vì sáng tôi đến đón nó thì nó đã ăn sáng xong rồi, trưa nó ăn qua quýt ngay tại phòng bằng đồ ăn nhanh rồi lại cắm đầu vào làm việc, tối nào

nó cũng ngồi lại công ty đến 7, 8 giờ, vậy nên tôi cũng phải ngồi chờ nó với cái bụng đói meo và khuôn mặt bơ phờ.

Chưa hết, nhiều lần đang đi, nó bắt tôi dừng xe lại, rồi nó mở cửa xe chạy vụt ra. Tôi tưởng nó đi đái, nhưng không phải, hóa ra nó nhặt cái vỏ bao cám con cò về để may túi xách. Đúng là thẳng dờ hơi!

Đặc biệt có lần tôi chở nó đi công chuyện, vừa đánh lái ra cổng thì tôi quệt ngay vào cái xe đạp cũ nát của ai đó dựng ở mé đường làm chiếc xe đạp đổ kèn, cái yên xe gãy gập và văng ra. Tôi đang định phóng đi thì thẳng sếp Nhật bắt tôi dừng lại, rồi nó mở cửa phi ra. Nó dựng cái xe đạp lên ngay ngắn, móc ra tờ 500 nghìn rồi kẹp vào tờ giấy, để vào giỏ cái xe đạp, trên tờ giấy nó nhờ tôi viết hộ rằng: "Tôi vô tình làm gãy yên xe của bạn. Hãy cầm tiền này để sửa xe, và hãy tha lỗi cho tôi".

Hôm sau, cũng đúng lúc đánh lái ra cổng, tôi lại quệt vào cái xe đạp cũ nát đó. Lần này thì cái yên không văng ra nữa mà là cái bàn đạp. Thằng Nhật lại nhảy xuống, dựng xe lên, bỏ 500 nghìn vào giỏ xe rồi để lại mảnh giấy: "Tôi vô tình làm gãy bàn đạp của bạn. Hãy cầm tiền này để sửa xe, và hãy tha lỗi cho tôi".

Hôm sau nữa, cũng đúng lúc đánh lái ra cổng, tôi lại quệt vào cái xe đạp đó. Lần này thì cái yên và cái bàn đạp không văng ra nữa mà là cái chắn xích. Tuy nhiên, hôm đó không có thằng Nhật đi cùng mà chỉ có mình tôi trên xe, vậy nên tôi phóng thẳng. Đang định nhấn ga lao đi thì từ bên đường, một cụ già lao ra chặn ngay đầu xe tôi, cụ vừa dang hai tay, vừa gào thét:

- Thằng chó! Dừng lại đền tiền sửa xe cho bà đi chứ! Tại sao hôm nay mày lại bỏ chạy?!

Tôi nghe vậy thì mở cửa, thò đầu ra bảo:

- Thôi đi bà ơi! Cái xe của bà bán cho đồng nát chắc được hai chục! Hôm nay có mình tôi thôi, thằng Nhật không đi cùng đâu! Nghỉ sớm đi!

Rồi một lần khác, đang vội nên tôi vượt đèn đỏ và bị công an tuýt còi. Theo bản năng, tôi nhấn ga vọt lên. Công an thấy tôi chạy thì cũng không đuổi theo nữa. Tưởng là xuôi, ai ngờ thằng Nhật ấy chửi tôi, nó nói rằng vượt đèn đỏ và bỏ chạy là phạm luật. Rồi nó bắt tôi quay xe lại chỗ công an nộp phạt đằng hoàng xong mới đi tiếp. Đúng là thằng dở hơi!

Lái xe cho thằng Nhật hôm ấy một thời gian thì tôi đã hiểu được tính cách của nó. Đi đường thấy cái vỏ bao cám con cò nào vứt bên đường thì tôi tự giác dừng lại cho nó xuống nhặt; chẳng may có quệt vào xe cộ hay đồ đạc của ai gây hư hỏng thì tôi cũng tự giác dừng lại để nó xuống trả tiền bồi thường; có lỡ quen chân vượt đèn đỏ hay đi ngược chiều thì cũng tự giác vòng xe ra chỗ mấy anh công an để nộp phạt.

Hôm ấy, thằng sếp Nhật bảo tôi ra sân bay đón một thằng Nhật khác. Cái thằng Nhật này mặt cứ lầm lì, từ lúc lên xe nó không nói với tôi câu nào. Tôi cũng chả quan tâm mà chỉ tập trung vào lái xe. Tập trung là thế, ấy vậy mà qua ngã tư tôi lại quen chân vượt đèn đỏ, và lại bị công an tuýt còi. Tôi đang giảm tốc độ và cho xe chậm chậm tấp vào lề bên phải theo hiệu lệnh của anh công an giao thông thì bất chợt thằng Nhật đó hét lên, và nó hét bằng tiếng Việt:

- Mày dừng lại làm cái đéo gì! Chạy luôn đi! Đường đông thế này công an không đuổi theo đâu!

- Em tưởng anh là người Nhật? - Tôi hỏi hấn bằng giọng thẳng thốt!

- Tao là người Nhật, nhưng tao sống ở Việt Nam mấy chục năm rồi! Chạy nhanh lên! ĐKM mày!

Xem thêm các truyện khác của Võ Tòng tại: hoặc

~~~~~***~~~~~

HẮN

Hắn là bạn cùng lớp đại học, và cũng là bạn thân nhất của Tòng. Sinh viên luôn là quãng thời gian đói ăn nhất, nhưng vô tư, nhiệt huyết và sôi nổi nhất. Bởi vậy, thời sinh viên của Tòng và hắn cũng có khá nhiều chuyện thú vị, Tòng xin kể lại vài vụ tiêu biểu để mọi người cùng nghe. Tòng xin phép không đưa tên thật của hắn ra đây, bởi giờ hắn đã có vợ, và bởi trong những chuyện Tòng sắp kể có những điều mà hắn chưa bao giờ và sẽ không bao giờ dám hé răng với vợ. Có thể, khi đọc bài này, vợ hắn cũng biết thừa là Tòng đang nói về hắn, nhưng vì không có tên cụ thể, nên nếu vợ hắn có tra hỏi thì hắn cũng sẽ cãi bay cãi phéng đi được - giống như cách hắn vẫn thường làm mỗi khi vợ hắn nghi ngờ hắn đi gái gú mà không có bằng chứng rõ ràng.

Lần đầu tiên tập trung lớp và nhìn thấy hắn, Tòng không có thiện cảm, thậm chí rất ngứa mắt, bởi cái mặt hắn gian gian, đều đều, cái dáng đi không không, trông rất sở Khanh và bậy bạ. Ngược lại, hồi đó Tòng quá đẹp zai, tuấn tú, gương mặt lương thiện, ánh mắt hồn nhiên, trong veo, thế nên nhiều người rất ngạc nhiên khi thấy hai kẻ khác nhau một trời một vực như vậy lại chơi thân được với nhau.

Hôm ấy hắn ngồi ngay bàn đầu, mặt vênh, co một chân lên ghế, nhìn khắc khổ như Lão Hạc ngồi trên cái chõng tre. Chỉ khi cô giáo vào lớp thì hắn mới chịu bỏ chân xuống. Vì là buổi đầu gặp gỡ nên cô giáo gọi từng người một đứng lên tự giới thiệu về bản thân mình. Hắn xung phong nói trước. Hắn nói khá dài dòng nhưng tối nghĩa nên Tòng không nhớ rõ lắm, chỉ nhớ là hắn có khoe rằng hắn biết hát và muốn hát tặng cả lớp một bài. Hắn hát bài gì Tòng cũng không biết tên, chỉ biết rằng bài đó có câu: "Lỡ mai anh chết em có buồn không? Sao em không đến khi anh còn sống?". Chẳng hiểu sao một bài hát buồn và đầy không khí âm u, chết chóc như thế nhưng qua phần thể hiện của hắn thì cả lớp lại cứ ôm bụng cười.

Hắn nói tiếng Việt thì khậm khực, khó nghe, nhưng nói tiếng Anh thì lại rất trôi chảy, nhanh như gió, luyến láy, nhấn nhá lên xuống rất chuyên nghiệp, tóm lại là nói như Tây (đấy là Tòng và các bạn cùng lớp nghĩ thế, chứ thầy cô giáo hay những người có chuyên môn cao thì chưa thấy ai lên tiếng công nhận hay xác thực điều đó). Hồi ấy sinh viên thi môn tiếng Anh vào đại học chỉ luyện từ vựng, ngữ pháp và làm đề, chứ nghe và nói thì cực dốt (2 kỹ năng này sau khi đỗ vào trường mới được luyện). Thế nên khi thấy hắn nói tiếng Anh như Tây, cả lớp đều rất nể phục!

Hôm ấy lớp Tòng đang lao động dọn cỏ trước cổng trường thì có hai thằng Tây tiến lại gần hỏi thăm gì đó. Hai thằng Tây ấy nói giọng bản xứ khá nhanh và khó nghe nên chưa ai hiểu chúng muốn gì. Đúng lúc cả lớp đang ngơ ngác thì may quá, hắn từ phía sau chen lên đứng trước mặt hai thằng Tây, rồi nói một câu tiếng Anh rất dài với giọng đầy tự tin, điêu luyện như thường thấy, nhanh và trôi chảy không kém giọng hai thằng Tây ấy. Hắn nói xong, hai thằng Tây nhìn nhau hoang mang, ngơ ngác. Thấy bọn chúng chưa hiểu, hắn lại nói lại, vẫn nhanh như gió, nhấn nhá, nghe rất sướng tai, nhưng hai thằng Tây vẫn há mồm, lắc đầu bất lực, rồi hậm hực bỏ đi. Hắn thấy vậy cũng lắc đầu ngán ngẩm:

- Tây đéo gì mà kỹ năng nghe kém thế!

Trước đó, Tòng và cả lớp cứ nghĩ rằng hắn giỏi như Tây, nhưng đến khi ấy thì tất cả mới vỡ lẽ rằng, thực ra, hắn giỏi hơn Tây.

Trên lớp, Tòng và hắn ngồi cạnh nhau, và ngồi bàn cuối cùng. Lớp có bạn Lê là bí thư rất xinh gái, ngồi phía trên, cách mấy bàn gì đó. Bạn Lê này rất hay quay lại và nhìn xuống bàn của Tòng với một ánh mắt rất đăm đũi. Tòng tin là Lê nhìn Tòng, nhưng hắn thì tin là Lê nhìn hắn. Và thú thật về sau Tòng cũng không biết chắc là Lê nhìn hắn hay nhìn Tòng, bởi ánh mắt Lê đen nháy như hạt cà-phê, cứ đảo qua đảo lại hết bên ni rồi lại bên tê. Thế nhưng có một điều chắc chắn rằng Lê đã thích một trong hai thằng, và cũng chắc chắn một điều rằng cả hai thằng đều thích Lê.

Chắc các bạn đang nghĩ đến một kịch bản tồi tệ đó là tình bạn của Tòng và hấn sẽ rạn nứt vì Lê? Không! Bởi Tòng và hấn rất rạch ròi trong chuyện tình cảm, thế nên hai thằng thống nhất sẽ cạnh tranh lành mạnh. Thằng nào tán được Lê thì thằng ấy hưởng, thằng thua cuộc không được phép cay cú và phá đám. Thậm chí, hôm hấn rủ Lê đi chơi, Tòng còn cho hấn mượn xe đạp của Tòng, vì xe của hấn hỏng phanh và hay tuột xích. Ngược lại, đến hôm Tòng đi chơi với Lê thì hấn lại cho Tòng mượn quần, vì quần của Tòng hơi chật đũng. Chật đũng thì vẫn có thể mặc đi học hoặc đi lao động được, nhưng đi chơi với gái mà chật đũng thì nó khó chịu và bí bách lắm!

Sau hai tuần tấn công, tán tỉnh thì ưu thế vẫn chưa thực sự nghiêng về bên nào. Lê cởi mở, vui vẻ với cả hai, rủ đi đâu cũng đi, mời ăn gì cũng ăn.

Chiều hôm đó, Tòng và hấn đang ngồi uống nước ở công trường để bàn tính phương án cũng như các đường đi nước bước tiếp theo hòng cửa sổ dứt điểm em Lê trong thời gian nhanh nhất nhằm giảm thiểu đến mức thấp nhất chi phí và công sức của cả hai thì bỗng nghe tiếng xe máy vít ga rền rền phóng từ cổng ký túc phóng ra, trên xe là một đôi nam nữ. Thằng ngồi trước thì Tòng và hấn không để ý, nhưng khi nhìn thấy con bé ngồi sau thì cả hai há hốc mồm sững sốt, bởi đó chính là Lê. Lê ngồi sau ôm thằng đó chặt cứng, gục đầu vào vai nó rất tình cảm. Chiếc xe đã phóng đi rất xa, chỉ để lại đằng sau lớp khói trắng nhạt nhòa, khét lẹt bay vút vờng trong không trung khiến mắt hai thằng cay xè. Cay là phải, thằng đó là giai thành phố, nhà giàu, có xe máy, Tòng với hấn tuổi gì mà đấu lại được thằng đó?! Thế rồi Tòng quay sang vỗ vai an ủi hấn, và cũng là an ủi chính mình:

- Thôi! Tiếc làm gì, cái thứ con gái ham giàu và ngu dốt ấy không xứng đáng để tao với mày phải buồn đâu!

- Ham giàu thì đúng rồi! Nhưng còn ngu dốt thì tao chưa hiểu? - Hấn hỏi.

- Thì đó, hai thằng đàn ông vừa đẹp người, vừa đẹp nét như tao với mày mà nó không biết nâng niu, lại để tuột mất thì rõ là ngu còn gì!

Hắn nghe vậy thì gật gù:

- Ủ! Công nhận!

Không những tán gái dở mà hắn đá bóng cũng rất tệ, đá 10 quả thì thường là hụt 5 quả, kể cả là khi chỉ có một mình hắn một bóng, không có ai tranh chấp, thì hắn vẫn đá hụt. Ưu điểm duy nhất của hắn đó là lực sút rất mạnh. Những quả hắn đá hụt thì không nói làm gì, nhưng nếu may mắn mà trúng thì bóng sẽ đi rất căng với lực bay thật khủng khiếp. Bởi thế những trận đấu mà có hắn tham gia thì thường rất buồn tẻ và bị nát vụn bởi bóng thường xuyên bị sút qua mái nhà, lăn vào trong vườn hoặc bay ra đường. Với lực sút như thế nên độ sát thương trong mỗi cú sút của hắn (nếu trúng bóng) sẽ là rất lớn. Đã có thằng bị hắn sút bóng trúng hạ bộ phải đưa đi cấp cứu. Kể từ sau khi xuất viện, thằng đó bị một cục u lên ở ổ, giọng nói cũng trở nên nhẹ nhàng, dịu dàng, và lả lướt hơn.

Sau một thời gian chơi với nhau thấy hợp thì Tòng và hắn quyết định thuê phòng trọ rồi dọn về sống với nhau để cùng hỗ trợ nhau trong học tập và sinh hoạt. Đó cũng là thời điểm mà các cửa hàng Internet bắt đầu xuất hiện và lập tức chứng tỏ sức hấp dẫn ma mị của nó. Hắn nghiện nét trước, rồi rủ rê, lôi kéo Tòng nghiện theo hắn. Ngày nào không được ra ngồi nét là ngày đó người cứ nôn nao như bị say thuốc lào.

Thế nên dù hôm sau thi Triết nhưng hôm trước Tòng và hắn vẫn ngồi cả ngày ở quán nét, chẳng ngó ngàng gì đến sách vở. Bởi vậy vào phòng thi Tòng không làm được bài, và cũng không thể quay bài, vì giám thị coi cực chặt, và Tòng chắc rằng hắn cũng thế. Quả đúng vậy, khi thời gian làm bài mới trôi qua chưa được một nửa thì đã thấy hắn đứng dậy nộp bài đi về trong ánh mắt ngờ ngàng, ngưỡng mộ của cả lớp (trừ Tòng), bởi nhìn cái

mặt vênh vênh, tươi rói của hắn thì chẳng ai dám tin là hắn phải nộp giấy trắng.

Hắn nộp bài xong thì lững thững ra về. Đi gần đến cửa, hắn bất ngờ quay lại nhìn Tòng rồi nói rất to:

- Tao về trước cắm cơm! Lát mày về sau mua thêm thịt với rau nhé!

Cả phòng thi há hốc mồm nhìn hắn sững sốt. Nhưng khi sự sững sốt ấy còn chưa kịp ngớt thì lại nghe giọng Tòng cất lên:

- Mày cắm cơm thì đổ vừa vừa nước thôi! Hôm trước mày cho đầy nước vào làm cơm nhão nhoét, ăn chán chết!

Tòng ngồi chơi thêm lát nữa rồi cũng đứng dậy nộp bài đi về. Tất nhiên là Tòng cũng nhận được ánh mắt ngưỡng mộ của cả phòng. Ở đời, chúng nó chửi mình, lườm mình thì nhiều, chứ những ánh mắt ngưỡng mộ như thế thật hiếm lắm, đâu dễ mà kiếm được, bởi vậy, có cơ hội thì phải biết tận hưởng, dù rằng sau đó cả Tòng và hắn đều phải thi lại.

Rồi đến đợt ấy, mấy ngày liền, Tòng thấy hắn cứ thần thờ, ngẩn ngơ, hay cười thăm rồi suy nghĩ vu vơ. Tòng gặng hỏi lý do thì hắn bẽn lẽn trả lời:

- Tao yêu rồi!

- Yêu ai? Tên gì? Ở đâu? - Giọng Tòng gay gắt.

- Tên thì tao không biết, chỉ biết nó ở Nam Định, đang học lớp 12!

Hóa ra, hắn quen con bé ấy qua Yahoo Chat, mấy ngày vừa rồi hai đứa thường xuyên chat với nhau, và đã chính thức nhận lời yêu nhau từ chiều qua. Khi Tòng hỏi hắn là liệu có vội vàng quá không khi mà hắn thậm chí

còn chưa biết tên con bé, hơn nữa hai đứa lại ở quá xa nhau. Hấn nghe vậy thì nhìn Tòng rồi cười đầy mỉa mai:

- Mà thì biết gì về tình yêu? Đã là tình yêu đích thực thì không cần biết tên, không sợ khoảng cách!

Đế rồi sáng hôm sau, Tòng ngủ dậy thì không thấy hấn đâu, chỉ thấy một mảnh giấy để lại: "Tao mượn tạm xe đạp của mày đem cầm, một chiếc của tao cầm không đủ. Tao phải xuống Nam Định bởi tao chỉ có hai lựa chọn: hoặc gặp em ấy, hoặc là chết vì bị nổi nhớ dày vò! Mày đừng chửi tao khùng, vì mày chưa biết thế nào là tình yêu đích thực đâu".

Chiều tối hôm đó, Tòng thấy hấn thất thểu quay về phòng trọ, mặt buồn hiu. Tòng hỏi: "Sao thế?", hấn bảo: "Chia tay rồi!". Tòng lại hỏi: "Xấu quá à?", hấn gất lên: "Tình yêu đích thực thì không quan trọng đẹp xấu!". Tòng hỏi tiếp: "Thế sao lại chia tay?", hấn trả lời: "Tại ngồi bên nó tao không nói được câu nào!". Tòng bảo: "Ừ! Đã là tình yêu đích thực thì chỉ cần nhìn nhau là đủ, mọi lời nói đều thành thừa thãi!". Hấn lại gất lên: "Không phải! Nó bị hoỉ nách! Mùi kinh lảm! Tao cứ mở miệng ra là cái mùi khùng khiếp ấy nó xộc vào họng, buồn nôn vô cùng!".

Giờ, cứ ngồi đâu, gặp ai bị hoỉ nách, và người thấy mùi hoỉ nách của họ là Tòng lại nhớ đến hấn. Dẫu vậy, Tòng thực sự thấy mình may mắn vì có thằng bạn như hấn, bởi nhờ hấn Tòng mới nghiệm nét, mới bị thi lại, học lại, mới được trở thành sinh viên thực thụ, bởi ai đó đã nói rằng, sinh viên mà chưa bị thi lại, học lại thì chưa phải sinh viên. Tòng cũng đội ơn hấn vì nhờ hấn Tòng mới biết thế nào là cầm xe, mới trở thành khách quen, được chị chủ cửa hàng cầm đồ rất quý. Cùng là chiếc xe đạp ấy, nếu thằng khác cầm chỉ được 3 trăm, biên lai ghi rõ thời hạn cầm, nếu quá hạn mà chưa có tiền sẽ bị mất xe, nhưng nếu là Tòng đích thân mang ra thì chiếc xe ấy sẽ cầm được ít nhất 5 trăm, khỏi cần ghi biên lai, lúc nào có tiền mang ra chuộc xe cũng được, mà không có tiền thì thôi, khỏi chuộc. Bởi thế, Tòng không chỉ cầm xe cho bản thân mình mà còn được các bạn cùng lớp, cùng

trường tin tưởng nhờ cảm giúp xe của họ. Mỗi lần như thế, họ đều biểu Tòng một vài chục gọi là cảm ơn! Thử hỏi, nếu không nhờ hăn chỉ bảo, làm sao Tòng có được những đồng tiền chân chính ấy?

Không biết có phải vì còn lưu luyến với con bé quê Nam Định ấy hay không mà sau này khi đã ra trường, đi làm, thậm chí là khi đã lấy vợ, thỉnh thoảng hăn lại rủ Tòng xuống Quất Lâm chơi. Tất nhiên là Tòng từ chối, bởi hăn có người yêu cũ ở đó thì hăn xuống, chứ Tòng không có thì xuống đó làm gì?

Xem thêm các truyện khác của Võ Tòng tại: hoặc

~~~~~***~~~~~

TUYỂN TẬP TRUYỆN TRÀO PHÚNG HAY NHẤT CỦA VÕ TÔNG ĐÁNH MÈO

Đình Long
www.dtv-ebook.com

Tổng Hợp Phần Iv

CHIẾC ĐỆM LÒ XO

Tôi là một chiếc đệm lò xo! So với loại đệm mút thông thường thì đệm lò xo chúng tôi đắt hơn một chút bởi chúng tôi êm ái hơn, ít bị xẹp, và lâu bị lún sụt hơn. Một số người già thường không thích đệm lò xo, bởi khi nằm sẽ có cảm giác bấp bênh, chông chênh do lò xo có tính đàn hồi mạnh: tức là khi bạn tác động vào tôi một lực thì các lò xo bên trong tôi sẽ nhận và phản hồi lại bạn một lực có độ lớn gần bằng lực tác động ban đầu. Nhưng chính đặc tính này lại khiến đệm lò xo chúng tôi được các cặp vợ chồng trẻ (hoặc các bạn trẻ chưa có vợ có chồng nhưng thường xuyên làm chuyện vợ chồng) rất ưa chuộng.

Cơ chế phản lực của lò xo giúp các bạn trẻ đỡ tốn sức hơn rất nhiều bởi nó giống như một hệ thống trợ lực, cộng hưởng nhịp nhàng khiến các bạn trẻ dễ dàng hưng phấn, thăng hoa, cùng nhau bay cao, bay xa, lên đến tận thiên đàng.

Các cặp vợ chồng trẻ thích chúng tôi, nhưng chúng tôi không thích họ mà chúng tôi thích những ông bà già, những thanh niên FA, hoặc những cô, những chị ở góa. Lý do vì sao chắc các bạn cũng tự hiểu, bởi ai cũng mong sống yên bình chứ chẳng có ai muốn mình suốt ngày bị đập uỳnh uỳnh. Tất nhiên, cái gì cũng có giá của nó, tuy không có những cuộc vật lộn tra tấn

thể lực và áp bức độ đàn hồi của lò xo nhưng mấy ông bà già lại có cái bệnh hay đái dầm, thậm chí là ỉa đùn. Nhưng thế vẫn là may mắn, bởi người ta chết vì kiệt sức thì nhiều, chứ chết vì bẩn thì có mấy!

Giờ ở cửa hàng chỉ toàn đệm mút, đệm cao su, chứ đệm lò xo thì gần hết rồi, còn có đúng 2 chiếc: là tôi và một thằng nữa. Thế nên khi có một đôi vợ chồng trẻ đến cửa hàng và hỏi mua đệm lò xo thì cả hai chúng tôi đều giật thót mình, mặt xanh, dúm dỏ, vì không biết đứa nào sẽ bị bán đi. Và rồi cái vận đen đó rơi vào tôi. Tôi bị thằng chớ hàng cho vào túi rồi chẳng lên xe chớ thẳng tới nhà đôi vợ chồng trẻ ấy.

Đến nơi, tôi bị đưa thẳng lên giường ngủ. Hình như đôi này mới cưới thì phải, bởi tôi thấy cái khung ảnh cô dâu chú rể cười hả hê treo trên tường còn bong bóng mùi sơn, thơm thơm mùi gỗ, và bởi họ còn rất hăng hái. Cái thằng chớ hàng vừa nhận tiền và bước ra khỏi phòng là họ lập tức đóng sập cửa, rồi vợ nháy mắt với chồng:

- Kiểm tra độ đàn hồi của đệm luôn chứ anh?

Anh chồng không nói gì, bế bổng vợ rồi quăng lên tôi nghe cái "hự". Mấy cái lò xo bên trong tôi co lại rồi bật ra, đẩy bổng chị vợ lên cao. Và rồi anh chồng nhào tới cái "uỳnh", rồi sau đó là liên tục những tiếng "Hừ hự! huỳnh huỵch". Mắt tôi nhắm nghiền lại hứng chịu cơn đệm chấn cuồng dại. Cảm giác như những vòng thép trên các lò xo của tôi đã bị nén sít lại với nhau bẹp dí, rồi lập tức lại bung ra hết cỡ, rồi lại bị nén xuống tận cùng. Tôi run rẩy, rùng mình. Phải đến gần nửa tiếng sau thì cơn đệm chấn ấy mới dừng lại, và chỉ khi ấy tôi mới biết là mình vẫn còn sống, vẫn còn tồn tại. Vừa mới mua tôi về mà họ đã đánh phủ đầu tôi một trận tả tơi thế này, không hiểu những ngày sắp tới, số phận tôi sẽ ra sao?

Nhưng rồi tôi đã thờ phào, và thấy mình may mắn, bởi vợ chồng nhà này đều làm theo ca: cô vợ đi làm từ 8 giờ sáng đến 8 giờ tối, còn anh chồng đi từ 10 giờ đêm đến 10 giờ sáng hôm sau mới về. Nghĩa là vợ

chồng nhà họ chỉ ở bên nhau được đúng 2 tiếng buổi tối từ 8 đến 10 giờ, hơn nữa, đó lại là thời điểm cô vợ vừa đi làm về mệt mỏi, hôi hám, phải lo tắm rửa, ăn uống, nên khả năng xảy ra đê mê chấn dương nhiên sẽ giảm đi. Quả đúng như vậy, trong suốt một tuần đầu tiên ở với vợ chồng họ, tôi chỉ bị hành hạ có 6 lần (không tính lần kiểm tra đàn hồi lúc mới mua về, và không tính 3 ngày cuối tuần cô vợ bị đên đỏ).

Và dù sao thì trong tuần đầu tiên đó, tôi vẫn được yên ổn hoàn toàn trong cái khoảng thời gian mà một trong hai người họ đi làm. Nhưng sang tuần thứ 2 thì mọi việc bắt đầu trở nên tệ hại.

10 giờ đêm anh chồng đi khỏi nhà thì khoảng 11 giờ, một lão béo ục, đầu trọc, to như con bò mộng đã lọc cọc mò tới. Khi gã béo ôm cô vợ và gieo cái thân hình hộ pháp của gã xuống giường, tôi cảm giác như mình bị nghẹt thở, lò xo bị nén cực đại tạo ra những tiếng kêu "kịch kịch" nghe nặng trĩu. Suốt trong tuần thứ 2, ngày nào gã béo cũng đến vào lúc 11 giờ đêm, và ra về vào sáng sớm hôm sau, trước khi anh chồng đi làm về.

Còn anh chồng thì hơi khác một chút, vì biết là vợ đã đi làm lúc 8 giờ sáng, nên khi về, anh ấy tự tin dẫn theo một cô gái khác về cùng. Chị này còn rất ngon, tóc xoăn, da trắng ngần, mỗi tội người gầy nhẳng. Nhìn thấy chị ấy, tôi đã mừng thầm, bởi dù sao so với gã béo như con bò mộng kia thì rõ ràng là chị này nhẹ nhàng hơn nhiều, mà nhẹ thì hẳn là tôi sẽ dễ thở hơn. Nhưng tôi đã lầm, chính vì gầy guộc, mảnh khảnh, nên hai cái đầu gối và hai cái khuỷu tay chị ấy nhọn hoắt, đã vậy chị ấy lại thường xuyên đặt toàn bộ trọng lượng của cơ thể chị ấy vào 4 cái điểm nhọn hoắt ấy, còn các bộ phận khác hoặc là bồng hẫng lên, hoặc là duỗi thẳng ra quờ quạng, hươ đi hươ lại vu vơ trên bề mặt tôi.

Chị này còn một tính xấu nữa là những lúc phấn khích quá chị ấy hay cào cấu lung tung. Những đầu móng tay sắc nhọn của chị ấy bấm sâu vào tôi mà xé, mà giật, cứ như thế tôi là thủ phạm đã khiến chị ấy rơi vào trạng thái thăng hoa điên loạn ấy vậy! Suốt trong tuần thứ 2, sáng nào chị đó

cũng đến, và chỉ rời đi khi trời đã tối, và tất nhiên là trước thời điểm cô vợ đi làm về.

Khỏi phải nói là tôi xuống sắc và tiêu tụy nhanh tới mức nào! Hôm mới mua về da tôi căng mịn, chắc chắn, đầy sức sống, vậy mà giờ, chỉ sau một tháng bị hành hạ, tôi xọp xuống, rạc đi, bề mặt nhấp nhô, lồi lõm, đầy những vết sần xước do cào xé, chi chít những vết ố vàng, loang lổ do mồ hôi, nước mắt và thành quả lao động của mấy người họ rơi rớt xuống trong quá trình làm việc hăng say. Và rồi điều gì đến đã phải đến: một chiếc lò xo trong bụng tôi do không chịu được sức đập liên tục đã bực ra và lòi hẳn lên trên bề mặt đệm một đoạn phải bằng gần gang tay.

Thật may là lúc ấy, dù đang có hai người nằm trên đệm, nhưng cái lò xo lại không xuyên trúng vào ai mà chỉ đâm vào khoảng không giữa hai đùi của cô vợ, cách giao điểm của hai đùi chỉ vài cen-ti-mét. Lúc đó gã béo đang lú lúi nên không biết đến sự hiện diện của cái lò xo, nhưng cô vợ thì có vẻ như đã cảm nhận được, cô bấu vai, ghì sát đầu gã béo xuống rồi thì thầm vào tai hẳn:

- Hình như nó chui ra ngoài rồi!
- Đâu! Chui đâu! Vẫn ở trong mà!
- Thế thì cái gì ấy nhỉ?

Cả hai nhóm dậy và hiểu ra vấn đề. Gã béo có vẻ như hơi lo lắng nhưng cô vợ đã kịp trấn an:

- Yên tâm, chồng em không để ý đâu! Cứ lấy tay nhét tạm nó xuống là được!

Hôm sau, lúc anh chồng đưa người đàn bà gầy nhảnh ấy về thì trông tôi vẫn bình thường. Nếu không tinh mắt thì thật khó mà phát hiện ra ở giữa bụng tôi có một vết rách nhỏ đã được vuốt lại rất phẳng phiu. Chỉ đến khi

hai người họ quần vào nhau và bắt đầu có những vận động thì cái lò xo ấy mới lại đâm qua vết rách cũ và trồi lên. Ngay sau khi cái lò xo bật ra, ả đàn bà gầy nhằng ấy liền bấu vai, ghì cổ anh chồng xuống rồi thì thầm:

- Hôm nay vào sớm thế anh?

- Đâu! Vào đâu! Vẫn ở ngoài mà!

- Thế thì cái gì ấy nhỉ?

Và rồi anh chồng và ả đàn bà gầy nhằng ấy cũng chọn cái cách mà cô vợ và gã béo đã làm: nhét tạt cái lò xo xuống dưới rồi vuốt lại chỗ vết rách cho thật phẳng phiu.

Bình thường khi hành sự, hai vợ chồng nhà ấy thường lăn lộn khắp cả: lúc thì đầu giường, khi thì cuối đệm, có bữa hăng quá còn trôi ra mép rồi rơi xuống đất. Thế nhưng hôm nay, chẳng ai bảo ai, cả hai vợ chồng cứ nằm nép về một góc, không người nào dám lăn hay xoay người ra gần khu vực trung tâm cả. Và rồi nghe cái "bụp", chiếc lò xo xé vải chui lên...

Lập tức vợ chồng nhà đó chẳng tôi lên xe và chở thẳng tôi trở lại cửa hàng. Họ quăng tôi xuống trước mặt ông chủ, lớn tiếng chửi bới rằng đệm người ta dùng cả chục năm không sao, đệm này thì mới một tháng đã bục. Ông chủ tôi xin lỗi rồi rít rồi hứa sẽ đổi ngay cho vợ chồng nhà đó một cái đệm lò xo khác.

Như tôi đã nói từ đầu, cửa hàng giờ chỉ còn hai chiếc đệm lò xo: là tôi và một thằng nữa. Khi tôi bị trả về nghĩa là thằng đó phải bị đưa đi thế chỗ. Tôi và thằng đó khá thân nhau, bởi vậy, sau một tháng trời xa cách, chúng tôi có rất nhiều chuyện để kể, để hàn huyên, tâm sự. Thế nhưng chưa kịp nói với nhau câu nào thì nó đã bị cái thằng giao hàng vác đi, chẳng lên xe rồi chở thẳng đến nhà đôi vợ chồng ấy. Dẫu vậy, tôi không buồn, bởi tôi biết, cùng lắm là một tháng nữa nó sẽ lại quay về đây bầu bạn với tôi. Bây giờ, tôi chỉ thấy thương ông chủ, năm nay hàng hóa ế ẩm, lại gặp phải vợ

chồng nhà này, mỗi tháng chúng nó đến lấy một cái đệm mới về dùng, dùng vài bữa rách chúng nó lại mang đến bắt đền và đổi lấy cái mới. Buôn bán như thế thì cái ngày sập tiệm cũng đâu còn xa xôi nữa!

Xem thêm các truyện khác của Võ Tòng tại: hoặc

~~~~~***~~~~~

DỊCH VỤ CHO THUÊ BÀ GIÀ NOEL

Theo số liệu thống kê không chính xác thì tỉ lệ nam thanh niên FA ở nước ta hiện nay rất cao, vào khoảng 69%, trong đó hầu hết là FA bẩm sinh (tức là từ lúc đẻ ra đến giờ vẫn FA, số ít còn lại là FA súc sinh (tức là đã từng có bạn gái nhưng bị bạn gái cắm sừng, vì có sừng nên họ giống trâu bò, tức là gia súc, vì vậy ta gọi là FA súc sinh để phân biệt với FA bẩm sinh).

Mấy thanh niên FA này ngày thường thì còn đỡ chứ vào những dịp như Noel hay Valentine thì trông họ rất tội. Họ ngại ra ngoài, chỉ ở trong nhà, thỉnh thoảng hé cửa trông ra đường, nơi tập nập những đôi uyên ương, gườm gườm lườm theo những thằng đang có gái ôm eo từ phía sau với ánh mắt chan chứa niềm đau.

Để xoa dịu phần nào những nỗi đau và thiệt thòi ấy, năm nay, chúng tôi chính thức cung cấp dịch vụ cho thuê bà già Noel phục vụ các nam thanh niên FA, giúp họ thỏa mong ước được chở gái ôm eo đằng sau đi chơi Noel, để họ được một lần ngẩng đầu, vênh mặt lên với đời, rồi hôm sau lại trở về với cảnh lủi thủi, đơn côi.

Các bà già Noel của chúng tôi đều có độ tuổi từ 18 đến 20, trẻ trung, yêu đời, trong sáng, nhí nhảnh, con gái nhà lành. Khi ký hợp đồng thuê bà già Noel của chúng tôi, các thanh niên FA sẽ có các quyền lợi sau đây:

- Các thanh niên được quyền đưa bà già Noel đi ăn. Lưu ý là các bà già Noel đều là con gái nhà lành nên không thể ăn uống bậy bạ, tuyệt đối không được bắt bà già Noel của chúng tôi ăn chuối, dưa chuột, xúc xích hay trứng chim cút. Nếu vẫn cố tình bắt các bà già Noel của chúng tôi ăn thì các thanh niên FA phải trả thêm tiền. Tiền trả thêm nhiều hay ít phụ thuộc vào thời gian ăn lâu hay nhanh.

- Các thanh niên có thể yêu cầu bà già Noel cầm tay mình. Nhớ là chỉ cầm tay, không được bắt cầm linh tinh.

- Các thanh niên được quyền đưa các bà già Noel vào nhà nghỉ, nhưng chỉ được phép nằm ôm nhau đứng đắn, nghiêm túc, cùng nhau tâm sự, chia sẻ những vui buồn trong cuộc sống. Nếu trời nóng quá thì cả hai có thể cởi quần áo nằm ôm nhau cho mát, nếu vẫn chưa mát thì có thể vào tắm chung. Nhưng nhớ là phải đứng đắn, đàng hoàng, lành mạnh, nghiêm cấm mọi hành vi bậy bạ. Nếu cố tình làm chuyện bậy bạ thì phải có sự thỏa thuận và đồng ý của bà già Noel về giá cả và số lượng.

Đối với các nam thanh niên FA từ 90 tuổi trở lên thì chúng tôi sẽ cho các bà già Noel phi xe máy đến đón và đưa các bạn ấy đi ăn, đi chơi, vì trời lạnh mà để các bạn ấy lái xe thì nguy cơ đổ vỡ hợp đồng là rất lớn (có điều khoản quy định là nếu bên thuê chết đột ngột thì lập tức hợp đồng sẽ bị vô hiệu).

Hiện chúng tôi đang có chương trình khuyến mại tặng một lọ Rocket 1h và một hộp Durex 10 chiếc cho tất cả các khách hàng ngay sau khi ký hợp đồng. Khách hàng nào thuê từ hai bà Noel trở lên sẽ được tặng thêm một phiếu mua hàng trị giá 69 triệu đồng tại cửa hàng bao cao su và đồ chơi người lớn. Nhanh tay lên nhé, vì chương trình khuyến mại chỉ áp dụng trong 3 ngày, bắt đầu từ ngày mai và kéo dài cho đến hết ngày hôm qua. Mọi chi tiết xin liên hệ trực tiếp theo địa chỉ: số 115, Đường Lê Văn Luyện, Tp. Bắc Giang.

Xem thêm các truyện khác của Võ Tòng tại: hoặc

~~~~~***~~~~~

SAO EM NỮ VỘI Ế CHỒNG?

Lười lấy chồng, không muốn lấy chồng đang trở thành một căn bệnh khá phổ biến, có mức độ lây lan nhanh và rộng. Triệu chứng chung của những chị em mắc bệnh này là họ thường tự đặt ra trong đầu mình câu hỏi: "Tại sao phải lấy chồng?". Đương nhiên là họ không trả lời được câu hỏi ấy, họ không tìm thấy tác dụng, lợi ích của việc lấy chồng, và thế là họ vẫn lười, vẫn ngại, và vẫn không muốn lấy chồng!

Bởi vậy, ở bài viết này, tôi muốn giúp các chị em hiểu được rằng lấy chồng có những lợi ích và tác dụng gì!

Nói gì thì nói, lấy chồng vẫn hơn là không lấy chồng, nếu không hơn thì tại sao hàng tỉ tỉ đàn bà trên thế giới này, từ xưa đến nay, vẫn quyết định lấy chồng, thậm chí còn có những bộ tộc theo chế độ đa phu, tức một đàn bà được phép lấy nhiều chồng. Chẳng thế mà người đời vẫn nói rằng:

Có chồng như đĩa có đôi

Như chày có cối, như nồi có vung.

Không chày cối sẽ lạnh lòng

Lấy gì mà già từng bưng thả phanh?

Không vung nồi cũng lạng thình

Lấy gì úp ngửa, đập dình sớm hôm?

Mấy chị em mắc bệnh ngại lấy chồng đọc xong bài thơ chắc sẽ bĩu môi: "Xời! Lo gì! Mình ngon nghề, mơn mớn thế này, ới một tiếng là có cả

chục thẳng đến tận nơi phục vụ, sợ gì thiếu chày, thiếu vung!"

Các chị em nói thế cũng đúng! Nhưng mà các chị em nên nhìn xa hơn, trông rộng hơn. Bởi con gái có lứa có thì! Giờ các chị em còn xinh tươi thì chúng nó đương nhiên sẽ săn đón, nâng niu, nhưng sau này, khi đã có tuổi, khi phụ tùng đã héo quắt, sờ sờ, khi những cái ngon nghề đã trở nên nhẵn nhúm, sần sùi như da con cóc ghè, khi những cái mơn mớn đã đau dúm và làm người ta phát sồn, thì liệu chị em gọi chúng nó còn nhào tới? Bởi đàn bà là tập hợp của những mâu thuẫn đến khắc nghiệt: dù thân xác đã lão hóa, dù cơ thể đã về già, nhưng ham muốn và khao khát trong con người họ thì dường như lại ngày càng thêm bùng cháy, thăng hoa. Đó! Đó chính là lúc chị em cần phải có chồng! Bởi chồng là cái chày, cái vung thuộc quyền sở hữu của chị em, có sự bảo đảm và ràng buộc về pháp luật, nên nó phải có trách nhiệm phục vụ chị em khi chị em có nhu cầu mà không được quyền làu bàu, dù rằng lúc đó chị em đã nhàu như quả táo tàu.

Một số chị em bao biện rằng chẳng cần phải có chồng, cứ tự đẻ lấy một đứa con để bầu bạn, để về già có chỗ nương tựa, thế là hạnh phúc rồi! Suy nghĩ này nghe thì có vẻ giản đơn và ổn, nhưng thực tế không hẳn như thế!

Trước tiên là việc kiếm đứa con, đành rằng đàn ông nào chả hám gái, chị em cứ nhiệt tình gạ gẫm, lả lơi thì kiểu gì chẳng có thẳng nhào tới (kể cả là những chị em cực xấu). Nhưng đây không phải là bán dâm mà ai nhào xô cũng tiếp, đây là chị em đi xin con, nếu muốn con mình sau này thông minh, đẹp đẽ thì chị em cũng phải lựa chọn được một người đàn ông thông minh, đẹp đẽ, và vì thế, nó khiến cho nhiệm vụ của chị em thêm khó khăn hơn rất nhiều! Bởi những người đàn ông thông minh, đẹp đẽ (như Tòng chẳng hạn) không bao giờ thích quan hệ tùy tiện, bừa bãi với phụ nữ lạ...mà không dùng bao.

Nếu anh ta nhất quyết đòi dùng bao thì rõ ràng là mưu đồ dụ dỗ anh ta lên giường để kiếm đứa con của chị em đã bị phá sản. Còn nếu chị em nói

thằng với anh ta rằng chị em muốn xin đứa con thì tôi tin là sẽ hiếm người đàn ông thông minh nào dám cho. Bởi khi đó, vấn đề không còn đơn thuần là vui vẻ, là ham muốn nữa, mà đó sẽ là một đứa con: thứ có thể ảnh hưởng đến hạnh phúc gia đình hiện tại (hoặc sau này) của họ, thứ mà lương tâm bắt họ phải có trách nhiệm với nó khi nó lớn lên và tồn tại trên đời này.

Tất nhiên, sẽ có những anh chàng sẵn sàng giúp chị em một cách nhiệt tình, thậm chí là nhiệt tình thái quá! Trường hợp này các chị em cũng nên thận trọng. Tôi có một cô bạn còn rất trẻ nhưng không muốn lấy chồng mà chỉ muốn sinh con để nuôi con một mình. Một người đàn ông biết chuyện và ngỏ lời muốn giúp cô ấy. Cô bạn tôi đồng ý và rồi họ tiến hành luôn. Anh này rất nhiệt tình, rờn rã cả năm trời, cứ đêm nào rảnh và trốn được vợ là anh ấy lại đến ngủ với cô bạn tôi. Thế nhưng mãi mà cô bạn tôi vẫn không có bầu. Sốt ruột quá, cô bạn tôi mới lôi anh này đi bệnh viện kiểm tra thì mới ngã ngửa ra là anh ta đã triệt sản (thắt ống dẫn tinh) từ mấy năm trước rồi.

Mà cứ cho là các chị em có xin được con đi nữa thì các cụ vẫn có câu: "Bố nuôi bà không bằng cha nuôi mẹ" (câu này tương đương với câu "Con nuôi cha không bằng bà nuôi ông"). Con cái của chị em rồi sẽ lớn, chúng sẽ phải lấy vợ, lấy chồng, để rồi lúc ấy, chị em mới thấm thía cái cảnh:

Giường cô, gối chiếc, phòng không

Đùi co, chân quặp đêm đông lạnh lùng!

Cái cảnh đó buồn lắm chị em ơi! Đau lưng, mỏi gối cũng tự thò tay xuống mà nắn, mà bóp chứ làm gì có chồng ở bên đâu mà nhờ bóp hộ?! Hồi còn trẻ, gọi phát là có thằng đến bóp ngay, mà nó bóp toàn thân luôn! Chứ về già, có ham bóp nhiều nữa đâu, chỉ bóp chân bóp tay thôi, vậy mà gọi khản giọng chả ma nào đến!

Đọc tới đoạn này, tôi biết là nhiều chị em lại tiếp tục bĩu môi không đồng tình với những cái lý do rất vớ vẩn tôi vừa nêu ra trên đây. "Gớm, lấy chồng mà ông ấy lại ví như mua cái chày để giã cối, mua cái vung để úp nôi, như là mua người để phối hợp đẻ con, như là thuê ô-sin để xoa bụng, bóp chân ấy! Tôi chỉ lấy chồng khi nào tôi gặp được người đàn ông khiến tôi muốn từ bỏ cuộc sống độc thân hiện tại, khiến tôi thấy yên bình khi gục đầu vào bờ vai anh ấy, muốn mỗi đêm đều được anh ấy vòng tay ôm, hôn lên trán chúc tôi ngủ ngon, và sáng hôm sau, vẫn là anh ấy, vẫn vòng tay ôm ấy, nhưng là hôn lên môi chúc tôi một ngày mới tốt lành! Một người đàn ông khiến tôi muốn lấy làm chồng mà không cần biết vì sao, càng không phải vì mấy lý do dở hơi đã nêu trên đây!".

Thôi, xin chị em bớt giận! Để tỏ lòng hối hận, tôi xin kể cho các chị em nghe chuyện về một cụ bà ở gần nhà tôi. Cụ bà năm nay 90 tuổi rồi nhưng vẫn chưa chịu lấy chồng. Mọi người quan tâm thường hỏi thăm cụ là: "Bao giờ lấy chồng cụ ơi?". Cụ cười múm míu khoe hai hàm lợi nhẵn thín rồi quay mặt đi, giọng e thẹn: "Duyên cụ chưa đến! Cụ vẫn đang đợi bạch mã hoàng tử của đời mình!".

Bạch mã hoàng tử của cụ đang ở đâu, và bao giờ thì đến? Cái này tôi không rõ, nhưng tôi nghĩ cụ bạch mã hoàng tử ấy chắc cũng già, cũng yếu lắm rồi, nếu có đến chắc cụ bạch mã cũng chỉ chống gậy hoặc ngồi xe lăn thôi, sức đâu mà cưỡi ngựa trắng được nữa?! Nếu không cưỡi ngựa trắng thì sao gọi là bạch mã hoàng tử? Phải gọi là bạch gậy, hoặc là bạch xe lăn hoàng tử chứ? Thôi! Bạch gì cũng được! Chỉ mong cụ ăn uống tốt, giữ gìn sức khỏe để chuẩn bị cho đêm tân hôn, đừng để chưa động phòng đã động quan thì nghiệt oan, nghiệt oan lắm!

Bài này viết độc quyền cho Em đẹp (emdep.vn) và được đăng tại

Báo nào muốn copy/ chia sẻ vui lòng ghi rõ nguồn emdep.vn

Xem thêm các truyện khác của Võ Tòng tại: hoặc

~~~~~***~~~~~

PHÒNG VẤN HOA HẬU

- Chào em! Chúc mừng em đã đoạt danh hiệu thí sinh tài năng trong cuộc thi hoa hậu vừa rồi! Tiết mục em biểu diễn trong phần thi tài năng của em là gì ấy nhỉ?

- Thổi kèn anh ạ!

- Anh nghe nói có chút sự cố trong phần thi tài năng của em?

- Dạ vâng! Theo kế hoạch ban đầu thì em sẽ thổi kèn của bạn trai em, nhưng do mấy ngày trước hôm thi chúng em luyện tập chăm chỉ quá nên đúng đêm diễn thì bạn trai em kiệt sức, không mang kèn đến cho em thổi được, em phải mượn kèn của một chú trong ban giám khảo! Có lẽ cũng nhờ vậy em mới đoạt giải!

- Sở thích của em là gì?

- Em thích nghe nhạc không lời! Thần tượng của em là chú Trần Mạnh Tuấn. Còn ca sĩ thì em hay nghe Sơn Thùng-MTP.

- Em thích những bài nào của Sơn Thùng?

- "Con cua ngang qua", "Són thắm ra quần", và "Nem của ngày hôm qua".

- Ngoài thổi kèn, em còn tài năng gì khác không?

- Đóng phim ạ! Em đã tham gia được 2 phim rồi!

- Vậy à! Sao anh chưa được xem phim nào của em nhỉ?

- Đã chiếu bao giờ đâu mà xem hả anh!

- Sao vậy? Em vừa nói đã tham gia 2 phim mà!

- Thì 2 phim, nhưng một phim đang quay dở thì đạo diễn chết, một phim nhiều cảnh nóng quá nên không chiếu được!

- Cảnh nóng thì cắt cảnh nóng đi, vẫn chiếu bình thường mà!

- Cũng thử cắt rồi anh ạ! Nhưng cắt cảnh nóng đi thì độ dài của phim còn có chưa đến 10 phút, trong khi nếu chưa cắt thì phim dài gần 3 tiếng. Anh bảo phim ngắn thế thì biết bán vé thế nào? Phim người ta dài 2 tiếng, giá vé là 100 nghìn, phim mình có 10 phút chẳng lẽ bán vé 5 nghìn?

- Rất nhiều những bức ảnh thiếu vải, sexy và nhạy cảm đã xuất hiện tràn lan trên mạng ngay sau khi em đoạt giải thí sinh tài năng của cuộc thi lần này. Em có muốn giải thích gì không?

- Hiểu lầm thôi anh ơi! Đợt ấy em học thực hành Photoshop, em lấy mặt của mình ghép vào người mấy cô diễn viên trong phim Nhật, chứ không phải ảnh thật đâu!

- Vậy còn bức ảnh em và một người đàn ông nằm khỏa thân ôm nhau trong nhà nghỉ, đó rõ ràng không thể là ảnh ghép được!

- Dạ! Đấy là ông anh họ em, hôm đấy nóng quá nên hai anh em thuê nhà nghỉ ngủ cho mát thôi. Tuy không mặc quần áo nhưng hai anh em ôm nhau rất trong sáng! Không có gì cả mà!

- Có ý kiến cho rằng ở những lần thi sau, ban tổ chức nên kiểm tra và kiểm soát thật kỹ, không cho những thí sinh có ảnh hở hang, nhạy cảm tham gia vào cuộc thi để đảm bảo không xảy ra những rắc rối và sự cố như một số cuộc thi hoa hậu trước đây. Em nghĩ sao về ý kiến này?

- Nếu vậy em sợ rằng sẽ chỉ có mấy bé nhi đồng dưới 10 tuổi và mấy cụ già trên 70 tuổi là đủ điều kiện dự thi thôi, vì hai nhóm này một là bố mẹ

chúng không cho dùng điện thoại, hai là có điện thoại nhưng mắt đã kém, tay đã run, không thể chụp ảnh, quay phim được!

- Là một người đã từng đi thi, em có kinh nghiệm gì muốn chia sẻ với các bạn gái đang có ý định sẽ đi thi hoa hậu trong năm tới không?

- Em muốn nhắc các bạn ấy rằng trước khi đi thi hoa hậu thì phải xóa hết những ảnh nhạy cảm, hở hang của mình trên face, trên máy tính đi, nếu không khi các bạn đoạt giải chắc chắn mấy cái ảnh đó sẽ bị phát tán. Còn nữa, các bạn nên đến trường nhờ làm lại học bạ cho thật đẹp, điểm thi, điểm tổng kết thật cao vào, nếu được thì xin cả giấy khen nữa, để lúc bạn thành hoa hậu, á hậu rồi, đũa nào chê bạn học dốt thì bạn đưa ngay học bạ và giấy khen đó ra, nó sẽ phải im mồm luôn! Nhưng nhớ nét chữ của từng lớp trong học bạ phải khác nhau đấy nhé, đừng có đều tăm tắp một kiểu chữ là sẽ có phóng viên về tận nhà bạn để điều tra, phỏng vấn hàng xóm nhà bạn để tìm ra sự thật, để bảo vệ lẽ phải đấy! Chúc các bạn thành công và không bị lộ!

- Cảm ơn em đã tham gia trả lời phỏng vấn! Anh cũng chúc bạn trai em mau bình phục để giúp em tiếp tục phát triển hơn nữa tài năng thiên bẩm của mình!

Xem thêm các truyện khác của Võ Tòng tại: hoặc

~~~~~***~~~~~

KHÓ LẤY VỢ

Nàng là con gái Hà Nội, sống trong nhung lụa, an nhàn từ bé, còn hẳn chỉ là một thằng trai nghèo, nhà quê, tỉnh lẻ, lên Hà Nội học đại học rồi ra trường ở lại đó làm thuê lập nghiệp. Ấy vậy mà nàng vẫn yêu hẳn, và muốn lấy hẳn làm chồng. Có lần hẳn hỏi nàng:

- Anh không mua được nhà ở Hà Nội thì sẽ phải về quê sống đấy! Em vẫn muốn làm vợ anh sao?

- Quê có nét đẹp riêng của quê chứ! Hồi phổ thông, em đã mê mẩn bởi vẻ đẹp thanh bình của vùng nông thôn Đồng Bằng Bắc Bộ khi được học chùm thơ thu của cụ Nguyễn Khuyến đấy!

- Vậy thì tốt rồi! Mà trong chùm thơ thu ấy, em thích nhất bài nào?

- "Thu Đéo" anh ạ!

- Anh nhớ cụ Nguyễn Khuyến chỉ có bài "Thu Điếu" thôi mà?!

- Điếu hay đéo gì cũng được! Miễn là đẹp! Em yêu sự bình yên của làng quê với những con sông êm đềm soi bóng da trời xanh ngắt; yêu những buổi chiều hoàng hôn nhuộm vàng triền đê với lũ trẻ chăn trâu chân đất, mãi mê với những cánh diều chao lượn, với tiếng sáo vi vu, mênh mang trên những cánh đồng bát ngát, thênh thang...

Thấy nàng yêu phong cảnh nông thôn quá nên hẳn quyết định mời nàng về quê hẳn chơi, cũng coi như là giới thiệu nàng với gia đình hẳn luôn. Nhà hẳn khá đông người. Bố mẹ và các anh chị hẳn thì hẳn không ngại, vì họ rất thoải mái, dễ tính, nhưng hẳn lo nhất là ông nội, bởi ông già rồi, cổ hủ, hay để ý, và khó tính, còn nàng thì lại tiểu thư, vô tư, quen được nuông chiều. Thế nên lúc tối, khi chỉ có hẳn và nàng lúi húi dưới bếp dọn cơm, thấy nàng định đổ đĩa thịt thiu cho con chó ăn, hẳn đã phải lập tức ngăn lại:

- Đừng em! Không được đổ!

- Nhưng thịt này chắc cũng phải để mấy ngày rồi, sắp hỏng rồi! Không cho chó ăn thì còn ai ăn được nữa?

- Ông nội ăn! Thịt để cả tuần ông vẫn ăn được! Ông mà biết em cho chó ăn thì ông sẽ chửi em, chửi cả con chó!

Suốt bữa cơm tối, ông nội hần nhìn nàng với ánh mắt gườm gườm, soi mói, nhưng may sao cuối cùng cũng không có sự cố gì xảy ra. Ăn cơm xong, đang ngồi uống nước với cả nhà thì hần thấy nàng thập thò sau cửa, tay vẩy vẩy ý muốn gọi hần ra ngoài. Hần lảng lạng lên ra...

- Gì vậy em?

- Nhà vệ sinh đâu anh? Em đau bụng quá!

- Ở góc vườn ý! Em đi ra chỗ đồng rơm, rồi cắt qua vườn mía, men dọc theo bờ ao, đi qua chuồng trâu, đến khóm dâu um tùm là tới!

- Trời tối quá! Em sợ ma! Anh đưa em đi!

Thấy nàng có vẻ sợ thật sự, hần thương hại và đành tặc lưỡi chiều theo ý nàng. Nhưng vừa toan bước thì hần và nàng bỗng giật nảy mình khi thấy ông nội hần đã đứng bên cạnh từ lúc nào...

- Đàn bà về làm dâu nhà này thì phải tháo vát, đảm đang, biết làm mọi việc, chứ đến việc đi ỉa cũng phải người đưa đi thì vớt! Vớt luôn!

Đương nhiên là hần không dám đưa nàng đi nữa mà lằm lũi theo ông vào nhà, còn nàng thì một mình lạng lẽ đi ra chỗ đồng rơm, rồi âm thầm cắt qua vườn mía, theo đúng những gì hần vừa chỉ dẫn...

Hôm sau, khi bữa sáng đã dọn ra sẵn sàng, đúng lúc cả nhà chuẩn bị đưa bát lên mâm thì ông nội hần cất giọng đầy nghiêm trọng:

- Đứa nào ỉa bậy ở vườn mía vậy?

Cả nhà nhìn nhau ngơ ngác, còn nàng thì tái mặt cúi gằm. Hần thấy vậy thì phải lên tiếng đỡ cho nàng:

- Chắc là con chó thôi ông ạ! Chứ có người nào lại vô ý vô tứ ỉa bậy ở vườn bao giờ!

- Tại sao trước giờ con chó nó vẫn ỉa đúng chỗ quy định mà đúng hôm nhà mình có khách thì nó lại ỉa bậy?

- Thôi ông ơi! Ai ỉa thì cũng đã ỉa rồi, cả nhà mình mau ăn nhanh cho nóng kéo thức ăn nguội hết bây giờ!

Suốt cả bữa cơm nàng không nói câu gì, chỉ đến khi hăn và nàng rửa bát ở ngoài giếng, nàng mới cất giọng nửa thắc mắc, nửa phân bua:

- Ông nội anh ăn uống thì dễ dãi, thết đãi vài ngày vẫn ăn, sao cái chuyện ỉa bậy ông lại khắt khe thế anh nhỉ?

- Cuộc đời mà, có ai hoàn hảo đâu em! Mà này, ông nội thích uống chè xanh lắm! Lát em ra vườn hái mấy nắm về nấu cho ông uống, có thể ông sẽ hết giận em vụ ỉa bậy đấy!

Nàng nghe lời hăn và ngoan ngoãn mang rổ ra vườn hái chè. Hái xong, nàng mang chè ra cầu ao để rửa. Đang rửa thì có một thằng con nít nhà hàng xóm khoảng ba bốn tuổi tự nhiên chạy lại, ngồi ngay cạnh nàng rồi tụt quần ra ỉa thẳng xuống ao. Nàng diên tiết quá túm tóc thằng ranh đó lôi lên rồi phát đen đét vào đít nó. Thằng cu khóc the thé rồi bỏ chạy vào nhà mách với ông. Thật đen đui cho nàng, thằng bé đó không phải là con hàng xóm, mà là con của một bà, bà này là em út của ông nội hăn, tức là thằng con nít này dù mới ba bốn tuổi nhưng lại có vai vế ngang bằng với bố hăn, và hăn phải gọi thằng con nít đó là chú, nếu sau này nàng lấy hăn, nàng cũng sẽ phải gọi thằng bé đó là chú.

Bởi thế, chẳng có gì ngạc nhiên khi trong bữa cơm trưa, ông nội hăn lại bóng gió:

- Chưa về làm dâu nhà này mà nó đã dám tụt quần chú nó ra rồi vô mộng ten tét! Đến khi nó về làm dâu thật thì rồi cũng đến lượt tôi bị nó làm nhục như vậy thôi! Loạn thật rồi!

Nàng chắc đã biết mình sai nên chỉ cúi đầu ăn lặng lẽ. Đến cuối bữa, như để làm lành, khi thấy ông nội ăn xong, nàng nhanh nhẩu lấy tăm rồi lễ phép cúi đầu, đưa bằng hai tay ra trước mặt ông:

- Dạ! Con mời ông dùng tăm!

- Khỏi cần! Tôi thích để thức ăn giắt ở răng, lúc nào đói lại cho móng tay vào cạy ra ăn tiếp, chứ dùng tăm lãng phí lắm!

Mặt nàng sầm lại! Có vẻ như sự chịu đựng và nhẫn nhịn của nàng đã đến giới hạn. Hắn thấy nàng cầm cái ấm chè xanh, rót tồ tồ vào cái cốc thủy tinh rồi đẩy về phía ông nội hắn:

- Mời ông ạ!

Lần này, ông nội hắn không từ chối nữa mà cầm cái cốc nước chè xanh lên nhấp một ngụm, rồi gật gù:

- Ừm! Chè hôm nay thơm, vị rất đượm!

- Dạ vâng! Thơm và đượm là phải! Vì con rửa chè ở ngay cạnh chỗ mà chú gì con bà út ỉa xuống đấy, ông ạ!

Sau lần về thăm quê hắn thì nàng có vẻ lạnh nhạt hắn, không muốn gặp hắn, và càng không muốn nhắc đến chuyện cưới xin. Rồi cái điều hắn tiên liệu trước đã tới: nàng đòi chia tay. Lý do là bởi nàng không hợp với cuộc sống ở quê hắn. Hắn nghe vậy thì thảng thốt lắm:

- Sao em bảo em yêu vẻ đẹp nông thôn vùng Đồng Bằng Bắc Bộ mà?

- Phải! Nhưng quê anh xấu hơn quê cụ Nguyễn Khuyến, em không thích!

Hắn nghe xong thì mỉm cười, bởi cái lý do này nghe quen lắm! Nếu hắn nhớ không nhầm thì ít ra cũng phải bảy tám cô nói với hắn như thế rồi!

Xem thêm các truyện khác của Võ Tòng tại: hoặc

~~~~~***~~~~~

TÂM SỰ CHIẾC LAPTOP

Hồi ấy, tôi cùng với hàng ngàn những bạn laptop vừa mới xuất xưởng khác, tất cả đều còn mới cứng, bóng nhoáng, nguyên tem nguyên mác, và đứa nào cũng hồi hộp không biết ai sẽ mua mình, ai sẽ là chủ nhân của mình đây? Bởi người đời có câu:

Thân em như hạt mưa rào

Hạt vô biệt thụ, hạt vào Quất Lâm.

Câu này ý nói số phận người phụ nữ nó giống như đánh bạc, như trò may rủi, chẳng ai biết trước điều gì. Và với laptop bọn tôi cũng thế! Khi được bày lên kệ thì đứa nào cũng giống nhau, cũng đẹp và bóng bẩy, nhưng chẳng đứa nào biết mình sẽ là của ai? Sẽ đi đâu? Sẽ ở lại thủ đô hay về miền cao nguyên nắng gió? Sẽ xuống đồng bằng hay lên vùng núi cao bốn mùa sương phủ? Nơi ấy liệu WiFi có khỏe hay chỉ một hai vạch phập phù? Nhà đó liệu có cài cho mình phần mềm diệt virus tử tế hay để mặc mình cho bọn Trojan, bọn Worm nó tha hồ gặm nhấm, xâm hại?

Bao nhiêu là bản khoả, trần trở hiện lên trong đầu chúng tôi. Thế nhưng khi biết tin rằng lô hàng của bọn tôi lần này sẽ được dùng cho chương trình "Laptop giá rẻ mừng sinh viên tựu trường" thì chúng tôi vui và yên tâm lắm!

Vui là phải, bởi như thế nghĩa là chúng tôi sẽ được bán cho các anh chị sinh viên năm thứ nhất; sẽ được là công cụ giúp đỡ, hỗ trợ các anh chị ấy trong việc học tập như tra cứu thông tin, tham gia các chương trình giảng dạy tiếng Anh trực tuyến, nghe các bài hội thoại song ngữ trên Youtube; nghĩa là chúng tôi sẽ được sống một cách có ích! Chỉ nghĩ đến đó thôi, tôi đã thấy ấm lòng rồi! Ấm lòng là phải, bởi giả sử, người sẽ mua tôi không phải là sinh viên mà lại là chủ một cửa hàng chuyên in sao băng đĩa lậu, hăn bắt tôi cả ngày quần quật làm cái công việc phạm pháp là in đĩa giả với nội dung bậy bạ rồi bán cho người đời, hoặc tôi rơi vào tay một tên bệnh hoạn, suốt ngày vào mấy cái websex down phim đồi trụy thì trước sau gì cũng nhiễm virus mà chết!

Quả đúng như vậy! Cậu chủ của tôi là một sinh viên mặt non choẹt, mặc bộ quần áo quê kệch. Cái này là đương nhiên, cậu ấy từ quê mới lên nhập học mà còn không quê thì ai quê nữa? Cậu chủ đi mua tôi cùng với mẹ cậu ấy, và đương nhiên, mẹ cậu ấy cũng quê kệch, bởi hiếm có đứa con nào chịu tiếng quê kệch nếu mẹ của nó là một quý bà sành điệu giàu sang. Tôi dám khẳng định là mẹ cậu chủ quê kệch bởi đôi bàn tay của bà ấy đen đúa, gầy guộc với những vết nứt nẻ chẳng chịt, với những móng tay ố vàng (cái này là vàng bởi đồng chua nước mặn chứ không phải bởi mấy lọ sơn móng tay ở mấy tiệm nail đâu). Thế rồi đôi bàn tay xấu xí, chai sần, lam lũ và thô ráp ấy cầm vào lớp vỏ bóng loáng, đẹp đẽ của tôi và nâng tôi lên, đặt tôi vào tay cậu chủ, kèm theo lời dặn dò:

- Con cứ yên tâm mà học tập thật tốt nhé! Bố mẹ dù nghèo nhưng vẫn có thể vay chạy để mua cho con được, con đừng lo! Cuối năm bán đàn lợn mẹ sẽ trả trước cho họ một nửa, rồi vụ chiêm năm sau mẹ lại bán thóc, trả nốt cho họ là xong thôi!

Cậu chủ không nói gì, ghen ngào, hân hoan đón tôi vào lòng! Còn tôi, tôi cũng vô cùng xúc động, bởi tôi biết, để mua được tôi, mẹ cậu chủ đã phải vay nặng lãi, phải bán heo, bán lúa. Tôi tự hứa với lòng mình sẽ dốc

hết sức lực để hỗ trợ cậu chủ trong quá trình học tập, tích lũy và trau dồi tri thức.

Cậu chủ mang tôi về phòng ký túc xá, ở đó, toàn những sinh viên năm thứ nhất giống cậu, và tôi được gặp lại rất nhiều bạn của tôi: đó là những chiếc laptop giống tôi, cùng hãng sản xuất, cùng nhà phân phối, và tất nhiên, cùng được bán ra theo chương trình "Laptop giá rẻ mừng sinh viên tựu trường".

Cậu chủ và các bạn cùng phòng học tập rất hăng say! Nhưng họ ít khi học riêng rẽ mà thường dùng laptop nối mạng lại rồi học cùng nhau. Hình như cậu chủ học trường quân sự thì phải, bởi môn mà cậu chủ và các bạn của cậu ấy chăm học nhất đó là môn Half Life - tức môn bắn súng. Họ lập team, chia làm hai phe rồi xách súng ra chợ bắn nhau ùm ùm! Học chán môn Half Life thì cậu chủ chuyển sang môn Đế chế, rồi Liên minh huyền thoại. Tóm lại là cậu chủ và các bạn học rất hăng say: học từ lúc gà lên chuồng cho đến khi gà gáy cậu mới chịu lên giường; có hôm còn không thèm lên giường mà học luôn đến 7h sáng rồi cầm sách bút lên giảng đường học tiếp. Tất nhiên là học trên giảng đường thì cũng chỉ gà gậy thôi chứ học đêm nhiều rồi, ngày làm gì còn sức mà học?! Rồi đến đợt cao điểm, tôi thấy cậu chủ và các bạn cả tuần không thèm lên lớp luôn, chỉ học ở phòng, học quên ăn, quên ngủ!

Mới hôm nào tôi còn mới coong, bóng bẩy, vậy mà qua một thời gian đi theo phục vụ cậu chủ, giờ trông tôi bụi bặm, cũ kỹ và xấu đi nhiều lắm! Cậu chủ có vẻ đã nhận thấy điều ấy nên đôi khi cậu ấy cũng cầm cái lọ xóc xóc rồi xịt cái dung dịch làm sạch lên màn hình để lau cho tôi trông sạch sẽ hơn. Tôi nghĩ đó là việc tốt, việc hay, thế nhưng không hiểu sao cậu chủ lại có vẻ xấu hổ mỗi khi làm việc ấy. Bởi cậu chủ chỉ xịt dung dịch và lau màn hình cho tôi khi mà trong phòng vắng vẻ, không có ai, còn lúc đông người thì tuyệt nhiên không. Đặc biệt là mỗi lần lau cho tôi cậu ấy đều mở máy

cái phim bậy bạ, xem một lát rồi cậu mới xịt, và cái lọ nước lau màn hình lúc nào cũng được cậu ấy mang theo, gắn chặt luôn trên thân mình.

Thế rồi có đợt phải đến vài ngày liền cậu chủ tôi không động đến tôi, cũng không ham học cùng các bạn nữa, chỉ ngồi thờ dài, vò đầu bứt tai, mặt mũi bơ phờ, hốc hác. Tôi rất lo cho cậu chủ, bởi người ta chỉ có thể từ bỏ cái đam mê mãnh liệt của mình khi mà đang có một điều gì đó thật ghê gớm xảy ra. Và tôi đã vô tình biết được điều ghê gớm đó là gì sau khi nghe lỏm được câu chuyện giữa cậu chủ và người bạn cùng phòng:

- Mà xoay được tiền học lại chưa?

- Chưa! Thế tao mới điên đầu mấy hôm nay!

- Hay bán con laptop của mày đi?

Cậu chủ tôi không nói gì, chỉ thờ dài. Rồi đến chiều, cậu gấp tôi lại, cho vào trong túi, kéo khóa kín mít. Từ đó, tôi không biết cậu chủ mang tôi đi đâu, và làm gì nữa, chỉ biết rằng, lúc cái khóa mở, tôi được lôi ra bởi một bàn tay con gái mềm mại: đó chính là cô chủ mới của tôi! Cô chủ dịu dàng đặt tôi lên bàn ngắm nghía, âu yếm. Tôi đoán chắc cô chủ tôi cũng là sinh viên, bởi trên bàn cô bày nhiều sách vở, có cả thời khóa biểu ghi rõ lịch học các môn. Tôi thờ phào! Vậy là tôi vẫn may mắn không bị rơi vào tay kẻ xấu, tôi vẫn được đem sức lực của mình ra để hỗ trợ, giúp đỡ cô chủ của mình trong quá trình học tập, tích lũy và trau dồi tri thức.

Cô chủ mới của tôi chăm học không kém gì cậu chủ. Nhưng cô chủ sống một mình nên đương nhiên cô chủ chỉ học một mình. Thỉnh thoảng có bạn trai cô ghé phòng cô chủ chơi, nhưng lúc ấy họ thường không học mà chủ yếu là thực hành.

Cô chủ tôi học ngành điện ảnh thì phải, bởi tôi thấy cô suốt ngày xem phim. Chủ yếu là phim Hàn Quốc. Chắc cô xem để học tập khả năng diễn xuất, bởi khi diễn viên trong phim khóc thì tôi thấy cô cũng sụt sịt khóc

theo. Thế cũng có nghĩa là cô khóc suốt ngày, bởi phim Hàn Quốc thì thật hiếm có lúc nào không khóc.

Xem chán phim Hàn Quốc thì cô chủ chuyển qua xem phim Nhật, loại phim mà thường chỉ có độ hai diễn viên: một nam, một nữ (thỉnh thoảng là 2 nam, 2 nữ), không cần lời thoại, không quan trọng phục trang, không đầu tư ngoại cảnh; loại phim mà chưa xem đã biết được nội dung và kết cục. Thực ra thể loại phim này thì nhiều nước có chứ không phải độc quyền của Nhật, nhưng nhắc đến Nhật thì người ta chỉ nghĩ đến loại phim này bởi Nhật có đội ngũ diễn viên hùng hậu, yêu nghề, biết đầu tư kỹ lưỡng vào âm thanh và tư thế.

Phim Nhật khác với phim Hàn Quốc đó là diễn viên Nhật không khóc mà chủ yếu rên la và uốn éo. Đương nhiên, cô chủ tôi xem để học tập nên cô cũng phải rên la và uốn éo theo. Tất nhiên, khi có bạn trai cô chủ đến thăm thì việc học tập sẽ dễ hơn, bởi có đủ nam chính, nữ chính giống như trên phim. Còn những hôm bạn trai cô không đến thì cô chủ phải tập diễn một mình. Khi ấy, cô chủ thường dùng một vật gì đó để tượng trưng, thay thế cho vai nam chính bị thiếu hụt: có hôm cô diễn với cái vò hoa sen, hôm thì tiện tay vợ luôn cái lọ lăn nách Rexona để trên bàn, có hôm chả cần gì, chỉ tay không mà diễn.

Khác với cậu chủ cũ của tôi chỉ tập trung vào học rồi nhắm nhắm chờ tiền hàng tháng bố mẹ gửi từ quê lên thì cô chủ mới của tôi lại rất năng động: cô có thể tự kiếm tiền để lo cho bản thân, để đóng học, tiêu xài. Và thật tự hào khi tôi đã hỗ trợ và giúp đỡ được cô rất nhiều trong việc kiếm tiền ấy.

Cô chủ tôi kiếm tiền bằng cách lên mạng, lên Facebook trò chuyện với mọi người. Tôi cũng không hiểu cô chủ nói chuyện kiểu gì mà những người đó sẵn lòng gửi tiền, gửi mã thẻ điện thoại cho cô ấy. Một điều lạ nữa là hình như việc nói chuyện với những người đó khiến cô chủ rất nóng thì phải, bởi

lần nào tôi cũng thấy cô ấy cởi hết quần áo ra, và tất nhiên là có bật webcam.

Sau những lần nói chuyện thì thỉnh thoảng có người sẽ xin số điện thoại của cô chủ, rồi họ trả giá gì đó, rồi hẹn ở đâu đó, rồi cô chủ vội vã phóng xe đi ngay, vài tiếng sau mới quay về, có hôm đi cả đêm không về.

Tôi rất ngưỡng mộ tinh thần hiếu học và tính tự lập của cô chủ, nên ngày ngày vẫn gắng hết sức lực để hỗ trợ cô trong việc học và kiếm tiền. Nhưng rồi, cái ngày định mệnh ấy cũng đã đến, đó là ngày bạn trai cô chủ ghé phòng cô ấy chơi. Sau khi thực hành theo phim như thường lệ, cô chủ vào phòng tắm rửa ráy, còn người yêu cô chủ ngồi bàn nghịch máy (tức là nghịch tôi). Xui xẻo một cái là cô chủ quên chưa thoát nick Phây, thế nên những cuộc trao đổi, hẹn hò, trả giá, mua bán của cô chủ với khách đều bị người yêu cô chủ đọc được hết. Người yêu cô chủ găm lên như một con báo, rồi lôi cô chủ xềnh xệch từ nhà tắm ra, rồi đánh đập, chửi bới, rồi cuối cùng anh ta vồ lấy tôi và ném tôi qua cửa sổ. Tôi bị rơi từ tầng cao nhất của tòa nhà chung cư xuống đất, óc, à nhầm, mảnh kính và bàn phím vỡ bắn tung tóe. Chưa hết, một chiếc xe buýt từ đâu nhào tới và cán tôi nát bét.

Tôi đã chết như thế đó, oan uổng và tức tưởi! Nhưng không sao! Cuộc đời đâu có quan trọng là ngắn hay dài, quan trọng là ta đã làm được gì cho đời! Nếu xét trên phương diện này, tôi thấy mình chết không có gì hối tiếc, bởi tôi đã hoàn thành sứ mệnh của đời mình, ấy là giúp đỡ, hỗ trợ cho những cậu chủ, cô chủ của tôi trong quá trình học tập, tích lũy và trau dồi tri thức, đồng thời hoàn thành mục tiêu của chương trình "Laptop giá rẻ mừng sinh viên tựu trường".

Xem thêm các truyện khác của Võ Tòng tại: hoặc

~~~~~***~~~~~

BÍ QUYẾT TÌM CHỒNG

Ai đó đã nói rằng thật khó để biết rõ về một người đàn ông nếu chỉ qua lần đầu tiên gặp gỡ. Điều này là không đúng! Với kinh nghiệm của một người phụ nữ đã nhiều năm hẹn hò liên tục với nhiều loại đàn ông khác nhau, tôi xin chia sẻ với các chị em những kinh nghiệm quý báu của bản thân mình. Tôi tin rằng, nếu áp dụng đúng những gì tôi sắp hướng dẫn thì chỉ cần qua một lần hò hẹn, tính cách, năng lực tài chính và nhiều vấn đề khác của người đàn ông mà bạn đang tìm hiểu sẽ lộ ra rõ mồn một.

Đầu tiên là tìm hiểu về phương tiện đi lại của anh ấy! Không biết các bạn thế nào, nhưng tôi thì chỉ thích hẹn hò với đàn ông đi xe hơi. Không phải tôi là người thực dụng, háms tiền, mà bởi tôi bị dị ứng với các loại phương tiện khác. Ví dụ như xe đạp, tôi rất sợ cái gác-ba-ga bằng sắt cứng ngắc của nó, ngồi được một lát là đứt tôi hẳn lên những vết ngang dọc, đỏ rát, đến nỗi mấy ngày hôm sau, trong lúc tắm soi gương ngoài cổ xuống nhìn thì vẫn thấy mấy vết đó loằng ngoằng như bị bạo hành bởi một người tình có sở thích bệnh hoạn; xe máy cũng không ổn, bởi tôi hay mặc váy ngắn: nếu ngồi vắt chân sang một bên thì rất nhanh mỏi, còn ngồi thẳng dạng hai chân sang hai bên thì có khác gì chiêu đãi cuộc đời?!; xe buýt thì lại càng không, vì nhiều trộm cắp, và nhiều thằng sở Khanh lợi dụng lúc xe đông khách mà bóp ngực sờ mông.

Để dò hỏi về phương tiện của anh ấy thì dễ lắm! Lúc hẹn anh ấy đến đón, bạn chỉ cần hỏi thêm một câu là: "Anh ơi! Bô xe của anh có tấm nhựa bảo vệ không? Em sợ bị bỏng bô xe máy lắm!". Nếu anh ấy trả lời: "Yên tâm! Anh đi xe hơi" thì coi như xong, anh ấy đã vượt qua cửa 1. Còn nếu anh ấy nhiệt tình giải thích, trình bày rằng bô xe của anh ấy làm bằng thép cách nhiệt, càng chạy càng mát, hoặc là lát tới đón em, tiện đường anh sẽ ghé qua cửa hàng lắp tấm nhựa bảo vệ, thì thôi, loại luôn!

Xong phần phương tiện rồi thì ta sẽ tiếp tục thử thách tính kiên nhẫn của anh ấy! Tôi đánh giá cao đức tính kiên nhẫn, kiên trì ở người đàn ông, nếu thiếu thứ đó, người đàn ông thật khó mà làm nên trò trống gì!

Tôi sẽ hẹn anh ấy đến nhà đón tôi lúc 8h sáng, mặc dù hôm nào tôi cũng ngủ nướng đến 9h. Tất nhiên là hôm anh ấy đến đón tôi vẫn sẽ ngủ nướng như thường, nhưng phải tắt điện thoại, hoặc chuyển sang chế độ yên lặng, chứ nếu để chuông thì anh ta sẽ gọi eo éo, làm sao ngủ?

Tôi ngủ đến 9h thì dậy, đánh răng rửa mặt, bài tiết, rồi trang điểm, đúng 10h tôi sẽ lò dò đi xuống. Nếu anh ấy vẫn tươi cười, chạy lại đón tay tôi, mở cửa dắt tôi lên xe thì xong, anh ấy đã vượt qua cửa 2. Còn nếu anh ta mặt hầm hầm, văng tục chửi bậy, rồi lao đến đòi đánh tôi thì tôi sẽ bỏ chạy vào trong nhà, và tất nhiên, anh ấy đã bị loại!

Xong tính kiên nhẫn, giờ đến thử thách sự ga-lăng. Một người đàn ông ga-lăng là một người đàn ông hiểu và làm được những điều khiến phụ nữ vui lòng. Khi anh gợi ý muốn mời tôi đi ăn và hỏi tôi muốn ăn gì, tôi sẽ trả lời anh ấy thật nhỏ nhẹ nhưng cũng thật dứt khoát rằng: "Em muốn ăn hải sản, ở một nhà hàng sang trọng nhất thành phố!". Nếu anh ấy mỉm cười và lập tức gật đầu thì xong, anh ấy đã vượt qua cửa 3. Còn nếu anh ấy khuyên bạn không nên ăn hải sản vì nó làm tăng nguy cơ mắc bệnh gút cũng như các bệnh về tim mạch, béo phì, tiểu đường, rồi sau đó gợi ý đưa bạn đi ăn bún đậu, hoặc cháo lòng, hoặc miến ngan thì thôi, loại luôn!

Qua được 3 cửa rồi thì chứng tỏ anh ấy là một người đàn ông khá ổn, chỉ còn một cửa cuối cùng nữa thôi thì có thể kết luận rằng anh ấy thật đáng để bạn yêu. Cửa cuối cùng đó là thử thách sự đứng đắn của anh ấy. Một người đàn ông đứng đắn là một người đàn ông luôn giữ được sự bình tĩnh, không bị mất kiểm soát, không rối loạn, không bị dụ dỗ, lôi kéo dù trước mặt anh ta là một người đàn bà lá lơi, quyến rũ, gợi mời.

Để thực hiện được thử thách này thì bạn hãy chọn mặc một cái váy thật ngắn với cổ thật rộng, làm sao phải đảm bảo rằng lúc bạn cúi xuống, hoặc khi bạn ngồi tạo dáng với khoảng cách giữa hai đầu gối là xấp xỉ 5 gang (tức khoảng 1 mét) thì tất cả những bí mật của bạn đều được phơi bày ra thật trần trụi. Thế rồi trong bữa ăn, bạn hãy thường xuyên giả vờ chinh

lại giày dép, hoặc kéo lại ghế để lấy cốc cúi gập người xuống trước mặt anh ấy; hoặc bạn có thể ném cái thìa vào trong gầm bàn, rồi bảo là vô ý làm rơi để nhờ anh ấy chui vào lấy hộ (nhớ là lúc anh ấy chui xuống thì bạn phải ngồi tạo dáng với hai đầu gối cách nhau 5 gang). Nếu anh ấy chui xuống nhặt xong rồi ngoi lên ngay, mặt vẫn bình thường thì có thể tạm kết luận anh ta là người khá đứng đắn. Còn nếu anh ta lúi húi dưới gầm bàn đến cả chục phút, rồi bạn gọi mãi vẫn không chịu ngoi lên với lý do là chưa tìm thấy thìa, rồi lúc ngoi lên thì mặt đỏ phừng phừng, mắt đờ đẫn, dãi nhỏ ròng ròng quanh mồm thì rõ ràng là anh này không ổn.

Sở dĩ ta chưa vội đưa ra kết luận sẽ loại hay là cho anh ta qua cửa cuối cùng bởi vì thử thách này vẫn còn một bước nữa: đó là trong bữa ăn, bạn hãy chủ động mời anh ấy vài ly rượu. Thế rồi lúc lên xe đi về, bạn hãy làm ra vẻ như mình đang say rượu, gục vào vai anh ấy, rồi vòng tay qua ôm eo anh ấy, ghé sát miệng vào tai anh ấy thì thào rằng: "Em nhức đầu quá! Anh có thể đưa em vào chỗ nào đó thật êm ái và yên tĩnh để nghỉ ngơi một lát không?". Nếu anh ấy trợn mắt lên, quát bạn, thậm chí tát bạn, rồi nói rằng "Không được! Như vậy là hư hỏng!" thì coi như xong, anh ấy đã vượt qua cửa 4, và bạn hãy lấy ngay người đàn ông ấy làm chồng. Còn nếu anh ta gật đầu, vuốt tóc bạn nhẹ nhàng, rồi nói bằng giọng dịu dàng: "Ok! Anh sẽ làm tất cả những điều em muốn!" thì thôi, coi như anh ấy đã bị loại!

Tất nhiên là không loại ngay lúc ấy, mà phải đợi sáng hôm sau, thanh toán tiền phòng xong, khi đó mới chính thức loại. Cái này cũng giống như trong bóng đá thôi! Một bảng có 4 đội, mỗi đội phải đá 3 trận. Một đội mà đá thua cả 2 trận đầu thì đương nhiên là bị loại rồi, nhưng không ai người ta loại luôn cả, vẫn phải cho đá nốt trận 3, gọi là trận thủ tục, rồi sau đó mới loại.

Trong số những người đàn ông tôi đã gặp và hẹn hò thì có tới hơn một nửa bị loại ngay ở cửa 1, rất nhiều loại ở cửa 2, kha khá loại ở cửa 3, và chỉ có rất ít người lọt được đến cửa 4 (khoảng bốn hay năm chục người gì đó,

tôi không nhớ rõ lắm!). Và thật buồn thay, tất cả đều bị loại ở cái cửa cuối cùng này (sau khi đã đá nốt trận thủ tục).

Các bạn đừng cho rằng những lời khuyên, những bí quyết tôi vừa chia sẻ với các bạn trên đây là tầm phào, là vớ vẩn, bởi đơn giản nó được nói ra từ tôi, một người đàn bà đã gần 40 tuổi và đã có kinh nghiệm hơn 20 năm hò hện, và hiện tại vẫn đang tiếp tục công cuộc hò hện. Hãy cứ kiên định làm theo những chỉ dẫn của tôi, tôi tin là sớm muộn gì thì tôi và các bạn cũng sẽ tìm được người đàn ông như ý thôi!

Xem thêm các truyện khác của Võ Tòng tại: <https://> hoặc <https://vno.mobi/truyen-cuoi-trao-phung>

Bài này Tòng viết cho báo emdep.vn, các bạn có thể xem bài tại đây: <http://emdep.vn/giu-lua/bi-kip-chon-chuan-nguoi-dan-ong-sang-sanh-sieu-2014120215444919.htm>

~~~~~***~~~~~

PHÒNG VẤN SƠN THÙNG-MTP

- Chào Sơn Thùng-MTP. Rất nhiều người tò mò về cái tên của bạn! Bạn có thể giải thích cho mọi người hiểu cái nghệ danh đó của bạn có ý nghĩa gì? Và tại sao bạn lại chọn nó?

- Cũng tình cờ thôi anh ạ! Hôm đó em đang ngồi trong buồng, đau đầu suy nghĩ để tìm ra một cái nghệ danh thật hay cho mình thì bố em gọi em ra bảo em đi mua thêm phân về bón rau, vì ruộng rau nhà em rất to mà phân nhà em thì ít.

Em lấy cái thùng định đi mua thêm phân thì mới phát hiện là cái thùng đã bị han gỉ. Bố em

bảo không sao, chỉ cần sơn lại cái thùng là vẫn dùng tốt. Thế là em lấy sơn ra sơn thùng để đi mua thêm phân. Và rồi một ý tưởng lóe lên trong đầu em, đúng rồi, sơn thùng mua thêm phân, cái tên hay và ý nghĩa quá, vậy mà mãi không nghĩ ra! Và cái nghệ danh ấy theo em từ đó. Nhưng vì nó hơi dài nên mọi người hay viết tắt thành Sơn Thùng-MTP.

- Bài hát đầu tiên khiến bạn nổi tiếng là bài gì?

- Là bài "Con cua ngang qua".

- Một cái tên cũng rất lạ! Bạn có thể cho mọi người biết tại sao lại đặt tên bài hát như thế?

- Chiều hôm đó em đi phun thuốc sâu cho ruộng rau nhà em. Phun một hồi mỏi quá em mới ngồi bên bờ ruộng nghỉ. Đột nhiên em nhìn thấy cái lỗ cua, em mới nghịch ngợm và phun một ít thuốc sâu vào cái lỗ cua ấy. Con cua bị ngạt thuốc nên mới bò từ trong lỗ ra, và bò ngang qua em! Cái hình ảnh rất đẹp ấy đã gợi ý

tưởng để em viết bài "Con cua ngang qua" và được mọi người đón nhận!

- Thế còn bài "Rằm thấm ra quần" thì sao? Bài đó cũng khá nổi đấy chứ?

- Dạ vâng! Bài đó em viết ngay sau bài "Con cua ngang qua". Buổi chiều hôm ấy em bỏ không phun thuốc cho rau nữa mà em đi phun vào lỗ cua, và em bắt được rất nhiều cua mang về nấu canh. Ăn xong canh cua một lúc thì em đánh rằm và thấy ướt ướt ở đít quần. Em thấy lạ lắm, bởi rằm là hơi, làm sao ướt quần được! Em mới cúi xuống kiểm tra thì mới biết là mình bị tiêu chảy, có lẽ do ăn cua, nên lúc đánh rằm mới bị phọt một ít ra. Cảm hứng dâng trào và em lập tức sáng tác luôn bài "Rằm thấm ra quần".

- Vậy còn bài thứ 3?

- Dạ! Bài thứ 3 là bài "Phân của ngày hôm qua", cũng viết ngay sau bài "Rằm thắm ra quần". Bởi ăn cua bị nhiễm thuốc sâu nên em bị tiêu chảy nặng! Ngồi trong toa-loét hăng giờ đồng hồ, em xót xa quá! Mới hôm qua còn táo bón, phân rất khô, vậy mà hôm nay đã bị tiêu chảy rồi! Không hiểu sao cảm xúc lại ùa về và em

đã viết luôn bài "Phân của ngày hôm qua".

- Thế nhưng bài hát gây được nhiều chú ý cũng như nhiều tranh cãi nhất của bạn lại là bài "Phắc ai đó đã đời" ?

- Dạ! Bài này thì không giống với 3 bài kia, bởi nó nói lên tâm trạng và khát khao của một chàng trai yêu đơn phương một cô gái!

- Hình như nội dung bài hát này không liên quan lắm đến cái tên của nó thì phải?

- Liên quan chứ anh! Vì yêu đơn phương, không được đáp lại tình cảm và nhu cầu, nên chàng trai mới khao khát được "Phắc ai đó đã đời" mà!

- Vậy nghĩa là các bài hát đó đều do bạn sáng tác? Thế mà sao vẫn có đứa nói rằng bạn đạo nhạc nhỉ?

- Em đạo bao giờ? Cả một hội đồng thẩm định gồm toàn nhạc sĩ kỳ cựu, có tên tuổi hạp lại còn chưa kết luận được em có đạo nhạc hay không thì đứa nào đủ trình bảo em đạo nhạc? Em không đạo nhạc, em chỉ mượn beep có sẵn trên mạng thôi, còn giai điệu và lời là của em. Đứa nào bảo em đạo nhạc thì cứ liệu hồn

đấy, fan của em đông lắm, và sẵn sàng kéo đến tận nhà đứa đó ném đá, ném gạch, lúc ấy, lại chả chạy cong đít lên, rằm thắm ra quần ấy!

- Xin cảm ơn Sơn Thùng. Chúc bạn sẽ có được những sáng tác mới thật hay và không gây tranh cãi nữa!

Xem thêm các truyện khác của Võ Tòng tại: hoặc

~~~~~***~~~~~

NHANH KÉO KHÔNG KỊP!

Nhà tôi ở ngoại thành, đất rộng mênh mông, nên tôi chăn nuôi đủ thứ. Tôi nuôi lợn nhốt đầy trong kho, nuôi bò thả đầy trên đồng cỏ bao la trước nhà, nuôi gà để lấy thịt, nuôi vịt để lấy trứng. Cũng vì làm lụng vất vả nên tay chân vợ tôi đen thui, đầy những vết sần, chai cứng. Một hôm, vợ ôm tôi thì thầm:

- Xuất xong lứa lợn này, anh cho em tiền đi làm phẫu thuật thẩm mỹ nhé?

- Em suốt ngày chỉ tắm cho lợn với lại dọn phân bò mà, cần gì phải đẹp!

- Anh thấy hoa sen không, "gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn", dù dưới chân nó là đầm lầy, rác rưởi thì nó vẫn vươn lên, tỏa hương ngào ngạt, trở thành biểu tượng của sự thanh khiết. Càng ở những chỗ bẩn thỉu, tối tăm thì cái đẹp lại càng bừng sáng, càng đáng trân trọng!

- Thôi được rồi, anh chiều em! Thế em định làm ở bộ phận nào?

- Em chỉ xăm lông mày, gọt cằm tí thôi! Không tốn nhiều đâu anh!

- Thế còn bộ răng? Không định đưa nó vào trong mồm à? Rồi ngược nữa, bơm lại cho nó đều nhau đi, người vẹo sang một bên bao nhiêu năm rồi em không thấy mỏi sao? Rồi lông lá nữa, chỗ nào cần để thì để, còn không thì tẩy hết đi, ai lại đàn bà mà lông tay, lông chân, rồi lông một số

vùng lân cận cứ lòa xòa, nham nhở như đang tiến hóa dở, nhìn muốn ngộp thở!

- Làm thế thì tốn kém lắm!

- Tốn thì bán nốt mấy con bò, con vịt đi! Chẳng lẽ anh lại coi mấy con gia súc, gia cầm ấy hơn vợ mình sao?

Được sự động viên của chồng, vợ tôi tức tốc vào thành phố tìm chỗ làm phẫu thuật. Tôi còn bận chăm lũ bò vịt lợn gà ở nhà nên không đi cùng vợ được mà chỉ thường xuyên gọi điện hỏi thăm tình hình thôi. Vợ tôi khoe là tìm được một trung tâm thẩm mỹ mới khai trương nên giá rẻ lắm, với cả bác sĩ mới làm lần đầu, chưa quen tay nên làm rất cẩn thận, tỉ mỉ. Vợ tôi bảo là sẽ cố gắng làm xong sớm để kịp cuối tháng này về quê ăn giỗ mẹ vợ tôi. Trước giờ, vợ tôi luôn bị coi là xấu gái nhất làng, lần này về giỗ, vợ tôi sẽ cho bọn họ sáng mắt ra!

Lâu nay tôi vẫn tưởng phẫu thuật thẩm mỹ nó chỉ làm cho người ta đẹp lên thôi, chứ không nghĩ nó có thể biến người ta thành một người khác được. Ấy thế nhưng tôi đã lầm, vợ tôi đã bị biến dạng hoàn toàn. Hôm vợ tôi từ thành phố trở về, tôi đã bắt vợ tôi phải trình chứng minh nhân dân ra, rồi kể lại mấy cái kỷ niệm riêng tư của hai vợ chồng, thấy đúng tôi mới cho vào nhà. Dù vậy, tôi vẫn cứ có cảm giác rằng tôi đang nằm cùng giường, ở cùng nhà với một người đàn bà xa lạ!

Người ta bảo đàn ông thì thằng nào cũng ham của lạ! Đúng thế! Và tôi cũng thế! Nếu vậy, lẽ ra tôi phải thấy hào hứng với vợ tôi chứ, vì là của lạ mà?! Nhưng tiếc rằng, đàn ông thì cũng vẫn là người chứ không phải cái máy xay thịt. Nếu là cái máy xay thịt thì cứ ném miếng thịt vào rồi cắm điện là nó nuốt, nó xay, bất kể đó là miếng thịt gì: ôi thiu, mớ meo, hôi thối, thậm chí là miếng cao su, nó cũng xay tuốt!

Bởi tôi không phải cái máy xay thịt nên tôi biết rùng mình khi nhìn cái môi vợ tôi sưng vều, tím bầm do bị bơm quá đà; tôi biết dựng tóc gáy khi nghĩ đến cặp lông mày vợ tôi bị xăm lỗi, nguệch ngoạc, ngoằn ngoèo; tôi biết nổi da gà bởi cái mũi vợ tôi dài ngoẵng, khoằm khoằm như mỏ quạ, bởi bộ ngực vợ tôi giờ to uỳnh, phình ra như hai quả tạ, và bởi thứ cảm giác hãi hùng rằng mình đang sống cạnh một con quái vật đến từ một hành tinh xa lạ. Thế nên, kể cả khi cái đống thịt ấy nó cứ tênh hênh, ngổn ngang trước mắt thì tôi cũng chỉ giống như cái máy xay thịt chưa cắm điện vậy: im lìm và bất động!

Ấy vậy mà vợ tôi lại còn nói đi nói lại một câu rất thừa thãi rằng: "Bác sĩ dặn trong vòng một tuần phải kiêng chuyện vợ chồng để tránh làm hỏng phụ tùng. Bác sĩ sẽ không bảo hành trong trường hợp hàng hóa bị hỏng do không tuân thủ các quy định về an toàn trong sử dụng". Tôi thì đang lo lắng rằng, sau khi cái thời hạn 1 tuần ngắn ngủi ấy trôi qua, tôi biết lấy lý do gì để trốn tránh cái quyền lợi và trách nhiệm thiêng liêng của một người chồng đối với vợ mình đây?

Thế rồi ngày vợ chồng tôi khăn gói về quê ăn giỗ mẹ vợ tôi cũng đã đến. Mấy lần giỗ trước thì vợ tôi toàn tìm cơ để trốn không về, nhưng lần này vợ sốt sắng về sớm trước một ngày. Đến nhà, bước vào sân, thay vì tiếng trầm trồ và ồ lên ngưỡng mộ của mọi người như vợ tôi trông đợi, thì lại chỉ có tiếng con chó sủa ra ăng ăng. Con chó vừa sủa vừa nhe hàm răng trắng ớn, hùng hục lao tới. Vợ tôi tưởng con chó nó mừng nên dang tay ra đón. Ai ngờ, nó chồm lên há mồm tọt thẳng vào đùi vợ tôi. Cũng may vợ tôi kịp lùi lại rồi đá một phát vào giữa cổ con chó. Con chó rú lên đau đớn rồi hoảng hốt cong đuôi, chạy nấp phía sau nhà, không dám thò mặt ra. Vợ tôi, dẫu may mắn chỉ bị con chó tớp hụt, nhưng giọng vẫn đầy bực bội:

- Con súc sinh! Bà vuốt ve, cho mày ăn từ khi còn bé tẹo, thế mà giờ mày quay ra cắn bà!

- Em chấp với con chó làm gì! Đến anh lúc đầu còn chẳng nhận ra em nữa là...

Nhưng sự bực bội và ầm ức của vợ tôi đã tăng lên gấp bội khi chúng tôi bước vào nhà. Vừa nhìn thấy chúng tôi, bố vợ đã trợn mắt lên nhìn kinh ngạc rồi hỏi:

- Vợ mày đâu? Sao lại đưa con dờ nào về thế này?

Vợ tôi lập tức ôm mặt tức tưởi, khóc tu tu. Tôi lại phải vòng tay ôm vợ dịu dàng, an ủi nhẹ nhàng:

- Em chấp với bố em làm gì! Đến con chó nó còn chẳng nhận ra em nữa là...

Sau một hồi giảng giải, trình bày thì cuối cùng bố con họ cũng nhận ra nhau. Rồi bố vợ sai người làm cơm rượu tưng bừng, vì chả mấy khi nhà có giỗ, và cũng vì rất ít khi vợ chồng tôi về. Tôi và bố uống rất nhiều và rất lâu, đến nỗi khi tất cả mọi người trong nhà đã lên giường đi ngủ hết rồi thì tôi và bố vẫn ngồi uống. Lúc tôi bò được vào buồng với vợ cũng là lúc đầu óc tôi mất hết tinh táo và đang lâng lâng như trên mây. Có phải vì thế mà tôi không còn cảm giác kinh tởm vợ nữa? Tự nhiên tôi thấy vợ đẹp lạ lùng: cặp lông mày loãng ngoãng bỗng trở nên dễ thương; cái mũi khoằm khoằm đột nhiên đáng yêu ghê gớm; còn đôi môi thâm sì đang sưng vều lên đầy sexy, mời gọi. Vậy là nhờ có rượu hỗ trợ, tôi đã đủ dũng cảm lao vào vợ...

Vợ thì chắc do nhịn cũng đã lâu nên không nỡ đẩy tôi ra, dù miệng thì vẫn liên tục ú ớ:

- Ờ kìa anh! Bác sĩ bảo phải kiêng một tuần! Nếu không thì không được bảo hành đâu...

- Không bảo hành thì lại bán lợn, bán bò đi làm lại! Chẳng lẽ em không chiều anh chỉ vì mấy con lợn, con bò?

Nghe tôi nói vậy thì vợ cũng xuôi, nằm im, mặc cho cảm xúc đưa đường chỉ lối. Tôi chồm tới, đặt lên đôi môi sưng vều của vợ một nụ hôn đắm đuối. Nhưng vợ đã vội đẩy tôi ra:

- Hôn nhẹ thôi anh! Vỡ môi bây giờ!

Tôi nghe thế thì cũng thôi, không hôn môi nữa mà di chuyển nhẹ xuống cằm, xuống cổ, rồi xuống dưới cổ. Vậy nhưng lại nghe tiếng vợ nài nỉ:

- Nhẹ tay thôi anh! Nỡ cả hai bên bây giờ!

Tôi nghe thế thì cũng thôi, rồi lại di chuyển tiếp xuống khu vực bụng, rốn, rồi dưới rốn. Tôi lại nghe tiếng vợ, nhưng thật sự lần này tôi không rõ là vợ đang nói gì, bởi âm thanh nó cứ dứ vào nhau réo rất một cách vô nghĩa. Thế rồi tiếng kêu của vợ im bật khi vợ thấy tôi vùng dậy và ngồi thừ ra góc giường với vẻ thất vọng, chán chường...

- Sao tự nhiên dừng lại thế anh? - Vợ hỏi tôi bằng giọng hoang mang.

- Tại sao lại nhăn thín vậy? - Tôi gào lên!

- Thì anh bảo em tây đi mà?!

- Anh bảo khi nào? Anh chỉ bảo là chỗ nào cần để thì để, còn không thì mới tây!

- Thì em cũng đâu có biết được chỗ nào cần để, chỗ nào không đâu! Hôm ấy tây xong chân tay thấy vẫn còn thừa gần nửa lọ, em tiếc nên cứ chỗ nào có là bôi vào thôi! Với lại nhăn cũng có cái hay riêng chứ! Ví như anh ăn thịt gà, một con gà được vặt lông sạch sẽ với một con vẫn còn lông lờm chờm, con nào hấp dẫn hơn?

- Em nói thì hay lắm! Thế bây giờ cho em đánh răng bằng cái bàn chải
trụi hết lông thì em thấy sao?

Chúng tôi cãi nhau một hồi rồi lăn quay ra ngủ lúc nào không hay.
Sáng hôm sau tôi bị tỉnh giấc bởi tiếng mõ lốc cốc, tiếng chuông leng keng;
rồi cả tiếng cúng bái lầm rầm của lão thầy pháp ngoài sân. Ở đây, nhà nào
có giỗ cũng đều mời thầy pháp đến, vừa là để cúng, vừa là để gọi hồn
người chết về trò chuyện với người thân, con cháu.

Sau một hồi múa may làm phép và hô hoán, vong của mẹ vợ tôi đã về
và nhập vào lão thầy pháp. Tôi thấy lão thầy pháp quay quay mấy vòng,
mắt đờ đi, mặt dại nghêch. Vừa mới hiện về là mẹ vợ tôi đã nhào tới túm
tóc tát tới tấp vào mặt bố vợ tôi, vừa tát vừa gào thét, chửi bới ầm ĩ. Lý do
là vì mẹ vợ tôi không nhận ra vợ tôi, cứ tưởng là bố vợ tôi đưa gái về nhà,
lại còn cho ngồi bên cạnh để trêu tức bà ấy. Đến lúc mọi người lôi được mẹ
vợ tôi ra để giải thích, trình bày thì bố vợ tôi đã nằm bò ra đất, mắt sưng
húp, mũi nát bết, môi bầm dập, máu chảy ròng ròng.

Đến chiều, lúc vợ chồng tôi vào chào bố để đi thì bố vẫn nằm bẹp dí
trên giường. Vợ tôi lại gần nắm tay bố giọng rưng rưng:

- Con xin lỗi bố, vì con mà bố bị mẹ đánh oan!

- Không sao! Bố quen rồi! Hồi còn sống, cứ vài ngày mẹ lại cho bố
một trận như thế!

- Huhu! Đời bố khổ quá bố ơi! - Vợ tôi khóc tu tu.

- Không đâu con, cuộc đời bố cũng có những lúc sung sướng chứ!

- Lúc nào ạ?

- Là lúc chưa lấy mẹ con, và cả quãng thời gian từ khi mẹ con chết đi
nữa! Con gái ngoan của bố! Con có thể giúp bố một việc được không?

- Dạ! Có chuyện gì ạ?

- Sức bố yếu lắm rồi! Bố biết mình không còn sống được bao lâu nữa! Bố không sợ chết, bố chỉ sợ là xuống đó bố lại phải ở với mẹ mà! Cứ nghĩ đến điều ấy là bố lại rùng mình!

- Thế bố muốn con giúp gì?

- Con phẫu thuật thâm mỹ ở đâu vậy? Đưa bố đến đó làm với được không? Bố muốn lúc chết xuống đó mẹ mà không thể nhận ra bố! Bảo họ làm cho bố càng sớm càng tốt, nhanh kẻo không kịp!

- Nhưng tốn tiền lắm đấy bố ạ!

- Không sao! Chỉ cần không phải ở với mẹ mà thì có phải vay chạy, bán đất, bán nhà đi bố cũng chịu!

Vợ chồng tôi nhận lời cho bố yên tâm rồi chào từ biệt bố lên đường. Dẫu đã ra tới tí đầu ngõ thì tôi vẫn nghe tiếng bố vợ tôi dặn với theo đầy thảm thiết:

- Càng sớm càng tốt con nhé! Nhanh kẻo không kịp!

Xem thêm các truyện khác của Võ Tòng tại: hoặc blog:

~~~~~***~~~~~

TIẾT KIỆM

Mấy hôm vừa rồi đài báo nói nhiều về việc người Nhật dùng vỏ bao cám Con Cò và vỏ bao Phân Ure của Việt Nam để làm túi xách, mà là túi xách thời trang để đi chơi, đi dự tiệc chứ không phải túi để đựng khoai, đựng gạo treo ở góc bếp như bên Việt Nam mình đâu. Đọc xong thấy thật khâm phục tính tiết kiệm của người Nhật.

Càng khâm phục hơn khi biết rằng người Nhật không mất một xu nào để mua hay nhập khẩu mấy cái vỏ bao đó từ Việt Nam. Vậy Nhật làm cách nào để lấy được mấy cái vỏ bao đó? Xin thưa là họ đưa các đoàn khách du lịch sang Việt Nam, giả vờ là đi thăm quan phong cảnh nhưng thực chất là đi nhặt bao. Cứ thấy cái vỏ bao nào vớt trên đường, trên phố là người Nhật gom lại và cất đi. Người Việt mình không biết lại cứ tưởng là mấy người Nhật tốt bụng, nhặt rác giúp chúng ta, bảo vệ môi trường giúp chúng ta, nhưng thực ra Nhật đâu có tốt đến vậy, họ làm chỉ vì lợi ích của họ thôi. Mấy anh chị bên ngành du lịch suốt ngày cứ lên giọng huênh hoang rằng nhờ dịch vụ tốt, quảng bá tốt mà du khách quốc tế, đặc biệt là du khách Nhật Bản đến với Việt Nam ngày càng đông, mà không hiểu rằng họ qua đâu phải để du lịch, họ qua nhặt vỏ bao thôi. Và tất cả các bao được đưa từ Việt Nam về Nhật đều là bao rách tay.

Rõ ràng tiết kiệm là đức tính mà chúng ta cần phải học tập ở người Nhật: đừng vứt bỏ, đừng lãng phí một thứ gì nếu như chúng vẫn còn giá trị sử dụng, dù là nhỏ nhất. Và để khích lệ, phổ biến thật rộng rãi tinh thần tiết kiệm ấy thì hôm nay, tôi xin giới thiệu đến các bạn một số cách để tận dụng triệt để những đồ vật mà đôi khi chúng ta tưởng như không còn có thể dùng được nữa.

Ví dụ như bút bi chẳng hạn, chúng ta thường vứt nó đi sau khi đã viết hết mực, đó quả thực là một sự lãng phí khủng khiếp! Bởi cái bút đó không hề hỏng hóc gì cả: vỏ vẫn đẹp, lò so vẫn đàn hồi, đầu bi vẫn lăn, nó chỉ bị hết mực mà thôi. Ta chỉ cần đổ lại mực cho nó là lại có một cái bút mới để viết ngon lành!

Để đổ được mực cho ruột bút bi thì trước tiên phải có mực đã. Bạn có thể mua mực sản xuất trong nước hoặc đặt hàng online từ nước ngoài. Mực nội thì rẻ, nhưng chữ viết sẽ nguệch ngoạc, loằng ngoằng như gà bới; mực ngoại đắt hơn nên chữ viết đương nhiên sẽ đẹp như in, đẳng cấp và sang hơn. Nếu không có tiền mua mực thì bạn để ý thấy ai có bút bi thì lừa lừa

rút trộm lấy cái ruột của họ rồi mang về thổi mực từ cái ruột đó sang cái ruột hết mực của bạn cũng được. Nhớ là chỉ rút trộm ruột thôi, vì rút trộm ruột bao giờ cũng khó phát hiện hơn là lấy trộm cả cái bút.

Trước khi đổ mực, bạn phải ngâm cái ruột bút hết mực trong nước nóng để cho lớp mực cũ còn bám trên ruột bút bong hết ra. Bạn tháo rời và lau sạch đầu sắt, sau đó dùng máy sấy tóc sấy cho ruột và đầu sắt thật khô ráo. Xong xuôi, bạn ngâm miệng vào một đầu ruột, đầu còn lại cắm vào lọ mực rồi hút mạnh. Nhớ là phải vừa hút vừa quan sát sự di chuyển của mực trong ruột, chứ nếu mực đầy ruột rồi mà bạn vẫn cứ hút thì mực sẽ phun vào mồm bạn. Khi mực đã vào đầy trong ruột, bạn chỉ việc cắm đầu sắt vào ruột mực là xong.

Vì đầu sắt đã bị rút ra cắm vào, nên trong quá trình viết chắc chắn mực sẽ rỉ ra từ chỗ tiếp xúc và chảy xuống. Để tránh mực chảy ra làm bẩn bài viết của bạn thì bạn nên chuẩn bị sẵn một cuộn giấy vệ sinh để bên cạnh, khi nào mực rỉ ra là lập tức lau ngay. Đi thi hoặc đi họp cũng vẫn nên mang cuộn giấy đó theo để đảm bảo bài thi hoặc bài viết của mình luôn được trình bày sạch sẽ, đẹp mắt. Tôi khuyên bạn nên sử dụng giấy Watersilk để lau, vì loại này vừa mềm, vừa dai, siêu mỏng, siêu thấm, tránh dùng giấy vệ sinh của Tàu vì chúng rất cứng, thô ráp, sẽ khiến đầu bi sắt của bút bị trầy xước và nhanh mòn.

Ngoài bút bi thì còn một đồ vật nữa các bạn cũng thường vứt đi sau khi cảm thấy không dùng được nữa, đó chính là quần sịp. Đây thực tế cũng là một sự lãng phí! Vì thế, tôi sẽ hướng dẫn các bạn cách để làm ra những chiếc khẩu trang xinh xắn từ những chiếc quần sịp cũ.

Bởi khẩu trang tốn rất ít vải, nên một chiếc quần sịp cũ thường là sẽ làm được khoảng 3 chiếc khẩu trang, trừ khi quần của bạn rách nát và thủng nhiều lỗ quá. Quần sịp thường là có hai mặt: mặt trước và mặt hông. Mặt trước ít vải nhưng vẫn đủ làm được một cái khẩu trang, mặt hông to hơn nên có thể làm được hai cái. Với mặt trước, bạn phải cắt thật khéo léo,

làm sao cho cái phần u lên ấy nó chụp đúng vào mồm bạn, vậy sẽ rất vừa vặn và gọn gẽ. Việc quần sịp của bạn bị nhiều vết loang lỗ cũng không sao cả, bạn có thể lấy bút ra vẽ thêm vào đó những tia nắng lung linh để trông nó giống như ông mặt trời đang tỏa sáng, hoặc tô thêm cành lá để biến chúng thành những bông hoa đang rộn rã khoe sắc hương. Khi vải đã cắt xong, ta sẽ rút dây chun ở cặp quần sịp ra để làm dây đeo khẩu trang.

Chúng ta chỉ bỏ đi khi quần sịp của bạn bị thủng những lỗ quá to, còn nếu chỉ là những lỗ nhỏ nhỏ thì không vấn đề gì hết, thậm chí, những lỗ ấy khi được làm thành khẩu trang sẽ giúp cho bạn cảm thấy thoải mái và dễ thở hơn.

Một thứ nữa mà tôi thấy chúng ta quá lãng phí, đó là giấy vệ sinh. Giấy vệ sinh là một mặt hàng chỉ mới xuất hiện gần đây. Thời nguyên thủy, loài người sống bầy đàn, mỗi lần đi vệ sinh xong họ thường không chùi. Về sau, nhân loại văn minh hơn, thay vì cứ để nguyên đó thì người ta đã biết dùng lá cây, đất sét, hoặc gạch đá để lau đi. Nói vậy để thấy rằng vai trò của giấy vệ sinh đối với loài người là không thực sự quá quan trọng.

Ấy vậy mà mỗi bịch giấy vệ sinh hiện nay có giá khoảng 30 nghìn. Một gia đình trung bình một tháng dùng hết 2 bịch, còn những thanh niên FA sống độc thân thì phải tốn gấp đôi số ấy. Tính ra, mỗi năm cả nước mất hàng nghìn tỷ đồng cho giấy vệ sinh, trong khi trên thực tế chúng ta hoàn toàn có thể thay thế giấy vệ sinh bằng một thứ giấy khác rẻ hơn, thậm chí không mất tiền, đó là giấy báo.

Báo bây giờ nhiều lắm, bạn xin đâu chẳng được, nếu không xin được thì mua lại của mấy bà đồng nát, vài nghìn đồng được cả cân, dùng cả năm không hết. Việc dùng báo thay giấy vệ sinh còn giúp bạn rèn luyện thói quen đọc (Việt Nam là một trong những quốc gia lười đọc sách báo nhất trên thế giới). Thì ngồi trong nhà vệ sinh, chẳng có việc gì làm, lại có tờ báo trên tay, không đọc thì còn làm gì?

Bạn đang băn khoăn rằng giấy báo rất dày và cứng, trong khi nhà bạn lại sử dụng hồ xì tự hoại thì giấy báo sẽ không phân hủy được, thậm chí gây tắc bồn cầu, đúng không? Đừng lo! Tôi sẽ hướng dẫn các bạn cách làm cho giấy báo mỏng và mềm không kém gì Watersilk.

Để làm cho báo mỏng hơn thì ta phải lột đôi tờ báo ra. Cách lột một tờ báo thì chắc là nhiều bạn đã biết, nên tôi chỉ xin nói sơ qua thôi. Trước tiên, bạn dùng dao lam khía nhẹ vào một mép của tờ báo để tách nó thành hai lớp. Rồi bạn từ từ, khéo léo kéo hai lớp đó tách dần ra. Nhớ là phải thật cẩn thận vì chúng rất dễ rách. Nếu làm chăm chỉ và quen tay, một buổi sáng bạn có thể lột được vài tờ.

Sau khi làm mỏng, chúng ta sẽ tiếp tục làm mềm báo bằng cách ngâm báo vào trong dung dịch dấm thanh và mật ong nguyên chất. Dấm thanh sẽ giúp cho báo dai hơn, còn mật ong sẽ có tác dụng làm mềm báo. Ta ngâm báo trong dung dịch này khoảng nửa ngày, sau đó lấy ra phơi khô. Bạn có thể thêm thuốc tẩy trắng vào dung dịch nếu muốn báo trắng như Watersilk. Còn nếu bạn là người mạnh mẽ yêu màu đỏ, hoặc lãng mạn thích màu hồng, hoặc thủy chung yêu màu tím thì có thể mua thuốc nhuộm theo màu mà bạn thích rồi đổ vào dung dịch ngâm cùng.

Phơi khô xong rồi thì ta chỉ việc cất báo đi và dùng dần thôi. Vì kích thước của tờ báo khá to nên bạn cần trang bị một cái kéo ở trong nhà vệ sinh để lúc dùng thì sẽ cắt ra thành từng mảnh nhỏ. Bạn không cần phải cắt sẵn từ trước, cứ để đến lúc đó dùng bao nhiêu thì cắt bấy nhiêu, với cả ngồi trong đó rảnh rỗi không có gì làm, có cái mang ra cắt cũng đỡ buồn.

Trên đây tôi đã giới thiệu đến các bạn một số cách để thực hiện việc tiết kiệm, tránh lãng phí. Tôi nhớ đã đọc ở đâu đó một câu châm ngôn rằng: "Một người muốn giàu có thì phải hội đủ hai yếu tố là kiếm ra tiền và biết tiết kiệm", thiếu 1 trong 2 yếu tố ấy thì bạn không bao giờ giàu được. Bởi vậy chỉ cần các bạn làm theo những điều tôi vừa chia sẻ trên đây thì các

bạn đã hoàn thành một nửa hành trình trên con đường vươn lên trở thành người giàu có rồi đấy!

Người người tiết kiệm thì nhà nhà sẽ giàu; nhà nhà tiết kiệm thì đất nước sẽ giàu! Chúng ta là những công dân nhỏ bé thì hãy tiết kiệm từ những thứ nhỏ bé; ai làm lãnh đạo, làm quan to thì tiết kiệm những cái to, được thế, chả mấy mà chúng ta sẽ đuổi kịp người Nhật!

Xem thêm các truyện khác của Võ Tòng tại:

Trong trường hợp facebook bị lỗi, bạn có thể cập nhật truyện tại blog:

~~~~~***~~~~~

TUYỂN TẬP TRUYỆN TRÀO PHÚNG HAY NHẤT CỦA VÕ TÔNG ĐÁNH MÈO

Đình Long
www.dtv-ebook.com

Tổng Hợp Phần V

KHỈ HOANG

Làng tôi nằm sát bên một cánh rừng rậm um tùm. Tụi trẻ con chúng tôi bị người lớn cấm không được bén mảng vào rừng, vì nghe nói trong ấy có đàn khỉ hoang rất hung hãn: cứ gặp người là chúng bâu vào tấn công, cấu xé, móc mồm, móc mắt.

Thỉnh thoảng có những đêm, không hiểu vì cố ý hay vô tình đi lạc, mà lại có một vài con khỉ hoang lên vào tận các nhà dân trong làng tôi. Chúng mà vào nhà nào thì cây trái trong vườn nhà đó trụi hết, cành lá gãy gục hết; đồ ăn trong bếp cũng bị xới tung hết: cái gì ăn được thì chúng ăn sạch, không ăn được thì chúng hất đổ tùm lum. Và tất nhiên, gặp người là chúng tấn công.

Bởi vậy người làng tôi rất ghét lũ khỉ ấy! Và cũng từ đó mới sinh ra cái trò gọi là đuổi khỉ. Tức là khi ai phát hiện thấy lũ khỉ hoang đột nhập vào nhà dân, hoặc thậm chí là chỉ mới thấy bóng chúng lờn vờn trên đường làng thoi, thì phải tức tốc cầm dèp gỗ vào mâm "phèng phèng! phèng phèng!" rồi hô to: "Có khỉ! Có khỉ!". Cả làng nghe thấy sẽ ùa ra: người thắp đuốc, ôm gậy, kẻ cầm đòn, vác cuốc, cùng hò nhau đánh đuổi lũ khỉ. Chỉ đánh đuổi thoi, chứ không đánh chết, vì đánh chết bọn khỉ nó thù dai, nó kéo cả đàn về làng, nó hiếp sạch đàn bà, nó giết sạch đàn ông, còn trẻ con

nó bắt vào rừng nuôi cho lớn rồi nó lại hiếp, lại giết, thì có mà cả làng tuyệt giống! Tất nhiên, chỉ đàn ông khỏe mạnh, cường tráng thì mới phải đi đuổi khi, còn người già, phụ nữ và trẻ em thì được ở nhà.

Hôm ấy, vừa ăn cơm tối xong, đang thơ thẩn trước sân thì tôi thấy bóng thằng Sang lấp ló đầu ngõ, giọng nó thều thào:

- Ê! Vào rừng chơi không?

- Thôi! Sợ khi lắm!

- Chỉ len men ở vìa rừng thôi, không vào sâu bên trong thì sợ gì?! Vìa rừng có cây táo sai trĩu quả đang độ chín, thơm lắm!

Nghe thằng Sang nhắc đến táo, tôi thèm quá, với lại chỉ le ve ngoài mép rừng một lát thì chắc cũng không sao, vậy nên tôi gật đầu. Và thế là hai cái bóng loắt choắt lao đi hun hút trên con đường làng gồ ghề nhập nhoàng ánh trăng non đầu tháng. Thằng Sang chạy trước, tôi cầm cũi theo sau. Tới gần vìa rừng, thằng Sang đưa tôi rẽ xuống, chạy dọc theo cái bờ mương nhỏ cỏ mọc um tùm, cao ngang đầu gối. Mới chập tối mà sương đã đậu dầm trên từng nhánh cỏ, sương bám đầy vào chân tôi nhơm nhớp, ướt nhèm nhẹp.

Đến chỗ cây táo rồi thì phải, bởi tôi thấy mùi thơm thơm, giòn ngọt dậy lên nưng nức. Thằng Sang trèo thoát lên cành rồi đu người rung rung mấy cái làm cho những quả táo chín đua nhau rơi xuống lộp bộp, nghe như tiếng những giọt mưa rào đầu mùa đổ trên mái tôn. Tôi thích chí dang tay ngửa mặt lên trời đón cơn mưa táo. Thằng Sang thì đã nhảy xuống tự lúc nào. Nó cởi phăng cái áo phông đang mặc, thắt nút một đầu lại để làm cái túi đựng táo. Hình như áo nó rách, bởi tôi thấy vài ba chỗ có mấy quả táo đã lòi ra ngoài non nửa...

- Suyt!!! Có động!

Thằng Sang ra dấu cho tôi ngừng nhặt táo rồi kéo tôi ngồi xuống, nép sát vào mấy bụi lau rậm rạp. Đúng là có tiếng động, ở quanh đây thôi, không biết là tiếng gì, nhưng nhiều khả năng là của bọn khỉ. Nghĩ đến đây, chân tay tôi đã bủn rủn, rã rời. Thế nhưng thằng Sang thì lại đang lom khom bò dọc theo bờ lau, lại gần hơn chỗ có tiếng động. Tôi không dám ngồi lại một mình, nên đành hì hụi bò theo sau nó.

Khi tiếng động đã ở rất gần, gần như ngay bên cạnh, thì chúng tôi mới dừng lại và ngẩn cổ lên nghiêng ngó. Kia rồi, ở chỗ cái gốc cây khá to với cỏ mọc lòa xòa và dây leo nham nhở, tôi thấy có hai con khỉ đen thui đang dính chặt lấy nhau: một con chống hông, lưng cúi khom khom, ôm chặt lấy gốc cây, con còn lại thì đứng thẳng, tay ôm lấy hông con đang cúi, hai con cứ hí ha hí húi, và mồm thì kêu ư ử...

- Có phải khỉ không mà? Mà chúng nó đang làm gì vậy? - Thằng Sang thì thầm hỏi tôi.

Tôi không trả lời mà chỉ hất hất cằm ý bảo nó tập trung quan sát tiếp. Sau một hồi đưa đẩy, đột nhiên con khỉ đứng dừng lại và ghé tai hỏi con khỉ cúi:

- Ăn chuối không?

Con khỉ cúi không trả lời mà nhẹ nhàng xoay người lại, cắn luôn vào quả chuối mà con khỉ đứng giơ ra. Thằng Sang thấy vậy thì lập tức quay qua thì thầm tiếp vào tai tôi, nhưng lần này nghe giọng nó quả quyết lắm:

- Đúng là khỉ thật rồi mà ạ! Khỉ thích ăn chuối mà!

Thế rồi bọn tôi lại rón rén bò dọc theo bờ mương và chạy về làng. Chúng tôi nấp sau đồng rơm nơi góc vườn nhà tôi, trái rơm ra đất thật êm rồi hai thằng nằm ngửa mặt lên, vừa ăn táo vừa ngắm mảnh trăng non trên nền trời nhòe nhợt, với nhấp nhòe mấy ngôi sao khi tỏ khi mờ...

- Ước mơ của mày sau này là gì? - Tôi vừa hỏi thằng Sang vừa cho táo lên mồm cắn rôm rộp.

- Tao muốn làm thợ sửa ống nước! Thế còn mày?

- Tao cũng giống mày!

Tôi và nó cười sằng sặc, rồi lại cắn, lại nhai, lại ngấm sao trời...

"Phèng phèng! Phèng Phèng! Có khí! Có khí!"

Tiếng gõ mâm báo động và tiếng kêu gào của ai đó âm ỉ ở cuối làng. Vậy là rầm rập rầm rập đàn ông từ các ngõ ủa ra, nào đuốc, nào cuốc, nào gậy gộc, ai ai cũng rất khẩn trương, hối hả, vội vàng. Tôi và thằng Sang cũng lập tức bật ngay dậy.

- Đi xem đuổi khí không? - Thằng Sang hỏi tôi.

- Thôi! Sợ lắm! Người ta cấm không cho trẻ con ra đó đâu!

- Mình bí mật bám theo sau, họ sao biết được!

Vậy là lại một lần nữa tôi bị thằng Sang rủ rê mà gật đầu. Chúng tôi lập tức chạy theo đám người đuổi khí ấy, tất nhiên là không dám chạy lộ liễu mà phải chạy sát vào mé đường, nép vào mép vườn, thấy có người lớn đằng trước ngoái lại, hoặc đằng sau ủa tới là phải nhanh chóng chui ngay vào trong vườn để trốn. Chúng tôi cứ thế bám theo bọn họ cho đến khi có một người đàn ông cầm bó đuốc tự nhiên đi chậm chậm và tụt dần lại phía sau khiến tôi và thằng Sang cũng không dám chạy vượt lên. Dưới ánh trăng mập mờ, trong ánh đuốc nhập nhờ, và qua cả cái dáng đi thấp thính của người đàn ông ấy, có vẻ như tôi đã nhận ra ông ta là ai. Tôi quay sang thì thào vào tai thằng Sang:

- Ông kia nhìn giống bố mày quá!

- Là bố tao đấy chứ còn ai! Sao tự dưng bố tao lại đi tụt lại nhỉ?

Thằng Sang vừa dứt lời thì ngọn đuốc tắt cái "phụp", và cũng gần như đồng thời, bố thằng Sang quăng cây đuốc đi, nhảy phắt rồi mất hút vào trong vườn của nhà vợ chồng cô Hậu và chú Môn...

Sau một thoáng suy tính, thằng Sang và tôi quyết định bám theo bố nó để xem ông ấy vào vườn nhà cô Hậu và chú Môn để làm gì. Vậy là hai thằng tôi lại cúi rạp, men theo hàng rào bằng râm bụt lô nhô, bò dần về phía sân nhà cô Hậu và chú Môn. Bò đến gần chỗ gốc dừa ở phía góc vườn, cạnh mép sân, chợt hai thằng tôi khựng lại khi nghe tiếng kêu ư ử rất giống với tiếng kêu của hai con khỉ mà chúng tôi nhìn thấy lúc đi hái táo ở vĩa rừng. Và cũng lại là một người chống hông, khom lưng ôm gốc dừa, người kia đứng thẳng phía sau, ôm hông người đứng trước. Chỉ có điều lần này, chúng tôi chắc chắn người đang đứng nhún nhảy phía sau kia chính là bố thằng Sang, còn người đàn bà đang cúi khom lưng ôm gốc dừa kia có lẽ là cô Hậu - vợ chú Môn.

Thế rồi thằng Sang đứng bật dậy, nhao tới chỗ bố nó, hỏi bằng giọng khẩn trương:

- Bố với cô đang làm gì vậy ạ? Sao bố không đi đuổi khỉ mà lại vào đây?

Bố thằng Sang và cô Hậu hốt hoảng quay ra. Nhưng có lẽ khi thấy đó chỉ là một thằng trẻ ranh, họ đã yên tâm thở phào:

- Bố đi đuổi khỉ mà! Thấy một con khỉ chạy vào đây nên bố bám theo. Con khỉ nó chui vào gốc dừa, bố phải gọi cô Hậu giúp bố một tay đuổi con khỉ ra!

- Nhưng sao bố lại ôm hông cô Hậu?

- Bố không ôm, nhờ con khi nó lôi tuột cô Hậu vào trong gốc dừa luôn thì sao? Thôi, đi về học bài đi! Cấm không được kể chuyện này cho mẹ mà biết đâu đấy nhé!

Bị bố đuổi, thằng Sang tiu nghỉu quay về. Tôi và nó cũng chán chảng muốn bám theo những người đuổi khi nữa nên cả hai quyết định qua nhà thằng Sang hái cam ăn. Nhà thằng Sang có vườn cam sai lắm! Tất nhiên là phải hái trộm, chứ bố mẹ thằng Sang đời nào cho hái, họ để dành cuối năm bán lấy tiền tiêu tết. Vậy là tôi với nó lại chui qua hàng rào, âm thầm đột nhập vào vườn cam. Bọn tôi hái mỗi đứa vài ba quả rồi lẹ làng chuồn ra. Lúc bò qua góc vườn, chỗ khóm chuối hột, tôi và thằng Sang lại nghe tiếng kêu ư ử rất giống với tiếng kêu của hai con khỉ mà chúng tôi nhìn thấy lúc đi hái táo ở via rừng.

Tôi và nó bò lại gần xem sao. Và chúng tôi cũng thấy hai người: một chống hông, khom lưng ôm gốc chuối, một đứng thẳng phía sau, ôm hông người đứng trước. Trong ánh trăng nhập nhờ, tôi chỉ có thể khẳng định rằng người đàn bà đang cúi khom lưng ôm gốc chuối kia là mẹ thằng Sang, còn cái người đang đứng nhún nhảy phía sau thì tôi chưa rõ lắm. Đang căng mắt quan sát để đoán xem đó là ai thì thằng Sang đã ghé tai tôi xì xào:

- Chuồn thôi mà! Chắc họ đang đuổi khỉ! Kệ họ!

Bọn tôi lại mang cam ra sau đồng rơm nơi góc vườn nhà tôi, nằm thẳng cẳng lên mớ rơm trải êm êm dưới đất, ngửa mặt lên, vừa ăn cam vừa ngắm mảnh trăng non trên nền trời nhòe nhòe với nhập nhòa mấy ngôi sao khi tỏ khi mờ. Phía đầu làng, ánh đuốc của những người đi đuổi khỉ dù vẫn lập lờ nhưng đã thưa thớt đi rất nhiều; tiếng người nói, tiếng hô hào, dù vẫn còn nhưng khá lẻ tẻ và yếu ớt! So với lúc đầu, ước chừng số lượng có lẽ đã giảm đi già nửa!

Rồi thằng Sang lại cất giọng, dù mồm vẫn đang nhai nhồm nhoàm:

- Có lẽ sau này lớn lên tao sẽ không làm thợ sửa ống nước nữa đâu mà ọ!

- Vậy mà định làm gì? - Tôi hỏi.

- Tao muốn làm người đuổi khỉ để bảo vệ bình yên cho dân làng! Thế còn mà?

- Tao cũng giống mà!

Rồi tôi và nó cùng cười sảng sặc, và lại cắn, lại nhai, lại ngửa mặt lên trời ngắm trăng sao. Nhưng có vẻ như sắp mưa thì phải, mây ở đâu ùa về làm bầu trời u ám, chẳng còn thấy trăng non, cũng hết cả những ngôi sao nhập nhòa khi tỏ khi mờ...

Võ Tòng Đánh mèo

Xem thêm các truyện khác của Võ Tòng tại

Hoặc blog:

~~~~~***~~~~~

THẦY SANG

Hình như ai tên Sang thì cũng đều gắn liền với một cái nhất thì phải?! Trên mạng có anh Kenny Sang đẹp zai nhất Việt Nam; đầu làng tôi có bà Sang ngược to nhất Việt Nam. Đã nhiều lần người nhà phải đưa bà Sang đi cấp cứu giữa đêm vì lúc ngủ, bà Sang vô ý trí trở mình nằm ngửa và bị ngược đề cho tắt thở. Bà cũng không thể nằm sấp vì nếu nằm sấp thì đầu bà sẽ bị bồng lên, cách giường khoảng 1 mét, trông bấp bênh hết như một cái phàn đặt trên cái chum nước, mặt phẳng của phàn tạo với mặt phẳng của giường một góc 45°.

Làng tôi còn một người nữa, đó là thầy Sang, chữa bệnh giỏi nhất Việt Nam.

Thầy Sang chữa được đủ các loại bệnh: từ hoa liễu giang mai đến thối tai thối miệng, từ tiểu tiện đái đường đến liệt dương lãnh cảm. Nhiều bệnh nhân ở vào tình trạng cực kỳ thê thảm nhưng đến gặp thầy xong thì đâu lại vào đó, đời lại phơi phới như điều gặp gió, như thăng bọm nhậu gặp nôi thịt chó.

Hôm nay cũng như mọi ngày, trước sân nhà thầy Sang đã lấp ló một đám người nghiêng ngó: toàn người đến khám bệnh cả. Thầy Sang trải cái chiếu hoa ra giữa nhà, ngay cạnh cái tủ thuốc với những rễ cây, cành lá, thêm mấy cái củ gì mềm mềm, đen đen, nhìn như cứt gà. Rồi thầy cho gọi lần lượt từng người vào khám.

Người đầu tiên là một anh thanh niên có vẻ như bị mắc bệnh ngoài da, bởi tay anh ấy đang ứng lên từng mảng đỏ au, đau rát. Thầy Sang sau khi xem xét qua thì cất giọng xót xa:

- Sao lại bị thế này?

- Dạ! Hôm trước trời nắng rất gay gắt, nhưng con đeo kính râm nên cứ tưởng trời mát, thành ra con cứ cời trần chạy xe máy cả ngày ngoài đường. Đến lúc bỏ kính ra con mới biết là tay mình bị bỏng nắng!

Thầy Sang nghe vậy thì mở ngăn kéo lấy ra một cái kính râm, đưa cho anh thanh niên đó rồi bảo:

- Con đeo kính vào đi!

Anh thanh niên dù ngờ ngác nhưng vẫn ngoan ngoãn làm theo, và reo lên mừng rỡ:

- Kỳ diệu quá thầy ơi! Con vừa đeo kính lên là không còn thấy mấy vết đỏ rát trên tay nữa rồi!

- Ừ! Từ giờ ban ngày cứ đeo kính vào là sẽ không thấy đỏ rát nữa! Đêm đi ngủ thì có thể bỏ kính ra. Thôi, thanh toán tiền đi, để thầy còn khám cho người khác.

Bệnh nhân tiếp theo là một lão khá béo và nhìn có vẻ ốm yếu:

- Sao? Bệnh con thế nào, nói thầy nghe xem!

- Dạ! Thầy ơi! Lúc vợ chồng con gần gũi thì cái ấy của con nó rất khó lên thầy ạ!

- Vậy là con bị liệt dương rồi!

- Dạ không phải! Bởi lúc gần gũi với em hàng xóm thì nó lại lên rất hăng!

- Vậy là bị rối loạn cương dương!

- Có nguy hiểm không thầy?

- Con đừng lo, bệnh này rất phổ biến mà! Theo kết quả khảo sát mới nhất của F.U.C.K - một tổ chức phi nhân đạo của Liên Hợp Quốc, thì có đến 80% đàn ông mắc bệnh này! Trong số 20% may mắn không mắc bệnh thì có tới 10% là gay, và 10% còn lại là liệt dương vĩnh viễn!

- Dạ! Thế có chữa được không hả thầy?

- Ta là thầy Sang mà, con hỏi thế là xúc phạm ta đấy! Đây! Con cầm lọ thuốc này về. Trước khi gần gũi vợ khoảng 30 phút thì con uống một viên, với điều kiện là lúc uống con phải giơ ảnh cô hàng xóm ra trước mặt.

- Sao lại phải vậy ạ?

- Thuốc này có tác dụng gây ảo giác. Khi uống nhìn vào ảnh ai thì lúc sau gần gũi vợ, con sẽ thấy vợ mình biến thành người đó, y như thật luôn!

- Nghĩa là nếu lúc uống thuốc con nhìn ảnh Bà Tung, Phương Trinh, Ngọc Trinh thì lát sau vợ con cũng biến thành mấy cô đó?

- Chuẩn rồi!

- Vậy thầy bán cho con 10 lọ luôn, đỡ mất công mấy hôm nữa phải quay lại lấy thêm!

Người thứ 3 vào khám là một chị với vẻ ngoài rất khắc khổ và héo hon...

- Bẩm thầy! Xin thầy giúp con ạ! Làng con ở gần sông, mỗi đợt nước lớn là cả làng lại có vài đứa trẻ chết đuối. Mấy đứa nhóc nhà con vẫn còn nhỏ, lại nghịch ngợm, con sợ sớm muộn chúng nó cũng sa chân xuống sông mà bỏ mạng! Thầy có cách nào giúp mấy đứa nhóc nhà con thoát khỏi mối hiểm họa rình rập này được không ạ?

Thầy Sang nghe xong thì trầm ngâm mở tủ lấy một lá bùa và một chai thuốc nước màu đen kịt rồi đưa cho người phụ nữ ấy...

- Thuốc và bùa này dùng thế nào hả thầy?

- Con về bảo lũ nhóc nhà con xếp thành hàng ngang, vén quần cao lên đến đùi. Chú ý, đứa nào mặc quần đùi rồi thì khỏi phải vén. Sau đó, con cuộn lá bùa này thành hình ống tròn bằng cái bút bi, chấm vào chai thuốc đen này, rồi vạch một đường ngang ở đầu gối của lũ nhóc. Nhớ là đường kẻ đó phải đi qua khớp nối giữa xương đùi và xương ống đồng nhé!

- Rồi sao nữa hả thầy? Chẳng lẽ chỉ như vậy là không sợ chết đuối?

- Yên nào! Thầy đang dặn dò thì lại cứ cắt ngang! Lỡ nghe không rõ hoặc nghe thiếu, đến lúc chết người thì lại đổ tại thầy!

- Dạ vâng! Vậy sau đó rồi sao hả thầy?

- Sau đó con có thể cho bọn trẻ ra sông chơi đùa thoải mái, nhưng phải dặn chúng là không bao giờ được phép để nước sông vượt cao quá cái vạch đã đánh dấu trên đầu gối. Nếu trái lời dặn thì có chết đuối cũng đừng trách thầy!

Người phụ nữ phấn khởi thanh toán tiền, cảm ơn thầy rồi rút ròi cuống quýt cầm bùa và thuốc ra về. Bệnh nhân tiếp theo là một người đàn ông trung niên mặt đầy ưu phiền, mái tóc bạc và vẻ ngoài khá phờ phạc...

- Xin thầy chữa giúp con, con mắc bệnh đang trí ạ!

- Cụ thể thế nào?

- Ví dụ như con ăn cơm rồi nhưng quên, cứ tưởng là mình chưa ăn, vậy là lại ăn tiếp, thành ra bụng no căng, rất khó chịu. Hoặc ngược lại, con chưa ăn nhưng cứ nghĩ mình ăn rồi nên không ăn nữa, đâm ra bụng đói meo. Tương tự như thế, con tắm rồi mà tưởng chưa tắm, nên lại đi tắm; có hôm chưa tắm nhưng tưởng tắm rồi nên không tắm nữa, thành ra người rất hôi...

- Ta tưởng bệnh gì chứ bệnh này có gì nghiêm trọng đâu, con chỉ cần chú ý một chút là được. Không phải thuốc men gì cho nó tốn kém ra! Thôi về đi!

- Dạ không! Nghiêm trọng lắm! Nghiêm trọng lắm thầy ơi!

- Nghiêm trọng thế nào?

- Dạ! Con chưa đeo bao nhưng cứ tưởng là đeo bao rồi! Nên giờ vợ con đang mang bầu đứa thứ 8, trong khi 7 đứa kia thì vẫn lít nhít, nheo nhóc lắm thầy ạ!

Thầy Sang nghe xong thì lắc đầu ngán ngẩm rồi chậm chậm mở tủ lấy ra một gói ni-lông nhỏ hình vuông, trông rất giống với cái túi gia vị bên trong gói mì Hảo Hảo. Thầy đưa cho người đàn ông đó rồi bảo:

- Con đeo cái này vào! Đây là bao cao su siêu thấm! Vì là siêu thấm nên có thể dùng được nhiều lần và dùng được trong vài tháng. Sau mỗi lần dùng, con không cần phải lột ra và vứt đi như mấy loại bao cao su thông thường mà con cứ để nguyên nó ở chỗ đó, bởi nó có thể thấm hút tất cả các loại dung dịch từ lỏng đến sền sệt. Yên tâm chưa? Khỏi lo đãng trí nữa nhé!

- Vậy sau bao lâu thì phải tháo ra thay cái khác ạ?

- Cái này cũng tùy người! Cứ lúc nào thấy chỗ đó ngứa ngáy, mẩn đỏ, nổi mụn, ngứa mủ, nhiễm trùng thì ấy là lúc nên tháo ra!

Người vào khám tiếp theo là một anh to con như Lý Đức, dù trời không bức nhưng anh vẫn cởi trần khoe ngực nở như đúc, bụng 6 múi vuông vức, lưng anh ấy xăm hình Ngọc Trinh đang phùng mồm ngậm cây sáo trúc. Nhìn vẻ bặm trợn của anh ta, thầy Sang không khỏi ngạc nhiên:

- Con lực lưỡng như vậy mà cũng có bệnh sao? Nói ta nghe, là bệnh gì?

- Không giấu gì thầy! Con vùng vẫy giang hồ nhiều năm nay, đâm chém không ghê tay, nhưng chẳng hiểu sao cứ về đến nhà, vợ con nó chỉ lờm một cái là con đã co rúm người lại, toàn thân tê dại...

- Vậy là bệnh sợ vợ à?

- Dạ vâng!

- Nói thật, ta khinh nhất những thằng sợ vợ, và cũng ghét nhất việc chữa bệnh cho những thằng sợ vợ! Làm thằng đàn ông thì phải ngang tàn, phải cưỡi con cá kình, đè con sóng dữ, chứ còn đến con vợ mình mà cũng không đè được, lại để cho nó cưỡi lên đầu, lên cổ thì nhục! Nhục con ạ! Thôi về đi! Ta không muốn chữa cho con đâu!

- Thầy ơi! Thầy thương con, chữa giúp con với! Con mệt mỏi lắm rồi!

Gã Lý Đức xăm trổ ấy van xin, nài nỉ một hồi thì thầy Sang có vẻ như mềm lòng, nên thầy chậm chậm mở tủ, lấy ra một bịch thuốc đưa cho gã đó. Thầy đang định dặn dò gì đó thì từ ngoài cổng có tiếng xe máy rú ga ầm ĩ, phi thẳng vào sân nhà thầy. Người đàn bà béo ục ịch dừng xe ngay trước cửa, gạt chân chống xe cái "phạch", rồi hăm hăm bước thẳng vào buồng trong. Thầy Sang thấy vậy thì rút luôn bịch thuốc xuống đất rồi tức tốc chạy theo mục béo ấy vào buồng...

- Tại sao? Tại sao ông dám trái lời tôi hả? Sáng nay trước khi đi tôi đã nói với ông thế nào?

- Vợ ơi! Anh biết lỗi rồi! Anh xin lỗi vợ! - Thầy Sang mặt tái mét, giọng lắp bắp.

- Tôi hỏi sáng nay tôi đã nói với ông thế nào cơ mà?!

- Vợ bảo từ nay không khám bệnh nữa, mình vợ đi làm được rồi, anh ở nhà lo giặt giũ quần áo, cơm nước, dọn dẹp!

- Vậy à! Vậy tại sao ông vẫn khám? Vậy tại sao giờ này tôi về vẫn chưa có cơm ăn? Quần áo vẫn nguyên trong chậu, nhà cửa bừa bộn? Tại sao? Ông muốn chết hả?

- Anh xin lỗi vợ! Lần sau anh không thế nữa!

- Hôm nay lần đầu nên tôi bỏ qua! Nếu còn có lần hai thì đừng trách con này nặng tay!

- Dạ! Anh biết rồi ạ!

Nói rồi, thầy Sang lầm lũi ôm cái chậu quần áo đầy ự, lúi thủi ra ngoài giếng cặm cúi ngồi giặt. Mấy người đến khám bệnh thấy âm ỉ trong buồng thì biết là nhà thầy có chuyện nên đã lạng lẽ bỏ về hết, chỉ còn mỗi anh Lý Đức xăm trổ thì vẫn rụt rè ở lại, tay vẫn cầm bịch thuốc mà thầy Sang vừa đưa lúc trước. Rồi gã rón rén lại gần chỗ thầy Sang, giọng dè dặt:

- Thầy ơi! Thuốc này uống có hiệu nghiệm không? Liều lượng uống thế nào ạ?

- Uống bao nhiêu tùy con! Thôi, về đi, ta đang bận!

- Thầy ơi! Vừa nãy con nghe tiếng quát tháo âm ỉ trong buồng, thầy bị vợ chửi hả?

- Nói bậy! Tiếng quát tháo ấy là của ta, là ta đang quát vợ, nghe chưa?

- Thế sao thầy phải giặt quần áo?

- Thì mọi ngày vợ vẫn giặt quần áo cho ta, nhưng mà toàn giặt ầu, giặt bẩn. Ta vừa mới chửi cho mẹ ấy một trận về tội áo giặt xong mà vẫn còn nguyên vết bùn đất ở ống tay. Từ giờ, ta không khiến mẹ ấy giặt đồ cho ta nữa, ta sẽ tự giặt! Làm thằng đàn ông thì phải ngang tòn, phải cưỡi con cá kình, đè con sóng dữ, chứ còn đến con vợ mình mà cũng không đè được, lại để cho nó cưỡi lên đầu, lên cổ thì nhục! Nhục con ạ! Thôi! Về đi để ta giặt quần áo!

Xem thêm các truyện khác của Võ Tòng tại: hoặc

~~~~~***~~~~~

LÀM GÌ KHI NHÀ CÓ TRỘM?

Hãy thử tưởng tượng bạn là một cô gái trẻ chân yếu tay mềm, bạn ở một mình trong một căn hộ chung cư. Nửa đêm, bạn đang ngủ và giật mình thức giấc, trong ánh đèn ngủ lung linh, mờ ảo, bạn phát hiện có một thằng trộm đột nhập vào nhà bạn. Thằng trộm đó to khỏe, tay cầm dao sáng loáng. Bạn sẽ làm gì? Hét lên ư? Đừng! Thằng trộm sẽ đâm chết bạn ngay

. Nằm im giả vờ ngủ ư? Đừng! Thằng trộm sẽ khoảng hết tiền và đồ đạc của bạn. Vậy bạn phải làm gì? Yên tâm! Bài viết này sẽ hướng dẫn bạn cách xử lý tối ưu nhất và tốt nhất trong trường hợp nguy cấp như thế!

Trước tiên, bạn phải chăm chú quan sát và phán đoán được điểm yếu của tên trộm. Ví dụ, nếu thấy tên trộm cứ mò mẫm đưa tay rờ rờ để tìm đường dù đèn ngủ của bạn đang bật khá sáng thì có thể kết luận ngay là tên trộm này bị mù. Nó bị mù rồi thì nhiều khả năng là nó không nhìn thấy bạn nữa, vì thế bạn cứ việc ngang nhiên ngồi dậy, rời khỏi giường, chạy ra ngoài hô hoán để mọi người đến cứu.

Nếu tên trộm ấy không bị mù thì bạn phải kiểm tra xem nó có bị điếc không. Cách kiểm tra thì rất dễ, bạn chỉ cần giả vờ ho lên một tiếng: nếu tên trộm giật mình và đứng im, tức là nó đã nghe thấy tiếng ho của bạn, còn nếu nó vẫn thản nhiên như không thì chắc chắn nó bị điếc. Nó bị điếc thì bạn cứ việc nằm im trên giường mà hô hoán để hàng xóm nghe thấy mà chạy sang giải cứu cho bạn thôi. Nhớ là phải nằm im trên giường mà hô nhé, đừng có đứng dậy chạy ra ngoài. Nó bị điếc chứ không bị mù, nó thấy bạn nhồm dậy là nó chém luôn đấy!

Nếu thằng trộm này không bị mù cũng không bị điếc thì bạn cũng đừng vội nản, bởi nó vẫn còn một điểm yếu khác. Bạn đừng quên rằng thằng trộm này là đàn ông, mà đàn ông thì thằng nào cũng máu gái. Đó chính là điểm yếu cố hữu của đàn ông. Nằm được điểm yếu đó rồi thì bạn phải tập trung khai thác vào đó. Hãy từ từ và nhẹ nhàng cởi phanh áo ngủ

của bạn ra; nếu bạn mặc váy hãy vén váy lên đến tận bụng; nếu bạn đang thả rông thì tốt rồi, còn nếu chẳng may đang mặc coóc-sê, hãy tháo coóc-sê ra hoặc kéo coóc-sê xuống đến rốn, tóm lại, phải làm sao để trông bạn thật sexy, quyến rũ và mời gọi.

Giữa đêm thanh vắng, trong căn phòng yên ắng, chỉ có một mình tên trộm với một thiếu nữ xinh xắn đang nằm trên chiếc giường trải ga trắng, áo quần hở hênh, trẻ nài, chân dạng háng, thử hỏi có tên trộm nào cầm lòng được? Mà không cầm lòng được thì tất nhiên thằng trộm phải lao vào. Và thế là nó đã mắc mưu bạn.

Đợi lúc thằng ăn trộm đang hồi hả vực mặt xuống cổ, xuống ngực bạn hít hà, bạn hãy khôn khéo đưa tay luồn xuống dưới gối và lôi chiếc bao cao su ra. Điều này là cần thiết, bởi bạn đâu có biết thằng trộm là ai, nhờ nó lây bệnh cho bạn thì sao? Hơn nữa, việc quan hệ không dùng bao rất dễ mang thai. Mà thằng trộm sau khi xong việc nó sẽ bỏ đi mất tăm, nghĩa là con bạn sau này lớn lên sẽ không biết mặt bố, không biết bố nó là ai. Mà cho dù là sau này có tìm lại được thằng trộm đi chăng nữa thì liệu con bạn có chấp nhận được sự thật rằng bố nó là thằng ăn trộm, liệu trái tim non nớt của con bạn có chịu đựng nổi cú sốc tinh thần ghê gớm ấy?

Nói vậy để thấy rằng việc dùng bao là cần thiết! Tất nhiên là thằng ăn trộm sẽ không thích dùng bao đâu, nhưng bạn phải nhẹ nhàng thuyết phục nó. Hãy thủ thỉ vào tai nó thật dịu dàng, làm sao để nó hiểu được tác hại của việc quan hệ mà không dùng biện pháp bảo vệ, về nguy cơ lây nhiễm bệnh qua đường tình dục, về hậu quả của việc mang thai ngoài ý muốn.

Lúc thằng trộm hì hục hành sự, bạn nhớ là phải rên rỉ thật to. Có thể bình thường thì rên rỉ không phải là sở thích của bạn, nhưng ở vào tình thế nguy cấp này, bạn bắt buộc phải rên rỉ. Hãy rên to hết sức có thể để hàng xóm nghe thấy và chạy sang giải cứu cho bạn. Lưu ý, đừng rên những âm thanh vô nghĩa, hãy rên thành câu hỏi, ví dụ như: "Ồi làng nước ôi! Cứu tôi với! Chết mất thôi! Cứu tôi với! Ối làng nước ôi!".

Bạn đừng sợ rằng rên lên như thế thằng trộm sẽ nghi ngờ nhé, mà ngược lại, nó nghe sẽ càng phấn khích và mất cảnh giác hơn. Bởi trước giờ không hề có văn bản quy định là phải rên thế nào, rên bao lâu, thành tiếng hay không thành tiếng, có nghĩa hay không có nghĩa, tóm lại là nó tùy thuộc vào sở thích của mỗi người. Thậm chí có người lúc làm chuyện ấy không thích rên mà lại thích chửi bậy; có người lại thích hát, thích đọc thơ... Nói vậy để thấy lúc ấy bạn có kêu gì thì thằng trộm cũng không có lý do để mà nghi ngờ! Và tất nhiên, khi nghe bạn kêu cứu thì hàng xóm sẽ sang tóm cổ tên trộm thôi!

Những lời khuyên mà tôi vừa đưa ra đã được rất nhiều chị em áp dụng, và hầu hết họ đều thành công. Nói hầu hết nghĩa là vẫn có những trường hợp thất bại. Và nếu thất bại thì thường là bởi 2 lý do sau đây:

- Lý do thứ nhất là cô gái ấy xấu quá, dù có năm hớ hênh, váy kéo lên bụng, coóc-sê lồi xuống rốn, nhưng vẫn không thể làm cho thằng trộm hứng thú, mà không hứng thú thì nó không nhào vào, vậy là đành chịu mất của. Bởi vậy tôi khuyên các chị em, nếu có tiền thì nên đi thẩm mỹ viện mà làm đẹp, nâng ngực, độn mông, tẩy trắng các kiêu. Đừng có tiếc tiền mà chịu xấu để rồi đến lúc thằng trộm nó vào, nó không có hứng thú thì lúc ấy hối cũng đã muộn.

- Lý do thứ hai đó là cô gái ấy, dù rất xinh đẹp, nhưng lại gặp phải thằng trộm bị gay hoặc liệt dương. Cái này thì chịu rồi! Có lẽ kiếp trước cô này ăn ở không ra sao nên kiếp này mới bị quả báo như thế! Bởi vậy các chị em hãy nhớ làm nhiều việc thiện tích đức, ăn ở nhân từ thì trời mới thương, mới cho gặp thằng trộm không bị gay, không bị liệt dương. Nhớ nhé!

Xem thêm các truyện khác của Võ Tòng tại:

~~~~~***~~~~~

THƯ GỬI CHỒNG TƯƠNG LAI

Chồng tương lai yêu dấu!

Dù chưa biết anh là ai nhưng em rất thương anh, vì suốt ngày anh bị mẹ em chửi. Thực ra mẹ cũng chưa biết anh là ai nên mẹ không thể chửi thẳng vào mặt anh mà chỉ chửi bóng gió qua em thôi. Mẹ thường chửi em rằng: "Cái loại mày thì chó nó lấy! Thằng nào chịu lấy mày chắc thằng đó có vấn đề về thần kinh". Nhưng anh đừng buồn và đừng suy nghĩ nhiều nhé, bởi ngay cả bố em vẫn còn thường xuyên bị mẹ chửi te tua nữa là anh.

Chẳng cần em phải mắc lỗi to tát, chỉ cần em hơi có chút gì đó làm mẹ không hài lòng là lập tức mẹ chửi em ngay được. Em đi uống rượu say rồi vào nhà nghỉ ngủ qua đêm với trai mà mẹ cũng chửi; em chơi

lô đề mẹ cũng chửi; em cặp kè với một lão giàu có để lợi dụng moi tiền, mẹ cũng chửi; bắt quả tang em đang lén lút lên mạng xem phim sex, mẹ cũng chửi. Và sau mỗi lần chửi, bao giờ mẹ cũng chốt lại một câu là: "Cái loại mày thì chó nó lấy! Thằng nào chịu lấy mày chắc thằng đó có vấn đề về thần kinh". Mẹ chỉ biết chửi mà mẹ không bao giờ tìm hiểu xem tại sao em lại làm như thế?! Thực sự em không biết phải cố gắng như thế nào thì mới làm hài lòng mẹ đây?!

Mẹ đâu có biết rằng đàn ông bây giờ thủ đoạn và bỉ ổi lắm! Chúng nó rất hay dùng cái trò chuốc rượu cho con gái say rồi đưa vào nhà nghỉ. Việc em thường xuyên đi uống rượu cũng chỉ là một cách rèn luyện để nâng cao tửu lượng, để bọn con trai đều cáng không thể chuốc cho em say, không thể làm trò đòi bại. Chỉ có điều là do được luyện tập nhiều nên tửu lượng của em tốt quá, uống mấy lít thì em cũng chỉ hơi lâng lâng thôi, trong khi cái thằng sở khanh rủ em đi và định lừa em thì lại say mềm, gục xuống rũ rượi, nôn thốc tháo ra bàn. Anh bảo lúc đó em phải làm sao? Vứt nó nằm đó thì không đành, nhà nó thì em không biết, em chỉ còn cách đưa nó vào nhà nghỉ.

Đưa nó vào nhà nghỉ rồi em cũng không thể để nó ở đấy mà bỏ về được. Nó đang say rượu thế, nhờ đêm nó cảm cúm hoặc trúng gió thì sao? Vậy là em lại phải nằm xuống ngủ cùng với nó. Chuyện sau đó xảy ra thế nào thì ai cũng biết và em không muốn nói, bởi cái đó nó thuộc về cảm xúc, thuộc về bản năng và ngoài ý muốn. Điều quan trọng là việc em uống rượu và vào nhà nghỉ với trai không có nghĩa là em hư hỏng, mà bởi em là cô gái biết quan tâm, lo lắng cho người khác, và biết học, biết rèn luyện cách giữ mình, bảo vệ mình trước những thủ đoạn bỉ ổi của bọn đàn ông mất nết.

Việc em cặp kè với một lão già giàu có để đào mỏ nghe qua thì tưởng là xấu, nhưng thực ra không xấu, bởi tất cả những điện thoại, những túi xách, những dây chuyền và nhiều thứ khác mà lão ấy mua tặng em thì em đều giữ lại cả (chỉ có tiền là em tiêu hết thôi). Sau này anh có xuất hiện và chúng mình lấy nhau thì những thứ đó sẽ là của vợ chồng mình, của gia đình mình, đỡ phải mất tiền mua sắm, đúng không? Tức là em cặp kè với lão ấy cũng chỉ là để trang bị và vun vén cho tổ ấm, cho cuộc sống sau này của vợ chồng mình chứ cho ai?!

Việc em chơi lô đề thì cũng có lý do riêng của nó. Dù rằng đi cặp kè với mấy lão già thì em cũng thừa tiền tiêu rồi, nhưng vốn là một cô gái được ăn học tử tế và có giáo dục nên em hiểu rằng là phụ nữ thì vẫn rất cần có một cái nghề, chỉ khi có một cái nghề ổn định thì người phụ nữ mới được xã hội tôn trọng. Đó là lý do em quyết định chơi lô đề, bởi em quan niệm lô đề cũng là một nghề. Với em, đây là một nghề rất thú vị, nhàn hạ, và nếu trúng thì thu nhập sẽ rất cao. Dù là nhàn hạ nhưng nghề này đòi hỏi người lao động phải có khả năng phân tích và suy luận thơ (thơ đề), có óc tư duy và phán đoán nhạy bén về số học, nhìn kết quả của những ngày trước để căn ke ra con số khả thi sẽ về chiều hôm nay rồi đưa ra mức đầu tư lớn nhỏ tùy theo tính khả thi của từng dự án.

Còn chuyện xem phim sex, em tin là nếu hỏi tất cả các chị, các bạn gái đang đọc bài này rằng họ đã từng xem phim sex chưa thì 100% đều ngần

mặt lên trời tự tin mà trả lời rằng "chưa". Để rồi sau khi trả lời xong thì họ lại quay mặt đi hướng khác, lấy tay che miệng cười hí hí rồi lẩm bẩm một mình: "Nói điêu thế mà cũng tin!".

Em xem sex không phải là em dê, không phải em hư hỏng, mà xem để học hỏi, tích lũy kinh nghiệm từ khắp nơi trên thế giới, rồi thường xuyên thực hành, áp dụng những điều mình đã học, đã tích lũy được vào thực tế, làm sao để đến lúc lấy chồng, em sẽ tự tin rằng mình có đủ kiến thức và kinh nghiệm để khiến cho đời sống ái ân của vợ chồng mình luôn viên mãn. Chúng ta đang sống trong thời đại mà kiến thức và cách thức luôn thay đổi và cập nhật từng ngày, nếu không chịu khó trau dồi và học hỏi, chẳng mấy chốc ta sẽ trở nên lạc hậu, bị bỏ tụt lại phía sau. Lúc đó thì đừng hỏi vì sao mình lại bị chồng bỏ, chồng chê, đúng không anh?

Đã có rất nhiều người làm cho em tưởng rằng anh đã xuất hiện, bởi họ yêu chiều, sẵn đón em ghé thăm; bởi ở bên họ em cũng thấy lâng lâng, đắm say, hưng phấn. Nhưng chỉ được đêm hôm đó thôi, sáng hôm sau, lúc thanh toán tiền phòng xong là họ lập tức lạnh nhạt, rồi lặn mất tăm, và rồi em hiểu rằng anh - người chồng tương lai của em, vẫn chưa xuất hiện!

Anh đang ở đâu? Sao không ra đi? Sao để em đợi lâu? Em đã chán ngấy những lời mắng chửi, mĩa mai của mẹ em rồi. Em mong anh xuất hiện để làm cho mẹ em sáng mắt ra, để mẹ em hiểu rằng không phải chỉ có chó nó mới lấy em mà vẫn còn có anh sẵn sàng cưới em làm vợ!

Ra đi anh! Em đợi lâu lắm rồi!

~~~~~***~~~~~

TRANG TRẠI BÒ

Xã tôi nghèo lắm, và nhà tôi cũng vậy, kiếm ăn khó khăn, việc cũng chả có mà làm. May sao là năm ngoái, có một công ty về mua đất ở xã tôi mở trang trại nuôi bò sữa, họ cần tuyển dụng lao động chuyên vắt sữa bò.

Tôi nghe tin thì liền cho con gái tôi nộp hồ sơ dự tuyển. Họ tuyển khẩn khe lắm, yêu cầu phải sinh năm 1995, và phải thành thạo việc vắt sữa bò.

Về năm sinh thì chuẩn rồi, nhưng còn về khoản vắt sữa thì tôi khá hoang mang.

Từ trước đến giờ nhà tôi không nuôi bò, xã tôi cũng chỉ có một vài nhà nuôi bò, mà toàn là bò đực, thì làm sao con gái tôi biết vắt sữa bò?! Hôm tuyển dụng, công ty ấy dắt bò sữa ra cho các ứng viên vắt, ai mà lóng ngóng, tay chân ngược ngịu, khuỳnh khoàng là họ loại luôn.

Đến lượt con gái tôi lên vắt, trong khi tôi run bắn vì hồi hộp và lo lắng thì con bé lại rất bình tĩnh, tự tin. Nó thò tay túm chặt lấy vú con bò, mát-xa, vuốt ve cho vú con bò cứng lên rồi cứ thế bóp mạnh, giật giật lên xuống liên hồi. Rồi bất thành lình một luồng sữa trắng từ đầu vú con bò phụt ra xối xả. Có lúc sữa tắc, không chảy nữa, con bé nhà tôi lại há mồm ngậm vào vú con bò và ra sức thổi, kỳ lạ thay, sữa lại chảy ra ào ào. Lúc về, tôi mới hỏi nó:

- Con tập vắt sữa bò khi nào mà lại thuần thục và thành thạo thế?

- Dạ! Con cứ ra đồng, thấy con bò nào lang thang ăn cỏ là con nhào tới tập vắt thôi!

- Nhưng làng mình toàn bò đực, có ai nuôi bò sữa đâu!

- Bò đực cũng có một cái vú rất dài ở dưới bụng mà mẹ! Con toàn tập vắt bằng cái vú đó thôi! Vắt mãi thì sữa nó cũng ra, nhưng ít, và không thơm, không trắng bằng sữa của bò cái.

Đợt tuyển dụng ấy, con gái tôi đạt điểm cao nhất, thủ khoa đầu vào, và đương nhiên, nó được nhận vào làm ở trang trại bò sữa. Mọi chuyện cứ thế trôi đi êm đềm cho đến một ngày tôi nhận được yêu cầu mang giấy khai

sinh và học bạ của con tôi đến công ty bò sữa để xác minh, vì có một số nhà báo đã nói rằng con tôi gian lận tuổi.

Hôm sau tôi mang giấy tờ đến trang trại bò sữa nơi con tôi làm việc để mấy anh nhà báo đó xác minh theo đúng yêu cầu. Vừa nhìn thấy tôi, một anh trong nhóm mấy nhà báo đã giới thiệu ngay:

- Chào chị! Chúng tôi là phóng viên của chương trình Bò 24h. Chúng tôi muốn gặp chị để xác minh việc gian lận tuổi của con gái chị.

- Dạ! Con gái tôi nó làm việc vắt sữa bò thì chỉ cần nó vắt ra nhiều sữa thơm, sữa ngon là được, chứ tuổi tác quan trọng gì hả anh?

- Chị nói sai rồi! Từ trước đến giờ, các con bò đều nghĩ rằng chúng được vắt sữa bởi bàn tay của những nữ công nhân 19 tuổi. Nếu bây giờ biết được sự thật rằng người vắt sữa cho chúng bấy lâu nay thực ra đã 21 tuổi thì những con bò ấy sẽ sốc đến mức nào? Và sẽ xấu hổ biết bao nếu những khách hàng trong nước và quốc tế phát hiện ra rằng những giọt sữa mà họ vẫn uống hàng ngày được vắt từ bàn tay của một nữ công nhân 21 tuổi?

- Nhưng giấy khai sinh, sổ hộ khẩu, học bạ của con tôi đều chứng nhận là nó 19 tuổi mà!

- Chúng tôi nghi ngờ tính xác thực của những giấy tờ này! Đây, giấy khai sinh thì không ghi số quyền, số sổ; học bạ thì suốt 5 năm học các nét chữ viết đều giống nhau. Chúng tôi là những nhà báo của Bò 24h, chúng tôi buộc phải tìm ra SỰ THẬT. Chúng tôi phải làm vì một trang trại bò TRUNG THỰC, CÔNG BẰNG và MINH BẠCH. Chị đừng tưởng chúng tôi nói bừa, những việc chúng tôi làm đều tham khảo qua sách luật cả. Để tôi mở sách cho chị xem!

Nói rồi anh phóng viên đó quay sang bảo với người đứng bên cạnh:

- Mà mở cặp lấy cho anh quyển sách luật ra đây!

- Quyển nào hả anh?

- Cái quyển hôm trước mày mua ấy! Quyển mà có bìa in hình anh Công Lý mặc quần sịp đang tập tạ ấy!

- Mở trang bao nhiêu anh?

- Anh không biết! Thế mày chưa đọc à?

- Dạ chưa! Em thấy cái bìa đẹp quá thì mua thôi chứ đọc làm gì ạ!

- Ờ, vậy khỏi cần giở sách nữa cũng được! Tóm lại là chúng tôi làm vì sự công bằng cho những con bò. Chị cứ đợi đấy! Giờ chúng tôi sẽ xuống tận nơi để phỏng vấn hàng xóm nhà chị, chúng tôi quyết tìm ra chứng cứ để con gái chị được vắt sữa bò trong sự thanh thản!

Mấy anh phóng viên ấy hùng dũng bỏ đi. Tôi cũng lầm lũi quay về. Lúc tôi đi qua cánh đồng cỏ của trang trại, chẳng hiểu sao đàn bò lại đồng thanh rống lên những tiếng kêu đầy thống thiết. Có phải chúng đang rống lên đòi sự thật, đòi công bằng; hay vì chúng đói ăn quá, đang rống lên đòi cỏ; hay vì trang trại này mới mở nên chúng phải rống lên để gây sự chú ý của mọi người? Tôi không biết nữa! Chỉ biết rằng trên suốt quãng đường đi, và ngay cả khi về đến ngôi nhà nhỏ của tôi ở nơi góc xóm nghèo nà, tôi vẫn cứ nghe thấy những tiếng rống ấy bên tai, ông ổng và rên rĩ.

~~~~~***~~~~~

ANH BA ĐÁNG SỢ

Tôi có tới 3 anh trai đều làm trong ngành dịch vụ. Anh cả thì kinh doanh nhà nghỉ; anh hai mở trung tâm cung cấp thiết bị và dịch vụ phòng tránh thai; còn anh ba thì mở phòng khám cung cấp dịch vụ nạo phá thai.

Anh cả tôi tốt nghiệp Đại học Đại Dương, khoa Nghiên cứu sóng thần, bằng giỏi hẳn hoi. Tôi nhớ đã từng hỏi anh rằng: "nếu ra trường thì công việc của anh là gì?", anh bảo: "cứ lang thang ở bãi biển, khi nào có sóng thần thì cầm máy chạy ra đo độ cao, độ lớn của sóng, đơn giản lắm!". Nhưng anh thất nghiệp, chả công ty nào nhận, bởi Việt Nam mình lâu lắm rồi làm gì có sóng thần để cho anh nghiên cứu. Chán quá anh mới nộp hồ sơ thi cao học, tất nhiên là vẫn chuyên ngành nghiên cứu sóng thần. Học xong cao học, anh tôi có bằng Thạc sĩ sóng thần, nhưng vẫn thất nghiệp.

Đêm trung thu năm ngoái, anh cả tôi đưa bạn gái đi chơi khá khuya. Bạn gái anh ấy mới gợi ý là thuê một nhà nghỉ nào đó ở qua đêm, chứ về muộn sợ mẹ mắng. Anh trai tôi vì chiều bạn gái nên đành chấp nhận. Nhưng thật đen đủi là vào đúng hôm trung thu nên các nhà nghỉ đều cháy phòng. Không thuê được phòng nghỉ, bạn gái anh ấy bực bội, cáu gắt, giận dỗi, hai người cãi cọ và rồi sau đó chia tay. Trong lúc tưởng chừng như cuộc đời bi đát nhất vì thất nghiệp, thất tình thì anh cả tôi lại lóe lên ý tưởng làm giàu, đó chính là kinh doanh nhà nghỉ, bởi anh đã từng rơi vào cảnh chờ bạn gái lang thang lòng vòng trong đêm tìm thuê phòng không được, rồi lại gặp cả một đoàn xe máy khác, cũng là các bạn trẻ đang đi tìm phòng như anh, nên anh hiểu nhu cầu và tiềm năng đối với cái loại hình dịch vụ này là lớn vô cùng.

Và quả thực là anh cả tôi đã thành công. Dù phải vay ngân hàng mấy tỉ để xây nhà và đầu tư nội thất, thiết bị, nhưng chỉ sau vài tháng hoạt động kinh doanh, anh ấy đã thu hồi được vốn và bắt đầu ăn lãi. Ngoài chất lượng giường chiếu, chăn ga gối đệm, anh cả tôi đặc biệt chú ý đến khâu chăm sóc khách hàng. Tất cả các phòng trong nhà nghỉ của anh đều có sẵn gel bôi trơn, sextoy, dây trói, roi điện để phục vụ sở thích bệnh hoạn của khách. Trước giờ, mọi người cứ suy nghĩ thiên cận rằng phải có bạn trai, bạn gái thì mới vào nhà nghỉ được, nhưng anh tôi đã và đang quyết tâm làm thay đổi suy nghĩ ấy. Dù bạn chỉ có một mình thì bạn vẫn vào nhà nghỉ được, bởi anh tôi có rất nhiều bạn trai và bạn gái để cho khách thuê theo giờ hoặc

qua đêm. Giá cả thì tất nhiên là tỉ lệ thuận với nhan sắc và tỉ lệ nghịch với tuổi tác của bạn trai hoặc bạn gái mà khách chọn.

Bên cạnh đó, anh cả tôi thường xuyên tung ra các chương trình khuyến mại và tặng quà để lôi kéo khách hàng. Anh cung cấp thẻ Vip và cả vé tháng cho khách. Có thẻ Vip thì mỗi lần thanh toán khách sẽ được giảm 10% tiền phòng, còn nếu có vé tháng, khách có thể đến nhà nghỉ bất kì lúc nào, ở bao lâu tùy thích, giống hệt vé tháng xe buýt. Tất nhiên là anh tôi có đội ngũ kiểm tra vé tháng một cách chuyên nghiệp và nghiêm ngặt chứ không qua loa như mấy anh phụ xe buýt được. Không có kiểu khách vào nhà nghỉ chỉ cần giơ cái vé tháng lướt qua mặt lễ tân rồi cứ thế lên phòng giống như đi xe buýt đâu.

Trên xe buýt, phụ xe sẽ yêu cầu khách nhường ghế cho người già, trẻ em và phụ nữ có thai hoặc đang cho con bú, thì ở nhà nghỉ của anh cả tôi cũng vậy, khi có khách là các cụ già, em nhỏ, hoặc phụ nữ có thai thì anh tôi sẽ yêu cầu một đôi nào đó nhường phòng cho họ. Tất nhiên, đôi bị yêu cầu nhường phòng thường là đôi đã thuê phòng được một lúc đủ lâu, chứ cái đôi vừa mới vào mấy phút, đang hăng hái khởi động mà bắt nhường phòng thì đời nào chúng chịu.

Ngoài ra, hàng tháng, anh tôi đều đặn tổ chức cuộc thi "Clip yêu thích". Các cặp đôi vào nhà nghỉ sẽ dùng điện thoại (hoặc máy quay, tùy ý) để ghi lại cảnh giường chiếu của mình rồi post lên fanpage của nhà nghỉ. Clip nào nhận được nhiều bình chọn nhất (thông qua lượt like, comment và share) sẽ đoạt giải Clip yêu thích của tháng, và nhận phần quà trị giá 6,9 triệu đồng. Các clip đoạt giải Clip yêu thích của tháng sẽ có cơ hội tham gia bình chọn và giành giải Clip yêu thích của năm, và nhận phần quà trị giá 69 triệu đồng. Clip yêu thích của năm sẽ có cơ hội tham gia bình chọn và giành giải Clip yêu thích của thập kỷ, của thế kỷ, và đương nhiên, giá trị phần thưởng cứ thế mà tăng lên gấp 10 lần.

Sự thành công của anh cả tôi đã giúp anh hai tôi rất tự tin trong việc mở một trung tâm cung cấp thiết bị và dịch vụ phòng tránh thai, bởi vào nhà nghỉ nhiều thì đương nhiên nhu cầu sử dụng thiết bị và dịch vụ phòng tránh thai cũng sẽ nhiều. Ngoài bán bao cao su và thuốc tránh thai giống như các hiệu thuốc, trung tâm của anh hai tôi còn cung cấp cả dịch vụ đặt vòng, thắt ống dẫn tinh và thắt ống dẫn trứng.

Mọi người trước giờ cứ nghĩ rằng bao cao su chỉ có một cỡ, ai cũng đeo vừa, ai dùng cũng hợp. Đó thực sự là một suy nghĩ cực kỳ lạc hậu, ấu trĩ và sai lầm. Anh hai tôi quan niệm bao cao su cũng như quần áo hay khẩu trang, mỗi người chỉ vừa và hợp với một cỡ nhất định. Việc bắt một người đàn ông nặng trên 1 tạ, to như con voi và một thằng nghiện lè khoè, nặng chưa đầy ba chục cân phải dùng chung một kích cỡ bao cao su thực sự là một tội ác. Bạn mặc quần áo hơi chật, hoặc hơi rộng bạn có thấy mất tự tin và khó chịu không? Vậy tại sao bạn lại bắt nó phải đeo bao chật hoặc rộng trong khi nó là một bộ phận cực kỳ nhạy cảm? Bởi càng nhạy cảm thì càng dễ phản ứng với những tác động của ngoại tố (tức là những yếu tố bên ngoài).

Thấu hiểu nỗi đau ấy, anh hai tôi đã nhập về đủ loại bao cao su với nhiều kích cỡ khác nhau. Khách đến mua bao ở chỗ anh hai tôi sẽ được các nữ tư vấn viên trẻ đẹp trực tiếp dùng tay đo đạc chính xác các các thông số qua đó giúp khách chọn được bao cao su có kích cỡ phù hợp nhất với mình. Nguyên lý đo đó là lấy chiều dài, chiều rộng lúc cực đại cộng với chiều dài, chiều rộng lúc cực tiểu rồi chia ra, được giá trị trung bình. Giá trị trung bình ấy chính là cơ sở để quyết định xem khách đó nên dùng loại bao nào.

Nói thì nghe đơn giản vậy, nhưng thực tế thì việc đo đạc khá là khó khăn. Nhiều khách từ lúc bước vào đã ở trong trạng thái cực đại rồi, đợi suốt nửa ngày nó vẫn thế, không chịu giảm xuống, thành ra không thể đo và tính được giá trị trung bình. Ngược lại, có khách thì luôn ở trạng thái cực tiểu, các nữ nhân viên tư vấn thi nhau làm đủ trò suốt từ sáng đến chiều mà

nó cũng vẫn cứ cực tiểu, vậy là cũng chịu, không thể tính ra được giá trị trung bình.

Tương tự như vậy là biện pháp thắt ống dẫn tinh (ở nam) và thắt ống dẫn trứng (ở nữ). Các bạn nhớ đừng lẫn lộn hai khái niệm này nhé! Có nhiều khách là nam giới nhưng đến trung tâm của anh hai tôi lại cứ đòi thắt ống dẫn trứng. Anh hai tôi lại phải giải thích tỉ mỉ rằng trứng này là trứng trong bụng, là trứng ở buồng trứng, chứ không phải là hai quả trứng lủng lẳng ở phía dưới cuống ấy đâu. Hai quả trứng đó nó suốt đời nằm đó chứ có đi qua cái ống nào đâu mà đòi thắt ống.

Đài báo hay nói rằng thắt ống dẫn tinh và thắt ống dẫn trứng là hai thủ thuật đơn giản, chỉ làm loáng một phát là xong! Toàn nói bậy! Họ nói thế để khuyến khích mọi người đi thắt nhiều thôi, chứ thực ra, trong quá trình thắt, nếu chưa có kinh nghiệm hoặc thiếu tập trung thì bác sĩ rất dễ thắt nhầm. Tức là thay vì thắt ống dẫn tinh hoặc ống dẫn trứng thì bác sĩ lại đi thắt ống dẫn nước tiểu. Kết quả là tinh vẫn phun ra, trứng vẫn trôi qua ống âm âm, còn nước tiểu thì bị tắc ứ lại, tích tụ thành vũng lớn trong bụng, dần dần nước tiểu nhiều quá sẽ dâng lên cao, tràn vào dạ dày, đi vào phổi, leo lên thực quản, tới cuống họng và rồi phun ra đặng mồm. Rất nguy hiểm!

Bên cạnh các biện pháp tránh thai truyền thống và phổ biến như mọi người đã biết thì trung tâm của anh hai tôi vừa cập nhật được hai phương thức tránh thai rất mới của thế giới đó là robot tránh thai (dùng cho nữ) và nước uống tránh thai (dùng cho nam).

Robot tránh thai là một robot nhỏ bằng bao diêm, có bề ngoài giống hình Siêu nhân Gao. Robot này sẽ được thả vào tử cung và nó sẽ quanh quẩn, lang thang ở trong đó. Khi trứng đi vào tử cung thì lập tức Siêu nhân Gao sẽ há mồm đớp luôn. Cách này đạt hiệu quả tránh thai khá cao, tuy nhiên chỉ sử dụng được với những phụ nữ có trứng to và rụng đều. Bởi nếu lâu quá trứng không rụng, hoặc rụng nhưng trứng bé quá thì siêu nhân Gao không có gì ăn, hoặc ăn không đủ no, siêu nhân Gao sẽ quậy phá. Đã có

nhiều trường hợp siêu nhân Gao đói quá nên mò đến tận chỗ buồng trứng, xơi hết trứng, khiến chị em sau này có muốn đẻ cũng không được. Cá biệt có một số chị em đêm đang ngủ tự nhiên giật mình vì nghe tiếng kêu rè rè và thấy nhột nhột ở phía bụng dưới, rồi cảm giác như con gì đó đang cọ cọ vào đùi mình. Hóa ra là siêu nhân Gao đói quá nên chui ngược ra ngoài đòi ăn.

Còn nước uống tránh thai (cho nam giới) thì có hình giống như chai siro thuốc ho của trẻ em. Người nam giới chỉ cần uống hết chai thuốc ấy trước mỗi lần giao hợp khoảng 30 phút thì khả năng có thai là bằng không. Bởi thuốc này hoạt động giống như một loại thuốc làm liệt dương tạm thời. Tức là sau khi uống, dương vật của người đàn ông sẽ ỉu xìu và không tài nào cương lên được dù vợ có làm đủ mọi cách. Hiệu quả của thuốc sẽ kéo dài liên tục trong 48 giờ. Sau khi thuốc hết tác dụng, nếu vợ chồng vẫn muốn giao hợp thì người nam giới lại uống thuốc tiếp (nhớ là uống trước 30 phút nhé!).

Khác với anh cả và anh hai, anh ba của tôi lại quyết định mở phòng khám để cung cấp dịch vụ nạo phá thai. Bởi anh ba tôi nhận thấy rằng nếu số lượng khách vào nhà nghỉ của anh cả là 10 người thì lượng khách ghé trung tâm của anh hai chỉ có khoảng 3 người, nghĩa là 7 người còn lại không dùng biện pháp tránh thai, mà không dùng thì chắc chắn sẽ có những người có thai, mà có thai thì không phải ai cũng sẵn sàng và đủ điều kiện sinh con, mà không thể sinh con thì họ bắt buộc phải chọn cách phá thai. Thế nên phòng khám và nạo phá thai của anh ba tôi cũng rất đông khách.

Nói về việc phá thai thì tôi thực sự không muốn nói nhiều, bởi nó là việc bất đắc dĩ, là bước đường cùng, chứ thật lòng không ai muốn thế. Phá thai có hai hình thức: một là uống thuốc để thai tự trôi ra, hai là dùng bơm và thìa để hút, nạo.

Bạn nghe "uống thuốc để thai tự trôi ra" thì thấy nó nhẹ nhàng lắm hả? Không hề! Bởi đó thực chất là một ca đẻ non, thuốc sẽ làm tử cung co bóp

mạnh, khiến bạn có những cơn đau quặn cào như đau đẻ, và kéo dài trong vòng liên tục 2 tiếng đồng hồ. Máu sẽ ra rất nhiều, thậm chí vài ngày sau máu vẫn ra. Nếu chọn phá thai bằng cách này, bạn phải có người thân túc trực bên cạnh 24/24, bởi việc mất máu có thể khiến bạn ngất xỉu và gục xuống bất kì lúc nào.

Nếu chọn cách nạo và hút, bạn cần phải có sức khỏe tốt để chịu đựng và cầm cự, bởi quá trình nạo dẫu chỉ kéo dài từ 5 đến 10 phút, nhưng cảm giác đau đớn (dù đã được gây tê) mà phương pháp này mang lại còn khủng khiếp gấp đôi, thậm chí gấp 3 lần đau đẻ. Đó sẽ là 5-10 phút bạn bị đẩy xuống địa ngục. Giả sử bạn bị ngã xe và bị xước một vết sâu ở đùi. Vết thương đó bị nhiễm trùng, lên mủ, lúc bạn dùng nước muối rửa vết thương, chỉ cần chạm nhẹ vào chỗ thịt bị thương đó thôi thì cảm giác đau buốt đã vào đến tận tim tủy rồi. Nếu bạn cầm cái thìa sắt mà nạo vào chỗ đó thì cảm giác sẽ thế nào? Bạn tưởng tượng tiếp đi nhé! Và tất nhiên, dùng cách nạo hút này máu vẫn ra rất nhiều, rất nhiều! Trường hợp bệnh nhân ngất xỉu khi bác sĩ đang nạo thai xảy ra như cơm bữa.

Bạn đừng thấy có nhiều cơ sở quảng cáo là áp dụng phương pháp phá thai mới không gây đau đớn mà ham nhé! Bọn nó toàn quảng cáo láo, nó bơm đầy thuốc gây tê vào người bạn, khiến bạn gần như tê liệt thì đương nhiên là không đau rồi. Nhưng hậu quả của việc dùng thuốc tê quá liều thì thật khôn lường. Bạn có nguy cơ rất cao bị bệnh giòn xương, tức chỉ cần bước hụt chân một cái thì ống đồng của bạn có thể gãy đôi, đồng thời xuất hiện triệu chứng liệt tức thời, nghĩa là sẽ có lúc bạn cảm giác như bạn không thể điều khiển được chân tay mình. Nếu cảm giác liệt tức thời này xảy ra lúc bạn đang ngủ thì không sao, nhưng nếu nó xuất hiện lúc bạn đang lái xe máy hoặc đang đi bơi thì sẽ thế nào?

Anh hai tôi rất quý anh cả, vì nhờ anh cả mà anh hai mới có khách. Anh ba cũng rất quý anh cả, vì cũng nhờ anh cả mà anh ba đông khách.

Nhưng anh ba lại rất ghét anh hai, vì nếu anh hai đông khách tức là anh ba sẽ vắng khách. Với tôi, anh ba rất đáng ghét, vì anh ba là kẻ đố kỵ.

Khách hàng, đặc biệt là các bạn trẻ, họ cũng rất quý anh cả tôi, bởi mỗi lần gặp anh cả là họ hớn hở, háo hức lắm. Nhưng hình như họ ngại anh hai tôi thì phải, bởi mỗi lần đến gặp anh hai họ thường ngại ngùng, dè dặt, rụt rè. Còn anh ba tôi thì khỏi nói, họ sợ anh ba tôi lắm! Mỗi lần phải tới gặp anh ba là mặt họ tái xanh, lộ vẻ hoang mang, âu lo và mệt mỏi.

Tôi không dám và cũng không có tư cách khuyên các bạn rằng đừng đến gặp anh cả tôi, mà dù có khuyên thì tôi biết là cũng chẳng ăn thua. Tôi chỉ mong sao trước khi đi gặp anh cả tôi, các bạn trẻ hãy ghé qua thăm anh hai tôi một chút. Để làm gì à? Để sau đó các bạn khỏi phải gặp anh ba tôi. Vì anh ba tôi là kẻ rất đáng ghét, rất xấu, và rất đáng sợ!

~~~~~***~~~~~

CÁI QUẦN SỊP

Dù biết không ngủ thêm được nữa nhưng tôi vẫn chẳng thể nào mở mắt ra nổi, bởi đầu tôi vẫn đau như bõ, toàn thân ê mỏi, hậu quả của cuộc nhậu nhẹt tơi bời từ đêm qua. Thế nên tôi vẫn cứ nằm ườn trên giường đầu tai đã nghe từ bên ngoài vọng vào tiếng gà gáy te te sau bụi tre, tiếng chim hót líu lo trên giàn nho, và tiếng chó sủa gâu gâu dưới gốc dâu.

Nhưng thứ âm thanh rõ nhất mà tôi đang nghe thấy lại là tiếng khóc thút thít của vợ tôi. Sao hôm nay vợ tôi khóc lạ thế nhỉ? Khóc rất dịu dàng, nhỏ nhẹ, chứ không bù lu bù loa như thường lệ. Tôi cố gắng mở mắt ra. Và rồi tôi há hốc mồm, chực hét lên, nhưng cũng may tôi đã kịp đưa tay lên tự bóp cổ mình để ngăn tiếng hét lại. Người đàn bà đang nằm khóc thút thít ấy không phải là vợ tôi mà là Trinh, hàng xóm của tôi. Trinh cũng giống như tôi, không mảnh vải che thân, bờ vai tròn trịa, thon gầy của em đang rung lên từng đợt rưng rưng.

Chết cha! Vậy là tối qua nhậu say, tôi về nhầm phòng rồi. Phòng vợ chồng tôi liền ngay cạnh phòng Trinh. Ở cái xóm trọ này, các phòng giống nhau y hệt, xếp thành một dãy dài dằng dặc. Nhiều hôm giữa ban ngày, không say rượu mà tôi còn suýt vào nhầm, huống hồ đêm qua tôi lại say mềm. Tiếng nước nở của Trinh mỗi lúc một nghẹn ngào làm tôi thật sự bối rối...

- Tại sao? Tại sao anh lại làm vậy với em? Hu! Hu!...

- Anh xin lỗi Trinh! Đêm qua anh say quá! Có biết gì đâu!

- Không biết gì?! Không biết gì mà anh làm bài bản, đúng trình tự, đâu ra đấy vậy sao?

- Đêm qua anh đã làm gì em rồi à?

- Đương nhiên! Anh tưởng anh không làm gì mà em lại để cho anh nằm lại đây chắc?

- Anh say thì anh không biết gì đã đành. Nhưng em có say đâu, sao em vẫn mở cửa cho anh vào?

- Em để cửa đợi chồng. Lúc anh chui vào thì em vẫn cứ nghĩ anh là chồng em.

- Nhưng lúc anh động vào người em và bắt đầu làm bậy thì em phải nhận ra chứ?!

- Đương nhiên là nhận ra! Thế thì em mới chịu nằm yên! Chứ nếu là chồng thì em đã đạp cho bắn ra góc nhà rồi!

Nghe đến đây, tôi chợt giật thót mình...

- Vậy lão hói chồng em đâu?

- Em không biết! Chắc đêm qua lão cũng nhậu nhẹt rồi ngủ vạ vật ở đâu đó!

Tôi cuống cuống bật khỏi giường, rồi rít mặc quần áo rồi chuồn. Tất nhiên là tôi không dám ra từ cửa trước mà luồn lại phía sau nhà để men theo bờ ao, quay ngược ra cổng. Từ cổng tôi mới lại hiên ngang đi vào xóm. Lúc tiễn tôi ra cửa sau, mắt trinh vẫn đỏ hoe, sứt sùi. Không biết Trinh còn ăm ức chuyện đêm qua, hay vì thương tôi phải chui lủi, lén lút? Tuy vậy, Trinh vẫn cố dặn với theo:

- Hôm nào nhậu say nhớ lại vào nhăm phòng em nhé! Em sẽ để cửa đợi!

Tỉnh rượu rồi nên tôi đi về đúng phòng mình luôn. Cửa phòng vẫn đóng im ỉm, chắc vợ tôi đêm qua đợi chồng muộn nên ngủ mệt. Tôi đập cửa một hồi cũng không thấy vợ dậy mở, cuối cùng tôi phải luồn tay qua cái lỗ, mãi mới giật được cái chốt cửa ra. Vào nhà, tôi thấy vợ đang nằm giường, mắt đỏ hoe, sứt sùi. Chắc vợ đang giận tôi...

- Anh còn vác mặt về cái nhà này làm gì nữa? Sao không đi luôn đi!

- Anh xin lỗi! Hôm qua anh tiếp đối tác, say quá, không về được! Đừng giận anh nhé! Anh cũng vì công việc, vì lo kiếm tiền cho tổ ấm của chúng mình thôi...

Vợ không nói gì, vùng dậy đi ra phía sau nhà, còn tôi nằm vật xuống giường mệt mỏi, định nghỉ ngơi một lát rồi mới đi làm. Nhưng nghĩ đến đồng việc ở công ty còn dang dở, bẽ bộn nên tôi lại vùng dậy, thay quần áo đến công ty luôn. Lúc cởi quần dài ra tôi mới giật mình và nhận ra là tôi không hề mặc sịp. Chết cha! Vậy cái quần sịp của tôi đâu? Thôi đúng rồi, vừa nãy cuống quýt nên tôi để quên ở phòng em Trinh rồi! Nếu lão hói chồng em Trinh về mà thấy cái quần sịp lạ của đàn ông ở trên giường nhà lão thì sẽ ra sao đây? Tôi phải sang lấy quần về ngay mới được. Đang định

đây cửa lên đi thì tôi bỗng khựng lại khi thấy một vật gì đó màu vàng nhìn như cái khăn mặt nằm chềnh ềnh ngay đầu giường tôi. Tôi cầm lên xem và quay ra hỏi vợ:

- Quần sịp của ai đây em?

Nghe tôi hỏi, vợ lập tức chạy lên. Tôi thấy mặt vợ thoáng chút ngỡ ngàng, nhưng ngay lập tức nó lại trở về trạng thái bình thường, đồng thời giọng vợ cất lên dịu dàng:

- Hôm qua, cái Trinh hàng xóm nó sang nhà mình mượn kim chỉ khâu sịp cho lão hói chồng nó. Chắc nó vội gì nên để quên thôi!

À! Ra vậy! Đẳng nào tôi cũng đang định sang đó lấy quần của tôi về, tiện thể tôi mang trả cái quần này cho bên đó luôn. Nhưng vừa bước ra tới cửa tôi đã gặp ngay lão hói chồng em Trinh, trên tay lão ấy cũng đang cầm cái sịp của tôi. Thấy lão, tôi nhanh nhẩu cất lời:

- Trả quần anh này! Hôm qua vợ anh mang qua nhà em mượn kim chỉ để khâu, thế rồi bỏ quên luôn!

- Ủ! Anh xin! Còn đây là quần của cậu. Vợ anh bảo hôm qua nhà cậu phơi đồ, bị gió thổi bay nên cô ấy nhặt cất đi giúp!

Tôi nhận cái quần từ tay lão hói mà trong lòng không khỏi ngưỡng mộ tài ứng biến của Trinh. Bị chồng bắt gặp quần sịp lạ của đàn ông trong nhà vậy mà Trinh vẫn nói dối rất khéo khiến chồng không một chút mảy may nghi ngờ! Quả thật là cao thủ. Nhưng không thể phủ nhận là lão hói cũng ngu cơ. Vợ nói cái quái gì cũng tin!

Tôi quay vào nhà, chuẩn bị trang phục và tài liệu để đi làm. Đang định bước ra cửa thì vợ tôi chạy tới ôm chặt tôi từ phía sau, nhét vào tay tôi một ít tiền, rồi dụi đầu vào lưng, vào vai tôi nũng nịu:

- Em xin lỗi! Anh làm việc vất vả vì gia đình, vậy mà vừa nãy em lại nặng lời với anh! Đừng giận em nhé!

- Ủm! Không sao! Anh cũng có lỗi một phần khi đã ham công tiếc việc mà để em phải ngủ một mình. Nhưng còn chỗ tiền này là sao đây?

- Cho anh đấy! Nếu làm việc căng thẳng quá thì chiều về anh cứ rủ bạn bè đi nhậu cho vui vẻ, thoải mái. Say thì ngủ ở đâu cũng được! Em không muốn anh vì em mà phải hi sinh những cuộc vui với bạn bè!

Ôi trời ơi! Tôi quá là tốt số nên mới lấy được người vợ tuyệt vời như thế! Đáng lẽ ra vợ phải giận tôi chuyện nhậu nhẹt qua đêm, bỏ cô ấy ở nhà một mình mới đúng. Đằng này, cô ấy không những rộng lượng bỏ qua mà còn khuyến khích, tạo điều kiện để tôi theo đuổi sở thích, thú vui của mình nữa. Thế nên tôi vui lắm, vừa đi vừa huýt sáo líu lo!

Ra đến đầu ngõ, tôi lại gặp lão hói chồng em Trinh. Lão thấy tôi thì bá vai bá cổ rất thân thiện:

- Đây, chiều về sớm, anh em mình đi nhậu nhé?

- Hôm nay có vụ gì mà hứng thế? - Tôi hỏi lão.

- Sáng nay, tự nhiên vợ cho tiền, bảo là chiều làm về cứ nhậu nhẹt thoải mái! Say thì ngủ ở ngoài luôn, đừng cố đi xe máy về, nguy hiểm lắm!

- Ok! Vậy chiều nay không say không về!

Tôi nói rồi cũng vỗ vai lão hói cười khoái trá. Tôi lại càng thêm khâm phục và ngưỡng mộ em Trinh hơn. Được vợ cho tiền đi uống rượu, lại cho đi qua đêm thả phanh, có thằng nào ngu mà không đi? Tôi nghĩ đến cái cảnh đêm nay về rồi vào nằm phòng em Trinh mà trong lòng cứ cồn cào lên âm ỉ, râm ran. Tôi bất giác nhoèn một nụ cười hăm hở trên môi. Còn lão hói tội nghiệp thì dường như không hề biết rằng lão đang bị vợ lừa, đang bị

vợ xỏ mũi thì phải, bởi tôi thấy mặt lão vẫn tràn trề sung sướng, và môi lão cũng đang cười, một nụ cười rất hăm hở.

~~~~~***~~~~~

THƯ GỬI CON TRAI

Con trai yêu quý!

Từ xưa, các cụ vẫn dạy rằng đời người đàn ông có 3 việc quan trọng cần phải làm, đó là tậu trâu, làm nhà, và lấy vợ. Là phận con cháu, những lời các cụ dạy thì đương nhiên ta phải tôn trọng và nghe theo. Nhưng bố khuyên con nên nghe và áp dụng một cách có chọn lọc, đừng cái gì các cụ dạy cũng răm rắp tuân thủ là chết dở đấy! Để bố phân tích cho con thấy nhé!

Nhà mình ở thành phố thì tậu trâu làm cái gì mà các cụ lại bảo là đàn ông thì phải tậu trâu? Giờ tậu trâu về thì biết nhốt trâu ở đâu? Chẳng lẽ buộc trâu ở hầm để xe của chung cư mình hay sao? Bố sợ là ban quản lý chung cư sẽ không đồng ý. Mà kể cả họ có đồng ý thì chúng ta sẽ phải trả phí bằng phí để ô tô (2 triệu/tháng) chứ không đời nào họ tính phí bằng phí để xe máy (100 nghìn/tháng), vì con trâu nó to ngang ngửa với ô tô. Hơn nữa, nếu tậu trâu thì mỗi sáng con sẽ phải phi xe máy 20km ra ngoại thành cắt cỏ; chiều về, thay vì được đi đá bóng, đi tập gym, con lại phải mang bao xuống hầm gửi xe để hót phân trâu, quét dọn nước đá trâu. Rồi những ngày cuối tuần, khi bạn bè con chúng nó hẹn hò, đưa người yêu đi ăn, đi chơi, thì con sẽ phải lằm lũi dắt trâu đi dạo, chứ nuôi trâu mà cứ buộc nó dưới hầm suốt cũng đâu có được. Đấy, nếu nghe theo lời các cụ thì con sẽ khổ thế đấy!

Việc thứ hai là làm nhà, cái này cũng không cần thiết. Căn chung cư bố mẹ đang ở vẫn còn tốt chán, sau này, đương nhiên nó là của con. Con có kiếm ra tiền thì hãy dành mà lo việc khác chứ làm nhà làm cái gì cho khổ

và lãng phí? Đúng không? Đã bảo là đừng cái gì các cụ dạy cũng nghe theo mà!

Còn việc cuối cùng thì công nhận là các cụ dạy đúng thật! Và bố xin bổ sung thêm rằng lấy vợ là việc không chỉ quan trọng nhất, mà còn là mạo hiểm và nhiều rủi ro nhất trong đời người đàn ông. Và để hạn chế thấp nhất những thiệt hại cũng như rủi ro thì con hãy khắc cốt ghi xương những lời chỉ bảo dặn dò của bố sau đây nhé!

Khi lấy vợ, con nhất thiết phải tìm người đàn bà có đủ 4 chữ "Công, Dung, Ngôn, Hạnh". Chữ "Công" ở đây tức là công việc. Phải tìm một người vợ có công việc ổn định, lương cao, như thế con mới có thể thoải mái chơi bời, rảnh rang la cà quán xá, không phải lo lắng nhiều đến gánh nặng kinh tế. Chữ "Dung" ở đây là Dung dị, tức là giản dị. Tại sao lại cần một người vợ giản dị? Vì giản dị thì nó sẽ không ăn diện, không mua sắm, không đua đòi, nó sẽ biết giữ tiền cho chồng, cho con. Chứ cứ vài hôm vợ con lại mang về cái túi hàng hiệu, mấy bữa lại xách về cái váy tiền triệu, thì sớm hay muộn con cũng phải xách, nhưng mà là xách nón ra đầu đường làm ăn mày con ạ! Chữ "Ngôn" ở đây là ngôn ngữ, tức là ngoại ngữ. Lấy một người vợ giỏi ngoại ngữ thì ra đường gặp Tây con tha hồ tự tin, thích trò chuyện gì đã có vợ phiên dịch. Sau này, con cái con lớn lên cũng đỡ phải tốn tiền học thêm, ở nhà mẹ tự dạy ngoại ngữ cho. Còn chữ "Hạnh" nghĩa là hạnh kiểm. Hãy chọn một cô vợ có hạnh kiểm từ Khá trở lên, đừng lấy vợ có hạnh kiểm Trung Bình hoặc Yếu. Con đi học thì chắc con cũng biết, con gái mà hạnh kiểm Trung Bình hoặc Yếu thì chắc chắn là đứa học dốt, lười và phá phách nhất lớp.

Chắc con đã nghe qua câu: "Lấy vợ kén tông, lấy chồng kén giống". Câu này không phải câu chuẩn mà chỉ là dị bản, do truyền miệng trong dân gian nên đã bị sai lệch. Con nghe cái chỗ "lấy vợ kén tông" là đã thấy vô lý rồi. Kén quần áo, kén vóc dáng hay tính tình thì không kén lại đi kén tông. Mà con gái giờ có mấy đứa đi tông nữa đâu, toàn đi guốc cao gót, không thì

cũng giầy búp bê, giầy vải. Câu gốc chính xác của nó phải là: "Lấy vợ kén lông, lấy chồng kén giống". Con sẽ thắc mắc rằng mới gặp nhau, mới tìm hiểu nhau, làm sao đã nhìn thấy được lông của người ta mà kén, đúng không? Cái này không khó, vì lông với tóc về cơ bản là giống nhau, nhìn tóc có biết được lông, và từ lông có thể suy ra tóc. Về mối liên hệ bệnh chứng giữa lông và tóc, người đời có câu:

"Mọc trên đầu là tóc, mọc chỗ hiểm hóc là lông",

Rồi cả câu:

"Lông xoắn thì tóc mới xoắn.

Lông thẳng thì tóc chẳng xoắn bao giờ".

Vậy phải chọn vợ có lông thế nào? Trước tiên, đừng đặt nặng tiêu chí lông dài hay ngắn, xoắn hay thẳng, bởi mấy cái đó có thể can thiệp được bằng các thủ thuật bên ngoài. Ví như ngắn thì có thể nối dài, dài có thể cắt ngắn, xoắn có thể duỗi thẳng, và thẳng có thể uốn xoắn. Con hãy chọn một người vợ có lông mềm mại, mượt mà nhé! Những người con gái có lông như thế thường chăm chỉ, gọn gàng, biết lo toan cho chồng con, chu đáo với gia đình nhà chồng. Đừng lấy đứa con gái nào lông rối bù, cứng đơ, mấy đứa ấy là chúa ở bẩn, lười biếng đó. Đặc biệt phải tránh xa những đứa có lông đỏ quạch, chẻ ngọn, bởi bọn đấy cực dâm, con lấy nó về nó sẽ vắt hết sức lực của con, khi con không còn sức để vắt nữa nó sẽ vắt đến anh em, họ hàng, bạn bè con. Cũng không nên lấy đứa nào lông xơ xác và dễ rụng, bởi kiểu đàn bà này hay bị bệnh lãnh cảm, khô hạn, gần gũi chồng mà người cứ cứng đơ như cái xác nằm trong ván, rất chán!

Thời của bố, muốn lấy vợ phải đến tận nhà cô gái để gặp gỡ, tìm hiểu, tán tỉnh. Nhưng thời bọn con bây giờ khác rồi, con có thể ngồi trước máy tính, kết bạn trên Facebook rồi làm quen, hò hẹn. Nhưng dù là thời nào thì những nguyên tắc và tiêu chí chọn vợ mà bố vừa nói với con vẫn sẽ giữ

nguyên giá trị. Thậm chí con càng phải thận trọng hơn khi tìm vợ trên Phây vì bây giờ Photoshop đã rất phổ biến, đặc biệt là từ khi cái Camera 360° xuất hiện thì mọi giá trị đã đảo lộn hết cả. Nếu vụ nổ vũ trụ cách đây hơn 60 triệu năm được cho là nguyên do làm tuyệt chủng loài khủng long trên trái đất thì Camera 360° chính là lý do làm tuyệt chủng loài cá sấu trên Phây (nhớ là trên Phây thôi nhé, chứ ngoài đời vẫn còn đây!). Bố không dám mong con sẽ lấy được vợ đẹp như diễn viên hay người mẫu, chỉ cần con lấy được vợ đẹp như cái avatar trên Phây của vợ con thôi là bố mừng rồi.

Con đừng đại dột mà đánh giá nhan sắc và sự quyến rũ của một cô gái qua cái avatar của cô ta nhé! Bởi đằng sau làn da trắng mịn màng kia nhiều khả năng là một nước da đen nhẻm, nổi mụn, sần sùi như gốc cây kơ-nia; đằng sau cái mồm chu lên đầy kute và đáng yêu kia lại là một hàm răng vâu và bờ môi cong vênh sứt sẹo; và bên dưới bộ ngực đầy đặn, căng tràn, trồi lên như hai quả núi kia rất có thể lại là một búi dẻ độn ngồn ngộn được nhét vào đây thộn. Tóm lại là nếu chỉ nhìn trên mạng thì không được tin mẹ con đũa nào cả, cứ phải "sờ tận tay, day tận núm" thì mới tin, nghe chưa?

Ngay như bố đây, ngày xưa cũng bị mẹ con lừa. Mẹ mày cũng nhét một mớ dẻ vào ngực nên trông lúc nào cũng tròn trịa, đầy đà. Đến đêm tân hôn, bố háo hức mở ra thì ôi thôi, toàn là khăn mặt với lại bông gòn, nhiều đến nỗi bố phải mang rổ sề lên đựng. Sau khi lôi hết cái mớ đồ giả đó ra, nhìn lại hàng xịn thì thấy còn mỗi tí tẹo. Nhưng hàng đã mua rồi, bao bì bóc rồi, làm sao trả lại được?

Phây búc dù không giúp con đánh giá được nhan sắc và hình thức của một cô gái nhưng nó lại là một công cụ tuyệt vời để con có thể đoán biết được tính cách, thói quen và suy nghĩ của cô ấy. Nếu một cô gái mỗi ngày đăng vài chục cái status lảm nhảm lên Phây thì con hãy tránh xa luôn và ngay. Bởi lấy cái loại đó về sau này nó suốt ngày đi buôn dưa lê kể xấu chồng, rồi chuyện bé tẻo teo nhưng nó vẫn lảm mồm, lải nhải được cả ngày.

Còn những đứa con gái mà đi uống rượu, đi bar, rồi đi tắm cũng chụp ảnh, quay video để post lên thì con cũng cho next luôn. Cái thứ con gái ấy thì bố tin là đêm tân hôn nó dám đặt máy quay ghi lại cảnh con và nó động phòng, rồi lúc con mệt phờ nằm thẳng cẳng như con heo ngáy khò khò thì nó vẫn thức và hí hoáy post clip ấy lên Phây kèm theo dòng chữ: "Cảm thấy thất vọng!".

Đặc biệt với những đứa con gái có chú làm bên Viettel rồi chỉ con cách hack thẻ, nạp 50k được 500k thì con cứ chặn Phây của nó vĩnh viễn cho bố. Toàn đứa mất dạy! Tiên sư bố nhà chúng nó! Nếu hack được tiền thật thì chú cháu nhà nó đã đóng cửa ở trong buồng mà hack với nhau chứ ngu gì nó mời con hack cùng.

Trên đây là tất cả những kinh nghiệm chọn vợ mà bố muốn chia sẻ với con. Chỉ cần nghe theo lời dạy bảo của bố thì chắc chắn con sẽ lấy được một cô vợ tốt. Có phải con đang cười mỉa mai bố, rằng bố nói hay thế, như chuyên gia, đầy hiểu biết và kinh nghiệm thế thì tại sao bố lại lấy mẹ con, một người phụ nữ vừa xấu vừa dốt, tham ăn, lười làm và hay đánh đập chồng có phải không? Con trai à! Lý do thì đơn giản lắm: rằng nói bao giờ cũng dễ hơn làm. Trên đời này thiếu gì những thằng nói thì nghe hay lắm, uyên bác và thông thái lắm, nhưng làm thì chả ra cái mẹ gì! Và bố cũng là một trong những thằng như thế! Sai lầm của đời bố là đã nhận lời lấy mẹ con, và vì thế, bố không muốn con đi vào vết xe đổ, không muốn con phạm sai lầm như bố nữa, hãy cẩn thận khi chọn vợ con nhé!

Điều cuối cùng bố muốn dặn dò con đó là hãy giữ bí mật tuyệt đối lá thư này, không được để cho mẹ con đọc được. Mẹ mà biết là bố chết đấy! Nghe chưa! Con có biết vì sao ông nội con phải bỏ nhà đi biệt xứ bao nhiêu năm nay không dám quay về không? Là vì trước khi bố lấy vợ, ông nội cũng viết cho bố một lá thư dạy bố cách lấy vợ giống hệt như những gì bố vừa viết cho con, tức là có cả phần kể xấu bà nội ý. Thế rồi bố đem thư đó cho bà nội con đọc, để rồi ông nội con bị ăn trận đòn như tử, và bị đuổi ra

khỏi nhà dù trước đó ông đã quỳ xuống dưới chân bà, bò mấy vòng quanh sân nhà xin bà tha thứ. Vì vậy, con đừng để bố phải đi vào vết xe đổ của ông nội nữa nhé!

Thôi! Bố phải đi giặt quần áo đây, mẹ con sắp về rồi! Mẹ về mà thấy cái váy của mẹ thay ra vẫn còn nguyên trong chậu thì bố lại như đòn! Chúc con trai may mắn nhé!

Bài này đã được trang Zing đăng lại, bạn có thể xem tại link này:

~~~~~***~~~~~

CON DỞ

Không ai biết tên thật của con bé là gì, mọi người chỉ gọi nó là con dở,

bởi lúc nào nó cũng ngẩn ngẩn ngơ ngơ, tự nhiên cười hềnh hếch, rồi lại bất thành linh khóc tu tu. Gặp chó mèo thì nó sà xuống vuốt ve, chứ gặp người, dù là lớn hay bé, già hay trẻ, thì nó cũng chẳng bao giờ thềm chào hỏi một câu. Thậm chí người ta có chủ động hỏi nó thì nó cũng hầu như không trả lời. Rồi lúc nó trả lời thì hầu như không ai hiểu ý nó muốn nói cái gì. Tóm lại nó là con dở!

Con dở ở với mẹ nó trong cái lán lụp xụp phía vườn sau của dãy nhà tập thể. Một số người dân trong khu cũng đã kiến nghị là đuổi hai mẹ con nhà ấy đi, vì cái lều của mẹ con nhà đó bẩn thỉu, nhếch nhác làm mất mỹ quan của khu. Nhưng cũng có người lại bảo là không nên, vì mẹ con nhà đó tuy nghèo khổ nhưng rất hiền lành, chả ăn cắp ăn trộm của ai cái gì, để họ ở đó cũng chẳng hại đến ai, giờ đuổi họ đi thì tội lắm! Không biết tổ dân phố quyết định thế nào, nhưng hiện tại thì cái lán lụp xụp vẫn cứ liêu xiêu đứng đó.

Mẹ con dở làm nghề đồng nát, đi từ sáng sớm đến tối mịt mới về. Con dở thì tất nhiên là chẳng làm gì, suốt ngày nó lang thang quanh quần nhặt

nhạnh, xin ăn, đợi mẹ về mua cho ổ bánh mì, suất cơm hộp - đây là hôm kiếm được thôi, còn phải hôm mưa gió không được gì thì có khi chỉ củ khoai, bắp ngô, miếng sắn.

Con dờ có vấn đề về thần kinh, nhưng thể xác của nó thì không, vẫn phát triển bình thường, thậm chí phát triển mạnh, bởi nó đương tuổi dậy thì - đây có lẽ lại là một cái dờ nữa. Giá như cơ thể nó cứ gầy đét, đen đui, xấu xí như trước thì đã chẳng nên chuyện, đằng này, độ vài tháng trở lại đây, người nó cứ phồng lên, da trắng hồng mơn mớn, ngực nhú căng tròn. Ánh mắt của mấy thằng choai choai trong khu nhìn nó đã rất khác, không còn cái vẻ khinh miệt, coi thường, mà thay vào đó là sự tò mò, thích thú, và đương nhiên là cả thèm thuồng.

Ấy thế nhưng con dờ dường như không ý thức được sự hấp dẫn của mình, không nhận thấy những ánh mắt hau háu, những cái liếm môi khô khốc của những thằng đàn ông nơi nó đi qua - điều này là hẳn nhiên, nếu ý thức được thì nó đã chẳng phải là con dờ. Và bởi thế nên nó vẫn hờ hênh, khi thì mặc chiếc áo phong ô vàng trẻ cỡ, thùng lỗ chỗ, lòi cả ra một mảng da thịt trắng phau; lúc thì chiếc áo sơ mi nhàu nhĩ, đứt cúc, rách một đường chỉ dài từ chiếc cổ ngần ngần xuống đến tận bờ vai tròn trịa.

Hình như đã có lần mẹ nó đeo coóc-sê cho nó - chẳng biết là mẹ nó mua hay lượm được từ một thùng rác nào đó, nhưng chỉ mặc được một lát là nó thò tay vào rút ra rồi ném đi. Cái này cũng giống như trẻ con thôi, đang thả rông thoáng mát và thoải mái thì chả đứa nào thích đóng bím cả. Về sau, khi đã quen thì không nói, chứ lúc mới đóng, đứa trẻ nào cũng muốn thò tay xuống xé cái bím ra luôn. Sở dĩ lúc ấy trẻ con vẫn phải chịu đóng bím là bởi chúng chưa đủ sức xé bím, và bởi bố mẹ chúng luôn kè kè bên cạnh canh chừng. Nhưng con dờ thì khác, nó đã đủ sức xé, và mẹ nó thì lại đi suốt ngày. Và bởi vậy, mắt của những thằng đàn ông khu này vẫn từng ngày lém lét đá đưa hau háu, môi của bọn họ vẫn nẻ khô, trắng mốc meo, dù cái lưỡi ướt át vẫn liên tục liếm qua liếm lại.

Ở đầu ngõ của khu tập thể này có một cái hồ nhỏ, bên cạnh hồ là một mảnh đất ai đó đã mua nhưng chưa xây, vẫn bỏ hoang, nên mấy khóm chuối dại và đám lau sậy được dịp mọc lên rậm rạp, um tùm. Một số ông bà già về hưu trong khu rảnh rỗi thì mang cuốc ra đó xới mấy mảng đất trống lên để tận dụng trồng rau. Ngày trước thì chả mấy ai đặt chân vào cái vườn hoang đó, trừ lúc người ta ra hái hoặc tưới rau, nhưng độ này, cứ tầm 5 giờ chiều là chỗ ấy lại tụ tập rất nhiều những cậu choai choai đứng ngồi lổn nhổn, thấp tha thấp thỏm. Ban đầu người trong khu nghĩ là bọn chúng nó ra chăm rau, nhưng rồi họ lại gạt đi, bởi mấy thằng đó thì phá rau chứ chăm cái khi gì! Hay là chúng ra đó đái bậy? Cũng không phải! Đái bậy thì một hai thằng thôi chứ sao phải kéo nhau cả lũ ra?! Về sau, họ mới biết lý do, đó là vì vào cuối buổi chiều, con dờ thường hay ra đó tắm.

Đã có những lời phàn nàn đến tai ông tổ trưởng dân phố rằng mấy luống rau của họ bị bọn thanh niên xéo nát bét, thế nên ông tổ trưởng mới quyết rình bắt quả tang. Chiều ấy, trong lúc đám choai choai đang túm tụm nấp sau khóm chuối dại, thằng nào thằng nấy đều chống hông, lưng cong cong, đầu ngấp ngó thì bất ngờ có tiếng quát lớn phía sau làm bọn chúng giật bắn:

- Tổ trưởng dân phố đây! Chúng mày định làm loạn hả? Giải tán hết!

Cả lũ quay lại, và một thằng có vẻ bướng nhất trong nhóm lập tức cãi:

- Sao phải giải tán? Có phải đất nhà ông đâu mà ông đuổi!

- A! Thằng này láo! Mày con nhà ai? Tầng nào? Phòng nào? Tao sẽ đến tận nhà bảo bố mày!

- Đây! Bố cháu ở đây luôn rồi! Ông khỏi lên nhà cho mất công.

Dứt lời, thằng bé lách qua đám đông, nghển cổ vào trong bụi chuối hoang gọi lớn:

- Bố ơi! Ra có người gặp này!

Một gã đàn ông từ trong bụi chuối lúi húi chui ra. Vừa nhìn thấy anh ta, ông tổ trưởng đã mắng luôn:

- Anh là bố, là người lớn mà tại sao không gương mẫu? Đáng lẽ anh phải cấm cản chúng nó chứ! Đàng này...

- Bác tổ trưởng thông cảm! Bắt đầu từ mai em hứa sẽ không cho chúng ra đây nữa! Nhưng còn hôm nay, bọn nó đã mất công chiều trực từ chiều, giờ vừa mới xem được tí mà lại đuổi chúng về thì tội lắm! Bác linh động cho chúng xem nốt hôm nay vậy!

- Thôi được! Nhớ là nốt hôm nay đấy nhé! Từ mai, chiều nào tôi cũng sẽ ra đây phục, tôi mà bắt được đứa nào bén mảng thì đừng có trách!

Nói rồi, ông tổ trưởng cũng chen chân vào trong đám đông, cũng chống hông, cái lưng cong cong, nghiêng ngó. Con dờ đang vầy nước dưới hồ bì bõm, da thịt nó trắng hồng, bừng sáng cả một góc hồ. Vừa kì cọ, nó vừa hát líu lo:

"...Ngoài kia có chú bé nhìn qua khe, đang soi hàng của tôi! Ngoài kia có ông lão trèo cành me, mắt như hòn bi ve! Thằng cu thấy cái gì, mà sao trông nó cười thật dê? Còn ông thấy cái gì, mà sao ông há mồm mơ màng? Hạnh phúc quá đơn sơ, ngày nao ông cũng chờ, chờ cho đến 5 giờ, ông lại mò ra hồ. Là La La! Lá La La Là La! La Là La..."

Cuộc sống cứ vậy trôi êm đềm cho đến một ngày con dờ có bầu. Cái bụng con dờ càng to thì những lời xì xào bàn tán trong khu càng lớn. Người ta tất nhiên không thể biết được ai là bố đứa trẻ trong bụng con dờ, bởi khu tập thể này có đến hơn trăm thằng đàn ông, hơn trăm cụ già, và cũng hơn trăm cậu choai choai, tất cả họ đều có thể là thủ phạm. Một vụ án mà không tìm ra được kẻ nào tình nghi thì hẳn là vụ án đó rất khó điều tra. Nhưng một vụ án mà có đến mấy trăm kẻ tình nghi thì việc điều tra cũng không

hắn đã dễ. Thế nên người ta thấy mẹ con dờ lồng lộn gào thét, chửi bới, quát tháo vào mặt con dờ xơi xơi. Nhưng con dờ thì chả biết gì, vẫn cứ cười hềnh hếch ngay cả khi mẹ nó lôi nó xềnh xệch ra giữa sân của khu tập thể, bà con trong khu xúm xít bu vào, người chỉ trỏ, kẻ lắc đầu...

- Giời ơi là giời! Mau nói đi! Con ngủ với thằng nào để đến nông nổi này?! Giời ơi là giời!

Mặc cho mẹ gào thét rũ rượi, con dờ vẫn cười và nhìn mọi người xung quanh đầy vẻ thích thú, ngạc nhiên, cứ như thể nó là một ngôi sao vừa xuống sân bay được fan hâm mộ vây quanh xin chữ ký. Thế rồi, mắt nó sáng lên khi nhìn thấy bóng một người đàn ông phía cuối sân, nó lập tức rẽ đám đông nhào tới nắm chặt tay người đàn ông ấy giật giật liên hồi, miệng không ngừng ú ớ:

- Chơi! Chơi!

Lúc này, mẹ nó và đám đông cũng đã chạy đến. Gã đàn ông thấy vậy thì hết hoảng hết tay con dờ ra, nhưng không được, vì con dờ vẫn nắm rất chặt và mồm thì vẫn liên tục kêu: Chơi! Chơi!

Mẹ con dờ có vẻ như đã hiểu ra vấn đề, bà vuốt tóc nó, hỏi bằng giọng rất dịu dàng:

- Con hay chơi với bác này hả? Con có nhớ là con và bác ấy đã chơi trò gì không?

- Bịt mắt bắt chim! Cười ngựa xem dưa! Chơi! Chơi!

Người đàn ông thoáng thảng thốt, luống cuống, chưa biết phản ứng ra sao thì con dờ bất chợt buông tay hắn ra rồi chạy vù tới chỗ chân cầu thang, nơi có một người đàn ông khác đang đứng, nó cũng nắm tay người đàn ông ấy, cũng giật giật và mồm thì vẫn kêu liên tục: Chơi! Chơi!

Mẹ con dở có vẻ như lại hiểu thêm được vấn đề nữa, bà cầm tay nó lôi xềnh xệch, vừa đi vừa lẩm bẩm:

- Được rồi! Mẹ sẽ đưa con lên từng tầng một, vào từng phòng một, để xem những thằng nào đã từng chơi trò đó với con!

Thấy tình hình có vẻ nguy cấp, lão hói ở trên tầng 2 lập tức chuồn ra phía ban công sau nhà, đu vào cái ống sắt rồi trườn xuống đất. Gã chạy vùn vụt băng qua mấy chậu cảnh, trèo qua hàng rào rồi men theo con đường nhỏ dẫn tới chỗ vườn ươm um tùm, nơi có cái nhà kho tối tăm bỏ hoang bấy lâu. Trốn ở đây thì mẹ con nhà con dở có tài thánh cũng không tìm ra lão được!

Két!!! Lão đẩy cái cửa han gỉ và chầm chậm bước vào. Cái nhà kho này không có cửa sổ nên tối om, dẫu vậy, lão vẫn nhìn thấy một đám khoảng vài ba chục người đen sì lơ nhố, dù không nhận ra được là ai với ai. Ấy vậy mà đã có người nhận ra lão rồi...

- Bác hói hả? Nãy giờ không thấy bác đâu, cứ tưởng bác bị tóm!

- Cậu đấy à! Cậu đều lăm! Hàng xóm sát nhau mà lúc nguy cấp cậu trốn một mình, không thèm rủ tôi!

- Không phải thế! Lúc em gọi thì bác đang tắm! Em đập cửa thùm thùm mà bác có nghe đâu!

- Đúng rồi đấy! Tôi làm chứng! Đúng là nó có gọi bác thật nhưng bác không nghe thấy! Bác đừng trách nó tội nghiệp! - Một bóng đen đằng sau lên tiếng.

Lão hói thì hình như vẫn đang bực tức, định cao giọng nói tiếp gì đó thì nghe từ phía sau có tiếng quát rất to vọng lên:

- Chúng mày ngậm mồm lại ngay! Đi trốn mà cứ như đi sinh nhật ấy!

Bị quát, lão hói tỏ vẻ khá khó chịu:

- Thằng nào đấy? Thằng nào vừa quát đấy? Thích chết không?

- Tao đây! Tổ trưởng dân phố đây! Mà định làm loạn hả?

Lão hói và lão tổ trưởng dân phố chực lao vào nhau, nhưng cũng may là mọi người đã kịp ngăn lại, rồi nhẹ nhàng khuyên giải, rằng giờ không phải lúc đánh nhau, giờ là lúc phải đoàn kết lại để giải quyết mỗi họa đang treo lủng lơ trên đầu. Nếu mẹ con nhà con dờ mà làm căng, kiện lên công an thì tình hình rắc rối to. Lão tổ trưởng nghe thế thì có vẻ cũng xuôi xuôi, nhưng giọng vẫn còn đôi chút bực mình:

- Ông nào vô trách nhiệm quá! Chơi thì cứ chơi thôi, tại sao lại để nó có chữa khiến toàn thể anh em phải liên lụy và chịu khổ thế này? Nếu con dờ không có chữa thì có phải là sự việc đã không vỡ lở? Và chúng ta vẫn cứ thành thoi mà chơi không? Ông ích kỷ lắm! Chỉ nghĩ đến cái sướng của bản thân mình mà quên đi người khác!

- Thôi bác! Giờ trách móc cũng chẳng để làm gì! Quan trọng nhất là chúng ta phải đồng lòng, hiệp lực cùng nhau giải quyết thật êm đẹp vụ này! Để nó bung ra là chết cả lũ bác ạ!

Tối hôm đó, đợi lúc vắng người, ông tổ trưởng dân phố mới lên xuống cái lán của mẹ con nhà con dờ. Ông đưa cho mẹ nó một bọc tiền rồi cất giọng nhẹ nhàng:

- Thôi cô ạ! Việc nó đã trót vậy rồi! Đây là số tiền mà tổ dân phố quyên góp được, cô cầm lấy đưa con bé đi phá thai đi! Để càng lâu càng khó! Cũng không nên thưa ra công an, vì chẳng có chứng cứ gì, ai người ta tin lời một con dờ? Với lại, mẹ con cô nên tìm chỗ khác mà ở, chứ ở đây sẽ làm ảnh hưởng đến hạnh phúc gia đình của các hộ trong khu tập thể đấy!

- Ảnh hưởng hạnh phúc là sao ạ? Cháu không hiểu!

- Thì đấy! Có mỗi con dở nhà cô có chữa thôi mà bà vợ nào cũng nghi ngờ, tra hỏi chồng mình, giờ, cả khu này, vợ chồng nhà nào cũng cãi cọ, xích mích. Hạnh phúc của các gia đình vì thế mà cũng lung lay ghê lắm! Mình sống thì không được ích kỷ! Đừng chỉ nghĩ đến cái sướng của bản thân mình mà quên đi người khác!

Sáng hôm sau, người ta thấy mẹ con nhà con dở lằm lũi xách cái túi rách rưới, dắt díu nhau đi. Ông tổ trưởng đứng trên tầng cao nhìn theo bóng con dở khuất dần sau bụi chuối hoang mọc um tùm bên cái hồ nhỏ nơi đầu ngõ và lắc đầu đầy tiếc nuối. Rồi ông nghĩ đến cái thằng đã làm cho con dở có chữa mà lằm bằm nguyên rủa:

- Đồ ích kỷ! Chỉ nghĩ đến cái sướng của bản thân mình mà quên đi người khác!

~~~~~***~~~~~

CON CỨNG NGẮC

Dạo này tôi đen quá! Phang lô trượt lô, phang bóng xịt bóng. Mà không trượt theo kiểu thắng căng đâu, toàn trượt cái kiểu co quắp áp sát. Tức tôi phang 69 thì nó về 68, chấp nửa quả thì nó lại đổ hòa, mà toàn hòa mấy phút bù giờ

. Dân cờ bạc có câu: "Đen không phải là xịt, mà đen là nằm sít sìn sịt vẫn không được thit". Tình trạng này kéo dài cả tháng, nên tôi quyết định đến gặp thầy Sang, nhờ thầy xem cho. Thầy Sang thắp hương khấn vái lằm rằm rồi nhìn tôi bằng cặp mắt gà gà, dài dại, giọng đầy quan ngại:

- Con đang bị sao Thái Giám chiếu thẳng trên đỉnh đầu, nếu không giải sớm thì cái hạn sẽ chưa chịu dừng lại đâu!

- Dạ! Giải bằng cách nào hả thầy? - Giọng tôi đầy lo lắng!

- Thái Giám là hoạn quan, mà hoạn quan thì kỵ nhất cái chuyện ái ân, chẵn gối!

- Nghĩa là con sẽ làm chuyện chẵn gối để giải đen?

- Đúng rồi! Nhưng phải làm với sự hào hứng say mê, chứ không được làm cho xong chuyện, không được làm vì trách nhiệm, bởi như thế sẽ mất linh.

- Dạ! Thế thì không thể làm với vợ con được rồi! Mà ở ngoài thì biết tìm đâu bây giờ?

- Lo gì! Con xuống Quất Lâm hoặc Đờ Sơn. Đây! Ở đó giá cả phải chăng mà dịch vụ cũng tốt lắm! Nhưng cái này liên quan đến tâm linh, không thể đi bừa, mà phải chọn theo mệnh, theo tương khắc! Con mệnh gì nhỉ?

- Mệnh Mộc ạ!

- Vậy con nên đi Quất Lâm, không nên đi Đờ Sơn!

- Tại sao ạ?

- Lâm là rừng, Sơn là núi. Con mệnh Mộc, tức là cây. Cây thì về rừng là đúng rồi, chứ lên núi, nhất là Đờ Sơn toàn núi đá vôi, thì cây sẽ héo, héo thì lấy đâu ra dụng cụ mà giải đen nữa?

- Dạ vâng!

- Chưa hết! Vì mệnh Mộc, là cây, nên con phải chọn những đứa cave có mệnh Thủy, tức là nước, hoặc mệnh Thổ, tức là đất. Cây phải gặp đất và nước mới lên được, chứ gặp mệnh Hỏa, nó đốt cho con khét lẹt, trụi lụi, không còn sợi nào luôn! Thêm nữa, con phải tìm cái phòng nghỉ có ban công hướng ra biển, giường phải đặt bên cửa sổ và cửa sổ phải mở toang để

hứng tinh khí của đại dương. Nên tiến hành vào buổi sáng cho nó dịu mát, bắt đầu khởi động vào lúc 8 giờ và thoái trào vào khoảng sau 11 giờ trưa là đẹp!

Tôi ghi chép lại tỉ mỉ những lời thầy Sang dặn rồi sáng hôm sau dậy sớm hăng hái lên đường. Còn gần cây số nữa mới tới Quất Lâm nhưng tôi đã thấy mát dịu bởi những cơn gió trong lành mang theo hơi biển phả vào mặt mơn man; đã thấy ràn rạn vị mặn mòi của muối, vị tanh nồng của cá, và tất nhiên là cả vị nước hoa, son phấn - thứ mùi vị đặc trưng của ngành công nghiệp không khói nơi đây; và tất nhiên, đã thấy những nhà nghỉ, những lều, những quán san sát, dập dìu.

Rất vất vả tôi mới tìm được một chỗ đáp ứng được đầy đủ những yêu cầu mà thầy Sang đã đưa ra, tức là phòng có ban công hướng ra biển, giường bên cửa sổ, và phải có cave mệnh Thủy hoặc Thổ.

Bà chủ quán nghe xong yêu cầu của tôi thì dẫn ra 2 em khá xinh xắn: một Thủy, một Thổ. Chết cha! Quên không hỏi thầy Sang là 2 mệnh đó thì mệnh nào tốt hơn. Thôi, chắc ăn nhất là cứ cho cả hai em vào luôn. Nhưng cũng vì cái tính cẩn thận, chắc ăn đó nên khi xong việc, tôi gần như bị kiệt sức, tay chân bải hoải, rã rời. Tôi chưa vội ra xe về ngay mà khoác ba lô lên vai, đi bộ men theo bờ biển rồi ngồi nghỉ trên một bãi đá lô nhô gần cuối bãi. Tôi muốn nhờ gió biển thổi bay giúp tôi những mệt mỏi, muốn tinh khí của đại dương bao la bù đắp lại những sinh lực vừa hao hụt trong tôi...

Cách chỗ tôi một quãng là một chị với vẻ khá lam lũ, vất vả, đang khom khom, chống hông, tay móc sâu xuống dưới bùn cát, luồn tận vào cả những hốc đá để mò mẫm thứ gì đó, chính xác hơn là con gì đó. Mỗi khi mò được một con, chị lại giữ rửa nó thật sạch rồi bỏ vào cái chậu nhựa mang theo bên mình. Tôi ngó vào chậu và thật không thể biết đó là con gì, chỉ biết nó dài dài, tròn tròn, và cái đầu vênh lên cứng ngắc...

- Con gì mà lạ thế chị nhỉ?

- Chú không biết à? Đây là con cứng ngắt!

- Dạ! Chị mò để làm gì?

- Để bán! Ăn con này bổ lắm đấy! Đàn ông ăn thì tăng cường sinh lực, đàn bà ăn thì bền bỉ, dẻo dai. Chị chủ yếu bán cho mấy đứa cave quanh đây! Chúng nó ăn cái này vào mới có sức mà tiếp mỗi ngày mấy chục khách chứ! Kia kia, vừa nhắc mà chúng nó đã ra rồi...

Tôi quay lưng lại. Đúng là có mấy em cave đang tíu tíu chạy tới. Một em trong nhóm cầm cái chậu nhựa của chị lên xóc xóc...

- Chỗ này bao nhiêu?

- Cho chị xin 5 chục!

- Khiếp! Có tí thế này mà đòi 5 chục! Ba chục thôi?

- Độ này khó mò em ạ! Chị chống mông móc suốt từ sáng đến giờ mới được ngàn ấy đấy!

Một em khác thấy vậy thì có vẻ xuề xòa:

- Thôi! Trả chị ấy 5 chục đi! Coi như giúp chị!

- Sao phải giúp? Chị ấy chống mông thì chúng mình cũng phải chống mông chứ có khác gì?

- Khác chứ! Chị ấy chống mông và tự tay móc, còn chúng mình chống mông cho thằng khác móc. Thôi, có 5 chục bạc, đáng bao nhiêu! Chừa bằng tiền bo của một thằng khách kibo.

Mấy em cave trút cái chậu cứng ngắt vào bao ni-lông rồi rút tờ 50 nghìn ra đưa như ném vào tay chị. Không biết vì người đưa lơ đễnh, hay

người nhận hớ hênh, mà tờ tiền lại rơi xuống, gió biển thổi nó lăn mấy vòng trên bãi cát bùn sinh lợ, tờ tiền loang lổ, lấm lem.

Nhìn cảnh ấy, tôi lại chợt nhớ đến cái khái niệm sạch và bẩn của đồng tiền. Có thể đó là đồng tiền bo của một khách làng chơi mà mấy em cave vừa kiếm được. Giả sử khách làng chơi ấy là một tay quan tham ô, và đây là tiền hẵn vừa được hối lộ, thì hẳn đó là tờ tiền bẩn, dù rằng nhìn bề ngoài nó mới cứng, thơm tho, được để trong những chiếc ví hàng hiệu, cất trong những túi áo vest tiền triệu. Khi được chuyển qua tay mấy em cave thì tôi cũng không chắc tờ tiền đó có còn bẩn nữa không, bởi dù sao những em cave ấy cũng không đi ăn cắp, không nhận hối lộ, mà họ phải chống mông, phải nhả mặt, phải cắn răng mới có được nó. Nhưng rồi đến khi tờ tiền loang lổ, lấm lem bởi lăn vài vòng trên bùn cát sinh lầy và đến với bàn tay gầy guộc, đen đúa đầy những vết sứt sẹo, cấu bẩn của chị gái lam lũ ấy thì nó chắc chắn là đồng tiền sạch, thì nó đã là sức lao động, là mồ hôi, là những buổi còng lưng, là những ngón chân tím sưng vì ngâm nước, vì giẫm phải những con hà sắc nhọn nằm nham nhở, ngổn ngang trên cát...

Chị nhặt tờ tiền, quệt quệt lên áo cho khô mấy vệt cát bùn lem luốc rồi buông tiếng thở dài...

- Buồn lắm chú ạ! Cùng là đàn bà mà chúng nó chống mông một lúc bằng chị chống cả tuần!

- Nhưng các cô ấy phải chống cả ngày cả đêm, còn chị thì tối lại được nghỉ ngơi, thanh thản! - Tôi an ủi.

- Ai bảo là chị được nghỉ? Ban ngày vì miếng cơm nên phải chống mông, tay mò con cứng ngắc. Ban đêm thì vì chiều chồng nên lại tiếp tục chống, và cũng lại mò con cứng ngắc.

Nói đến đây, mắt chị đỏ hoe, ướm nhòe...

- Chị khóc đấy à? - Tôi hỏi.

- Không! Bụi bay vào mắt chứ chị đâu khóc đâu!

- Chị nghĩ ngợi nhiều mà làm gì! Ở đời, nhìn lên thì tất nhiên sẽ thấy người hơn mình, sao không thử nhìn xuống mà thấy rằng mình còn sướng hơn vạn người. Chị, dù chống mông không được nhiều tiền như mấy em cave, nhưng dù sao cũng vẫn có tiền. Còn như em đây, dầu không chống mông nhưng cũng còng lưng, sưng đầu gối, vật vã, kiệt sức, thế mà có được đồng nào đâu? Còn bị mất thêm tiền nữa ấy!

- Ủ, nói vậy chứ chị biết ơn mấy em cave ấy lắm! Ngày trước mò xong còn phải lo mang ra chợ bán. Bán ế thì ngày hôm sau con cứng ngắt sẽ thành con ỉu xiu, rồi chết thối, lại đổ đi, mất công toi. Nhưng giờ, có cave tụ tập về đây thì cứ mò xong là bán luôn, bán ngay tại bãi, khỏi mang ra chợ, khỏi lo ế! À, mà quên chưa hỏi, chú có công việc gì mà ghé Quất Lâm vậy?

- Dạ! Em đi công tác ạ!

- Công tác cái con khi! Đá phò thì cứ bảo là đi đá phò, sao phải ngại! Chị rất cảm ơn những người như chú, bởi nếu không có những người như chú thì sẽ không có cave ở vùng này! Chú đi đá phò là đang làm việc thiện đấy! Đừng mặc cảm!

Tôi nghe lời chị nói mà mát lòng mát dạ, và tinh thần phấn chấn, vui vẻ lắm! Ai mà chẳng vui khi biết mình vừa làm được việc thiện, vừa giúp ích được cho đời. Các cụ có câu (mà chẳng biết có phải của các cụ hay không nữa) rằng: "Cứu một mạng người bằng xây bảy tòa tháp". Tôi đây tuy chưa cứu người nhưng cũng giúp người, vậy chắc cũng phải xây được khoảng một hai tòa gì đó. Thế thôi, mình sức yếu, tài mọn, xây được bao nhiêu hay bấy nhiêu. Lần này về, tôi sẽ ra sức vận động, khích lệ và lôi kéo bạn bè, anh em, họ hàng xuống Quất Lâm làm việc thiện. Mỗi người sẽ là một anh thợ đóng gạch, góp những viên gạch nhỏ bé của mình để xây lên

không chỉ bảy tòa mà bảy chục, bảy trăm tòa, cho nó thành tòa nhà cao nhất thế giới, vượt qua cả cái tòa nhà gì đó ở Dubai nữa!

Tôi xách ba lô lên và đi ra xe. Bên tai vẫn nghe tiếng gió biển mặn mòi, hiền hòa như hát; tiếng sóng biển rì rào, êm ả như ru; và cả cái giai điệu quen thuộc quyện trong tiếng nhạc réo rắt, du dương phát ra từ một quán lá đâu đây. Tôi nhận ra đó là ca khúc của nhạc sĩ Trịnh Công Đồ Sơn, với phần trình bày của ca sĩ Khánh Cốc:

"Sống trong đời sống cần có một cái lồng.

Để làm gì em biết không?

Để bắt...lũ chim...

Để nhốt...lũ chim..."

~~~~~***~~~~~

TUYỂN TẬP TRUYỆN TRÀO PHÚNG HAY NHẤT CỦA VÕ TÔNG ĐÁNH MÈO

Đình Long
www.dtv-ebook.com

Tổng Hợp Phần Vi

HAI ĐỨA TRẺ RANH

Tiếng kèn đám ma ở cuối làng vắng vắng, nỉ non theo gió xuôi về khiến cái chợ huyện nhỏ vốn đã buồn tẻ và ỉ ê lại càng thêm phần nã nễ, thê thảm.

Chân trời phía Tây đỏ rực như quả cam Tàu, khác một chỗ là cam Tàu để cả thánng vẫn đỏ, còn phương Tây thì chỉ lát nữa thôi sẽ tối sầm, nhường chỗ lại cho màn đêm liêu tịch. Trên cái nền trời đỏ rực ấy cắt hình rõ rệt mấy cái cột điện cao thế dây rợ nhằng nhịt, mấy tòa nhà lổm nhổm, to nhỏ, lớn bé nhấp nhô, rồi cả mấy cái cột ăng-ten lèo khoèo ngắc ngư theo gió. Nhà nào không có cột ăng-ten thì sẽ có một cái chảo ngửa lên trời để thu sóng, cũng toàn là chảo Tàu cả, chỉ xem được mấy kênh quảng bá không mất tiền, chứ đến dịp World Cup hay Euro là biết nhau ngay. Rõ ràng cũng cái kênh đó, vừa mới đó còn xem ngon lành, thế mà đến giờ bóng đá mở ra thì nó hiện lên dòng chữ: "Bạn không thể xem kênh này vì bạn đang dùng chảo Tàu, chảo lậu. Muốn xem, hãy bỏ tiền ra mua chảo xịn".

Sẽ là một chiều êm ả như ru với vắng vắng tiếng ếch nhái kêu ran ngoài đồng ruộng và tiếng muỗi vo ve bay lượn bên tai nếu như không có mấy cái xe máy rú ga inh ỏi, vèo vèo lạng lách từ con đường trong làng phóng ra. Xe nào cũng chở ba chở bốn, toàn mấy đứa nhãi ranh mới lớn,

mắt xanh mỏ đỏ, vừa đánh võng vừa hú hét và cười sằng sặc như một lũ tâm thần. Và cũng sẽ là một chiều êm ả như ru nếu không có cái tiếng kèn trống đám ma vẫn đang ê a, réo rắt bên tai. Liên vừa đếm đếm, kiểm kê lại hàng, vừa hỏi An:

- Ai chết ấy nhỉ?

- Cái Vân con bà Ấp!

- Sao chết?

- Nó có thai, nhưng bố đưa bé không chịu nhận con, nó quẫn quá nên tự tử!

- Khốn nạn thật! Có biết bố đưa bé là ai không?

- Em chịu! Ngay cả con Vân, lúc hấp hối, mẹ nó có hỏi nó rằng bố đưa bé là ai để mẹ nó đi kiện, nhưng con Vân bảo là nó cũng không chắc, chỉ dám nghi nghi cho một số người thôi. Mẹ nó bảo là nghi cho những ai thì cứ nói, mẹ sẽ điều tra. Con Vân bảo mẹ lấy giấy ra ghi lại, vì sợ nói mồm mẹ nó lại quên. Nhưng mẹ nó cũng chỉ mới kịp ghi được gần 2 trang thì con Vân đã gục xuống và đi luôn, thành ra việc điều tra cũng rất khó khăn bởi vẫn còn nhiều người bị tình nghi mà con Vân chưa kịp nói.

Liên nghe em kể thì lắc đầu, thở dài ngao ngán. Ngao ngán thôi chứ Liên không ngạc nhiên, bởi chuyện đó ở cái làng này giờ như cơm bữa, có gì lạ! Làng này, có mấy đứa học hết lớp 9 đâu, chỉ lớp 7, lớp 8 là nghỉ học, ăn chơi đua đòi. Con trai thì cờ bạc, lô đề, nghiện ngập, con gái thì trưng diện, đú đờn. Toàn những đứa mặt non choẹt, ngực búng ra sữa đã biết lơ lả, yêu đương, rồi đi nạo thai như đi chợ. À, mà nói vậy cũng không đúng lắm, bởi đi nạo thai thì một hai tháng chúng nó lại đi, còn đi chợ thì từ bé đến giờ toàn mẹ đi, chứ chúng nó có đi bao giờ!

Bọn trẻ hư hỏng đã đành, người lớn cũng chẳng khá hơn. Từ ngày ruộng đất bán đi cho mấy khu công nghiệp, mấy dự án sân gôn, rì-zọt, rồi ôm một đồng tiền về thì chả còn ai thiết tha đến lao động, làm ăn nữa. Tội quái gì phải bươn chải vất vả trong khi tiền có đầy trong hòm rồi?! Cứ ngồi mà ăn chơi cho sướng! Nhưng các cụ có câu: "Ăn không biết lo, của kho cũng hết". Của kho thì sắp hết nhưng cái nết lười, cái thói quen ăn không ngồi rồi nó không chịu hết mà nó vẫn bám riết lấy người dân làng này, thành ra tiền đâu chẳng còn nhiều mà vẫn ít thấy ai lo toan, tính toán cho cái sự mưu sinh.

Nhà Liên là dân ngụ cư chuyển về làng, không có ruộng mà bán, nên hằng ngày hai chị em vẫn phải ra đây bán hàng, vẫn phải chắt chiu, nâng niu từng đồng bạc lẻ. Nghĩ vậy cũng may, chứ nếu cũng bán ruộng, cũng ôm một mớ tiền như nhà người ta thì biết đâu giờ này Liên không còn ở đây mà lại đang loay hoay phía sau vườn, buộc cái sợi dây thừng lên cành cây để treo cổ mình lên đấy, vì cái bụng chữa hoang đã phưỡn ra mà tìm mãi không ra cha đứa bé. Rồi cả thằng An nữa, đời nào nó chịu ngồi ở cái chỗ này cặm cụi phụ chị bán hàng, nó phải ở quán game online, miệt mài, mệt nhoài với những trò đột kích, half life, bắn giết, sống một cuộc sống chìm đắm trong tiếng súng, trong bom đạn, dù đất nước ta đã hòa bình, dù chiến tranh đã trôi qua hơn một phần ba thế kỷ.

Cái cửa hàng tạp hóa của chị em Liên mang đúng nghĩa đen của từ tạp hóa, tức là những hàng hóa tạp nham: từ bút mực, sách vở đến mắm muối gạo mỳ, rồi thì thuốc men, mỹ phẩm, thứ gì cũng có. Cứ hôm trước ai hỏi mua gì là hôm sau mẹ Liên lấy về thứ ấy. Cũng bởi thế nên việc kiếm kê hàng khá là lặt vặt, lắt nhắt với toàn những thứ nhỏ nhặt, linh tinh...

- Trưa nay chị thấy em bán cho cụ Sang mấy cái bao cao su cơ mà? Sao không thấy ghi vào đây?

- Cụ Sang định lấy, nhưng khi đeo thử thấy bao hơi nhỏ, nên cụ ấy trả lại! Cụ còn dặn là khi nào đi lấy hàng thì nhớ lấy cho cụ cái loại to nhất!

Thực ra ban đầu, cửa hàng của chị em Liên không bán bao cao su và thuốc tránh thai. Nhưng nhiều lần khách từ mấy cái nhà nghỉ bên kia đường cứ chạy đến rồi hỏi: "có bao cao su không?", "có thuốc tránh thai khẩn cấp không?", nên Liên lại bảo mẹ lấy mấy thứ đó về bán vì thấy nhu cầu sử dụng của khách cũng như của thanh thiếu niên trong làng là rất lớn. Và quả thực bây giờ, đó chính là những mặt hàng mang lại nguồn thu chủ yếu và ổn định nhất cho cửa hàng của chị em Liên.

Một trong những lý do khiến bao cao su và thuốc tránh thai khẩn cấp bán chạy là bởi có khá nhiều gái mại dâm tụ tập đón khách ở cái chợ huyện này. Gái mại dâm mua bao cao su thì đã đành rồi, nhưng còn thuốc tránh thai khẩn cấp họ cũng rất hay mua và mua với số lượng nhiều thì quả thực Liên không hiểu lắm. Chỉ đến khi được trò chuyện với một chị làm nghề bán dâm, là khách quen hay mua hàng ở quán thì Liên mới biết rằng khách mua dâm cũng nhiều loại lắm: có ông rất sợ rách bao, bắt phải đeo hai ba cái vào mới dám chơi; có ông thì lại không thích chơi bao vì nó vướng, cứ nằng nặc đòi đi chân đất.

Những ông đòi đi chân đất ấy sẵn sàng trả thêm tiền để được thỏa mãn sở thích của mình. Và tất nhiên sau mỗi lần chiều khách chân đất thì chị ấy lại phải uống thuốc tránh thai khẩn cấp. Có đợt uống thuốc nhiều cũng xót tiền nên chị ấy đã quyết định đi đặt vòng cho tiết kiệm, nhưng không ăn thua, bởi khách hầu hết là đi tàu nhanh, mà đi tàu nhanh thì thường phải đứng, cộng thêm với lực tác động mạnh và liên tục nên vòng rất dễ bị rơi ra ngoài. Nhớ lần ấy tàu đang đi khá nhanh, chuẩn bị lên dốc thì chị ấy phải đột ngột cho tàu dừng lại rồi cả chủ tàu lẫn khách đi tàu phải bật điện thoại, lọ mọ soi xuống đất để tìm vòng. Sau vụ đó, chị đành quay về dùng thuốc để đảm bảo cho giao thông được xuyên suốt.

Đêm đã về tự lúc nào! Không còn quả cam Tàu đỏ rực phía Tây, cũng chẳng còn những ngôi nhà lô nhô cắt hình rõ rệt trên nền trời. Giờ tất cả đã chìm vào bóng tối, thi thoảng đâu đó mới thấy những đốm đèn xa xa như

những con ma trời lấp lóe, lập lờ. Duy có khu vực quanh công chợ, nơi chị em Liên đang ngồi, là sáng hơn cả - dầu rằng đó là thứ ánh sáng đỏ quạch, yếu ớt phát ra từ cái bóng đèn cũ mèm với một lớp bụi và mạng nhện phủ lên dày đặc, còn lại thì cả khu chợ, lều quán, và con đường nhỏ gồ ghề, nhấp nhô dẫn vào làng đều bị nhạt nhòa, chìm dần trong thứ bóng tối chập chờn, thăm thẳm.

Lẽ ra thì chị em Liên có thể dọn hàng được rồi, vì giờ này khách mua cũng vãn. Nhưng có vẻ như hai chị em vẫn đang chờ đợi một điều gì đó. Đúng thế! Hôm nay là cuối tuần, sẽ có chuyến xe khách liên tỉnh chạy qua đây! Mà không chỉ hai chị em Liên thôi đâu, mấy thằng nghiện choai choai cũng đã căn giờ và đang lảng vảng ngoài bãi đợi xe từ nãy rồi. Mỗi lần qua quãng này, tài xế sẽ cho xe dừng để khách có đói thì xuống ăn tạm cái bánh mì, có khát thì xuống mua chai nước, và có buồn tè, buồn ị thì tìm chỗ mà giải quyết. Liên sốt ruột nhìn đồng hồ: Giờ này, lẽ ra xe phải đến rồi chứ nhỉ?

- A! Xe kìa! Xe kìa!

Mấy thằng nghiện ngoài bãi reo lên, lập tức Liên và An cũng quay ra theo. Con xe giường nằm cao lênh khênh đang ngắc ngư đánh xinh-nhan và rẽ chậm chậm xuống bãi chợ. Hai cái đèn pha sáng rực làm bừng lên cả một khoảng đất rộng mấp mô. Mấy bụi cây ven đường bị ánh đèn soi trực diện cũng giật mình thức giấc, hấp háy những chiếc lá như những con mắt lấp lóa, tò mò. Tiếng động cơ xe nổ êm êm, rì rì, mùi xăng dầu, mùi khói phả ra khen khét, nghèn nghẹt, nao nao...

Cửa xe từ từ mở! Khách lục tục xuống! Tiếng chân người lịch thịch, tiếng gọi nhau í ới...

- Mua bánh mì, mua nước uống đi cô ơi, chú ơi!

Liên và An hồi hả chào mời, nhưng cũng ít người mua lắm, họ chủ yếu là xuống để hít thở chút không khí trong lành, để được vung tay, đá chân cho đỡ mỏi sau hành trình dài phải ngồi trên xe ngột ngạt...

- Có bao cao su không em? - Một vị khách bước vào quán và hỏi Liên với giọng thản nhiên.

- Dạ có ạ! Anh lấy mấy cái?

- Cho anh 8 cái!

- Anh lấy luôn 10 cái cho tròn tiền đi anh!

- Thôi! Mua hôm nào dùng dứt điểm hôm ấy thôi, mai cần thì lại mua sau, chứ mua thừa ra lãng phí lắm!

Rồi lại hai người khách nữa bước vào...

- Có giấy đi vệ sinh không em?

- Dạ có đây anh!

- Không bán lẻ à? Cả cuộn thế này anh chùi sao hết?

- Anh thông cảm! Em không bán lẻ được ạ!

Người khách cầm cuộn giấy lên với vẻ mặt đăm chiêu rồi quay sang hỏi vợ:

- Em có đi ị luôn không? Mình anh ị thì sao hết cuộn giấy được, phí lắm!

- Dạ không! Em đi tè thôi! Không buồn ị!

- Cố ị luôn đi! Ị ở đây thì lát về nhà khỏi ị, chứ chẳng lẽ lại mang cuộn giấy thừa này về sao?

- Nhưng em chỉ buồn tè thôi! Nếu anh muốn thì tè xong em sẽ lấy giấy chùi, được chưa?

- Tè thì chùi được đáng bao nhiêu? Vẫn còn thừa nhiều lắm!

- Thôi được rồi! Ị thì ị!

Rồi đôi vợ chồng ấy dắt díu nhau, lần mò và chìm sâu vào trong khoảng tối mênh mông.

Có tiếng quát tháo, chửi bới đâu đó, rồi lại nghe tiếng la hét, tiếng đánh lộn huỳnh huych ở chỗ mấy cái lều quán tối om phía trong chợ. Liên và An khỏi cần ngó nghiêng cũng biết đó là tiếng kêu của mấy thằng nghiện. Hôm nay chắc bọn nó xui xẻo nên gặp cớm rồi. Còn các bạn chắc cũng đang thắc mắc rằng mấy thằng nghiện nó lảng vảng ở chợ để đợi xe làm gì? Thì đó, nó chui vào trong chợ, đợi lúc người ta vào tè, vào ị là tụi nó xông ra xin đều. Chúng nó sẽ tự nhận là dân phòng, là bảo vệ của chợ đang đi tuần tra để bắt người tè bậy, ị bậy. Rồi chúng nó giơ mấy cái ống tiêm ra bắt người ta nộp phạt. Đù má! Dân phòng với bảo vệ đi tuần thì phải mang súng, mang gậy chứ ai đòi mang ống tiêm. Với cả dân phòng và bảo vệ người ta bận giữ gìn trật tự, chăm lo cho đời sống, cho bữa ăn, giấc ngủ của dân chứ ai rảnh đâu mà đi rình dân ỉa bậy. Thế nhưng lúc ấy hoảng rồi, ối kẻ vẫn dạ dạ, vâng vâng, van xin xoắn xít, rồi chúng bắt nộp phạt bao nhiêu cũng nộp.

Nhưng đấy là gặp mấy chị, mấy anh nhát gan thì mới ngon lành thế, chứ chẳng may hôm nào đụng phải anh có võ, có máu mặt, giang hồ, thì bọn nghiện lại no đòn. Như hôm nay chẳng hạn, lũ nghiện chạy toán loạn mỗi đứa một xó, ru rú như con chó phải ngày mưa gió.

Khách lại lục tục lên xe. Chiếc xe đánh xinh-nhan, gác ngư, ngật ngưỡng bò lên mép đường, rồi gầm lên, phả lại đằng sau mớ khói trắng khét lẹt, lao đi và hút dần trong bóng đêm vô tận. Cái bóng đèn đỏ quạch ở

cửa hàng của chị em Liên cũng tắt phụt. An cầm chiếc đèn pin bé xíu, vừa soi cho chị khóa cửa vừa cất giọng tỉ tê:

- Mai chị đi lấy hàng hả? Cho em theo với nhé?

- Không được! Em ở nhà lo học bài đi, sắp thi rồi!

- Dạ! Mà chị nhớ lấy thêm bao cao su và thuốc tránh thai nhé! Sắp hết hàng rồi đấy! Đừng lấy sách vở với bút mực nữa, cả tháng nay có thấy ai hỏi mua mấy thứ đó đâu!

Thế rồi hai cái bóng nhỏ rảo bước lạng lẽ, thênh thang trên con đường làng khắp khẽnh, dập dềnh. Bóng chúng mờ dần và chìm hẳn trong màn đêm sâu thẳm, chỉ còn ánh sáng từ chiếc đèn pin trên tay An là vẫn lấp láy, hệt như một ngôi sao lung linh trong đêm...

~~~~~***~~~~~

LÒNG TIN CÓ GIÁ

Vợ gục đầu vào vai tôi, giọng nũng nịu:

- Anh có yêu em không?

- Hỏi vợ vẫn thật! Không yêu em thì anh còn lý do gì để sống trên đời này?

- Anh đã bao giờ phản bội em chưa?

- Chưa! Anh đâu có ngu đến mức tự hủy hoại cuộc sống của mình!

- Anh thề đi!

- Anh thề, nếu anh mà phản bội em thì anh sẽ bị liệt dương!

- Khiếp! Anh thề độc thế! Lần sau, thề cái gì thì thề, nhưng cấm không được lòi cái đó ra thề, nhờ nó thành sự thật thì em còn lý do gì để sống trên đời nữa đây?! Mà anh ơi...

- Sao em?

- Trên huyện có thầy Sang xem bói rất giỏi. Thầy chỉ xem qua bàn tay là biết được người đó có ngoại tình hay không đấy! Mai em đưa anh đến đó xem thử nhé?

- Đi thì đi, sợ gì! Thời buổi này mà em còn tin vào mấy trò bói toán, mê tín dị đoan ấy sao?

- Không phải mê tín đâu anh, thầy xem đúng lắm, và xem miễn phí chứ không lấy tiền đâu nhé! Em được chứng kiến một lần rồi nên biết. Thầy nói chi tiết lắm: ngày nào, giờ nào, vào nhà nghỉ nào, phòng nào, dùng hết mấy cái bao, thầy đọc ra hết! Cái ông khách hôm ấy đi cùng vợ, nghe thầy kể ra thì mặt cứ tái mét, cứng họng, nhưng về sau vẫn cố cãi chày cãi cối. Thầy Sang bực mình quá mới đốt một lá bùa cho ông chồng ấy uống. Vừa uống trôi khỏi cổ, ông chồng lập tức như bị thôi miên, quỳ rụp xuống trước mặt vợ, có bao nhiêu vụ ngoại tình với bà nào, con nào thì cứ thế tự kể ra hết! Anh không tin thì cuối tuần này cứ đi với em, em sẽ nhờ thầy xem cho!

- Ờ! Hay để hôm khác đi, giờ mới nhớ ra là mai anh có cuộc họp quan trọng!

Vợ tôi nghe thế thì cũng âm ừ đồng ý. May quá, vậy là tôi còn thời gian để thu xếp, chứ nếu vợ tôi đòi đi ngay thì thực sự là nguy to. Tôi trước giờ vốn không tin lắm vào bói toán, nhưng nếu theo như những gì vợ tôi đã nói và đã chứng kiến thì đúng là ông thầy Sang này giỏi thật. Mà nếu giỏi thật thì tôi nguy thật, nguy thật rồi! Không được, không thể để chuyện đó xảy ra được!

Vậy là chiều hôm sau, tôi giấu vợ xin nghỉ làm rồi cặm cụi phi xe lên huyện, hỏi dò mãi mới tìm đến được nhà thầy Sang. Bước chân vào là đã thấy khách xếp hàng chờ xem ngòi la liệt, ngổn ngang từ sân vào đến cửa. Cứ xem xong một cặp thì thầy Sang lại ra và gọi cặp khác vào. Nhiều lúc đang yên thì lại nghe bên trong phòng thầy có tiếng đàn bà rú lên, rồi khóc lóc, gào thét: "Trời ạ! Vậy ra bấy lâu nay tôi bị ông lừa gạt, bị ông biến thành con lợn mà tôi không hề biết, vẫn cứ tin vào mấy lời thề thốt ngon ngọt của ông. Giờ thì ông còn cãi đường nào? Đi về, đi về nhà rồi biết tay tôi".

Và sau đó là cảnh ông chồng run rẩy, dúm dỏ như một con chó bị vợ kéo tai lôi xềnh xệch ra ngoài. Nhưng cũng có những đôi đi từ trong phòng thầy ra với vẻ rất tình cảm, họ khoác tay, gục đầu vào vai nhau, mỉm cười đầy mãn nguyện. Nhìn họ yêu đời và phơi phới như vừa trút được gánh nặng nghìn cân, như bầu trời vừa bỏ lại sau lưng những ngày mưa gió tới bời, chỉ còn mây trắng xinh, nắng lung linh trên nền xanh bao la, chỉ còn bướm, còn hoa cùng bầy chim rộn rã hát ca.

Đến khoảng cuối giờ chiều thì khách cũng đã vãn hãn, và rồi lúc gà nhập nhoạng lên chuồng thì chỉ còn có một mình tôi ở lại. Thầy Sang thấy vậy thì vẫy tay gọi tôi vào. Trong phòng thầy đặt một cái điện thờ khói hương nghi ngút, nồng nặc, hoa quả và bánh kẹo xếp thành hàng, thành đồng dài dằng dặc. Thầy bảo tôi ngồi xuống chiếu, rót trà vào chén cho tôi, rồi cất giọng ỉ ôi:

- Sao con đi có một mình? Thường những người tới đây đều đưa theo vợ hoặc chồng!

- Dạ! Con không đến xem, mà con đến có việc nhờ thầy giúp ạ! Chả là...

- Thôi! Khỏi phải nói! Ta hỏi vậy, chứ ta biết thừa rồi!

- Dạ! Trăm sự nhờ thầy! Một hai ngày tới, vợ con nó sẽ đưa con đến đây. Nếu con mà tử tế thì chẳng nói làm gì, đằng này con cũng có năm bảy lần lẳng nhăng, linh tinh bên ngoài, thế nên con phải đến gặp thầy trước để...

Tôi vừa nói vừa nhẹ nhàng đẩy xấp tiền về phía thầy. Thầy Sang cầm cục tiền lên đếm đếm rồi gật gù, giọng đầy cảm thông:

- Ta hiểu mà! Mọi việc sẽ đúng như ý con! Phá hoại hạnh phúc của người khác cũng không phải là điều ta muốn làm. Đó là việc thất đức mà! Con thấy đấy, ta xem cho mọi người đều miễn phí, có lấy của ai đồng nào đâu!

- Dạ! Thầy thật đại từ đại bi! Nhưng thầy ơi, xem miễn phí mà sao nhà thầy vẫn giàu thế ạ? Toàn đồ xịn, xe xịn! Chắc thầy phải có nguồn thu nhập nào khác chứ?

- Đúng vậy! Thu nhập chính của ta là từ những thằng như con đó! Giờ còn sớm, chứ lát nữa con sẽ thấy, khách vẫn đến ngùn ngụt, và chỉ đi một mình thôi chứ không đi theo cặp giống như ban ngày.

- Vậy tức là những đôi mà đưa nhau đến nhà thầy vào ban ngày thì trước đó một trong hai người họ đã đến gặp thầy vào ban đêm?

- Đúng quá!

- Vậy sao con vẫn thấy có người sau khi được thầy xem thì gào thét, khóc lóc rồi lôi xềnh xệch chồng hoặc vợ của mình ra ngoài?

- Đó là bọn cò, là người của ta, chúng nó diễn trò ấy mà. Phải diễn như thế thì những người như vợ của con mới tin, mới rí tai nhau rồi đưa thêm vợ, thêm chồng của họ tới. Và phải thế thì những người như con mới tới đây đưa tiền cho ta chứ?!

- Dạ! Vậy chắc thầy bận rộn lắm?

- Đương nhiên rồi! Đàn bà thường nghi ngờ chồng, nên nếu có dịp kiểm chứng những nghi ngờ ấy thì họ không bao giờ chịu bỏ lỡ. Còn mấy lão chồng cũng vậy, khi nghe tin, có thể lúc đầu vẫn bán tín bán nghi, nhưng rồi thì chẳng nào cũng phải cuống cuống tìm đến gặp ta thôi. Bởi vậy ta làm không hết việc, đang định mở thêm mấy chi nhánh nữa vì khách đến ngày càng đông.

- Dạ! Vậy theo thầy, liệu có thầy bói nào có tài năng thật sự mà có thể xem và biết được chuyện ngoại tình của người khác không ạ?

- Trên thế giới thì ta không biết, chứ ở Việt Nam thì ta khẳng định là không có! Bởi nếu có thì vợ ta nó đã lôi ta đến đó từ lâu rồi, và tất nhiên, ta sẽ chẳng thể còn lạnh lặn mà ngồi đây để lấy tiền và lo giữ gìn hạnh phúc cho vợ chồng con được!

Cũng bởi thế, hôm đến nhà thầy Sang, trong khi vợ tôi thấp thỏm, bồn chồn thì tôi lại rất tự tin và thoải mái. Cứ mỗi lần thấy cảnh một bà vợ vừa quát tháo, khóc lóc vừa kéo tai lôi chồng xềnh xệch từ trong phòng thầy ra là vợ tôi lại thở dài thườn thượt nhìn sang tôi, giọng bùi ngùi:

- Khổ thân anh chồng quá!

- Khổ gì? Cái loại chồng ấy thì chém chết cũng đáng chứ khổ cái gì!

Vợ tôi nghe vậy thì chỉ im lặng, gục vào vai tôi dụi dàng, miệng cười tủm tỉm. Và nụ cười tủm tỉm ấy còn theo vợ tôi trên suốt đoạn đường về, và suốt những ngày sau đó. Đương nhiên rồi, với người phụ nữ thì còn gì vui hơn khi biết rằng chồng mình là một người đàn ông chung thủy, chưa bao giờ làm điều gì phản bội hay có lỗi với mình? Rồi mấy hôm sau, tự nhiên vợ ôm tôi thì thào:

- Em xin lỗi vì lâu nay đã nghi ngờ anh! Đừng giận em nhé!

- Anh sao giận em được! Có giận thì anh giận bản thân mình chứ, vì dù là anh chưa bao giờ làm gì phản bội em, nhưng để em phải nghi ngờ, dù chỉ là một chút xíu thôi, ấy cũng vẫn là lỗi của anh!

- Giờ thì em tin anh rồi! Sẽ không bao giờ em nghi ngờ gì anh nữa!

- Em thề đi!

- Em thề, nếu em mà còn nghi ngờ anh thì em sẽ bị liệt...!

- Khiếp! Lần sau, thề cái gì thì thề, nhưng cấm không được lòi cái đó ra thề, vì nó vớ vẫn bỏ xừ. Bấy lâu nay, anh có thấy nó động đậy bao giờ đâu mà em lại thề cho nó bị liệt!

Đôi lúc, tôi cứ tự hỏi mình rằng, có phải tôi đã mất tiền oan cho lão thầy Sang ấy? Bởi lão ta đâu có tài năng gì đâu, chỉ là lừa bịp thôi mà! Nhưng nghĩ lại thì cũng không hẳn là oan, bởi nếu tôi tử tế thì tôi đã không phải bỏ ra số tiền đó, và cũng coi như số tiền ấy tôi dùng để mua lấy sự tin tưởng của vợ dành cho tôi, để mua lấy hạnh phúc gia đình. Với tôi, hạnh phúc gia đình là thứ quý giá lắm, bỏ chút tiền ấy ra để mua kể cũng đáng, thậm chí là quá đáng!

~~~~~***~~~~~

BẠN CÓ THÍCH IPHONE 6?

Iphone 6 đã ra mắt được một thời gian, và phải nhận khá nhiều phàn nàn của người sử dụng. Cái này là phàn nàn của người sử dụng nhé, Tòng đọc trên báo chí thấy nói thế, chứ Tòng không có thích dùng Iphone nên có biết gì về nó đâu mà phàn nàn. Lý do Tòng không thích dùng Iphone là bởi Tòng không biết cách cốp nhạc cốp phim vào máy, thứ hai là bởi

Tòng dùng điện thoại bé và màn hình đen trắng quen rồi, trong khi cái Iphone nó hơi to, lại là màn hình màu nên nhìn chói mắt lắm, không khoái!

Nhưng lý do quan trọng nhất đó là Tòng không có tiền mua Iphone. Nếu ai đó mua Iphone tặng Tòng thì biết đâu Tòng lại thay đổi được sở thích của mình?!

Cái này giống với một chị đã up status lên Phây tuyên bố rằng: Khi đi chơi, và đặc biệt là khi đi ngủ, bạn trai muốn động vào đâu thì động nhưng không bao giờ chị ấy cho phép bạn trai động vào Iphone của chị ấy! Mọi người hỏi tại sao lại nghiêm khắc và khắt khe với bạn trai thế, thì chị ấy trả lời rằng: thứ nhất vì chị ấy không có bạn trai, thứ hai là vì chị ấy không có Iphone.

Hiện tại Tòng vẫn đang dùng con Nokia 1110i, đời đầu, màn hình màu gồm hai màu chủ đạo là đen và trắng. Nếu chịu khó dùng ngón tay ấn mạnh vào màn hình và chú ý quan sát thì có thể thấy xuất hiện thêm một số vết màu xanh tím loang lổ nữa. Dù được thiết kế nguyên khối rất chắc chắn nhưng con 1110i này của Tòng lại vô cùng linh động và dễ dàng tháo lắp, chỉ cần lách nhẹ móng tay vào cái khe hở dọc thân máy là lập tức vỏ máy rơi ra, pin và sim cũng rơi theo luôn. Phím được làm bằng cao su non, siêu mềm, siêu mỏng tạo cảm giác chân thật khi ấn. Pin và sóng cực khỏe, lúc nào cũng đầy tràn, chỉ có tài khoản là thường xuyên ở trong tình trạng cạn kiệt.

Đây có lẽ là nhược điểm lớn nhất của dòng máy này, bởi Tòng thấy mấy người bạn của Tòng dùng Iphone hay Vertu thì tài khoản của họ lúc nào cũng có ít nhất vài trăm nghìn, trong khi Tòng dùng con này cũng phải 7,8 năm nay rồi, chưa lúc nào thấy tài khoản của nó vượt quá 18 nghìn. Lần nào nạp cái thẻ 20 nghìn vào là cũng lập tức nhận được tin nhắn của tổng đài: "Tài khoản của bạn chỉ còn 18 nghìn vì Viettel đã trừ đi 2 nghìn mà bạn ứng từ cuối tháng trước. Cảm ơn bạn vì đã nhiệt tình sử dụng dịch vụ ứng tiền của Viettel".

Thôi, nói lan man quá, quay trở lại với những phàn nàn của người sử dụng về Iphone 6 nhé! Tòng xin trích dẫn ra đây một số phàn nàn tiêu biểu

của người dùng Iphone được đăng tràn lan trên các báo mạng:

- "Vỏ của Iphone 6 mềm và dễ bị bẻ cong quá! Tôi nghĩ Apple nên đổi logo sang hình quả chuối sẽ hợp hơn là hình quả táo, vì tôi để Iphone 6 ở túi sau của quần bò, lúc lôi ra, nó cong như quả chuối".

- "Tôi mua chiếc Iphone 6 màu trắng ở cửa hàng, bỏ túi quần bò, thế mà về đến nhà lôi ra thì nó lại chuyển sang màu xanh loang lổ. Ban đầu tôi tưởng Apple đã bổ sung tính năng tự đổi màu cho Iphone, nhưng không phải, đó là cái màu phai ra từ quần bò của tôi. Vấn đề nằm ở chỗ là tôi đã dùng đủ các loại dung dịch tẩy rửa nhưng vẫn không thể xóa sạch được cái vết màu xanh loang lổ ấy. Thật bực mình!"

- "Iphone 6 làm rụng râu và giật đứt tóc của tôi. Cứ mỗi lần tôi đưa máy lên tai để nghe gọi là cái khe hở giữa màn hình và thân máy sẽ hút râu với tóc của tôi vào, và mỗi lần hạ máy xuống là tôi vô tình kéo cả mớ râu tóc của mình rụng xuống theo. Tôi hay có thói quen nghe gọi điện thoại bằng tay phải, và chỉ sau gần một tháng dùng Iphone 6, râu và tóc ở nửa mặt và nửa đầu bên phải của tôi đã rụng lúi và nhẵn thín. Hiện tôi đã chuyển sang nghe điện thoại bằng tay trái".

- "Tôi thì không bị rụng râu, đứt tóc, bởi mỗi lần nghe gọi tôi thường bật loa ngoài rồi giơ ra trước mặt, nên Iphone 6 cũng đành bất lực, không thể hút được sợi râu tóc nào của tôi. Tưởng thế là ổn rồi nên tôi đâm ra chủ quan, nhét Iphone vào túi quần trước. Ai ngờ túi quần trước lại thủng một lỗ, thế nên mỗi lần móc điện thoại ra là tôi lại vô tình lôi cả một búi lông xòa ra theo. Tôi tưởng nó chỉ thích hút tóc và râu thôi, nhưng không, cứ cái gì dạng sợi, đen đen, quăn quăn là nó hút hết! Bởi vậy chỉ sau gần một tháng để Iphone 6 ở túi quần trước bên phải thì mé bên phải của tôi đã rụng lúi, nhẵn thín. Hiện tôi đã chuyển sang để điện thoại ở túi bên trái".

Sau khi nghe những lời phàn nàn gay gắt từ phía người sử dụng, đại diện của Apple đã có trả lời chính thức như sau:

- "Những vấn đề các bạn vừa nêu không phải là lỗi mà là ý đồ của Apple. Bởi bản Iphone 6 này Apple thiết kế để dành riêng cho các sư thầy. Sư thầy thì không có tóc, không có râu, và không mặc quần bò. Nếu bạn không phải là sư thầy mà bạn vẫn dùng Iphone 6 thì bạn phải chịu, đừng có kêu ca gì".

Đọc đến đây, Tòng bất giác đưa tay sờ lên mái tóc dài óng ả, vuốt bộ râu quai nón rậm rạp, rồi lại cúi xuống nhìn cái quần bò xanh lét mua đã gần 3 năm nhưng đến giờ vẫn không dám giặt chung với những quần áo khác bởi nó vẫn phai màu ra xanh lè cả chậu. Rồi Tòng cho tay vào trong cái túi quần trước, thò ngón tay vào cái lỗ thủng rộng bằng quả chuối ở trong ấy mà khua khoảng để cảm nhận thật rõ rệt trên đầu ngón tay mình cái cảm giác rối rắm, rậm rạp, lòa xòa, và rồi một mình mỉm cười, gật gù đầy mãn nguyện:

- Mình quả là sáng suốt khi không thèm mua Iphone 6!

~~~~~***~~~~~

HEO

Hôm trước cô giáo ra đề văn là: em hãy tả con gà. Đọc xong đề, con bé mừng húm vì trúng tủ. Nó cảm cú viết:

"Em rất là thích gà, vì thịt gà ngọt, thơm, đặc biệt là khi chấm với muối ớt chanh

thì không gì tuyệt bằng. Thế nhưng mẹ em toàn mua thịt lợn, rất ít khi mua thịt gà, thường là mừng 1 hoặc hôm rằm mẹ mới mua để thắp hương. Em hỏi tại sao thì mẹ bảo thịt gà đợt này đắt lắm, của đâu mà ăn nhiều được.

Thường thì nếu bữa nào có món mình thích, người ta sẽ ăn được nhiều cơm hơn, nhưng em thì khác, hôm nào có thịt gà là em không ăn được

miếng cơm nào, em chỉ tập trung ăn thịt gà thôi. Quan điểm của em là cơm thì ngày nào cũng có, còn thịt gà thì tháng mới được ăn một hai lần, tội gì mà phải ăn cơm trong khi đang có thịt gà.

Mẹ em thường mua gà đã làm sẵn ở chợ, da nó nhẵn nhụi, được chà nghệ vàng ươm, rất bắt mắt. Người ta mổ phanh bụng gà ra từ ngực kéo dài xuống tận phao câu. Lòng mề để riêng, nếu thích thì cho vào luộc cùng gà, còn không thì để xào với bí hoặc nấu với bánh đa. Bố em thường cho nguyên cả con vào xoong để luộc. Nước vừa sôi là đã ngửi thấy cái mùi gà béo ngậy xộc lên trong gió. Xong, bố em vớt gà ra cái rổ cho ráo nước. Da con gà lúc này không còn nhẵn nheo, vàng nghệ nữa mà đã chuyển sang căng mọng, vàng sậm, toàn thân bao phủ một lớp bóng nhẫy, nhầy nhậy tiết ra từ những thớ mỡ nần nần nằm sâu dưới da.

Từ lúc bố vớt gà ra rổ để trên bếp là lúc em bắt đầu thập thò nấp sau cánh cửa dập dò, rình lúc không ai để ý là em mò tới ăn vụng: khi thì đoạn lòng mề, lúc thì miếng tiết, miếng gan, bữa lại quả tim, quả cật. Lần ấy, đang trốn trong buồng ăn vụng thì em nghe thấy bên ngoài tiếng bố quát rất to và bức bối:

- Cô lại ăn vụng hả?

- Đâu! Em ở ngoài sân suốt này đến giờ, ăn lúc nào? - Mẹ em cãi bằng giọng khá gay gắt.

- Không ăn? Không ăn mà hai hòn dái gà vừa mới đây xong đã mất tiêu. Đây là hai hòn dái để lát nữa thắp hương cúng ông nội đấy! Cô có biết lúc còn sống ông nội rất thích ăn dái không? Vậy mà cô lại nỡ ăn vụng dái của ông! Cái loại con cháu mất dạy!

Mẹ em cũng không vừa, nhất là khi bị đổ oan, thế là bố mẹ em cãi nhau to, rồi giận nhau, không ai thèm ăn uống gì, làm bữa đó một mình em phải khổ sở cố ăn cho hết con gà".

Đấy! Toàn bộ bài văn của con bé là như thế. Chưa bao giờ nó viết một bài văn nào mà cảm xúc dạt dào với những lời lẽ và ngôn từ đầy hào hứng, say mê đến thế! Ấy vậy mà lúc trả bài, cô giáo cho nó có 3 điểm kèm theo lời phê: "Lạc đề! Tôi yêu cầu tả con gà sống, không phải gà luộc". Nó ầm ỨC lằm, mang bài lên tận chỗ cô khiếu nại: "Rõ ràng đề ra là em hãy tả con gà, không có nói là gà sống hay gà luộc mà". Cô giáo chẳng nói gì, chỉ lấy bút sửa điểm 3 thành điểm 1, kèm theo lời phê: "Chừa cái tội dám đôi co với cô đi con nhé!".

Vài hôm sau cô giáo lại ra đề: em hãy tả đàn heo nhà em (heo sống). Con bé ôm đầu, nhăn trán đăm chiêu. Nhà nó ăn thịt heo suốt, nhưng mẹ nó chỉ mua về một hai miếng nhỏ, có bao giờ mẹ mua cả con về đâu mà nó biết con heo trông như thế nào? Huống hồ đề lại yêu cầu tả con heo sống, mà không phải một con đâu, là cả đàn heo sống. Vậy thì nó biết tả làm sao?

Nó đành lên tìm trên Google. Thế nhưng lạ lẫm, rõ ràng là nó tra từ "con heo", ấy vậy mà toàn hiện ra hình ảnh mấy cô gái mắt đờ đi mù mị, ăn mặc hở hang, thậm chí là không mặc, chỉ đang ăn, ăn cái gì nó cũng không nhìn rõ, nhưng chắc không phải là cám, bởi vì cám nó là dạng cháo chứ không phải dạng hình trụ, tròn tròn, dài dài như vậy. Nhìn mấy cái hình ảnh đó nó lại càng thêm hoang mang. Cũng may là cuối cùng con bé cũng tìm được một đoạn văn tả đàn heo như sau:

"Gia đình heo có 3 người: heo bố, heo mẹ và heo con. Cả ba rất yêu thương nhau. Hôm ấy, heo con ăn phải cái gì đấy, bị giắt răng, nó ngắc ngắc cái đầu trông rất buồn cười rồi chạy đến bên heo mẹ kêu lên: "éc! éc!". Heo mẹ bảo heo con há hồm ra, rồi lấy móng tay khều khều vào răng heo con. Loay hoay một hồi không được, heo mẹ đành quay ra gọi heo bố: "ụt ịt! ụt ịt!". Heo bố đang dũi đất ở gốc chuối, nghe heo mẹ gọi thì liền hồi hả chạy lại. Cả gia đình cùng nhau hí hoáy nên chỉ lát sau đã lôi được cái mảng giắt ở răng heo con ra. Cả nhà heo vui lắm, tất cả cùng reo lên mừng rỡ: "ùn ỉn! ùn ỉn!".

Con bé chép lại y chang bài văn đó để mai mang đến lớp sẵn sàng nộp cho cô. Thế nhưng hình như cô quên thì phải, bởi mãi chẳng thấy cô thu bài. Và rồi vài hôm sau, cô lại cho cả lớp cái đề văn khác: em hãy tả một cảnh sum vầy vui vẻ của gia đình em.

Cái đề này tưởng là dễ, bởi gà hay lợn thì nó chưa được nhìn thấy bao giờ nên mới khó, chứ bố với mẹ thì con bé gặp suốt ngày, còn kêu khó gì? Ấy thế mà vẫn khó, bởi đề bài yêu cầu là tả cảnh sum vầy vui vẻ. Giá mà bắt nó tả cảnh cãi cọ, chửi bới, hoặc đánh nhau của bố mẹ nó thì nó viết một loáng xong luôn. Con bé ngồi vào bàn, cố gắng hết sức để tưởng tượng ra một cảnh sum vầy vui vẻ của gia đình, nhưng nó bất lực, và mãi không thể nặn ra một chữ nào. Nó đành ôm vở đến hỏi bố. Bố nó đang dán mắt vào chương trình quay thưởng xổ số được phát trực tiếp trên tivi. Nó gọi mấy lần bố mới quay ra với cái mặt hăm hăm:

- Biến đi! Lúc tao đang xem kết quả thì đừng có làm phiền!

Con bé đứng thờ người ra đó ngấm ngợi bởi nó cũng chưa biết lúc nào thì nó có thể làm phiền bố nó được?! Vì lát nữa xem kết quả xong, nếu trúng, bố nó sẽ rú lên rồi lao đi lĩnh tiền, rồi tất nhiên là đi nhậu, gần sáng mới về. Còn nếu trượt, bố nó sẽ la hét, chửi bới, và rồi cũng bỏ đi, gà gáy mới về.

Và rồi, con bé quyết định mang vở vào hỏi mẹ. Mẹ nó đang ngồi trong phòng, khoanh chân trên giường cùng với mấy người nữa, tạo thành một vòng tròn khép kín, trên tay ai cũng xò ra những lá bài nhìn như cái quạt, dưới chân ai cũng là một xấp tiền đủ loại, nét mặt ai cũng đăm chiêu, căng thẳng. Nó gọi mấy câu mà mẹ vẫn không quay ra. Thế rồi, nó nghe tiếng ai đó rú lên:

- Ủ rồi! Ủ rồi! Há há!

Lập tức mẹ nó vợ lấy cái gối ném thẳng vào nó, giọng đầy tức giận:

- Biến ra ngoài kia! Không thì không sao, mày vừa vào đây là tao bị ù đèn! Cái loại con cái mất dạy!

Vậy là con bé chẳng hỏi được ai cả. Nó trở về bàn học, lại cố gắng hết sức để tưởng tượng ra một cảnh sum vầy vui vẻ của gia đình, nhưng nó bất lực, và mãi không thể nặn ra một chữ nào. Rồi nó chợt nhớ ra cái bài văn tả đàn heo mà nó chép được hôm trước, may mà cô giáo chưa thu. Cái bài đó hay đấy! Cũng là tả cảnh sum vầy, vui vẻ của gia đình. Nó chỉ cần chỉnh lại đôi chút là xong thôi. Chỗ nào có từ heo mẹ thì nó xóa chữ heo đi, để lại mỗi chữ mẹ; có từ heo bố thì nó chỉ để lại chữ bố, bỏ đi chữ heo; và có từ heo con cũng vậy, bỏ heo đi, chỉ giữ lại chữ con.

Thế mà bài văn đó của con bé được điểm cao nhất lớp đấy! Cô giáo khen hết lời, rồi còn đọc to cho cả lớp nghe nữa. Cô cho nó điểm 10, kèm theo lời phê: "Cô rất thích những đoạn hội thoại trong bài văn của con, dù chỉ là éc éc, ụt ịt, ừn ừn, nhưng mà rất hợp lý, logic, và đầy biểu cảm! Giỏi lắm! Cố gắng lên con nhé!".

~~~~~***~~~~~

PHỤ NỮ KHÔNG HỀ KHÓ HIỂU

Đàn ông thường kêu ca rằng phụ nữ rất khó hiểu, nhưng thực tế liệu có đúng như vậy? Hãy dành chút thời gian quý báu của bạn để đọc mấy dòng tâm sự, chia sẻ sau đây của tôi, rồi các bạn sẽ thấy rằng: "Ồ! Hóa ra phụ nữ cũng không khó hiểu như ta vẫn nghĩ!".

Tôi vẫn nhớ như in cái hôm sinh nhật vợ mình, khi tôi đang băn khoăn và hoang mang chưa biết chọn mua quà gì cho vợ thì bà chị cùng công ty đã kéo tay tôi ra một góc thì thầm:

- Đợt trước có dịp khuyến mại nên chị mua cả chục lọ về dùng dần, giờ vẫn còn mấy lọ nữa ở nhà. Nếu chú muốn, chị để lại cho một lọ mang

về mà tặng vợ. Cái loại này mùi thơm dễ chịu lắm, từ ngày chị dùng thì chồng chị rất thích, các sếp cũng rất thích, khen suốt!

- Nước hoa hả chị?

- Không! Là Dạ Hương!

- Vâng! Vậy chỉ để lại cho em một lọ!

Thấy bảo phụ nữ ai cũng thích quà, và ai cũng vui khi được tặng quà, nhưng sao vợ tôi lại không vậy nhỉ? Bởi từ lúc nhận được cái món quà ấy, mặt vợ tôi cứ lầm lì, chảy xi, chẳng nói gì, tối cũng không thèm ăn cơm, bỏ vào giường nằm sứt sịt. Tôi vỗ về, ti tê hỏi han cũng không đáp lời, lại còn quát mắng đuổi tôi ra ngoài. Đợi một lát thấy yên yên, nghĩ là vợ đã ngủ, tôi mới nhẹ nhàng hé cửa định lên vào thì thấy vợ đang ngồi trên bàn loạ soát viết lách cái gì đó. À, hóa ra vợ có nhật ký mà tôi không biết.

Đợi cho vợ ngủ say, tôi mới lồm cồm bò tới chỗ mấy ngăn tủ để lục tìm. Đây rồi! Cuốn nhật ký đây rồi! Giấu kỹ thế này thảo nào bao lâu nay mình lại không thể phát hiện ra. Tôi hồi hộp lật từng trang, nôn nóng muốn biết lý do tại sao hôm nay vợ tôi lại buồn phiền và bỏ ăn như vậy...

"Ngày....tháng...năm...."

Hôm nay là sinh nhật buồn nhất trong đời mình, tất cả chỉ bởi cái món quà của chồng - người đàn ông bấy lâu nay mình hết lòng yêu thương, tin tưởng. Anh ấy đã tặng mình lọ Dạ Hương, khác gì anh ấy chê mình hôi hám? Hồi mới yêu, mỗi lần muốn gặp nhau là anh ấy lấy cớ nói rằng anh nhớ cái mùi thơm của mình (của mình chứ không phải "cửa mình" nhé!), rằng không được ngửi cái mùi ấy là anh không thể nào ăn cơm nổi, bởi chỉ nuốt nước bọt không đã no rồi. Vậy mà giờ, mới cưới nhau được vài tháng anh ấy đã bắt mình dùng Dạ Hương. Chẳng lẽ đàn ông là cái giống dễ thay lòng đổi dạ đến thế sao?..."

Một lần khác nữa, bà bác ở dưới quê có gửi lên cho mấy quả bưởi. Tôi thì thích ăn bưởi lắm, nên xơi một lúc hết gần hai quả. Cái giống bưởi thì các bạn biết rồi đấy, nó nhuận tràng và kích thích tiêu hóa ghê lắm, nên ăn xong một lúc là tôi bắt đầu thả bom bí bùm liên tục. Các cụ bảo "bom ai vừa mũi người ấy", nhưng quả thực cái bom bưởi này ngay cả chính tôi cũng không thể chịu đựng nổi chứ nói gì là người khác (kể cả cái "người khác" đó là vợ tôi).

Và rồi đêm hôm đó tôi không thể ngủ yên, bởi cứ được một lát lại phải vén chăn chui ra ngoài, rón rén giữ hơi, điều tiết khí công để lạng lẽ thả bom, vừa thả vừa lo ngay ngáy sợ bom phát nổ sẽ khiến vợ giật mình tỉnh giấc. Ấy thế mà không hiểu sao cả ngày hôm sau mặt vợ tôi cứ sừng như bánh chưng, gọi không nghe, nhắn tin không trả lời. Buổi tối về vứt phịch cái túi xuống giữa nhà rồi phi luôn vào phòng ngủ, đóng cửa cái "rầm". Chẳng lẽ vợ giận tôi vì cái tội đêm qua thả bom thôi? Đó đâu phải lỗi của tôi? Đó là lỗi tại quả bưởi mà, tôi đâu có quyền lựa chọn được mùi bom đâu? Nếu được chọn thì hẳn tôi đã chọn cho nó cái mùi thơm ngan ngát, nồng nàn như mùi của những chùm hoa lan đang đua nở trong tiết xuân ngập tràn trên những cánh rừng đại ngàn; hoặc không thì cũng phải là thứ mùi thanh cao, tinh khiết giống như thứ hương thơm phảng ra từ những đóa hoa ly tím biếc - biểu tượng cho lòng thủy chung của một tình yêu sắt son, tha thiết.

Và để biết lý do tại sao vợ tôi lại trở nên như vậy thì tôi không còn cách nào khác là lại phải đợi đến khuya, lúc vợ đã ngủ say, rồi lồm cồm bò đến chỗ mấy cái ngăn bàn, lục tìm quyển nhật ký...

"Ngày... tháng... năm..."

Hôm nay là một ngày buồn nhất trong đời mình, tất cả chỉ bởi sự vô tâm và lạnh nhạt của chồng - người đàn ông bấy lâu nay mình hết lòng yêu thương, tin tưởng. Trước giờ, anh ấy vẫn ngoang ngoác cái mồm nói rằng chỉ cần được nằm trùm chăn kín mít rồi ôm vợ ngủ là anh ấy thấy trong

lòng bình yên và hạnh phúc vô bờ, dù cho ngoài trời có mưa giông, bão tố, dù cho cuộc đời còn đối trá, lọc lừa. Vậy mà đêm qua, anh ấy có vẻ không còn muốn ôm mình nữa. Chỉ ôm được một tí là anh ấy lại rón rén chui ra khỏi chăn, nằm lẩn về một góc. Mình tưởng anh ấy mơ ngủ và sợ anh ấy lạnh nên đã kéo anh ấy vào, rồi trùm chăn, ôm nhau ngủ tiếp. Nhưng anh lại ôm mình rất gượng gạo, giống như bị bắt ép vậy, rồi lát sau lại thấy anh vén chăn chui ra. Đến lúc đó thì mình mới biết không phải anh đang mơ ngủ mà thực sự là anh không muốn ôm mình nữa. Sao lại phải vậy hả anh?

Nếu đã không còn yêu em, không còn tình cảm với em, nếu đã ghê sợ khi ở bên em thì anh cứ mạnh dạn, tự tin nói thẳng với em, đừng ôm em như là trách nhiệm vậy, điều đó làm con tim em đau lắm! Chẳng lẽ đàn ông là cái giống dễ thay lòng đổi dạ đến thế sao?"

Rồi tới đợt ấy, vợ tôi cho đưa em mượn xe nên không có xe đi làm. Vì vậy buổi sáng tôi tiện đường thì chở vợ qua cơ quan vợ luôn, còn buổi chiều tôi hay thất thường, hôm về sớm, hôm về muộn nên vợ bảo vợ sẽ về nhờ xe đồng nghiệp trong cơ quan. Chiều hôm đó, tôi thấy một gã khá bảnh bao đi SH chở vợ tôi về, đỗ xích xe trước cửa. Vợ tôi xuống xe không thềm vào nhà ngay mà còn đứng đó quyến luyến, cười cười, nói nói với thằng ấy một hồi, ra điều vui vẻ và tâm đầu ý hợp lắm! Thấy tôi đi ra, vợ đã không biết ý thì thôi lại còn giới thiệu hẳn với tôi bằng giọng rất hãnh diện:

- Đây là anh Hưng, hót-boi cơ quan em! Em may mắn lắm mới được về nhờ xe anh ấy đấy!

Tôi thấy vậy thì nóng mặt lắm rồi, nhưng không dám cư xử lỗ mãng sợ làm mất thể diện của vợ, đành gờ giọng tươi cười:

- Cảm ơn anh đã đưa vợ tôi về! Thật làm phiền anh quá! Mời anh vào nhà uống nước!

- Thôi! Để khi khác!

Nói rồi tay Hưng hót-boi đó nổ máy phóng vù đi, vợ tôi còn cố nhìn theo đến khi bóng con SH khuất sau cái đồng rác cuối ngõ mới chịu quay vào. Tôi vẫn cố gắng giữ vẻ bình tĩnh dù trong lòng khá là hậm hực, bởi suy cho cùng, tôi chẳng có cơ gì mà nổi cáu với vợ được. Tuy nhiên, không khí trong nhà tôi buổi tối hôm đó không được vui. Và ngược đời ở chỗ, người tạo nên cái không vui ấy lại là vợ tôi. Chẳng hiểu sao cô ấy cứ gắt gỏng, vụng vãng với vẻ rất bức xúc, khó chịu. Tôi đoán lại có chuyện, chắc chắn là có chuyện, nhưng lý do vì sao có chuyện thì có lẽ phải đợi đến đêm, lúc vợ tôi ngủ say thì tôi mới biết được.

"Ngày... tháng... năm..."

Hôm nay là một ngày có lẽ là buồn nhất trong đời mình, tất cả chỉ bởi sự vô tâm và lạnh nhạt của chồng - người đàn ông bấy lâu nay mình hết lòng yêu thương, tin tưởng. Người ta bảo yêu nhau thì phải ghen, ghen mới chứng tỏ là yêu, rằng ghen là gia vị của hạnh phúc. Ấy vậy mà chồng mình thì không! Anh ấy thấy mình cười nói, lả lơi với một người đàn ông khác mà vẫn cứ thản nhiên như thường. Mình đã cố ý tạo ra những hành động đong đưa để xem phản ứng của anh ấy ra sao, nhưng thực sự mình đã thất vọng! Không biết mình là vợ hay là em gái của chồng mình nữa đây?".

À! Hóa ra lý do là vậy! Nếu không nhờ cuốn nhật ký này thì tôi nghĩ dù có dành cả phần đời còn lại của mình để học tập, nghiên cứu, tìm hiểu và phân tích, chắc cũng chẳng bao giờ tôi tìm ra được câu trả lời. Nhưng không sao, nếu vợ muốn, tôi sẽ làm cho vợ hài lòng. Vậy là hôm sau tôi xin về sớm, rình sẵn ở cửa. Vẫn là cái thằng Hưng hót-boi SH ấy chở vợ tôi về. Xe vừa dừng, vợ tôi còn chưa kịp đặt chân xuống đất thì tôi đã chồm tới đập thẳng vào mạng sườn của thằng hót-boi. Nó kêu cái "hự" rồi bắn ra, lăn vài vòng trên đất, chiếc xe SH đổ kèn, cái bánh xe chổng lên, quay tít mù. Tôi một tay lôi vợ vào nhà, một tay chỉ thẳng mặt tên hót-boi đó gằn giọng:

- Thằng chó! Tao không khiến mày chở vợ tao về nữa! Mày tưởng mày có SH là ngon sao? Tao thà để vợ đi bộ còn hơn là phải ngồi nhờ xe

mày! Cút!

Sau màn ghen tuông chứng minh tình yêu ấy, những tưởng vợ tôi sẽ hài lòng, sung sướng lắm, nhưng không, vợ tôi mặt hầm hầm, lao luôn vào phòng ngủ, đóng cửa cái "rầm", hỏi không nói, gọi không nghe. Vậy là sao? Lại có chuyện gì nữa? Tôi đoán chắc chắn là có chuyện, nhưng lý do vì sao có chuyện thì lại phải đợi đến tối, lúc vợ tôi ngủ say thôi.

"Ngày... tháng... năm..."

Hôm nay là một ngày buồn nhất trong đời mình, tất cả chỉ bởi sự nông cạn và thô lỗ của chồng - người đàn ông bấy lâu nay mình hết lòng yêu thương, tin tưởng. Đã yêu nhau thì phải tin tưởng nhau chứ? Tại sao lại ghen tuông mù quáng thế? Người ta chỉ ghen khi mà tình yêu dành cho nhau chưa đủ lớn, chưa đủ để tạo cho nhau một niềm tin vững chắc. Mà mình với anh Hưng hót-boi ấy có cái gì đâu, chỉ là đồng nghiệp trong sáng. Vậy mà cũng ghen được! Thật vớ vẩn! Chẳng lẽ mình lại vớ phải thằng chồng u tối và nông nổi thế sao?".

Trên đây chỉ là một vài vụ tiêu biểu, nhưng tôi nghĩ như vậy là đủ để mấy người đàn ông hay kêu ca hiểu được rằng: phụ nữ thực ra rất dễ hiểu! Nếu bạn vẫn thấy phụ nữ khó hiểu thì chẳng qua là vì bạn chưa được đọc nhật ký của họ mà thôi!

~~~~~***~~~~~

TỰ TRUYỆN CỦA TÒNG

Chém gió nhiều, bịa đặt nhiều, và kể chuyện của người khác cũng nhiều rồi, thế nên hôm nay Tòng xin phép kể chuyện thật, và là chuyện của chính Tòng.

Vì là chuyện của Tòng nên các bạn đừng hi vọng sẽ có những chi tiết bậy bạ, bởi những thứ bậy bạ thường chỉ gắn liền với những thằng mất

dạy, đều, còn Tòng thì từ bé đến lớn đã nổi tiếng khắp làng vì sự trong sáng, đứng đắn, và ngoan, thế thì lấy đâu ra cái bậy bạ mà kể?

Chả là mấy bữa trước về quê dọn nhà cho mẹ, thấy một cuốn sổ bằng bàn tay, mốc meo, cũ mèm, nằm giắt và khuất vào giữa mép tủ với cái góc tường. Nhìn và nhận ra ngay đây là cuốn sổ có từ cái hồi Tòng đi thi đại học. Hồi hộp mở lại từng trang ố vàng, loang lỗ trong cuốn sổ đầy kỉ niệm, mùi ẩm mốc nồng nồng xộc vào mũi, và mùi của những tháng ngày tuổi trẻ đầy hoài bão, nhiệt huyết cũng theo đó xộc vào tim, râm rì, cồn cào. Rồi Tòng dừng lại ở một trang giấy lấm lem có dòng chữ khá đẹp, tròn trịa, ghi: "Nguyễn Phương Linh, con thầy Tinh, hiệu trưởng trường tiểu học Phương Đông, Ưông Bí, Quảng Ninh".

Nhìn mẫu giấy đó, Tòng bất giác mỉm cười, bởi nó gợi cho Tòng lại những chuyện khá buồn cười. Và bây giờ, Tòng xin bắt đầu kể lại cho các bạn nghe vì sao có cuốn sổ và có dòng chữ đó.

Từ bé, Tòng đã muốn trở thành họa sĩ. Thứ nhất bởi cũng thích vẽ, thứ hai là vì đợt ấy xem trên tivi, có một bộ phim về một ông họa sĩ tài ba chuyên vẽ tranh khỏa thân rất đẹp. Ông ấy thuê những người mẫu nữ về nhà riêng của ông ấy để vẽ, toàn là mấy cô xinh như hoa. Lập tức ước mơ được làm họa sĩ đã bùng cháy trong lòng Tòng, bởi làm quái gì có cái nghề nào mà chỉ phải ngồi trong nhà nhàn hạ, thoải mái ngắm gái đẹp khỏa thân, vẽ vời linh tinh và rồi mỗi bức tranh lại bán được cả gần triệu bạc. Tòng hồi đó còn bé, cũng chưa biết gần triệu bạc nó lớn thế nào nên mới chạy tới hỏi mẹ. Mẹ nghe xong thì bảo:

- Bằng gần tấn thóc con ạ! Bằng công mẹ mày cày mặt ngoài đồng, phơi lưng ngoài ruộng cả năm ròng đấy con!

- Dạ! Vậy mẹ yên tâm, lớn lên con sẽ làm họa sĩ, con vẽ vèo một phát xong bức tranh, bán cả triệu bạc, mẹ khỏi đi làm đồng chi cho vất vả!

- Mày ra sông vớt bèo về nấu cám cho lợn đi! Nó đang réo ầm ĩ ngoài chuồng kia kìa! Đứng đó mà làm nhảm mãi!

Thế rồi đến năm lớp 12 cuối cấp, ước mơ ấy vẫn không tắt. Và trong khi cả lớp hồi hả học thêm Toán, Hóa, Văn, Sử, Địa, Ngoại Ngữ, Sinh, Lý để thi các khối A, B, C, D thì riêng Tòng chỉ cặm cụi vẽ lưu bút cho các bạn, chả thiết học hành. Ai nhờ vẽ gì cũng vẽ hết: nào là hai con chim chu mỏ mổ nhau, rồi thì mũi tên xuyên qua trái tim rỉ máu, rồi cảnh phượng hồng nở tung tóe những cánh hoa; có bạn thích Béch-Khăm, Đan Trường, có bạn thích diễn viên Hàn Quốc, ai cũng được, chỉ cần đưa số và đưa ảnh mẫu đây, một ngày sau sẽ xong hết.

Không chỉ vẽ cho lớp Tòng mà cả mấy bạn lớp khác cũng nhờ vẽ, người nọ quảng cáo cho người kia, thế nên lúc cao điểm nhiều khi có tới gần hai chục quyển sổ lưu bút xếp chồng lên trước mặt chờ vẽ. Vẽ ở lớp chưa đủ, phải mang cả sổ về nhà, nhiều đêm ngồi chong đèn hí hụi vẽ đến 2,3 giờ sáng. Mẹ Tòng thấy vậy thì vô cùng phẫn khởi, thường xuyên đi khoe với hàng xóm:

- Thằng con nhà tôi chăm học lắm! Nó ngồi vào bàn học từ lúc gà lên chuồng, ngồi miết đến tận lúc gà gáy thì nó mới chịu lên giường.

Thi tốt nghiệp xong, còn thời gian khoảng 1 tháng, Tòng quyết định lên Hà Nội học vẽ thêm cho khỏi bở ngỡ, và cũng là để biết xem cái trường đó nó thi thử kiểu gì. Hôm trước khi đi, mẹ gói ghém cho đủ thứ, nào quần áo, khăn mặt, rồi đồ ăn thức uống. Tưởng là đã đủ rồi, ai ngờ về sau mẹ còn dúm vào tay Tòng một cái túi ni-lông màu đen...

- Gì đây mẹ?

- Quần sịp đấy! Ai lại con trai lớn tướng rồi mà cứ không chịu mặc sịp!

- Con mặc quần đùi bên trong là được rồi mà! Mặc sịp nóng và khó chịu lắm!

- Ở quê thì sao cũng được, nhưng lên Hà Nội người ta lịch sự lắm, ai cũng đều mặc sịp cả, họ mà biết con không mặc, họ cười cho đấy!

Mẹ đã nói thế thì Tòng đành cầm. Lên Hà Nội, cũng có một đôi lần lôi ra mặc, nhưng quả thực là Tòng không quen, vì mấy cái đường may ở mép quần hơi cứng, nó cứ cọ vào đùi, vào mông rất khó chịu. Hơn nữa, cũng bởi quần khá chật và bí bách, nên lúc bình thường thì còn đỡ, chứ lúc không bình thường, tức là lúc ra đường, gặp mấy em xinh tươi ăn mặc theo kiểu gọi mời là cái khó chịu nó tăng lên. Mà hồi ấy mới lên Hà Nội nên còn háo hức, lại đang trẻ khỏe, thành ra cứ bước ra đường là lập tức rơi vào tình trạng không bình thường. Vì vậy nên cuối cùng Tòng vẫn quyết định là không mặc!

Sau một tháng học tập chăm chỉ thì Tòng cũng đã ngộ ra được nhiều thứ, rằng những cái mình vẫn vẽ trước đến giờ toàn là theo bản năng, chứ đi thi thì lại cần sự bài bản và nguyên tắc, phải chú trọng đến bố cục, sáng tối, mảng miếng, đến gam nóng, gam lạnh, đến sự tương phản hay ăn nhập của các hình, các khối. Tòng đã được vẽ người mẫu, nhưng không phải mẫu nữ mà là mẫu nam, và không phải mẫu khỏa thân mà là mẫu mặc quần sịp. Nhiều hôm về nhà tự luyện tập vẽ thêm nhưng không có mẫu, Tòng đành phải tự làm mẫu cho mình, tự cởi quần áo mình ra, mặc mỗi quần sịp, ngồi trước gương mà vẽ. Nói thật là lúc ấy mặc quần sịp cũng khó chịu lắm, nhưng vẫn phải cố, bởi nếu mặc quần đùi thì sẽ che hết các đường nét mơ mẩn, căng tràn trên cơ thể của một cậu thanh niên mới lớn, sẽ mất hết vẻ đẹp, sự quyến rũ trời phú. Còn nếu cởi hết ra thì lại càng không thể, bởi cái chỗ đó nó khá phức tạp và rối rắm, không vẽ thì không được mà vẽ thì sẽ mất rất nhiều thời gian tỉa tót.

Vẽ người thì thường là vẽ bằng chì, còn vẽ màu thì các thầy thường mang hoa và trái cây đến để làm mẫu vẽ. Sau một vài buổi học vẽ màu thì

Tòng rút ra được kinh nghiệm đó là phải vẽ trái cây trước, còn hoa hoặc mấy cái chai lọ khác sẽ vẽ sau. Bởi ở lớp có một thằng rất bựa, nó chỉ rình rình lấy trộm mẫu để ăn. Cứ hôm nào mẫu vẽ có cam, bưởi, xoài, thanh long là thế nào cũng sẽ có lúc đang cầm cúi vẽ, ngẩng lên đã không thấy mẫu đâu, nhìn ra góc lớp thì đã thấy thằng đó đang núp sau tấm bảng, bóc cam ăn ngon lành. Mọi người có kêu ca, phàn nàn hay chửi mắng thì thằng đó vẫn cười hèn hếch, giọng nhản nhờ:

- Tôi ăn là muốn tốt cho mọi người thôi! Bởi một họa sĩ giỏi không phải chỉ ở đôi mắt quan sát mà còn là ở bộ óc biết tưởng tượng. Không có mẫu mà vẫn vẽ được, ấy mới là người họa sĩ tài!

Nói mãi không ăn thua nên về sau, những hôm học vẽ màu, thầy giáo thường mang chuối xanh, bắp cải, xu hào đến để làm mẫu, thay vì là cam, bưởi, xoài như trước đó.

Thế rồi ngày thi Đại học quan trọng cũng đã tới. Buổi đầu tiên thi môn Văn, vì sợ tắc đường nên Tòng đạp xe đến địa điểm thi khá sớm. Sớm quá nên chả biết làm gì, đành dắt xe vào cái công viên gần ngay đó, nằm ngả lưng lên ghế đá tí cho đỡ mỏi. Ấy vậy mà thiếp đi lúc nào không hay, lúc giật mình tỉnh dậy thì ôi thôi, cái xe đạp dựng bên cạnh đã không cánh mà bay, cái ba lô ôm trên bụng cũng mất tiêu, cả đôi dép quai hậu cũng mất nốt (về sau mới biết rằng cái công viên Tòng nằm là tụ điểm của bọn nghiện). Lúc ấy Tòng không tiếc của, bởi cái xe đạp cũ mèm, chả đáng gì, dép quai hậu thì một bên đã đứt mõm, một bên cũng rách quai, Tòng chỉ tiếc cái balo, dù là cái balo đã cũ sờn, sắp rách, nhưng trong ấy lại chứa tất cả các giấy tờ quan trọng: nào thẻ dự thi, chứng minh thư, giấy chứng nhận tốt nghiệp...

Đến giờ vào phòng thi rồi mà lại mất hết giấy tờ nên Tòng hoảng loạn lắm, muốn khóc mà không khóc nổi (chứ không phải là "cười rồi khóc, khóc rồi cười" đâu). Rồi mắt Tòng lóe lên khi thấy cái balo của mình đang nổi lênh phênh giữa hồ như con chó chết trôi. Lập tức Tòng nhảy ùm

xuống, bơi ra vồ lấy cái balo rồi lại hồi hả bơi vào, cuống cuồng lục tìm. Thăng nghiệm khổ nạn, nó lấy hết tất cả những gì có thể dùng được, từ cái bút, quyển vở, cái thước kẻ, cũng may là mấy cái giấy tờ của mình chẳng có giá trị gì với nó nên nó không thèm lấy, và cũng may là cái balo đã nát quá, nên nó mới quăng xuống hồ.

Vậy là cầm đầu cầm cổ chạy vào phòng thi, quần áo ướt sũng, nước nhỏ tong tong, mỗi bước chạy đập xuống đường là mỗi lần nghe tiếng lép nhép, trơn trượt, từng viên đá dăm nhọn găm vào gan bàn chân trần đau điếng. Kệ, Tòng vẫn chạy...

- Thừa thầy cho em vào thi ạ!

Tòng vừa nói vừa thở hồng hộc. Tức thì cả phòng thi đồng loạt quay ra, trợn mắt lên nhìn Tòng như nhìn một sinh vật lạ. Cũng phải thôi, bạn đã thấy ai vào phòng thi mà đi chân đất, không sách vở, không bút thước, và quần áo thì ướt như vừa ngâm nước chưa? Trong khi chúng nó thì ngay ngắn, chỉnh tề, còn Tòng thì lồi thối, lệch thếch như con ếch. Nhưng lúc ấy Tòng cũng đểch quan tâm, được vào thi là ngon rồi!

Đọc xong đề thi, chuẩn bị làm bài thì mới nhớ ra là không có bút. Đang nhìn ngó xung quanh xem ai có hai bút để mượn thì Tòng bỗng thấy có cái gì đó chọc chọc vào lưng mình. Quay lại thì ra là một con bé khá xinh, cười rất tươi khoe hàm răng trắng tinh. Nó đang hươ hươ cái bút, ý bảo Tòng cầm lấy mà dùng. Có bút rồi, Tòng ngồi im cặm cụi làm bài. Nhưng được một lát lại thấy con bé ấy đập đập vào lưng. Quay lại thì thấy nó đang phe phẩy tờ giấy, giọng thều thào:

- Cậu không có giấy nháp hả? Cho cậu một tờ làm nháp này!".

Nhận tờ giấy của con bé ấy mà Tòng thấy khá buồn cười. Không biết nó đi thi hay là đi làm tình nguyện viên phục vụ cho zai đẹp đây? Nhưng thôi, mặc xác nó, phải tập trung làm bài đã.

Nói là phải tập trung, nhưng tập trung không nổi, không phải bởi con bé xinh xắn ngồi sau, mà là bởi bộ quần áo ướt sũng vẫn đang bết từng mảng trên người Tòng bắt đầu gây khó chịu, ngứa ngáy. Lúc trước hoảng loạn thì chẳng để ý gì nhiều, nhưng giờ bị ngứa thì Tòng mới nhớ ra là cái hồ ở trong công viên ấy rất bẩn, nước đen ngòm, rêu váng bám vào nhau cả tảng, rồi rác rưởi, cặn bã hôi thối dồn đống, tích tụ, nồng nặc cả một góc hồ. Bởi vậy, cứ viết được vài dòng thì Tòng lại phải dừng bút, cho tay vào trong quần gãi say sưa. Bao nhiêu ngôn từ lãng mạn, bao nhiêu ý văn bay bổng vừa chực chui ra thì đã bị cơn ngứa hung hãn chồm tới nuốt chửng. Thế nhưng đang gãi khí thế thì Tòng lại bị làm phiền, lần này không phải là con bé xinh xắn ngồi sau mà là cái thằng bị đao ngồi ngay bên cạnh:

- Mà mày có thể đợi lát nữa thi xong rồi hẵng gãi được không? Mày gãi rung hết cả bàn ghế, tao không viết được!

- Vậy mày có thể đợi lát nữa thi xong hẵng viết được không? Chứ tao đang ngứa lắm, không gãi không được!

Thằng bị đao đó nghe vậy thì cái mặt lì lì, chẳng nói thêm gì, cặm cụi viết tiếp. Còn Tòng cũng chẳng nói thêm gì, cặm cụi cho tay vào trong quần gãi tiếp.

Nộp bài xong, Tòng lững thững đi bộ ra ngoài cổng. Quần áo đã khô, nhưng cái bẩn, rong rêu và cái mùi hôi thối của nước hồ thì vẫn bám theo dai dẳng. Đang đi thì Tòng nghe ai đó gọi giật tên mình. Lạ nhỉ! Tòng có quen ai ở cái chốn phồn hoa âm hộ, à nhầm, phồn hoa đô hội này đâu, sao lại có người biết tên được? Quay lại thì ra là con bé xinh xắn ngồi sau mình vừa này:

- Sao biết tên tao? Mày gọi để đòi bút hả? Đây! Trả đây! Có mỗi cái bút mà cũng...

- Đùa, trông người không đến nỗi nào mà ăn nói thì... Có biết tại sao tớ cho cậu mượn bút, mượn giấy nháp không?

- Chắc tại vẽ ngoài khôì ngô, tuần tú?

- Đúng nhưng chưa đủ!

- Còn thiếu gì?

- Tại thấy cậu không mặc quần sịp! Ha ha ha!

Con bé đó cười sảng sặc rồi chạy vụt đi, rẽ vào trong cái ngõ bé tí tẹo, sâu thăm thẳm...

Hôm sau là buổi thi vẽ chì, cụ thể hơn là vẽ mẫu nam cởi trần mặc quần sịp. Cái này thì trong một tháng ôn luyện Tòng đã được vẽ nhiều rồi, nên rất tự tin. Đặc thù của mấy cái môn năng khiếu này đó là thời gian thi rất dài: 8 tiếng đồng hồ, suốt từ 8h sáng đến tận 16h chiều mới kết thúc, buổi trưa thí sinh không được ra ngoài mà phải mang theo bánh mì, sữa, nước uống để tranh thủ ăn ngay tại phòng thi. Tòng thấy thời gian 8 tiếng là quá nhiều, bởi bình thường, với những bức vẽ kiểu này, Tòng chỉ cần khoảng 4 tiếng là đủ. Vậy nên khi thời gian mới chỉ trôi qua được 2 tiếng, Tòng đã phác xong bố cục và những đường khối cơ bản, chỉ còn đánh bóng và tạo mảng sáng tối nữa là xong, thế nên Tòng vẽ rất nhớn nhợ, vừa vẽ vừa nhìn quanh, nghiêng ngó vu vơ.

Nhìn mấy đứa khác trong phòng vẽ thì Tòng biết ngay đứa nào đã được học vẽ, được ôn luyện, và đứa nào chỉ vẽ bằng bản năng. Đứa đã được học, được luyện, dù là một tuần hoặc chục ngày thì nhìn cũng vẫn khác, bởi nó sẽ đo tỉ lệ, phác thảo, phân mảng, chia bố cục ba phần đầu, thân và tay chân rất bài bản, đúng quy trình. Còn cái đứa vẽ theo bản năng thì cứ thích chỗ nào là tập trung vẽ cho xong chỗ ấy, những chỗ khác tính sau. Có đứa mới chỉ vẽ được cái chân, có đứa được cái tay, và có đứa đã vẽ gần xong cái đầu, đang tô mắt, kẻ râu.

Đang ngắm nghía lung tung thì chợt có ai đó chọc chọc vào lưng Tòng. Quay lại, vẫn là con bé xinh xinh hôm qua...

- Chọc cái gì? Hôm nay tao có bút rồi, khỏi cần mượn!

- Vẽ hộ tớ với! Tớ vẽ mãi mà chưa đâu vào đâu!

Tòng quay sang nhìn vào bài vẽ của con bé ấy và suýt nữa thì sặc, may mà còn kịp đưa tay lên bịt mồm chứ nếu phá ra cười thì cả phòng thi sẽ chửi Tòng là thằng điên. Nhưng thực sự là không thể không cười, bởi con bé đó mới chỉ vẽ được một đoạn từ rốn trở xuống và từ bẹn trở lên, trên đó nổi bật nhất là cái sịp của anh người mẫu, màu đen tuyền, u lên một cục. Thôi thì con gái đã nhờ, mình là đàn ông, chả lẽ lại không giúp? Hơn nữa, hôm qua, chính nó đã cho Tòng mượn bút và giấy nháp. Vậy là Tòng cầm bút, nheo mắt đo tỉ lệ, rồi múa những nét chì điêu luyện, liến thoắng và nhoang nhoáng trên tờ giấy vẽ (đoạn này Tòng có miêu tả hơi quá một tí cho nó thêm phần lôi cuốn). Con bé đó đứng bên cạnh vừa tròn mắt nhìn Tòng vẽ, vừa tí tê hỏi chuyện:

- Cậu được học vẽ bài bản đúng không? Chả bù cho tớ, chỉ vẽ theo bản năng.

- Biết chứ!

- Sao biết?

- Thì mấy người vẽ theo bản năng họ không vẽ tổng thể mà thường tập trung vẽ từng bộ phận một, bộ phận nào thu hút họ nhất thì họ sẽ vẽ bộ phận đó trước.

Con bé nghe xong thì đá cái "bụp" vào chân Tòng một phát khá đau. Nhưng Tòng vẫn thản nhiên như không, rồi lại hỏi nó:

- Sao hôm qua mày biết tao không mặc sịp?

- Không chỉ mình tớ biết, mà cả phòng đều biết! Lúc cậu đứng trước cửa phòng, quần áo ướt sũng bết chặt vào người, nhìn rõ luôn!

Tòng cúi gằm mặt, không nói gì, chăm chú vẽ tiếp. Lúc này, không chỉ con bé đó mà cả mấy đứa xung quanh cũng xúm lại xem Tòng vẽ, và mọi rắc rối xảy ra cũng đều bắt đầu từ đó. Giám thị trong phòng thì khá trẻ nên thoải mái, thấy Tòng vẽ hộ cũng chẳng thêm ý kiến gì, nhưng con mụ giám thị hành lang thì không thể, nó thấy một nhóm túm tụm lại thì xông xộc lao vào, quát um lên:

- Cái gì thế này? Phòng thi hay cái chợ? Xúm lại chỗ này làm cái gì?

Mấy đứa nghe vậy thì tản hết, ai về chỗ người nấy. Còn Tòng thì vẫn hốt hoảng chưa biết phải làm sao. Nếu Tòng cũng bỏ về chỗ của Tòng thì khác nào Tòng thú nhận với mụ ta là Tòng đang vẽ hộ con bé đó, bởi vì mụ ta đã nhìn thấy Tòng vẽ nãy giờ rồi. Mà không về cũng không ổn, bởi cái bài thi của Tòng vẫn ở kia và không có ai đứng đó cả, và bà ấy sẽ nghi ngay. Đang rối bời thì con bé đó đã lập tức chạy lại chỗ bài vẽ của Tòng, cầm bút đưa đi đưa lại, vờ như đấy là bài của nó. Nhưng con mụ giám thị hành lang có vẻ như đã đánh hơi thấy sự bất thường, mụ lập tức nhào tới chỗ bài thi của Tòng nghiêng ngó, kiểm tra. Tất nhiên là đến lúc đó thì không thể cứu vãn được nữa rồi, bởi Tòng đang vẽ bài của nó, còn nó thì lại vẽ bài của Tòng. Cả hai đều bị lập biên bản và lập tức đình chỉ thi.

Con mụ đó lôi biên bản ra, hí hoáy viết cái gì đó rồi đưa bút bắt Tòng ký. Tòng cầm bút, ngẫm nghĩ một lát rồi cái cảm giác uất ức không hiểu từ đâu nó ập tới, ứ nghẹn nơi cổ họng. Tòng đập mạnh cái bút xuống nền nhà rồi gào lên:

- Đéo ký! Đẳng đéo nào cũng trượt rồi! Ký làm đéo gì!

Rồi Tòng cứ thế chạy ù ra cổng như để thoát khỏi cái cảm giác bức bối, nghèn nghẹn khó chịu đang dồn lên đầy ngập trong lòng. Có người

đang chạy đuổi theo Tòng thì phải. Quay lại, vẫn là con bé ấy...

- Mà đuổi theo tao làm cái quái gì vậy?

Con bé vừa mếu, vừa khóc, nước nỡ...

- Tớ xin lỗi đã liên lụy đến cậu! Là lỗi tại tớ...

- Không phải lỗi tại mày!

Nói xong, Tòng lại cầm đầu bước đi. Nhưng con bé đó vẫn chạy theo...

- Cậu định đi đâu?

- Thi xong rồi, ra bắt xe về quê chứ còn đi đâu!

Rồi Tòng lại tiếp tục đi, và rồi con bé đó lại chạy theo, dúi vào tay Tòng quyển sổ bằng bàn tay...

- Tớ có ghi địa chỉ của tớ ở trong này! Nhớ viết thư cho tớ nhé! Đợi thư của cậu!

Nói xong, con bé lồm lũi rẽ vào trong cái ngõ bé tí tẹo, sâu thăm thẳm.

Thi đại học gì mà chưa biết điểm đã biết trượt, nên từ hôm đi thi về, Tòng đâm ra chán nản, bỏ đi chơi cùng lũ bạn miết. Ngày thì đá bóng, tắm sông, tối thì rượu sung, rượu ốc, Tòng quên luôn cả cuốn sổ mà con bé đó đã đưa, và cũng chẳng biết đã vứt nó ở xó nào.

Nhưng chơi mãi cũng chán, và cũng đến lúc phải vạch ra một kế hoạch cho tương lai. Tòng đã định lên Hà Nội ôn để thi lại cái trường đó, nhưng rồi một hôm đi chợ, gặp một bà thầy bói, bà ấy chỉ thẳng vào mặt Tòng và bảo rằng: Mày thi bất kì cái gì cũng đỗ, nhưng thi về thì không bao giờ đỗ con ạ! Không đỗ không phải bởi con không đủ tài, mà bởi con bị gái

nó ám! Không tin thì con cứ thi vẽ đi! Thi 10 năm sẽ trượt cả 10, và lý do thì chỉ có một: vì gái!

Tòng nghe vậy thì thấy đúng quá và sợ quá, lập tức chuyển sang khối D thi Ngoại Ngữ! Mà đúng là thi Ngoại Ngữ thì đỡ luôn thật! Tiên sư bố bà thầy bói!

Hơn 10 năm trôi qua, cuốn sổ ấy vẫn nằm giắt và khuất vào giữa mép tủ với cái góc tường. Mãi đến hôm dọn nhà vừa rồi mới là lần đầu tiên Tòng đọc, và cũng mãi hôm đó Tòng mới biết con bé ấy tên là Nguyễn Phương Linh, con thầy Tinh, hiệu trưởng trường tiểu học Phương Đông, Ưông Bí, Quảng Ninh. Và rồi Tòng tự hỏi: nếu bây giờ mình viết thư tới địa chỉ này, liệu con bé ấy có nhận được không nhỉ? Chắc là không, bởi nhiều khả năng thầy Tinh đã về hưu, hoặc bị chuyển công tác, hoặc nếu có nhận được thì chắc con bé đó cũng không thể nhớ nổi Tòng là ai - trừ khi Tòng gửi kèm cho nó bức ảnh chụp lúc Tòng vừa mới bơi từ dưới hồ lên, quần áo bết dính vào người, và không mặc quần sịp!

Tòng không rút cuốn sổ đi mà lau chùi nó sạch sẽ rồi cất vào góc cái hòm gỗ cũ để trên gác, dù biết rằng sẽ chẳng bao giờ dùng cuốn sổ này, và dù biết rằng giá trị sử dụng của nó gần như không còn. Bởi nếu người ta chỉ chăm chăm giữ cho mình những thứ mà họ cho rằng vẫn còn giá trị sử dụng, và lấy giá trị sử dụng làm tiêu chuẩn để đánh giá mọi thứ, thì cuộc đời này sẽ buồn tẻ biết bao nhiêu!

~~~~~***~~~~~

CHIM BIẾT NÓI

Dù là đàn ông nhưng tôi rất mê chim và đã biết chơi chim từ khi 16 tuổi, tức là lúc bắt đầu dậy thì. Tính đến nay, tôi đã có gần 20 năm kinh nghiệm chơi chim, cả chim ngoại (tức chim Tây) và chim nội (tức chim ta).

Nhiều người chơi chim (đặc biệt là các chị em phụ nữ) hay thích chim Tây, vì chim Tây to, đẹp mã, da dẻ hồng hào, lông vừa dài vừa nhiều màu sắc, lại mượt mà. Nhưng tôi khuyên các bạn (đặc biệt là các chị em phụ nữ) một điều thật lòng như thế này: "Chim quý không phải ở chỗ to hay nhỏ, cũng không phải ở cái mã, mà là ở cách hát, ở sức khỏe, ở độ dẻo dai, độ bền". Quan trọng nhất vẫn là tìm được con chim phù hợp với mình.

Nếu bạn là người yếu sức (sức ở đây là sức mạnh về kinh tế nhé!) mà bạn lại cứ thích chim Tây thì rõ là không ổn, bởi chim Tây ăn rất khỏe, ngày nó có thể ăn vài lần, mỗi lần ăn kéo dài cả tiếng đồng hồ, liệu bạn có đủ sức (sức ở đây là sức mạnh về kinh tế nhé!) để đáp ứng cho nhu cầu ăn của nó? Một vài tuần thì bạn còn cố xoay sở, chịu đựng được, chứ liên tục như thế vài tháng thì việc bạn kiệt sức là điều khó tránh khỏi (sức ở đây là sức mạnh về kinh tế nhé!).

Vườn nhà tôi bây giờ lúc nào cũng có khoảng vài trăm giống chim nội ngoại đủ loại, lồng chim treo lủng lẳng rợp lối đi. Tôi không nuôi chim để chơi mà tôi nuôi để bán. Khách đến xem và mua chim đông lắm. Đặc biệt tôi còn có khả năng dạy chim nói theo yêu cầu của khách, vì vậy mà khách họ rất thích.

Khách đến mua chim, sau khi chọn được một con ưng ý, thì thường đề nghị tôi dạy cho con chim ấy biết nói mấy câu chào hỏi cơ bản, hoặc thậm chí những câu giao tiếp phức tạp hơn một chút. Tất nhiên là câu càng dài, càng khó thì tiền công mà khách phải trả cho tôi càng cao. Và tất nhiên là chim cũng chỉ giao tiếp được một số câu cố định do phản xạ theo thói quen thôi, chứ không thể trò chuyện tâm sự với ta giống như một người bạn được, nếu nó làm được vậy thì nó thành yêu quái rồi chứ không còn là chim nữa.

Việc dạy nói thì cũng muôn hình muôn vẻ lắm, mỗi khách một sở thích, một yêu cầu riêng. Phổ biến nhất vẫn là mấy câu kiểu như: "Xin chào!" "Cảm ơn!" "Tạm biệt!", "Oh Shit!", "Fuck you", "Come on Baby".

Riêng lần ấy có một chị còn khá trẻ đến mua chim thì cứ hỏi là chim này có treo trong phòng tắm được không? Rồi yêu cầu tôi dạy chim nói chỉ một câu duy nhất: "Mặc quần áo vào! Mặc quần áo vào!". Về sau mới biết là bởi chị này mắc bệnh đãng trí, nhiều lần tắm xong quên không mặc quần áo, cứ để tồng ngồng như vậy ra ngoài phòng khách, thậm chí ra cả ngoài đường. Vì vậy chị ấy muốn mua con chim này treo trong nhà tắm để mỗi lần tắm mà có đãng trí thì nó sẽ có trách nhiệm nhắc nhở chị: "Mặc quần áo vào! Mặc quần áo vào!".

Thế nhưng mua chim về được vài ngày thì đã thấy chị mang chim trả lại, nói không mua nữa, và bắt tôi hoàn lại tiền. Tôi hỏi tại sao thì chị bảo rằng con chim này cũng bị đãng trí giống chị. Những lúc chị không tắm mà chỉ vào đó để đi vệ sinh hoặc giặt quần áo thôi thì nó cứ kêu loạn lên là "Mặc quần áo vào! Mặc quần áo vào!", còn cái lúc chị tắm thật thì nó cứ há hốc mồm lên nhìn, rồi mắt đờ đi, chẳng kêu được tiếng nào, thành ra chị lại quên. Tóm lại đó là một con chim không có tác dụng gì.

Một ông khách nữa thì không cần chim nói mà chỉ muốn tôi dạy cho chim rên rí được thôi. Tôi còn chưa hiểu là rên như thế nào thì ông ấy đã lấy điện thoại ra, mở một đoạn phim sex của Nhật lên rồi nói:

- Đây! Rên như diễn viên nữ này là được!

Hỏi ra mới biết là vợ ông ấy bị lãnh cảm, lúc vợ chồng quan hệ thì bà vợ cứ nằm im như khúc gỗ, không một tiếng kêu, không biểu lộ tí cảm xúc gì, nên ông ấy muốn mua con chim này về treo ở đầu giường, khi nào vợ chồng gần gũi thì ông ấy sẽ bắt con chim rên lên để tạo cảm hứng.

Thế nhưng cũng chỉ được vài ngày lại thấy ông ấy mang chim đến trả, rồi đòi hoàn lại tiền. Tôi thấy vậy thì liền thắc mắc:

- Sao thế? Nó không chịu rên à?

- Có rên! Rên rất to và rất giống là đãng khác!

- Thế tại sao trả lại?

- Tại nó không phân biệt được lúc nào nên và lúc nào không nên rên. Hôm qua, bố mẹ vợ tôi qua nhà tôi chơi, trong lúc bố vợ tôi đang ngồi ngoài phòng khách, chỉ có tôi với mẹ vợ nói chuyện ở trong buồng, vậy mà nó cũng rên ầm ĩ lên...

Tất nhiên, những lần bị khách mang chim trả lại như vậy rất hiếm, hầu hết là khách đều hài lòng với chim của tôi. Tuần trước có một vị khách rất giàu có, ông ấy đến ngắm nghía và chọn một con chim đẹp nhất, quý nhất, rồi muốn tôi dạy nói cho nó. Nhưng không phải dạy nói mấy câu bình thường mà là dạy theo kiểu một cuộc hội thoại. Nghĩa là khi ông ấy hỏi nó câu gì thì nó phải trả lời đúng câu đó. Tất nhiên là câu hỏi và câu trả lời thì ông khách đã có mẫu sẵn, tôi chỉ việc huấn luyện cho con chim học thuộc câu trả lời rồi mỗi khi nghe câu hỏi thì tự lựa chọn ra câu trả lời tương ứng để đáp lại mà thôi.

Cụ thể câu hỏi và câu trả lời mẫu mà ông khách đưa ra như sau:

- Hỏi: Làm bạn với ta, người thấy thế nào? Trả lời: Vui lắm! Vui lắm!

- Hỏi: Hôm nay ta có đẹp không? Trả lời: Quá tuyệt vời! Quá tuyệt vời!

- Hỏi: Có muốn ăn thịt sống không? Trả lời: Không! Mặc ói lắm! Mặc ói lắm! (Cái này chắc ông ấy sợ người lạ cho chim ăn thịt sống sẽ sinh bệnh).

- Hỏi: Nếu đột nhiên ta chết và không làm bạn với người được nữa thì người sẽ thế nào?

Trả lời: Phát điên mất thôi! Phát điên mất thôi!

Đấy! Chỉ có bốn câu đấy thôi, và ông khách nói rằng đúng một tuần nữa sẽ quay lại lấy chim. Nghĩa là tôi có đúng một tuần để dạy cho con chim học thuộc và nói thạo bốn câu trả lời ấy. Trước khi về, ông khách ứng trước cho tôi một nửa tiền, rồi cẩn thận dặn dò:

- Đây là món quà bất ngờ tôi muốn tặng vợ tôi. Tuần sau tôi sẽ đưa vợ đến đây và tôi muốn lúc đó con chim phải nói chuyện được với vợ tôi thật trôi chảy. Anh hiểu chứ?

- Dạ! Ngài cứ yên tâm! Chắc chắn con chim sẽ làm vợ ngài hài lòng!

Vậy là trong suốt một tuần ấy, tôi với con chim chăm chỉ, miệt mài luyện tập. Nhiều hôm đến 3, 4 giờ sáng tôi vẫn ngồi ôm rồi vuốt ve chim để động viên tinh thần cho nó. Động viên là phải, đến như tôi đây là người mà còn thấy oải, huống hồ nó chỉ là một con vật bé nhỏ, phải lao tâm khổ tứ, hao tổn sức lực cho cái ham muốn, cho cái thú vui của người đời. Thật may là đến đúng ngày hẹn, con chim cũng đã nghe và trả lời khá nhuần nhuyễn tất cả bốn câu hỏi. Thành thạo có đôi chút hơi vấp vấp, nhưng nhìn chung là ổn. Bởi vậy nên khi ông khách ấy đưa vợ đến, tôi đã nở nụ cười rất tươi chào đón với một sự tự tin và bình thản như không. Ông khách thấy vậy thì cũng gật gù, mỉm cười với vẻ rất an tâm. Rồi ông dắt tay vợ đến chỗ cái lồng chim, giọng đầy trịnh trọng:

- Đây! Đây chính là sự bất ngờ mà anh đã nói với em! Nó là con chim rất đặc biệt, có thể trò chuyện được với người đấy!

- Thật á? Nó có thể nói chuyện với em được sao?

- Tất nhiên rồi! Em hãy hỏi nó những câu hỏi mà anh ghi trong giấy này nhé! Nó sẽ trả lời được hết! Và những gì nó nói cũng chính là những điều mà anh muốn nói với em bấy lâu nay!

Bà vợ của ông khách thích thú nhận mảnh giấy từ tay chồng rồi tiến gần hơn lại chỗ con chim, giọng không giấu nổi vẻ hồi hộp:

- Hôm nay ta có đẹp không?

Con chim nghe xong thì ngơ ngác trong giây lát, rồi trả lời đồng dục:

- Không! Mặc ói lắm! Mặc ói lắm!

Mặt bà vợ tối sầm, mặt ông khách tối sầm, và mặt tôi cũng thế. Chỉ có mặt con chim thì vẫn vênh vênh lên tự đắc như thể nó vừa trả lời được câu hỏi một cách rất xuất sắc. Cái con chim chết tiệt này! Lúc tập luyện thì ngon vậy mà đến lúc làm thật thì lại nhầm lẫn lung tung cả. Thế nhưng tôi và ông khách còn chưa kịp can thiệp gì thì bà vợ đã tiếp tục:

- Có muốn ăn thịt sống không?

- Quá tuyệt vời! Quá tuyệt vời!

- Làm bạn với ta, người thấy thế nào?

- Phát điên mất thôi! Phát điên mất thôi!

- Nếu đột nhiên ta chết và không làm bạn với người được nữa thì người sẽ thế nào?

- Vui lắm! Vui lắm!

Xong bốn câu hỏi, mặt bà vợ đã chuyển từ tối sầm sang tím tái. Bà ta vo tròn mẩu giấy, ném thẳng vào mặt chồng rồi quát:

- Hóa ra, đó là những điều mà ông muốn nói với tôi bấy lâu nay hả?

Dứt lời, bà vợ hăm hăm bỏ đi. Ông chồng cuống cuống chạy theo trình bày, giải thích, rồi xin lỗi, nhưng có vẻ như tình hình không ổn lắm!

Tôi thở dài ngao ngán nhìn con chim chết tiệt vẫn đang vui vẻ nhảy nhót loạn xạ trong lồng. Thôi, thế là bao công sức đi tong, lát nữa chắc lão

khách ấy sẽ quay lại đòi tiền tạm ứng, rồi còn chửi rửa tôi nữa chứ. Bao nhiêu năm theo cái nghề này rồi mà đến giờ vẫn còn bị một vố nhục nhã thế này. Quả đúng là lão khách ấy quay lại thật, nhưng không hề tỏ ra giận dữ mà ngược lại, mặt lão rất hả hê. Lão dúi vào tay tôi một xấp tiền khiến tôi như muốn ngã ngửa, không thể hiểu chuyện gì đang xảy ra...

- Ơ! Thế này là sao? Tôi đã làm hỏng việc của ngài thì tôi phải trả lại tiền ứng cho ngài chứ, sao ngài còn đưa thêm tiền cho tôi?

- Đúng ra là tôi phải đưa cho anh gấp nhiều lần chỗ này, nhưng trong túi chỉ còn bấy nhiêu nên mong anh thông cảm. Hôm nay, con chim đã thay mặt tôi nói với vợ tôi những điều mà tôi ấp ủ bấy lâu nay, những điều mà tôi biết rằng cho đến lúc chết tôi cũng không bao giờ đủ dũng khí để nói! Tôi đội ơn con chim của anh nhiều lắm!

Nói xong, lão khách vội vã ra về, bỏ lại tôi một mình đứng đó trong sự ngỡ ngàng đến bàng hoàng. Con chim chết tiệt ấy thì vẫn đang nhảy loạn xạ trong lồng, vừa nhảy vừa nói luôn mồm:

- Điên mất thôi! Điên mất thôi! Quá tuyệt vời! Quá tuyệt vời!

~~~~~***~~~~~

THANH LÝ ĐỒ

Đang dọn đồ chuyển nhà nên thừa ra một số thứ không còn nhu cầu sử dụng cần thanh lý như sau:

- Hai quần sịp màu hồng, mặt trước in hình chú vịt Đô-Nan đang ăn miến ngan, mặt mông in hình quốc kỳ Trung Quốc. Còn mới 90%, (mới mặc được vài lần, chỉ hơi sứt chỉ ở mép cạp và bị mấy vệt loang lỗ ở mặt trước do ăn sữa chua vô ý đánh rơi vào). Giá là 10k.

- Hai cuộn giấy vệ sinh, một cuộn còn nguyên, một cuộn mới dùng được 1/3, vẫn đang sử dụng tốt. Tại đợt này bị trĩ, không dám chùi bằng giấy nữa mà toàn phải rửa bằng nước ấm nên mới thanh lý. Giá cho cuộn nguyên là 3k, cuộn dùng dở là 2k. Nếu lấy cả hai cuộn thì mình tính giá là 4k.

- Một hộp bao cao su 5 chiếc, fullbox, loại có gai dài và cứng như gai hoa hồng - loại hoa biểu tượng của tình yêu, lại có hương và vị sô-cô-la rất thơm và ngọt ngào, còn hạn sử dụng đến tận tháng 11 năm ngoái. Đợt ấy tưởng sắp có gấu nên mua về dự phòng, ai ngờ gấu vừa nhìn thấy cái bao đó thì đòi chia tay luôn, thành ra 5 chiếc vẫn còn nguyên. Hôm qua thằng cháu con nhà bà chị mình nó khóc quá mình mới bóc ra một chiếc để thổi bóng bay cho nó chơi. Thấy bóng bay vừa thơm vừa ngọt nó thích lắm, nhưng được một lúc thì nó khóc thét lên. Hóa ra vì ham chơi nên thằng cu ngã đập mặt vào bóng, bị gai chọc vào mắt và xước mấy vết dài trên mặt, giờ đang nằm theo dõi ở viện Nhi rồi, vì thế mình quyết định thanh lý luôn. Giá cho 4 cái bao còn lại là 6k.

Như vậy là chỉ với vốn vụn vụn 20k, các bạn đã có thể sở hữu trọn bộ các sản phẩm thanh lý trên đây. Nếu bạn mua trọn bộ sản phẩm thì mình sẽ ship miễn phí trong vòng bán kính 10 mét. Nếu mua riêng từng sản phẩm thì các bạn làm ơn tự đến lấy, hoặc cho địa chỉ mình sẽ gửi chuyển phát nhanh cho các bạn. Nói thật là mình đang rất bí tiền nên mới bán với giá rẻ thế, vì vậy các bạn làm ơn đừng mặc cả nữa nhé. Bạn nào nhiệt tình mua và ở xa thì mình bớt cho chút đỉnh gọi là tiền xăng xe thôi.

Để được bớt tiền xăng xe thì các bạn phải đáp ứng được hai điều kiện:

+ Thứ nhất các bạn phải chứng minh được rằng các bạn đi tới chỗ mình bằng xe máy hoặc ô tô (không tính xe buýt nhé!). Chứ nếu các bạn đi bộ hoặc đi xe đạp tới mà các bạn lại đòi bớt tiền xăng xe thì nó vô lý lắm.

+ Thứ hai là nhà bạn phải ở xa, nếu nhà bạn ở ngay gần cạnh chỗ mình mà vẫn đòi bớt tiền xăng xe thì không bao giờ mình chấp nhận. Để chứng minh rằng nhà bạn ở xa thì bạn phải cung cấp cho mình các giấy tờ sau:

a. Bản phôtô số hộ khẩu có công chứng (yêu cầu mang theo bản gốc để đối chiếu, sau khi đối chiếu sẽ trả lại bản gốc, bản phôtô thì mình sẽ giữ).

b. Giấy khám sức khỏe có dán ảnh 6×9 trong vòng 6 tháng trở lại đây. (Chú ý: phải là giấy khám sức khỏe do bệnh viện Phụ Sản hoặc bệnh viện Ung bướu Trung ương cấp nhé, giấy của các bệnh viện khác coi như không có giá trị).

c. 01 bản gốc và 01 bản sao chứng minh nhân dân (hoặc hộ chiếu). Bản sao bạn thích thì có thể công chứng, không thích thì thôi, tùy bạn, bởi mình sẽ giữ lại bản gốc, còn bản sao cho bạn giữ, vì thế nên mình không quan tâm lắm đến việc bạn có công chứng hay không.

Chỉ khi có đầy đủ các điều kiện và các giấy tờ nói trên thì mình mới xem xét đến việc bớt tiền xăng xe cho bạn. Giá trị khoản bớt cụ thể sẽ do hai bên đàm phán và thương lượng nhưng không được phép vượt quá 10% tổng giá trị của bộ sản phẩm thanh lý (tức là không được lớn hơn 2 nghìn đồng).

Với những bạn ở nước ngoài mà có nhu cầu mua hàng thì mình sẽ gửi cho các bạn tài khoản tiền Đô của mình để các bạn thuận tiện trong giao dịch. Giá trị thanh toán sẽ được quy đổi từ tiền Việt ra USD dựa trên tỉ giá ngoại tệ được công bố bởi Ngân hàng nhà nước Việt Nam tại thời điểm thực hiện thanh toán.

Nếu các bạn muốn mua thì hãy liên hệ ngay trong tuần này nhé, vì tuần sau mình đi công tác bên Mỹ rồi, không ở nhà ship hàng cho các bạn được đâu.

Ai có nhu cầu xin liên hệ theo số: 012345678910. (Chỉ gọi thôi nhé, cấm nhá máy, cấm nhắn tin, vì điện thoại hết tiền rồi, nhá máy cũng không gọi lại được, nhắn tin cũng không trả lời được).

~~~~~***~~~~~

THU HÀ NỘI

Người ta bảo mùa thu Hà Nội đẹp lắm, có lá vàng xào xạc trên những con phố dịu dàng, có mặt hồ yên ả soi bóng bầu trời thu xanh cao vời vợi, mênh mang. Nhưng nếu chỉ có thế thì thu Hà Nội có khác gì thu Quảng Ninh hay thu Hải Phòng?

Bởi tiết trời của vùng Đông Bắc Bộ là khá giống nhau: hiu hiu, hanh hanh, khô khô và mát mẻ; bởi Quảng Ninh hay Hải Phòng thì cũng đều có phố, có cây, có hồ, tức là sẽ có chỗ cho vòm trời xanh soi bóng, có cái trút lá vàng cho xào xạc gió đưa.

Vậy thì tại sao cứ phải mùa thu Hà Nội mới đẹp, còn mùa thu Quảng Ninh hay Hải Phòng thì không đẹp? (Hoặc có đẹp nhưng ít người khen ngợi?). Cái này thì tôi chịu, tôi không hiểu, và tôi không giải thích nổi. Cũng giống như phở bò ấy, đều từ thịt bò, từ nước hầm xương, rồi hành, rồi chanh, rồi ớt, nhưng riêng Phở bò Nam Định thì có một mùi rất đặc trưng, thơm, ngậy, nồng nàn, đến nỗi đi qua một khu nào đó, ngửi mùi hương bay trong gió, người ta có thể tự tin thốt lên: "Quanh đây có quán Phở bò Nam Định gia truyền!".

Thấy bảo Phở bò Nam Định có mùi đặc trưng vậy là do họ có bí quyết riêng trong việc chế biến nước dùng. Vậy còn mùa thu Hà Nội có bí quyết gì của riêng mình mà khiến cho bao nhiêu nhiếp ảnh gia, bao nhiêu phóng viên phải vất vả mai phục và rình rập chỉ để chụp được một phần vẻ đẹp của nó? Để bao nhiêu văn sĩ, thi sĩ phải thức đêm thức hôm phờ phạc mà làm thơ, mà viết lách ca ngợi sự mỹ miều của nó?

Thế nên, tôi đã quyết định xin nghỉ làm nửa ngày không lương để nếm, để hưởng thụ, để đắm say với cái đẹp của mùa thu Hà Nội. Lương tôi 6 triệu một tháng, nghỉ một ngày trừ 200 nghìn, tôi nghỉ nửa ngày, tức là bị trừ 100 nghìn, thêm tiền xăng xe, tiền café là mất tổng cộng khoảng trăm rưỡi. Một trăm rưỡi để được nếm, được hưởng thụ cái đẹp đã khiến bao văn nghệ sĩ si mê, điên đảo, khiến bao trái tim người đời dù là già hay trẻ đều phải nôn nao, rung động, cồn cào, vậy thì cũng đáng mà!

Tôi chọn một quán café nhỏ khá yên tĩnh, nằm ngay bên đường và sát bên hồ. "Một vị trí khá lý tưởng để thưởng thức thu Hà Nội" - Tôi nghĩ thế, và quả đúng như thế. Bởi cái bàn tôi ngồi đặt ngay dưới gốc cây sấu già, mỗi lần có con gió nhẹ vờn qua là một lần cây sấu già nua ấy rung mình, trút xuống những cơn mưa lá vàng chao nghiêng lã chã, liệng trong không trung lơ lả, trôi băng trên lòng đường, sà xuống mặt hồ êm ả, rơi cả xuống đầu, xuống vai tôi, xuống mặt bàn nơi tôi đang ngồi, và vào cả ly café trước mặt đang tỏa hương ngào ngạt, nóng hổi, thơm nồng.

Tôi đưa ly café lên nhấp một ngụm ngon lành, mặc cho chiếc lá vàng vẫn đang dập dềnh trong ấy. "Chà! Vị khác và ngon hơn hẳn!". Cũng đúng thôi, bởi trong cái ly mà tôi đang cầm trên tay ấy không chỉ có café mà còn có cả một mảnh của mùa thu Hà Nội. Thật thoải mái, êm ái, và sáng khoái. Ấy thế nhưng ở một bàn gần chỗ tôi, có một đôi trai gái đang ngồi, cũng dưới gốc một cây sấu già dịu dàng trút lá, cũng bên mặt hồ yên ả, cũng ly café nồng nàn, nhưng sao tôi thấy mặt họ không vui. Chàng trai thì cứ lầm lì, còn cô gái thì vừa vò nát những chiếc lá vàng rơi trên bàn vừa vùng vằng, phụng phịu:

- Ngồi ở đây chán bỏ xừ! Anh không còn chỗ nào chơi vui hơn sao?

- Đi xem phim nhé?

- Lại xem phim! Anh không còn ý tưởng nào thú vị hơn à?

- Đi ăn nhé?

- Em béo như heo rồi mà hơi tí anh lại rủ đi ăn!

- Cái gì em cũng không thích, vậy chứ em muốn thế nào?

- Đi nhà nghỉ đi!

- Lại nhà nghỉ! Anh vừa mới ốm dậy mà! Em có nhớ lần trước anh mới ốm dậy, em cũng bắt anh vào nhà nghỉ không, xong rồi phải đi viện truyền nước cả tuần đấy! Mà nếu anh nhớ không nhầm thì hôm nay là đúng ngày em bị rồi, vào đó cũng đâu có làm ăn gì được!

- Đâu! Em bị từ đầu tháng mà, của em đều lắm, không bao giờ lệch một ngày!

- Vậy thì ai hay bị ở giữa tháng nhỉ?

- Là em gái em!

- Ừ, vậy chắc anh nhầm với em gái em. Cơ mà đang tiết trời thu Hà Nội đẹp thế này mà vào nhà nghỉ thì phí lắm, đi dạo quanh bờ hồ một vòng có phải lãng mạn hơn không!

- Em ghét mùa thu, ghét cái thời tiết hanh hanh này làm cho da em khô và nứt nẻ. Em cũng ghét lá vàng rơi khiến em ngày nào cũng phải quét sân. Em ghét cả anh nữa, không nghĩ ra trò gì để làm cho em vui...

Họ cứ vậy vùng vằng, tranh cãi một hồi nhưng vẫn không tìm ra được cách nào khiến cho cô gái hứng khởi. Cuộc đời kể cũng lạ! Nghèo, không có tiền thì buồn, thì chán đã đành, giàu này có tiền nhưng không tìm được chỗ chơi, không biết tiêu khiển vào việc gì cũng lại sinh buồn, sinh chán. Thế rồi đôi trai gái ấy ngừng tranh cãi khi thấy một gã đàn ông bần thiêu tiến lại gần chỗ thùng rác dưới gốc cây, tay liến thoắng khua khoắng, bới móc

vào cái đồng lá lẻo, rác rưởi hôi thối trong ấy. Hình như gã đó vừa moi được dưới đáy thùng lên một mẫu bánh mì thì phải, gã cười hềnh hếch, đưa lên mồm nhai ngau ngáu. Cô gái thấy vậy thì cất giọng uể oải, vừa nói vừa thở dài:

- Haizz. Có khi cứ như gã khùng kia lại sướng, suốt ngày cười hềnh hếch, chả ham hố gì, chả phải đau đầu tìm cách tiêu tiền, nghĩ cách ăn chơi như chúng mình!

- Em có chắc là lão ta không ham hố gì không?

- Thì lão ấy bị khùng mà, khùng thì còn ham gì nữa?

- Thử xem nhé!

Dứt lời, chàng trai móc ví, lôi ra tờ tiền 100 nghìn thả trôi theo gió. Tờ tiền bay là là, loẹt xoẹt trên mặt đất. Gã điên thấy vậy thì vứt luôn miếng bánh mì đang ăn dở trên tay đi rồi lao tới chộp lấy tờ tiền. Gã rú lên sung sướng, chạy quanh thùng rác rồi lăn một vòng trên đất đầy vế phẩn kích. Cô gái chứng kiến cảnh tượng ấy thì ôm bụng cười như nắc nẻ đầy khoái trá:

- Haha! Nhìn lão điên kia anh ơi! Buồn cười quá đi thôi! Haha!

Thấy bạn gái mình có vẻ hứng thú với trò này, chàng trai lập tức rút thêm tờ nữa quăng ra. Và rồi cũng như lần trước, gã điên lại rú lên sung sướng, lao đến chộp lấy tờ tiền, chạy quanh thùng rác rồi lăn tròn trên mặt đất. Nhưng lần này gã không lăn một vòng mà lại lăn hai vòng...

- Haha! Anh ơi! Lão điên này ngộ quá! Ném tờ 100 nghìn thì lão lăn một vòng, ném 200 nghìn lão lăn hai vòng! Buồn cười quá đi thôi! Anh thử ném tờ 500 nghìn xem!

Tức thì chàng trai lấy tờ 500 nghìn quăng ra. Và cũng như những lần trước, gã điên lại rú lên, chộp lấy tiền, chạy quanh thùng rác rồi lăn lộn đúng 5 vòng. Cô gái càng lúc càng phấn khích, càng cười to. Chàng trai thấy người yêu vậy thì cũng liên tục vứt tiền ra. Gã điên thì vẫn miệt mài hú hét, chạy và lăn lộn. Cuộc vui chỉ dừng lại khi tiền trong ví của chàng trai đã cạn, dù cho cô gái vẫn đầy vẻ hào hứng, thòm thèm...

- Em thích trò này rồi đấy! Còn vui hơn cả lên bar nữa! Mai anh nhớ mang nhiều tiền hơn để mình chơi tiếp nhé!

- Nhưng chắc gì mai đã gặp được. Lão ấy lang thang khắp nơi, biết lão ở đâu mà tìm?

Vừa dứt lời thì gã điên đã đứng lù lù ngay bên, chìa mẫu giấy về phía họ:

- Đây là số điện thoại của chú. Lúc nào muốn chơi thì cứ gọi nhé!

Cô gái nghe vậy thì mừng hóm, cầm lấy mẫu giấy với vẻ đầy sung sướng. Nhưng rồi mặt cô lập tức nghệt ra...

- O! Vậy ra lão ấy không điên à? Nếu mà không điên thì đâu có vui!

Chàng trai lúc này cũng sực tỉnh:

- Hóa ra, nãy giờ lão ấy chỉ giả vờ để lấy tiền của mình sao? Thằng chó!

Dứt lời, chàng trai xông tới giật lại hết mớ tiền trong tay gã điên, tiện thể đạp luôn cho gã một nhát vào giữa ngực. Dính cú đạp mạnh và bất ngờ, gã điên chỉ kịp kêu cái "Hự" rồi ngã đập vào thùng rác, lăn lộn mấy vòng trên đất. Vừa nãy lăn lộn xong thì gã chồm dậy được ngay, nhưng lần này thì gã nằm im, ôm đầu, ôm lưng rên rĩ. Chỉ khi đôi trai gái đã lên xe nổ máy

bỏ đi thì gã mới lồm cồm bò được dậy. Tôi thấy gã tội quá nên chạy lại, dúm vào tay gã tờ 50 nghìn. Gã cầm tiền rồi mở giọng thều thào:

- Cảm ơn anh! Nhưng lưng tôi vẫn đang đau lắm, không lăn lộn được nữa đâu!

- Khỏi cần lăn lộn! Cầm lấy mua bánh ăn cho lại sức!

Rồi tôi cũng lên xe và nổ máy phóng đi. Vừa đi tôi vừa lầm rầm nhẩm tính: mình nghỉ nửa ngày bị trừ lương 100 nghìn, 50 nghìn café và xăng xe, thêm 50 nghìn cho gã điên, vậy là mất 200 nghìn. 200 nghìn để được nếm, được hưởng thụ mùa thu Hà Nội - cái đẹp đã khiến bao văn nghệ sĩ si mê, điên đảo, khiến bao trái tim người đời dù là già hay trẻ đều phải nôn nao, rung động, cồn cào, vậy thì cũng đáng mà!

Lại một con gió thổi từ mặt hồ vờn qua khiến hàng sấu già nua hai bên đường rung mình và trút xuống những cơn mưa lá vàng chao nghiêng, lơ lả...

~~~~~***~~~~~

CĂN BỆNH LẠ

Tôi đang bị một căn bệnh rất lạ, và rất nghiêm trọng. Nghiêm trọng là bởi cái bệnh đó không bị ở mắt, mũi, tay, chân, lưng, bụng, mà lại bị ở một chỗ rất quan trọng. Nói vậy chắc bạn cũng đoán ra là tôi bị ở chỗ nào rồi!

Buổi sáng hôm ấy, ngủ dậy, như thường lệ, tôi vào nhà vệ sinh đi tè. Tôi đi tè thường không có thói quen nhìn xuống, bởi khả năng điều chỉnh cự ly và lưu lượng của tôi nó đã ăn vào máu, bởi đó là cái việc tôi đã làm mấy chục năm nay rồi, đã thành thuần thục rồi. Cũng giống như mấy nghệ sĩ chơi ghita hay piano điêu luyện ấy, họ chơi đàn có cần thiết phải nhìn vào dây, vào phím nữa đâu. (Cái này cũng lý giải vì sao trẻ con 2 hay 3 tuổi lúc đi tè lại thường phải nhìn xuống).

Thế mà không hiểu sao hôm ấy, như có linh tính mách bảo, giống như là giác quan thứ 6, tôi lại bất chợt nhìn xuống phía dưới, và tôi đã thực sự hoảng loạn: cái chỗ quan trọng ấy của tôi đã chuyển sang màu đỏ tím, nó đậm nhất ở phần đầu và đang có dấu hiệu lan rộng xuống phần thân. Mặc dù không có biểu hiện đau rát hay nổi mụn, nhưng rõ ràng đây là điều rất bất thường. Tôi lo lắng lắm, mất ăn mất ngủ mấy ngày, tí tí lại vạch ra kiểm tra, theo dõi. Trong mấy ngày đó, đã có lúc những mảng đỏ ấy nhạt đi, tưởng là hết, nhưng hôm sau nó lại quay trở lại, đậm hơn và lan rộng hơn.

Không thể chịu nổi với những hoang mang, sợ hãi dày vò, tôi quyết định tìm đến phòng khám tư của một bác sĩ đã về hưu. Tôi vừa tụt quần xuống là bà bác sĩ đã há hốc mồm:

- Ebola rồi!

- Sao vậy được ạ? Cháu thấy bảo Ebola vẫn chưa về tới Việt Nam mà? Hơn nữa, Ebola chỉ phát bệnh ở người chứ có phát bệnh trên gia cầm đâu?

- Chưa về nghĩa là vẫn có thể về, chưa phát trên gia cầm nghĩa là vẫn có thể phát!

- Vậy phải làm sao hả bác sĩ?

- Cậu mang thuốc này về uống. Trong vòng 3 ngày, nếu những vệt đỏ ấy không hết mà vẫn tiếp tục lan rộng thì chắc là phải cắt thôi!

Tôi nghe vậy thì toàn thân bải hoải, rụng rời, lạng người nhận mớ thuốc từ tay bà bác sĩ. Có mỗi cái gói nhỏ với mấy viên thuốc xanh xanh đỏ đỏ, thế mà gần 5 triệu bạc. Nhưng thôi, giờ thì còn tiếc tiền chi nữa, chỉ mong sao không phải cắt, chứ nếu cắt rồi thì có nhiều tiền cũng để làm gì?

Thế nhưng điều tôi lo sợ nhất đã xảy ra: sau 3 ngày uống thuốc, cái vùng da đỏ tím ấy không hết đi mà vẫn có dấu hiệu loang rộng. Chẳng lẽ phải cắt thật sao? Không! Không thể như thế được! Tôi quyết định tìm đến

một bệnh viện quốc tế nổi tiếng và quy mô nhất nhì thủ đô. Hi vọng rằng với đội ngũ bác sĩ nước ngoài có năng lực, được đào tạo chuyên nghiệp, kết hợp với máy móc và thiết bị y tế hiện đại thì cái chỗ ấy của tôi sẽ được giữ lại.

Sau một hồi xem xét, kiểm tra, bẻ qua bẻ lại, tay bác sĩ nước ngoài lắc đầu, giọng ái ngại:

- Đây là loại bệnh khá mới! Nó biến tướng từ cúm gia cầm!

- Vậy cụ thể nó là bệnh gì hả bác sĩ?

- Vẫn là cúm gia cầm, nhưng không còn là H5N1 nữa mà biến tướng thành H2NO3, loại này đời cao hơn, nguy hiểm hơn.

- Không thể thế được! Vô lý quá!

- Không vô lý đâu! Gà bị, vịt bị, ngan bị, thì chẳng có lý do gì mà chim lại không thể bị.

Thế rồi tay bác sĩ ấy lại kê cho tôi một mớ thuốc, hẹn 3 ngày sau nếu không đỡ thì quay lại cắt. Lần này tiền thuốc là 8 triệu. Cũng đúng thôi, phòng khám tư nhân còn mất 5 triệu thì ở cái bệnh viện quốc tế này, lấy ngần ấy có gì quá đáng? Thế nhưng dù tư nhân hay quốc tế, 5 triệu hay 8 triệu thì cái điều tôi mong đợi vẫn không đến, bởi vùng da màu đỏ tím ấy vẫn không hết mà lại đang có dấu hiệu lan rộng hơn. Có người biết chuyện thì khuyên tôi nên đến khám ở một bệnh viện của nhà nước, đừng khám ở mấy phòng khám tư nhân với lại bệnh viện quốc tế làm gì, chúng nó toàn khám láo. Tôi thấy cũng đúng, của nhà nước thì hẳn là sẽ yên tâm hơn.

Quả nhiên là vậy, vị bác sĩ ở bệnh viện nhà nước này khám kỹ lắm, tỉ mỉ, ngắm nghía từng tí một. Bà ấy còn áp ống nghe vào tận nơi để kiểm tra nhịp đập, kiểm tra độ đàn hồi, độ cứng, độ mềm...

- Có tìm ra bệnh gì không bác sĩ? - Tôi hỏi bằng giọng lo lắng.

- Một loại bệnh lạ được gây ra bởi một loại virus lạ!

- Là virus gì ạ?

- Nếu biết là virus gì thì đã là virus quen rồi! Tại vì chưa biết là virus gì nên mới là virus lạ!

- Nhưng quả thực là cháu không hề chơi bởi linh tinh gì, làm sao mà nhiễm virus được?

- Chính vì lâu quá không được đi chơi, không được tiếp xúc với môi trường bên ngoài nên nó mới sinh ra bức bối, tự kỷ, rồi tự phát bệnh!

- Vậy hướng điều trị thế nào ạ?

- Còn điều trị gì nữa, bệnh nặng lắm rồi, phải cắt luôn kẻo virus sẽ ăn sang các bộ phận khác!

- Cắt thì hết bao nhiêu tiền ạ?

- Cái đó còn tùy vào kích thước và khối lượng! Càng to, càng nặng thì càng tốn kém! Ví như cắt cho mấy anh Tây thì hết khoảng 2 trăm triệu; cắt cho mấy anh Việt Nam thì thường là hết khoảng 1 trăm triệu.

- Thế còn của cháu?

- Của cháu chắc chỉ khoảng 3 chục triệu là thoải mái!

Ba chục triệu đấy! Tôi biết kiếm đâu ra đây? Không cắt thì chết vì bệnh tật, còn cắt thì chết vì nợ nần. Quá bế tắc và tuyệt vọng, tôi vùi đầu vào men rượu cho quên đi cái bi kịch thâm của cuộc đời. Lão chủ quán rượu thấy tôi mấy hôm liền ngồi lì từ sáng đến tối, say thì ngủ gục, tỉnh dậy lại uống đến say, say rồi lại ngủ gục, nên chắc lão cũng rất thương cảm. Rồi

lão lân la lại gần hỏi thăm. Sau khi biết tình cảnh của tôi, lão ấy khuyên tôi nên đi tìm thầy cúng, vì lão gặp nhiều trường hợp lắm rồi, có nhiều căn bệnh lạ, khoa học không thể lý giải, không thể chữa khỏi nhưng mấy ông thầy cúng lại chữa được. Tôi thấy lão ấy nói đúng, bởi khi mà thực tại không thể mang lại cho con người niềm tin thì họ đành phải tìm niềm tin ở những thứ tâm linh huyền bí.

Theo lời giới thiệu và chỉ dẫn của lão chủ quán rượu, tôi tìm đến nhà thầy cúng. Đó là một lão thầy cúng già có vẻ ngoài khá cổ quái và bí hiểm. Lòng mày lão rậm che kín cặp mắt ti hí nhưng rất tinh ranh, da nhăn nheo như táo mèo, râu dài và rậm như rễ bèo - cái loại trôi bèo trên sông mà bà con thường vớt về nấu cám cho heo. Ngay khi tôi tụt quần ra, cặp mắt ti hí của lão ấy lập tức lộ vẻ thảng thốt. Lão bắt tôi đứng im, không được kéo quần lên, rồi lão run rẩy châm lửa thắp hương, lầm rầm khấn vái. Tôi thấy biểu hiện của lão vậy thì nửa mừng nửa lo. Mừng là có vẻ lão đã biết nguyên nhân căn bệnh của tôi, còn lo là bởi phản ứng của lão rất hốt hoảng, nghĩa là vấn đề không hề đơn giản.

Sau một hồi khấn lễ và làm phép, lão thầy cúng lấy xuống 2 lá bùa rồi ngồi bệt xuống đất, hì hụi quấn 2 lá bùa ấy vào cái bộ phận đang bị bệnh của tôi. Một lá lão quấn ngang, giống như người ta gói nem chua; một lá lão dán dọc từ đầu tới cuối...

- Sao lại phải dán bùa vào đó hả thầy? - Tôi hỏi với giọng bần khoăn.

- Chỗ này của con bị ma ám! Ta quấn bùa vào là để ngăn cho con ma nó không lan rộng ra!

- Rồi sao nữa thầy? Có cách nào đuổi được con ma đi không?

- Yên tâm! Con cứ về chuẩn bị lễ! Chiều ta sẽ qua nhà con làm phép đuổi ma đi!

Tôi thở phào như trút được gánh nặng nghìn cân, rồi tức tốc trở về sắp lễ. Đúng giờ hẹn, thầy có mặt tại nhà tôi. Tôi rất tò mò muốn xem thầy làm lễ ra sao nhưng thầy lại đóng chặt cửa rồi bắt tôi đứng đợi bên ngoài. Nghe tiếng thầy khẩn vái, niệm thần chú và hú hét bên trong, tôi thấp thỏm, hồi hộp và lo lắng vô cùng. Tay tôi liên tục chấp trước ngực, miệng luôn hồi lăm rằm cầu nguyện cho mọi chuyện được suôn sẻ, tốt lành.

Và rồi điều kì diệu đã xảy ra, ngay sau hôm thầy làm lễ, những mảng da màu đỏ tím ấy đã nhạt dần, nhạt dần và biến mất hẳn. Tôi vui lắm! Dù tiền công làm lễ của thầy cũng hết gần chục triệu, nhưng như thế vẫn còn may chán, chứ nếu phải đến bệnh viện cắt thì vừa mất tiền lại vừa mất hàng.

Một năm sau đó, tôi tình cờ gặp lại lão thầy cúng ấy ở chợ. Nhưng giờ lão không làm nghề thầy cúng nữa mà chuyển sang làm ăn mày. Lão cứ bò lê bò la ngoài cổng chợ, ngửa nón xin tiền người ta. Hình như chân lão đã bị què thì phải.

Tôi ngồi xuống bên lão, ném vào cái nón rách của lão vài đồng bạc lẻ...

- Sao lại đến nông nổi này hả thầy? - Tôi hỏi han bằng giọng đầy trăn trở.

- Tai nạn nghề nghiệp con ạ!

- Cụ thể là sao ạ?

- Lần ấy, có một thằng đến nhờ ta đuổi giúp con ma nhập vào người vợ nó. Ta đưa vợ nó vào trong buồng làm phép rồi bắt nó đứng ngoài cửa đợi. Không hiểu ở bên ngoài nó nghe thấy gì mà trong lúc ta đang hì hục bắt ma thì nó đập cửa xông vào rồi đánh đấm ta tui bụi. Ta cuống cuống bỏ chạy nhưng chỉ chạy được hai bước thì ngã vật xuống sàn...

- Sao lại ngã ạ? Thằng đó đạp vào người thầy à?

- Không! Tại ta quên chưa kéo quần! Sau đợt ấy, ta bị què luôn, không đi cứng được nữa, giờ đành bò ra chợ này ăn mày thôi!

- Thầy này! Có một việc con muốn hỏi thầy từ lâu mà không dám hỏi vì sợ thầy giấu nghề. Nhưng giờ, thầy đã là ăn mày rồi, chắc không cần phải giấu nữa, nên...

- Có chuyện gì thì hỏi đi!

- Con muốn biết, hôm đến làm lễ ở nhà con, thầy đã dùng phép gì mà lại đuổi được con ma đó đi? Và tại sao thầy lại không cho con đứng đó xem thầy làm phép?

- Ừ, đến nước này rồi, ta cũng chả giấu con làm gì nữa. Nghe ta hỏi đây, có phải trước thời điểm phát bệnh, con có mua mấy cái quần sịp màu đỏ, đúng không?

- Dạ vâng! Con mua ở chợ sinh viên, 20 nghìn 3 chiếc!

- Đó! Chính mấy cái sịp rẻ tiền ấy là thủ phạm đó. Hôm đến nhà con làm lễ, ngay khi con ra ngoài, ta cũng hú hét một lúc cho có khí thế, rồi lập tức lụng sục, tìm lục khắp tủ quần áo, nhà tắm, dây phơi trong nhà con, thấy cái quần sịp đỏ nào là ta lấy và giấu hết đi. Không mặc mấy cái sịp dễ phai màu ấy nữa thì cái chỗ đó của con nó sẽ nhạt đi dần, rồi hai ba hôm sau là hết thôi. Giờ con đã hiểu vì sao ta phải đuổi con ra ngoài rồi chứ? Nếu để con biết sự thật thì chắc ta đã bị què ngay từ hôm đó chứ sao phải đợi đến sau này!

- Có vậy thôi mà ông nở lấy của tôi cả chục triệu?

- Ta lấy chục triệu nhưng ta giúp người khỏi bệnh, còn hơn người đi bệnh viện, vừa bị cắt, vừa bị mất tiền gấp 3 lần! Nghe chưa!

~~~~~***~~~~~

TUYỂN TẬP TRUYỆN TRÀO PHÚNG HAY NHẤT CỦA VÕ TÔNG ĐÁNH MÈO

Đình Long
www.dtv-ebook.com

Tổng Hợp Phần VII

ĐỘNG ĐẤT

Trong giờ làm việc, khi mà mấy anh em cùng phòng đang tùm tùm lại ở bàn của tôi để xem phim thì tự nhiên cái màn hình máy tính rung lên bần bật. Tất cả đều lắc đầu, nhìn nhau thán phục:

- Tiên sư bố thằng Tây, khỏe thế! Rung cả màn máy tính!

Thế nhưng ngay sau đó, mấy cái ly thủy tinh cũng va vào nhau leng keng, rồi cái lọ hoa trên bàn lắc lư, nghiêng ngả, đổ kèn, lăn xuống nền nhà vỡ choang. Thằng Toàn dê thấy vậy thì hét lên:

- Không phải tại thằng Tây đâu! Động đất! Động đất đấy! Chạy mau!

Tức thì, toàn bộ anh em cuống cuồng tóa ra ngoài, hét như lũ chuột đồng hốt hoảng khi nước đổ ả đang dâng mấp mé cửa hang. Không chỉ cơ quan tôi, không chỉ tòa nhà tôi mà nguyên cả dãy, nguyên cả ngõ xung quanh, tất cả đều tràn ra đường, đứng ngồi lồm nhồm trên vỉa hè, mặt mày ai nấy đều ít nhiều lo lắng.

Chưa bao giờ tôi được chứng kiến ở ngoài đường một khung cảnh hỗn loạn và thú vị như vậy. Chỗ này là mấy anh mặc vest lịch lãm như đa cấp đang đứng phân tích về nguyên lý và quy luật hoạt động của động đất. Một

anh đeo cà vạt đỏ vừa múa tay vừa hùng hồn khẳng định rằng trận động đất này phải mạnh 69 độ hít-le là ít. Các anh khác thì người bảo hơn, kẻ bảo kém, khiến không khí tranh luận sôi nổi như ở một hội nghị thượng đỉnh dành cho các lãnh đạo cấp cao để bàn về nguy cơ sâu răng đối với những người có vợ hoặc chồng bị mắc bệnh tiểu đường. Chỗ nữa là mấy cụ đang say sưa kể lại quá trình thoát hiểm không tưởng vừa mới đây của mình, hết như một cuộc họp của câu lạc bộ những người cao tuổi. Chỗ khác lại là mấy chị em mặc đồ lót (chắc đang thử đồ ở cửa hàng đồ lót bên đường, thấy động đất thì không kịp mặc quần áo dài, cứ vậy đạp cửa phi ra). Trên những bộ đồ lót mà các chị ấy đang mặc vẫn còn lủng lẳng tem mác với thương hiệu Chai ùm, Mết in Chai Nơ. Chị nào chị nấy đều mặt đỏ bừng bừng, đứng nép vào nhau ngại ngùng, khiến người ta ngỡ rằng mình đang được tham dự một buổi tuyên vợ Việt Nam của mấy lão già Hàn Quốc.

Và đặc biệt, khuất sau gốc cây, là mấy đôi trai gái có vẻ như không mặc gì, chỉ đang quấn tạm chiếc chăn mỏng trên người, chắc vừa chạy từ cái nhà nghỉ trong ngõ kia ra. Có anh trên tay vẫn còn đang giữ khư khư cái bao cao su xé dở, đầu bao thò ra hơn nửa; có anh thì chỉ thấy cầm cái vỏ bao không mà không thấy bao đâu, có lẽ cái bao đang giắt ở chỗ nào đó bên trong mấy cái chăn đang quấn kia chẳng? Nhìn đám người này, tôi có cảm giác như mình lạc vào một phòng tắm xông hơi dùng chung cho cả nam và nữ. Chỉ có điều, ở phòng tắm xông hơi thì mặt mũi ai nấy cũng thỏa thuê, đê mê, còn mặt mũi của mấy anh chị quấn chăn này chỉ thấy vẻ hốt hoảng, bực tức và ấm ức. Các cụ có câu: "Giời đánh tránh bữa ăn", nhưng quả thực, bị đánh lúc đang ăn vẫn còn sướng gấp vạn lần là bị đánh khi mà bao đang xé dở, và đầu bao mới thò ra ngoài hơn nửa.

Khoảng nửa tiếng sau, khi thấy tình hình có vẻ yên, nhiều người đã lục tục quay trở vào tiếp tục công việc dang dở của mình. Nhóm gan dạ nhất, tức là nhóm dám quay vào sớm nhất, chính là mấy anh chị quấn chăn, tiếp sau đó là nhóm các chị mặc Chai ùm, rồi tới các anh đa cấp, rồi đến những

cụ già. Cuối cùng, hóa ra mấy anh em phòng tôi lại là những người nhất gan nhất, bởi thằng nào cũng ngấp ngừng, không muốn trở về phòng.

Lý do thật thì ai cũng biết, rằng chả mấy khi đang giờ làm việc lại được chạy ra ngoài đường hóng gió và chém gió vui vẻ thế này, giờ mà lại chui vào cái phòng ngột ngạt đó, ngồi vào mấy cái bàn gỗ ngang, bừa bộn đó thì thật là chán vô cùng. Nhưng cái lý do thật ấy không thể lấy ra dùng được mà cần phải tìm ra một lý do khác chính đáng, thuyết phục và có trách nhiệm hơn.

Và có vẻ như thằng Toàn dê đã tìm ra cái lý do thuyết phục ấy rồi thì phải, nên nó cất giọng rất tự tin và chậm rãi:

- Động đất khó lường lắm! Có thể vừa rồi chỉ là khúc khởi động, dạo đầu để chuẩn bị cho một đợt rung động cao trào và lên đỉnh thì sao? Nếu đúng vậy mà chúng ta quay về phòng bây giờ thì có phải là tất cả sẽ chết oan uổng không? Nếu chúng ta chết, nếu mất đi những nhân tài này thì cơ quan ta sẽ ra sao? Không thể để chuyện đó xảy ra được!

- Đúng thế! Làm cả đời chứ có phải làm một ngày đâu. Chúng ta không nên mạo hiểm!

Vậy là sau một hồi bàn bạc, thảo luận thẳng thắn trên cơ sở tôn trọng quyền và lợi ích của các bên, cuối cùng, chúng tôi quyết định không quay lại phòng làm việc nữa mà sẽ tìm một chỗ nào đó thật an toàn để tránh động đất. Nơi an toàn mà chúng tôi chọn chính là quán bia gần cơ quan tôi. Cũng không hiểu sao tất cả đều đồng ý rằng đó chính là nơi an toàn nhất mặc dù chưa hề có một nghiên cứu khoa học hay khảo sát chính thức nào kết luận rằng khi động đất người ta nên chạy vào ẩn náu ở quán bia. Nhưng kệ, có những lúc niềm tin và sự mách bảo của bản thân mình còn quan trọng hơn bất kì một kết luận hay một nghiên cứu khoa học nào.

Chúng tôi lánh nạn ở đó đến 5 giờ chiều, khi mà mặt thẳng nào cũng đỏ bừng, bụng thẳng nào cũng căng tròn vì bia, mắt đờ đi, giọng dúi lại, chân tay mềm nhũn, khi mà trên bàn và dưới đất ngổn ngang, la liệt cốc chén, bát đĩa, đồ ăn, vỏ chai các loại thì cả lũ mới chịu rời quán bia và chuyển sang lánh nạn tiếp ở quán karaoke. Bởi vậy, lúc tôi lê được cái xác về đến nhà thì đã là gần 11 giờ đêm. Hì hục mãi mới mở được khóa, vừa đẩy cửa bước vào nhà, tôi bất ngờ nghe tiếng loảng xoảng của mâm bát, rồi vèo vèo một cái xoong bay ngang trên đầu. Hoảng quá, tôi nép sát vào tường, ôm chặt đầu, co rúm lại rồi la lên thất thanh:

- Động đất! Lại động đất nữa rồi!

Thế nhưng cơn động đất này rất lạ, bởi ngoài tiếng bát đĩa rơi vỡ, tiếng đồ đạc loảng xoảng, tôi còn nghe rất rõ tiếng vợ tôi đang gào thét giận dữ:

- Anh đi đâu mà giờ này mới thèm vác mặt về nhà hả? Đi luôn đi! Đừng về đây nữa! Cút!

Tôi nhắm tịt mắt lại, tay che đầu, người run rẩy hứng chịu cơn địa chấn. Rồi khi mọi thứ yên lại, khi cơn cuồng nộ qua đi, tôi mở mắt ra thì đã thấy mình đang đứng ở ngoài đường, bên cạnh là mấy bộ quần áo được gói vào một cái túi bóng đen, loại túi to chuyên để đựng rác. Thôi, đêm nay phải ngủ ở ngoài rồi, đợi mai vợ nguôi giận rồi quay về quỳ xuống xin lỗi vợ sau. Tôi lấy ví ra kiểm lại tiền. Chết cha, hôm nay ăn chơi kinh quá, giờ còn có hơn 5 chục nghìn, làm sao đủ tiền thuê nhà nghỉ qua đêm?! đành gọi điện xin qua nhà thẳng Toàn dê xin ngủ nhờ vậy...

- Alo! Toàn dê hả! Anh đây!

- Ở anh! Em đang định gọi cho anh thì lại thấy anh gọi!

- Gọi cho anh có việc gì?

- Em định xin qua nhà anh ngủ nhờ! Bên em động đất to quá anh ạ!

- Động đất cái con khi! Lại bị vợ đuổi ra khỏi nhà hả?

- Dạ vâng! Sao anh biết ạ?

- Cậu là cái thằng sợ vợ nhất công ty, anh còn lạ gì! Cậu qua nhà anh ngủ thì vui thôi, nhưng anh không thích vợ anh nó biết việc cậu bị vợ đuổi ra khỏi nhà lúc nửa đêm, rồi vợ anh nó sẽ khinh cậu cho mà xem!

- Vậy em biết ngủ ở đâu bây giờ?

- Thôi được, anh sẽ ra ngoài thuê phòng ngủ cùng với cậu cho vui vậy!

- Nửa đêm rồi mà anh dám bỏ nhà ra ngoài ngủ sao? Không sợ vợ anh ý kiến à?

- Đứa nào dám ý kiến? Ý kiến anh vả vỡ mồm! Mà cậu còn bao nhiêu tiền trong ví đấy?

- Dạ, còn hơn một trăm ạ!

- Tốt! Hai anh em mình góp lại là đủ tiền thuê phòng rồi! Đợi nhé! Anh tới ngay đây!

Tôi xách túi quần áo lên và đi! Bóng tôi vội vã, xiêu vẹo và đổ dài theo ánh đèn đêm vàng vọt, nhạt nhòa. Thôi, thế cũng là may mắn, có được cái chỗ tử tế mà lánh nạn qua đêm nay rồi...

~~~~~***~~~~~

THẰNG THẦN LỘ

Nửa đêm, vắng hắt hiu, hai bên đường gập gù những thân cây khẳng khiu, trời lên từ những lùm cỏ dại chằng chịt, rậm um tùm. Một chiếc xe máy loạng choạng phóng tới. Có vẻ như người điều khiển chiếc xe này đang say rượu thì phải, bởi tay lái hằn khá xiêu vẹo, ngoằn ngoèo.

Và rồi cái xe đó đổ kèn ra vệ đường, hất văng cái gã say rượu vào chỗ mấy bụi cây rậm rạp ấy. Gã lồm cồm chực bò dậy, nhưng cơn say lại kéo bệt hẳn xuống, và rồi hẳn nằm im, ngáy khò khò.

Sáng hôm sau, hẳn mở mắt tỉnh giấc bởi những tia nắng sớm lung linh, nhảy múa trên cành, tinh nghịch xuyên qua kẽ lá, rọi vào mặt hẳn chói lóa. Và còn bởi ở phía vườn cây cách đó không xa, mấy con chim chích chòe hoa tự lúc nào đã âm ỉ nhảy múa, hát ca. Chỉ có cảnh vật thì vẫn vắng vẻ, buồn tẻ, chẳng khác gì đêm qua.

Hẳn thấy toàn thân mỏi và đau ê ẩm, có lẽ tại men rượu, và tại cú ngã đêm qua. Hẳn xoay người định chồm dậy thì chợt khựng lại, bởi tay hẳn chạm phải vật gì đó là lạ. Hẳn cầm lên xem. À! Thì ra là một cái lọ, chính xác hơn là một cái lọ cổ. "Sao ở trong bụi rậm lại có cái lọ này nhỉ? - Hẳn tự hỏi rồi đưa cái lọ ra trước mặt ngắm soi. Cái lọ không to lắm, chỉ bằng quả dưa leo, dài dài, cong cong, đầu lọ hơi phình ra, phía dưới cuống lọ lồi lên hai cái cục hình bầu dục to bằng hai quả trứng chim cú lộn.

Hẳn tò mò mở nắp lọ ra rồi xóc xóc. Được một lát, cái lọ run lên bần bật rồi từ đầu lọ phụt ra một luồng khí trắng. Luồng khí ấy tạo thành một đám khói màu nước gạo nhàn nhạt. Khi đám khói nhạt ấy tan đi, hẳn thấy trước mắt mình hiện ra một sinh vật khá cổ quái và kỳ dị: mắt nó to như quả thị, hai bên hàm bạnh ra như đang bị bệnh quai bị, thân hình khắc khổ, gầy gò như thẳng kiết lỵ, cái mặt nó lại dần dần, hết như mặt đứa trẻ con lúc đang rặn ị. Dù rất hoảng loạn nhưng hẳn vẫn cố lấy hết can đảm, mở giọng lắp bắp:

- Mà... mà là ai?

- Con là thần lọ, bị nhốt trong cái lọ này đã mấy trăm năm. Nay may mắn được ân nhân xóc lọ giải thoát, xin ngàn lần đội ơn ân nhân!

- Thần lọ à? Tao đọc truyện chỉ thấy nói đến thần đèn, chứ thần lọ thì tao chưa bao giờ nghe thấy.

- Dạ! Thần đèn là thần chui vào cái đèn, còn con chui vào lọ thì là thần lọ thôi!

- Ủ! Thôi, thần nào cũng được, nhưng mà có cho tao 3 điều ước giống như trong truyện không?

- Có chứ! Ân nhân muốn gì xin cứ nói, nhưng nhớ là chỉ 3 điều thôi nhé!

Hắn đưa tay lên trán ngẫm ngợi, dăm chiêu. Ngẫm ngợi là phải, chả mấy khi được ước, phải ước cái gì cho nó đáng chú. Chợt hắn nhìn thấy con Wave ghê của mình nằm chổng chơ, ngoẹo cổ bên vệ đường, cái vành cong lên, cái yếm vỡ tan, cái đèn cũng nát...

- Tao muốn Miệt Sa Đéc!

- Dạ? Ân nhân nói gì con không hiểu. Có phải ân nhân muốn về thăm miệt vườn Sa Đéc ở Đồng Tháp?

- Không phải! Tao muốn ô tô Miệt Sa Đéc!

- À, hiểu rồi! Là Mercedes! Có ngay đây! Đờ mới nhất nhé!

Dứt lời, thần lọ vẫy vẫy tay, một chiếc Mercedes 4 chỗ cạch cạch hiện ra. Rồi thần lọ lại hỏi:

- Ân nhân có bằng lái ô tô chưa?

- Tao chưa! Bằng xe máy còn chưa có nữa là bằng ô tô!

- Vậy ước có bằng lái ô tô luôn nhé?

- Ừ! Thì đành phải thế thôi, chứ không có bằng mà ra đường cho công an họ xích xe à!

Thần lọ lại vầy vầy tay, cái bằng lái ô tô hiện ra.

- Đây! Bằng của ân nhân đây! Bằng giỏi, ép plastic luôn rồi nhé! Còn điều ước cuối cùng, ân nhân nói luôn đi để con còn đi chơi!

- Cuối tháng này tao sẽ thi công chức vào cục thuế. Mà hãy cho tao thi đỗ nhé!

Thần lọ nghe vậy thì không vầy vầy tay nữa mà cúi xuống với tay nhặt cái lọ dưới đất lên, đưa cho ân nhân, giọng buồn bã:

- Đây! Ân nhân cứ việc nhét con vào lại cái lọ này, đập nắp, rồi vứt trả về chỗ cũ. Chứ cái việc mà ân nhân vừa yêu cầu thì quả thực là quá sức con, con không làm nổi! Nói thật, nếu con mà làm được thì con đã thi vào cục thuế lâu rồi, việc quái gì phải làm cái thằng thần lọ để cho người ta sai khiến chứ!

~~~~~***~~~~~

AI-PHÔN ĐÀ PHẬT!

Chùa Áp Pồ nằm sát bên hồ, trước cổng chùa có cây táo rất to. Vào mùa táo chín, lũ chim thường bay về đây ăn quả. Chúng không ăn cả quả, mà mỗi quả chỉ cắn, chỉ mổ một vài miếng ở gần cuống, thành ra cái chùa này còn có tên gọi là Chùa táo cắn dở.

Trụ trì của chùa Áp Pồ là hòa thượng Thích Ai Phôn, tuổi khoảng ngoài ngũ tuần. Tuy đi tu nhưng thầy vẫn hứng thú với bụi trần, ngày vẫn phải lướt và post status trên Facebook ít nhất 5 lần, nếu không được vậy thì trông thầy lúc nào cũng bồn thần bồn thần, tấn ngân tấn ngân.

Sáng nay cũng thế, thầy cũng đang bần thần lang thang trong sân chùa thì có một chú tiểu từ cổng chạy vội vào...

- Bẩm thầy, có khách ạ!

- Ai vậy?

- Dạ! Là trụ trì Thích Galaxy của chùa SamSung!

- Bảo lão ấy vào đi!

Khách vào, sư thầy mời khách ngồi xuống chiếc bàn đá xinh xắn bên gốc cây chuối mẫn ở góc sân, rồi rót trà vào tách thật đầy, vừa nói vừa đẩy tách trà về phía khách:

- Cơn gió nào đưa ông tới đây?

- À, tôi đi mua con Galaxy S5 nên tiện ghé vào thăm ông. Mà độ này ông bận, hay yếu người mà ít thấy ông post ảnh với status lên Phê thế?

- WiFi chậm! Post một cái ảnh lên phải chờ cả nửa tiếng, mà mỗi lần post là tôi cứ phải post cả chục cái mới đã, thành ra mất toi nửa ngày! Đúng là WiFi chùa mà! Nản!

- Không phải đâu ông! Mạng chậm là do cá mập cắn đứt cáp quang ở biển Đông đấy! Thấy bảo sắp nối lại được rồi. Ông đọc pass tôi vào thử xem nó chậm đến mức nào!

- Không có pass!

- Ông cứ đùa, tôi kết nối nó đang đòi pass đây này!

- Đã bảo là không có pass mà! "Không có pass", viết thường, viết liền, không dấu!

- Rồi, vào được đây rồi! Nhanh vù vù, có chậm tí nào đâu! Điện thoại của ông đều rồi! Mua cái mới đi thôi!

Câu nói đầy khiêu khích ấy của gã trụ trì Thích Galaxy khiến thầy Thích Ai Phôn thấy không vui trong lòng. Đợi khách về, thầy lập tức gọi chú tiểu vào:

- Có tiền không? Cho ta vay mua Ai Phôn 6. Cuối tháng mở hòm công đức ta trả.

- Con làm gì có! Thầy vừa mở hòm công đức tuần trước xong mà giờ đã hết rồi sao?

- Người không thấy mấy hôm rồi ta phải vào viện chăm người ốm suốt hay sao? Tiền thuốc men, thăm nuôi, đi lại, tốn kém lắm!

- Ai nằm viện mà thầy phải vất vả vậy ạ?

- Là người yêu cũ của ta! Bà ấy bị vỡ thành tử cung, hậu quả của việc nạo hút thai nhiều!

- Là người yêu cũ thôi mà, sao thầy phải vất vả thế làm gì?

- Người nói vậy là sai rồi! Chúng ta là người tu hành, sống phải có tình, có nghĩa, có trước, có sau! Hơn nữa, căn bệnh của bà ấy hiện tại cũng bởi do ta mà nên. Thành ra, ta lại càng không thể bỏ mặc. Thế tóm lại là người không có tiền thật à?

- Dạ vâng! Nhưng thầy lo gì, cuối tuần này thầy có lịch cúng cho mẹ con mụ béo đầu làng, lúc ấy, cả tiền cúng lễ, tiền công đức, thầy mua mấy Ai Phôn chả đủ!

- Nhưng tối mai là Ai Phôn 6 về Việt Nam rồi, ta muốn là người đầu tiên đập hộp Ai Phôn 6 ở Việt Nam cơ!

- Sao lại phải là người đầu tiên? Mua chậm vài ngày cũng vẫn thế mà!

- Người đi chơi gái bao giờ chưa? Người có bao giờ tự hỏi tại sao vẫn là con bé ấy nhưng người khách đầu tiên thì phải trả 5 triệu, còn những thằng sau đó chỉ phải trả 5 trăm thôi không? Mà thôi, nói với người chỉ tổ phí lời! Gọi cho mẹ con mẹ béo, bảo là sáng mai làm lễ luôn, khỏi phải đợi đến cuối tuần nữa!

- Vậy sao được ạ! Hôm trước thầy đã bảo chỉ có ngày đó mới tốt, mới cúng được, giờ thầy lại đổi ngày. Mà mai là ngày cực xấu thầy ạ!

- Nói bậy! Mai là ngày ta được đập hộp Ai Phôn, làm sao mà là ngày xấu được!

Đúng 8 giờ sáng hôm sau, mẹ con mẹ béo đã linh kinh mang đồ cúng xếp ngổn ngang ở sân chùa. Chồng mẹ béo chết cách đây mấy tháng, nhưng độ này hay hiện về quậy phá khiến vợ con sống không yên, thế nên mẹ béo mới nhờ thầy làm lễ giúp. Sau mấy giờ đồng hồ liên tục khấn vái, tụng kinh, gõ mõ, khói hương nghi ngút, buổi lễ cũng đã thành công tốt đẹp. Vì thời gian làm lễ khá lâu nên thầy có vẻ hơi mỏi, cúng xong là thầy ngồi ịch xuống cái kệ đá trước cửa điện, lấy vạt áo nâu lau những dòng mồ hôi đang đua nhau chảy trên mặt, trên cổ thầy nhảng nhịt, ngoằn ngoèo. Giọng của mẹ béo cất lên từ phía sau lưng khiến thầy giật mình...

- Dạ! Đây là tiền công làm lễ! Còn đây là tiền công đức cho chùa, con gửi thầy ạ!

- Ủ! Thầy xin!

Thầy nhận tiền rồi sai chú tiểu phụ giúp mẹ con mẹ béo dọn lễ, mang vàng mã ra góc chùa để hóa. Nhân lúc chỉ có hai thầy trò, chú tiểu mới hỏi thầy, kèm theo nụ cười bí hiểm:

- Đủ tiền rồi, vậy lát ra mua luôn chứ thầy?

- Chưa! Ta vừa gọi điện hỏi rồi, nó bảo sớm nhất là 6 giờ chiều nay mới có!

Nói rồi, thầy cũng giúp một tay cùng chú tiểu khênh cái mâm vàng mã ra chỗ mẹ con mụ béo. Lúc này thầy mới để ý là trên cái mâm vàng mã còn có mấy cái hộp giấy hình chữ nhật, dài dài, nhỏ nhỏ, nhìn y hệt điện thoại. Thầy lấy làm lạ lắm, liền hỏi mụ béo:

- Con đốt cả điện thoại cho chồng à?

- Dạ vâng! Ai Phôn đẩy thầy ạ! Lão chồng con hồi sống thích Ai Phôn, giờ chết rồi hiện hồn về chẳng hỏi thăm vợ con được câu gì, chỉ túm cổ con rồi mồm gào lên "Ai Phôn! Ai Phôn!". Con mà không đốt cho lão ấy thì chắc lão ấy không chịu để con yên! Mà đốt bây giờ thì liệu khi nào chồng con ở dưới đó sẽ nhận được thầy nhỉ?

- Sớm nhất là 6 giờ chiều nay, con ạ!

~~~~~***~~~~~

CÔ LÁI ĐÒ BẾN HẠ

Làng này có hai cái bến: bến Thượng và bến Hạ. Hai bến đều ở đoạn ngã ba, cỏ mọc rậm rạp um tùm. Dấu đò bến Thượng to hơn, cứng hơn, dài hơn, cong hơn,

còn đò bến Hạ thì nhỏ hơn, mềm hơn, nhũn hơn, nhưng khách vẫn không thích đi đò bến Thượng, bởi lái đò ở bến Thượng là một mụ béo như con tượng, tính tình dở dờ ương ương, mồm rộng ngoác như cái loa phát thanh của phường, mặt sần sùi toàn những mụn đầu trắng, tẩy sừng, to bằng hạt đậu tương. Tóm lại là nhìn không dễ thương. Trong khi cô lái đò ở bến Hạ thì ngược lại: khuôn mặt trái xoan, vóc dáng nhẹ nhàng, giọng nói dịu dàng, đặc biệt là mái tóc dài óng ả, lúc nào cũng buông xõa, bay bay bành bồng trong gió sông chiều mênh mang.

Việc khách thích đi dò bến Hạ hơn cũng là điều dễ hiểu. Ví như bạn mơ mình lạc vào một hoang đảo, bạn thấy một cô gái rất xinh đẹp, bạn đuổi theo cô ấy mấy vòng quanh bãi cát; và ví như bạn cũng mơ mình lạc vào một hoang đảo, nhưng bạn lại thấy một con tinh tinh, nó nhe răng, giơ móng chồm tới rồi đuổi theo bạn, bạn cũng chạy mấy vòng quanh bãi cát. Vậy bạn thích giấc mơ nào hơn, dù cả hai trường hợp này về bản chất là giống nhau, bởi bạn đều phải chạy mấy vòng quanh bãi cát, đều mất sức, đều vã mồ hôi?

Việc qua dò cũng thế, bến Thượng hay bến Hạ thì cũng đều ngồi lên dò và qua sông, nhưng rõ ràng: xúc cảm và hứng thú là khác nhau. Mà người đời thì sống nặng về xúc cảm: một ánh mắt tình tứ, lá lơi của một ả đàn bà xa lạ cũng có thể khiến một gã đàn ông thao thức mất ngủ mấy đêm ròng; một nụ cười của người con gái mình đang theo đuổi cũng có thể khiến chàng trai thấy như nắng hừng trong lòng dầu rằng anh ta đã đứng dầm mưa đợi nàng từ chập tối. Đây không phải là xúc cảm thì là gì? Và nhất là mấy cậu thanh niên trẻ trung, đang giai đoạn cần tìm vợ, kiếm người yêu, thì cái thứ xúc cảm ấy nó lại đương đạt độ căng tràn, dào dạt nhất.

Bởi vậy, con dò bến Hạ hiếm khi được ngồi nghỉ, chưa cập bến này thì đã có khách đợi ở bến kia. Trong khi đó, cái dò bến Thượng thì cứ nằm chỏng chơ, bơ vơ, ngày cùng lắm được một hai chuyến, mà chủ yếu là chở lợn, chở gà, hoặc gạch ngói, đất cát, những thứ mà dò bến Hạ không bao giờ nhận chở.

Cô lái dò bến Hạ năm nay tròn mười tám tuổi, cái tuổi mà cứ bước ra đường là có chim theo, ong đuổi. Đã vậy cô lại còn xinh đẹp, chăm chỉ, dịu hiền, thành ra những kẻ sẵn sàng quỳ gối cả ngày trời chỉ để một lần được nhìn thấy cô mỉm cười, những kẻ muốn đêm đêm được cùng cô đầu ấp tay gối, cùng cô đi đến hết cuộc đời thì có xếp hàng chém cả ngày không hết, bởi chúng nhiều như gió trên trời, và sum suê như những ngọn thài lài mọc

hoang trên bãi, nơi đàn chó trong làng này, và mấy làng lân cận thường hay ra đây tụ tập, vui chơi.

Khách dò cũng là người đời, mà người đời thì đủ loại, có tốt, có xấu, có người đứng đắn, và cũng không ít kẻ ong ve. Nhưng kệ, họ trêu gì, tán tỉnh, lả lơi gì, thì cô cũng chỉ gượng cười, quay mặt về phía cuối sông thẹn thùng, e lệ, chẳng mở lòng, cũng chẳng nồng nhiệt với ai bao giờ. Không hiểu vì lo không có ai chăm sóc bố mẹ già, hay vì ước mơ, khát khao của cuộc đời còn xa, còn chưa thỏa, nên cô vẫn chẳng màng đến chữ "yêu", vẫn khép chặt cửa lòng, mặc cho bên ngoài bao kẻ kêu gào, bao chàng đeo đuổi, liêu xiêu.

Còn nhớ hôm ấy, một buổi chiều với ánh hoàng hôn nhuộm hồng bên sông, với những cánh chim chiều chằng vằng quay về nơi tổ ấm, một chàng lãng tử với mái tóc dài bồng bềnh bước xuống đò. Ánh mắt chàng làm cô lái đò bối rối, bởi nó có chút gì hoang dại và cháy bỏng. Chàng chẳng nói gì, cứ nhìn cô say đắm mãi. Cho đến tận khi con đò đã ra tới giữa dòng, mới nghe chàng ngật ngừng cất giọng:

- Cả chiều qua, ta đã đứng ở bên sông ngắm nàng. Hôm nay ta qua đò, cũng chỉ cốt được nói chuyện với nàng, chứ thực ra ta không có nhu cầu qua sông làm gì cả!

- Dạ! Chàng có nhu cầu hay không em không quan tâm. Chỉ cần chàng trả tiền cho em đầy đủ là được rồi!

- Tất nhiên ta sẽ trả! Mà đang nói chuyện lãng mạn, sao nàng lại nhắc đến chuyện tiền bạc tầm thường ấy ở đây?

- Tại trước cũng có mấy thằng giống chàng, đi đò xong không trả tiền, lấy lý do rằng chúng chẳng có việc gì cần qua sông cả, nếu thích cứ việc chờ chúng quay trở lại chỗ cũ, coi như chúng chưa lên đò...

- Trông ta giống mấy thằng mất dạy ấy sao?

- Dạ! Tóc thì không giống, nhưng mặt thì hơi hơi! Vậy chàng là...?

- Ta là nhà thơ. Chiều qua, tình cờ đi qua đây và được thấy nàng, rồi cảm xúc dâng trào, ta đã viết thành thơ. Ta đọc nàng nghe nhé?

Nói rồi, chàng nhà thơ sột soạt moi tờ giấy trong túi áo ra, cất giọng ngâm nga:

"Lòng anh thấp thỏm bồn chồn

Khi em phì phạch rửa lời bên sông

Anh vờ giả bộ như không

Chuồn sau đống gạch chống mông lên dòm"

Đọc xong, chàng nhà thơ không nhìn vào mắt cô lái đò mà lại nhìn về tận cuối dòng sông, nơi phía thượng nguồn xa xăm, ngại ngùng như lần trốn ánh mắt ngưỡng mộ của cô lái.

- Bài thơ hay quá! Nhưng...

- Nhưng sao?

- Nhưng "rửa lời" là gì hả chàng?

- Là rửa xoong lời ấy!

- À, vậy phải là "nồi", chàng viết sai chính tả rồi!

- Thơ hay cốt ở cái tứ, cái tình, chứ chính tả thì quan trọng gì!

Rồi đò cập bến. Chàng nhà thơ nhìn cô lái đò với ánh mắt đầy lưu luyến. Chàng tiến lại gần cô, dúm vào tay cô tờ giấy có ghi bài thơ ấy:

- Tặng em đây! Nếu em thích, mỗi ngày anh sẽ viết tặng em một bài!

Dứt lời, chàng bước lên bờ, bóng chàng khật khừ, khuất dần sau rặng tre xanh mượt dọc triền đê. Cô lái đò cũng tắt tả khua chèo đưa đò quay lại bến, nơi có khách đã đứng gọi tự bao giờ. Đò ra đến giữa dòng, cô lái đò vo tròn tờ giấy trong tay rồi ném xuống sông. Mẩu giấy bập bênh, dập dềnh trong con nước mênh mông...

Một lần khác, lại một chàng lãng tử khác xuống đò, với áo sơ mi phanh cúc đầy vẻ phong trần, mái tóc vàng hươ nhuộm màu nắng gió, cặp lông mày rậm làm sâu thêm đôi mắt chàng đắm đuối, đa tình. Cô lái đò đoán rằng anh chàng này là họa sĩ, bởi anh mang theo bên mình một cái túi với bút vẽ, màu vẽ thò ra lổm nhổm, nhuộm nhem, thêm cả cuộn giấy vẽ tròn tròn, dài dài, vắt qua vai, nhìn như Tôn Ngộ Không đang đeo gậy như ý.

Chàng họa sĩ chẳng nói gì, chỉ ngồi im lìm ngắm những con sóng lăn tăn trên mặt nước êm đềm. Đò ra đến giữa dòng, chàng họa sĩ mới lôi từ trong túi ra một bức tranh.

- Tặng em đây!
- Cảm ơn anh! Bức tranh này tên là gì vậy ạ?
- "Chú chim chiền chiện nhảy nhót trên cây ớt chỉ thiên".
- Tên dài thế anh?
- Dài thì mới diễn tả hết ý nghĩa của bức tranh em ạ!
- Chim đâu anh?
- Chim đây!
- Chim bé thế? Em nhìn cứ tưởng quả ớt!
- Em đừng chú quan! Ớt nhỏ nhưng rất cay, chim bé nhưng rất hay!

Và rồi đò cập bến, chàng họa sĩ, tuy chân đã lên bờ mà giọng thì vẫn quyến luyến, ngẩn ngơ:

- Nếu em thích, mỗi hôm anh sẽ vẽ tặng em một bức!

Cô lái đò không nói gì, lặng lẽ khua chèo quay ngược về bờ kia đón khách. Ra đến giữa dòng, cô vo tròn bức tranh rồi ném xuống sông. Bức tranh bập bênh, dập dềnh trong con nước mênh mông...

Một lần khác, lại một chàng nghệ sĩ khác, tay xách đàn ghita, tay vuốt áng tóc bông bênh trước mặt lòa xòa, rồi dong dả bước xuống đò. Và lại là cái ánh mắt đa tình nhìn cô đắm đuối. Có phải những người nghệ sĩ, khi nhìn gái, mắt thẳng nào cũng thế?

Người đời cứ nghĩ rằng nghệ sĩ phải là nhà thơ, nhạc sĩ, họa sĩ... Không phải thế! Chỉ cần biết yêu cái đẹp thì đã có thể gọi là nghệ sĩ rồi! Vậy nên, những thằng đàn ông mê gái đẹp không phải là xấu, không phải dê, mà họ là nghệ sĩ. Nếu xét trên tiêu chí này, thì bây giờ phi xe ra ngõ không cần thận là đắm vào nghệ sĩ, ngồi quán trà đá cũng vinh hạnh được ngồi cùng nghệ sĩ, và vào nhà nghỉ thì đương nhiên, gặp toàn nghệ sĩ. Tất nhiên, dù là nghệ sĩ thì cũng phải có chừng mực, phải biết kiềm chế, chứ đừng để phải hầu tòa, phải vào tù về tội hiếp dâm, quấy rối chị em, vậy nó hổ danh người nghệ sĩ lắm!

Quay trở lại với chàng nghệ sĩ xách ghita qua đò hôm ấy. Chàng lên đò thì cũng ngồi im, quay mặt về phía cô lái đò rồi ngấm nàng đắm đuối. Lúc ra đến giữa dòng, chàng nghệ sĩ ôm đàn, giọng dịu dàng:

- Anh hát tặng em một bài nhé?

Nói rồi, chàng múa những ngón tay điêu luyện trên cây đàn. Tay trái chàng vuốt ve, day day, ấn ấn, tay phải chàng móc, chàng gẩy liên hồi, khiến từng nốt nhạc nảy lên, nong nòn, da diết, rồi giọng hát chàng cất lên tha thiết...

"Năng Sài Gòn, em đi mà chột mắt. Bởi vì em, mặc áo lòì cả ti. Anh vẫn yêu, kiểu áo ấy vô cùng. Anh rất yêu, loại áo ấy em ơi..."

Trên con sông chiều mênh mang êm mát, tiếng hát trong vắt, và tiếng đàn réo rắt của chàng nghệ sĩ dường như quyện vào nhau, theo sóng, theo gió bay cao và vang xa mãi. Nhưng rồi đò vẫn phải cập bến, và chàng nghệ sĩ lại bịn rịn, không nỡ bước lên bờ. Chàng bỏ lại cây đàn trên thuyền, giọng đầy xao xuyến:

- Tặng em cây đàn, nếu em muốn, ngày nào anh cũng qua đây hát cho em nghe!

Cô lái đò ngược ngược khua chèo, con đò lững lờ rời bến bỏ lại chàng trai trên bờ xao xác, ngẩn ngơ. Ra đến giữa dòng, cô lái đò quăng cái đàn xuống sông. Chiếc đàn bập bênh, dập dềnh trong con nước mênh mông...

Rồi một hôm, có một gã đàn ông xuống đò. Gã này chắc chắn không phải nghệ sĩ, bởi nhìn gã thô kệch, người lùn tịt, béo ục ạch. Tay, chân, đùi, cổ gã gân gân toàn thịt. Gã cũng chẳng thèm nhìn cô lái đò đăm đũa như mấy tay nghệ sĩ mà ngồi tít tận mũi đò, quay lưng lại phía cô, chẳng cười, chẳng nói, lạnh nhạt, hững hờ. Lúc đò cập bến, gã đi qua cô, rồi từ từ tháo sợi dây chuyền to như cái rễ đa ở trên cổ gã ra, dúi vào tay cô gái, giọng ai ái:

- Tặng em! Nếu em thích, mỗi ngày anh sẽ mang cho em một sợi!

Dứt lời, gã lùn đó ì ạch bước lên bờ. Cô lái đò khua chèo, con đò nghiêng ngả, trông tránh rời bến. Ra đến giữa dòng, cô lái đò vung tay quăng sợi dây chuyền xuống sông. Nhưng cô đã kịp rút tay lại, rồi nghĩ thầm: "Mẫu giấy, bức tranh, hay cây đàn mà quăng xuống thì nó còn nổi bồng bênh, chứ cái dây này mà quăng xuống là nó chìm mất tiêu". Rồi cô

cho đò về bến, nhưng không đón khách nữa mà neo đò vào cái sào tre cắm bên bờ. Hôm nay, cô lái đò nghỉ sớm.

Hôm sau, gã lùn tịt lại qua đò, hôm sau nữa lại qua, và gã giữ đúng lời hứa: mỗi hôm một sợi. Sang ngày thứ 3, lúc cập bến, không hiểu sao cô lái đò không cho đò quay về đón khách như thường lệ mà lại theo chân gã lùn tịt đó lên bờ, men theo triền đê rồi cả hai chui tọt vào chỗ mấy bụi tre rậm rạp, um tùm, bỏ mặc con đò một mình đứng đó lẻ loi, mặc cho gió sông chiều vẫn thổi vào lao xao làm rặng tre uốn éo, rì rào, và mặc cho sóng vẫn vỗ từng đợt đều đặn vào bờ ì oạp, nhóc nhách, đập dềnh...

Vậy là cũng từ hôm đó, cô lái bỏ bến theo chồng, bỏ bao chàng nghệ sĩ ngẩn ngơ, bỏ con đò hiu hắt, chông chơ. Sau đám cưới, cô lái cùng chồng về quê thăm cha mẹ, và phải đi qua bến Hạ. Con đò hôm nào vẫn cắm sào nằm đó bơ vơ. Gã chồng lùn tịt của cô gái thấy vậy liền bảo vợ:

- Em lại chèo đò đưa anh qua sông chứ?

- Thôi! Cái váy trắng tinh thể này, em mà chèo đò thì bán hết!

- Vậy mình lên bến Thượng, đi đò của mẹ béo nhé?

- Đò ấy chỉ chở lợn thôi!

- Biết vậy, nhưng mình có tiền mà! Trả thêm cho mẹ ấy vài đồng, chắc mẹ ấy sẽ chở mình thôi!

- Ủ! Cũng phải!

Vừa nói, cô lái đò vừa men xuống bến, bẻ gục cái sào, giật tung sợi dây đang néo con đò. Rồi cô chạy lên khoác tay, gục đầu vào vai chồng, rảo bước trên triền đê thông dong. Con đò, do không còn sợi dây néo, nó tròn trành xoay vòng vòng, gió đã đưa nó ra giữa dòng, bập bênh, đập dềnh trong con nước mênh mông...

~~~~~***~~~~~

CHÍ PHÈO VÀ FACEBOOK

Có lẽ hầu hết những người dùng Internet đều có ít nhất một tài khoản Facebook. Nói ít nhất là bởi nhiều người sở hữu tới vài ba cái tài khoản khác nhau. Ngay như tôi đây còn có hẳn hai cái: một dùng để đăng ảnh vợ, một dùng để đăng ảnh khi. Nhà tôi có nuôi một con khi đọt, nó rất khôn và đáng yêu, tôi thường chơi đùa và chụp ảnh cho nó.

Hồi trước thì tôi chỉ có một tài khoản thôi, dùng để đăng chung cả ảnh vợ lẫn ảnh khi. Nhưng vì có nhiều người sau khi xem ảnh cứ hỏi "đâu là vợ mà? đâu là khi?", làm tôi lại mất công giải thích, rồi phải ghi chú rõ ràng dưới mỗi bức hình rằng đây là vợ tôi, đây là khi, thành ra rất mất thời gian và mệt người. Do vậy tôi quyết định tạo thêm một tài khoản khác cho vợ, không để vợ dùng ké tài khoản của khi nữa.

Tôi rất nóng tính, cứ thẳng nào nói hơi khó nghe là tôi chửi, chửi xong thì tôi đánh, thành ra mấy cái tổ chức đoàn thể hay là mấy nhóm đồng niên, đồng ngũ, mấy hội sinh vật cảnh, hội bia, hội rượu đều không muốn cho tôi tham gia cùng, vì họ sợ bị chửi, bị đánh. Chẳng biết từ lúc nào tôi bị tách biệt khỏi tập thể, sống đơn độc, lủi thủi. Thế nhưng từ ngày chơi Facebook, tôi đã không còn cái cảm giác bị tập thể xa lánh nữa, bởi mỗi lần mở Facebook ra, tôi đều nhận được hàng chục thông báo kiểu như: "Thầy Tu đã mời bạn tham gia vào Hội những người phát rồ vì Ngọc Trinh"; "Đạt Một Lít đã thêm bạn vào nhóm công khai quay tay ngoài công viên"; "Trất Minh mời bạn tham gia vào Hội những người quyết giữ gìn trình tiết cho đêm tân hôn"...

Đương nhiên là tất cả những lời mời ấy tôi đều đồng ý hết. Người ta có quý mình thì người ta mới mời, vậy mà mình lại không tham gia thì có phải là phụ lòng người ta không? Hơn nữa tham gia vào những tổ chức, đoàn thể ấy sẽ khiến cuộc sống của chúng ta tốt đẹp hơn, ý nghĩa hơn.

Và cũng từ ngày có Facebook thì mỗi lần sinh nhật, tôi đều nhận được rất nhiều lời chúc mừng từ bạn bè. Có những người mấy chục năm nay chả bao giờ chúc mừng thì giờ cũng chúc mừng. Thật là vui quá! Nếu không nhờ Facebook thì có lẽ tôi chết họ cũng chẳng biết chứ nói gì đến sinh nhật.

Có lần, Facebook của tôi hiện lên thông báo rằng: "Tú Bi đã thêm một ảnh có mặt vợ bạn". Tôi tò mò và thấy lạ lắm. Tú Bi là đứa nào? Vợ tôi cho nó chụp ảnh lúc nào mà nó lại đăng được cái ảnh có mặt vợ tôi? Tôi lập tức click vào để xem ảnh. Thì ra, thằng này là chủ trang trại lợn, nó đăng hình để quảng cáo lợn giống. Cái đấy cũng bình thường thôi, nhưng bực mình ở chỗ là cái ảnh ấy chụp toàn lợn, 10 con đứng thẳng hàng tăm tắp. Tôi đã nhìn kỹ mặt từng con một rồi, rõ ràng là không hề có mặt vợ tôi ở đó.

Ở đầu làng tôi có cô Ngát, là cave hết đất bị mấy tiệm mát-xa và karaoke nó cho nghỉ việc nên đành về nhà làm bánh tráng trộn bán. Hằng ngày đi bán hàng, cô Ngát vẫn trang điểm và mặc mấy bộ trang phục tươi mát mà hồi còn làm ở quán mát-xa cô ấy hay mặc. Ấy thế mà cô ấy đột nhiên nổi tiếng ầm ầm, trên Facebook xuất hiện nhan nhản các bài báo và hình ảnh của cô ấy với cái tí tít thật ấn tượng: "Cư dân mạng phát sốt vì hót-gơn bánh tráng trộn có khuôn mặt đàn thộn". Chưa hết, vài hôm nữa lại đến lượt thằng cháu tôi nổi tiếng bởi một bài báo có cái tí tít: "Hót-boi 9x bán xúc xích lấy tiền tiêm chích được cư dân mạng yêu thích".

Vẫn chưa hết, hôm U19 Việt Nam đá chung kết với Nhật, mẹ vợ tôi thấy các cháu ấy đá hay quá nên quyết định gom hết tiền vàng đặt cửa Việt Nam thắng. Thế nên lúc hết trận, Việt Nam thua, bà ấy xót tiền quá khóc ngon lành ngay trên sân. Tivi quay được cảnh đó, vậy là hôm sau mẹ vợ tôi nổi tiếng luôn, họ giật tí tít là: "Hót-gơn béo múp khóc mắt sưng húp vì U19 Việt Nam để tuột mất cúp".

Nhưng đừng thấy vậy mà nghĩ rằng nổi tiếng là dễ nhé! Không dễ đâu! Ngay như tôi đây, hôm trước tôi xem trận khai mạc giải bóng đá nữ vô địch quốc gia giữa Phong Phú Hà Nam gặp Gang Thép Thái Nguyên. Ti số

trận đó là bao nhiêu thì tôi không biết, chỉ biết là lúc đứng dậy đi về tôi bị vấp phải viên gạch tóe máu, tôi đau quá ngồi ôm chân khóc ngon lành. Vừa khóc tôi vừa nhìn camera và chắc hẳn quả này kiểu gì cũng được lên tivi, nhất là khi cả cái khán đài B này có mỗi mình tôi, nó không quay tôi thì còn quay ai nữa? Ấy thế mà nó không quay thật. Có lẽ tại cái số tôi chưa thể nổi tiếng.

Chắc bạn không còn lạ gì với cái cụm từ cư dân mạng. Nếu tra cụm từ này trên Google, bạn sẽ thấy hàng vạn các kết quả kiểu như: cư dân mạng phần nộ, cư dân mạng bất bình, cư dân mạng ném đá... Vậy suy ra, cư dân mạng là những kẻ rất nóng tính, hung hăng (nên dễ phần nộ, bất bình) và ưa bạo lực (nên thích ném đá). Tuy hung hăng và ưa bạo lực vậy nhưng sức khỏe của cư dân mạng không được tốt lắm, họ rất hay bị ốm, cứ vài hôm ta lại thấy "cư dân mạng phát sốt", vài hôm nữa lại "cư dân mạng phát sốt".

Nhưng không thể phủ nhận là cư dân mạng có trái tim nhân hậu và tấm lòng đồng cảm, yêu thương đồng loại vô bờ bến. Hôm trước, một thằng bạn tôi đăng cái ảnh chụp nó đang cười toe toét khi đi ngắm tuyết trên Sapa, sau lưng nó là rừng băng tuyết đẹp lung linh, trắng xóa. Vậy là lập tức nó bị cư dân mạng chửi cho té tát, nào là: "Đồ vô tâm, trong khi băng tuyết phá hoại cây cối mùa màng, trâu bò của bà con dân tộc chết hàng loạt mà mày còn chụp ảnh cười hả hê được sao?"; "Thằng vô học. Mày hãy nhìn các em nhỏ miền núi đi, co ro trong bộ quần áo rách rưới, da thịt tím bầm vì lạnh giá, vậy mà mày vẫn đứng đó tự sướng vui vẻ được à? Mày có trái tim hay không?".

Một đứa khác thì hưởng ứng phong trào dội nước đá lên đầu, nó quay clip lại rồi up lên, và cũng lập tức bị cư dân mạng chửi cho, nào là: "trong khi người dân châu Phi đang thiếu nước sạch, phải múc nước cống rãnh lên để ăn thì mày lại đem dội nước lên đầu à?"; "Mày có biết ở Tây Nguyên, những khu vườn cà phê của bà con đang nứt nẻ, đang chết khô vì hạn hán,

vì nắng cháy không? Vậy mà mày nữ cầm xô nước ấy dội lên đầu mày sao? Bố mẹ mày thật vô phúc sinh ra một đứa như mày".

Ngay như tôi đây cũng đã từng bị cư dân mạng chửi. Là vì lần ấy tôi ăn tiết canh bị tiêu chảy, ngồi cả buổi trong nhà vệ sinh nên buồn quá mới chụp ảnh rồi up lên Facebook. Và lập tức cư dân mạng nhảy vào chửi: "Thằng vô tâm! Mày có biết bao nhiêu người đang bị táo bón, rặn cả ngày không ra được một cục hay không? Vậy mà mày còn khoe mày bị tiêu chảy à? Mày cười trên nỗi đau của người ta à? Thằng mất dạy!".

Em trai tôi đang tán tỉnh một con bé khá xinh. Con bé này thì lại là fan cuồng của Facebook. Cái cuồng của nó thể hiện ở chỗ nó up status suốt ngày. Cứ khoảng 8h sáng là thấy nó up status: "Ôi, giờ mới ngủ dậy! Đêm qua mơ giấc mơ đẹp quá!". 10h nó up cái tiếp theo: "đi chợ đây". 12h: "ăn trưa đây". 1h: "ngủ trưa đây". 5h chiều: "ngủ trưa dậy rồi". 6h chiều: "đi tắm đây". 10h đêm: "đi ngủ đây". Và sáng hôm sau, đúng 8h, nó lại up lại y nguyên mấy cái status của hôm trước theo đúng trình tự ấy.

Có lẽ mọi người đã ngán mấy cái status của em đó quá rồi thì phải, nên chả thấy ai like hay còm-men gì cả. Thằng em tôi thấy thương quá, với lại đang tán tỉnh nhau nữa, nên mới tặc lưỡi còm-men một cái cho em ấy vui:

- "Em ngủ thì tốt rồi, nhưng còn chế độ ăn uống nên xem lại".

Con bé reply ngay:

- "Tại sao hả anh?"

- "Thì mấy hôm rồi chỉ thấy em ngủ, ăn, tắm, rồi ngủ, chưa thấy em đi ị gì cả. Mấy ngày mà không đi ị thì là dấu hiệu của táo bón đấy, không nên chủ quan em ạ!".

Sau hôm đó, tôi thấy mặt thẳng em tôi buồn buồn. Hỏi thì nó bảo là con bé đó chặn nick nó rồi.

Bạn nào giận mình và chửi mình thì mình cũng chịu, nhưng mình phải nói thật thế này: Ngoài cái thẳng nào đang tán tỉnh bạn ra thì trong list friend của bạn, liệu có bao nhiêu người quan tâm đến việc bạn dậy lúc nào, ngủ lúc nào, tắm lúc nào? Vậy mà tại sao các bạn cứ đập những cái đó vào mặt họ, bắt họ phải đọc? Bạn lại định nói rằng Facebook là trang cá nhân, bạn thích nói gì, thích up gì là quyền của bạn, ai không thích thì đừng đọc hả? Vậy nếu bạn có thẳng hàng xóm, nửa đêm nó hát karaoke, mở loa to ùng ùng rồi chĩa sang nhà bạn, bạn phàn nàn thì nó bảo rằng đó là nhà riêng của nó, nó thích hát thì hát, bạn không thích thì đừng nghe. Lúc đó bạn thấy sao?

Bạn lại định nói rằng Facebook khác, vì Facebook có chức năng chặn? Đúng, không thích thì cứ chặn! Nhưng nếu như vậy thì tuyệt tình quá! Mà cái việc tuyệt tình như thế thì không phải ai cũng muốn làm. Bởi khi ai đó đã chặn bạn tức là người ấy muốn nói với bạn rằng: "biển đi, đừng làm phiền tôi nữa!". Và dù là không muốn thì mình nghĩ là sớm muộn người ta cũng phải làm cái việc tuyệt tình đó khi mà sức chịu đựng của họ đã đi quá giới hạn. Còn bạn, nếu biết cái việc bạn đang làm khiến người khác khó chịu mà bạn vẫn làm thì thôi, không nói nữa, vì cái đó nó thuộc phạm trù khác rồi.

Mình nghĩ, Facebook giống như bia rượu. Uống ít, uống đủ thì vui, uống nhiều, uống quá thì thành nát, thành dặt dẹo. Và cái khó nó nằm ở chỗ: uống bao nhiêu thì gọi là đủ, là vui? Có lẽ vì vậy cho nên, cuộc đời này vẫn còn đầy những thẳng Chí Phèo, nát rượu.

~~~~~***~~~~~

NHỮNG THẲNG CHỒNG VÔ TÂM

"Ăn cơm trước kêng" là một vấn đề mà dù xã hội không khuyến khích thì nó vẫn tồn tại và có vẻ như ngày càng được bảo tồn và phát huy mạnh mẽ. Nhưng vấn đề nào cũng thế, có người ủng hộ thì ắt có kẻ phản đối. Vậy với cái việc "Ăn cơm trước kêng" này thì ai ủng hộ? Và ai phản đối?

Những người phản đối gay gắt nhất hẳn là những thế hệ lớn tuổi, đặc biệt là các bậc ông bà, cha mẹ có con gái, cháu gái đang ở tuổi yêu, tuổi lấy chồng. Họ phản đối là phải, bởi họ sợ. Như đứa cháu gái tôi đấy, toàn nói dối bố mẹ là sang nhà cái Thủy, nhưng rồi ngoằn ngoèo lại chui tọt vào nhà nghỉ; bảo là đi lao động ở trên trường, nhưng kỳ thực lại là lao động trên giường. Giờ, bụng nó to bằng cái rương, bố mẹ nó buồn khổ, suy sụp, nhìn rất thương!

Ở chiều ngược lại, những người ủng hộ quyết liệt nhất cho vấn đề này chính là mấy cậu thanh niên. Họ bày tỏ quan điểm của mình một cách say sưa và lộ liễu, nhất là khi ở bên bạn gái trong một không gian kín đáo, riêng tư, chỉ có hai người, đặc biệt là khi bạn gái của anh ấy có dấu hiệu lưỡng lự, phân vân, chưa biết theo phe nào...

- Sao em cứ phải lăn tăn thế nhỉ? Giờ còn mấy ai quan trọng chuyện trinh tiết nữa đâu!

- Nhưng bố em bảo cơm không ăn thì gạo còn đó!

- Nói vớ vẩn! Cơm không ăn thì để nó sẽ thiu, sẽ hỏng, làm sao mà còn đó được. Gạo chỉ còn đó khi chưa nấu, chứ đã nấu rồi thì phải ăn, cũng giống như đã yêu thì phải...

- Nhưng mẹ em cấm!

- Vì ngày xưa mẹ bị ông ngoại cấm, nên giờ, mẹ cay cú mới trút giận lên em thôi. Tại sao em lại cam chịu làm cái thớt để mẹ chém trong khi ông ngoại em là con cá thì lại không bị chém? Em đừng dại dột đi vào vết xe đổ của mẹ!

- Vậy giờ em phải làm sao đây?

- Em không cần phải làm gì cả, chỉ cần nằm im thôi!

Ở trường hợp này, các cô gái, nếu không có lập trường vững vàng, thường sẽ là kẻ đứng giữa. Một bên là những lời khuyên răn, cấm cản của cha mẹ, còn một bên là những luận điểm, luận cứ hùng hồn, kết hợp với những hành động khiêu khích của bạn trai hòng lôi kéo cô gái về phía mình. Cuộc chiến này có vẻ như không được công bằng, không được cân sức cho lắm, bởi trong những lúc gay cấn nhất, những lúc mà căng thẳng được đẩy lên đến tột độ, lúc mà sự thắng thua chỉ được quyết định trong tích tắc thì bố mẹ lại không thể ở bên cạnh cô ấy để đưa ra lời khuyên bảo, chỉ có mỗi anh người yêu đang tấn công cô ấy tới tấp, không chỉ bằng lời nói mà còn bằng hành động, không chỉ bằng mồm mà còn cả bằng tay chân, súng ống.

Và phần thắng hầu hết nghiêng về ai thì chắc các bạn cũng biết. Rồi khi cơm đã ăn xong, vẫn còn vài hạt vương trên mép, khi chần chiếu đã nhàu nhĩ, ngổn ngang, thì những lời khuyên răn của cha mẹ, có thể, lúc ấy mới lại ùa về ngập ngụa trong đầu cô gái, nhưng cũng chỉ về một lát thôi, rồi nó lại bay đi ngay, bởi từ phía sau, anh chàng người yêu đã vòng cánh tay ấm áp qua cơ thể trần trụi, nguyên sơ, nóng hầm hập, thi thoảng vẫn còn run lên bần bật của cô gái, rồi ghé tai thì thầm, êm ái:

- Em lăn tăn làm gì, giờ còn mấy ai quan trọng chuyện trinh tiết nữa đâu!

"Có lẽ đúng vậy thật!" - Cô gái nghĩ thầm. Và cái suy nghĩ đó sẽ là mặc nhiên trong đầu cô gái, không khiến cô ấy thêm một lần nào phải nhớ đến nó, phải trăn trở, lăn tăn với nó nếu như người đàn ông cô ấy lấy làm chồng chính là cái người đã vòng tay ra ôm cô ấy sau cuộc chiến và thì thầm vào tai cô ấy những lời nghe thật nhẹ nhàng ấy. Thế nhưng nếu người đàn ông cô ấy sắp lấy làm chồng và cái gã đã vòng tay ra ôm cô sau cái lần

đầu tiên ấy không phải là một thì sao? Thì tất nhiên, cái lẩn tẩn đó sẽ quay lại, không ít thì nhiều. Và ít hay nhiều sẽ phụ thuộc vào người đàn ông cô ấy sắp lấy.

Nếu chồng cô ấy có suy nghĩ giống như cái anh chàng người yêu năm xưa thì tốt rồi, chả còn gì phải lẩn tẩn. Nhưng nếu không giống thì sao?

Không phải cô gái nào cũng đủ can đảm hỏi chồng sắp cưới của mình rằng: "Em không còn trinh nữa, anh có muốn cưới em không?". Những cô gái đủ can đảm để hỏi câu đó thì tôi không nói tới ở đây, bởi hỏi thế thì hết chuyện rồi, hên xui, 50/50. Thế còn những cô gái không đủ can đảm để hỏi? Thì họ sẽ có hai lựa chọn. Lựa chọn thứ nhất là kệ, cứ lẳng lặng lên giường với nhau, rồi tùy xem thái độ của anh ấy thế nào. Cái này cũng lại hên xui, 50/50. Lựa chọn thứ hai có độ an toàn cao hơn, nhưng tốn kém hơn, và day dứt lương tâm hơn, ấy là đi làm lại màng trinh để qua mặt chồng.

Làm lại màng trinh cũng có nhiều lựa chọn, bạn có thể mua màng trinh của Tàu để đặt vào. Loại màng này được mấy người hàng rong chào bán nhan nhản ngoài chợ giời với giá vài trăm ngàn, mua hai màng được khuyến mại thêm một màng. Cách này ưu điểm là tiết kiệm, còn nhược điểm là dễ bị rơi ra trong lúc hành sự. Chú ý, nếu phát hiện màng bị rơi ra, phải khéo léo xoay sở, che chắn, không để chồng phát hiện, rồi nhanh tay nhặt lên và giấu đi. Sau đó, lấy lý do buồn tè, đi vào nhà vệ sinh, lập tức nhét màng lại vị trí cũ, đồng thời quay ngay trở lại giường để tiếp tục nhiệm vụ, không nên để chồng đợi lâu sẽ sinh nghi ngờ.

Muốn cho chắc ăn, bạn nên nhét khoảng hai ba màng vào cùng một lần, để phòng trường hợp cái này rơi ra thì vẫn còn cái khác ở trong đó đón tiếp. Nếu có thể, trong tiệc cưới, bạn hãy nhờ bạn bè chúc rượu cho chú rể thật say, như vậy, lúc động phòng, chồng bạn sẽ không đủ tỉnh táo mà phân biệt được thật giả. Cũng có một số chị em đã qua mặt được chồng bằng cách khéo léo chọn ngày cưới sao cho đêm tân hôn rơi đúng vào ngày "đèn

đỏ", bởi vẫn có những ông chồng tin rằng nếu vợ mình ra máu càng nhiều trong lần đầu tiên thì chứng tỏ vợ mình càng còn trinh nhiều. Tuy nhiên, cách này chỉ nên áp dụng với các chị em có chu kỳ đều và ổn định, nếu chu kỳ của bạn rối loạn theo kiểu ngẫu hứng, tức là "thích thì đến, ở chơi rõ lâu, không thích thì đi, chả biết bao giờ trở lại", thì tôi khuyên bạn không nên đặt cược hạnh phúc của cuộc đời mình vào nó.

Tôi có đứa em gái kết nghĩa, rất hiền lành, nhu mì, mỗi tội mất trinh từ khi bắt đầu dậy thì. Vì vậy, khi chuẩn bị lấy chồng, nó cũng lo lắng lắm. Được cái nhà nó có điều kiện nên nó không muốn dùng màng trinh giả của Tàu mà quyết định sang Thái vá lại màng trinh đồng thời bảo dưỡng, đại tu và tân trang lại toàn bộ tử cung ra ngoài cho yên tâm. Phải công nhận là tay nghề của bọn Thái rất đỉnh, những vết tích của bao tháng ngày ăn chơi trụy lạc đã bị xóa đi tất cả, nhìn không khác gì lúc chưa bị mất. Đêm tân hôn, sau khi mọi việc đã xong xuôi, em gái kết nghĩa của tôi mới gục đầu vào vai chồng nũng nịu:

- Anh yêu! Thấy vợ mình còn trinh, anh có vui không?

- Bình thường! Giờ còn mấy ai quan trọng chuyện trinh tiết nữa đâu!

Em tôi nghe vậy thì ôm mặt khóc tu tu:

- Trời ạ! Sao không nói sớm? Làm em tốn bao nhiêu tiền của sang Thái.

Tôi còn một đứa em gái nữa. Đứa này thì ngược lại, ngoan cực kỳ, không chơi bởi gì, và đêm tân hôn với chồng chính là lần đầu tiên của nó. Sau khi mọi việc đã xong xuôi, em gái tôi mới gục đầu vào vai chồng nũng nịu:

- Anh yêu! Thấy vợ mình còn trinh, anh có vui không?

- Bình thường! Giờ còn mấy ai quan trọng chuyện trinh tiết nữa đâu!

Em tôi nghe vậy thì ôm mặt khóc tu tu:

- Trời ạ! Biết vậy thì việc quái gì phải giữ gìn, cứ buông thả mà hưởng thụ cho sướng.

Vậy ra, ngoan ngoãn hay chơi bời, gìn giữ hay buông thả, còn trinh hay mất trinh, cuối cùng cũng đều giống nhau, cũng ôm mặt khóc tu tu trong đêm tân hôn. Giá lấy được người chồng đặt nặng và coi trọng chuyện trinh tiết thì đêm tân hôn, hai đứa e tôi đã không phải khóc rờn và tiếc nuối như thế. Nhưng thật buồn là chúng lại lấy phải những thằng chồng chẳng thèm quan tâm đến việc vợ mình còn trinh hay mất trinh nữa! Buồn thật!

~~~~~***~~~~~

FAN CHÂN CHÍNH

10 giờ đêm, tôi vẫn còn lúi húi chuẩn bị đồ. Cái ba lô được nhét đầy: nào là khăn mặt, bàn chải, kem đánh răng, mì tôm, cả thêm mấy chai nước nữa.

Xong xuôi, tôi lại gần ban thờ tổ tiên, thắp 3 nén nhang, vái lạy thành kính. Rồi tôi quay ra chào biệt mẹ. Mẹ lặng người, mắt đỏ hoe:

- Con đi bình an và thành công. Mẹ đợi tin vui của con!

Tôi không nói gì, ôm mẹ vào lòng thật chặt thay cho lời chào và cũng là thể hiện sự quyết tâm. Tôi xách ba lô lên và đi. Mẹ tựa cửa ngóng theo. Bóng tôi nhạt nhòa, mờ dần trong ánh đèn đường vàng vọt, hắt hiu.

Các bạn đang thắc mắc là tôi đi đâu? Đi chiến trận? Hay đi công tác? Dạ không! Tôi đi mua vé xem bóng đá. Vô lý! Ai lại bán vé lúc 10 giờ đêm? Dạ không, bán vé lúc 8 giờ sáng hôm sau, nhưng tôi phải đi xếp hàng từ bây giờ, chứ nếu đợi sáng mai mới đi thì chỗ xếp hàng cũng chả có chứ

chưa nói gì là mua được vé. Đội nào đá mà vé sốt thế? Chung kết World Cup hả? Dạ không, chung kết World Cup làm sao mà sốt vậy được. Là U69 Việt Nam đấy! Cái lứa U69 này được đào tạo bài bản, tập luyện cùng nhau gần 60 năm rồi, nên đá rất hay và ăn ý. Với người hâm mộ nước nhà thì đây chính là niềm tự hào, là tương lai của bóng đá Việt Nam. Tôi là một fan bóng đá chân chính, thế nên cái quyết tâm có được tấm vé xem U69 đá càng lên cao ngùn ngụt trong tôi.

Cứ sợ là mình đến sớm quá, nhưng không, đã có rất nhiều người xếp hàng từ trước tôi rất lâu, và đủ mọi thành phần: đàn ông, đàn bà, người già, người trẻ, người khỏe, người yếu, người mang chiếu, người ôm chăn, kẻ đang ăn, kẻ thì ngủ gà ngủ gật. Tôi cũng nhanh chóng đứng vào hàng, bắt đầu cho hành trình đợi chờ, chen lấn đây gian nan, vất vả. Nhưng không sao, là một fan bóng đá chân chính, nhất lại là fan bóng đá chân chính ở Việt Nam, thì việc xếp hàng từ nửa đêm đến sáng là việc bắt buộc bạn phải quen, và phải chịu đựng được.

Chả mấy chốc, sau lưng tôi đã có thêm hàng nghìn người nối đuôi, không phải hàng một mà là hàng đôi, hàng ba, hàng bốn, và cũng chưa có dấu hiệu nào chứng tỏ những cái hàng đó sẽ không dài thêm nữa. Người đông, xô đẩy, hơi nóng hập ra, ngột ngạt, khó chịu, kẻ dưới thúc lên, người trên ép xuống, khiến ai cũng bị kẹp chặt, bẹp dí. Nhiều lúc, tôi cảm tưởng như mình không thể thở nổi. Thế rồi mệt quá, tôi gục vào vai người đằng trước, ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Nhưng chỉ được một lát, tôi bị đánh thức bởi tiếng la hét, chửi bới om sòm bên tai:

- Lớn tướng rồi còn ỉa đùn! Cứt dính hết vào quần, vào dép người ta rồi! Thối quá! Đi rửa đít rồi thay quần đi! - Một gã đàn ông vừa quát vừa ra sức đẩy một cô gái ra khỏi hàng.

- Em không cố ý mà! Tại đang buồn, mà các anh cứ ép chặt quá nên nó mới phọt ra chứ!

Thấy cảnh đó, tự nhiên tôi cũng buồn, nhưng may sao chỉ là buồn tè. Thế nhưng dù có buồn đến mấy thì tôi cũng không dại gì mà bỏ ra ngoài giải quyết, bởi chỉ cần rời khỏi hàng là tôi sẽ mất chỗ ngay, là bao nhiêu công sức của tôi từ nửa đêm đến giờ sẽ thành công cốc hết. Nhưng không đi giải quyết thì biết làm sao bây giờ? Tôi cũng sắp sồn ra quần giống như cô gái kia rồi. May quá! Tôi chợt nhớ đến chai trà xanh không độ đang uống dở để trong ba lô. Tôi lấy ra, tu một hơi hết sạch rồi từ từ mở nắp, đưa xuống phía dưới, nhẹ nhàng kéo khóa quần. Cái thằng ngồi đằng trước, thấy tôi vừa uống nước thì quay lại:

- Có trà xanh không độ à? Cho xin ngụm! Khát quá!

- Ủ! Đợi tí đã!

Tôi nhắm mắt, tập trung thở dốc, xả kịch liệt vào cái vỏ chai. Xong, tôi vặn nắp lại cẩn thận rồi đưa cho thằng đó:

- Này, uống đi!

Có lẽ vì cái màu của hai thứ nước khá giống nhau nên thằng đó không nghi ngờ gì, nó đưa luôn lên mồm tu ừng ực. Khi đã thỏa cơn khát, và khi trong chai chỉ còn một ít sóng sánh thì nó mới chìa cái chai lại cho tôi:

- Này! Uống không?

- Ờ thôi, này tao uống đủ rồi, mà uống hết đi!

Nghe tôi nói vậy, nó lại đưa lên mồm ực nốt. Xong, thấy mặt nó hơi nhẵn:

- Hình như mà mua phải hàng nhái của Tàu hay sao ấy. Thấy mùi nó nồng nồng, không thơm như cái loại tao vẫn uống.

Tôi không nói gì, gục đầu vào lưng nó tranh thủ thiếp đi cho lại sức. Nhưng thỉnh thoảng lại có cái gì cục cục vào lưng khiến tôi không thể chợp mắt được. Quay lại, thì ra là một ông cụ, tay đang cầm một chiếc dép, ông ấy cũng đang gà gật, và mỗi lần ông ấy gật thì cái dép lại đập vào lưng tôi.

- Cụ ơi! Sao cụ không để dép xuống, cứ cầm thế làm gì cho khổ?

- Để xuống là bị mất ngay! Vừa rồi, lúc chen lấn nhận nhạo, đứa mất dạy nào nó đã lấy mất một chiếc của cụ rồi. Giờ còn một chiếc này, cụ quyết giữ, không thể để mất nốt được!

Cũng may là sau khi tôi nhắc thì cụ đã ý tứ hơn, không còn chọc dép vào lưng tôi nữa, và vì vậy tôi thiếp đi được một giấc khá dài. Nhưng đến gần sáng thì tôi lại bị đánh thức bởi tiếng chửi bới ầm ĩ của một gã đàn ông cao to, cởi trần, xăm trổ loang lổ. Người bị gã đó quát là một thanh niên khá trẻ, và hình như là đang FA. Tôi đoán là thanh niên ấy FA ngay khi tôi biết lý do của vụ cãi cọ:

- Thằng chó! Mày dám bóp zú bạn gái tao à?

- Anh ơi! Hiểu lầm mà! Tại đông người chèn ép quá, nên tay em vô tình chạm vào thôi!

Cô bạn gái của gã xăm trổ nghe vậy thì lập tức gào lên:

- Nó nói điều đấy! Nó bóp zú em suốt từ đêm qua đến giờ chứ vô tình hồi nào?

- Nó làm bậy từ đêm qua đến giờ, sao em không báo anh ngay mà đến giờ mới chịu nói?

- Thì em đợi xem nó có định làm thêm gì không. Nhưng suốt từ đêm qua đến tận sáng nay, nó cũng chỉ dám mon men bóp zú thôi. Em bực mình quá nên cuối cùng mới quyết định nói cho anh biết!

- Thằng chó! Tao yêu nó gần năm nay rồi còn chưa dám bóp! Thế mà mày...

Vậy là gã xăm trở lao tới, rồi nghe tiếng "bôm bốp", "hự hự", tiếng chửi rủa, khóc lóc, van xin... Là tôi nghe thấy thôi, chứ tôi không nhìn, bởi tôi đã úp mặt vào lưng thằng ngồi trước, dần dần thiếp đi...

Cuối cùng, sau rất nhiều những chen lấn, chèn ép, giành giật mệt mỏi, sáng hôm sau, tôi đã may mắn là một trong số ít ỏi những người mua được vé. Cầm tấm vé trên tay, tôi thở phào, tự hào, trong lòng dâng lên một cảm giác sung sướng, nôn nao. Và rồi lập tức, một chị gái đội nón lụp xụp, khẩu trang kín mít chạy lại chỗ tôi.

- Bán lại vé không em? Chị trả 5 lít!

Tôi nghe vậy thì cười khẩy:

- Xin lỗi chị! Em chịu vất vả, khổ sở, chầu chực từ 10 giờ đêm qua đến giờ không phải vì tiền. Em là fan bóng đá chân chính. Chị trả 5 lít chứ có trả tiền triệu em cũng không bán!

- Triệu một nhé?

Lời đề nghị tiếp theo của chị ấy quả thực khiến tôi băn khoăn. Triệu một cơ mà! Một số tiền không hề nhỏ! Tôi mua giá gốc có 1 trăm, giờ nếu đồng ý bán sẽ lãi 1 triệu. Kể cũng bỏ cho những nhọc nhằn tôi đã chịu đựng từ đêm qua tới giờ. Thực ra, tôi nghĩ lại rồi, là fan bóng đá chân chính đâu có nghĩa là phải vào sân xem. Xem qua tivi cũng vẫn là fan chân chính mà. Nếu bán cái vé này đi, tôi có thể ra quán bia vừa uống vừa xem, gọi đồ nhắm tẹt ga, chắc chỉ hết vài trăm là cùng, vẫn còn thừa tiền đút túi, lại được thanh thoi ngồi gác chân lên bàn mà xem, chả sướng hơn là vào sân chen chúc, nóng bức, ồn ào, rồi những pha bóng hay cũng không quan sát được kỹ, không được xem quay chậm lại, cũng không được nghe anh Biên Cương bình luận. Nghĩ vậy, tôi mở giọng ngập ngừng:

- Triệu hai nhé?

- Không được đâu em ơi! Vé của em vị trí đẹp nên chị mới trả giá đó, còn mấy người khác chị mua chỉ có bảy, tám trăm thôi à! Không tin em cứ hỏi mấy người kia thì biết, họ cũng xếp hàng như em, cũng vừa bán cho chị xong.

"Thôi thì bán vậy!". Tôi tặc lưỡi! Đúng ra là tôi chưa muốn bán lắm! Bởi tôi biết, nếu để đến hôm sau mà mang ra bán trực tiếp tại cổng sân vận động thì bét nhất cũng phải được triệu rưỡi. Nhưng thôi, cò kè vài đồng bạc làm gì, coi như là ủng hộ vì sự phát triển của bóng đá nước nhà. Tôi là fan bóng đá chân chính cơ mà!

~~~~~***~~~~~

BÍ QUYẾT GIỮ CHỒNG

Hình như dạo này chồng không còn yêu tôi như hồi mới cưới nữa. Anh ấy hay về muộn, ít mua hoa, ít mua quà, đêm ngủ cũng ít khi quay sang ôm và hôn lên má vợ dịu dàng. Tại anh chán tôi? Hay tại những lo lắng của cuộc sống thường ngày khiến anh trở nên như vậy?

Tôi cũng không biết nữa, và tôi đem những bản khoản của mình tâm sự với chị hàng xóm, chị ấy nghe xong thì tủm tỉm cười, giọng đầy từng trải:

- Chồng chị cũng vậy đấy! Nhưng là trước đây thôi, chứ giờ thì lại ngon rồi! Mình là đàn bà, phải biết giữ chồng, phải biết cách làm cho chồng yêu mình chứ! Nếu mình không làm được việc đó thì sẽ có đứa khác nó làm đấy!

- Nói vậy tức là chị có bí quyết hả? Chỉ cho em với!

Chị hàng xóm không nói gì, chỉ lật đật mở cánh tủ, lấy ra một tờ báo, loạt soạt lật trang...

- Bí quyết đây! Em hãy làm theo hướng dẫn trong bài viết này. Đây là 4 cách giúp hâm nóng tình cảm vợ chồng. Chị đã thử và thành công.

Tôi cảm ơn rồi rít ròi vồ lấy tờ báo đọc nghiêng ngấu. Đúng là thứ tôi đang cần tìm thật rồi, phải áp dụng ngay thôi. Xem nào, cách thứ nhất: "Thay vì nấu cơm cho chồng như mọi ngày, hãy tạo sự bất ngờ bằng cách rủ chồng đi ăn nhà hàng. Điều đó sẽ khiến chồng bạn có cảm giác như được trở về cái thời hai người mới hẹn hò, tán tỉnh. Và chắc chắn anh ấy sẽ thích mê bởi cái cảm giác tuyệt vời ấy".

Vậy là tôi dẹp hết mấy việc chợ búa, bếp núc sang một bên, hì hục lục tủ quần áo, chọn một chiếc váy trắng tinh khôi, rồi ngồi vào bàn trang điểm kẻ mắt, tô môi, hồi hộp mong chờ.

Nghe tiếng lạch cạch mở khóa, biết là chồng về, tôi chạy vụt ra cửa đợi sẵn. Chồng vừa đẩy cửa, thò mặt vào thì đã thấy tôi, trong chiếc váy tinh khôi, đứng dang rộng hai cánh tay, lộng lẫy, yêu kiều. Nhìn tôi lúc ấy giống hệt như nàng Rose khi đứng trên mũi tàu Titanic. Còn mặt chồng tôi thì hốt hoảng, sợ hãi, như mặt của cậu Vàng trong truyện Lão Hạc lúc bị bọn mua chó siết cái thòng lọng vào cổ và lôi đi.

- Cái quái gì thế này? Hết cả hồn! Rảnh sao không dọn cơm ra sẵn đi, còn bày trò dọa ma?!

- Hôm nay em không nấu cơm, mình đi ăn tiệm nhé?

- Tiền đâu? Tiền đâu mà đi ăn tiệm? Tiền nhà tháng này còn chưa đóng. Cuối tuần về quê bốc mộ rồi xây mộ mới cho ông nội cũng phải góp vài trăm, chưa biết xoay đâu ra đây này. Chưa nấu cơm mà còn đứng đây à? Ra đầu ngõ mua mấy gói mì tôm về ăn tạm đi, định để chồng chết đói sao?

Mà khoan, thay cái váy ra đã, mặc cái đó, người ta tưởng con điên, không ai bán cho đâu!

Vậy là cách 1 đã thất bại rồi. Nhưng không sao, vẫn còn 3 cách nữa cơ mà. Để xem, cách 2 là gì nào: "Theo thời gian, chuyện chăn gối sẽ trở nên nhạt dần, thay vì tắt đèn và hì hụi làm trong bóng đêm, sao bạn không thử cùng chồng làm chuyện đó dưới ánh nến lung linh nhỉ? Sẽ rất tuyệt đấy! Chắc chắn vợ chồng bạn sẽ có những phút giây thăng hoa tột đỉnh".

Cách này đúng là tiện hơn. Nến thì hôm rằm tháng bảy cúng cô hồn vẫn còn thừa cả chục cây, khỏi phải mua, khỏi tốn tiền, và vì thế, chồng tôi hẳn sẽ chẳng có lí do mà cản nhắc.

Vì còn giận chuyện lúc tối, nên khi đi ngủ, chồng không thèm ôm tôi mà nằm úp mặt vào tường, quay lưng lại phía tôi. Nhưng có lẽ tại ăn mì tôm nóng ruột, nên anh ấy cứ trần trọc, trở mình liên tục. Tôi thì đang rất sốt ruột muốn tiến hành cách thứ 2, nên từ từ xích gần lại, nhẹ nhàng vòng tay ôm qua ngực chồng, đầu rúc vào nách chồng nũng nịu làm lành:

- Sao lúc tối anh mắng em ghê thế? Em chỉ muốn thay đổi tí cho nó có không khí thôi mà!

- Anh biết là em muốn thay đổi không khí, nhưng đợt này nhà mình đang bí! Thôi, đợi khi nào có tiền, anh đưa em đi ăn tiệm, nhé? - Chồng vuốt tóc tôi, giọng dịu dàng.

- Ừ! Ăn tiệm thì để sau cũng được, nhưng bây giờ, anh phải đèn cho em!

- Đèn gì?

- Không nói! Hì hì!

Tôi cười rồi luồn tay vào áo chồng mơn mê, khua khoắng. Chồng tôi có thể ngu ngơ trong làm ăn, ngờ nghệch trong giao tiếp, thế nhưng cái khoản này thì chồng tôi nhanh lắm. Lập tức anh vòng tay ôm ghì lấy tôi, quăng ngửa tôi xuống, rồi hăm hở leo lên. Tôi, đầu mắt đã nhắm nghiền, người đã rạo rức, râm ran, nhưng vẫn gắng hết sức đẩy mạnh chồng ra, lồm cồm bò khỏi giường...

- Sao thế em? - Giọng chồng tôi ngỡ ngàng.

- Đợi tí! Em thả nển!

Tôi mở ngăn kéo, lấy ra cái túi nển. Thế nhưng cái bật lửa thì tìm mãi không thấy đâu.

- Hồi này anh lấy bật lửa ở đây hút thuốc hả? Sao không để lại chỗ cũ?

- Hết ga, anh vứt vào thùng rác rồi!

- Bực thật! Đợi tí, em sang nhà hàng xóm mượn.

Sau một hồi kì kịch, cuối cùng tôi cũng đã thả nển xong. Nhìn những ngọn nển xếp thành hình trái tim đang phập phồng tỏa thứ ánh sáng dịu dịu, lung linh, tôi thấy hân hoan vô cùng. Rồi tôi nhảy tót lên giường, lả lơi hôn đánh chụt vào má chồng. Thế nhưng, chồng tôi chả ý kiến gì, vẫn nằm quay lưng ra, úp mặt vào tường...

- Này! Ngủ đấy à? Dậy đi! Em thả nển xong rồi!

Mặc cho tôi lay gọi, chồng vẫn ngáy o o, ngủ khò khò như một con bò. Vậy là cách hai lại không thành công.

Sáng hôm sau, trong lúc chồng đang đánh răng rửa mặt, tôi lại lôi tờ báo đó ra và nghiên cứu cách thứ 3. Cách thứ 3 dạy rằng: "Đôi khi, những bất ngờ nho nhỏ lại khiến chồng bạn phải lâng lâng, mỉm cười, đê mê, âm ỉ.

Hãy vòng tay bất ngờ ôm chồng từ sau lưng lúc chồng đang đánh răng, hoặc hôn một cái vu vơ lên má chồng khi chồng đang sửa ống nước, chỉ cần thế thôi, anh ấy sẽ ngây ngất cả ngày".

Hay! Cách này đơn giản mà hiệu quả lại cao. Cũng vừa đúng lúc chồng đang đánh răng, phải tiến hành ngay mới được. Vậy là tôi đẩy cửa nhà tắm, nhẹ nhẹ bước vào. Chồng tôi đã đánh răng xong rồi, đang ngồi ị trên bồn cầu. Không sao, vẫn tiến hành được, vì cái quan trọng là yếu tố bất ngờ thôi, chứ còn đánh răng hay ngồi ị cũng có khác gì nhau đâu. Tôi giả bộ đi vòng ra phía sau bồn cầu, cầm cái cây bàn chải cọ đi cọ lại, vờ như đang vệ sinh cái bệ xí, rồi bất ngờ tôi ôm choàng lấy vai chồng, thơm lên má chồng một cái thật tình tứ. Tưởng là thơm xong, chồng sẽ mỉm cười, ôm tôi vào lòng, ngập tràn hạnh phúc, nhưng không, mặt chồng tôi nhăn mặt lại với vẻ rất khó chịu và đau đớn. Bực mình và thất vọng quá, tôi gào lên giận dữ:

- Anh vừa phải thôi chứ! Được vợ hôn mà cái mặt anh nhăn lại như bị chó đại cắn thế à?

- Không phải thế! Anh đang bị táo bón. Có mỗi cái cục thập thò mà rặn suốt này đến giờ nó không chịu ra. Rất quá!

Cách thứ 3 cũng lại thất bại. Tôi bắt đầu thấy không tin vào mấy cái bí quyết này rồi. Nhưng thôi, còn cách cuối cùng, áp dụng nốt xem sao. Biết đâu cách 4 này lại thành công rực rỡ? Và tôi lại với lấy tờ báo, dăm chiêu nghiên cứu. Cách 4 viết rằng: "Bạn đừng nghĩ đã là vợ chồng rồi thì không cần phải nói với nhau những lời ngọt ngào, tình cảm. Càng là vợ chồng thì lại càng cần những lời âu yếm đó. Hãy nhắn cho chồng một tin nhắn thật lãng mạn, chan chứa yêu thương, chắc chắn tim anh ấy sẽ run lên vì hạnh phúc".

Tưởng gì, cách này còn dễ hơn cả mấy cách trước. Tôi vồ lấy điện thoại, ngón tay lướt trên phím nhao nháy: "Anh yêu à! Cho dù một ngày

nào đó biển có cạn khô, núi có mòn, non có lở, những áng mây trên trời ngừng bay, những con suối trong rừng ngừng chảy, thì em vẫn mãi yêu anh, yêu anh hơn tất cả, thì mỗi lần được bên anh, được anh vỗ về, ôm siết trong vòng tay là mỗi lần trời đất cuồn quay, là mỗi lần tim em run rẩy và toàn thân em tan chảy. Em có một ước ao, em có một khát khao, là suốt đời này mình mãi mãi bên nhau".

Xong! Tôi đọc lại tin nhắn mình vừa soạn, gật gù với vẻ hài lòng, rồi gửi cho chồng. Tuy không được ở bên để tận mắt chứng kiến xem cái tin nhắn này sẽ khiến chồng tôi ngất ngây và hạnh phúc đến chừng nào, nhưng tôi tin chắc rằng cả ngày hôm nay, chồng tôi sẽ lâng lâng như ở trên mây, rồi ngóng chờ từng phút, từng giây để được về nhà, được ở bên tôi, được yêu tôi. Quả đúng vậy thật, chỉ khoảng 30 phút sau, đã thấy chồng tôi về nhà, mặt hăm hăm:

- Tin nhắn này là thế nào? Cô nhắn cho thằng nào hả? Bình thường nhắn cho chồng thì cộc lốc, cụt ngủn, vậy mà nhắn cho giai thì ngọt ngào, là lời thế! Nếu cô không gửi nhầm sang số của tôi thì không biết đến bao giờ tôi mới nhận ra bộ mặt thật của cô? Đồ lăng lơ!

- O! Không! Em nhắn cho anh mà! Anh đừng...

- Này thì đừng này! Bốp! Bốp!

Không để cho tôi nói hết câu, chồng tôi lao đến tát vào mặt tôi tới tấp. Anh ấy tát nhiều và nhanh đến nỗi chẳng để cho tôi khoảng trống nào mà mở mồm ra giải thích. Tất nhiên, cuối cùng, sau khi tôi đưa cái tờ báo với 4 bí quyết quý báu ấy ra thì chồng tôi cũng phải tin. Nhưng lúc anh tin cũng là lúc mồm tôi đã sưng vều, tím bầm, rướm rướm máu, hai cái răng lung lay khiến tôi không ăn được cơm mà phải húp cháo. Thấy tôi như thế, chị hàng xóm sốt sắng hỏi thăm:

- Mồm miêng sao vậy? Lại còn ăn cháo nữa?

- Dạ! Em bị ngã thôi, không sao đâu ạ!

- Ủ, mà này, chị mang cho em mượn tờ báo này, nó có bài hướng dẫn 10 cách giúp hâm nóng tình cảm vợ chồng, hay và hiệu quả hơn 4 cách trước nhiều đấy. Em thử áp dụng xem.

- Dạ thôi! 4 cách là đủ rồi ạ! Em húp cháo thế này là được rồi, chứ 10 cách chắc phải vào viện truyền nước, tốn kém lắm!

Đây là video của truyện được chuyển thành phim trên vtv3:

~~~~~***~~~~~

MÙI

Không biết từ khi nào và vì đâu, cái máu văn chương đã ngấm vào tôi. Liệu có phải từ khi tôi còn nằm nôi đã được nghe những câu ca dao, những lời ru ngọt ngào của mẹ?

Hay từ những buổi chiều hè mây trắng dật dờ trên vòm trời xanh vời vời, với gió dịu nhẹ và sáo diều chơi vơi? Hay từ những đêm trăng mênh mang, rải những sóng sánh, lóng lánh, mát rười rượi xuống dòng sông long lanh? Chẳng biết nữa! Chỉ biết rằng cái máu văn chương đã ngấm vào tôi. Và tôi quyết định sẽ theo nghiệp văn chương.

Tôi gửi truyện, gửi thơ của mình đến rất nhiều các nhà xuất bản, các tạp chí, nhưng chưa chỗ nào chịu đăng. Có lẽ vì văn của tôi ở một tầm cao khác so với mặt bằng chung bây giờ, nên mấy nhà xuất bản đó mới ngại không dám hợp tác? Hay vì trình độ của mấy tay biên tập ở những chỗ ấy quá nông cạn, không đủ để hiểu được giá trị nhân văn, nhân tính trong tác phẩm của tôi, nên họ đành ngậm ngùi gạt bỏ? Hoặc cũng có thể do tôi chưa gặp vận. Bởi người tài thì thường hay lận đận.

Những cái gian nan bước đầu ấy thì tôi không nản, bởi tôi biết chả sớm thì muộn, tài năng của tôi cũng sẽ được phơi bày ra dưới ánh sáng mặt trời. Cái khiến tôi e ngại nhất, ấy là nhà văn thì vẫn phải lo cái ăn, vẫn phải lấy vợ, vẫn phải chăm con. Giá như nhà văn chỉ việc viết văn, khỏi cần ăn, khỏi cần vợ con, khỏi cần trăn trở với những lo toan, thì tôi tin rằng những kiệt tác văn chương của nhân loại sẽ nhiều như bầy dòi trong cái vại mắm tôm để lâu ngày quên đậy nắp, chứ đã không hiếm hoi và èo uột như bây giờ.

Và tôi đang quyết tâm tạo nên một kiệt tác để đời như thế. Đó sẽ là một cuốn tiểu thuyết tình cảm lãng mạn vượt qua mọi giới hạn địa lý, chinh phục mọi quan niệm khắt khe, cảm hóa mọi tư tưởng hà khắc và đập tan tất cả các khuôn mẫu chuẩn mực. Chuyện tình của đôi trai gái trong kiệt tác của tôi sẽ khiến cho tình yêu của Romeo và Juliet trở thành lãng xẹt; khiến sự hi sinh cao cả của Jack dành cho Rose trong phim Titanic trở nên lỗ bịch.

Và lúc này đây, tôi đang bắt đầu những dòng đầu tiên của kiệt tác để đời ấy. Đoạn mở đầu, tôi sẽ viết về cuộc gặp gỡ tình cờ nhưng định mệnh của chàng công tử nhà giàu với cô lọ lem quê mùa lam lũ. Tôi đang băn khoăn! Không biết nên cho hai người họ gặp nhau trong một phiên chợ hoa ngày tết lất phất mưa xuân, hay là một buổi chiều thu với nắng vàng, gió hiu hiu, và lá bay xào xạc nhỉ? Xuân thì đầy sức sống, còn thu thì êm đềm. Thật là khó quá...

- Anh ơi! Anh ơi! - Tiếng vợ gọi sồn sồn làm tôi giật nảy mình.

- Gì thế? Anh đang viết văn mà!

- Tối qua anh có cho con ăn linh tinh gì không?

- Không! Mà chuyện gì?

- Sáng đến giờ con đi ỉa 3 lần rồi! Phân rất lỏng, lại có màu xanh nhạt! Rõ là bất thường. Em lo quá!

- Thì cứ theo dõi tiếp xem sao, chưa gì đã rồi lên! Nhờ đâu chiều con nó lại chuyển sang táo bón thì sao? Thôi, đưa con ra giếng rửa đít đi! Để yên cho anh sáng tác!

Tôi vẫy tay xua vợ đi ra, rồi chúi mặt vào cái máy tính, tay ngừng trên bàn phím. Nên cho hai nhân vật chính gặp nhau trong hoàn cảnh nào đây nhỉ? Xuân thì đầy sức sống, còn thu thì êm đềm...

- Anh ơi! Anh ơi!

- Gì nữa thế?

- Con nó giẫy kinh quá! Mình em không rửa được. Anh ra giúp em một tay.

Tôi thở dài, đứng dậy rồi vùng vằng ra giếng. Vợ tôi úp xấp thẳng bé, cặp chặt đầu nó vào vách, cho nó chống hông lên, banh hai chân nó ra, rồi hất hàm bảo tôi:

- Anh lấy giấy ướt lau đít cho con trước đã, rồi rửa sau!

Tôi hằm hừ, nhưng cũng ngoan ngoãn làm theo. Vậy mà lại nghe vợ hét lên:

- Trời ạ! Anh phải chùi hất từ dưới lên chứ, anh chùi ngược từ trên xuống, cứ nó dính hết vào chim con rồi kìa!

Ừ thì từ trên xuống! Hì hụi, kì cục, cuối cùng thì cũng rửa xong đít cho ông con. Tôi lại vào phòng, trở về với cuộc gặp gỡ định mệnh của công tử nhà giàu và nàng lọ lem quê mùa lam lũ. Tôi vẫn đang băn khoăn quá, cho họ gặp nhau trong hoàn cảnh nào đây? Phiên chợ hoa ngày tết lất phất mưa

xuân, hay là một buổi chiều thu với nắng vàng, gió hiu hiu, và lá bay xào xạc nhỉ? Xuân thì đầy sức sống, còn thu thì êm đềm. Thôi, quyết định là gặp vào mùa xuân đi, vì mùa xuân là mùa cỏ cây nảy lộc đâm chồi, mùa vạn vật sinh sôi, tình yêu được ươm mầm vào cái tiết ấy, cái không gian ấy thì hợp lý quá còn gì. Vậy là những ngón tay tôi tiếp tục lạch chạch, lướt đi trên bàn phím...

"Chàng công tử thư sinh và bảnh bao tiến lại gần mấy chậu hoa của cô thôn nữ quê mùa với đôi má ửng hồng, e ấp, rụt rè. Chàng chọn cành hồng đẹp nhất, đưa lên mũi hít hà. Một mùi thơm man mát, ngất ngây tràn ngập và xâm chiếm tâm hồn chàng. Chàng tự hỏi mùi thơm này là ở đâu ra? Từ hoa hay từ da thịt ngọc ngà của người con gái đang đứng trước mặt ta?"

Mà đúng là có mùi thật, tôi cũng cảm thấy vậy. Một mùi rất lạ! Chẳng lẽ tôi đã nhập tâm với nhân vật đến mức cảm nhận được cả mùi hương bay ra từ cành hoa mà nhân vật đang cầm? Tôi đã đạt đến mức ấy rồi sao? Nhưng không phải! Cái mùi tôi đang ngửi thấy rõ ràng không phải mùi hoa. Tôi đưa tay lên mũi hít hà. Thôi đúng rồi! Vừa nãy chùi đít cho ông con, chưa rửa tay, vẫn còn một vệt cứt dài màu vàng nhạt loang lổ, chạy dọc theo ngón trỏ.

Tôi ra giếng, rửa tay bằng xà phòng phải đến ba bốn lần, đưa lên mũi ngửi đi, ngửi lại. Chỉ khi chắc chắn rằng cái thứ mùi ấy không còn bám lại trên tay nữa, tôi mới yên tâm trở vào phòng, tiếp tục cho cuộc gặp định mệnh của chàng công tử nhà giàu và cô thôn nữ quê mùa lam lũ. Tôi cẩn thận thế là phải, bởi văn chương nó là cảm xúc, không có cảm xúc thì viết làm sao được. Mà cứt thì đương nhiên là thứ giết chết cảm xúc một cách hiệu quả nhất!

"...Chàng chọn cành hồng đẹp nhất, đưa lên mũi hít hà. Một mùi thơm man mát, ngất ngây tràn ngập và xâm chiếm tâm hồn chàng. Chàng tự hỏi mùi thơm này là ở đâu ra? Từ hoa hay từ da thịt ngọc ngà của người con gái đang đứng trước mặt ta?"

- Anh ơi! Anh ơi!

- Cái gì nữa đây? Không biết là anh đang viết văn à?

- Em biết! Nhưng hết ga rồi, mà hết ga thì nấu nướng kiểu gì được bây giờ?

- Hết ga thì gọi ga! Đàn bà mà có mỗi cái việc đơn giản thế cũng hỏi chồng.

- Nhưng hết tiền rồi, ai người ta bán ga chịu cho mình!

- Thôi, nhóm tạm bếp than tổ ong vậy! Chiều anh sẽ đi xoay tiền.

Tôi lại vùi đầu vào cái máy tính, tay ngập ngừng, lạch chạch trên bàn phím...

"...Chàng chọn cảnh hồng đẹp nhất, đưa lên mũi hít hà. Một mùi thơm man mát, ngất ngây tràn ngập và xâm chiếm tâm hồn chàng. Chàng tự hỏi mùi thơm này là ở đâu ra? Từ hoa hay từ da thịt ngọc ngà của người con gái đang đứng trước mặt ta?"

Đúng là có mùi thật! Mùi khói than tổ ong khét lẹt, ngọt ngọt đang xộc vào...

~~~~~***~~~~~

XÓM NGHÈO

Cái dãy nhà trọ này mới xây, và vợ chồng tôi là những người đầu tiên đến ở. Ít người thích thuê ở đây, bởi chỗ này hoang vắng, khuất sau vườn cây, và cạnh ngay bãi rác.

Vợ tôi có tật sợ ma, nên nhìn xóm trọ với cái khung cảnh hiu quạnh, âm đạm như thế, bà ấy có vẻ hơi nản. Nhưng được cái giá thuê ở đây cực

rẻ, hơn nữa, tôi thì làm xe ôm, vợ tôi bán nước, đều ở ngoài đường cả ngày, cái phòng cũng chỉ là chỗ để đêm mò về ngủ, quan trọng gì đâu.

Để rồi một hôm, vào khoảng quá nửa đêm, tôi đang ngủ ngon thì thấy vợ lay lay, giọng thì thào:

- Ông ơi! Phòng bên cạnh có gì lạ lắm!

- Bà chỉ vợ vẫn! Phòng đó bỏ không, đã có ai ở đâu!

- Thì thế mới lạ! Tôi vừa nghe thấy tiếng nỉ non, rì rê, hệt như ai đang khóc lóc, than oán ấy! Chẳng lẽ...

- Bà định nói là ma quỷ hả? Từng này tuổi đầu mà bà vẫn tin mấy thứ hoang đường đó sao? Ngủ đi!

Tưởng nói vậy thì vợ sẽ ngủ yên, ai ngờ, lại thấy bà ấy lay lay.

- Đấy, ông nghe chưa? Có đúng là tiếng người đang nỉ non không?

Tôi lồm cồm bò khỏi giường, tiến sát lại gần bức tường, áp tai nghe ngóng. Đúng thật! Có tiếng đàn bà rên rỉ, nỉ non đầy ảm ức, tấm tức, rồi cả tiếng "phành phạch, phành phạch", tiếng giường kêu "ken két ken két" vang lên rõ mồn một, rờn rợn trong đêm thanh vắng; rồi tôi lại nghe thấy tiếng nước chảy róc rách, róc rách như tiếng suối, khi tỏ khi mờ, như vang tới từ một thế giới nào đó rất xa xôi. Vốn bản tính lì lợm, và chưa bao giờ tin vào chuyện ma quỷ, tôi nhẹ nhàng mở khóa, đẩy nhẹ cánh cửa và lách ra ngoài.

Gió khuya mang theo sương đêm thốc vào mặt tôi lạnh buốt. Mặc kệ! Tôi vẫn men theo bức tường, êm như một con mèo, tiến sát lại gần chỗ cửa sổ, ngó mắt vào. Dưới thứ ánh sáng mờ mờ phát ra từ cái bóng đèn ngủ bé tẹo, đỏ quạch, tôi nhìn thấy hai con ma: một ma nữ, đang mặc quần áo, một ma nam, đang đếm đếm tiền trong ví:

- Vẫn 3 lít há?

- 3 lít là tàu nhanh, là tại vườn thôi anh. Còn đây là về phòng rồi, anh cho em xin 4 lít!

- Đây mà gọi là phòng à? Đây là cái chuồng lợn thì có!

- Vâng! Đây là chuồng lợn, em là con lợn, còn anh vừa làm tình với lợn đấy!

Gã đàn ông không nói gì, rút thêm một tờ nữa quăng xuống giường rồi hăm hăm đẩy cửa bước ra. Tôi lập tức ngồi thụp xuống, nép sát vào chân tường. Có lẽ vì trời tối, và vì đang bức bối, nên gã ấy không nhìn thấy tôi. Vậy là, cái phòng này đã có người thuê, và đó là một cô cave.

Thế rồi vài ngày sau, cô cave ấy rủ thêm mấy cô cave nữa về xóm ở cùng, rồi lại thêm mấy cô nữa. Giờ thì cả dãy không còn phòng nào trống, và cũng chẳng biết từ khi nào, nó đã trở thành xóm cave.

Thực lòng thì tôi chẳng quan tâm, bởi "nước giếng không phạm nước sông, nước sông không tấn công nước giếng", người ta làm gì cũng chả liên quan đến mình, có chăng là thỉnh thoảng nửa đêm khó ngủ chút thôi. Tôi vẫn chạy xe ôm, và vợ tôi vẫn bán nước. Tối về, có chạm mặt thì chào hỏi nhau một hai câu xã giao, chẳng suồng sã, không thân mật, và cũng chả khinh thường.

Nhưng buổi tối hôm ấy, một cô cave chạy từ ngoài ngõ vào xóm, hốt hải, hoảng hốt:

- Trốn mau, trốn mau! Dân phòng đang quây bắt ngoài vườn ươm rồi, có thể sẽ lùnh vào tận đây đấy!

Vậy là luych ụch, rầm rập, mấy cái phòng cave đó nhốn nháo như đàn gà quây trong vườn bị một chú chó béc-giê nhảy vào vờn đuổi. Có cô

nhanh tay vớ được bộ quần áo nhét vào túi; có cô chẳng kịp mang gì, cứ vậy chạy đi; có cô đang đi vệ sinh, chưa kịp lau chùi, nghe vậy cũng lao vụt ra, vừa chạy vừa kéo quần. Và rồi sau những rầm rập, uỳnh ạch, nhốn nháo ấy, xóm trọ, rất nhanh, lại chìm trong yên ắng.

Sáng hôm sau, tôi chuẩn bị đi làm thì thấy một cô cave đứng cửa thập thò.

- Có việc gì vậy cô?

- Bác ơi! Bác giúp con được không? Tối qua, 5 đứa bạn con bị bắt giam trên phường rồi. Giờ phải có người nhà lên nộp phạt bảo lãnh thì mới được về.

- Vậy, ý cô là?

- Vâng, bác cầm tiền này lên phường, nói rằng bác là bố của các bạn ấy rồi nộp phạt giúp cháu. Còn đây là tiền công của bác. 5 người, mỗi người 200k, là một triệu.

Tôi nhận lời giúp, bởi dù gì cũng là hàng xóm, mình bỏ mặc họ thì lại có cảm giác rằng mình nhẫn tâm, tệ bạc. Hơn nữa, 1 triệu bằng cả chục ngày chạy xe ôm của tôi chứ ít gì.

Tôi tưởng các anh trên phường sẽ khó khăn và khắt khe cơ, nhưng không, các anh ấy rất dễ chịu, cởi mở. Bởi vẫn chưa có chế tài cụ thể để xử lý với những cô cave kiểu này, thành ra, bắt thì bắt, nhưng chỉ cần người ta nộp phạt theo quy định là các anh ấy lại phải thả ra thôi. Vừa ghi biên lai phạt, anh cán bộ vừa hỏi tôi bằng giọng tò mò:

- Bác là bố của 5 cô ấy à?

- Dạ vâng!

- Có vẻ như bác rất động viên và hướng các con theo nghề này?

- Dạ! Đã là nghề thì phải có năng khiếu và đam mê mới thành công được cán bộ ạ! Các con tôi có khiếu làm cave, nếu để chúng làm việc khác thì phí quá!

Sau đợt ấy, cứ một hai tháng phường lại mở một đợt truy quét, và kiểu gì cũng vài cô bị hốt và bị giam trên đó. Và đương nhiên, ông bố trách nhiệm là tôi đây lại phải lên bảo lãnh và nộp phạt cho các con về. Tiền công vẫn thế: 200k một con.

Ấy thế nhưng không hiểu đợt này phường bận gì mà phải đến ba bốn tháng nay không thấy có đợt truy quét nào. Đã vậy gần đây vợ tôi lại ốm đau liên miên, không đi bán nước được đã đành, lại còn phải lo thêm thuốc men, thành ra vợ chồng tôi đang bí lắm. Chiều tối qua, tôi đi làm về, thấy vợ nằm giường, xoa lưng nhăn nhó:

- Tôi đau quá ông ơi, không ngồi dậy nổi! Ông xem thế nào rồi đưa tôi đi khám đi!

- Từ từ! Để tôi tính!

- Lần nào ông cũng bảo từ từ, để ông tính. Ông tính đến bao giờ? Đợi tôi chết rồi ông mới đưa đi hả?

- Yên tâm! Tháng tới là tháng trọng điểm về phòng chống tệ nạn xã hội, chắc chắn sẽ có nhiều đợt truy quét. Lúc đó, tha hồ mà đi khám!

~~~~~***~~~~~

TUYỂN TẬP TRUYỆN TRÀO PHÚNG HAY NHẤT CỦA VÕ TÔNG ĐÁNH MÈO

Đình Long
www.dtv-ebook.com

Tổng Hợp Phần Viii

CAI SỬA

Từ ngày vợ sinh con, hẳn được làm cha, được hưởng niềm hạnh phúc vô bờ. Nhưng đời mà, có hạnh phúc nào lại không phải trả giá, không phải đánh đổi bằng một thứ gì đó? Những cái như thức đêm thức hôm hoặc là những lo toan nhiều hơn về kinh tế thì hẳn không nói, bởi đó là điều đương nhiên, và đó là chuyện nhỏ.

Nhưng có một thứ đánh đổi mà hẳn thấy ảm ức: vợ hẳn không còn là của hẳn trọn vẹn nữa! Ờ, thì sinh con rồi, vợ hẳn phải dành thời gian cho con, chăm con, ấy là hẳn nhiên, sao rảnh rang như trước đây mà toàn tâm toàn ý với hẳn. Cái này hẳn cũng hiểu, nhưng hẳn ảm ức á khác cơ.

Đó là cái lần vợ chồng gần gũi sau mấy tháng trời phải kiêng khem vì sinh con, nên hẳn hăng lắm, và vợ hẳn cũng thế. Vậy mà lúc hẳn rờ tay lên ngực vợ, rồi chực hực mặt vào, thì lập tức bị vợ chặn lại:

- Không được! Chỗ này giờ là của con!

- Sao vô lý thế? Ngay từ hồi mới yêu nhau, em đã nói là dành cho anh trọn vẹn cả thể xác lẫn tâm hồn. Giờ em lại...

- Nhưng em đang cho con bú...

- Cho ai bú không quan trọng, mà quan trọng là nó vẫn là của anh!

- Ừ! Thì là của anh! Nhưng anh cho con mượn một thời gian, khi nào con cai sữa, em sẽ bảo con trả lại anh. Được chưa?

- Cho mượn thì được, nhưng hai bố con dùng chung chứ, sao em lại cấm anh?

- Tại miệng anh toàn mùi bia rượu, rồi thuốc lá, rồi hành tỏi, dùng chung, em sợ sẽ truyền bệnh sang con! Anh cố gắng nhường chỗ này cho con đi, còn những chỗ khác, anh cứ thoải mái!

Hắn nghe vợ nói vậy, với cả cũng nghĩ đến con, thì ngậm ngùi chấp thuận, dù điều bộ vẫn ít nhiều khó chịu, và cái mặt thì vẫn còn phụng phịu.

Vậy mà thối thoắt con hắn đã tròn 1 năm tuổi. Hắn cũng không thể ngờ là mình đã chịu đựng sự ấm ức ấy được quãng thời gian dài như thế. Bởi mỗi lần gần gũi vợ rồi bị vợ giữ khư khư cái phần mà hắn đã hứa sẽ nhường cho con ấy, hắn cứ thấy thiếu thiếu, cứ thấy như có gì đó không trọn vẹn. Giống như một đêm trung thu rất vui với bao nhiêu là lồng đèn, là hoa, là quả, nhưng lại không có trăng bởi bầu trời đã bị những đám mây mù che phủ; giống như đi một chiếc xe phân khối lớn, với vận tốc có thể đạt tới 300km/h, nhưng lại gặp đúng lúc tắc đường, thành ra cái xe ấy cứ gầm gừ, nhích từng tí một, bám theo đít chiếc xe đạp điện. Vẫn biết là trước sau gì thì cũng đến đích thôi, nhưng nó không đã. Và vì vậy, sau hôm sinh nhật con, hắn thì thào với vợ:

- Mình cai sữa cho con đi em! Cai sữa sớm thì con sẽ ăn ngoài nhiều, sẽ cứng cáp, thông minh!

- Và sẽ không còn phải mượn đồ của bố nữa chứ?

- Cái đó là chuyện nhỏ! Anh là anh nghĩ cho con thôi!

- Thôi được rồi, để em tính!

Tối hôm đó, hấn đi nhậu đến quá nửa đêm mới mò về nhà, nồng nặc mùi rượu. Hấn dò dẫm rồi cũng bò được lên giường. Vợ và con hấn đã ngủ khò khò. Sáng hôm sau, hấn giật mình khi bị đánh thức bởi tiếng hét hoảng loạn của vợ:

- Trời ơi! Anh làm sao thế? Sao máu me be bét quanh mồm thế?

Hấn ngơ ngác đưa tay sờ sờ lên mồm rồi thở phào: "Không phải máu, mà là son. Sao lại có son nhỉ? Hôm qua hấn chỉ nhậu thôi mà, có gái gì đâu, sao lại dính son lên mồm?". Vợ hấn thì có vẻ như đã hiểu ra vấn đề, bởi hấn thấy vợ cười rữ, rồi thấy vợ vén áo lên, chỉ vào hai bên vú của vợ cũng đang dính son choe choét:

- Đây! Là son từ đây ra! Hôm qua, trước khi đi ngủ, em bôi vào để dọa cho con sợ! Và cũng nhờ thế mới biết là từ trước đến giờ, anh toàn đợi lúc vợ và con ngủ để bú trộm của con!

- Không! Không phải thế! Chỉ mỗi hôm qua say rượu nên mới vậ thôi! - Hấn xua tay phân bua.

- Không phải giải thích! Ra giếng rửa mặt đi!

Hấn cúi gằm, rồi đi bộ lững thững ra giếng. Tới sân giếng, hấn gặp ngay tay hàng xóm chạc tuổi hấn cũng vừa bước đến. Hấn định vờ như không thấy rồi hờ hững quay đi, nhưng không kịp, vì tay hàng xóm ấy đã nhìn thấy cái mặt hấn, và đã tùm tùm cười...

- Sao mà mồm toàn son nhoe nhoét thế?

- Ờ... Là vì...

- Vợ ông đang cai sữa cho con hả?

- Sao ông biết?

- Thì vợ tôi cũng đang cai sữa cho thằng cu nhà tôi mà. Nhưng vợ tôi không dùng son, mà dùng mực tàu. Ông nhìn mồm tôi này, đen sì cả mảng, dính cả lên mũi, dây cả xuống cổ. Thôi, ông rửa trước đi, nhanh cho tôi còn rửa!

Chiều hôm sau đi làm về, hẳn thấy vợ tíu tít khoe:

- Anh ơi! Cai được sữa cho con rồi đấy! Từ hôm qua đến giờ, con nó không đòi bú nữa!

Hắn nghe vậy thì sướng tê dại cả người. Tối hôm ấy, hẳn giục vợ ru cho con ngủ sớm. Rồi hẳn ôm vợ vào lòng, thì thầm:

- Nhân ngày anh chính thức đòi lại được đồ, mình liên hoan một trận thật linh đình nhé?

- Thôi đi! Em đang tính cai xong cho con thì sẽ cai luôn cho anh đấy!

- Anh thì khỏi phải cai, cứ để đến năm 90 tuổi là sẽ tự bỏ mà! Nào, có liên hoan không?

- Có chứ! Đợi em ra tắt đèn và bật nhạc đã!

- Lại còn bật nhạc nữa?

- Ủ, cho nó lãng mạn!

Nói rồi, vợ hẳn lồm cồm bò ra khỏi giường, bật nhạc rồi tắt đèn cái "phụp". Căn phòng tối om, chả nhìn thấy gì, chỉ nghe tiếng nhạc êm đềm, và tiếng hát du dương, rên rì:

Đôi làn môi anh

Nghiêng về vú vợ

Như con chó nhỏ

Đang gặm cục xương

Như con heo con

Đang hụp chậu cám.

Đôi làn môi anh

Nhồm nhoàm vú vợ

Như đang đói bụng

Được cái bánh dày.

Sữa vợ trắng trong

Anh ơi hãy bú

Sữa vợ rất thơm

Anh ơi hãy uống

Rồi khi chơi gái

Anh ơi hãy nghĩ

Hãy nghĩ đến vợ, đến con...

~~~~~***~~~~~

VÀNG TRĂNG MẪU

Trung thu có khác, trăng tròn và sáng quá, lấp lóa trên rừng bạch đàn um tùm nơi cuối bãi. Thế nhưng ở cái quăng hẻo lánh này thì Trung thu hay Trung đông cũng không khác nhau là mấy, bởi nó luôn vắng vẻ, ít người qua lại.

Chỉ có vật vờ vài bóng cave đón khách, và cũng chỉ có dật dờ vài lãng nhân phong lưu dừng lại ngấp nghé bên vườn bạch đàn, rồi hỏi han ngã giá, rồi dặt dứu nhau vào sâu trong vườn, rồi cặm cụi, hì hụi, rồi lát lại trở ra, nổ máy phóng đi vội vã.

Tôi không có gấu, nên Trung thu hay những dịp lễ khác tôi thường tìm ra cái chỗ vườn bạch đàn um tùm này cho đỡ tủi thân. Bởi xét cho cùng, mấy thằng có gấu, đưa gấu đi chơi thì cũng chỉ làm được những trò giống như tôi làm với mấy em cave là cùng, chứ còn trò nào hơn nữa đâu?

Tôi chạy xe chậm chậm, tấp lại gần vườn bạch đàn. Lập tức một em cave lao ra. Trời! Cave gì mà trắng trẻo và xinh quá! Không hiểu do em ấy đẹp thật, hay đẹp vì trang điểm, hay vì ánh trăng Trung thu mịn màng giống như một tay thợ Photoshop lành nghề, khiến em cave trở nên cực kỳ dịu dàng, và nụ cười thì ngây ngất, đê mê.

- Đi không anh?

- Giá cả thế nào?

- 5 lít anh ạ!

- Trung thu không giảm giá sao?

- Chỉ thiếu nhi mới được giảm thôi anh ạ! Mà hôm nay Trung thu, anh zai không đi phá cỗ hay sao mà lại mò ra cái vườn này?

- Thì mò ra phá cỗ với em đây thôi!

Em cave không nói gì, quay lưng đi sâu vào trong khu vườn bạch đàn mênh mang, thăm thẳm. Tôi cũng cặm cũi dắt con Wave ghé hì hụi theo sau. Tiếng bước chân của tôi, của em, và của chiếc lốp cao su lăn trên lớp lá khô rào rạo, như tiếng lòng tôi đang hứng khởi, nôn nao. Trăng dẫu sáng nhưng cũng không thể xuyên thủng được tầng lá bạch đàn dày đặc, đan xen nhau rậm rạp trên đầu, khiến khu vườn bên trong trở thành một mảng tối nhờ nhờ, không rõ mặt người. Chỉ ở những chỗ tán lá mỏng mỏng, thưa thưa thì mới có một vài đốm sáng lọt được xuống lập lờ, trông hệt như bầy đom đóm đang bay là là, lổm chổm, xập xòe trên lớp lá khô.

Cái quy trình phá cỗ của tôi và em cave thì tôi không muốn nói kỹ, bởi phá cỗ thế nào thì ai cũng biết rồi, dù chưa được phá trực tiếp thì chắc cũng được xem trên phim ảnh. Cỗ cũng thế thôi, cũng chỉ có bưởi, sò lông, chuối và trứng chim cút. Xong xuôi, em cave nhanh chóng chỉnh lại trang phục, giọng như thúc giục:

- Anh cho em xin tiền!

- Ủ! Đợi anh, anh để ví ở cốp xe!

Tôi quay lại, và rồi kêu lên hốt hoảng:

- Trời ơi! Cái xe của anh đâu rồi? Anh để ngay đây mà? Đứa nào? Đứa nào lấy mất xe anh rồi!

Tôi chạy sục sạo, ngó nghiêng khắp vườn một hồi, rồi cuối cùng đành ngồi thụp xuống vò đầu tuyệt vọng. Cái xe của tôi mới đó đã không cánh mà bay...

- Khổ thân anh! Chắc tên trộm đã rình từ trước, đợi lúc cao trào là nó ra tay - Em cave ngồi xuống cạnh tôi, đặt tay lên vai tôi, giọng đầy cảm thông.

- Giờ biết lấy đâu ra tiền mà trả em đây?

- Thôi! Coi như em đen vậy! Ai còn nữ lấy tiền của anh làm gì!

Nói rồi, em cave đứng dậy, lăm lăm bước ra phía rìa đường đón khách. Tôi cũng chẳng biết nói gì hơn, chỉ mong sao em bắt được thằng khách sộp nào đó để bù đắp lại cái đen đui mà tôi vừa gây ra cho em.

Rồi tôi cũng phải gượng đứng dậy, dù sự chán nản đã là cùng cực. Tôi thất thểu và mệt mỏi lết về phía cuối đường, rẽ vào một con ngõ nhỏ, nơi có thằng bạn thân của tôi đang ngồi chờ, trên chiếc xe Wave...

- Sao lâu thế? Đợi mãi!

- Tại con này nó đứng ngay mé đường, nếu ra ngay, sợ nó nghi.

Thằng bạn tôi không nói gì, nổ máy rì rì. Tôi lập tức leo lên xe. Con Wave quay vòng trở lại chỗ vườn bạch đàn um tùm, bao la và lấp lóa ánh trắng ấy. Đến quãng có chỗ lùm cây tối tối, chiếc xe chạy chậm chậm lại, rồi tôi nhảy phắt xuống, mất hút vào trong vườn bạch đàn thăm thẳm. Thằng bạn tôi thì vẫn chạy rì rì rồi cũng nhanh chóng tấp vào bên đường, nơi có mấy em cave đang thập thò đứng đó. Nó nhanh chóng chọn được một em, rồi ngã giá, rồi cũng lật đật kéo nhau vào trong vườn hồi hả.

Tôi lặng lẽ bám theo. Vẫn như kế hoạch đã vạch sẵn, nó sẽ dựa cái xe ở phía sau lưng, khuất tầm nhìn của em cave. Tôi đợi đúng lúc cao trào thì lén vào và nhẹ nhàng dắt xe đi. Nhưng vừa mới bước được vài mét thì "Hự!" - một thằng to như con trâu mộng từ đâu lao đến đập thẳng vào ngực tôi khiến tôi nằm ngửa ra đất, ngực tôi tức và đau quặn, không kêu lên được tiếng nào, tưởng như mình sắp ngất...

- ĐKM chúng mày! Để xem hôm nay chúng mày thoát kiểu gì!

Thằng đó vừa nói vừa lao đến túm lấy thằng bạn tôi dấm đá túi bụi. Rồi nó bắt hai chúng tôi quỳ rạp dưới đất. Các em cave quanh khu đó cũng đã xúm hết lại, xì xào, chỉ trỏ...

- Chính là thằng đó, nó vừa quỵt tiền của em đấy! - một em cave vừa chỉ vào mặt tôi vừa nói bằng giọng bức bối. Đương nhiên tôi nhận ra đó là em cave vừa mới cùng tôi phá cỗ.

- Cả em nữa, nó cũng quỵt của em! - Mấy đứa khác nhao nhao theo.

Lúc này, cái thằng to như con trâu mộng ấy mới lên tiếng:

- Nói thật, anh cũng chả muốn đánh đập hay hành hạ hai đứa chúng mày làm gì cho mệt người. Bởi anh rất hiểu cái nỗi khổ của mấy thằng vừa FA vừa nghèo như hai đứa. Tóm lại thế này, từ trước đến giờ, hai đứa chúng mày đã chơi quỵt bao nhiêu cuộc của các em đây thì tự động mà trả lại, rồi anh sẽ tha cho hai đứa về.

- Dạ! Nhiều quá, bọn em không nhớ được ạ!

- Cái đó khỏi lo, anh có ghi lại đây rồi! Valentine hai cuộc, mừng 8-3 bốn cuộc, 1-6 hai cuộc, 27-7 một cuộc, 20-11 bốn cuộc, Trung thu 2 cuộc, tổng cộng là 15 cuộc, nhân với 500k, thành tiền là 7 triệu rưỡi. Cái xe Wave này bán chắc cũng được khoảng tầm đó. Thôi, hai đứa để xe lại đây, rồi đi bộ về nhé!

Vậy là hai thằng tôi xiêu vẹo, dật dẹo bước về, người đau nhức tứ bề và lòng thì chua xót ê chề. Trăng Trung thu có khác, sáng quá! Nhưng hình như trăng không còn tròn như lúc trước nữa, tôi thấy trăng nhòe đi, mếu máo.

~~~~~***~~~~~

CHIẾC MÁY TÍNH BẢNG

Tôi vừa mua máy tính bảng cho con trai tôi, nó đang học lớp 3. Nghe vậy, chắc các bạn sẽ nghĩ là nhà tôi giàu có lắm! Không phải đâu. Nhà tôi

rất nghèo, và cả khu này cũng rất nghèo, nhưng đó là quy định của trường, của ban giám hiệu,

rằng để nâng cao chất lượng và tạo điều kiện thuận lợi hơn cho công tác dạy và học thì tất cả học sinh từ lớp 1 đến lớp 3 đều phải có máy tính bảng mới được đến lớp. Vậy là mấy nhà quanh đây, người thì bán thóc, kẻ đi vay nặng lãi, còn tôi thì bán cái xe máy đi để mua máy tính bảng cho con. Giờ đi làm hoặc đi công việc gì, tôi toàn phải đi bộ, những nhà khác thì toát mồ hôi vì thiếu thóc ăn, những nhà khác nữa thì ề cổ trả lãi hằng tháng...

Chỉ có lũ trẻ là vui mừng khôn xiết. Vui là phải, bởi nhà tôi, và nhiều nhà quanh đây, đến phương tiện giải trí tối thiểu là cái tivi cũng còn chả có để cho con xem, vậy mà giờ chúng lại được cầm trên tay một chiếc máy tính bảng hiện đại, mới coóng, với bao nhiêu game, bao nhiêu ứng dụng, phần mềm, bao nhiêu thứ giải trí, thử hỏi đứa nào mà không sướng? Nếu không nhờ chính sách, chủ trương đúng đắn của nhà trường, của ban giám hiệu thì biết đến khi nào những đứa trẻ rách rưới, tóc đỏ hoe, da đen nhẻm, quần áo lồi thoi lếch thếch như con tôi mới được sở hữu một chiếc máy tính bảng của riêng mình?

Giờ, con tôi không phải đeo ba lô với những quyển vở, quyển sách giáo khoa dày cộp đến lớp nữa mà chỉ việc ung dung cắp máy tính bảng vào nách mà tới trường, nhìn rất oách! Mang sách làm gì khi mà trong máy tính đã cài sẵn các bộ sách giáo khoa từ lớp 1 đến lớp 12, có cài thêm cả các giáo trình đại học như Triết học Mác Lê Nin, Logic, Ngôn Ngữ học; có cả giáo trình ôn thi thạc sĩ, tiến sĩ. Con tôi cũng không cần phải chăm chú nghe cô giảng trên lớp nữa, chỉ cần bật phần mềm ghi âm, ghi lại hết những gì cô nói, tối về mở ra nghe lại. Rất thuận tiện và hiện đại!

Trước đây, quần áo con tôi đi học là mỗi ngày phải giặt một lần, bởi cứ giờ ra chơi là nó cùng lũ bạn lại lao ra sân trường, chạy nhảy, hò hét ầm ĩ, áo quần mồ hôi nhễ nhại, lấm bẩn, hôi hám vô cùng. Nhưng từ ngày có

máy tính bảng thì nhàn rồi, cả tuần mới phải giặt một lần, vì bây giờ, vào giờ ra chơi, mỗi đứa ngồi một góc ôm cái máy tính nghe nhạc, xem phim, lấy đâu ra mồ hôi, tìm đâu ra vết bẩn?

Ấy thế nhưng một hôm đi học về, tôi thấy mặt nó ỉu xìu...

- Sao thế con? Có máy tính bảng rồi thì đi học phải vui chứ?

- Dạ, vui thì vui, nhưng không được bố chở đi học bằng xe máy mà lại phải đi bộ, đau chân lắm! Và đi bộ thì hay đến lớp muộn, bị cô giáo mắng!

Rồi hôm sau nó đi học về, lại thấy cái mặt ỉu xìu...

- Sao vậy con? Chân vẫn đau à?

- Dạ không, con bị cô phạt vì không làm bài tập về nhà?

- Tại sao con lười biếng vậy? Trước giờ, có khi nào con như thế đâu?

- Tại tối qua, lúc con đòi lại máy tính bảng để học bài thì bố quát con, bảo là con đi học đã được dùng cả ngày rồi, tối phải nhường cho bố, phải đến lượt bố chứ!

Một hôm khác, lại thấy cái mặt nó ỉu xìu...

- Sao vậy con?

- Con bị điểm kém!

- Sao lại thế? Rõ ràng là tối qua, lúc con đòi máy, bố đã trả con ngay mà!

- Nhưng bố chơi hết pin của con. Sáng nay, đang làm bài kiểm tra thì máy bị sập nguồn, màn hình tối om, con phải mượn sạc của bạn, rồi ngồi ra

góc lớp sặc. Lúc sặc được pin và bật được máy lên thì đã hết giờ làm bài rồi!

Rồi một hôm nữa, vẫn là cái mặt ỉu xìu ấy...

- Chuyện gì nữa đây?

- Lúc kiểm tra bài tập trên máy của con, cô giáo phát hiện ra mấy bộ phim lưu trong máy.

Cô xem xong thì mắng con vì tội còn bé mà đã xem phim bậy bạ!

- Phim nào?

- Thì mấy cái phim bố cóp về, rồi bảo với con là phim tâm lý hành động, cấm con không được xem ấy! Nào là "Trận chiến của Ozawa và đồng bọn", "Cuộc truy hoan đẫm máu", "Đêm trong căn nhà nghỉ"...

- Thì con cứ nói thật với cô rằng đây là phim của bố!

- Con nói rồi! Cô cũng cóp hết mấy cái phim đó sang máy cô rồi! Cô còn bảo con nhắn với bố rằng hôm nào rảnh qua nhà cô, cô có chuyện muốn nói!

Những tưởng mua máy tính bảng thì việc học hành của con sẽ hiệu quả, thuận tiện, nhàn nhã hơn, nhưng không ngờ lại nảy sinh nhiều rắc rối như vậy. Rồi độ gần đây, cứ vài ngày lại thấy con hỏi xin tiền đi thăm bạn năm viện. Bạn năm viện thì nhiều nhưng lý do thì chỉ có một, đó là bị bọn nghiện nó chém và cướp máy tính bảng. Nhiều lúc tôi xót tiền quá, bực mình quát um lên thì con tôi lại nhẹ nhàng giảng giải:

- Bố không việc gì phải cáu! Giờ mình bỏ tiền đến thăm chúng nó thì tới lúc mình bị chém chúng nó lại đến thăm mình thôi! Đi đâu mà thiệt?!

Tôi ngẫm thấy con nói cũng đúng. Bởi giờ, nạn chém người rồi cướp đồ đang thịnh hành lắm, bởi bọn cướp bây giờ nhiều lắm, nhan nhản, cả cướp có dao lẫn cướp không dao. Những bậc phụ huynh, những cha, những mẹ đã trưởng thành, đã quãng quật, đã nếm trải với cuộc đời này mấy chục năm rồi mà vẫn còn bị chém, bị cướp, thì mấy đứa học sinh tiểu học ấy, ngại gì mà bọn nó không dám chém?

~~~~~***~~~~~

VỢ CHỒNG HÀNG XÓM

Tôi đang rất là chán vợ tôi: ăn mặc thì lôi thôi, suốt ngày cắm đầu vào con cái, bếp núc, chẳng nghĩ gì đến cảm xúc của chồng. Nhiều khi bất ngờ muốn ôm vợ một cái cho tình cảm nhưng cái mùi mắm muối, hành tỏi từ áo, từ cổ vợ nó thốc vào mũi thì lại phải vội vã buông ra, bao nhiêu ý lãng mạn, tình tứ cũng bay đi hết cả.

Tại sao vợ tôi không hiểu rằng: một người đàn bà, ngoài con cái, bếp núc ra, thì việc quan trọng không kém ấy là phải biết lãng mạn, biết chăm chút hình thức, biết làm đẹp vì chồng, để khi đi ra ngoài đường, hoặc khi có khách đến nhà, chồng được mát mẻ, nở mặt?

Và tôi lại càng chán vợ hơn kể từ ngày có cặp vợ chồng hàng xóm mới chuyển về ở cái phòng đối diện với phòng của vợ chồng tôi.

Buổi sáng hôm ấy, tôi đang lúi húi xỏ giày, chỉnh lại trang phục, chuẩn bị đi làm thì thấy cửa phòng của vợ chồng hàng xóm ấy lạch cạch mở. Rồi anh chồng vội vã xách cặp bước ra, chắc cũng đang vội tới cơ quan giống tôi. Thế nhưng bước được hai bước thì đã nghe giọng cô vợ từ trong nhà gọi giật lại:

- Từ từ đã anh! Để em chỉnh lại cà-vạt cho đã! Ai lại đeo cà-vạt xộc xệch thế kia mà đi làm chứ hả?

Nói rồi cô vợ chạy tới, nhẹ nhàng thít lại cà-vạt cho chồng, rồi kiếng chân hôn chụt vào môi chồng dịu dàng:

- Tạm biệt anh yêu! Tối về sớm với em nhé!

Ôi trời ơi! Sao tôi ngưỡng mộ và ghen tỵ với anh ấy quá! Thế mới là vợ chứ: dịu dàng, ngọt ngào! Chả bù cho...

Tôi quay lại đằng sau thì thấy vợ tôi đang thò cổ ra từ nhà vệ sinh. Có vẻ như vợ tôi cũng đã chứng kiến được hết cái cảnh tượng lãng mạn và tình cảm như trên phim vừa rồi ấy. Thế cũng tốt, để cho vợ tôi biết là cô ấy còn thua kém, còn phải học hỏi người ta nhiều. Nhưng mặt vợ tôi lúc ấy lại không hề giống một kẻ đang biết lỗi, hoặc là đang xấu hổ khi tự thấy mình kém cỏi, ngược lại, mặt vợ tôi vênh vênh, cái môi hơi bĩu lên như vừa thấy một thứ gì kịch cỡm lắm. Tôi bực mình nói luôn:

- Còn bĩu môi gì? Nhìn đấy! Vợ người ta như thế chứ!

- Chuyện nhà họ. Chả liên quan!

- Ờ, chả liên quan! Nhưng em có làm được như cô ấy không?

- Sao mà em làm như cô ấy được? Em và chồng cô ấy mới chạm mặt nhau một hai lần, chào hỏi vài ba câu xã giao, giờ tự nhiên em lao ra chỉnh cà-vạt rồi hôn lên môi người ta, kì cục bỏ xừ!

- Không! Ý anh là, em có thể hôn tạm biệt chồng em trước khi đi làm giống như cô ấy không?

- Được!

Nói rồi vợ tôi nhào tới, ôm chầm lên cổ tôi, chu mỏ lên. Nhưng khi nụ hôn còn chưa kịp trao thì tôi đã lập tức đẩy vợ bật ngược trở ra...

- Trời ạ! Cái mùi gì nồng nồng, hăng hắc như mùi thuốc tẩy vậy?

- Không phải thuốc tẩy, là Vim đấy! Em đang cọ bồn cầu mà!

Vợ tôi vừa nói vừa xòe hai bàn tay đang đeo đôi găng cao su màu hồng hồng, hươ hươ ra trước mặt như thể sợ rằng tôi không tin lời cô ấy nói. Tôi thở dài ngán ngấm, bước vội đi cho đỡ bực mình. Nhưng mới được hai bước thì đã nghe giọng vợ từ trong nhà gọi giật lại:

- Chiều về tiện đường ghé mua bịch giấy vệ sinh nhé! Mới mua một bịch tuần trước mà đã hết rồi! Ăn gì mà đi làm thế không biết?!

Kể từ hôm đó, không hiểu sao tôi rất hay để ý vợ chồng nhà bên ấy. Và càng ngày tôi càng thấy vợ của anh hàng xóm thật tuyệt vời. Bất kể là ở nhà hay ra đường, cô ấy luôn ăn mặc những bộ đồ rất đẹp và hợp một. Mái tóc bông bênh, xoắn xoắn, nhuộm màu nâu nhạt được là, được uốn cẩn thận, lúc nào cũng buông xõa hững hờ trên bờ vai mảnh mai, trông vô cùng duyên dáng. Đặc biệt là cái mùi nước hoa cô ấy dùng, sao mà nó man mác và rạo rực đến thế! Mỗi lần cô ấy lướt qua, hoặc có con gió nhẹ lùa sang từ hướng bên ấy, là tôi phải đứng sững lại bởi sự ngất ngây, tê dại.

Chả bù cho vợ tôi, đợt ấy có bà chị ở cơ quan đi Pháp về, xách tay được mấy lọ nước hoa xịn, tôi căn rãng mua một lọ về tặng vợ. Để cho vợ bất ngờ, tôi bí mật lấy lọ nước hoa ấy xịt mấy phát lên cái áo vợ hay mặc. Sáng hôm sau, vợ tôi lôi cái áo đó ra, đưa lên mũi chun chun ngửi rồi nhăn mặt:

- Tủ nhà mình có chuột rồi anh ạ! Nó đá ra áo em, khảm quá!

Ngay chiều hôm ấy, tôi lại bí mật mang lọ nước hoa Pháp ấy trả lại cho bà chị ở cơ quan, và chịu mất nửa tiền vì đã bóc tem và mở nắp.

Chiều hôm nay đi làm về, tôi thấy nhà hàng xóm ấy cắm rất nhiều hoa, toàn là hoa đẹp, hoa đắt tiền. Người đã xinh rồi, lại còn cắm hoa đẹp nữa, ở đâu ra mẫu phụ nữ tuyệt vời vậy hả trời? Tôi thấy vậy thì gọi vợ tôi lại rồi chỉ chỉ sang bên đó...

- Em thấy cô ấy cắm hoa đẹp không?

- Chuyện nhà họ. Chả liên quan!

Vợ tôi trả lời cụt lùn rồi lại cắm đầu vào cái chảo, xào xào, nấu nấu. Ờ, tôi quên mất là vợ tôi không thích hoa và không biết cắm hoa. Lần đầu tiên và cũng là lần duy nhất tôi mua hoa tặng vợ ấy là vào hôm mừng 8-3. Nhận bó hoa từ tay tôi, câu đầu tiên vợ tôi nói không phải là câu cảm ơn tôi, cũng chả phải là câu khen hoa đẹp, mà là:

- Anh mua bó hoa này bao nhiêu?

- Rẻ thôi mà! Có hơn ba trăm!

- Giời ạ! Hơn ba trăm mà rẻ sao? Anh có biết hơn ba trăm ấy mua được một bình ga, đun được hơn ba tháng hay không? Anh mua bó hoa này thì để được mấy ngày? Rồi chỉ tổ gọi muỗi về, chỉ tổ rác nhà!

Một mùi thơm man mác kéo tôi về với thực tại, thoát khỏi cái ký ức hãi hùng ấy. Mùi thơm quen quá! Phải rồi, là mùi nước hoa của vợ anh hàng xóm. Cô ấy đang đứng ngay trước cửa nhà tôi, giọng ngật ngưỡng:

- Anh chị có bật lửa không ạ? Cho em mượn chút!

- Ờ, có đây em! Em dùng bật lửa làm gì vậy? - Tôi vừa hỏi vừa nhanh nhẩu chạy ra bàn lấy bật lửa cho cô ấy.

- Dạ! Em thắp nến ạ!

- Có mất điện đâu, sao phải thắp nến?

- Dạ! Hôm nay là kỷ niệm 3 năm ngày vợ chồng em chính thức trao nư hôn đầu. Em đã dành cả buổi chiều nay để cắm hoa, xếp nến, chuẩn bị rượu, đợi lát chồng em về thì hai vợ chồng em sẽ ngồi uống rượu, nghe nhạc, ngắm hoa dưới ánh nến lung linh và ôn lại những kỷ niệm xưa.

- Ôi! Thật là tuyệt vời! Chồng em quả là người đàn ông hạnh phúc và may mắn nhất trên đời!

Vợ tôi đứng gần đấy, chắc là nghe được cả, nhưng chẳng nói gì, chỉ thấy cái môi vợ tôi hơi bĩu lên, tay thì vẫn liên tục xào xào, nấu nấu. Tôi, tuy là ngồi trước ti vi, nhưng mắt thì liên tục đảo qua bên nhà hàng xóm để hóng xem diễn biến thế nào. Đợi mãi chưa thấy chồng về, cô vợ anh hàng xóm có vẻ đã rất sốt ruột, cứ ra ra vào vào, đi đi lại lại. Hơn 7 giờ rồi, vợ chồng tôi đã lịch kịch dọn mâm ăn tối, vậy mà cô vợ anh hàng xóm thì vẫn đứng đứng ngồi ngồi, mặt mũi hăm hăm, tức tối...

Phải gần 7 rưỡi mới thấy anh chồng lững thững về nhà. Anh ấy chưa kịp tháo giày thì vợ đã xông tới:

- 5 rưỡi là tan sở, sao giờ anh mới vác mặt về nhà? Anh có nhớ hôm nay là ngày gì không? Anh có biết tôi phải mất cả buổi chiều để cắm hoa, xếp nệm và chuẩn bị rượu hay không?

- Tôi chả biết ngày gì, nhưng đi làm giờ này mới được về, bụng tôi rất đói, nên thứ tôi cần là cơm chứ không phải rượu, không phải hoa, không phải nệm. Thử hỏi, từ hồi lấy nhau, cô đã nấu cho tôi được bữa cơm nào ra hồn chưa?

- Á à! Cái loại chồng la cà gái gú về muộn mà lại còn dám lên giọng với vợ sao? Ngày thì rượu, ngày thì nệm, ngày thì hoa này...

Vừa la hét, gào thét, cô vợ anh hàng xóm vừa gạt phăng mấy cái ly cùng chai rượu rơi loảng xoảng xuống nền nhà vỡ tan, lênh láng. Tiện tay, cô ấy giựt tung tóe mấy cây nệm, rồi vồ lấy mấy bó hoa đập tới tấp lên đầu chồng, khiến cho những cánh hoa, mới đó còn tươi tắn, điệu đà, thế mà giờ nát bươm, tanh bành như vừa bị một bầy ngựa hoang tàn nhẫn xéo qua..

Ngồi ở bên nhà, vợ tôi đã nghe và nhìn thấy hết cả. Nhưng lần này, vợ tôi không bĩu môi mà chỉ cấu nhẹ vào tay tôi:

- Kìa anh! Xem vợ người ta kìa!

Tôi gấp thức ăn vào bát cho vợ, giọng thờ ơ:

- Chuyện nhà họ. Chả liên quan!

~~~~~***~~~~~

MA-NƠ-CANH

Đạo này tôi đang bị sì-trét rất nặng! Tất cả cũng chỉ bởi áp lực công việc quá lớn. Trước đây, dù quy định của cơ quan là 8 giờ sáng bắt đầu vào làm việc, nhưng thường là 8 rưỡi tôi mới bắt đầu ở nhà đi.

Ấy là thường thôi nhé, chứ nếu gặp hôm nhậu nhẹt bết nhè tới 1 hay 2 giờ sáng, hoặc dậy xem trận bóng đá lúc 3 giờ khuya, thì hôm sau, sớm cũng phải 9 giờ tôi mới bò được ra khỏi giường. Đã vậy, nhiều hôm vợ còn giao nhiệm vụ tạt vào chợ mua thức ăn mang về nhà bỏ vào tủ lạnh xong xuôi thì mới được đi làm. Số là vợ tôi rất thích ăn tép đồng, mà phải là loại tép còn tươi, nhảy tanh tách ấy. Mà thứ tép ấy thì phải mua từ sáng, chứ nếu để sang chợ trưa, chợ chiều mới mua thì trắng bệch, ươn hết. Và lần nào, sau khi giao nhiệm vụ xong, vợ cũng không quên đệm thêm một câu mà tôi thấy cũng đúng: "Đến cơ quan muộn một tí đã chết ai? Nhưng mà ra chợ muộn, mua phải cái tép ươn, tép hôi, thì dù có tra bao nhiêu hành tỏi, mắm mỡ cũng khó mà thơm ngon lên được!".

Mà không chỉ có tôi đi làm muộn đâu, cả phòng tôi ai cũng thế cả! Vì vậy, nếu hôm nào tôi, hoặc bất kỳ ai đó trong phòng, mà đến cơ quan trước 9 giờ, thì y như rằng lại được thấy bác bảo vệ tròn mắt ngỡ ngàng: "Khiếp! Hôm nay đi làm sớm thế?".

Việc phòng tôi đi làm muộn thì hình như là sếp cũng biết, nhưng không có bằng chứng, và không bắt được tận tay, nên vẫn chưa thấy sếp nhắc nhở gì. Nói không có bằng chứng và không bắt được tận tay là bởi

hôm nào cũng vậy, phải sau 10 giờ sếp tôi mới tới cơ quan. Mà cái giờ đó thì anh em tôi đã ngồi ngay ngắn, nghiêm túc ở bàn làm việc cả rồi. Sếp cũng ít khi vào tận phòng kiểm tra mà chỉ đi ngang qua hành lang, đánh mắt qua cửa kính, thấy nhân viên ngồi đông đủ thì lại gật gù, phờn phệ bước về phòng sếp.

Đấy! Trước đây là như thế, là thiên đường như thế, nhưng độ này thì khác rồi, là địa ngục rồi! Bởi sếp tôi vừa được mấy sếp trên tổng trang bị cho một hệ thống camera giám sát nhân viên từ xa. Giờ, kể cả đang đi công tác hay là đang nằm nhà, chỉ cần bật điện thoại lên là sếp tôi có thể quan sát được hết cả phòng làm việc của bọn tôi: ai đến, ai chưa đến, ai đang chạy lăng xăng buôn dưa lê, ai đang cà kê chè thuốc, sếp tôi biết hết! Thế mới chết chứ!

Từ khi có cái camera đáng ghét ấy trong phòng thì chả ai bảo ai: cứ đúng 8 giờ sáng là tất cả có mặt! Được khoảng một tuần, cả phòng ai nấy gầy rạc, mặt mũi phờ phạc vì thiếu ngủ, vì áp lực! Cũng phải thôi, trước thì 9 giờ, 9 rưỡi mới đến, chiều thì 3 rưỡi, 4 giờ là đã về. Nhưng giờ, đổ ai dám đến sau 8 giờ sáng, và cũng chẳng ai đủ can đảm về trước 5 giờ chiều! Trước đây, ngày nào sếp đi công tác hoặc họp hành là ngày ấy cả phòng cứ thoải mái, thả phanh: các chị tha hồ rủ nhau lượn lờ, mua sắm; các anh vô tư tụ tập bia bọt, rượu chè; ai bận việc ở nhà cứ về, ai có hẹn cứ đi, không phải lẩn tránh, suy nghĩ, chẳng phải trăn trở, lo sợ điều gì.

Nhưng giờ thì khác rồi! Sếp có đi công tác nước ngoài cả tháng, hoặc đang ngồi phòng bên cạnh kè kè thì cũng vẫn thế: vẫn 8 giờ sáng đến và 5 giờ chiều về, chẳng khác gì! Bởi dù có ở đâu thì trong túi sếp vẫn có cái điện thoại, mà có cái điện thoại thì chỉ cần mở điện thoại ra là sếp biết rõ ai đến, ai chưa đến, ai đang chạy lăng xăng buôn dưa lê, ai đang cà kê chè thuốc! Thế mới chết chứ!

Sáng nay là đúng tròn một tháng kể từ ngày có cái camera ấy trong phòng. Và cũng sáng nay, đến phòng là đã nghe mấy người kháo nhau:

"Hôm nay sếp đi họp cả ngày đấy!". Không nghe thấy tin ấy thì thôi, nghe thấy rồi thì cả phòng lại thở dài thườn thượt tiếc rẻ: "Haizzz! Giá mà không có cái camera thì có phải hôm nay sẽ là một ngày tuyệt vời không?!".

Cũng may là cái camera ấy không có chức năng ghi tiếng, nên dù ai đã ngồi nghiêm ngặt vào chỗ của người ấy thì vẫn nghe thấy liên tục những cái chép miệng, những tiếng thở than...

- Vậy là đã tròn một tháng chúng ta không tụ tập ăn chơi rồi đấy!

- Ừ! Đi làm mà như đi tù! Thèm cái cảm giác cả phòng ta cùng ngồi bìa bọt rồi hát hò quá! Hôm nay sếp lại đi họp cả ngày nữa, có cách nào để trốn đi được bây giờ nhỉ?

- Trốn làm sao nổi! Sếp chỉ cần mở điện thoại ra là quan sát được cả phòng. Một người vắng sếp còn biết, huống chi là tất cả!

- A! Có cách rồi!

Chị phó phòng la lên sung sướng! Và rồi tức thì tất cả chụm lại bàn tính. Kế hoạch được thông qua rất chóng vánh! Đúng giờ nghỉ trưa, cả hội lấy xe máy phi đến xưởng may của anh trai chị phó phòng ấy. Mỗi người chọn lấy một con ma-nơ-canh theo giới tính của mình: tức là đàn ông thì chọn ma-nơ-canh đàn ông, đàn bà chọn ma-nơ-canh đàn bà, rồi chở về công ty. Các con ma-nơ-canh ấy được đặt ngay ngắn vào chỗ ngồi của từng người. Xong xuôi, cả phòng mỉm cười vì kế hoạch hoàn hảo của mình rồi tất cả kéo nhau ra quán bia, còn công việc của họ tại văn phòng sẽ do lũ ma-nơ-canh đảm nhiệm.

Quả thực, sẽ chẳng còn kế hoạch nào hoàn hảo hơn thế! Bởi cái camera ấy có tầm quan sát rất rộng, bao quát cả phòng, nhưng cũng bởi vì rộng nên nó không thể ghi lại được chi tiết đường nét của từng người. Tức là nếu nhìn qua màn hình điện thoại thì chẳng thể phát hiện được đâu là

người, đâu là ma-nơ-canh, chỉ thấy một cái bóng lù lù, đen đen, chăm chú ngồi ở bàn làm việc.

Ở trong cảnh tù túng lâu ngày, nay được xống ra, nên cả phòng ai cũng chơi tẹt ga. Ngay cả mấy chị em, bình thường đi ăn chỉ uống cô-ca, nay cũng mỗi người tu hết vài lon Halida, mặt mũi tưng bừng, hớn hở như hoa. Xong, tất cả lại kéo nhau vào quán karaoke nhảy múa hát ca, rồi gọi thêm mấy két bia 333, mấy thùng Vodka...

Chỉ đến khi cái giọng nơi cuống họng đã khàn, và cái hứng thú trong lòng đã cạn thì chúng tôi mới nhìn đồng hồ và hốt hoảng: 7 giờ tối rồi! Vậy là tất cả cuống cuồng trở lại cơ quan. Những phòng khác đã đóng cửa im lìm, tắt điện tối om, riêng phòng tôi vẫn bật đèn sáng trưng, bên trong, mấy con ma-nơ-canh vẫn chăm chỉ làm việc. Chúng tôi lập tức tắt máy tính, tắt điện, khóa cửa rồi nhanh chóng chở mấy con ma-nơ-canh trả lại xưởng may.

Sáng hôm sau, tất cả lại đi làm như bình thường. Và cũng khoảng 10 giờ, sếp đến cơ quan như bình thường. Nhưng có một điều không bình thường, ấy là thay vì đi ngang qua hành lang, đánh mắt qua cửa kính như mọi ngày, thì hôm nay, sếp lại mở cửa phòng rồi bước vào, giọng lạnh lùng:

- Các anh chị qua phòng tôi luôn đi, tôi có chuyện muốn nói!

Tất cả chúng tôi nhìn nhau mặt tái mét, cắt không còn giọt máu. "Làm sao bây giờ? Hình như, sếp đã biết được cái trò tồi tệ ấy của bọn tôi rồi! Nhưng thôi, chết thì cùng chết!". Nghĩ vậy nên cả phòng đồng lòng, nắm tay nhau bước sang phòng sếp. Chúng tôi đứng thành hàng trước bàn sếp, hai tay buông thõng, mặt cúi gằm, giống như những phạm nhân đang cúi đầu nhận tội trước vành móng ngựa. Vì không nhìn mặt sếp nên tôi cũng chẳng biết thái độ sếp ra sao, chỉ biết là cái giọng sếp vẫn lạnh lùng và đáng sợ như thế:

- Tối qua, lúc gần 7h, tôi họp xong và có ghé về cơ quan...

- Dạ thưa sếp! Chúng em...

- Đừng cắt lời tôi! Để tôi nói hết đã! Tôi ghé về cơ quan và thấy phòng ta vẫn bật đèn sáng trưng, mọi người vẫn say mê làm việc, tôi thấy rất tự hào! Trước giờ, mấy phòng khác cứ xì xào là nhân viên phòng mình làm ăn vớ vẩn, chỉ đợi sếp đi vắng là trốn việc, là đàn đúm, tụ tập! Nhưng hôm qua, thực tế đã chứng minh điều ngược lại: tôi đi họp cả ngày, vậy mà mọi người vẫn làm việc hăng say, miệt mài, quên gia đình, quên ăn uống, quên cả thời gian! Tốt lắm!

- Dạ! Không có gì đâu sếp ạ! Tại ai cũng ham việc, công việc chưa xong nên không dứt ra mà về được thôi ạ! - Chị phó phòng bẽn lễn giải thích.

Sếp không nói gì nữa, chỉ mỉm cười hài lòng rồi đưa cho chị phó phòng một chiếc phong bì, bảo là quà động viên cho mọi người đã làm việc vất vả. Đương nhiên là số tiền ấy chúng tôi lại để dành, đợi hôm nào sếp đi họp hay đi công tác thì cả phòng lại ra quán bia, ra quán karaoke liên hoan, hát hò. Và đương nhiên là chúng tôi vẫn dùng cái cách ấy. Bởi đó là một kế sách thật sự hoàn hảo. Này nhé, nếu xét về công việc thì dù là chúng tôi làm hay là bọn ma-nơ-canh làm thì cũng thế thôi, hiệu quả là như nhau. Trong khi đó, bọn ma-nơ-canh thì không cần dùng quạt, không cần bật điều hòa, tiết kiệm điện cho cơ quan; bọn ma-nơ-canh không chơi game online, không download phim nên đỡ tốn tiền dung lượng internet; bọn ma-nơ-canh lại sẵn sàng làm thêm giờ, khiến sếp hài lòng... Nói chung là rất nhiều lợi ích!

Nếu biết một việc gì đó sẽ mang lại rất nhiều lợi ích cho phòng mình, cho cơ quan mình mà bạn lại không làm thì chứng tỏ bạn không phải là một nhân viên tốt! Và vì vậy, chúng tôi thường xuyên sử dụng cái cách đó, bởi đơn giản, tất cả chúng tôi đều muốn trở thành những nhân viên tốt!

~~~~~***~~~~~

NHIỆM VỤ BẮT PHẢI ĐI

Căn nhà cao và nổi bật nhất phố. Nổi bật không chỉ bởi nét kiến trúc độc đáo, đông tây được giao phối hòa hợp, mà còn bởi ở trước cái cánh cổng bằng đồng với hai con rồng ngoằn ngoèo, uốn cong cong của ngôi nhà ấy luôn có ít nhất hai thằng đầu gấu đứng canh gác, đi lại vòng vòng, thằng nào thằng nấy đều dây lưng đeo súng,

gậy trên tay lăm lăm, mặt hằm hằm. Bởi vậy nên người dân quanh đây, nếu bắt buộc phải đi qua cái nhà này, thì đều vòng sát ra mép đường bên kia, tránh xa cái cổng sơn son thiếp vàng, tránh xa mấy thằng dữ dằn, hung hăng ấy.

Họ tránh là phải, đại gì mà lại gần, nhỡ súng nó cướp cò, hoặc nhỡ cái thằng đầu gấu ấy, sẵn đang cầm gậy, nó tiện tay vụt cho phát vào gáy thì lại chết oan. Thế mà sáng nay, một gã đàn ông còm nhom, hom hem, mặc chiếc áo phong màu đen lem nhem vẫn dám hiên ngang tiến lại gần sát cổng ngôi nhà...

- Thằng kia! Biến! Đây không phải chỗ chơi!

Một trong hai thằng đầu gấu chỉ gậy vào gã áo đen rồi quát lớn. Tưởng là gã áo đen sẽ sợ xanh mặt và co rúm lại, nhưng không, gã đó chỉ khoanh tay, cười khẩy, giọng lạnh tanh:

- Tao không đến chơi! Tao đến gặp anh Hùng Xoăn!

- Mày tưởng đại ca tao là ai mà thích gặp thì gặp? Đại ca tao phải lo bao nhiêu việc lớn, thời gian đâu để tiếp mấy thằng dở hơi như mày?

Gã áo đen nghe vậy thì lại nhếch mép cười, rồi từ từ đưa tay lên túi áo, lấy ra một mảnh giấy...

- Tao cũng không có thời gian nói chuyện với mày! Hãy chuyển ngay thư này cho anh Hùng Xoăn, để xem đại ca mày có tiếp tao không!

Thằng đầu gấu thấy giọng điệu khá cứng của gã áo đen thì đã bớt hung hăng đi ít nhiều. Hắn cầm lá thư, xoay qua xoay lại nghiêng ngó, rồi lập tức đi vào trong. Lát sau, đã thấy hắn tất tả chạy ra, giọng nhẹ nhàng và ngọt ngào như mấy em ở quán mát-xa:

- Dạ! Anh Hùng Xoăn mời anh vào ạ! Xin lỗi anh vì vừa rồi em không biết, tưởng anh là thằng nghiện ở đâu đến đây luyện quyền ăn cắp vặt! Mong anh bỏ quá cho!

Vừa nói, thằng đó vừa khom khom người mở cổng, điệu bộ khúm núm, rất tội nghiệp. Người đàn ông áo đen không nói gì, chỉ ném cho hắn cái nhìn khinh khỉnh rồi thoăn thoắt bước vào trong sân.

Cái nhà thì hắn là tráng lệ, nguy nga rồi, đó là điều mà chỉ cần nhìn từ ngoài đường thì ai cũng có thể thấy. Nhưng còn cái sân, phải bước vào tận nơi, phải thực mục sở thị mới cảm nhận hết được sự bề thế, choáng ngợp của nó. Khắp cả mặt sân rộng bao la được lát bằng loại gạch nung đỏ cao cấp, nhẵn bóng mà không hề trơn trượt. Ở bốn góc và rải rác trên khắp mặt sân là những chậu bonsai hữu tình với các dạng địa hình núi non, cỏ cây, sông suối, có cả những chiếc cầu cong cong, có tượng ông lão vừa ngồi câu vừa thong dong thổi sáo, có cô thôn nữ dịu dàng giặt áo, có con thuyền nan êm ả cắm sào. Trên bờ tường rào cao cao được dựng tỉ mỉ bằng những giống trúc đào có treo khá nhiều những giỏ lan to nhỏ khác nhau với những cánh hoa lung linh hồng cam trắng tím, mỗi loại một màu, tỏa hương thơm mát, ngọt ngào, đung đưa trong gió lao xao...

Thế nhưng gã đàn ông áo đen dường như chả còn tâm trí đâu mà ngắm mấy thứ vẽ vời trang trí ấy. Gã đang rất vội. Và vì thế, gã xồng xộc cầm đầu đi thẳng vào nhà.

Hùng Xoãn ngồi bệ vệ trên chiếc ghế trường kỷ cổ được điêu khắc, chạm trổ khá tinh xảo, tạo hình thành hai con hổ đang nghển cổ, nhe răng dữ tợn. Phải công nhận: cái ghế rất hợp với hắn. Bởi hắn có một thân hình khá vạm vỡ, đồ sộ, cái đầu trọc lốc, cái mặt bặm trợn, hầm hờ với những vết sẹo, vết thâm nhằng nhịt, đặc biệt là răng hắn khá dài và nhọn nên không chỉ lúc cáu giận, quát mắng, mà cả những khi hắn cười thì mấy cái răng tua tủa ấy vẫn nhoi ra như răng hổ, khiến cho người đối diện, dù gan dạ và can trường đến mấy, cũng khó tránh khỏi thứ cảm giác sợ sệt, run rẩy.

Hùng Xoãn rót nước lừng chén, đẩy về phía gã áo đen, rồi cất giọng kẻ cả:

- Thường thì anh ít khi tiếp khách vào giờ này, và theo cái kiểu này. Nhưng khi anh Công Lạc đã đích thân viết thư giới thiệu thì đương nhiên là Hùng Xoãn này không thể chối từ! Mà em và anh Công Lạc có quan hệ thế nào? - Hùng Xoãn hỏi rồi hất hàm về phía gã thanh niên áo đen.

- Dạ! Chỉ là chơi bời xã giao thôi anh. Nhưng từ cái lần anh ấy cặp kè với vợ em, rồi hiếp dâm em gái em, thì tình cảm anh em mới trở nên gần gũi và thăm thiết hơn ạ!

- Ủm! Vậy hôm nay, em đến đây, hắn là có chuyện?

- Dạ! Chuyện là vợ chồng em vừa bị mất cái xe đạp. Nếu là xe đạp thường thì cũng chả tiếc, đằng này lại là xe đạp điện, mới mua được vài hôm nên rất xót. Anh Công Lạc thấy vậy thì bảo em đến tìm anh để xin lại xe, vì theo lời anh Công Lạc nói thì hầu như những vụ mất xe ở địa bàn này đều do anh ăn cắp hết!

- Là trước đây thôi, chứ bây giờ bọn anh chỉ ăn cắp xe máy, cùng lắm là xe ba gác và xích lô chứ không lấy xe đạp nữa, kể cả là xe đạp điện!

- Vậy cái xe của em...?

- Có lẽ là do bọn thằng Phú Cong làm. Vì đây là băng nhóm trộm xe đạp nổi tiếng và có quy mô lớn nhất miền Bắc này. Anh nghe nói, gần đây bọn chúng còn mở rộng địa bàn hoạt động, không chỉ ở miền Bắc mà còn lấn át vào cả miền Nam, không chỉ ở Việt Nam mà còn tràn lan ra cả châu Âu, châu Á, tạo thành một mạng lưới ăn trộm xe đạp xuyên quốc gia. Bọn chúng mà đã chủ định lấy cái xe nào thì sẽ lên kế hoạch và vạch ra chiến lược tỉ mỉ từ trước đó cả tháng trời nên hiếm khi có sơ suất và ít để lại dấu tích. Thành ra công an cũng khó mà điều tra được.

- Tức là, em phải chịu mất cái xe hả anh?

- Thường thì là thế, nhưng vì anh Công Lạc đã có lời nhờ vả nên anh sẽ bằng mọi cách lấy lại cái xe ấy cho em.

- Bằng cách nào ạ?

- Người đời có câu: Muốn bắt được cua thì phải móc vào hang cua. Chúng ta sẽ đến tận sào huyệt của thằng Phú Cong. Rồi anh sẽ khiến nó phải quỳ gối xuống mà dâng trả lại cái xe cho em! Ta đi ngay thôi, kéo bọn nó lại đưa xe của em sang biên giới rồi xuất sang châu Mỹ, châu Phi thì khó mà đòi lại lắm!

- Giờ mình đến chỗ thằng Phú Cong hả anh?

- Không! Đến gặp sư phụ anh trước đã!

- Sao phải gặp sư phụ anh làm gì ạ?

- Em chưa biết đấy thôi, Phú Cong là một tay giang hồ khét tiếng, võ công lẫy lừng. Ở Việt Nam này, ngoài sư phụ anh ra thì chắc là không còn ai khuất phục nổi hẳn. Anh thì chưa đấu với hẳn lần nào nên chưa biết hơn thua ra sao! Vậy nên, cứ mời sư phụ anh đi cùng cho chắc ăn.

- Vậy giờ mình đi bằng gì hả anh?

- Đi xe của em!

- Em có mỗi cái xe đạp điện, mất rồi còn đâu?!

- Thế này em đến đây bằng gì?

- Xe buýt ạ!

- Đệt! Thế bây giờ đi đánh nhau em cũng định đi bằng xe buýt sao? Em xem phim hành động chưa? Giang hồ đánh nhau, rượt đuổi nhau đều bằng ô tô, hoặc ít ra cũng phải là xe máy, chứ chẳng lẽ lát nữa chúng nó đuổi theo chém mình, mình lại chạy ra bến xe buýt chờ xe à? Nhỡ lúc ấy xe buýt đông quá, thằng tài xế nó không cho lên nữa thì có phải chết oan không?

- Dạ! Vậy giờ phải làm sao anh?

- Thôi được! Đi xe của anh vậy!

Dứt lời, Hùng Xoăn chạy vào gara, đánh ra con Toyota Corolla đời 2013. Hắn giục gã áo đen lên xe rồi phóng vút đi. Chiếc Toyota gầm rú, lườn lách qua dòng người xe đông đúc rồi rẽ xuống một con ngõ nhỏ dưới chân đê thoải thoải. Mới chỉ ngồi trên xe thôi, gã áo đen đã nhìn thấy một nhóm khoảng vài chục võ sinh mặc võ phục đang say sưa tập luyện. Sau mỗi cú vung tay, mỗi tư thế vung chân là lại nghe những tiếng "hây a! hây a!" đồng thanh vang lên đầy dũng mãnh và tràn trề khí thế.

Chiếc xe chạy chậm và dừng hẳn lại dưới tán cây hoa đại với cái gốc cổ thụ to như cái vại, ngay sát cạnh võ đường. Cả hai ra khỏi xe rồi đi bộ vào trong. Vừa đi, Hùng Xoăn vừa giới thiệu với giọng hãnh diện:

- Đây là võ đường của sư phụ anh! Là cao thủ số một Việt Nam nên đương nhiên là võ đường của sư phụ lúc nào cũng đông nhưng nhúc đệ tử

theo học. Anh thành đạt được như ngày hôm nay cũng đều nhờ ơn sư phụ chỉ bảo!

Khác với tưởng tượng của gã áo đen rằng hẳn sắp được gặp một vị võ sư có đôi mắt sáng quắc, thân hình rắn chắc, tuổi có thể cao nhưng động tác hẳn vẫn rất linh hoạt và nhanh như cắt. Thế nhưng không, lão sư phụ này thân hình gầy cỗi, lờ đờ, ẻo lả như con chuột vừa ăn phải bả; tóc tai lão lòa xòa, răng vàng khè, lúc nói chuyện, nhìn rõ cả cọng rau, cả thớ thịt gà vẫn còn dặt vào kẽ răng từ tối hôm qua. Đã vậy, một bên mắt của lão lại sưng vù, tím bầm, cái môi cũng vều lên một cục, rướm rướm máu...

- Sư phụ bị sao vậy ạ? - Hùng Xoăn hỏi bằng giọng lo lắng.

- Sáng nay, lúc đi đổ rác, ta đang lúi húi thì có thằng trẻ trâu đứng từ xa ném "bịch" cái túi rác vào đầu ta. Ta quay lại mắng nó thì nó lao tới đâm vào mắt ta, rồi đá vào mồm ta! Ui cha! Đau quá!

- Sao sư phụ không giở võ công ra?

- Tại nó đánh nhanh quá, ta chưa kịp giở! Nhưng sao con biết ta bị đánh mà tới thăm?

- Con biết đâu! Định đến nhờ sư phụ đi xử lý thằng Phú Cong giúp con!

- Thôi, mồm miệng thế này, đi nhậu thì ta còn cố được, chứ đi đánh nhau thì ta chịu!

Sau một hồi thuyết phục sư phụ không thành, Hùng Xoăn và gã áo đen đành chào biệt rồi hậm hực ra xe. Chiếc Toyota leo chồm lên dốc rồi lao đi vun vút trên bờ đê, bỏ lại sau lưng từng đám bụi dày đặc, mịt mù, bị thổi tung và bay tít lên không trung. Đám bụi ấy tuy về sau có nhạt dần, hạ thấp dần, nhưng lại lan ra rộng hơn, xa hơn, sà cả xuống mặt đê dập dờn, trùm cả vào đám cỏ dại xanh um và tràn cả xuống bành bồng trên mặt sông sông

mênh mông. Còn chiếc xe, nó đã bẻ lái và tiến thẳng về hướng ngoại ô, nơi có khu biệt thự mà Phú Cong và đồng bọn đang trú ẩn...

~~~~~***~~~~~

NHỮNG ĐỨA CON BẤT HIỂU

Người đời có câu: "Trời sinh voi, trời sinh cỏ", và người đời cũng có câu: "Cha mẹ sinh con, trời sinh tính". Chắc cái ông trời ở trên cao ấy cũng rảnh rỗi quá, chẳng có việc làm, nhàn cư vi bất thiện, nên ông ấy mới sinh lầm thứ thế?

Ừ thì ông ấy sinh ra voi nên ông ấy phải sinh ra cỏ cho voi nó ăn là đúng rồi! Nhưng con tôi là do vợ chồng tôi tự sinh ra, là kết quả của bao lần phối hợp hì hục, rồi đi siêu âm chen chúc, rồi ốm nghén buồn bực, rồi trở dạ với những cơn đau quặn quại hành hạ, với những tiếng kêu gào tưởng như cạn kiệt cả sinh lực, chứ ông trời chẳng hỗ trợ hay giúp đỡ vợ chồng tôi được gì cả! Vậy mà ông ấy lại giành lấy cái quyền sinh tính cho con tôi? Tại sao tôi đẻ con ra mà tôi lại không được sinh tính cho nó? Và cũng bởi cái kiểu sinh tính tùy tiện của ông ấy nên tính nết mấy đứa con tôi cứ loạn cả lên: đứa thì lăm lì, chậm chậm, đứa thì nhặng nhít, hùng hổ; đứa thì háu ăn, tăng cân vù vù, đứa thì còi cọc, mãi chẳng thấy lớn.

Vợ chồng tôi đều già yếu cả rồi, lại phải nuôi thêm ba đứa con ăn bám, nên mọi chi tiêu sinh hoạt đều ngóng vào thằng cả và thằng hai đang đi làm ăn xa trên thành phố. Những năm trước đây, thằng cả đều đặn về thăm nhà mỗi tháng một lần, béo tốt, phong độ lắm! Thằng hai thì ít về hơn, vài ba tháng, có khi nửa năm, nhưng về lần nào là rùng rình, tươi tỉnh lần ấy, rồi chúng rủ cả nhà đi mua quần áo, đi ăn uống, rất vui vẻ và sung sướng!

Tôi sốt ruột đưa ngón tay lên bấm bấm và nhăm tính: dễ phải đến 3 tháng nay chưa thấy thằng cả về! Thằng hai còn tệ hơn, mấy năm rồi nó đã không còn lưu luyến gì cái chốn này. Con với chả cái! Chẳng lẽ chúng nó

đã quên rằng ở quê còn có bố mẹ già và ba đứa em đang tuổi ăn tuổi lớn mong ngóng chúng từng ngày?

Tôi buông thõng tay, và buông thượt tiếng thở dài, chực quay bước vào trong. Nhưng tôi khựng lại, bởi nghe ngoài ngõ có tiếng lẹp kẹp! "Hình như thằng cả về! Đúng rồi, đúng là thằng cả rồi! Nhưng sao mà nó gầy gò, ốm yếu và quắt queo vậy hả trời?". Tôi lao tới ôm chầm lấy con, mừng mừng tủi tủi:

- Lương ơi là Lương! Mấy tháng nay con không về làm cả nhà ngóng con dài cổ! Sao càng ngày con càng gầy, càng teo đi vậy hả con?

- Dạo này công ty con ít việc, thất nghiệp, đói kém lắm mẹ ơi!

- Thế lâu nay, con có nghe thông tin gì về thằng Thương không?

- Dạ không ạ! Mấy năm rồi, con có thấy mặt em nó đâu!

- Hai anh em con trước đây vẫn thường liên hệ, gắn bó với nhau mật thiết lắm mà?

- Thì trước là vậy, nhưng giờ, đến bản thân mình con còn lo chưa xong, còn chưa biết xoay sở thế nào thì sao con lo cho em ấy được?! Mà tình hình các em ở nhà thế nào hả mẹ?

- Haizz! Nhắc đến chúng nó, mẹ lại nẫu hết ruột! Thằng Xăng vẫn không bỏ được cái tật tham ăn, nó ăn suốt, nên tăng cân vù vù. Cứ vài tháng lại lên cân, mà mỗi lần lên là lên rất nhiều!

- Mẹ phải kêu ca, phải góp ý chứ, để em ấy tăng cân liên tục vậy sao được?!

- Có kêu, kêu nhiều! Nhưng chả ăn thua! Đợt nào kêu quá thì cũng thấy bớt ăn, thấy giảm, nhưng chỉ giảm được vài lạng, rồi tháng sau lại

tăng, tăng vài cân luôn!

- Còn em Ga?

- Thằng Ga đợt này cũng chán lắm! Hay phải đi bệnh viện truyền nước. Trước, mỗi lần đi truyền là nó khỏe khoắn, yên tâm được khoảng 4 tháng. Nhưng giờ, chỉ hơn hai tháng là lại phải lên viện tiếp nước một lần. Giá mỗi chai nước truyền thì tăng không đáng kể, nhưng mẹ có cảm giác nước ở trong chai hình như ít đi thì phải. Mẹ quê mùa, làm sao phát hiện được sự thiếu hụt ấy? Mà kể cả cái lọ nước truyền ấy có đầy thì ai dám chắc là người ta không pha thêm mấy cái thứ nước vớ vẩn khác vào để trục lợi, để kiếm lời?

- Thế em Điện thì sao ạ?

- Thằng Điện dạo này hư lắm! Trời thì nóng mà thỉnh thoảng nó lại tự ý bỏ nhà đi, có khi đi cả ngày cả đêm luôn, mà không thèm thông báo với bố mẹ một tiếng. Rồi lúc bố mẹ nhờ nó đi mua đồ, nó toàn ghi khống giá lên, hóa đơn, giấy tờ nhập hàng, không rõ ràng. Con với thằng Thường thì cứ đi biệt tăm, trong khi mấy đứa em ở nhà thì quậy phá quá! Bố mẹ đến kiệt quệ mất thôi!

- Mẹ đừng nói thế! Mẹ phải cố lên, phải giữ gìn sức khỏe để chiến đấu, vì tình trạng này sẽ còn kéo dài! Thôi, con về thăm bố mẹ một lát, giờ con phải đi luôn đây!

- Ô hay! Mấy tháng mới về một lần, vậy mà chưa kịp vào trong nhà, đã đi luôn sao con? Thế khi nào con lại về nữa?

- Con chưa biết mẹ à! Nhanh thì vài tháng, còn lâu thì phải nửa năm!

- Trời ạ! Thế còn thằng Thường, liệu mừng 2-9 này nó có về không con?

- Chắc là không đâu mẹ, tết nó còn chả về nữa là mừng 2-9. Thôi, con đi đây!

Tôi ngậm ngùi nhìn theo cái bóng con gầy gò, teo tóp khuất dần sau khóm chuối già đầu ngõ héo hon, lòng tự hỏi biết đến khi nào mới gặp lại con?

Tiếng ho khùng khục của chồng tôi từ trong buồng vọng ra làm cho không gian vốn đã ảm đạm lại càng thêm xót xa. Rồi tôi nghe tiếng lão ấy thều thào:

- Thăng Lương về hả bà? Bảo nó vào đây với tôi!

- Nó về, nhưng đến ngõ là nó lại đi rồi!

- Khốn nạn thật! Con với chả cái, chẳng được đứa nào tử tế! Thăng Xăng, thăng Ga, thăng Điện thì suốt ngày nhùng nhịu, vùi vĩnh, hạch sách cha mẹ; thăng Lương, thăng Thương thì đi biệt tích, về đến đầu ngõ, không thềm vào nhà, lại vội vã ra đi! Tao là tao từ mặt hết chúng mày, chẳng cần đứa nào nữa!

Chửi xong, lão lại úp mặt vào tường ho lên từng tràng sòng sọc. Lão nói thì có vẻ vô tình và bất cần lắm, nhưng tôi hiểu, lão chả bao giờ từ được con đâu: đứa đi xa lão vẫn mong, và đứa ở nhà, lão vẫn phải gồng mình lên mà chăm cho chúng!

~~~~~***~~~~~

THÚ CHƠI CHIM

Ở cái làng này, từ lớn đến bé, từ trẻ đến già, ai cũng phải công nhận một điều rằng chim của anh trai tôi to, khỏe và hót khéo nhất! Bởi vậy, trong các cuộc thi chim cấp xã, cấp huyện, anh tôi luôn được bà con và chị em tín nhiệm cử đi tham dự.

Và thực sự, chưa lần nào anh tôi làm cho bà con và chị em thất vọng. Hầu hết những lần tham gia, anh tôi đều giành giải nhất. Chỉ có một lần anh chịu về nhì, đó là cái lần mà chim của anh mới ốm dậy, còn mệt và yếu. Nói vậy để thấy rằng, chim anh tôi chính là bộ mặt, là niềm tự hào của cả cái làng này.

Ngay từ khi còn học cấp hai, trong khi chúng bạn chăm chỉ học tập, chơi những trò chơi lành mạnh, trong sáng, thì anh trai tôi đã lao vào thú vui chim cò. Đến lớp, trong lúc cô say sưa giảng bài, các bạn miệt mài ghi chép thì anh tôi lôi chim ra nghịch, đã thế lại còn giơ giơ chim ra trước mặt mấy bạn nữ ngồi cạnh để trêu chọc.

Học thì dốt, nhưng anh tôi lại tán gái rất giỏi. Nói là tán gái giỏi thì hình như chưa đúng lắm, mà thực ra là gái nó bám theo anh tôi thì chính xác hơn. Bởi đũa nào cũng vậy, dù là xinh hay kiêu cỡ nào, chỉ cần nhìn thấy chim của anh tôi là mê luôn. Chuyện con gái chủ động tìm đến nhà tôi để chơi với anh ấy là điều quá ư bình thường. Có lần vài ba cô cùng đến một lúc. Việc các cô ấy quý anh tôi và đến chơi thì bố mẹ tôi không cấm cản hay khó khăn gì, điều khiến bố mẹ tôi không hài lòng là ở chỗ, các cô ấy đến chơi nhưng chả mấy khi chào hỏi bố mẹ tôi lấy một câu mà chỉ vội vàng vàng lao ngay tới chỗ để chim của anh tôi mà sờ soạng, vuốt ve. Cô thì nghịch lông, cô xoa đầu, cô bóp cổ, khiến chim anh tôi nổi khùng, mặt nó căng lên, đỏ gay, nhìn rất khổ.

Và cũng vì thế nên anh tôi nghỉ học sớm, rồi lấy vợ sớm, sinh con sớm. Độ gần đây, không hiểu vì bị vợ bỏ bê, hoặc là phương pháp chăm sóc đã lạc hậu, hoặc không phù hợp, hoặc vì lý do gì đó, mà chim anh tôi gầy rạc đi, ủ rũ, thiếu sinh khí, và không lớn lên được. Anh tôi lo, vợ anh tôi lo, và cả làng cũng lo. Không muốn tình trạng này kéo dài thêm, nên anh rủ tôi lên phố cùng anh, tới nhà một vị tiền bối mà theo như anh nói thì là cao thủ chơi chim số một của xứ Bắc này.

Khác với những gì tôi tưởng tượng về một vị tiên bói phong lưu, hào hoa, lịch lãm thì khi gặp, tôi hơi thất vọng bởi trông lão này hơi hăm, cũng chẳng phong lưu, hào hoa mà nhìn như thằng phong giật, bả gà. Tóm lại, nhìn lão hom hem và thiếu sức sống đến kỳ lạ.

Dường như hiểu được sự ngạc nhiên của tôi nên anh trai ghé tai tôi thì thầm:

- Mấy thằng ham mê chim cò này thì chỉ cường tráng, lực lưỡng lúc trẻ thôi, về già thì thằng nào cũng dặt dẹo, lụ khụ thế này cả em ạ!

Lão tiên bói đó mời anh em tôi vào nhà, từ tốn rót nước, rồi cất giọng khè khè như con mèo hen:

- Lâu lắm mới thấy con ghé thăm! Đạo này chim chóc thế nào?

- Dạ! Chán lắm tiên bói ạ! Nó cứ èo uột, ủ rũ, vợ con chăm sóc, vỗ về kiểu gì cũng không lớn được! Chính vì vậy, hôm nay con mới phải tới đây mong tiên bói giúp đỡ ạ!

- Haizz! Đó là căn bệnh chung rồi! Hầu hết những người có chim ở Việt Nam này đều mắc cái bệnh đó, chỉ là mức độ nặng hay nhẹ mà thôi! Con thử nghĩ xem, mấy chục năm trời mà vẫn cứ đôi tay ấy, vẫn phương thức ấy, vẫn lối mòn ấy thì làm sao mà chim lớn được!

- Vậy phải làm sao hả tiên bói?

- Ta tặng con ba chữ vàng: "Lạ là lớn". Đó là phương thuốc hữu hiệu nhất!

- "Lạ là lớn", nghĩa là sao hả thầy?

- Haizz! Hình như những thằng chơi chim nhiều thì đầu óc ngày càng ngu đi thì phải!

Thôi, ta cứ nói toạc ra nhé! Tức là con hãy mang chim của con sang gửi một chị hàng xóm nào đó, nhờ chị ấy chăm sóc giúp. Đừng để chim nó nhìn thấy mặt vợ con nữa! Nó nhìn bao nhiêu năm nay, nó quen mặt, nó ngán ngấy, nó sợ rồi, làm sao lớn nổi?!

Giờ thì tôi mới hiểu vì sao anh tôi lại gọi lão ấy là tiên bối, là cao thủ số một của xứ Bắc. Bởi đúng như lời lão ấy nói, vừa mới nhìn thấy chị hàng xóm, chim anh tôi đã tươi tỉnh hẳn. Rồi khi được chị chăm sóc, nó lớn lên trông thấy, cường tráng, oai hùng, chẳng còn nữa vẻ u sầu, rệu rã thường ngày. Nó hót líu lo, nhảy tung tăng suốt buổi. Đã vậy, chiều hôm ấy, đứa con gái của chị hàng xóm ấy, đang là sinh viên năm thứ nhất trên Hà Nội, lại về quê nghỉ lễ, thấy chim anh tôi thì thích quá nên đã nhiệt tình phối hợp cùng với mẹ, chung sức chăm sóc chim anh tôi.

Nhưng cũng chỉ được một hai ngày, sang đến ngày thứ 3, chim anh tôi lại có dấu hiệu mệt mỏi, kiệt sức. Nghiêm trọng hơn, ở mỏ và đầu chim bắt đầu xuất hiện những mụn nhỏ li ti. Những đám mụn đó lan rộng dần, mừng mủ và sưng tấy. Anh tôi thấy vậy thì hoảng quá, lại tức tốc lặn lội lên phố, tìm đến nhà vị tiên bối để cầu cứu. Vừa thấy anh tôi, lão cao thủ số một xứ Bắc đã hỏi ngay:

- Sao mà hốt hoảng vậy con? Có chuyện gì?

- Tiên bối ơi cứu con với! Chim con bị mọc mụn, sưng tấy...

- Mọc mụn, sưng tấy, rồi sau đó các đám mụn ấy lan rộng, mừng mủ, đúng không?

- Vâng, đúng vậy ạ! Sao tiên bối biết?

- Thì chim ta cũng đang bị như vậy mà! Đây, con cầm gói thuốc này về cho chim uống ngay, uống càng sớm càng tốt, đừng để quá muộn như chim của ta.

- Chim của tiền bối sao ạ?

- Chim ta hồng hân rồi, giờ chỉ nuôi để làm cảnh, không mang đi thi đấu được nữa con ơi!

~~~~~***~~~~~

TÁN GÁI DỄ ỢT!

Đạo này lên mạng, lên phây, toàn thấy các thanh niên FA suốt ngày kêu là tán gái khó lắm, kiếm gấu khó lắm! Tôi thấy việc này là rất không nên. Anh không tán được gái, không kiếm được gấu chứng tỏ đẳng cấp của anh thấp, năng lực của anh hạn hẹp, trình độ của anh ít ỏi, và tài năng của anh kém cỏi.

Mà các cụ có câu: "Đẹp tốt moi ra, xấu xa nhét vào". Cái việc FA với không tán được gái nó xấu hổ bỏ xừ chứ hay ho gì đâu mà các anh cứ thích kêu gào? Hơn nữa, việc kêu gào, than vãn ấy sẽ khiến cho thế hệ đàn em chúng ta, các thanh niên mới lớn, những kẻ sắp chập chững bước vào yêu, những kẻ đang mơ mộng có được một tình yêu đích thực, tìm được một người yêu lý tưởng sẽ cảm thấy lo lắng, hoang mang, bi quan và mất niềm tin ghê gớm!

Mà các anh ấy thấy khó, chứ tôi thì thấy rằng tán gái bây giờ dễ ợt: chỉ cần có SH và kính Rayban là được. Các anh ấy tán gái mà cứ đi cái xe số cà tàng, kính thì cũng Rayban, nhưng mua của mấy chị bán hàng rong lang thang, 20k một chiếc, 30k một đôi, như thế thì nói thật là đến cave nhiều khi nó còn ngại chả muốn ngồi lên xe của các anh chứ nói gì là mấy em nữ sinh sành điệu, ngon lành?

Có SH và cái kính Rayban, tôi tán gái rất nhàn! Chỉ cần đeo kính ấy, cưỡi xe ấy lượn lờ ở mấy cổng trường cấp ba thì một ngày ít nhất cũng phải tán được vài ba em. Rồi tôi phải bố trí thời gian đan xen để có thể cùng lúc yêu chiều được hết các em ấy. Sau một vài tuần, khi tình yêu đã nhạt dần,

khi tin nhắn chia tay được gửi đi đồng loạt, tôi lại đeo kính, vác xe ra công trường, tiếp tục tuyển sinh đợt mới.

Hôm ấy, đang ngồi quán café, thấy em gái bàn đối diện xinh quá, tôi liền lân la làm quen, xin số điện thoại. Thế nhưng em này khá kiêu, ăn nói theo kiểu trích thượng, khinh khỉnh, và số điện thoại thì dứt khoát không cho. Tôi quê quá, lủi thủi về bàn, gặm nhấm thứ cảm giác thất bại bẽ bàng nhưng cũng khá lạ lẫm này. Lúc em ấy đứng dậy đi về, tôi cũng đứng dậy theo và nhanh chóng chạy ra chỗ con SH của mình, đeo kính Rayban lên rồi nổ máy, rú ga ầm ỹ. Và qua thứ ánh sáng xanh đen huyền diệu của chiếc kính Rayban sành điệu, tôi thấy em gái xinh đẹp ấy, tự lúc nào, đã đứng bên tôi dịu dàng, đưa cho tôi một mẫu giấy, giọng nhẹ nhàng:

- Số điện thoại của em đây! Em đợi tin nhắn của anh đấy!

Vậy mới biết, SH và Rayban có sức mạnh khủng khiếp tới mức nào!

Nhưng có lẽ vì thế mà tôi thấy tình yêu với mấy cô ấy cứ hao hao giống nhau, và đều nhạt nhẽo như nước ao. Cô nào thì cũng chỉ lên bar, lên sàn nhảy, lên siêu thị, lên shop, lên trung tâm mua sắm, và tất nhiên, là lên giường, chấm hết! Ở đời, cái gì đến từ trái tim, đến từ tấm lòng chân thành thì mới kéo dài, mới bền lâu mãi mãi, còn thứ mà mua được bằng tiền thì thường là đều có hạn sử dụng cả. Và cái tình yêu của tôi với mấy em ấy cũng thế, cũng mua bằng tiền, nên cũng có hạn sử dụng. Và hạn sử dụng thường rất ngắn, chỉ được khoảng một tuần, cùng lắm là nửa tháng. Và khi đã hết hạn thì phải chia tay, phải vứt cái tình yêu ấy vào thùng rác thôi.

Chán ngấy với kiểu tình yêu vật chất ấy, tôi quyết tâm đi tìm tình yêu đích thực cho mình. Mà muốn tìm được cô gái yêu tôi thật sự thì tôi phải tháo cái kính Rayban ra, để con SH ở nhà, mượn con Wave ghê của chú ba rồi đeo cái kính lão của bà già. Hi vọng là những thứ này sẽ giúp tôi tìm được một người con gái yêu tôi không vì tiền bạc.

Thế nhưng cái hi vọng đó đã bị dội một xô nước lạnh, bởi khi nhìn thấy bộ dạng quê kệch của tôi, thấy cái xe cũ kỹ, cái kính lỗi thời, gương mặt em gái xinh tươi mà tôi mới quen, mới lần đầu hò hẹn, đã hiện lên những lo lắng, hoang mang, thêm cả chút ngỡ ngàng:

- Sao anh lại đi xe số và đeo kính cận? SH và Rayban của anh đâu?

- Anh làm gì có SH với Rayban!

- Em thấy trên cây của anh đăng toàn ảnh anh ngồi SH, mắt đeo Rayban mà?

- À, là của thằng bạn! Anh mượn nó để chụp rồi up lên cho oách thôi mà!

- Nhưng em thấy anh ngồi SH và đeo Rayban đẹp hơn là đi Wave ghê và đeo loại kính rẽ tiền này đây! Anh đổi xe, đổi kính đi!

- Anh làm gì có tiền? Hôm nay đi chơi với em còn phải mượn tiền để đổ xăng đây! Giờ mình ra Bờ Hồ đi dạo cho mát em nhé!

Nói rồi, tôi leo lên con Wave ghê, nổ máy sẵn sàng. Nhưng em thì vẫn cứ lừng khừng, véng ngập ngừng...

- Lên xe nhanh đi em! - Tôi giục.

- Dạ thôi! Em đang bị cái mụn ở đít, không ngồi xe được!

- Sao em không nói sớm? Nếu em nói sớm thì anh sẽ để xe máy ở nhà, đi bộ qua đón em. Đờ phải vay tiền mua xăng.

- Tại em tưởng anh đi SH. Nếu anh đi SH thì không sao, vì yên xe SH mềm, ngồi không đau!

Vậy là chẳng còn cách nào khác, tôi đành phải xuống xe lui cùi dắt bộ, em lui thúi đi sau. Rồi em lấy điện thoại ra gọi cho ai đó, lấy cớ đi chậm dần, chậm dần, khiến khoảng cách giữa tôi với em ngày càng xa. Nhìn thế này, sẽ chẳng ai nghĩ là em đang đi cùng với tôi cả, bởi em giống như một tiểu thư điệu đà, quý phái, lụa là, còn tôi là thằng xe ôm, thằng đồng nát, thằng bả gà. Vì thế mà em cứ xa dần, xa dần, và rồi biến mất, tôi gọi thì điện thoại em tắt...

Dù thất bại đau đớn ở lần đầu tiên, nhưng tôi vẫn tin vào tình yêu đích thực, rằng trên đời này sẽ có một người con gái yêu tôi không vì chiếc xe, không vì cái kính. Giờ, để chắc ăn và đỡ mất thời gian, thì trước khi hẹn gặp một cô mới, tôi thường nói luôn là tôi đi xe số và đeo kính cận. Mூఱి cô, sau khi nghe tôi nói câu đó, thì có tới bảy cô lấy lý do là bận, hai cô bảo rằng phải đi xin dấu trên quận, một cô chả nói gì, cứ thế im im rồi lặn...

Trong lúc sự thất vọng và chán chường gần như đã tới mức cùng cực thì thật may mắn, người con gái tôi chờ đợi đã xuất hiện. Sau khi nghe tôi nói rằng tôi đi xe số và đeo kính cận thì cô gái ấy tỏ ra khá bức bối và tức giận:

- Anh nói vậy là xúc phạm em đấy! Em muốn làm bạn với anh là vì thấy anh tốt bụng, hiền lành, chứ đâu phải vì cái xe SH hay vì cặp kính mắt hàng hiệu đâu!

Tôi mừng muốn rơi nước mắt khi đọc được những lời em viết. Quả thật, em là một cô gái rất đặc biệt, không giống như bất kỳ một cô gái nào mà tôi đã từng quen biết. Em giản dị, dễ gần, vô tư, hồn nhiên, thân thiện. Nhìn thấy quả kính cận của tôi, em khen kính dày và nặng; ngồi trên con Wave ghê của tôi, em khen máy nổ to và nhiều khói. Tôi vui lắm, vui vì em không coi thường cái xe, không dè bủ cái kính, vui vì em cho tôi hiểu rằng, em thích tôi vì chính bản thân tôi chứ không vì những gì phù phiếm, xa xôi.

Nhưng tôi vẫn muốn thử lòng em thêm một chút, vậy là đang đi, tôi cho xe chạy chậm lại, rồi giả vờ là xe chết máy, phải dắt bộ. Tôi thực sự muốn xem thái độ của em ra sao, liệu em có giống như cô gái trước, giả vờ nghe điện thoại, rồi đi tụt lại đằng sau, rồi lặn mất tăm không kịp chào nhau?

Và đúng là em đã không làm tôi thất vọng: em luôn đi sát bên tôi, trò chuyện líu lo giúp tôi quên đi mệt nhọc; em còn nhiệt tình đẩy xe cho tôi mỗi khi tới đoạn lên dốc hoặc qua những chỗ gồ ghề đá hộc. Tôi thấy trên trán, trên má, và trên sống mũi thanh thanh của em lăn tăn những giọt mồ hôi long lanh. Thứ mà tôi cũng đã từng thấy ở những cô gái trước đó, nhưng chỉ là khi ở trên giường, chứ còn ở trên đường, thì chỉ với em tôi mới thấy.

Biết em đi bộ và đẩy xe giúp tôi rất mệt nên tôi mời em vào quán café uống nước, nghỉ chân. Nhưng em lắc đầu nguầy nguậy, rồi nhỏ nhẹ phân trần:

- Vào mấy quán sang trọng ấy làm gì cho tốn tiền hả anh? Mình ra chỗ vỉa hè kia uống nước mía là được rồi!

Ôi trời ơi! Sao em lại đáng yêu và tuyệt vời đến thế?! Cảm ơn cuộc đời đã cho tôi gặp em, và chắc chắn một điều rằng, tôi sẽ làm tất cả để giữ em lại bên mình, để không vuột mất em, để em không tuột khỏi tay mình.

Đang rít nước mía ngon lành, chợt tôi giật nảy mình hốt hoảng khi thấy đầu ngón chân cái của em đang bị thương, rướm máu. Máu chảy thành vệt, loang cả xuống bàn chân em thon nhỏ, xinh xinh.

- Trời ơi! Chân em làm sao thế hả?

- Không sao đâu anh! Chắc vừa rồi đẩy xe, em không để ý nên vấp phải mảnh kính thôi!

- Ngồi yên đó! Đợi anh!

Dứt lời, tôi đứng vụt dậy rồi chạy bộ băng qua đường, lao về phía hiệu thuốc ở chỗ ngã tư cuối phố để mua bông băng và dung dịch sát trùng. Chưa một cô gái nào bị thương mà khiến tôi xót xa đến thế, xót xa giống như máu đang chảy ra từ chính bàn chân tôi, từ chính con tim tôi vậy.

Cầm túi bông băng và thuốc trên tay, tôi lại hùng hục chạy về chỗ quán nước mía. Nhưng rồi tôi khựng lại và ngơ ngác. Cái bàn mà tôi và em vừa ngồi đây, hai cốc nước mía uống dở vẫn còn đây, nhưng không thấy em đâu, và cũng không thấy cái xe Wave ghê của tôi đâu, chỉ thấy một mẫu giấy viết vội để lại trên bàn:

"Anh à! Xin lỗi anh vì đã lấy chiếc xe của anh! Em cũng đã định không lấy, vì cái xe ấy nát quá, bán đi chắc cũng chỉ được hai ba triệu bạc, mang tiếng ra! Nhưng tại em đang bí tiền quá nên đành lấy tạm! Em sẽ bán xe và mang tiền đi phang lô. Nếu trúng, em sẽ gửi trả lại tiền gốc cho anh, còn nếu không thấy em trả lại thì tức là em đã tạch lô. Anh chịu khó đi bộ về nhé! Nếu có vấp mảnh kiếng mà chảy máu chân thì cứ lấy chỗ thuốc và bông băng đó mà dùng anh ạ!

P/s: Em trả tiền nước mía rồi! Anh đừng trả nữa nhé! Cái thằng chủ quán đó mất dạy lắm, dù em trả rồi nhưng nếu anh trả nữa thì nó vẫn lấy đấy! Nhiều lần rồi, nên em biết mà!"

~~~~~***~~~~~

BẠC PHẬN

Từ lúc chào đời, nó đã cảm nhận được sự thua thiệt và thiếu may mắn của mình. Mẹ sinh nó cùng lúc với 5 anh chị em, ai cũng trắng, cũng xinh xắn, đáng yêu, chỉ có mình nó là đen thui, còi cạch, lại còn bị mấy cái mụn ghê mọc chi chít thành từng khoang loang lỗ. Và cũng vì còi cạch và yếu ớt

nên khi bú, những cái vú to, căng, nhiều sữa đều bị các anh chị to khỏe của nó tranh mất

, nhường lại cho nó mấy cái vú bé tẹo, tong teo, bú rất cả lưỡi mới nhỏ ra được vài giọt sữa loãng toẹt, nhạt thệch. Chỉ đến khi các anh chị đã no nê, phưỡn phệ thì nó mới được ngậm vào những cái vú to ấy. Là ngậm cho biết cảm giác thôi, chứ khi mà anh chị nó đã nhả ra rồi thì những cái vú ấy chẳng khác gì những quả bóng bay bị xì hơi: nhão nhoẹt và lép kẹp!

Rồi cũng đến ngày khách mua tới ngắm nghía, vuốt ve, sẫm soi, chọn một con mà khách ưng ý nhất trong đàn để mang đi. Hầu như khách chọn đều dựa trên các tiêu chuẩn như khỏe mạnh, bụng bẫm, lông trắng mượt, lưỡi đỏm, chân huyền đề. Và vì vậy, trong khi các anh chị nó ra sức nhảy nhót, tạo dáng, ưỡn ẹo thể hiện để mong lọt vào mắt xanh của những khách mua giàu sang thì nó chỉ nằm im một chỗ. Vì nó biết, có cố làm theo như các anh chị ấy cũng vô ích, bởi nó chẳng đáp ứng được bất kỳ tiêu chuẩn nào mà khách yêu cầu cả. Ngược lại, nó mà đứng lên, mà múa may, ngúng nguẩy, là y như rằng mấy sợi lông ở chỗ mấy cái khoang ghé lở loang lỗ ấy lại rụng ra tơi tả.

Và vì vậy, cả đàn người ta đã mua gần hết, giờ chỉ còn sót lại nó và một chị nữa. Chắc là chị ấy cũng sắp được về với chủ mới rồi, bởi nó nghe phong thanh rằng sáng mai lại có người đến xem chó.

Quả đúng vậy. Vị khách lần này là một người đàn ông trung niên, ăn mặc tuềnh toàng, mái tóc bù xù, bộ ria mép lâu ngày không được tỉa khiến khuôn mặt lão nhìn khá dữ tợn. Kệ! Nó cũng chẳng quan tâm, bởi ông ta giàu hay nghèo, lành hay dữ thì cũng là cái phước, cái họa của chị nó chứ có liên quan gì đến nó đâu mà nó phải thừa hơi để ý.

Thế nhưng không, gã đó lại nhìn chăm chặp vào nó, nhẹ nhàng đưa tay vuốt vuốt mấy sợi lông lòa xòa trên lưng nó...

- Sao anh không chọn con trắng kia? Nó nhanh, bụ bẫm và khôn hơn nhiều đấy!

- Tôi đi xem, thầy bảo tôi phải nuôi chó đen thì mới hợp, mới ăn lên làm ra! Mà sao con này lại ghẻ gúm, lông rụng tùm lum vậy?

- Lông rụng sẽ mọc lại, ghẻ thì tắm vài bận là hết! Nếu anh ưng con ấy, tôi bớt cho anh nửa giá!

Cuộc mua bán diễn ra nhanh chóng. Giờ nó đã thuộc về người đàn ông có khuôn mặt dữ dằn, thô kệch ấy. Thôi thì làm kiếp chó, nó đâu có quyền chọn chủ. Nếu số may, số đỏ, gặp được người tử tế thì người ta cho ăn, cho uống, cho tắm rửa đàng hoàng. Còn nếu bạc phận mà rơi vào tay cái ngữ ất ơ, nghèo mạt, nó bỏ đói, bỏ rét, rồi ngứa mắt là nó đá, nó vụt, thì cũng phải chịu. Cái này chả ai biết trước được, nó giống như đánh bạc, giống như đàn bà lấy chồng, đàn ông lấy vợ vậy!

Mấy ngày đầu, sợ nó lạ nhà bỏ đi, nên ông chủ xích nó vào gốc cây cau, gần ngay cổng ra vào. Phải mất non một tuần, khi thấy nó đã quen nhà, quen người, ông chủ mới tháo xích thả nó ra. Đến bữa, hoặc là ông ấy, hoặc là con gái ông ấy mang cơm đồ vào cái tô ở góc sân cho nó. Cô con gái của ông chủ có vẻ khó gần, bởi từ lúc nó về, chưa lần nào cô ấy chạm vào người nó chứ chưa nói gì đến vuốt ve, cưng nựng. Không hiểu là tính cách của cô ấy như thế, hay vì cô ấy sợ mấy cái mụn ghẻ lở, bong tróc trên người nó?

Nhưng rồi cũng đến ngày nó chiếm được cảm tình của cô chủ. Ấy là cái lần mà không hiểu buồn chuyện gì, ông chủ nó bày mâm, trải chiếu giữa nhà, ngồi tu rượu ừng ực một mình. Trên mâm đặt một đĩa thịt vịt đầy ụ ụ. Nó nhìn đĩa thịt vịt mà mồm há ra hông hốc, nước dãi chảy tong tong. Có đôi lúc cơn thèm trời dậy, nó định nháy bữa vào mâm ngoạm lấy vài miếng rồi chạy ra góc sân ăn cho đã. Nhưng nhìn bộ mặt dữ tợn của ông chủ, nó lại thấy chùn, đành ngoan ngoãn chầu bên cạnh chiếu, ngóng vào đĩa thịt,

rồi lại ngóng vào cái mồm bóng nhẫy, nhồm nhoàm với hi vọng lão chủ tham ăn ấy sẽ nhả ra một mẩu xương, một miếng da, quăng ra cho nó.

Nhưng không, lão ấy nhai rau rầu cả xương, chẳng chừa ra tí nào. Cứ mỗi lần cho miếng thịt vào mồm là lại một lần lão cầm cái cốc rượu, ngửa cổ lên và nốc cạn. Cái can rượu đã vơi đi hơn nửa, đĩa thịt cũng vậy, ngày càng ít dần, chỉ có sự sốt ruột và thèm thuồng của nó là vẫn liên tục đẩy lên.

Bỗng nó nghe cái "Xoảng!", ông chủ của nó mềm nhũn rồi đổ vật xuống chiếu, mắt nhắm nghiền, mồm lè nhè, làu bàu mấy câu gì đó rồi im bật. "Cơ hội đến rồi!" - Nó nghĩ vậy và lập tức nhào tới chỗ đĩa thịt vụn. Đáng ra, nó phải ăn tươm tớp cho đã cơn thèm, cho bồ công châu chực nãy giờ, nhưng nó chột khựng lại. Nó đang sợ! Không phải nó sợ ông chủ, bởi ông ấy bất tỉnh rồi, làm sao đánh nó được?! Nó cũng không sợ cô chủ, bởi cô ấy không có nhà nên chẳng thể biết việc nó ăn vụng. Thứ nó sợ ở đây chính là đĩa thịt vụn. Ai dám chắc rằng ông chủ nó gục xuống bất tỉnh là vì rượu? Nhờ đâu, lý do ông ấy gục xuống lại là từ đĩa thịt vụn, rằng trong thịt vụn có độc? Nếu đúng vậy mà giờ nó xơi hết chỗ thịt vụn này thì có phải nó sẽ chết chung với lão chủ tham ăn hay sao?

Vậy là nó cứ ngồi ngây ra đó ngẫm ngợi, bần khoản, nửa sợ chết, nửa thèm ăn. Đúng lúc ấy thì cô chủ về. Thấy bố nằm lăn trên đất bất tỉnh, cô chủ cuống cuống vực bố lên giường, lấy khăn ướt lau mặt, pha nước chanh cho bố...

Chiều hôm ấy, trong tô cơm mà cô chủ đơm cho nó có mấy miếng cõ cánh vụn thơm phức, cả miếng phao câu, mấy miếng nhiều da, nhầy nhầy mỡ là cô cũng quăng vào tô cho nó. Vừa nhìn nó ăn, cô vừa vuốt ve bộ lông của nó lờm xờm rồi khoe với ông chủ:

- Con chó nhà mình ngoan lắm đấy bố! Trưa nay bố say rượu gục xuống chiếu mà nó không hề ăn vụng, lại còn đứng canh gác đĩa thịt, không

để cho bọn mèo, bọn gà vào làm bậy!

Nó chẳng hiểu cô chủ nói gì, nhưng nó thấy vui vì được ăn ngon, và vì cô chủ đã yêu quý nó nhiều hơn.

Đêm hôm đó, bởi được ăn ngon và no, nên nó ngủ say lắm! Bỗng nó giật mình bừng tỉnh khi nghe tiếng ông chủ từ trong nhà kêu thất thanh: "Trộm! Trộm...!". Liền sau đó là tiếng đập cửa nghe đánh "Phành!", một bóng đen lao vụt ra, và gần như tức thì, một bóng đen khác cũng lao theo. Nó lúc đó đang nằm ở gần cổng, thấy vậy thì biết là có chuyện rồi. Dù chưa rõ chuyện gì nhưng sao nó thấy sợ và run rẩy vô cùng. Trong cái lúc hỗn loạn, cái lúc mà còn chưa rõ là phúc hay họa thế này thì cứ trốn đi là lành nhất. Nghĩ thế, nó chạy vù ngang qua ngõ, men theo mép thềm để leo lên góc hiên nhà, bởi khi không thể vào được trong nhà thì góc hiên hẳn là nơi an toàn nhất dành cho nó.

Thế nhưng lúc nó leo lên thềm cũng đúng là khi cái bóng đen chồm tới. "Uych!!!", cái bóng đen vấp vào nó rồi đá nó văng đi, lăn mấy vòng ra tận góc sân. Nó thấy đau nhói và tức ngực vô cùng, rú lên từng hồi ăng ẳng, giọng sủa lặc đi, thảm thiết. Cái bóng đen ấy cũng chẳng khá hơn, loạng choạng, liểng xiểng rồi cũng bổ nhào ra đất. Trong tích tắc, cái bóng đen thứ hai nhào đến, rồi vật lộn, rồi hô hào, rồi mấy người hàng xóm xung quanh ập đến...

Hôm sau, chẳng hiểu sao, nó lại được ăn một bát cơm đầy ú với toàn là thịt, rau, tôm, cá, thứ nào cũng béo ngậy, ngon lành. Lần này thì đến lượt ông chủ vuốt ve nó, giọng trìu mến:

- Giỏi lắm! Thương cho mày đấy! Ăn đi! Không có mày trợ giúp thì chắc đêm qua tao đã để thằng trộm nó xông mất rồi!

Nó chẳng hiểu ông chủ nói gì, nhưng nó thấy vui vì được ăn ngon, và vì ông chủ đã yêu quý nó nhiều hơn.

Dù ăn ngon, nhưng độ này, nó ngủ không ngon. Bởi có một con rắn hổ mang sống trong hốc cây dừa nơi đầu nhà, cứ nửa đêm lại bò ra sột soạt, rồi phùng mang lên, thổi phì phì. Nó sợ lắm, không dám ngủ, bởi nhờ đâu, trong lúc nó ngủ say, con rắn góm ghiếc ấy sẽ trườn tới, bổ một nhát vào cổ nó, thế thì chết chắc! Và cũng vì sợ nên nó cứ ngóng mồm ra chỗ cây dừa ấy sủa âm ỉ, liên hồi, đến nỗi ông chủ nó phải tỉnh giấc mấy lần, quát nó cũng mấy lần, nhưng nó vẫn không im. Liên tục mấy đêm như thế, nó thấy rất mệt mỏi và căng thẳng. Ông chủ nó cũng vậy, vẻ mặt ông thất thần và sự lo lắng thì lộ rõ.

Rồi nó thấy ông chủ đưa về một lão thầy pháp, sắp một mâm đầy rượu thịt, hoa quả, tiền vàng ở ngay gần gốc dừa, rồi nghi ngút khói hương, si sụp khấn vái. Xong xuôi, lão thầy pháp đưa cho ông chủ nó mấy lá bùa, dặn là dán ở bốn góc nhà. Ông chủ nó nghe vậy thì "vâng dạ" răm rắp, nhưng giọng vẫn chưa hết hoang mang:

- Vậy còn cái vong ở gốc dừa đó thì sao hả thầy?

- Tôi đã đuổi nó đi rồi! Là vong nữ trẻ, ám ở đó đã khá lâu! May mà con chó nhà anh nó phát hiện ra nên anh mới biết mà đuổi sớm, chứ nếu cứ để vong quanh quẩn ở đấy thì sẽ nhiều phiền phức lắm!

Nó chẳng hiểu ông chủ và lão thầy đó nói gì, nhưng nó thấy vui vì hôm ấy nó lại được ăn ngon, và vì ông chủ ngày càng yêu quý nó nhiều hơn.

Cũng từ cái hôm cúng bái ấy, con rắn hổ mang đã không trú trong hốc dừa nữa mà lại trườn vào vườn khoai lang um tùm để ẩn náu. Vậy nhưng thỉnh thoảng, nó vẫn nghe thấy tiếng con rắn ấy phì phì, và lần nào cái thứ âm thanh ấy cũng khiến nó sợ chết khiếp.

Sáng nay, ông chủ ra vườn làm cỏ. Nó cũng lảng xảng chạy theo, rồi đùa nghịch, luồn lách, chui qua chui lại giữa mấy luống khoai lang xanh

rờn, rậm rạp. Bỗng nhiên, nó giật mình chững lại, bởi hình như nó vừa nghe thấy tiếng con rắn ấy phì phì. Đúng thật, từ phía góc vườn, con rắn bóng nhẫy đang chầm chậm trườn dọc theo luống khoai, cổ nó bạnh ra, cái lưỡi thè lè, ẩn hiện liến thoắng giữa hai cái răng dài, nhọn hoắt và trắng ớn...

Nó lùi lại và sủa lên cuống quýt. Thấy vậy, ông chủ quay ra nhìn nó với ánh mắt khá bình thản xen lẫn chút khó hiểu. Hình như, ông ấy không hề biết rằng mối nguy hiểm đang đến rất gần. Con rắn thì đang dần tăng tốc, rồi lao tới thoăn thoắt. Dường như, mục tiêu của con rắn không phải là nó mà lại là ông chủ.

"Không thể để con rắn tấn công ông chủ được! Ông chủ rất yêu thương, chiều chuộng mình, cho mình ăn ngon, ăn đủ. Giờ ông ấy đang gặp nguy hiểm, mình sao có thể đứng nhìn?". Nghĩ vậy, nó tru lên thành tràng, hai bên mép hếch lên, gừm gừm, hai hàm răng nhe ra dữ tợn. Con rắn lúc này chỉ còn cách ông chủ một bước chân nữa thôi. Cái cổ bạnh ra của con vật gớm ghiếc ấy đã ngả về phía sau lấy đà, sẵn sàng bập hai cái răng sắc như đinh vào chân ông chủ nó. Không chần chừ được nữa, nó chồm vút tới, nhắm thẳng đầu con rắn mà ngoạm một miếng thật lực.

Phập! Trúng rồi! Nó dùng hết sức nghiền hai hàm răng vào nhau thật chặt, như thể muốn nhằn nát đầu con rắn. Nhưng hình như có gì không ổn, bởi nó thấy con rắn đã nhanh như cắt lách mình qua luống khoai rồi trườn về phía hốc dừa. Vậy cái mà nó đang ngoạm trong mồm là cái gì nếu không phải là đầu con rắn? Còn đang loay hoay tìm câu trả lời thì nó đã nghe tiếng ông chủ rú lên đau đớn. Hóa ra, nó đã tớp hụt con rắn, và thứ mà nó day nghiền nãy giờ là cái gót chân của ông chủ nó...

Có vẻ ông chủ đã hiểu được tấm lòng của nó thì phải, bởi ngay trưa hôm ấy, ông lại cho nó ăn rất ngon với một tô cơm đầy ú cùng rất nhiều cá thịt. Nhưng lần này, không chỉ có mình ông mà còn có thêm một người lạ mặt nữa...

- Khiếp! Ông anh cho ăn no thế, lát cân lên thì...

- Bảo chú mua vo đi thì không chịu, cứ thích tính theo cân. Theo cân thì anh phải cho ăn no chứ!

- Mà sao đột nhiên lại bán vậy anh? Em thấy anh cứng nó lắm cơ mà?

- Nó có dấu hiệu thần kinh rồi chú ạ! Sáng nay, tự nhiên nó sủa nặng lên rồi đớp anh một miếng vào chân sâu hoắm! Không bán đi, nó cắn chết mình lúc nào chẳng hay!

Thế rồi, cái kẻ lạ mặt ấy vung cái thòng lọng lên, quàng vào cổ nó và siết chặt. Nó chẳng hiểu ông chủ và kẻ lạ mặt đó nói gì, nhưng nó thấy khó thở, nghẹn ứ, đau thắt ở cổ, và thấy mình bị lôi đi xềnh xệch...

~~~~~***~~~~~

TUYỂN TẬP TRUYỆN TRÀO PHÚNG HAY NHẤT CỦA VÕ TÔNG ĐÁNH MÈO

Đình Long
www.dtv-ebook.com

Tổng Hợp Phần Ix

MÁY XÉT NGHIỆM KỲ DIỆU

Tôi học hành không giỏi, đó là sự thật mà ai cũng biết. Và dù không muốn thì tôi vẫn phải tin vào cái sự thật nghiệt ngã ấy. Bởi suốt từ lớp 1 đến lớp 12, tôi hầu như toàn đội số, điểm kiểm tra, điểm thi hiếm khi cao hơn 5.

Trong khi các bạn tôi treo kín mít quanh nhà toàn là giấy khen, giấy chứng nhận học sinh giỏi, học sinh tiên tiến, thì góc học tập của tôi chỉ dán toàn phiếu bé ngoan, thứ phần thưởng duy nhất mà tôi nhận được trong cả quãng đời đi học.

Vì biết khả năng của mình nên tôi không thi đại học mà quyết định ở nhà, chấp nhận cuộc sống lam lũ vất vả với mấy thửa ruộng chua phèn, vài mét vườn còi cọc, dù biết rằng sẽ thật nhiều khó nhọc. Ấy nhưng cuộc đời giống như một chiếc xe máy, và dù ta là người cầm lái thì không phải lúc nào nó cũng đi theo lộ trình ta mong muốn. Bởi nếu lúc nào cái xe cũng đi theo con đường ta mong muốn thì cảnh sát giao thông đã không còn phải lo giải quyết mấy vụ va chạm, tai nạn trên đường, và cũng ít phải nghe hơn tiếng xe cứu thương ú ú thê lương.

Và người khiến cho cái xe của cuộc đời tôi bẻ lái chính là ông chú tôi. Ấy là cái lần chú đến chơi và đột nhiên hỏi tôi:

- Mà y có muốn đi học không? Có một trường trung cấp trên huyện đang tuyển sinh đấy!

- Học sao được ạ? Cháu ngu lắm!

- Chú biết! Chính vì thế chú mới khuyên mà y đi học cái trường này. Thứ nhất vì nó đang thiếu chỉ tiêu nên không phải thi, chỉ cần đăng ký là đỗ. Thứ hai, nó đang có đợt khuyến mại lớn. Nếu đăng ký học ngay trong tháng này thì sẽ được tặng một bộ nồi inox kèm theo một chảo chống dính dùng được cho cả bếp than và bếp từ. Đặc biệt, trong hai ngày 13-14/8, trường tặng 50% giá trị học phí cho các sinh viên trả trước học phí từ 3 tháng trở lên...

- Thật hả chú?

- Ừ! Nhưng lý do quan trọng hơn cả đó là trường này là trường trung cấp thú y. Học xong mà y sẽ đi chữa bệnh cho trâu bò, lợn gà, chó má. Nếu trong quá trình điều trị mà có sơ suất dẫn đến tử vong thì vẫn có thể làm thịt, không sợ bị kiện, cũng không phải bồi thường nhiều!

Vậy là tôi nghe lời ông chú, đăng ký theo học. Sau 6 năm vất vả đèn sách, thi cử, cuối cùng, tôi cũng hoàn thành hệ trung cấp thú y. Ra trường, cầm tấm bằng Trung Bình Yếu trên tay, tôi loay hoay không biết phải làm gì với nó, bởi xin được công việc phù hợp với chuyên ngành của tôi là rất khó.

Trong thời gian chờ tìm việc, tôi vẫn nhận lời đi hoạn lợn, hoạn gà, hoạn chó cho bà con quanh khu. Mỗi lần hoạn cũng kiếm được vài ba chục nghìn. Ngày nào nhiều việc thì được vài ba con, dạo ít việc thì vài ba ngày mới hoạn được một con. Nghe qua thì tưởng là ngon nhưng thực tế thì không hẳn thế. Bởi hoạn là một công việc chứa khá nhiều rủi ro. Có nhiều con lợn dái rất to, nếu mình đưa dao cắt theo thói quen thì sẽ bỏ sót lại một ít dái trong bụng. Chỗ dái sót lại ấy sau hai ngày sẽ viêm nhiễm, hoại tử,

khiến cho lợn bị sốt, ho, hắt hơi, sổ mũi, rồi yếu dần mà chết. Ngược lại, có những con dái bé, mình cắt không lựa khéo thì dễ cắt vào ống dẫn tinh khiến tinh dịch tràn vào cuống phổi và lập tức làm lợn tử vong.

Công việc rủi ro là thế, lại chưa có kinh nghiệm do mới ra trường, nên từ lúc làm thêm nghề hoạn này, nhà tôi chẳng mấy khi phải mua thức ăn. Bởi cứ vài hôm người ta lại vắc đến một con lợn, hoặc chó, hoặc gà, vứt xuống giữa nhà tôi để bắt đền. Đương nhiên, bố mẹ tôi lại phải bỏ tiền ra bồi thường cho họ, rồi lại lẳng lặng đi đun nước, vật lông, làm thịt cái con vật xấu số ấy. Bữa cơm, nhìn bố mẹ trệu trạo nhai những miếng thịt có được từ thành quả lao động của mình, tôi cũng thấy như được an ủi, coi như là một cách tôi báo hiếu, trả ơn ba mẹ đã nuôi tôi ăn học, cũng thấy nhẹ nhõm phần nào.

Và rồi lại là ông chú tôi xuất hiện để vạch ra hướng đi cho tôi. Ông bảo, các bệnh viện đang quá tải nên nhu cầu làm xét nghiệm của nhân dân đang rất cao, vì thế, ông ấy sẽ mua một máy xét nghiệm đa năng về, mở một phòng xét nghiệm tư nhân trên huyện cho tôi làm. Khi tôi tỏ ra lo lắng vì mình chỉ học thú y, làm sao khám xét cho người được thì ông ấy bảo là không sao, tôi chẳng phải khám xét gì cả, chỉ việc lấy mẫu máu, nước tiểu, nước bọt, hoặc phân của bệnh nhân rồi cho vào máy để máy tự phân tích, đợi máy báo trả kết quả, thế là xong!

Đang thất nghiệp, tự nhiên có cơ hội tốt như thế, đương nhiên là tôi ưng. Những ngày đầu mới mở, phòng xét nghiệm vắng lắm, khách lèo tèo, có khi cả ngày chả được mống nào. Thế rồi một hôm, có một cụ ông lụ khụ bước vào với một vẻ mặt khá mệt mỏi, chán chường...

- Chào cụ! Con giúp gì được cụ ạ?

- Tôi vừa đi khám ở bệnh viện về, bác sĩ bảo tôi bị huyết áp cao và tiểu đường rất nặng, phải kiêng rượu, kiêng gái. Cả đời tôi chỉ có hai thứ đó là niềm đam mê lớn nhất. Vậy mà giờ bắt tôi kiêng thì tôi chẳng biết mình

sống vì cái gì nữa?! Tôi muốn anh xét nghiệm lại giúp tôi xem liệu có nhầm lẫn gì không?!

Tôi lễ phép mời cụ theo tôi vào phòng trong, rồi tự tay tôi lấy máu, phân, nước tiểu và tinh trùng của cụ, trộn lẫn vào ống nghiệm rồi đưa hỗn hợp mẫu ấy vào máy phân tích. Đúng 5 giây sau, tôi đã cầm trên tay kết quả xét nghiệm của cụ...

- Báo cho cụ tin mừng là huyết áp của cụ hoàn toàn bình thường, lượng đường và lipid trong máu cũng rất lý tưởng!

- Thật không anh? Nghĩa là tôi khỏi bệnh rồi hả?

- Dạ vâng!

- Tôi có thể uống rượu và chơi gái chứ?

- Cụ cứ thoải mái!

- Cảm ơn anh rất nhiều! Trước giờ, mỗi lần tôi uống rượu hay đi chơi gái là vợ tôi lại vịn vào mấy cái lời dặn của thằng bác sĩ đó để làu bàu, ngăn cấm. Giờ có tờ kết quả này rồi, mụ ấy mà cần năn là tôi đập tờ kết quả này vào mặt mụ, để xem mụ ấy còn có gì mà mắng tôi nữa?!

Mấy ngày sau, ông cụ đó lại đưa thêm một nhóm khoảng chục cụ khác đến chỗ tôi xét nghiệm. Và hầu hết các cụ đều bị bệnh về thận, tim mạch, huyết áp, tiểu đường, phải kiêng rượu bia, thịt cá, gái gú, nên đến khi nhận được kết quả xét nghiệm mà tôi đưa thì cụ nào cũng hớn hờ, phấn khởi vì bỗng dưng khỏi bệnh, không phải kiêng khem gì nữa.

Tiếng lành đồn xa, từ sau đợt ấy, phòng xét nghiệm của tôi khách kéo đến đông ngùn ngụt, chen chúc, xếp hàng dài tới tận cuối phố. Khách phải đến từ tờ mờ sớm đợi lấy số thứ tự mới được vào khám. Nhiều người chờ từ 6 giờ sáng đến tận 8 giờ tối mà vẫn chưa tới lượt. Nói vậy để thấy, phòng

xét nghiệm của tôi bây giờ đông khách và uy tín đến nhường nào. Và vì thế, tôi phải bàn với ông chú...

- Chúng ta phải mua thêm vài máy nữa chú ạ! Chỉ một máy như hiện tại thì không thể đáp ứng nổi nhu cầu của bệnh nhân!

- Chú biết! Nhưng cái máy này không phải thích là mua được đâu! Phải có dịp, phải đợi!

- Đây là máy xét nghiệm đa năng của Đức mà, cháu thấy nó bán đầy trên mạng ấy, khó gì đâu chú?

- Là vỏ và nhãn mác của Đức thôi, còn ruột và linh kiện là đồ Tàu, nhập lậu về rồi lắp ráp lại mới được vậy đấy! Đợt này hải quan làm gắt nên chưa có hàng.

Và vì vậy, phòng xét nghiệm chỗ tôi vẫn cứ nhúc nhích khách, từ sớm đến tối, đông đúc, bon chen, chật chội vô cùng.

Chiều nay, đúng lúc đang bận mãi cuống cuồng, làm không kịp nghỉ tay thì tôi cùng một số nhân viên khác thấy ở bên ngoài có tiếng kèn trống âm ã, rồi khói hương nghi ngút, rồi cả tiếng khóc lóc, tiếng gào thét, chửi bới om sòm. Tôi lập tức chạy ra thì thấy một toán khoảng hai ba chục người, khiêng theo 5 cái quan tài đặt ngay trước cửa ra vào. Đám người đó rất hung hăng, giận dữ, vì thế, tôi phải xuống giọng thật nhẹ nhàng:

- Có chuyện gì vậy ạ? Có chuyện gì xin mọi người cứ từ từ nói!

- Chuyện gì à? BỐ chúng tao bị tiểu đường, huyết áp cao, vậy mà mà xét nghiệm xong thì bảo là không sao, cứ rượu bia, chơi gái thoải mái! Đêm qua, các ông ấy rủ nhau nốc rượu say rồi gọi gái về chơi. Kết quả là nhóm có 10 ông thì 5 ông đang cấp cứu ở viện, còn 5 ông đang nằm trong hòm đây. Mà phải chịu trách nhiệm! Phải đền mạng! Phải bồi thường!

Dứt lời, cả đám ấy lại gào khóc, lại nhao nhao xông lên như muốn đập nát cái phòng xét nghiệm của tôi...

- Mọi người bình tĩnh! Chỗ chúng tôi làm việc dựa trên máy móc, thiết bị hiện đại, không làm bậy! Nếu không tin, mọi người hãy đưa năm cái xác chết vào đây, chúng tôi sẽ làm xét nghiệm lại, đảm bảo kết quả vẫn y như lần trước: huyết áp bình thường, nhịp tim bình thường, lượng đường và lipid trong máu lý tưởng.

- Nhưng bố chúng tao chết rồi, làm sao lấy máu, lấy phân, lấy nước tiểu và tinh trùng để xét nghiệm lại được?

- Không sao! Chỗ chúng tôi làm việc dựa trên máy móc, thiết bị hiện đại, cho phép lấy máu, phân, nước tiểu và tinh trùng của người thân để thay thế. Người thân có thể là anh em, con cái, hoặc vợ. Đảm bảo, dù là ai thì kết quả vẫn y như lần trước: huyết áp bình thường, nhịp tim bình thường, lượng đường và lipid trong máu lý tưởng.

Cái đám đông này quả là một lũ hung hãn và điên loạn. Tôi nói nhẹ nhàng, phân tích, giải thích cụ thể, kỹ càng như vậy mà chúng không thèm nghe hết câu đã ồ ạt xông lên. Rồi chúng đập, chúng phá, vớ thứ gì là chúng quăng, chúng ném. Chỉ trong vài phút, cái phòng xét nghiệm của tôi đã tan hoang, tanh bành hết cả. Chưa đủ, chúng còn hành hung, đánh đập mấy nhân viên của tôi. Cũng may, tôi nhanh chân chạy kịp, chứ nếu không thì giờ cũng đang nằm viện cấp cứu giống như 5 ông trong nhóm tiểu đường, huyết áp cao, nặng hơn nữa là nằm trong hòm, như 5 ông còn lại.

Giờ, tôi đã về nhà, ngày ngày đi hoạn lợn, hoạn gà, chấp nhận cuộc sống lam lũ vất vả với mấy thửa ruộng chua phèn, vài mét vườn còi cọc, dù biết rằng sẽ thật nhiều khó nhọc. Thôi thì khó nhọc một chút nhưng mà an toàn, chứ nếu vẫn làm ở cái phòng xét nghiệm ấy thì chẳng khác nào bịt mắt mà đi xe máy, chẳng biết đâm chết người ta lúc nào, và cũng chẳng biết lúc nào sẽ bị người ta đâm chết.

~~~~~***~~~~~

TRẮC NGHIỆM

Một nhà hiền triết phương Tây có một câu ca dao rất hay:

"Khoai to bươi lớn dễ dò.

Bố ai lấy thước mà đo lòng người".

Nói vậy để thấy muốn đánh giá lòng dạ một con người không phải là điều dễ, và lòng dạ đàn ông lại càng khó để đánh giá hơn. Thế nhưng, bạn có tin là chỉ với một vài câu hỏi trắc nghiệm nhỏ, mình đã có thể đưa ra kết luận chính xác bạn là người đàn ông như thế nào không?

Hãy trả lời những câu hỏi trắc nghiệm dưới đây, để rồi sau khi nghe mình phân tích và đưa ra đánh giá thông qua câu trả lời mà bạn chọn, thì bạn chắc chắn sẽ phải gật gù: "Công nhận, thằng này nói phét mà đúng phết!".

Câu hỏi thứ nhất: Bạn đi trên đường và nhặt được 100 triệu, bạn sẽ làm gì với số tiền đó?

A: Gửi ngân hàng lấy lãi ăn dần.

B: Mua Iphone, xe đẹp để tặng cô gái mà bạn đang tán tỉnh.

C: Phang lô

Nếu câu trả lời là A, chứng tỏ bạn thuộc tuýp người cẩn thận, ăn chắc mặc bền, thích tích cóp. Trong tình yêu, bạn là người đàn ông truyền thống, thích để dành cho đêm tân hôn, không muốn xơi bạn gái khi mà hai người chưa cưới. Cũng giống như gửi ngân hàng, bạn không dám tiêu vào tiền gốc mà mỗi tháng chỉ lấy vài đồng lãi nhỏ giọt để tiêu xài thì với người yêu bạn cũng vậy, bạn không dám xâm phạm vào người cô ấy mà chỉ le ve,

hưởng thụ mấy cái thứ phát sinh nhỏ giọt. Cách này tưởng là ăn chắc nhưng thực ra lại rất mạo hiểm. Bởi nguy cơ bạn mất cả vốn lẫn lãi là hoàn toàn có thể xảy ra nếu bạn gặp phải cái ngân hàng đểu, hay thay lòng đổi dạ. Ngược lại, nhiều người lại rất thích xơi luôn vốn, xơi càng sớm càng tốt. Cách này nhiều lúc mang đến hiệu quả không ngờ, lợi nhuận tăng chóng mặt, từ một vạch có thể tăng lên hai vạch, sang tháng thứ 3, lãi phình to trông thấy, đến tháng thứ 9 là bạn có thể bế cục lãi trên tay mà nâng niu rồi thay tã, thay bím.

Nếu bạn chọn B thì bạn thuộc loại đại gái, hay nói phũ ra là ngu. Một đứa con gái đang hoang và có lòng tự trọng thì khi chưa nhận lời yêu bạn (hoặc thậm chí là nhận lời rồi), nó sẽ không dám nhận những món quà quá đắt tiền như thế từ bạn. Thế mà bạn vẫn mua, bạn mang đến tặng, rồi bị nó từ chối, bạn có thấy tủi thân, thấy buồn không? Còn nếu cô gái ấy nhận (trường hợp này phải hơn 96%), thì chứng tỏ cô gái này thuộc dạng ham tiền, thích quà. Cô ấy nhận của bạn được thì cũng sẽ nhận của thằng khác được. Sau này có thằng nào tặng quà xịn hơn, đắt hơn, cô ấy sẽ theo thằng đó. Lúc ấy, bạn không chỉ tủi, không chỉ buồn, mà còn nhục nữa cơ! Tóm lại, chọn B là ngu!

Nếu chọn C (tức là cách phang lô), bạn quả là người sáng suốt, có đầu óc làm ăn, và biết sử dụng đồng tiền một cách hiệu quả để tạo ra lợi nhuận cao và nhanh nhất. Hãy thử tưởng tượng, với 100 triệu phang lô, nếu trúng, bạn sẽ được gần 400 triệu. Từ lúc bạn ghi lô đến khi biết kết quả rồi lĩnh tiền có thể chỉ trong vòng 1 đến 2 tiếng đồng hồ. Thử hỏi, trong khoảng thời gian ngắn ngủi ấy, ai đủ sức kiếm ra số tiền lãi gần 3 trăm triệu? Họa chăng là có Bill Gates, hoặc bầu Đức, Bầu Kiên? Trường hợp bạn trúng hai nháy, hoặc ba nháy, thì số tiền lãi đã là gần 1 tỷ. Lúc này thì Bill Gates, bầu Đức, hay bầu Kiên cũng đều phải nể bạn một đôi phần. Chưa hết, nếu bạn trúng đề, bạn sẽ có trong tay 7 tỉ. Một tiếng đồng hồ mà bạn làm ra 7 tỉ thì rõ ràng mấy người vừa được kể tên trên đây đều phải gọi bạn bằng cụ hết!

Và thử hỏi, nếu bạn gửi ngân hàng thì bao giờ bạn mới lãi được 7 tỉ? Nếu được thì chắc khi ấy, con bạn cũng phải lên chức cụ rồi. Mặt khác, khi đã có 7 tỉ trong tay, thì bạn không cần phải tán gái nữa, gái sẽ xếp hàng cho bạn chọn! Cái khó của bạn là phải tìm ra được một cô yêu bạn thật lòng trong cái hàng dài dằng dặc ấy.

Câu hỏi thứ hai: Em gái của người yêu bạn năm nay 17 tuổi, rất xinh xắn. Khi bạn đến nhà chơi, em ấy tỏ ra rất quý và gần gũi với bạn. Thế rồi một hôm, em ấy nhắn tin cho bạn rằng: "Anh ơi, em vừa cãi nhau với người yêu! Em chán đời, bỏ nhà ra đi rồi! Giờ em đang thuê nhà nghỉ ở một mình, buồn lắm, anh đến với em nhé!". Bạn sẽ làm thế nào?

A: Gọi điện báo cho bố mẹ đến đón em ấy về.

B: Mặc kệ em ấy, không thèm trả lời tin nhắn!

C: Mua một hộp Ba Con Sói (hộp 10 chiếc) và đến chỗ em ấy ngay!

Nếu câu trả lời là A, thì bạn là người vô lương tâm, ích kỷ, chỉ nghĩ đến bản thân mình. Bạn có nghĩ, khi biết con gái mình mới 17 tuổi đã trốn đi thuê nhà nghỉ rồi nhắn tin rủ trai đến thì bố mẹ em ấy sẽ đau lòng thế nào không? Là cha mẹ, ai chẳng mong, chẳng hi vọng con mình ngoan ngoãn, tử tế? Vậy mà tại sao bạn lại nỡ làm tan nát cái hi vọng ấy của họ? Còn về phía em ấy, khi bố mẹ bắt được chắc chắn sẽ chửi bới, đánh đập, thậm chí là bị khóa cửa giam em ấy trong nhà. Một cô bé mới 17 tuổi, còn trong trắng, non nớt, ngoan ngoãn và ngây thơ như vậy, làm sao chịu nổi những điều khủng khiếp ấy?

Nếu chọn B (tức là mặc kệ em ấy), thì bạn là người đàn ông thật tàn nhẫn. Để một cô gái non trẻ, ngon nghề và đang buồn tình như vậy ở nhà nghỉ một mình mà bạn cũng có thể làm được sao? Bạn không thấy day dứt trong lòng sao? Bởi một người đàn ông tốt thì phải luôn coi em gái người yêu như là người yêu của mình vậy. Bạn bỏ mặc em ấy thì nghĩa là sẽ có

lúc bạn dám bỏ mặc người yêu mình như vậy. Liệu sau này bạn lấy chị gái của em ấy, trở thành người một nhà, rồi cái chuyện này bị lộ ra, liệu bạn còn mặt mũi nào mà nhìn mặt những người bên nhà vợ nữa? Con người sống không nên chỉ biết hiện tại, mà còn phải nghĩ cho lâu dài. Sống hững hờ, vô tâm với mọi người, thì rồi sẽ đến lúc bạn nhận lại sự xa lánh, ghẻ lạnh của người khác thôi.

Nếu bạn chọn C (mà mình nghĩ là phải 96% thanh niên chọn phương án này) thì xin chúc mừng người yêu của bạn, bởi cô ấy đã tìm được một người đàn ông tuyệt vời để yêu. Bạn là một người sống rất công bằng, có trách nhiệm, và cẩn thận. Công bằng thể hiện ở chỗ bạn không hề có sự phân biệt đối xử giữa người yêu và em gái của người yêu, dù là ai, chỉ cần gọi là bạn tốt. Sự trách nhiệm và cẩn thận của bạn thể hiện ở việc dù rất vội đi nhưng bạn vẫn nhớ mua Ba Con Sói. Bởi em gái người yêu bạn mới 17 tuổi, chẳng may có bầu bây giờ thì dang dở hết chuyện học hành; rồi lại phải đi phá thai, đau đớn và tốn kém đã đành, việc phá thai còn gây nên cú sốc về tâm lý và tinh thần, làm cho em ấy có cảm giác sợ phá thai, khiến những lần sau bạn có muốn thuyết phục em ấy đi phá cũng khó.

Có được một người đàn ông sống công bằng, cẩn thận, và có trách nhiệm như bạn quả thực là niềm ao ước của tất cả các cô gái. Thật may là hiện nay, hầu hết các nam thanh niên chúng ta đều là những người sống có trách nhiệm như thế. Mình thực sự rất vui và tự hào về các bạn. Chờ mình tí nhé, điện thoại mình có tin nhắn. Ai nhắn vậy nhỉ? À, là tin nhắn của em gái người yêu mình: "Anh ơi, em vừa thử que xong, 2 vạch rồi! Cả nhà em cũng biết hết rồi! Anh đến ngay nhé!".

- Ôi đệt! Chết tôi rồi!

~~~~~***~~~~~

CÁCH DIỆT KIẾN BA KHOANG

Tháng 7, tháng 8 âm lịch là thời điểm mà kiến ba khoang sinh sôi và phát triển mạnh. Sự nguy hiểm và đáng sợ của kiến ba khoang thì chắc ai cũng biết rồi. Nếu để chất độc của nó dính vào da thịt thì sẽ gây phỏng rộp, đau rát và vết thương ngày càng lan rộng.

Để tiêu diệt kiến ba khoang, bạn có thể mua bình xịt trực tiếp lên kiến, hoặc phun hóa chất xung quanh nhà. Nếu không thích xịt hoặc phun thì bạn có thể dùng thuốc tiêm hoặc thuốc uống. Chú ý, nếu tiêm thuốc thì ta phải chọc mũi tiêm ngược từ dưới lên đầu kiến, rồi chích một lượng thuốc vừa đủ, tránh tham lam mà chích nhiều sẽ gây nên hiện tượng kiến bị sốc thuốc. Với phương pháp uống thuốc cũng vậy, ta phải vạt ngứa kiến ra, lấy cái thìa cạy miệng kiến rồi đổ thuốc vào. Phải đổ từ từ vào hai bên khoang miệng, tránh đổ trực diện vào cuống họng, kiến sẽ bị sặc.

Tuy nhiên, các phương pháp nêu trên đều rất tốn kém, mất thời gian, và có hại cho sức khỏe của chúng ta. Vì vậy, hôm nay, tôi sẽ giới thiệu cho các bạn một phương pháp diệt kiến ba khoang hoàn toàn mới, đảm bảo hiệu quả và tiết kiệm hơn rất nhiều. Cách này tôi cũng mới tình cờ phát hiện ra tối qua thôi.

Chả là tối qua, tôi thấy một con kiến ba khoang bò lổm nhổm trên tường. Tôi lấy giấy lót tay rồi bắt nó thả ngay vào bồn cầu. Đang định giặt cần xả nước để cho con kiến ba khoang đi chơi công viên nước miễn phí thì tôi bỗng khựng người lại rồi suy ngẫm: "Có mỗi con kiến ba khoang bé tí tẹo mà mình giặt cả một vại nước thế này liệu có lãng phí quá không? Tại sao mình không tiện thể đá luôn, rồi xả luôn một lần? Dù rằng bây giờ mình chưa buồn đá lắm, nhưng nếu cố thì vẫn có thể đá được. Chứ đằng nào cũng mất công một lần giặt nước mà chỉ để xả một con kiến thì rõ ràng đó là sự hoang phí khủng khiếp".

Vậy là tôi quyết định đá. Và điều kỳ diệu đã xảy ra: con kiến ba khoang đang hăng hái bơi vào bờ, bám vào mép bồn cầu định thoát thân, thế nhưng khi gặp dòng nước nóng hổi của tôi phun từ trên xuống thì nó lập

tức lăn đùng ngã ngửa, mắt trợn ngược, lưỡi lè ra, chết tươi đành đạch. Trời ạ! Hóa ra nước đá có thể tiêu diệt được kiến ba khoang. Vậy mà trước giờ tôi cứ phí tiền mua bình xịt, hóa chất, rồi thuốc tiêm, thuốc uống.

Giờ thì yên tâm rồi nhé! Nhà bạn nào có kiến ba khoang thì hãy cứ làm theo cách của tôi. Tất nhiên là không việc gì phải mất công bắt kiến thả vào bồn cầu rồi mới đá mà thấy kiến bò ở đâu thì ta đá ở đó. Các bạn lưu ý là kiến ba khoang rất nhỏ nên nó không chỉ bò trên nền nhà, trên tường, trên giường, mà còn có thể chui vào các góc ngách như góc tủ, chạn bát, khe ghế sofa, bàn uống trà. Nói chung, phải tìm thật kỹ, thấy kiến là đá luôn.

Một lưu ý quan trọng nữa, đó là sau khi đá vào kiến, bạn không được lau dọn ngay mà phải để nguyên hiện trường đó từ 5 đến 7 ngày, vì khi bị chết bởi nước đá, kiến ba khoang sẽ tiết ra một loại chất cực độc. Nếu bạn lau chùi ngay lúc đó thì khả năng bạn bị ngộ độc là rất cao. Hãy đợi khoảng một tuần cho vũng nước khô và keo lại rồi lúc ấy hãy dọn dẹp.

Nếu nhà bạn thỉnh thoảng xuất hiện một vài con thì không sao, nhưng nếu có cả đàn, cả bầy kiến ba khoang bò chi chít khắp nhà thì chắc chắn một mình bạn đá không xuể. Lúc ấy, hãy huy động cả nhà bạn cùng tham gia đá, nếu vẫn không xuể, hãy gọi cả hàng xóm sang đá giúp. Chú ý, với những con kiến bò trên trần nhà thì đương nhiên bạn phải bắc ghế, bắc thang lên cao thì mới đá được. Trong trường hợp ấy, bạn phải nhắc nhở người nhà chịu khó để ý quan sát, không đi lại lung tung bên dưới kéo nước đá bắn vào đầu.

Để tăng độ sát thương của nước đá, bạn nên ăn nhiều các loại trái cây có nhiều axit như chanh, cam, nho Mỹ, táo Mỹ. Đạm có thể giúp trung hòa chất độc do kiến ba khoang tiết ra, vì thế bạn cũng cần bổ sung đạm cho nước đá bằng cách ăn nhiều thịt bò, cá hồi. Nếu dị ứng hoặc không thích hương vị của thịt bò, cá hồi, bạn có thể thay bằng tôm hùm, bào ngư, hoặc rùa biển cũng rất tốt.

Và cũng vì thế, bạn nên nhớ là không được phép đái bừa bãi như trước, không phải cứ đi đâu, và lúc nào thích đái là đái. Giờ bạn phải tiết kiệm, chặt chiu, có buồn cũng phải để dành, phải nhịn, chứ nếu bạn đái vớ vẩn hết thì đến lúc gặp kiến ba khoang biết lấy gì mà đái?

Thôi chết, tôi lại nhìn thấy hai con kiến ba khoang đang bò trên giường, mà tôi thì vừa mới đái xong, không thể đái tiếp được nữa. Tôi phải sang hàng xóm nhờ đái giúp vậy. Hàng xóm nhà tôi là hai em gái sinh viên năm thứ nhất, mới thuê nhà được mấy hôm, chuẩn bị nhập học, các em ấy còn trẻ nên chắc sẽ nhiệt tình giúp đỡ thôi.

~~~~~***~~~~~

THẰNG BIẾN THÁI

Độ này, cứ vào lúc đêm khuya, vắng vẻ, người dân khu tôi lại thi thoảng giật mình bởi tiếng phụ nữ la hét, kêu cứu thất thanh, rồi tiếng chân chạy rầm rập, tiếng khóc nức nở, tiếng cười khả ố, tất cả quyện vào nhau tạo nên một cảm giác hoang mang, lo sợ, bao trùm cả khu phố nhỏ.

Khi dân trong phố chạy bỏ ra xem sự tình thế nào thì hung thủ đã lủi mất, chỉ còn thấy nạn nhân - thường là một cô gái, vẫn đứng đấy, run như cây sậy, khóc lóc, meo máu, mặt không còn giọt máu.

Theo lời kể của những cô gái ấy thì trong lúc họ đứng đợi xe buýt, có một gã đàn ông biến thái lân la lại gần rồi bất ngờ tụt quần khoe hàng, tay hấn đưa lên đưa xuống, vuốt ve nhẹ nhàng. Các cô ấy sợ quá hét lên và bỏ chạy thì gã đó lúng lẳng đuổi theo, vừa chạy vừa cười rất bệnh hoạn. Khi thấy bà con quanh đó đổ ra thì hấn nhanh như cắt lẩn vào khu vườn hoang rồi chuồn mất.

Với tư cách là tổ trưởng của khu, tôi nung nấu quyết tâm tìm ra hung thủ để trấn an lòng dân, đập tan những hoang mang lo lắng trong dư luận,

trả lại cho con đường nhịp sống bình yên, để các em sinh viên thông thả đến trường, để những đôi uyên ương tha hồ hú hí...

Vậy là tối hôm sau, tôi hì hụi cải trang thành một người đàn bà xinh đẹp với chiếc váy mềm mại thướt tha, vai choàng khăn voan óng ánh rất điệu đà. Với vẻ đẹp này, tôi tin là thằng biến thái sớm muộn cũng sẽ xuất hiện và sa vào cái bẫy của tôi giăng ra mà thôi.

Chưa đến 10 giờ đêm nhưng con phố ở khu tôi đã vắng lắm rồi, ít người qua lại! Sự nhộn nhịp chỉ đến bởi những tiếng côn trùng kêu rả rích, tiếng đàn chuột hoang đuổi nhau chín chít trong những lỗ cống bên đường, sau những lùm cây dại, và dưới ánh đèn vàng nhờ nhờ, hiu hắt, liêu trai. Tôi ưỡn ẹo trong bộ dạng của một thiếu nữ đài trang, hờ hang, dịu dàng lang thang trên phố, rồi đi về chỗ bến xe buýt, nơi mà thằng biến thái thường xuất hiện để giở trò đê tiện. Bến xe buýt cũng vắng hoe, chỉ có tôi cùng với một cô gái khá trẻ đang bế đứa con nhỏ trên tay...

- Khuya rồi mà hai mẹ con vẫn đi đâu? - tôi hỏi với vẻ ân cần dù đang phải ép cái cổ họng lại để cho cái giọng nói nó the thé và chua lóe giống giọng đàn bà.

- Dạ chào chị! Mẹ con em về thị trấn!

- Trời! Về thị trấn sao lại bắt xe ở đây? Ra ngoài đường to kia nhiều xe hơn chứ!

- Em biết! Nhưng em nghe nói khu này có thằng biến thái thường hay xuất hiện rồi tụt quần khoe hàng, vậy nên em mới phải lặn lội vào tận đây bắt xe, hi vọng là sẽ được gặp nó. Nhưng số em đen quá chị à! Cả tuần nay em đợi bắt xe ở đây mà có thấy nó lần nào đâu? Em nản quá rồi, chắc cố đợi nốt tuần sau nữa, nếu nó vẫn không xuất hiện thì có lẽ em bỏ cuộc thôi!

Cô gái vừa kể vừa thở dài ngao ngán. Tôi đang định nói một vài lời an ủi thì đột nhiên thấy cô ấy quay sang rồi đưa đứa bé cho tôi:

- Chị bế cháu hộ em tí, em chỉnh lại cái coóc-sê, sáng đi vội nên mặc ngược đằng trước ra đằng sau, giờ nó cứ cồm cộm ở lưng, còn đằng trước thì lại cứ tưng tưng, khó chịu quá!

Tôi đón lấy đứa bé mà tay run run, mồm há hốc, miệng khô khốc. Còn cô gái ấy, chắc vì tôi cải trang khéo quá nên không hề mảy may nghi ngờ mà cứ hồn nhiên tặc áo lên chỉnh lại coóc-sê. Tôi đang lạng người đi để tận hưởng thứ cảm giác mê ly thì bất chợt nghe giọng cô gái kêu lên thảng thốt:

- Kìa chị! Chị bế con em cẩn thận! Chị đang dốc ngược đầu nó xuống kìa!

Tôi cuống cuống đưa đứa bé trở về vị trí cân bằng. Tưởng thế là được yên ổn xem tiếp, ai ngờ, vài giây sau lại bị cô ấy nhắc nhở:

- Kìa chị! Cẩn thận không nước dãi của chị nhỏ vào mặt con em giờ!

Nhưng không kịp thật rồi, bởi mớ nước dãi đã rùng rùng tuôn ra từ miệng tôi và rơi thẳng vào mồm, vào mũi đứa bé. Nó bị sặc, ho khùng khục rồi khóc ré lên. Kể cả khi mẹ nó đã bế, đã vỗ về, nâng nịu trên tay thì tiếng khóc của nó vẫn không ngớt. Tôi thấy đứa bé khóc thì xót quá nên liền mách nước:

- Hay em cho con bú đi! Biết đâu nó cũng đang thèm ti!

Ấy vậy mà hiệu quả thật, mẹ vừa nhét ti vào mồm là đứa bé nín bật. Cái mặt nó hớn hở, miệng mút chùn chụt, tay thì đưa lên khuỷu khuỷu, xoa nắn, rờ rờ cái ti còn lại. Nhìn cảnh đó, tự nhiên tôi lại phì cười...

- Chị cười gì vậy? - Cô gái vừa cho con bú vừa thắc mắc.

- À, chị cười vì thấy cái kiểu ti của đứa bé giống chị quá!

- Ý chị là ngày xưa chị cũng ti như thế?

- Không chỉ ngày xưa đâu, mà giờ cũng vẫn vậy!

Thế rồi xe buýt đến, hai mẹ con cô gái vội vàng lên xe, đồng thời, một bà cụ khoảng gần 60 tuổi lật đật bước xuống bến. Bà cụ ngồi xuống ghế chờ ngay cạnh tôi, mắt hững hờ nhìn ngó xa xôi...

- Giờ này, bà vẫn định đi đâu vậy ạ? - Tôi hỏi bà bằng giọng lễ phép.

- Chào chị! Tôi có chút việc!

- Khu này có một thằng biến thái nó hay quanh quẩn rồi làm bậy. Bà nên cẩn thận ạ!

- Cảm ơn chị! Tôi biết rồi! Tôi cũng đã bị nó giở trò một lần ở đây rồi!

- Trời đất! Thế mà bà vẫn dám một mình quay lại đây sao?

- Thì tại lần trước tôi không mang kính theo nên nhìn không có rõ. Hôm nay, tôi đeo kính sẵn rồi! Yên tâm lắm!

Tôi đứng dậy chào bà cụ rồi ráo bước đi, bởi ngồi lại với bà cụ thì tôi cũng chẳng biết nói thêm gì. Hơn nữa, cứ ngồi ở bến xe buýt ấy chưa chắc đã phải cách hay vì thỉnh thoảng lại có người lên xuống, thằng biến thái sẽ sợ, không dám chui ra. Biết đâu thấy tôi đi lang thang một mình, nó lại xuất hiện thì sao?

Có vẻ như suy luận của tôi là đúng, bởi chỉ mới đi được một đoạn, tôi đã thấy có bóng đàn ông bám theo phía sau mình. Bước chân của hắn ngày một nhanh, vội vàng, và áp sát gần tôi hơn. Tôi run run, hồi hộp, vừa đi vừa đánh mắt, cố gắng theo dõi và kiểm soát mọi hành động của hắn. Khoảng cách giữa tôi và hắn đã gần lắm rồi, gần đến nỗi, tôi nghe rõ được tiếng hắn đang cời dây lưng leng keng, rồi tiếng khóa quần kéo rềng rọc.

Nếu theo đúng những gì mà các cô gái bị hại đã kể lại thì bước tiếp theo chắc chắn hẳn sẽ gọi tôi quay lại rồi tụt quần xuống luôn. "Được rồi! Thằng biến thái, mày chết với ông!".

Ấy nhưng không, tôi đợi mãi chẳng thấy tiếng gọi nào, thằng đó cũng không áp sát tôi nữa mà hình như nó đã đứng lại. Có lẽ nào nó đã phát hiện ra tôi không phải đàn bà? Tôi lập tức quay ngoắt lại thì thấy thằng đó đang đứng úp mặt vào gốc cây, mặt ngây ngây. Đù! Hóa ra là thằng đái bậy! Không phải thằng biến thái! Bực thật! Một cảm giác hụt hẫng trào dâng trong lòng bởi đã có giây phút tôi ngỡ như mình sắp thành công, sắp tóm được hắn đến nơi rồi, vậy mà giờ đây, tất cả lại về con số không.

Nhưng cũng may, cảm giác hụt hẫng ấy không kéo dài quá lâu, bởi lại một bóng đàn ông nữa vừa xuất hiện và tiến về phía tôi. Hi vọng lần này là nó. Tôi bước dậm dừng, cầm chừng để thăm dò. Thằng đó thì ngược lại, bước rất gấp gáp, chỉ tích tắc nó đã đứng gần sát bên tôi. Chỉ cần nó cất tiếng gọi tôi nữa thôi thì khả năng nó là thằng biến thái gần như là trăm phần trăm rồi...

- Em ơi! Quay lại đây anh bảo!

Đúng là nó vừa gọi tôi! Cái giọng nghe rất sở khanh và đều cáng. Lần này để xem mày thoát bằng cách nào! Đồ bệnh hoạn! Tôi nhanh như cắt xoay người lại trong tư thế sẵn sàng đối phó. Thế nhưng lạ quá! Bởi nếu theo kịch bản thì nó phải tụt quần ra rồi lấy tay xoa xoa chứ nhỉ? Vậy mà không, nó cứ nhìn tôi trơ trơ như thằng bị đờ. Đang băn khoăn chưa biết sự việc sẽ tiếp diễn ra sao thì lại nghe cái giọng sở khanh của nó cất lên:

- Đi không em?

- Đi đâu anh? - Tôi hỏi với giọng đã có phần thất vọng.

- Đù! Em cứ đùa! Ăn mặc như con cave, đêm khuya lang thang đứng đường thế này thì chỉ có đi khách chứ còn đi đâu nữa? Qua đêm giá bao

nhiều em?

- Miễn phí anh ạ! Em bị SIDA, giai đoạn cuối rồi, chuẩn bị đi chết đây, nên tiền bạc không quan trọng nữa, em chiêu đãi cuộc đời luôn! Đi nào anh!

Thằng đó sững người, lảng lạng bước vội đi, mồm lẩm bậm câu gì đó, tôi nghe không rõ, chỉ thấy loáng thoáng hình như có từ điên hay khùng gì đấy. Tôi cũng mặc, bởi tôi nản lắm rồi! "Thôi, về nghỉ thôi! Coi như hôm nay thằng biến thái ấy gặp may. Nhưng trước sau gì tao cũng sẽ bắt được mày!".

Tôi gỡ mái tóc giả, tháo khăn, cởi váy ra, rồi thất thểu quay về nhà. Tới cổng, nhìn thấy con Vespa dựng ở cạnh chậu hoa thì tôi biết con gái tôi đã đi chơi về. Nghe tiếng mở cổng lạch cạch, nó ghé cửa phòng, rồi thò đầu ra chào bố. Tôi nhìn thoáng qua là đã hiểu vấn đề nhưng vẫn cố tình hỏi nó:

- Thằng nào ở trong phòng con đấy?

- Bạn trai mới của con!

- Thế cái thằng đi SH, người như con chuột nhắt ấy đâu?

- Bọn con chia tay sáng nay rồi!

Dứt lời, nó đóng sầm cửa lại. Tôi cũng chả buồn nói gì thêm mà đi luôn vào nhà tắm tẩy trang cho sạch sẽ. Vừa bước từ nhà tắm ra thì cũng là lúc vợ tôi đi đòi nợ ở mấy nhà đầu phố về. Hình như không đòi được tiền thì phải, bởi tôi thấy mặt vợ tôi hằm hằm, bước qua tôi mà chẳng thềm nói câu nào. Chắc vợ tôi không biết là con gái tôi đang ở với bạn trai mới trong phòng nên mù cứ hồn nhiên đẩy cửa phòng con gái mà đi vào. Và gần như ngay lập tức, tôi nghe tiếng mẹ vợ tôi la hét, gào thét, chửi bới té tát:

- Thằng biến thái! Cút ngay! Cút ngay ra khỏi phòng con gái tao không tao đập chết mày giờ! Đồ bệnh hoạn!

Vừa nói, vợ tôi vừa vớ lấy cái cán chổi phang tới tấp. Thằng bạn trai mới của con gái tôi sợ quá phi ra khỏi phòng rồi lao vù ra phía cổng, chạy mất tích. Con gái tôi thì vừa giữ tay mẹ, vừa khóc lóc, giải thích:

- Không phải biến thái đâu mẹ ơi! Mẹ hiểu lầm rồi!

- Hiểu lầm sao được? Rõ ràng mẹ bắt quả tang nó đang làm trò biến thái, bệnh hoạn trong phòng con. Tại sao con không kêu lên mà lại còn giúp nó, vào hòa với nó? Ngu ơi là ngu!

Tôi cũng đã định lao tới, giải thích cho vợ, nhưng thôi, mẹ ấy đang bị kích động, có giải thích cũng chẳng ích gì. Đợi đến khi hai vợ chồng tắt đèn chuẩn bị đi ngủ, và cũng là lúc cơn giận của vợ đã nguôi, tôi mới ôm vợ, giọng nhẹ nhàng:

- Có vẻ như em chưa hiểu thế nào là biến thái thì phải?! Biến thái hay không nó còn tùy vào hoàn cảnh em ạ! Cùng hành động đó, làm ở chỗ này thì là biến thái, nhưng làm ở chỗ khác thì lại không. Em hiểu chưa?

- Dạ chưa!

- Đệt! Ví dụ nhé, nếu vợ chồng mình quan hệ trong phòng này, trên cái giường này, thì đó là chuyện thiêng liêng, sự thăng hoa của tình yêu. Nhưng nếu đưa nhau ra ngoài đường, ra công trường mà quan hệ thì sẽ bị chửi là biến thái, hiểu chưa?

- Dạ chưa!

- Đệt! Vậy phải nói thế nào thì em mới hiểu?

- Đừng nói nữa, làm thật đi, là em sẽ hiểu ngay!

- Thôi cũng được! Nhưng ra chốt cửa lại đã!

- Sao phải chốt?

- Anh sợ con gái xông vào, bắt quả tang, rồi nó lại nghĩ bố nó là thằng biến thái. Haizzz. Nếu cứ theo cái suy nghĩ của em, thì ở Việt Nam mình, chỉ có mấy thằng FA là không biến thái.

~~~~~***~~~~~

RƯỢU ỢC

Mấy hôm nay, cái làng này cứ loạn cả lên. Mà không chỉ làng này thôi đâu, những làng bên cũng loạn, cả cái tổng này cũng loạn, tất cả chỉ bởi cái lệnh mà bọn quan Pháp vừa đưa xuống, ấy là cấm dân chúng nấu và bán rượu. Lý do có cái lệnh oái oăm này là bởi nghe đâu bọn Pháp muốn độc quyền về rượu, muốn dân ta phải mua và uống rượu ngoại do chúng sản xuất.

Những nhà trước nay làm nghề nấu rượu thì hẳn phải lo lắng rồi, nhưng còn đây kẻ khác nữa cũng lo lắng không kém, ấy là mấy tay bợm rượu, thích la cà quán xá. Trước đây, rượu của người làng nấu, chỉ có xu rưỡi một xị, nhậu ngoắc cần câu. Giờ, rượu của bọn Pháp ấy là 14 xu một lít, mua lẻ chúng không bán. Mà giả sử có bán thì thử hỏi một xu rưỡi ấy đong ra được mấy cái chén con? Ợc ba ngum là hết, chưa đủ ngấm dạ dày, chẳng đủ thấm hơi cay. Mà cái giống rượu nó y hệt với giống đàn bà, phải đi tới cùng mới đã, chứ liếm mép thòm thèm thì khó chịu lắm! Vậy nên, tình hình rất là căng!

Trong lúc mấy tay lý trưởng, phó lý, cường hào hăm hồ đến từng nhà lùng sục, kiểm tra, thanh sát; trong lúc đám bợm rượu còn đang hoảng loạn, tan tác, thì người ta thấy một phụ nữ bụng bầu lang thang, lấm lét đi lại quanh làng. À mà thấy bóng bọn lý trưởng, phó lý cùng mấy anh cai quần xắn, gậy dài là lập tức lủi đi. Để rồi khi bóng mấy người đó vừa khuất, ả lại

lò dò đi ra, tay đưa lên cái bụng bầu căng phưỡn xoa xoa. Rồi ả dùng con mắt lành nghề của mình quan sát, thấy gã nào có tướng bợm nhậu đang vật vã vì thèm rượu là ả mon men tiếp cận...

- Mua rượu không anh? Rượu em tự nấu đấy, đảm bảo ngon bá cháy!

- Không sợ bợn phớ lý, không sợ mẩy anh cai sao?

- Mình mua bán kín đáo, nhanh chóng, sao họ biết được! Mà có biết thì em sợ chứ anh sợ gì? Họ bắt người bán chứ có bắt người mua đâu!

- Ủ, nhưng rượu đâu, và mua bán thế nào?

- Rượu đây!

Ả trả lời tỉnh queo rồi lấy tay chỉ chỉ lên cái bụng bầu kễnh cạng. Thì ra, ả chẳng có bầu bí gì sất! Cái bụng phình ra ấy chính là cái bịch rượu được ả buộc rất khéo trước bụng. Dưới cái bịch ấy có một cái vòi thò ra để cho khách hút. Vì là bán vụng trộm, chớp nhoáng nên không có chai đong, cốc đếm, mà khách sẽ ngậm vào vòi để mút, còn ả sẽ giữ tay mình dưới cổ họng của khách. Mỗi lần rượu trôi xuống họng nghe đánh "ực" thì ả tính là một ngụm, năm ngụm giá một xu, cứ thế mà tính tiền, bất kể ngụm to hay nhỏ.

Thống nhất xong về giá cả, ả lôi gã khách vào chân đống rơm, phía sau bụi lau um tùm. Một loáng sau, cả hai trở ra, mặt lão bợm nhậu đầy vẻ khoan khoái, còn ả bán rượu cũng cười tủm tỉm, chỉnh lại cái bụng bầu cho đỡ xộc xệch, dắt lại cái túi vải đựng xu cẩn thận trong chun quần, rồi lại lững thững, ưỡn ẹo đi tiếp về phía cuối làng.

Lén lút là vậy, thế nhưng mỗi ngày ả cũng bán được một hai cái bụng bầu ấy đấy! Giờ, có những chỗ khách quen, ả chỉ cần đi qua, nháy mắt một cái rồi chui vào bụi chuối ngồi đợi, chưa đầy một phút, khách sẽ rón rén lên vào sau. Nhiều khách hiền lành, thật thà, và hay mua nhiều thì ả sẵn sàng

khuyến mại thêm cho một hai ực, rồi lúc khách bí tiền, ả có thể tin tưởng bán chịu cho, hôm sau có thì trả. Thế nhưng với những thằng bần tính và cù nhầy thì đừng hòng, đúng một xu là năm ực. Hết năm ực là ả bóp chặt cổ họng, thở còn chả được chứ nói gì là uống.

Cái trò buôn bán gian lận, vụng ngầm của ả vẫn cứ diễn ra tốt đẹp, âm thầm, cho đến một ngày. Ấy là ngày mà không hiểu có ai báo tin đến tai ông phó lý, hoặc do ông đã nghi ngờ nên bỏ công rình rập từ lâu, nên đúng lúc gã khách đang say sưa mút rượu từ cái vòi dưới bụng ả thì ông phó lý ập tới bắt quả tang. Gã khách sợ quá xin xỏ rồi rít rồi chạy mất, chỉ còn ả và ông phó lý trong ruộng ngô rậm rạp, giữa cánh đồng bao la...

- To gan nhỉ! Biết lệnh cấm rồi mà vẫn dám bán rượu lậu? Ông cho mày đi tù một gông!

- Ông ơi, ông thương con! Con cũng vì túng quá nên mới làm liều! Con phải nuôi mẹ già, phải chăm con nhỏ, không đi bán rượu thế này thì chỉ còn nước chết đói cả nhà thôi ông ơi!

- Bậy nào! Túng thì dân làng này đầy người túng, nhưng họ đâu có làm liều? Ai túng quá cũng làm liều như mày thì cái làng, cái tổng này loạn à? Thì quan Pháp, quan Tây xuống cắt cổ bọn ông à?

- Vâng! Con biết tội rồi, con không dám nữa! Xin ông tha cho!

Ả quỳ sụp xuống rãnh ngô lô nhô, nhơm nhớp, lầy lội bởi trận mưa rào đầu vụ. Tay ả bám chặt lấy đôi giày vải thơm nồng của ông phó lý, đầu dập xuống đất, van lạy liên hồi. Phó lý lúc này vẻ đã xuôi xuôi, ông chậm chậm ngồi xuống, dịu dàng vuốt mớ tóc rối bù của ả, giọng nhẹ nhàng:

- Còn rượu không? Bán cho ông 2 xu!

- Dạ! Con không dám ạ!

- Ông mua ông trả tiền, sợ ông quýt à?

Ả bán rượu cũng chẳng còn cách nào khác là ngoan ngoãn làm theo lời phó lý. Ả run run vén bụng lên, lôi ra cái vòi dặt sau cặp quần rồi đưa lên miệng ông phó. Ông phó nhè nhẹ ngậm cái đầu vòi rồi nuốt vào ừng ực. Nhưng chỉ được vài miếng, ông phó đã nhổ phì cái vòi ra rồi đưa cái miệng ướm át, nhớp nháp của mình leo dần lên eo, lên bụng, rồi lên ngực của ả bán rượu...

- O kìa ông phó! Cái vòi ở dưới cơ mà, không phải ở đây...!

- Yên nào! Ngoan thì lát ông tha, rồi còn cho thêm 2 xu! Láo thì ông cho đi tù!

Biết là chẳng thể chống cự, ả bán rượu lại đành nhắm mắt, buông xuôi. Ông phó giờ như một con chó bị bỏ đói lâu ngày được người ta dâng lên mồm đĩa thức ăn ngon lành, nóng hổi. Ông vồ vập, rối rít, hùng hục, cuống quýt, như thể có ai đó đang ăn tranh, đang giành giật miếng ăn cùng với ông vậy, dù rõ ràng là chẳng có ai, chỉ có ông, ả bán rượu, và cánh đồng ngô bao la đương mùa trở hoa.

Sau hôm ấy, ông phó lý vẫn lờ đi để cho ả âm thầm tiếp tục cái trò buôn gian bán lận. Nhưng giờ, chỉ cần ông phó lý nháy mắt một cái thì ả phải hiểu rằng ông ấy chuẩn bị đi ra ruộng ngô đợi ả...

Băng đi một thời gian, độ gần đây, người ta không thấy ả bán rượu lang thang, lượn lờ quanh làng nữa. Ả đã nghỉ bán rồi. Lý do vì sao ả nghỉ bán thì cũng không ai rõ, chỉ nghe đồn là ả đang có bầu, mà là bầu thật. Cái bụng to lắm, nên ả chẳng còn chỗ nào để buộc thêm cái bịch rượu vào được nữa.

~~~~~***~~~~~

NGHỀ HIẾN TINH TRÙNG

Khi được hỏi về nghề nghiệp, hẳn sẽ có nhiều người tự hào mà trả lời rằng họ làm giáo viên, làm bác sĩ. Tôi cũng thế, nếu được hỏi, tôi cũng sẽ vênh mặt lên, đồng dục mà đáp rằng: Tôi làm nghề hiến tinh trùng.

Mà không phải hiến ở bệnh viện, trong phòng thí nghiệm đâu, mà là hiến trực tiếp tại nhà, tại giường, bằng phương pháp tự nhiên chứ không sử dụng bất kì phương tiện, thiết bị khoa học kỹ thuật nào!

Tôi luôn coi đây là một nghề cao quý, bởi nó tạo ra con người, mà con người là vốn quý nhất. Mấy nghề như bác sĩ, giáo viên cũng chỉ nhằm mục đích chăm sóc, giáo dục con người, và nhiều những ngành nghề khác nữa, nếu không phải để phục vụ con người thì hẳn nó chẳng có lý do gì để tồn tại trên đời, hoặc nếu có tồn tại thì cũng bị thiên hạ khinh rẻ, chê cười. Bạn giết người, bạn đánh người thì bạn phải đi tù, thậm chí bị tử hình, vậy thì tôi đây, làm cái công việc tạo ra người, hẳn phải được tôn vinh, phải là một nghề cao quý rồi?!

Người ta thường ghen tỵ với cầu thủ, với ca sĩ, bởi trong khi người khác phải mất tiền để thuê sân đá bóng, để thuê phòng hát karaoke thì cầu thủ và ca sĩ lại được trả tiền để đá bóng, để hát hò. Cũng theo lẽ đó, sẽ có rất nhiều người ghen tỵ với nghề nghiệp của tôi, nhất là những anh dâm dâm, yêu biển và yêu đặc sản Quất Lâm.

Nhưng đó là nhìn bề ngoài thôi, chứ với người trong cuộc thì không hẳn đã ngọt ngào đến thế! Bạn đi đá bóng và đi hát karaoke để giải trí thì bạn thích đi lúc nào thì đi, mệt thì ở nhà nằm nghỉ. Bạn đá ngu, bạn hát dở cũng chẳng ai chửi, ngược lại, bạn vẫn được vỗ tay khích lệ. Nhưng với cầu thủ và ca sĩ thì không. Họ phải luyện tập mỗi ngày, dù nắng hay mưa, họ vẫn phải đá, vẫn phải lên sân khấu; họ không thể hủy trận đấu, không thể bỏ show bởi khán giả đã ngồi chật kín chờ họ từ lâu; họ đá phản lưới nhà thì sẽ bị nghi bán độ, công an vào cuộc điều tra, họ hát phô, hát hỏng thì sẽ ăn no gạch đá...

Cái nghề của tôi cũng vậy, không hẳn đã sướng như mấy anh vẫn đi chơi cave tưởng tượng đâu. Bởi nhiều lúc yếu người, mỏi mệt, nhưng đã đặt lịch với khách rồi thì vẫn phải gắng bò dậy mà đi. Khách cũng có nhiều loại, có cô trẻ, cô xinh, nhưng cũng có nhiều bà U50, béo như heo, da nhăn nheo, mặt héo như táo mèo, ngực như dưa leo, nhưng hợp đồng đã trót ký, tiền ứng đã nhận, nên vẫn phải theo. Và cũng bởi thế nên khu tôi có khoảng chục người làm nghề này thì đã có tới 5 người chết vì tai nạn lao động Thượng Mã Phong, 3 người bán thân bất toại, cả ngày nằm liệt trong phòng, chỉ còn tôi và một lão nữa vẫn trụ lại được với nghề, dù vậy lúc nào cũng thấy lo lắng phập phồng, không yên trong lòng.

Tôi nhớ như in thuở mới vào nghề, với nhiều háo hức, đam mê. Thật may mắn khi chị khách đầu tiên của tôi lại là một phụ nữ còn khá trẻ, xinh xắn, vui vẻ, chứ nếu mà là một bà U50 như tôi vừa nói ở trên thì chắc tôi cũng chẳng đủ tự tin mà theo nghề được đến tận bây giờ.

Hôm ấy, đúng giờ hẹn, tôi đến nhà chị. Hai vợ chồng chị cùng rất nhiều bà con, cô bác, anh em và bạn bè xa gần đã ngồi phòng khách đợi sẵn. Tôi thắc mắc thì anh chị giải thích rằng, vì biết tin hôm nay chị được hiến tinh nên bà con họ hàng kéo đến để cổ vũ, động viên, chia vui, chúc mừng. Ánh mắt chị đầy vẻ hân hoan, háo hức. Nhưng anh chồng ngồi cạnh thì dường như hơi ảm ức, thi thoảng lại nấc lên, giọng rưng rức:

- Chẳng có người chồng nào lại muốn tinh trùng của thằng khác phun vào người vợ mình cả em à! Nhưng tại không có tiền đi bệnh viện làm thụ tinh nhân tạo, nên mới đành phải nhờ em đến đây!

- Dạ! Em hiểu! Thôi, xin phép anh cho em với chị vào trong tiến hành luôn!

Nghe vậy, chị vợ lập tức đứng lên đi vào buồng. Tôi toan bước theo nhưng anh chồng đã cầm tay níu lại, dặn dò:

- Vợ anh bị giãn dây chằng ở đùi nên chân trái không thể gập cao được. Với cả, chị ấy còn bị thoát vị đĩa đệm, nên vùng hông phải tránh xoay lắc mạnh! Em chú ý cẩn thận giúp anh nhé?

- Anh yên tâm! Em sẽ coi vợ anh như vợ mình!

Tôi vào phòng theo chị rồi đóng chặt cửa lại. Bên ngoài, chồng chị cùng mọi người hồi hộp không yên, nhấp nhúm đợi chờ. Nhiều người sốt ruột quá còn ghé mắt, áp tai vào khe cửa để nghe ngóng tình hình bên trong. Khoảng 15 phút sau, cửa buồng hé mở, chị tươi cười bước ra trước, tôi ưỡn oải lết ra sau, bởi còn bận đóng thùng, chỉnh lại thắt lưng...

Thấy vợ ra, anh chồng nhao tới, những người khác cũng lao theo, hỏi han ríu rít...

- Sao rồi em? Tình hình thế nào?

- Tuyệt vời anh ạ! Hôm nay em mới biết thế nào là tột đỉnh của sự thăng hoa! Em rất mãn nguyện!

Mọi người nghe vậy thì tất cả đều thở phào. Anh chồng lại nắm tay tôi, giọng đầy biết ơn:

- Cảm ơn em nhiều lắm!

Tôi chưa kịp đáp lời thì một em gái chừng khoảng 18 tuổi, trẻ măng, xinh tươi chạy tới, rồi em ấy cũng nắm lấy tay tôi, giọng cũng không kém phần nghẹn ngào:

- Em cũng cảm ơn anh rất nhiều! Không có anh thì chị dâu em không thể có được niềm vui như hôm nay!

- O, vậy em là...?

- Đây là em gái anh! - Chồng chị cười rồi niềm nở giới thiệu!

- Dạ! Em gái anh có chồng chưa?

- Chưa! Em nó mới học lớp 12 thôi!

- Dạ! Vậy nếu sau này em gái anh lấy chồng mà gặp khó khăn về chuyện sinh đẻ, muốn mua tinh trùng thì cứ bảo em nhé! Chỗ quen biết, giá sẽ khác đấy! Em có lấy danh thiếp của anh không?

- Dạ! Gì cơ ạ?

- Anh nói danh thiếp, cẶc visit ấy! Đây, cầm lấy! Lúc nào cần thì alo, nhé!

Từ hôm ấy, cứ vài ngày là chị lại gọi tôi đến, và khi chị gọi thì đương nhiên là tôi phải đến, bởi hợp đồng là như vậy. Hợp đồng cũng quy định rằng chỉ khi nào tôi làm cho chị có bầu thì lúc ấy tôi mới được nhận nốt số tiền còn lại. Thành ra, cái nghề này, cũng chưa biết thế nào. Có chỗ chỉ một hai lần là có bầu luôn, có chỗ vài tháng, có chỗ phải đi lại vài năm, và cuối cùng đành bỏ cuộc, chịu mất sức, mất tiền.

Còn chị, tôi nhớ không nhầm thì phải sau khoảng 6 tháng tôi liên tục qua lại thì chị mới có bầu. Mãi về sau tôi mới biết lý do chị lâu có bầu là bởi sau mỗi lần tôi đến hiến, chị đều lén lút uống thuốc tránh thai khẩn cấp. Chỉ đến khi anh chồng sốt ruột quá đòi đổi người khác thì chị mới ngừng uống thuốc, và đương nhiên, ngừng uống phát là chị có luôn.

Thấm thoát đã mấy chục năm tôi theo nghề rồi đấy. Giờ già rồi, sức cũng yếu, không còn dai dẳng như xưa, cũng muốn về hưu cho nhân người, nhưng một là tham tiền, hai là nhớ nghề, thành ra dưng dưng mãi mà chưa về hưu nổi. Cái nghề này cho tôi nhiều, nhưng cũng lấy đi của tôi không ít. Thứ mà nó lấy đi rõ nhất chính là sự hư hỏng, đua đòi của thằng con trai tôi. Nó lười học, suốt ngày chỉ thích lang lang, la cà quán xá, lêu lổng, chơi bời. Tôi bực quá, quát mắng nó thì nó cự lại:

- Học làm gì? Sau này con sẽ theo nghề bố! Chả cần trình độ bằng cấp mà vẫn sướng, vẫn có tiền!

Nó nói thế thì tôi còn biết chửi vào đâu được nữa? Bởi nếu chửi nó thì khác gì tôi tự chửi mình? Vì thế nên tôi bàn với vợ là cho nó lập gia đình sớm, có vợ con rồi, hi vọng nó sẽ tu chí, lo lắng cho tương lai, bớt tụ tập, đàn đúm hơn. Ngay khi biết tin bố mẹ cho phép lấy vợ, nó đưa bạn gái về ra mắt luôn. Vợ chồng tôi thấy con bé xinh xắn và có vẻ là con nhà khá giả thì cũng ưng lắm. Nhưng đến khi hỏi quê quán, nhà cửa rồi tên tuổi của bố mẹ con bé thì tôi mới tái mặt và ngã ngửa khi biết rằng nó là con gái ruột của tôi. Đương nhiên là sau đó tôi nhiệt liệt phản đối, bởi làm sao để hai anh em chúng nó lấy nhau được?

Bị bố mẹ ngăn cản, thằng con tôi suy sụp và thực sự tuyệt vọng. Nó tối ngày giam mình trong phòng uống rượu, khóc lóc, rồi còn dọa tự tử. Vợ tôi cũng lo lắng, dẫn vật, rồi xót con mà hốc hác, héo mòn theo. Để rồi, dường như không thể chịu đựng thêm nữa, vợ tôi mới lại gần tôi, giọng ngập ngừng:

- Mình cứ cho chúng nó lấy nhau đi anh ạ! Em đã định không nói ra để bảo vệ hạnh phúc gia đình. Nhưng nghĩ cho cùng, hạnh phúc của con mới là quan trọng nhất, vì vậy em sẽ nói!

- Có chuyện gì? Sao úp mở thế?

- Anh có nhớ ngày em chính thức nhận lời yêu anh là ngày bao nhiêu không?

- 30-4, ngày giải phóng hoàn toàn Miền Nam, thống nhất đất nước!

- Vậy anh có nhớ ngày em chính thức nhận lời vào nhà nghỉ với anh là ngày bao nhiêu không?

- Mừng 1 tháng 5, Ngày quốc tế Lao động!

- Phải rồi! Sau đó hai tuần, em báo tin có thai và mình làm đám cưới. Anh có nhớ ngày cưới của mình là ngày nào không?

- Quốc tế thiếu nhi, 1-6!

- Vậy ngày con trai mình chào đời là ngày bao nhiêu?

- Mừng 1 tháng 12, ngày quốc tế phòng chống AIDS.

- Từ ngày vào nhà nghỉ đến ngày đẻ chỉ vèn vện 7 tháng, anh không thấy có gì bất thường sao?

- Anh tưởng em đẻ non mà?

- Đẻ non gì mà con nặng bốn cân hai, răng mọc dài, tóc chồm mang tai?

- Vậy là con thằng khác à? Nói mau, là con thằng nào?

- Anh có nhớ được anh đã hiến tinh cho bao nhiêu người không?

- Không! Làm sao mà nhớ nổi!

- Vậy thì em cũng làm sao nhớ được bố thằng bé là ai! Nhưng điều đó giờ không quan trọng nữa, em quyết định cho hai đứa nó lấy nhau! Nó không phải là con anh, nên anh không có quyền can thiệp!

Thôi, xong! Tôi gục xuống đau đớn tưởng như chết luôn được! Không ngờ, già rồi, sắp về hưu rồi mà tôi còn bị một cú ê chề như thế! Suốt cuộc đời đi hiến tinh cho người, bao nhiêu đứa con ruột của mình thì gọi thằng khác là bố, còn đứa con duy nhất gọi mình là bố thì cuối cùng lại là con thằng khác! Thà tôi chết vì tai nạn lao động Thượng Mã Phong, hoặc bán thân bất toại nằm liệt trong phòng, thế có khi lại bớt đau hơn...

~~~~~***~~~~~

ANH TRAI

Anh trai hăn hơn hăn 5 tuổi, nhưng hai anh em hăn với nhau rất thân và vui vẻ! Anh chỉ cho hăn nhiều điều hay và mới mẻ. Nhớ hồi bé, lúc tắm sông, anh thường rủ hăn thi xem ai tè xa và lâu hơn.

Đương nhiên là lần nào hăn cũng thua. Và lần nào hăn cũng bào chữa cho thất bại của mình bằng cái điệp khúc rằng là vì anh hăn lớn hơn hăn, vòi bơm to hơn, dài hơn, công suất mạnh hơn, đương nhiên anh hăn phải thắng rồi. Anh hăn nghe vậy thì chỉ cười, rồi vuốt tóc hăn giảng giải:

- Không phải đâu em trai! To và dài đôi khi không nói lên điều gì cả! Quan trọng là em phải có chiến thuật! Phải biết điều tiết, lấy hơi, tập trung và dồn toàn bộ lực vào khu vực vòi bơm, luyện cách điều khiển và kiểm soát được tốc độ và lưu lượng dòng chảy. Phải thế thì em mới có thể thành công!

Quả thật, những lời dạy của anh là cực kỳ chính xác và vô cùng bổ ích. Nhờ sự hướng dẫn nhiệt tình của anh trai cùng với nỗ lực luyện tập của hăn nên chỉ một thời gian ngắn sau, hăn đã tiến bộ vượt bậc và luôn vững vàng trong top 3 người tè xa và khỏe nhất xóm.

Rồi cả những lần hai anh em đi ăn trộm ổi, anh hăn luôn là người khích lệ, động viên, lên tinh thần cho hăn để hăn có dũng khí trèo tường vào trong vườn. Hăn có hỏi là tại sao anh không trèo vào mà lần nào cũng bắt hăn trèo thì anh hăn trả lời rằng vì hăn bé hơn, nhẹ cân hơn, nên trèo dễ hơn, còn anh lớn rồi, cao hơn, mắt tinh hơn nên phải đứng ở ngoài canh chừng. Hăn thấy anh nói cũng đúng nên từ đó, mỗi lần anh rủ đi ăn trộm thì mặc nhiên hăn là người trèo vào, còn người đứng ngoài luôn luôn là anh. Sau mỗi phi vụ vặt trộm ổi thành công, trót lọt thì hai anh em hăn chia theo tỉ lệ 50/50: anh hăn 5 quả, hăn 5 quả.

Nghe qua thì tưởng là công bằng nhưng thực ra cũng không hẳn, bởi anh hẳn thường chọn trước và lấy hết những quả ngon, quả chín, quả to, còn mấy quả xanh, bé và méo mó thì là của hẳn. Hẳn thắc mắc thì anh giải thích là vì hẳn còn bé nên bụng hẳn cũng bé, không nên ăn những quả to quá, sẽ gây chướng bụng, hại dạ dày. Tất nhiên, cũng có những lần không trót lọt và hẳn bị lão chủ vườn ổi bắt quả tang. Lão ấy túm tóc hẳn rồi mang hẳn cùng với đồng tang vật tới nhà gặp bố hẳn để bắt đền. Lại một điều là những lần như thế hẳn thường không thấy anh hẳn đâu. Từ lúc bị túm tóc lôi ra khỏi vườn ổi cho tới khi về đến nhà, quỳ trước mặt bố, hẳn tuyệt nhiên không thấy bóng dáng anh ấy. Chỉ mãi đến chiều tối, lúc mà những vết roi mây của bố vẫn hẳn trên mông hẳn sưng vều, bóng rát, thì anh ấy mới xuất hiện, rồi lân la lại gần hẳn hỏi thăm, an ủi:

- Đau không? Thôi, lần này nhường em ăn hết ổi đấy! Không phải chia cho anh đâu!

Đó không phải là lần đầu tiên anh ấy nhường đồ ăn cho hẳn. Còn một lần nữa, ấy là vào một buổi trưa, mẹ hẳn bắt nồi canh rau đay nóng hổi để gọn vào góc bếp, đợi lát nữa nguội thì cả nhà ăn cơm. Hai anh em hẳn lúc đó đói bụng quá, nên rình lúc mẹ ra chạy ra ngoài thì lao đến chỗ nồi canh xì xụp ăn vụng. Anh hẳn khua khua cái thìa múc canh thì không hiểu sao lại vớt được một miếng thịt to bằng nắm tay. Anh hẳn vồ ngay lấy miếng thịt, đưa lên mồm nhai nghiền ngấu. Nhai được một hai miếng, dường như phát hiện thấy điều gì không ổn, nên anh ấy nhè chỗ thịt đang nhai trong mồm vào nồi canh, rồi đưa cái cục thịt ăn dở ấy cho hẳn, bảo là cho em hết đấy, ăn đi!

Nhìn anh ăn hẳn đã thèm nhỏ dãi rồi, giờ tự nhiên anh nhường cho mình cả miếng, sướng không để đâu cho hết, hẳn ăn roàm roạp như sợ anh sẽ đổi ý và đòi lại. Ăn được một nửa thì mẹ hẳn về. Thấy hẳn cầm miếng thịt nhai nhồm nhoàm bên nồi canh, mẹ hẳn lao tới rồi hét lên, khóc lóc âm ỉ, gào gọi bố hẳn về chở hẳn đi bệnh viện cấp cứu. Hẳn cũng không biết là

mình vừa ăn cái gì, chỉ nghe mang máng mọi người nói đó là một con cóc xấu số, nó nhảy vào nồi canh nóng, bị luộc chín, và bị hăn ăn mất cái đầu cùng toàn bộ phần ngực và hai chi trên.

Không chỉ nhường đồ ăn cho hăn, anh trai còn bênh vực, xin xỏ, và nói đỡ cho hăn nữa. Đó là lần mà anh bảo hăn cạy tủ của bố, rồi rút cho anh ấy mấy cái tờ giấy bố giấu trong tủ. Bố hăn buộc đám giấy ấy thành một tập dày, hăn hỏi anh là có lấy hết không thì anh bảo là không, chỉ rút một ít thôi. Anh hăn cầm mấy tờ giấy đó rồi chạy đi luôn, không quên dặn đi dặn lại hăn rằng nếu bố mẹ có hỏi thì không được nói là lấy cho anh ấy.

Chiều về, chả hiểu tự nhiên bố hăn dùng dùng nổi giận, bắt cả hai anh em úp mặt vào tường, cầm roi mây dọa đánh, rồi bố hỏi đứa nào lấy tiền của bố ở trong tủ thì khai mau. Hăn nói là hăn lấy, và tất nhiên, nhớ lời anh dặn, hăn không nói là lấy cho anh hăn. Bố hăn gầm lên, quật cái roi vào mông hăn tui bụi. Hăn đau quá khóc lóc, van xin ầm ĩ nhưng bố hăn vẫn không dừng tay. Mãi tới khi anh hăn nhao tới, giữ tay bố lại rồi năn nỉ, nói đỡ một hồi thì bố mới chịu tha. Hăn biết ơn anh lắm! Không có anh thì không biết hăn còn ăn thêm bao cái roi gớm ghiếc của bố nữa.

Mấy ngày sau đó, mông hăn vẫn đau ê ẩm. Anh hăn thấy hăn nhăn nhó thì lại động viên, an ủi:

- Thôi em ạ! Hãy coi đây là một bài học! Lần sau, ta sẽ chỉ rút một hoặc hai tờ thôi, bố sẽ khó mà phát hiện được!

Còn một chuyện nữa, chuyện này xảy ra lúc hăn chưa chào đời, và mãi sau này, anh hăn kể lại thì hăn mới biết. Và cũng vì chuyện này mà hăn coi anh là ân nhân của cuộc đời mình. Chuyện xảy ra vào cái hôm giỗ ông nội hăn. Bố mẹ hăn đi lo công việc cả ngày nên khóa cửa, nhốt anh trai hăn ở trong nhà, vừa để anh khỏi lang thang, la cà, vừa kết hợp canh trộm. Bị giam lỏng như đi tù thì anh hăn khó chịu lắm! Quanh quẩn trong nhà một

hồi chả có gì chơi, anh hẳn mới mở cửa sổ hóng ra đường. Thấy mấy thằng bạn trong xóm đi qua, anh hẳn liền gọi chúng lại:

- Ê chúng mày! Vào đây chơi với tao cho vui!

- Mày như thằng tội phạm đang bị bắt giam, chơi với mày thì có gì vui?

- Có chứ! Vào đây, tao cho ăn giò!

Thế là anh trai hẳn chạy vào buồng ôm cân giò lụa ra, cả bọn chia nhau, vừa ăn vừa cười sảng khoái. Nhưng mấy thằng đó thật quá đáng, ăn xong giò rồi, thấy không còn gì ăn tiếp nữa, chúng lập tức đứng dậy, phui đít bỏ đi. Anh hẳn lại phải gọi giật chúng lại:

- Đừng đi, tao có nhiều đồ chơi lắm, để tao mang ra đây mình cùng chơi!

Vậy là anh hẳn lại chạy vào buồng ôm ra một đồng xe máy, ô tô, nhà cửa, và cả một con búp bê có hình một người đàn ông mặc chiếc áo rất dài, kim sa óng ánh. Nhưng cũng như lần trước, sau khi đã chán chê mấy thứ đồ chơi ấy, bọn chúng lại bỏ đi. Và anh hẳn lại phải năn nỉ:

- Đừng đi, tao có nhiều bóng bay lắm! Đợi tao mang ra đây cho chúng mày chơi!

Rồi anh hẳn lại chạy vào trong, lật cái gói chỗ giường ngủ của bố mẹ lên và lôi ra một xấp những bóng bay được đóng gói rất cẩn thận trong những cái túi nhỏ nhỏ, hình vuông. Cả lũ thi nhau phùng mang trợn má lên thổi. Chúng nó khen là bóng bay đẹp, bền, mùi thơm dễ chịu, và đặc biệt là rất lạ, bởi chúng chưa gặp loại bóng bay nào mà có gai sần trang trí nhìn rất vui mắt như vậy. Tuy nhiên, cũng có đứa phàn nàn là bóng bay hơi trơn và ướt khiến mồm đứa nào đứa nấy bóng nhẫy, nhờn nhờn như vừa ăn bánh rán.

Đến đây, chắc các bạn cũng thừa biết bóng bay đó nó là cái gì rồi. Còn cân giò là bố mẹ hẳn mua để tối sắp cỗ cúng giỗ ông nội; búp bê cùng với đồng ô-tô, xe máy đồ chơi ấy là đồ vàng mã để cúng xong thì đốt. Thế nên, lúc về, thấy tất cả tan tành hết thì bố mẹ hẳn lại lôi anh trai hẳn ra đánh cho một trận nhừ tử. Tất nhiên, lúc ấy, bố mẹ hẳn đánh anh ấy chỉ vì tội ăn hết giò và phá hoại đồ mã thôi, chứ còn cái vụ lấy bao cao su làm bóng bay thì phải mãi đến tối khuya hôm ấy bố mẹ hẳn mới biết. Ấy là cái lúc mà bố mẹ hẳn tưởng anh hẳn đã ngủ nhưng thực ra anh ấy chỉ giả vờ ngủ...

Và cũng bởi giả vờ ngủ nên anh trai hẳn mới nghe thấy từ bên giường bố mẹ phát ra những thứ âm thanh mà bình thường sẽ không bao giờ anh trai hẳn có thể nghe thấy. Đó là những âm thanh rất khác lạ, chẳng biết khóc hay cười, chẳng biết buồn hay vui, có chút gì tức tưởi, nhưng cũng có chút gì hứng khởi. Tóm lại là rất lạ và khó tả. Đã vậy, cái giường cũ lại không chịu nằm im mà cứ cọt kẹt, cọt kẹt hòa âm theo nhịp, khiến cho mớ âm thanh ấy vốn đã rất da diết, thống thiết lại càng thêm phần khốc liệt. Thế rồi, anh hẳn nghe thấy tiếng bố hẳn hoảng hốt:

- Chết rồi! Đống bao cao su để dưới gối đâu rồi?

- Ai biết! Thôi kệ đi! Không dùng một lần chắc cũng chả sao đâu! Nhanh nào!

- Ủ! Thôi thì liều một phen vậy!

Và rồi 9 tháng sau, hẳn chào đời! Sau này hẳn mới biết là bố mẹ hẳn hồi ấy chỉ định đẻ một mình anh trai hẳn thôi, vì mẹ hẳn bị cái bệnh gì ấy, sinh thêm thì rất nguy hiểm. Nhưng vì trót có bầu hẳn rồi, không nỡ lòng phá bỏ nên đành bất chấp rủi ro mà đẻ hẳn ra.

Thế mới nói, anh trai hẳn chính là ân nhân, là người đã ban cho hẳn cuộc sống này. Nhiều lần bị anh trai bắt nạt, chèn ép, hẳn muốn phản kháng, muốn đấm cho anh một phát, nhưng cứ nghĩ đến cái ơn nặng như

núi ấy là hấn lại dẫn được lòng lại và bỏ qua cho anh tất cả. Bởi đúng như anh hấn vẫn thường nói, rằng cha mẹ chỉ có công sinh thành và nuôi dưỡng hấn thôi, còn anh hấn mới chính là người mang đến cho hấn cuộc sống này. Nếu không có anh thì hôm ấy chắc hấn đã chết ngạt trong cái bao cao su, rồi bị vứt chổng chơ ngoài bãi rác, hoặc bị quăng một phát ra sông, nổi lênh phênh trên dòng nước mênh mông".

~~~~~***~~~~~

THƯƠNG BỐ

Sau một hồi rung lên thành phạch bởi con đường gồ ghề, lô nhô đá gạch, chiếc xe khách đã dịu dàng trở lại. Giờ thì nó chạy rì rì, trên con đường êm êm, mềm mại. Thế nhưng vợ hấn thì chưa yên, bởi hấn vẫn nghe thấy tiếng mụ càu nhàu, lạo bạo bên tai:

- Bao nhiêu ngày thì không sao? Chọn đúng ngày rằm mà sinh sự! Mất toi mấy con lợn!

Vợ chồng hấn đang trên xe về quê thăm bố. Bố hấn ốm liệt giường đã mấy tháng nay rồi! Vợ và hấn làm ăn xa trên thành phố, bận túi bụi, nên cũng ít về. Việc ăn uống, tắm rửa, vệ sinh của cụ thì đã có các chú, các thím, các cô ở quê lo. Cũng có đợt hấn thấy ngại với các cô chú ấy quá nên nói khéo vợ cố thu xếp công việc để về thăm thì vợ hấn gắt lên: "Lợn giết rồi, về thì ai bán? Nghỉ một ngày là mất cả mớ tiền. Bố ở nhà đã có người chăm rồi, mình về chỉ tổ vương chân chứ ích gì?!".

Mà ngẫm, vợ hấn nói cũng đúng! Bố hấn giờ nằm liệt giường, nói năng thều thào, nặng nhọc, về thì cũng chỉ nhìn nhau chứ có hàn huyên, tâm sự được gì đâu?! Trong khi nghỉ một ngày bán hàng, mất tiền đã đành, lại còn mất khách nữa! Họ tới hàng hấn, không thấy hấn bán thì họ phải quay sang hàng bên cạnh. Mà sang hàng bên cạnh thì mấy con mụ đó sẽ không bỏ lỡ thời cơ chèo kéo khách, nói xấu hấn. Nào là nhà đó toàn cân

điều đấy, toàn thịt ế, để mấy hôm rồi, với cả nó toàn mua lợn chết, lợn bệnh, ăn vào mang tật!

Lần sau, đừng mua hàng nó nữa, cứ qua đây, em để phần cho miếng tươi, miếng ngon!

Cái trò buôn bán kèn cựa, hèn bựa ấy, hẳn còn lạ gì?! Bởi nếu phải hôm cái hàng thịt bên cạnh nghỉ bán, mà khách quen của họ sang hàng hẳn thì hẳn cũng nói y chang như thế!

Ấy vậy nhưng vợ chồng hẳn bán khá lắm! Ngày thường thì cứ hết veo một con lợn hơn tạ, ngày rằm, mồng một, người ta sắp cỗ nhiều thì vài ba con vẫn không đủ. Nay là rằm nên tối qua nhà hẳn đã giết sẵn sàng 3 con rồi. Nhưng sáng nay, chuẩn bị khiêng ra chợ thì nhận được tin bố ở nhà yếu lắm, về nhanh kéo không kịp! Vợ hẳn ngấm ngời một hồi rồi mở giọng rụt rè:

- Hay anh về trước đi, em bán hết thịt rồi về sau. Chứ về giờ mà bố chưa mất luôn thì có phải phí ba con lợn?

- Bố yếu lắm rồi! Chắc là sẽ mất trong sáng nay thôi! Em về luôn cùng anh đi, kéo bà con biết chuyện lại bảo mình coi mấy con lợn hơn bố!

Đó là lý do vợ hẳn vùng vằng, cáu cẳn liên hồi. Hẳn cũng chả buồn nói gì! Kệ! Giỏi lắm cũng chỉ cẳn nhẫn được một lúc, mệt là sẽ nghỉ thôi! Ấy nhưng không, bắt đầu từ lúc lên xe, mụ lắm bầm suốt, và cứ nhai đi nhai lại cái điệp khúc: "Bao nhiêu ngày thì không sao? Chọn đúng ngày rằm mà sinh sự! Mất toi mấy con lợn!". Chỉ khi về đến cổng nhà, thấy bà con họ hàng qua hỏi thăm đông đúc, lúc ấy, cái mồm của vợ hẳn mới chịu ngậm lại.

Bố hẳn năm đó, da bợt bạt, môi nhợt nhạt, nhìn như người chết rồi. Nếu cái mắt không còn hấp háy, cái môi không còn mấp máy, cái đầu

không thỉnh thoảng cựa quậy thì chả ai tin là cụ còn sống. Người ta bảo, cụ chưa muốn đi là bởi cụ còn đương đợi vợ chồng thẳng cả về...

Thấy bố như thế, hăn chẳng kịp thay quần áo, chẳng kịp rửa mặt mũi chân tay, chỉ kịp cất cái ba lô vào trong ngăn tủ, cuống cuống khóa cánh lại, rồi chạy ùa tới, quỳ sụp bên giường bố, gào lên nức nở. Mấy người em trai, em gái, em dâu, em rể hăn ngồi quanh bố này giờ được thể cũng nấc lên theo, tất cả tạo thành một mớ âm thanh nhộn nhạo và hỗn độn, vừa kịch tính, cao trào vừa nghẹn ngào, bi thảm...

Bà con lối xóm sang thăm, thấy cảnh đó, không ít người phải đưa vạt áo lên lau mặt, sụt sùi. Vậy nhưng khi quay lại, hăn thấy vợ hăn vẫn ngồi trơ trơ, môi mím chặt, mặt lạnh tanh, mắt chẳng chảy ra giọt lệ nào...

- Kìa em! Khóc đi! Mọi người đều khóc cả mà em cứ ngậy ra vậy sao được?

- Nước mắt nó không chảy ra thì khóc thế nào hả anh?

- Cứ gào lên là được, không cần nước mắt! Em ngồi im thế, bà con lảng giềng lại nghĩ là em không thương bố!

Nói xong, hăn lại tiếp tục nắm chặt lấy tay bố rồi lắc lắc, gào khóc. Vừa khóc, hăn vừa phải để ý xem biểu hiện của vợ thế nào. May quá, hăn đã nghe thấy tiếng mụ hức hức sau lưng. Dù là chưa thực sự nức nở, nhưng thôi, như thế cũng là khóc rồi, người ngoài chả còn có mà xì xào nữa...

Bất chợt, bố hăn run run, vẩy vẩy cái bàn tay gầy guộc với những đường gân xanh lè, loảng ngoảng như rễ tre, ý muốn gọi con cháu lại gần. Lập tức, hăn cùng mọi người xúm lại...

- Huhu! Bố ơi! Bố ơi! Bố muốn dặn dò gì chúng con ạ?

Ông cụ chậm chậm nâng cái mí mắt nặng trĩu lên, hai bờ môi khô khốc, trắng bệch từ từ tách ra, cái lưỡi bên trong khẽ ngo nguậy, nhả từng lời khó nhọc...

- Bố...Bố có chôn một cây vàng ở góc buồng, dưới cái chum gạo...Bố cho vợ chồng con út để sửa lại cái nhà cho tử tế. Còn thằng hai, bố dành dụm cho vợ chồng mày được dăm chục triệu, hãy dùng tiền đó mà tu chí làm ăn. Bố nghèo nên chẳng có mà cho chúng mày nhiều...

- Thế còn vợ chồng con thì sao? - Vợ hăn gào lên rồi từ phía sau nhào đến bên ông cụ.

- Vợ chồng anh cả...dạo này bận mãi, chắc làm ăn khấm khá...thôi thì...nhường...cho...các em...

Giọng bố hăn chậm và yếu dần, mắt đờ đi, đầu giật giật mấy cái rồi lịm hăn. Tức thì vợ hăn chồm lên, bấu chặt lấy bờ vai ông cụ rồi lắc, rồi giật mạnh, liên hồi ...

- Không được, bố ơi! Không thể như thế được! Bố ơi là bố ơi!

Giờ thì vợ hăn khóc thật rồi, giọng nghẹn đi, và nước mắt giàn giụa. Mụ khóc to đến nỗi mấy người ở ngoài sân tưởng có chuyện gì phải chạy thộc vào; mụ khóc át cả tiếng hăn và tiếng của vợ chồng cô út, chú hai. Đấy, thế mà vừa rồi hăn lại cứ lo là vợ hăn không khóc được thì sẽ bị bà con xóm giềng dị nghị. Giờ thì rõ rồi nhé! Nhìn vợ hăn khóc như thế này, còn ai dám bảo vợ hăn không thương bố?

~~~~~***~~~~~

HAI MẶT

Cuộc đời này có đầy rẫy những thứ không như ý bạn, và đương nhiên, những thứ đó sẽ khiến bạn thấy phiền lòng, thấy bực mình...

Ví như, bạn đang mặc một chiếc áo sơ mi trắng toát, thơm tho, chuẩn bị cho buổi đầu tiên hẹn hò thì bất ngờ phía sau có tiếng xe máy rú ga ầm ỹ, bấm còi inh ỏi. Bạn còn chưa kịp nép vào bên đường thì bỗng nghe cái "xòà!!!", một chiếc Honda chở ga lao vù qua, bắn tung vũng nước bắn lên cái áo trắng

của bạn, tạo thành những vệt loang lổ như hoa, thêm cả mấy vết đen đen, nhơm nhớp, nhìn như cứt gà.

Tất nhiên là bạn sẽ phát điên lên, rồi bạn chửi: "ĐKM thằng chở ga!". Mình thì mình không dám khuyên các bạn đừng chửi, bởi vì ở trong hoàn cảnh đó, ai cũng sẽ chửi thôi! Chỉ có điều, hãy đợi thằng chở ga ấy phóng đi xa một chút đã, rồi muốn chửi gì thì chửi. Bởi hầu hết những thằng chở ga kiểu đó đều là người quanh khu ấy, và cũng bởi người đời có câu "Cún cậy gần nhà!", nếu bạn chửi trong phạm vi nghe thấy của nó, thì mình sợ rằng không chỉ áo bạn mà cả miệng bạn cũng sẽ choe choét cứt gà!

Hoặc giả, bạn đang chậm chậm chạy xe thong thả, băng khuông ngắm lá rơi trong ánh chiều hoàng hôn êm ả, thì bất ngờ một con ô tô 20 chỗ ngồi (và khoảng 60 chỗ đứng) vọt lên, ép đầu xe bạn vào vỉa hè. Bạn phanh kết xe rồi từ từ lùi lại, bẻ lái để cua ra. Nhưng đúng lúc lượn qua chỗ dứt cái xe ấy thì "Phạch! Phạch! Phạch!", chiếc xe rung lên từng tràng bần bật như một ông lão bị ho lao rồi khạc đám khói đen sì, khét lẹt thẳng vào mặt bạn.

Tất nhiên là bạn sẽ phát điên lên, rồi bạn chửi: "ĐKM thằng xe buýt!". Trường hợp này thì không lo, bạn cứ chửi thoải mái, bởi bác tài xế xe buýt ấy còn đang mãi lạng lách, đánh võng, chèn xe và cướp đường, hơi đâu mà đứng đó nghe bạn chửi! Mà kể cả bác ấy có nghe thấy, có nhảy xuống gây gổ với bạn thì bạn cũng không việc gì phải hoảng, bởi mình tin là tất cả những người đi đường sẽ đứng về phía bạn!

Nhưng mà, nếu cứ như vậy, thì chẳng lẽ chúng ta cứ phải chửi suốt ngày? Bởi những điều khó chịu ấy là đây rầy! Chẳng lẽ bạn FA, bạn ra

đường và thấy mấy đứa yêu nhau, chúng nó ôm hôn, quấn lấy nhau thăm thiết, bạn sẽ lại gần chỗ chúng nó rồi chửi: "ĐKM thằng có gấu!"?

Đã có lúc nào bạn dừng lại và nhìn vấn đề theo một hướng khác đi chưa? Bởi một sự việc, một con người, dù xấu đến đâu, nếu ta suy kĩ, xét sâu, thì cũng vẫn thấy ít nhiều điều tích cực, hoặc chí ít cũng hiểu được lý do tại sao nó lại như thế!

Thử tưởng tượng, bạn đang luộc rau dền, nước vừa sôi, bạn bỏ rau vào chưa được vài giây thì hết ga, bếp tắt ngóm! Nếu cứ để như thế thì nguy cơ nồi rau luộc bị hỏng là rất cao, bởi rau dền khi luộc chưa đủ lửa sẽ rất dai, ngọn rau có màu tai tái, rồi mùi ngai ngái. Lúc đó, đương nhiên bạn phải gọi ga ngay lập tức, phải mang đến thật nhanh cho anh trước khi quá muộn! Và đó là lí do vì sao thằng chở ga phải phóng như điên, réo còi ầm ĩ. Nó đâu phải là thằng khùng thích thể hiện đâu? Nó đang bất chấp sự nguy hiểm của bản thân, bất chấp tính mạng của người đi đường vì khách hàng đó chứ? Một người yêu nghề và sẵn sàng tử vì nghiệp như thế, liệu có đáng bị bạn chửi?

Hoặc giả, sáng nay bạn phải đi thi, mà lại là thi lại lần hai, rất quan trọng, bởi nếu không qua, bạn sẽ phải học lại. Thế nhưng đêm qua bạn trót cày game muộn quá nên bạn ngủ quên, sáng dậy bạn cuống cuống lao ra bến xe buýt để bắt xe đến trường. Lúc đợi xe buýt ấy, bạn mới thấy quý giá từng giây phút, bạn chỉ mong bác tài xế lái thật nhanh, phóng thật ẩu để bạn kịp giờ thi. Vậy thì tại sao bạn lại chửi xe buýt khi mà họ đang làm điều đó chỉ vì hành khách thân yêu của mình?

Bạn đọc báo, có thấy các vụ đánh đập, giết người, tự tử vì bị cầm sừng, vì bị người yêu phản bội? Có thấy các đôi lôi nhau lên báo chửi bới, nói xấu, đòi quà? Nhưng đó là chuyện của người ta, bởi bạn đang FA mà! Vậy thì tại sao bạn lại chửi và ghen tỵ với những thằng có gấu khi mà chúng nó lúc nào cũng có nguy cơ bị cầm sừng, bị lợi dụng moi tiền, bị đánh ghen? Đáng ra, bạn phải vui mừng chứ? Bởi bạn đã được tiêm thứ

vắc-xin FA đặc chủng, miễn nhiễm hoàn toàn với những phiền phức kể trên?

Tóm lại, qua bài viết này, tôi muốn nói với các bạn một điều, đừng có hơi tí là chửi, là than vãn, bởi cái gì cũng có hai mặt của nó, cũng đều có ưu, có nhược, có tốt, có xấu cả. Nhớ đấy, đừng có hơi tí là chửi! Đợi mình tí nhé, hình như vợ đang gọi mình:

- Gì thế vợ ơi? Anh đang bận viết lách mà!

- Suốt ngày viết mấy cái vợ va vợ vãn! Phi xe ra cây xăng đổ đầy bình nhanh lên! Đúng 12h đêm nay xăng sẽ tăng thêm 690 đồng/lít đấy!

- Lại tăng? ĐKM thẳng xăng!

~~~~~***~~~~~

KHẢO SÁT

Chúng tôi đã tiến hành một cuộc khảo sát trên 100 nam thanh niên FA (tuổi từ mười sáu đến sáu mươi) với câu hỏi là: "Công việc gì trong ngày khiến bạn thấy hứng thú nhất?". Kết quả thu được khá bất ngờ khi có tới 3 người trả lời là "đọc sách", 2 người trả lời là "đá bóng", còn lại 95 người trả lời là "quay tay". Nói vậy để thấy phong trào quay tay của thanh niên FA hiện nay đang ở mức thực sự đáng báo động.

Tác hại của quay tay ra sao thì chắc các thanh niên FA chúng ta đều rõ, bởi báo đài và các phương tiện thông tin đại chúng đã, đang và sẽ vẫn nói ra rả suốt ngày. Thế nhưng không hiểu do đang trí, nghe đấy rồi lại quên ngay, hay là vì bí quá làm liều mà chúng ta vẫn nhắm mắt đưa tay, mặc cho những nguy cơ, rủi ro vẫn chờ đợi, rình rập chúng ta từng ngày.

Trong bài viết này, tôi không hề có ý định muốn khuyên các bạn từ bỏ việc quay tay, bởi có khuyên thì các bạn cũng éo nghe. Và cũng bởi, ngay

chính bản thân tôi đây còn chả bỏ được, ngày nào không quay được một vài lần là ngày ấy ngứa ngáy chân tay. Vậy nên, tôi viết bài này chỉ nhằm mục đích đưa đến cho các bạn những thông tin, những lời khuyên, những kinh nghiệm bổ ích (kết quả của nhiều năm dài quay tay) để hạn chế tối đa những tác hại, giảm thiểu thấp nhất những rủi ro, giúp chúng ta quay tay đạt kết quả cao mà không ảnh hưởng đến sức khỏe hay khả năng sinh lý sau này.

Thứ nhất: Thời điểm quay

Đa số thanh niên FA của chúng ta hiện nay mắc bệnh quay vô tội vạ, tức là hứng lúc nào quay lúc đó! Đây là một thói quen cực kỳ tai hại bởi không phải lúc nào cơ thể chúng ta cũng sẵn sàng cho công việc thiêng liêng liêng ấy. Thời điểm quay lý tưởng nhất là trước khi đi ngủ, bởi cảm giác êm ái, lâng lâng sau khi quay sẽ dễ dàng đưa bạn vào giấc ngủ nồng say. Thời điểm ngay sau khi ngủ dậy cũng khá thích hợp, bởi lúc ấy cơ thể bạn đang ở trạng thái sung sức, tràn trề sinh lực. Tránh quay trong lúc đang ngủ, đặc biệt là khi bạn ngủ cùng với bố mẹ, bạn bè, hoặc người thân, bởi khi ngủ mê, bạn không thể điều chỉnh được hòn tên mũi đạn, nếu để đạn lạc lung tung thì sẽ gây nên những hậu quả khôn lường.

Tránh quay trước, trong và sau bữa ăn bởi nếu quay trước khi ăn, cảm giác mệt mỏi sẽ khiến bạn chán ăn, ăn không ngon. Nếu quay trong bữa ăn sẽ khiến bạn mất tập trung, nhai không kỹ, dẫn đến đau dạ dày và một số bệnh về đường tiêu hóa. Sau bữa ăn thì càng không nên, bởi lúc ấy bụng bạn đang no căng, nếu có tác động mạnh và liên tục ở khu vực gần bụng sẽ gây cảm giác đau tức ở vùng hạ vị, thủng bao tử, nếu nặng có thể dẫn đến hiện tượng nhồi máu cơ chim.

Khi bạn ở trạng thái mệt mỏi, mới ốm dậy thì không nên quay, bởi điều đó là cực kỳ nguy hiểm. Mới đây, tại bệnh viện Phụ sản Hà Nội có trường hợp một bệnh nhân nam phải phẫu thuật ung thư dương vật giai đoạn cuối. Tám ngày sau phẫu thuật, anh ấy vẫn hôn mê bất tỉnh. Đến sáng

ngày thứ 9, người nhà mừng rỡ báo tin là anh ấy đã tỉnh lại, thế nhưng đến chiều, người đàn ông này đã tử vong. Nguyên nhân chết không phải do phẫu thuật mà bởi anh ấy đã lợi dụng lúc bác sĩ và người nhà không để ý rồi lén lút quay tay.

Thứ hai: Địa điểm quay và công cụ hỗ trợ.

Địa điểm lý tưởng nhất là nhà vệ sinh, phòng ngủ hay những chỗ kín đáo. Tránh quay ở công viên, ngoài đường, hay những nơi công cộng có đông dân cư qua lại nếu không người ta sẽ hiểu lầm bạn là thằng biến thái. Cũng không nên quay trong lớp học bởi nó sẽ khiến bạn không thể tập trung nghe cô giáo giảng bài, dẫn đến việc không hiểu bài, ảnh hưởng đến kết quả học tập. Hơn nữa, vì lớp học đông, ngồi gần sát nhau, nên quay trong lớp học rất dễ gây nên cãi cọ, ẩu đả. Bởi chẳng ai có thể vui vẻ khi mà cái quần mới mua, cái áo trắng đồng phục mới giặt lại tự nhiên bị mấy vết tròn tròn, loang lổ, nhìn như pháo hoa.

Nhiều người khi quay vẫn thích dùng thêm các thiết bị hỗ trợ như ba con sói, găng tay, Sunlight, hoặc Castrol Power 1. Tuy nhiên, điều đó là không cần thiết, lãng phí, và hiệu quả cũng không cao. Bàn tay ta làm nên tất cả! Thành công từ bàn tay không, ấy mới đáng quý, đáng tự hào!

Nói thì nói vậy thôi chứ nếu bỏ được quay tay là tốt nhất, nếu không thể bỏ thì cũng nên hạn chế! Bởi theo nghiên cứu của các nhà quay tay học thì cơ thể người đàn ông trong cuộc đời chỉ có thể sản xuất được tối đa 69 triệu lít tinh trùng. Và càng về sau chất lượng, số lượng càng giảm sút. Vì thế, quay tay nghĩa là bạn đang lãng phí nguồn tài nguyên tinh túy của quốc gia. Đừng để thế hệ con em chúng ta sau này được sinh ra bởi những con tinh trùng tật nguyền, kém cỏi, còn những con giỏi, những con xuất sắc thì lại chết sặc trong bồn cầu, bẹp đầu trong khăn giấy!

Để chào đón ngày 6-9 (Ngày thế giới không quay tay), Trung ương đoàn thanh niên FA quốc gia sẽ tổ chức đêm gala với chủ đề: "Một phút

thăng hoa, cả ngày rệu rã". Mục đích của đêm gala này là để giúp các thanh niên nhận thức được tác hại của việc quay tay, cùng nhau chia sẻ kinh nghiệm để tránh tai nạn khi quay, lập ra các nhóm để cùng nhau sinh hoạt, giao lưu, phối hợp (hay còn gọi là giao phối) để cùng giúp nhau cai nghiện quay tay, xây dựng đời sống thanh niên FA mới lành mạnh, trong sáng.

Đặc biệt, đêm gala còn có sự tham gia biểu diễn của các khách mời nổi tiếng là Bà Tưng, Elly Trần và Ngọc Trinh.

Bà Tưng sẽ thả rông và trình diễn vũ điệu "Cưỡi ngựa trên thảo nguyên". Ngọc Trinh cũng không kém cạnh với màn múa cột trong khi miệng vẫn ngậm chuối hột. Còn Elly Trần sẽ có phần trình diễn áo tắm trên cạn, hứa hẹn mang đến cho bạn những giây phút thăng hoa không giới hạn. Đặc biệt, sẽ có chương trình bốc thăm để chọn ra thanh niên FA may mắn nhất của đêm gala. Thanh niên may mắn này sẽ được Bà Tưng bóp lưng, Elly Trần bóp chân, còn Ngọc Trinh sẽ bóp những chỗ linh tinh. Rất mong các bạn tham gia hưởng ứng nhiệt tình để đêm gala đạt kết quả cao!

Chi tiết liên hệ qua email: loayhoayquaytay@muoivuong.com hoặc website: loayhoayquaytay.com.vkl.

~~~~~***~~~~~

TUYỂN TẬP TRUYỆN TRÀO PHÚNG HAY NHẤT CỦA VÕ TÔNG ĐÁNH MÈO

Đình Long
www.dtv-ebook.com

Tổng Hợp Phần X

LÀM DÂU PHỐ CỔ

Khi em ngỏ lời muốn lấy tôi làm chồng, tôi đã hỏi em rằng: "Có sợ khổ không?". Em trả lời: "Không! Lấy zai phố cổ thì đời nào lại khổ! Mẹ em bảo, nếu Hà Nội là miếng trứng ốp-lết thì Phố Cổ là cái lòng đỏ, là tắc đất tắc vàng!".

Có lẽ khi ấy, em cũng giống như bao nhiêu người khác, chỉ biết đến Phố Cổ với những nhà hàng, cửa hiệu hào nhoáng, có những ông Tây lang thang trên những con phố lung linh, ngợp lá thu vàng, mà không thấy rằng, phía sau những ánh đèn long lanh ấy là rất nhiều những con ngõ nhỏ gày gò, ẩm thấp, là những dãy nhà xập xệ, xuống cấp, là những căn phòng chật chội, tối tăm.

Chỉ đến khi tôi dắt em về nhà tôi ra mắt, vào một chiều mưa lay lắt, tôi mới thấy nỗi buồn của em dâng lên trong mắt chập chờn. Em phải gửi chiếc Attila ở cửa hàng hoa, bởi con ngõ quá nhỏ khiến cái xe không thể lọt qua! Mình phải đi bộ một đoạn khá xa mới vào được nhà. Vừa đi, tôi vừa nắm tay em, cười xòa:

- Ở đây, ai đi xe ga cũng đều phải gửi ở ngoài như vậy cả! Xe số muốn qua cũng phải cụp gương, bẻ gập tay ga, được cái là xe đạp thì vô tư em à!

Em cười trừ, cố nén tiếng thở dài hoang hoải. Nhưng đến khi bước vào nhà thì em đã không thể nén thêm được nữa, bởi sự ngỡ ngàng đã nằm ngoài sức chịu đựng, bởi thực tế phũ phàng đã vượt xa khả năng tưởng tượng...

- Sao nhà bé thế anh?

Đó là câu đầu tiên em thốt lên khi nhìn thấy căn phòng rộng chừa đầy 20 mét vuông với những vệt loang lỗ trên tường, không chiếu, không giường, chỉ có lổm nhổm những người ngồi đứng ngổn ngang. Đó là bố tôi, là vợ chồng con cái anh chị tôi, cả thầy bầy người trong một căn phòng nhỏ và chật chội như một chiếc nôi. Có lẽ, em cũng hiểu vì sao nhà tôi lại không chiếu, không giường, không bàn uống nước. Bởi nếu kê mấy thứ đó ra thì chẳng còn chỗ để ngồi, chẳng còn đường đi lối lại. Tôi quay sang em, giải thích bằng giọng ngài ngại:

- Ở khu này, nhà nào cũng thế cả em à!

Trong bữa cơm, em gằn như chẳng nói gì, chỉ im lặng, rồi cuối cùng mới ngập ngừng ghé tai tôi thì thầm:

- Tối cả nhà ngủ ở đâu anh?

- Thì trải đệm nằm dưới nền nhà! Em thấy cái rèm kia không, là của anh trai và chị dâu đấy, lúc nào muốn làm việc riêng thì quây rèm kín lại, làm xong thì lại kéo rèm lên!

- Thế đêm tân hôn, mình động phòng ở đâu?

- Ở đây chứ ở đâu! Anh sẽ làm thêm cái rèm nữa, giống như của anh chị ấy!

- Có vẻ là không ổn anh à, bởi anh chưa biết đấy thôi, chứ những lúc bị kích động, em thường la hét ầm ĩ, rồi vợ được cái gì là túm, là giựt cái

đó, em sợ là mình sẽ giựt đứt cả cái rèm xuống mất?

Em thở dài, cúi đầu ăn tiếp. Nhưng có vẻ như ăn đồ ăn nhà tôi không hợp với em thì phải, bởi chỉ lát sau, tôi thấy em ôm bụng nhăn nhó:

- Nhà vệ sinh đâu anh? Em đau quá!

- Ở đâu ngô! Em đi nhanh đi kẻo không kịp!

Tôi vừa nói vừa vội vàng lấy cuộn giấy vệ sinh và một miếng bìa carton nhỏ đưa cho em. Dầu đang nhăn mặt vì đau thì em vẫn không giấu nổi vẻ ngạc nhiên:

- Gì đây anh?

- À, là nhà vệ sinh chung của cả khu, nên ai đi thì người ấy mang giấy, chứ để sẵn ở đây thì bao nhiêu cho vừa?!

- Không, em hỏi miếng bìa cơ mà?

- Là vì nhà vệ sinh quay ra ngõ, mà cái cửa lại hổng rồi, nên phải mang theo miếng bìa này để che lại!

- Che cái gì ạ?

- Che gì là tùy sở thích! Với hầu hết những người dân trong khu này, vì đã quen mặt nhau nên họ thường che mặt, bởi dù có nhìn thấy bộ phận bên dưới thì cũng không nhiều người có thể nhận ra đấy là ai! Còn em mới tới đây lần đầu, anh nghĩ em cũng chưa cần thiết phải che mặt, che cái bên dưới thôi là được rồi!

Thế rồi cũng đến giai đoạn tôi và em cuống cuống chuẩn bị cho đám cưới. Thật đen đủi là trong cái lúc bận mải ấy, bố tôi lại không được khỏe cho lắm! Ông cụ hay bị cảm, sốt, ho, đau lưng, đau bụng, nói chung là đau lung tung. Thực ra, người già bị mấy cái bệnh vặt đó cũng không phải

chuyện lạ, vấn đề là cứ hơi hơi đau một tí là bố lại bắt tôi đưa đi viện. Nhiều lúc đang đi in thiệp, đang chụp ảnh cưới, bố tôi cũng gọi điện bảo tôi về chở ông đi. Vợ tôi thấy vậy, dù không dám trách móc, nhưng qua giọng nói cũng thể hiện đôi chút phiền lòng:

- Anh đang lo việc như thế, bố không thương anh hay sao mà chỉ mới ho vài tiếng đã bắt đưa đi viện?

- Em đừng hiểu lầm bố! Bố đòi đi viện thực chất là vì bố thương anh thôi! Bởi đi viện, chẳng may có chuyện gì xảy ra thì đưa luôn vào nhà tang lễ, rất rộng rãi và tiện lợi, chứ nếu chết ở nhà thì khổ lắm, không đưa được quan tài vào, không có chỗ đặt mâm phúng viếng, không có chỗ cho bà con khu phố đến hỏi han, chia buồn! Bố không muốn cả nhà vất vả mà thôi!

Buổi tối hôm đám cưới, không biết vợ tôi mệt thật hay sốt ruột chuyện động phòng mà tôi thấy vợ ngáp liên tục, ý muốn đi ngủ sớm! Tôi thì cũng háo hức lắm rồi, nhưng nhìn đồng hồ mới chưa đến 9h, chẳng lẽ lại giục cả nhà đi ngủ?! Cũng may, bố tôi là người tinh ý, ông kêu mỗi lưng, muốn đi nằm trước, rồi bảo là mấy hôm nay lo đám cưới, chắc ai cũng mệt rồi, cả nhà cũng nên đi ngủ sớm thôi! Trong lúc mọi người lục đục trải ga, kê đệm thì bố tôi lạch cạch mở tủ lấy ra hộp bông gòn. Ông véo từng hòn bông nhỏ đưa cho từng người, bảo là để nhét vào tai! Vợ chồng anh trai tôi và đứa con gái lớn của anh chị đã hiểu vấn đề nên ngoan ngoãn làm theo. Chỉ có thằng nhóc con anh trai tôi thì vẫn còn ngơ ngác...

- Sao ông lại nhét bông vào tai con?

- Để ngủ cho ngon con ạ! Đêm nay có biển!

- Thế sao cô chú lại không phải nhét cả ông? - Nó hỏi rồi quay sang nhìn vợ chồng tôi.

- Cô chú có nhét chứ con, nhưng nhét chỗ khác, không nhét vào tai, và không nhét bằng bông đâu con!

Công nhận không ai hiểu tôi bằng bố thật! Đúng là tôi đã thử sẵn trong túi quần một chiếc khăn mặt để nhét vào mồm vợ. Nhờ sự chuẩn bị chu đáo của vợ chồng tôi cùng sự hỗ trợ tích cực của cả gia đình mà buổi động phòng đã diễn ra tốt đẹp, đạt kết quả cao.

Ấy vậy mà cũng đã mấy năm kể từ cái ngày em về làm dâu nhà tôi ấy! Bảy người chúng tôi vẫn sống, vẫn sinh hoạt đều đặn, bình thường trong căn phòng tuy nhỏ nhưng đầy ắp tình thương. Chiều qua đi làm về, tôi thấy đứa con gái lớn của anh chị tôi ngồi khóc sùi, mặt buồn rười rượi. Tôi gắng hỏi mãi nó mới chịu trả lời:

- Con định lấy chồng, nhưng bố mẹ con phản đối, vì chê anh ấy nhà quê, tính lè...

- Tính lè hay nhà quê thì có sao đâu, miễn là người tốt và yêu con thật lòng là được! Để chú nói với bố mẹ con giúp cho!

- Nhưng mà...anh ấy muốn ở rể!

- Ừ! Cũng không sao! Hồi trước, chú mua vải may rèm, vẫn còn thừa một mảnh, chú sẽ cho con để con may cái rèm nữa! Với cả, cái lọ bông gòn của ông nội hình như vẫn còn hơn nửa, thoải mái dùng con ạ!

~~~~~***~~~~~

YÊU NGHỀ

Căn phòng yên tĩnh và thơm ngát mùi nước hoa, chiếc điều hòa Toshiba chạy phà phà... Ấy vậy mà tôi vẫn thấy người nóng rục, mồ hôi túa ra.

Nóng là phải, bởi Ngọc Trinh vẫn đang ôm chặt lấy tôi từ sau lưng, đôi cánh tay nàng ngọc ngà vòng qua, siết mạnh. Chiếc váy ngủ của nàng mỏng manh quá khiến tôi không cảm giác được là nó đang tồn tại, tôi chỉ

cảm thấy hai tảng thịt mềm mại, to như hai cái vại đang áp chặt vào lưng tôi khiến tôi tê dại, mồ hôi nhễ nhại. Hình như nàng đang khóc thì phải, bởi khi nàng gục vào vai tôi, tôi thấy mắt nàng ướt nhòe, rồi giọng nàng lạc đi, nghèn nghẹn...

- Đừng đi, ở lại đây với em đêm nay!

- Không được đâu Trinh ơi! Mình mới quen nhau vài ngày! Ai lại làm thế?!

- Ai bảo là quen nhau vài ngày thì không được làm thế? Có những thằng em chỉ quen mới nửa tiếng mà đã được làm thế rồi! Tình yêu đâu có phụ thuộc vào thời gian đâu anh!

- Ủa nhỉ! Thôi cũng được!

Nói rồi, tôi xoay người lại về phía hai cái vại. Ngọc Trinh lúc này đã mềm nhũn, mặt thần thờ, môi dẫn đờ, mắt nhắm hờ với vẻ đợi chờ...

"Tít! Tít! Tít!... Tít! Tít!!!" - Cái điện thoại trên đầu giường rung lên bần bật kèm theo thứ âm thanh chát chúa khiến tôi choàng tỉnh! Ngọc Trinh biến mất, căn phòng điều hòa cùng chiếc giường ngủ phủ ga mượt mà, thơm mùi nước hoa cũng biến mất, chỉ còn lại mình tôi cùng đám mồ hôi nhễ nhại, cùng những xúc cảm mê man, tê dại đang chực thăng hoa thì bất ngờ bị chặn lại. Tôi gào lên như con thú bị điên, hét như một thằng đang hăng máu nhưng bị gấu chối từ. Tôi nhào tới vồ lấy cái điện thoại, định đập một phát thẳng xuống nền nhà vỡ tan ra cho bõ tức. Nhưng rất may, tôi đã kịp rút tay lại. Nếu đập thì biết lấy gì mà dùng? Vì xét cho cùng, lỗi không phải tại cái điện thoại, mà là tại cái đĩa nhắn tin! Đĩa nào vô duyên thế? Giá như nó chịu khó đợi khoảng 5 phút nữa hăng nhắn thì có phải Ngọc Trinh đã thuộc về tôi trọn vẹn rồi không?

Tôi tiếc rẻ, ngồi thừ xuống giường, rồi uể oải mở khóa điện thoại, đọc tin nhắn:

- "Anh yêu ơi! Bố mẹ em đi vắng hết rồi, mình em ở nhà buồn quá! Anh qua với em nha!".

Đọc xong những dòng chữ ấy, tay tôi run lên, và lập tức reply lại luôn:

- "Nhầm số rồi bà ơi! Bực cả mình!"

Tôi quăng cái điện thoại xuống giường rồi thất thểu vào nhà tắm oánh răng rửa mặt, chuẩn bị đi làm! Giờ này, xóm trọ chỗ tôi ở vắng tênh như chùa bà hên. Những người đi làm thì đều đã đi từ lâu; đám sinh viên hầu hết đã về quê nghỉ hè, cũng có vài đứa không về, nhưng mấy đứa này sinh hoạt theo múi giờ của Mỹ. Lúc người khác lên giường đi ngủ thì chúng nó lên mạng cày game; lúc người khác lên xe đi làm thì chúng nó lên giường đi ngủ!

Có lẽ bạn sẽ thắc mắc là tại sao tôi cũng đi làm mà giờ này vẫn còn đủng đỉnh trong khi những người khác trong xóm đã tới công ty từ lâu? Đơn giản thôi, vì tôi khác họ! Họ thuộc dạng làm thuê, làm công ăn lương, đến muộn một phút là phải lấm lét, nhìn thấy sếp là sợ tái mét! Cái kiểu làm việc dưới trướng người khác, để cho người ta sai khiến, mắng nhiếc như thế thì tôi chả thèm, có lương cao thế nào tôi cũng xin kiếu! Vì vậy mà tôi rất thích công việc hiện tại của mình, đi lúc nào thì đi, về lúc nào thì về, khỏe thì làm, mệt thì nghỉ, hưởng lương theo sản phẩm, không bị ràng buộc, không phải phụ thuộc vào ai, tự làm chủ của chính mình, không sợ bị thăng nào ăn chặn, bóc lột sức lao động!

Chuẩn bị xong xuôi, tôi dắt xe máy ra khỏi nhà, không quên mang theo hai cái mũ bảo hiểm! Mấy hôm nay tôi không đứng đón khách ở ngã ba nữa mà toàn ra cổng trường. Bởi đợt này đang dịp thi đại học, nhu cầu đi xe ôm của thí sinh và phụ huynh rất đông, dễ kiếm khách hơn!

Tôi chống xe ở gần cổng ra vào, nhìn đồng hồ với vẻ sốt ruột. Chắc cũng sắp hết giờ làm bài rồi đấy, bởi tôi thấy đã có lác đác thí sinh từ phòng

thi đi ra. Ngày thường thì không nói chứ vào những ngày này thì làm xe ôm có giá lắm! Như hôm qua, đúng lúc cao điểm, tức là lúc thí sinh hết giờ làm bài và đồng loạt ủa ra ấy, có tới 3 khách đến hỏi đi xe cùng một lúc: một thằng choai choai tóc nhuộm highlight bảo tôi chở ra đường 32 để bắt xe khách về Lào Cai, một cậu khác mặt mũi thư sinh, mặc chiếc áo sơ mi rộng thùng thình nhờ tôi chở ra bến xe Mỹ Đình để đón xe về Thái Bình, và một em gái rất xinh, da trắng tinh, chiếc áo phong bó sát, hở cổ, khiến mỗi bước em đi thì bộ ngực cũng nhảy theo dập dình.

Dù hai thằng kia ra sức năn nỉ, kì kèo, trả giá cao hơn, nhưng tôi vẫn nhất quyết chọn chở em gái ấy! Bởi đơn giản, tôi làm việc không chỉ vì tiền mà còn bởi niềm đam mê và lòng yêu nghề! Khi gặp những khách ngon lành và mỡ màng như em ý thì tiền bạc cũng không còn nghĩa lý, thậm chí là chở miễn phí tôi cũng đồng ý!

Em đội mũ bảo hiểm xong thì ôm nhẹ vào eo tôi rồi trèo lên xe. Bàn tay con gái mềm mại cộng với mùi thơm từ da thịt em phảng ra êm ái khiến tôi lâng lâng vì khoan khoái...

- Về đâu hả em gái?

- Cứ đi thẳng! Lúc nào rẽ khắc bảo!

Ô hay! Cái giọng rõ là trịch thượng, khó nghe, ấy thế mà qua cái miệng xinh xinh, mòng mọng của em, tôi thấy nó vẫn ngọt ngào và lịch sự làm sao! Hình như em không làm được bài thì phải, bởi mặt em khá buồn, thỉnh thoảng, tôi còn nghe thấy tiếng em sụt sịt! Rõ khổ! Việc gì phải khóc cho nhạt phai nhan sắc! Người đẹp như em thì dù không có bằng đại học cũng chẳng khó khăn gì để kiếm được một công việc nhàn hạ, lương cao! Như đợt tôi đi cái tour du lịch sinh lý ở Quất Lâm ấy, mấy con bé da đen như táo tàu, mặt nhàu như gốc mít mà mỗi cuộc chúng nó cũng kiếm được vài lít!

Tôi ghét nhìn thấy con gái khóc, dù là không phải khóc vì tôi thì những giọt nước mắt ấy vẫn khiến tôi cảm thấy mình như có lỗi, thấy mình là một thằng đàn ông kém cỏi. Không muốn để cái không khí yên lặng đáng sợ ấy bao trùm mãi, tôi quay lại hỏi nàng bằng giọng nhẹ nhàng:

- Nhà người đẹp ở đâu?

- Đã bảo là cứ đi đi! Hỏi gì lắm thế? Sợ tôi không có tiền trả à? Tiền bạc thì có nghĩa lý gì chứ? Đến cái thân xác này tôi còn chả thiết nữa là bạc tiền!

Ô hay, tôi hỏi nhẹ nhàng mà sao em tuôn ra một tràng như thế? Thân xác như vậy mà không thiết ư? Tôi chẳng biết em nói thật hay đùa, nhưng nếu thực sự là em không thiết cái thân xác mỏng mỏng của em nữa thì em hãy tìm ai đó mà hiến dâng chứ đừng hủy hoại nó đi, phí lắm, phí lắm! Như thế là có tội với đất trời, với tạo hóa, có tội cả với đám thanh niên FA đang há mồm nhỏ dãi thềm thường ở mỗi con đường, mỗi góc phố nơi em bước qua.

Tôi theo hướng em chỉ, cho xe chạy rì rì, leo dốc lên cầu Long Biên gió thổi thềm thềm. Nhưng em thì ngày càng khóc to hơn, tiếng nấc ưng ức trong cổ họng, tức tưởi, nghẹn ngào...

- Dừng lại!

Em hét lên làm tôi giật mình và lập tức nhấn phanh. Két!!! Tiếng phanh cháy đường, chiếc xe loạng choạng, lê đi chúi chúi. Em nhào ra khỏi xe, lao tới chỗ thành cầu. Tôi bỏ chiếc xe nằm chổng kên bên mép đường rồi chồm tới, vỗ chặt lấy tay em kéo lại. Em ra sức văng vẩy, hăng tay tôi ra, tay kia vẫn bám chặt lấy thành cầu, chân đạp lên mấy thanh sắt hòng leo lên...

- Em bị điên à! Xuống mau!

- Bỏ tay tôi ra! Tôi không thiết sống nữa! Để cho tôi chết đi!

Sau một hồi vật lộn, giằng co, cuối cùng, tôi cũng lôi được em ra khỏi cái thành cầu. Em ngồi vật xuống đường, áo quần xộc xệch, đầu tóc xơ xụi...

- Sao anh không để cho tôi chết? Tôi trượt đại học rồi, còn mặt mũi nào nhìn bố mẹ, còn sống làm gì nữa?

- Em đừng suy nghĩ tiêu cực thế! Em còn trẻ mà, năm nay thi trượt thì sang năm thi lại!

Nhìn anh đây này, anh thi đại học 4 năm mới đỗ, học đại học năm nay là năm thứ 8 rồi vẫn chưa ra được trường, phải vừa chạy xe ôm vừa ôn thi trả nợ môn! Thế mà anh vẫn phải sống! Vậy mà em...

Sau một hồi an ủi, thuyết phục, cuối cùng em cũng đã nguôi ngoai và từ bỏ cái ý định điên rồ ấy. Và rồi, em cũng chịu ngồi lên xe để tôi chở em ra bến Gia Lâm bắt xe khách về quê. Lúc tôi thả em ở bến, ánh mắt em vẫn phảng ra chút gì đó rất buồn, hoang mang và khắc khoải vô cùng. Tôi cũng chẳng biết nói gì hơn, chỉ chào em rồi lặng lẽ quay về. Nhưng như chợt nhớ ra, tôi vòng xe lại. Em thấy tôi thì ánh mắt thoáng chút ngỡ ngàng...

- Em có tiền để đi xe khách chưa? - Tôi hỏi.

- Dạ chưa!

- Sao không nói với anh?

- Em ngại! Vì em phiền anh nhiều quá rồi!

Tôi không nói gì, lấy tờ 100k nhét vào tay em rồi lên xe phóng vụt đi. Tôi phải quay lại chỗ cổng trường thật nhanh, hi vọng kiếm thêm được khách nào đó để bù lại cuộc này!

Còn cô gái ấy thì không vào bến đón xe nữa mà lại tiến ra phía cổng rồi lững thững đi bộ trên vỉa hè, tay cầm tờ 100k, vuốt ve thật phẳng phiu rồi nhét vào túi quần. Chuông điện thoại reo rộn ràng, cô gái nhấc máy, giọng dịu dàng:

- Anh à! Chờ cơm em nhé! Em về gần đến ngõ rồi!

- Ủ, Hôm nay kiếm được khá không?

- Chán lắm! Được có mỗi trăm bạc! Thằng này kibo vãi!

- Vậy ghé vào hàng thịt chó mua ít rửa mặn về giải đen nhé! Còn mấy đợt thi sau nữa cơ mà! Lo gì!

~~~~~***~~~~~

TÔI ĐI THI ĐẠI HỌC

Nhanh thật! Thấm thoát đã một năm trôi qua, một mùa thi đại học nữa lại về! Giờ này năm trước, tôi vẫn đang miệt mài với những bài văn mẫu, ngậm đầu với những công thức toán học, và hùng hục với đồng ngữ pháp tiếng Anh phức tạp.

Chỉ đến trước ngày thi, khi các nội dung ôn tập được tôi nắm vững, đọc thuộc lòng, lúc ấy, tôi mới quay sang photo tài liệu, rồi cặm cụi ngồi gấp phao, chuẩn bị sẵn sàng cho cuộc chiến đầy thử thách, gian lao.

Sáng hôm thi môn đầu tiên, vì sợ tắc đường nên tôi đến địa điểm thi khá sớm. Nhìn đồng hồ thấy còn nửa tiếng nữa mới tới giờ thi, tôi thong thả tiến ra phía cổng tìm mua đồ ăn sáng. Vừa thấy tôi, một chị bán xôi đã đơn đả chào mời:

- Xôi đi em ơi! Xôi xúc xích nóng hồi vừa bóp vừa thổi nào!

- Bán cho 5 nghìn, nhiều thịt, nhiều xúc xích nhé!

- 5 nghìn khó bán lắm em ơi, giờ ai ăn xôi 5 nghìn nữa?!

- Vậy cho 10 nghìn!

Chị bán hàng thoãn thoắt lấy xôi vào một miếng lá chuối rồi đưa cho tôi. Tôi đặt gói xôi vào lòng bàn tay, nắn bóp liên hồi khiến nắm xôi trở thành một khúc tròn tròn, cong cong, dài dài, nhìn rất hài. Xong, tôi bẻ đôi khúc xôi ấy thành hai đoạn bằng nhau, một nửa tôi ăn, nửa còn lại đưa trả lại chị bán xôi kèm theo tờ tiền 5 nghìn...

- Trả chị này! Em lấy một nửa là 5 nghìn đúng không? Có vậy thôi mà kêu khó bán!

Ăn xong xôi, tôi lững thững đi về phòng thi. Chà! Phòng tôi nhiều gái xinh quá! Có em còn diện váy ngắn, áo hai dây, ngực với đùi lòi ra cả đồng hồ dây, trắng xóa. Đứng đợi khá lâu mà vẫn chưa được gọi vào phòng, tôi sốt ruột lại gần một thầy giám thị nhìn khá hiền, thầy mặc chiếc áo vest màu xanh thiên thanh, thắt cái cà-vạt hồng rực như cam Canh.

- Thầy ơi! Sao vẫn chưa cho thí sinh vào phòng ạ? Bọn em đợi lâu quá rồi!

- Đừng gọi mình là thầy, gọi là anh thôi!

- Dạ vâng! Thế khi nào bắt đầu gọi thí sinh vào hả anh?

- Anh không rõ, vì anh cũng đi thi thôi mà!

- Há? Anh là thí sinh?

- Ủ, anh thi năm nay là năm thứ 6 rồi!

- Đi thi thôi mà, có cần phải mặc lịch sự như thế không?

- Là sở thích thôi em! Sáu năm rồi, năm nào đi thi anh cũng mặc bộ này! Nó giúp anh thấy tự tin và làm bài tốt hơn!

- Dạ! Vậy năm nay anh quyết tâm lắm nhỉ! Em thấy mắt anh thâm quầng kìa, chắc thức đêm ôn bài nhiều há?

- Không! Vết thâm này là do đêm qua anh nằm giường đọc sách, rồi ngủ gật nên bị sách rơi vào mặt!

Câu chuyện của tôi và anh ấy bị ngắt quãng bởi giám thị đã bắt đầu gọi thí sinh vào phòng. Và hình như là có duyên thì phải, bởi tôi và anh lịch sự ấy lại ngồi cùng bàn với nhau. Thế này thì tôi cũng yên tâm phần nào, bởi ít ra anh ấy cũng đã có 6 năm đi thi, hẳn kinh nghiệm và kiến thức sẽ vững vàng lắm!

Cầm cái đề thi trên tay, tôi run run, toát mồ hôi hạt. Đề dài và khó quá, lại là đề trắc nghiệm nên không có thời gian để tôi gỡ phao hay là sử dụng tài liệu được. Đang hoang mang tột độ thì chợt thấy có người đá đá vào chân mình. Tôi quay sang, thì ra là anh lịch sự...

- Có phao không? Cho anh mượn phát!

- Đâu! Anh đi thi mà không chuẩn bị phao sao?

- Có, nhưng anh tưởng sáng nay thi Văn nên không mang phao theo!

Tôi móc hết đồng phao giấu trong quần ra rồi quẳng cho anh ấy. Bởi đằng nào thì tôi cũng không định dùng. Thế nhưng, bà giám thị hình như đã phát hiện ra thì phải, tôi thấy bà ấy đột nhiên lại gần bàn của hai chúng tôi, rồi mắt gườm gườm, nhìn chăm chặp vào phía dưới ngăn bàn. Khổ thân anh lịch sự, bị bà ấy để ý rồi, không biết anh ấy sẽ xoay sở ra sao đây? Vậy nhưng tôi thấy anh ấy rất tự tin, móc trong túi ra một cái lọ nhỏ, đặt lên bàn...

- Cái gì đấy anh? - Tôi hỏi bằng giọng thều thào.

- Bảo bối! Cái này chỉ dùng trong trường hợp nguy cấp thôi!

Tôi tò mò quá, không hiểu trong cái lọ ấy có gì mà lại có thể giúp anh ấy vượt qua thời khắc khó khăn này được nhỉ? Rất nhanh, anh lịch sự mở nắp lọ và lấy ra một đồng xu cổ. Rồi anh vẽ một vòng tròn rất to trên tờ giấy nháp, vẽ thêm hai đường vuông góc cắt nhau tại tâm đường tròn, chia đường tròn làm 4 phần A, B, C, D bằng nhau. Anh lịch sự cầm đồng xu, chấp tay trước mặt lầm rầm khấn vái rồi thả đồng xu rơi xuống cái đường tròn ấy. Đồng xu xoay xoay mấy vòng rồi nằm gọn trong phần chữ A của đường tròn. Lập tức anh lịch sự chọn A là đáp án cho câu 1. Cứ như vậy, chỉ vài phút sau đã thấy anh ấy làm đến câu 12 rồi. Tôi thì vẫn chưa làm được câu nào nên cũng hơi sốt ruột...

- Cách này có hiệu quả không anh? - Tôi hỏi bằng giọng hoài nghi.

- Hiệu quả chứ! Năm nào đi thi anh cũng dùng cách này mà!

- Dạ! Vậy anh cho em chép với!

Thế là môn thi đầu tiên đã kết thúc tốt đẹp. Chưa bao giờ đi thi mà tôi lại làm xong bài chỉ trong vòng 10 phút như thế! Tôi phấn khởi lắm, thấy tinh thần phấn chấn, tràn đầy tự tin, sẵn sàng cho môn thi Văn buổi chiều, bởi đây là môn tôi tự tin nhất! Quả đúng vậy, cầm đề Văn trên tay, tôi không có cảm giác run rẩy, lo sợ nữa. Đề Văn yêu cầu "Phân tích bài thơ Tràng Giang của Huy Cận". Trúng tủ rồi! Tôi mỉm cười hài lòng và bắt đầu cầm bút làm bài:

"Tràng Giang là bài thơ của Huy Cận viết về một anh chàng tên là Giang. Ấy vậy mà ngay từ cái tên bài thơ, tác giả đã viết sai chính tả, bởi nếu viết đúng thì tên bài thơ phải là Chàng Giang. Em cũng không hiểu sao một nhà thơ nổi tiếng lại có thể mắc một cái lỗi chính tả ngớ ngẩn đến thế? Có thể, tác giả bị cận nên nhầm lẫn chăng? Nhưng tại sao cả một ngành

giáo dục với rất nhiều những giáo sư, tiến sĩ cũng không phát hiện ra cái lỗi chính tả ấy, lại còn đưa bài thơ ấy vào sách giáo khoa, rồi đưa vào đề thi đại học? Đó là hậu quả của thói quen làm việc vô trách nhiệm, cầu thả, để rồi thế hệ học sinh chúng em đây phải nhận hậu quả..."

Đang say sưa với mạch văn tuôn trào, với dòng xúc cảm dâng cao, chợt tôi thấy có người nín áo, giọng thều thào. Hóa ra là anh lịch sự...

- Phân tích xong bài thơ chưa em? Cho anh chép với!

Đương nhiên là tôi cho anh ấy chép, bởi tôi không phải là người ích kỷ, hẹp hòi. Có lẽ vì vậy mà hai anh em trở nên thân thiết hơn. Thi xong môn Văn, anh rủ tôi về phòng trọ của anh ấy chơi. Anh ấy còn mua cả thịt chó, vịt nướng, và mấy chai Vodka để liên hoan, mừng cho cả hai anh em đều làm được bài. Vui nên chúng tôi uống rất nhiệt tình, toàn trăm phần trăm. Có lẽ, khi rượu vào là khi người ta nói ra những lời thật lòng nhất, bởi tôi thấy giọng anh rưng rưng, nghèn nghẹn...

- Anh mời em chén này thay cho lời cảm ơn! Giá như gặp em sớm hơn thì chắc anh đã không phải thi đến sáu lần như thế này!

- Nó là cái duyên thôi anh ạ! Chúc mừng anh sắp thoát khỏi kiếp đi thi! Dù vẫn còn một môn nữa nhưng em tin là nếu cứ làm bài tốt như hai môn vừa rồi thì anh em mình muốn trượt cũng khó! Biết đâu sau khi vào trường, chúng ta lại được xếp vào chung một lớp thì sao?

- Được thế thì còn gì bằng! Nhưng kể cả khác lớp cũng không sao, mình vẫn là anh em tốt của nhau! Cạn ly nào!

Cứ thế, cuộc vui kéo dài tới quá nửa đêm! Tôi phải chạy ra ngoài mua thêm đồ nhắm, và thêm mấy chai Vodka nữa! Rồi sau đó, tôi cũng chẳng nhớ mọi việc xảy ra như thế nào, chỉ biết rằng sáng hôm sau, tôi bị đánh thức bởi ánh mặt trời chói chang chiếu thẳng vào mắt. Tỉnh dậy, đầu óc tôi quay cuồng, ê ẩm! Vỗ chai, bát đĩa, cốc chén, và cả thức ăn thừa vương

vãi, bữa bãi, la liệt khắp nhà. Còn ở góc nhà, anh đang ngồi ôm gối khóc tu tu. Tôi sực tỉnh, vùng dậy, chạy tới kéo anh lên, giọng hốt hoảng:

- Đi thi, đi thi thôi anh!

Anh lại càng khóc to hơn, giọng nấc lên đầy chua chát:

- Mặt trời lên đến đỉnh đầu rồi, còn thi gì nữa?!

Mới đó mà đã một năm trôi qua rồi! Giờ, tôi đã là chủ của một trang trại vịt lên tới hàng nghìn con, cung cấp trứng và thịt cho toàn bộ bà con trong khu vực. Hằng ngày đi chăn vịt, nhìn đàn vịt nhảy nhau hào hứng trên sông, tôi thấy mình như cũng vui lây, thấy lòng nhẹ nhàng, thanh thản đến lạ kỳ. Giờ, tôi đã tự kiếm được tiền lo cho bản thân mình, đã có tiền dành dụm gửi về giúp ba mẹ, còn hơn khối đũa học đại học mà bị nhà trường đuổi học vì đánh nhau, vì trộm cắp, cờ bạc, rồi bố mẹ phải mang tiền lên để trả nợ, để chuộc xe, chuộc đồ...

Tôi thấy rằng, học đại học cũng tốt, nhưng nếu không được học cũng không phải là thảm họa. Bởi suy cho cùng, mục đích của việc dạy học cũng chỉ là để tạo ra những con người có ích cho xã hội. Vì vậy, chỉ cần bạn lao động chăm chỉ, sống có ích cho xã hội thì việc bạn có học đại học hay không cũng không còn quan trọng nữa! Tiện đây, mình cũng xin thông báo là mình nhận tư vấn giúp đỡ mở trang trại vịt miễn phí đồng thời cung cấp vịt giống giá rẻ cho những ai có nhu cầu nuôi vịt như mình. Đặc biệt, nhân dịp kỳ thi đại học năm 2014, mình cam kết giảm giá 30% cho những bạn sinh năm 96 có nhu cầu mở trang trại vịt. Thời gian khuyến mại bắt đầu từ khi các trường chính thức công bố điểm thi đại học cho đến khi các trường đã tuyển đủ chỉ tiêu (bao gồm cả nguyện vọng 2 và nguyện vọng 3). Chúc các bạn thi tốt và rất mong được hợp tác làm ăn cùng các bạn!

~~~~~***~~~~~

QUY ĐỊNH MỚI

Từ ngày 1/7, tất cả các nhà nghỉ trên địa bàn Hà Nội đồng loạt ra quân kiểm soát và xử lý nghiêm những khách mua dâm, những cặp đôi thuê phòng tại nhà nghỉ để quan hệ tình dục mà không đeo bao, hoặc đeo bao không đúng quy cách, hoặc đeo bao rơm, không đạt chuẩn chất lượng.

Vậy thế nào là bao đạt chuẩn chất lượng? Thứ nhất, bao đạt chuẩn chất lượng phải có đủ 3 bộ phận gồm miệng bao, thân bao và đầu bao.

Thứ hai, trên thân bao phải có chứng nhận hợp quy đóng dấu nổi, mạ vàng óng ánh, có thể tự phát quang trong điều kiện thiếu ánh sáng, phải có tên cơ sở sản xuất, kích cỡ, năm sản xuất. Phần thân bao phải gồm 3 lớp là lớp đệm, lớp hấp thụ xung động mạnh, và lớp bôi trơn. Với các loại bao có gai hoặc gân sần thì độ dài của gai hoặc độ dày của gân không được quá 69cm. Riêng về mùi thơm thì không có quy chuẩn, ai thích mùi gì thì có thể chọn mùi đó.

Khi được hỏi về quy định mới này, một tay chơi cave chuyên nghiệp trên địa bàn Hà Nội đã bày tỏ sự quan ngại:

"Tôi rất hoang mang và bất ngờ khi nghe thông tin này! Từ trước đến giờ, tôi đi mua bao ở hiệu thuốc cũng đâu có để ý gì đâu, người ta bán cho bao nào thì tôi dùng bao đó, càng mỏng, càng nhẹ thì càng thoải mái, càng thích. Tại sao giờ lại xử phạt tôi? Bắt tôi phải dùng bao dày, bao ba lớp? Nếu muốn xử phạt thì phải xử phạt mấy hiệu thuốc họ bán bao rơm chứ? Tôi làm sao phân biệt được bao rơm với bao xịn?"

Đó là ý kiến và phản ứng của khách làng chơi, còn về phía chủ nhà nghỉ, họ giải thích rằng: "việc đưa ra quy định này cũng chỉ vì muốn bảo vệ sức khỏe cho khách thuê phòng mà thôi. Bởi nếu sử dụng bao cao su rơm thì khi có va chạm mạnh rất dễ dẫn đến rách bao, gây tổn thương cho vùng quy đầu của người điều khiển bao".

Dẫu vẫn còn nhiều ý kiến và phản ứng trái chiều, nhưng nhìn chung, phần lớn những cặp đôi vào nhà nghỉ và những khách mua dâm, dù là tình nguyện hay miễn cưỡng, cũng đã tuân thủ khá nghiêm túc quy định mới này. Chúng tôi có mặt tại một cửa hàng bán bao cao su đạt chuẩn chất lượng vào lúc cửa hàng đang rất đông khách. Chị Thảo, đã tốt nghiệp đại học Sư phạm nhưng chưa xin được việc, hiện làm nhân viên của cửa hàng cho chúng tôi biết:

"Từ tối đến giờ em đã bán được cả trăm cái bao ạ rồi đấy! Nhiều người mới dùng lần đầu còn bỡ ngỡ nên em phải tư vấn, hướng dẫn và trực tiếp tận tay đeo cho khách. Cửa hàng em còn có cả những buồng riêng để cho khách dùng thử bao, mỗi buồng đều bố trí một giường và một nhân viên nữ trẻ đẹp để hỗ trợ khách trong quá trình dùng thử. Khách thử bao nhiều cái tùy thích, nếu thấy ưng thì mới mua. Có nhiều khách khó tính thử cả buổi tối, thử đi thử lại, thử hết buồng này đến buồng khác, cuối cùng bỏ về, chẳng mua cái nào, sáng sớm hôm sau lại thấy quay lại thử!"

Khi được hỏi về quy định mới này, một khách hàng đang chăm chú chọn mua bao ở cửa hàng hồ hởi chia sẻ:

- Đã là quy định thì phải tuân thủ thôi anh ạ! Không những vậy, tôi còn vận động được cả ông nội và bố tôi cùng đến đây để chọn mua những cái bao đạt chuẩn chất lượng, vừa là thể hiện ý thức của người công dân tốt, vừa là để bảo vệ sức khỏe, tránh lây lan bệnh tật cho các chị em trong khu xóm!

- Thế bố với ông nội anh đâu mà anh đứng một mình thế này?

- Họ đang thử bao ở trong buồng! Tôi đang đứng xếp hàng đợi tới lượt mình!

Vâng! Xin cảm ơn anh! Chúc đại gia đình mình thử bao vui vẻ! Chúng tôi cũng rất mong mỗi người chúng ta, hãy thể hiện ý thức công dân của

mình, chấp hành nghiêm chỉnh quy định này, phấn đấu vì mục tiêu 100% đàn ông Việt Nam được dùng bao xịn, giảm thiểu tai nạn và sự cố đáng tiếc xảy ra trong quá trình tham gia điều khiển bao.

~~~~~***~~~~~

NHIP DẬP WORLD CUP

Các bạn thân mến, trong những ngày này, không khí World Cup sục sôi ở khắp mọi nơi, từ hải đảo xa xôi cho tới đất liền gần gũi; từ xóm trọ chật chội cho đến những cao ốc chọc trời. Và để giúp các bạn cảm nhận được rõ nét nhất sự cuồng nhiệt ấy, hôm nay, chuyên mục Nhịp đập World Cup sẽ thực hiện chương trình cầu truyền hình trực tiếp giữa hai đầu cầu Brazil và Việt Nam.

- Xin chào các phóng viên ở đầu cầu Brazil! Hãy cho chúng tôi thấy không khí bóng đá ở bên đó cuồng nhiệt thế nào đi ạ!

- Xin chào quý vị khán giả! Chúng tôi đang có mặt tại công sân vận động quốc gia của Brazil, nơi đây tụ tập rất đông người hâm mộ và du khách đến để cổ vũ bóng đá. Đứng ngay cạnh tôi đây có lẽ là một nữ cổ động viên người Ý-ta-li-a, bởi cô đang mặc chiếc áo đấu màu thiên thanh. Chúng tôi sẽ thực hiện phỏng vấn nhanh với cô gái xinh đẹp này:

- Chào bạn! Trông bạn có nét rất giống người Việt Nam. Chắc là bạn có lai dòng máu Việt trong người đúng không?

- Dạ vâng! Bố em là người Việt, ông bà nội em cũng là người Việt!

- Vậy mẹ bạn người nước nào?

- Mẹ em cũng là người Việt, ông bà ngoại em cũng là người Việt!

- Đệt! Thế bạn là người Việt à?

- Dạ vâng, Việt 100%! Em sang Brazil công tác, tiện thể xem World Cup luôn!

- Quê bạn ở đâu và làm nghề gì?

- Em ở Quất Lâm! Làm việc cũng tại Quất Lâm luôn!

- Bạn công tác tốt chứ?

- Cũng tạm anh ạ! Ngày đông khách thì được khoảng hai chục cuộc, còn trung bình thì chỉ khoảng trên dưới chục cuộc thôi!

- Bạn đã phục vụ giai Việt Nam, và bây giờ là phục vụ giai Tây, theo bạn giữa họ có điểm gì khác nhau?

- Từ hôm sang đây, em đã được đi khách Tây nào đâu, toàn gặp mấy anh Việt Nam thôi, nên cũng chẳng so sánh được!

- Ở Worlcup này, bạn thích cầu thủ nào nhất?

- Em thích cầu thủ Sếp zô Bốc Cút (Sergio Busquets) mang áo số 16 của Tây Ban Nha, và một cầu thủ nữa của Hà Lan, mang áo số 15 đó là Đóp Cút (Dirt Kuyt).

- Có vẻ như bạn rất thích những cầu thủ liên quan đến cút thì phải?! Vâng! Cảm ơn bạn! Chúc bạn một chuyến công tác thành công! Còn bây giờ, chúng ta sẽ có cuộc trò chuyện với ngài Francesco Tito (Phang chết cô ti to) - Chủ tịch liên đoàn bóng đá Brazil. Xin chào ông! Theo ông thì Brazil sẽ được hưởng lợi gì từ việc tổ chức World Cup lần này?

- Nhiều cái lợi lắm chứ! Lợi về du lịch, về quảng bá hình ảnh đất nước, con người Brazil, cái đó thì chắc là ai cũng hiểu! Nhưng tôi nghĩ, cái lợi lớn nhất đó là World Cup sẽ tạo một cú hích cho thị trường bất động sản đang rất buồn tẻ và ế ẩm không chỉ của Brazil mà còn của rất nhiều quốc

gia khác trên thế giới. Dù World Cup mới diễn ra hơn chục ngày, nhưng số lượng giao dịch mua bán nhà đất đã tăng vọt. Sở dĩ việc mua bán thuận lợi là bởi nhiều căn nhà bị bán tống bán tháo, với giá cực rẻ, có khi chỉ bằng một phần ba giá trị của nó trước thời điểm World Cup. Với một World Cup có nhiều bất ngờ và chứng kiến sự trỗi dậy mạnh mẽ của các đội bóng nhỏ như năm nay thì chắc chắn thị trường bất động sản sẽ còn nóng hơn nữa!

- Còn lợi ích nào khác không ạ?

- Tôi nghĩ World Cup cũng sẽ tạo công ăn việc làm cho đám thợ lặn, thuyền cứu hộ và nhà ngoại cảm để mò tìm xác dưới sông. Bên cạnh đó, ngành mại dâm chắc chắn cũng sẽ có biến chuyển tích cực!

- Ngành mại dâm?

- Phải! Ở Brazil chúng tôi thì mại dâm được nhà nước khuyến khích, được coi là một nghề, thậm chí là một nghề cao quý. Một cô gái làm cave sẽ là niềm tự hào của gia đình và của cả dòng họ cô ấy! Tuy vậy, ngành mại dâm ở Brazil chúng tôi lại đang phải đối mặt với rất nhiều khó khăn và thách thức!

- Tại sao vậy ạ?

- Vì đàn ông Brazil chỉ ham đá bóng thôi, rảnh là đi đá bóng! Mà anh biết đấy, đá bóng về rất mệt, mất sức, đến ăn còn chẳng muốn ăn thì còn ai muốn đi chơi cave nữa? Chính phủ Brazil đã đưa ra nhiều giải pháp kích cầu, trong đó có gói tín dụng 30 nghìn tỷ hỗ trợ mua dâm giá rẻ với lãi suất thấp, nhưng vẫn không ăn thua. Nhìn sang đất nước Việt Nam của các bạn mà chúng tôi phát thèm, dù cave bị cấm, bị truy đuổi, phải hoạt động lén lút, ấy vậy mà các thanh niên Việt Nam vẫn đi chơi cave âm thầm. Tôi nghĩ, đây là một thế mạnh, một miếng bánh ngon mà Việt Nam không nên bỏ qua. Chỉ cần chấp nhận cave là một nghề hợp pháp thì tôi tin rằng nguồn lợi mà Việt Nam thu về từ ngành này sẽ cao hơn cả xuất khẩu gạo hay là

khai thác dầu mỏ. Khi đó, cave chắc chắn sẽ là nguồn thu chủ yếu của ngân sách quốc gia của Việt Nam.

- Cảm ơn ông về những chia sẻ và thông tin rất bổ ích! Còn bây giờ, xin được nhường lời cho những người đồng nghiệp của chúng tôi ở đầu cầu Việt Nam!

- Vâng! Cảm ơn anh! Đúng là không khí bóng đá tại Brazil rất cuồng nhiệt! Thế nhưng ở Việt Nam, sức nóng của World Cup cũng không hề kém, thậm chí ngay cả ở những vùng nông thôn với những người nông dân lam lũ, chân lấm tay bùn thì họ cũng không chịu đứng ngoài cuộc trong ngày hội lớn của bóng đá thế giới này. Phóng viên chúng tôi đã về tận làng quê, xuống tận ruộng để phỏng vấn một bác nông dân đang gặt lúa...

- Chào bác! Bác có xem World Cup không?

- Có chứ! Nhưng đang mùa gặt bận mãi nên chỉ tranh thủ xem những trận có đội Nhật Bản đá thôi!

- Bác yêu thích đội Nhật ă? Có phải vì đó là đội Châu Á?

- Cũng không hẳn! Tôi yêu đội Nhật bởi tôi yêu văn hóa Nhật! Nói văn hóa thì hơi rộng, cụ thể hơn là tôi yêu nền điện ảnh của Nhật! Tôi xem phim JAV của Nhật từ khi tôi bắt đầu dậy thì, và sẽ còn tiếp tục xem cho đến khi nào sức khỏe còn cho phép!

- Theo bác, liệu Nhật Bản có đủ sức tiến sâu tại World Cup lần này không?

- Tôi nghĩ, nếu Nhật Bản vượt qua vòng bảng, giành chiến thắng ở vòng 16 đội, rồi thắng tiếp ở tứ kết, thắng tiếp ở bán kết thì nhiều khả năng họ sẽ vào chung kết!

- Trên thế giới có nhiều con vật có khả năng dự đoán kết quả trận đấu khá chính xác, ví dụ như bạch tuộc Paul, gấu Misa, lạc đà Shaheen... Bác có tin vào những dự đoán đó không?

- Tôi không tin lắm! Ở làng tôi, có một thằng chuyên cá độ, nó cũng đổ cám ra hai cái máng lợn, một máng dán cờ của Tây Ban Nha, máng kia dán cờ Hà Lan. Rồi nó thả con lợn sề trong chuồng ra. Con lợn lập tức nhào ngay tới máng Tây Ban Nha ăn tôm tớp. Ăn xong, nó lại quay sang máng Hà Lan ăn tiếp. Khi cám ở cả hai máng đã hết, nó vẫn liếm mép tỏ vẻ thòm thèm, rồi nó lần lượt vét máng cả Tây Ban Nha lẫn Hà Lan sạch sẽ, sau đó mới quay về chuồng! Cuối cùng cũng chẳng biết là nó chọn đội nào nữa! Vì thế tôi thấy cái trò dùng súc vật để dự đoán kết quả là rất vớ vẩn! Tuy nhiên, ở cạnh nhà tôi, có một con chó đực rất đặc biệt và nó khiến cả làng tôi phải kinh ngạc!

- Bác có thể nói rõ hơn không?

- Đó là con chó giống, tức là chó đực nuôi để cho đi giao phối ấy! Trước trận khai mạc World Cup, người ta buộc hai con chó cái còn non tơ vào hai cái cột giữa sân, một con mặc áo Brazil, con còn lại mặc áo Croatia, rồi đưa con chó đực ấy ra. Nó nhìn ngó một hồi rồi nhảy chồm lên, ôm lấy lưng con chó cái mặc áo Croatia, nhún nhảy liên tiếp. Mọi người có mặt ở đó ai cũng lắc đầu tỏ vẻ không tin lắm, bởi rất khó có chuyện Croatia thắng được Brazil trong trận khai mạc. Nhưng sau khi nhảy xong con chó Croatia, nó lùi ra, ngồi nghỉ một lát lấy sức rồi lại lao vào nhảy tiếp con chó Brazil. Điều đặc biệt là với con chó Croatia nó chỉ nhảy một lần thì với con mặc áo Brazil, nó lại nhảy những ba lần, giữa các lần nhảy nó đều lùi ra sau để ngồi nghỉ lấy sức.

Không ai biết con chó đực làm vậy là có ý gì, chỉ đến khi trận đấu giữa Brazil và Croatia kết thúc, người ta mới hiểu rằng, con chó này không chỉ đoán kết quả mà còn đoán luôn cả tỉ số! Nó nhảy con Croatia trước là ý nói Croatia sẽ là đội ghi bàn trước. Sau đó nó nhảy con Brazil ba phát, ý

nói Brazil sẽ ghi liên tiếp ba bàn và thắng chung cuộc 3 - 1. Sau hôm ấy, làng tôi ai cũng tin tưởng đặt kèo theo nó, nhiều người trúng to lắm!

- Thật vậy cơ ạ? Thế giờ, con chó ấy vẫn tiếp tục dự đoán chứ bác?

- Không anh ạ! Sau mấy trận đầu dự đoán hoàn toàn chính xác, thì đến trận Hà Lan gặp Tây Ban Nha, nó đã đoán sai! Trận đó Hà Lan thắng Tây Ban Nha 5-1, nó cũng nhảy con chó Tây Ban Nha trước, ý nói Tây Ban Nha sẽ mở tỉ số. Rồi sau đó nó quay sang nhảy con chó Hà Lan. Nó nhảy Hà Lan được bốn phát rồi, đến phát thứ 5 thì tự nhiên nó lặn đùng ra đất giãy giụa, bọt mép sùi lên. Từ đó đến nay nó vẫn nằm liệt ở góc sân, hơi thở yếu, không ăn gì, ngày chỉ uống được một hai thìa sữa. Bác sĩ thú y bảo nó bị Thượng Cầu Phong, đang có dấu hiệu suy thận!

- Thật tội nghiệp! Đúng là World Cup cũng không hẳn chỉ toàn niềm vui! Vậy bác còn điều gì phàn nàn hay chưa hài lòng về World Cup năm nay không ạ?

- Tôi thấy mọi thứ nhìn chung là ổn, chỉ có điều lịch thi đấu chưa hợp lý lắm! Như anh thấy đấy, giờ đang là mùa gặt, trời nóng thế này, chúng tôi đi gặt lúa rất mệt, mất sức, nên chỉ khoảng 8 giờ tối là đã buồn ngủ díu mắt lại rồi! Trong khi đó các trận đấu lại diễn ra rất muộn, vào lúc nửa đêm, rồi hai ba giờ sáng, khiến chúng tôi rất khó thức dậy để xem. Tôi mong rằng bắt đầu từ vòng 16 đội tới đây, FIFA sẽ điều chỉnh lại giờ thi đấu cho hợp lý hơn. Các trận nên bắt đầu vào khoảng 12 giờ trưa, hoặc 6 giờ tối là tốt nhất, bởi đó là lúc chúng tôi vừa đi gặt về, có thể tranh thủ kết hợp vừa nghỉ ngơi, vừa ăn cơm, vừa xem. Xem xong là khoảng 2 giờ chiều, lúc đó cũng vừa đúng giờ chúng tôi đi gặt buổi chiều, còn buổi tối, xem xong là 8 giờ, đúng giờ đi ngủ, rất hợp lý! Tôi cũng kiến nghị rằng, từ lần sau, World Cup nên tổ chức vào cuối tháng 7 thay vì đầu tháng 6 như hiện tại. Bởi cuối tháng 7 là thời điểm gặt hái đã xong, ruộng đang để ải chờ bơm nước để cày bừa và gieo mạ, chuẩn bị cho vụ đông xuân. Khi ấy, tôi có thể thức đêm xem vô tư!

- Theo bác năm nay đội nào sẽ vô địch?

- Tôi không phải là con chó nên cũng không biết chắc lắm! Tuy tiên, tôi tin rằng, đội nào giành chiến thắng ở trận đấu cuối cùng tại World Cup này thì nhiều khả năng đội ấy sẽ vô địch!

- Nếu đội Nhật Bản của bác vô địch năm nay thì bác tính sao?

- Tôi hứa sẽ cưới đồ!

- Giống như lời hứa của một số hót-hơn chân dài?

- Các cô ấy hứa nhưng có mấy cô giữ lời đâu! Có thể các cô ấy cưới trong nhà tắm hay trên giường ngủ nên mọi người không biết chẳng?

- Các hót-gơn hứa cưới đồ thì còn nhiều người hào hứng chờ đợi, chứ bác cưới thì ai thèm quan tâm!

- Vậy thì tôi hứa, nếu năm nay Nhật Bản vô địch World Cup, tôi sẽ cho đưa con gái lớn nhà tôi khóa thân đi vòng quanh làng, chiêu đãi nhân dân luôn!

- Con gái lớn nhà bác năm nay bao nhiêu tuổi ạ?

- Cháu nó được 24 tháng rồi! Tôi định gặt hái xong sẽ cho cháu đi học mầm non!

- Cảm ơn bác về cuộc trò chuyện rất thú vị! Và chuyên mục Nhịp đập World Cup của chúng tôi cũng xin phép dừng lại tại đây! Chúc các bạn một mùa World Cup thật hào hứng, sôi nổi! Và dù ở hoàn cảnh nào, xin các bạn cũng đừng tuyệt vọng, hãy cứ lạc quan, yêu đời và nhớ đến lời dạy của các cụ, đó là "của đi thay người". Còn giữ được người, còn giữ được mạng sống thì ta vẫn còn có thể chơi tiếp, vẫn còn có thể gỡ lại! Chúc các bạn

may mắn! Phóng viên Kim Chứng, Chuyên mục Nhịp đập World Cup, VTV69, Đài truyền hình BCS.

~~~~~***~~~~~

GIẢI MÃ SỰ THÀNH CÔNG CỦA CA SĨ LỆ RƠI

Dù mới chỉ chính thức giới thiệu các ca khúc của mình đến khán giả chưa đầy một tháng, nhưng Lệ Rơi đã nhanh chóng khẳng định được tài năng và sức hút của mình. Anh khiến cho MTP-Sơn Tùng bị lu mờ, khiến Đàm Vĩnh Hưng bị hững hờ và khiến Mỹ Tâm bị thờ ơ. Thậm chí, có người còn nói rằng World Cup năm nay có số lượng người xem chỉ bằng một phần ba các kỳ World Cup trước, chỉ bởi nó đã đen đui khi diễn

ra vào tháng 6 - thời điểm mà Lệ Rơi tung ra các ca khúc của mình!

Mỹ Linh đã gây tranh cãi lớn khi nhận xét rằng Hoài Lâm hát live hay hơn MTP-Sơn Tùng. Nhưng cũng vẫn là Mỹ Linh, sau khi nghe Lệ Rơi cover lại "Em của ngày hôm qua", chị đã thốt lên rằng: "Lệ Rơi hát live còn hay hơn Hoài Lâm". Đương nhiên là lần này Mỹ Linh không bị ném đá, bởi nhận xét của chị là hoàn toàn chính xác, chẳng ai dám phản đối!

Ở bài viết này, chúng tôi sẽ phân tích cho bạn hiểu tại sao chỉ trong vài tuần ngắn ngủi mà Lệ Rơi lại nhanh chóng trở thành thần tượng âm nhạc mới của thế hệ trẻ Việt Nam như vậy?

- Thứ nhất là trình độ học vấn: Trong khi các ca sĩ khác của Việt Nam hầu như chỉ học xong cấp 3 là nghỉ học thì Lệ Rơi lại cùng một lúc học hai trường đại học. Anh tốt nghiệp ĐH Kinh tế Kỹ thuật Công nghiệp Hà Nội (bằng Trung Bình) và văn bằng 2 ĐH Kinh tế Quốc dân (chưa lấy được bằng vì nợ môn). Với vốn kiến thức có được sau những năm miệt mài trên giảng đường đại học, cộng với sự thông minh và cầu tiến hiếm thấy thì hiện tại, Lệ Rơi đang là ông chủ của hai mẫu ôi xum xuê hoa trái tại quê nhà Hải Dương, hứa hẹn một vụ bội thu trong mùa ôi năm nay.

- Thứ hai là sự táo bạo và khác biệt thể hiện trong cách hát, cách xử lý bài hát và phong cách biểu diễn của Lệ Rơi. Anh hát thường không quan tâm đến nhạc, lúc hứng thì anh hát nhanh, lúc đói và mệt thì anh hát chậm. Nhiều khi anh hát xong đoạn hai rồi nhưng nhạc vẫn chưa dạo hết đoạn đầu, và ngược lại, nhạc đã dạo đoạn kết nhưng anh vẫn đang phiêu ở phần điệp khúc. Cách hát này rất mới, mới đến nỗi chưa có một trường âm nhạc nào ở Việt Nam kịp cập nhật và đưa cách hát này vào chương trình giảng dạy của mình cả.

Các ca sĩ hiện nay ít nhiều đều học qua thanh nhạc, vì vậy, lối hát của họ thường giống nhau, dẫn đến nhàm chán, khiến người nghe dễ dàng bắt bài và đoán trước được kiểu hát của mấy ca sĩ ấy. Nhưng với Lệ Rơi thì điều này là không thể, bởi không ai biết anh ấy sẽ phiêu theo phong cách nào. Người ta không thể biết được anh đang hát bài gì nếu như không nghe nhạc hoặc không nhìn vào tên bài hát. Với giọng hát của Lệ Rơi thì âm nhạc không còn biên giới, tức là người nghe không thể phân biệt được anh đang hát nhạc Việt Nam hay nhạc nước ngoài, càng không thể biết anh đang hát nhạc rock hay nhạc vàng. Chính sự bất ngờ và khó đoán ấy đã tạo ra sự hứng thú và hấp dẫn cho người nghe.

- Thứ ba đó là sự giản dị và tốc độ làm việc khủng khiếp: Nếu các ca sĩ khác phải mất hàng tuần, thậm chí vài tháng mới thực hiện xong một MV ca nhạc thì Lệ Rơi trong một ngày (nếu hôm đó không phải hái ổi) có thể làm được cả chục MV. Anh còn có khả năng làm MV theo yêu cầu của fan. Fan thích bài nào cứ nói, chỉ khoảng nửa tiếng sau anh đã thực hiện xong MV của bài hát đó. Dù chỉ mới hoạt động âm nhạc được hơn ba tuần nhưng số lượng MV mà Lệ Rơi phát hành đã cán mốc 150. Một sức làm việc thật khủng khiếp.

MV của Lệ Rơi đề cao sự giản dị, không màu mè. Trong MV của mình, Lệ Rơi hiếm khi đứng dậy mà hầu như chỉ ngồi yên một chỗ. Anh nói rằng các ca sĩ khác phải quay ngoại cảnh ở bãi biển, ở vườn hoa, phải

thuê người mẫu ăn mặc hở hang, phải nhảy nhót là nhằm mục đích che lấp đi những khuyết điểm, những hạn chế trong giọng hát của họ. Nhưng anh thì ngược lại, anh muốn mọi thứ thật đơn giản để có thể làm nền, để tôn được giọng hát của anh lên.

- Lý do thứ 4 khiến Lệ Rơi được nhiều người quan tâm là bởi khi nghe anh hát, người ta sẽ có thêm niềm tin vào cuộc sống, dám ước mơ và dám theo đuổi ước mơ đó! Bởi một thằng như anh ấy mà còn có thể thành công, còn có thể trở thành thần tượng của thế hệ trẻ Việt Nam thì tại sao mình lại không thể? Chúng ta cùng cố gắng nhé, biết đâu, thời gian tới, Việt Nam không chỉ có Lệ Rơi mà còn có thêm Rơi Lệ, Vãi Lệ, và vãi nhiều thứ khác nữa thì sao?

~~~~~***~~~~~

VỢ CHỒNG A THỬ

Ai ở xa về, có việc vào nhà thống lý Cá Tra thường trông thấy có một cô gái mặc bikini đứng múa cột bên tảng đá trước cửa, cạnh chuồng lợn.

Lúc nào cũng vậy, dù nhõ cỏ, đá cột, gặm bi hay cưỡi ngựa, cô ấy cũng mặc bộ bikini màu xanh nõn chuối, mặt buồn rười rượi. Cô ấy tên Mẹo, là vợ của A Tự Xử, con trai thống lý Cá Tra, em ruột của thống lý Cá Ba Sa.

Mẹo trở thành vợ của A Tự Xử chẳng bởi yêu thương, chẳng bởi con tim dẫn lối chỉ đường, mà chỉ bởi thứ hủ tục cướp vợ đầy hãi hùng đã tồn tại hàng trăm năm nay ở cái vùng núi heo hút này. Đó là vào một đêm mùa thu, trời âm u, ngoài vách núi từng cơn gió rừng ù ù, thốc vào cửa sổ vù vù làm Mẹo giật mình tỉnh giấc. Gió mang theo sương núi lạnh buốt phả qua mấy song cửa làm bằng nửa rừng khiến Mẹo thấy người gai gai lạnh. Cái lạnh thấm qua lớp da thịt căng tràn, mỡ màng của cô sơn nữ tuổi đôi mươi,

len lõi vào tới tận ngõ ngách của trái tim non nớt đơn cô, trái tim chưa một lần được nếm trái vị ngọt ngào, chưa một lần cồn cào, thổn thức vì yêu.

Mẹo cố nhắm mắt, nhưng không thể ngủ lại được. Trằn trọc một hồi, rồi Mẹo nhồm dậy, nhẹ nhàng lách cửa ra ngoài đi đái. Không hiểu sao những đêm mất ngủ Mẹo rất thích đi đái, nó làm Mẹo thấy sảng khoái. Thế nhưng mới chỉ kịp vén váy, chưa kịp đái, Mẹo đã bị hai bóng đen từ lùm cây phía sau nhào tới rồi ụp chặt cái bao tải lên đầu Mẹo. Mẹo hết hoảng, hét lên! Ngay lập tức, một bàn tay siết chặt lấy cổ Mẹo, khiến tiếng hét của cô bị nghẹt lại, bưng bức nơi cuống họng.

Rồi mặc cho Mẹo vẫy vùng, chống cự, hai đứa nó, thẳng ôm chân, thẳng vác đầu, khênh Mẹo chạy băng băng xuống con đường mòn gập ghềnh, cắt qua dòng suối dập dềnh, men theo vách núi chênh vênh. Vẫy vùng một hồi cũng mệt, Mẹo chán chả muốn vẫy nữa! Mẹo nghĩ: "Thôi, có khi thế lại hay, chứ nếu không chả biết bao giờ mình mới lấy được chồng! Con gái bản này giờ ế nhiều lắm, huống hồ mình cũng có xinh đẹp gì cho cam, nhà nghèo, tính tình lại dở dở, hâm hâm".

Về tới nhà thống lý Cá Tra, chúng nó tống Mẹo vào một căn buồng tối om rồi chốt cửa lại. Cái này thì Mẹo cũng không lạ, bởi theo phong tục, cô dâu sau khi cướp về sẽ bị nhốt vài ngày, không cho ra ngoài, đến tối, chú rể vào động phòng, rồi sau đó hai vợ chồng mang lễ và tiền sang nhà cô dâu chính thức hỏi cưới.

Bị nhốt trong phòng tối đã 3 ngày đêm, dù vẫn được ăn uống, nhưng Mẹo thấy trong người bí bích, bức bối và khó chịu lắm! Hì hục cả buổi tối, cuối cùng Mẹo cũng đã cạy được cái chốt cửa rồi nhẹ nhàng lách ra ngoài. Căn nhà khá bề thế, nhưng vắng vẻ, khoảng sân trước mặt vốn đã rộng, lại thêm thứ ánh sáng len lét từ ngọn đèn măng-sông phảng ra, sáng tối chập chờn, khiến nó càng thêm mênh mang, sâu thẳm. Hình như có người đang lúi húi ở góc sân thì phải?! Đúng rồi, là một ông lão lụ khụ, lưng còng,

thỉnh thoảng lại ho lên từng tràng không khọc đầy mệt nhọc. Mẹo rón rén lại gần...

- Cụ ơi! Cụ là người cướp con về làm vợ hả?

- Không! Ta yếu rồi, có cho cũng chịu, hơi đâu mà cướp! Người cướp là thằng A Tụ Xử, con trai ta!

- Vậy anh Xử đâu rồi hả bố? Theo phong tục là bắt dâu về thì tối hôm đó phải động phòng luôn, tại sao con đợi đã 3 đêm rồi vẫn chưa thấy gì?

- Con đừng nóng! Đợt này bản ta đám cưới liên miên, cổ bàn nhậu nhẹt suốt, nó về đến nhà là say nhũn ra, nằm bẹp dí ở đầu ngõ, động đậy còn chả nổi, nói gì đến động phòng!

Cuộc nói chuyện giữa Mẹo và thống lý Cá Tra bị cắt ngang bởi một người đàn bà chạy xông xộc từ ngõ vào, giọng hốt hải:

- Bấm ngài! Cậu A Tụ Xử vừa về, đang say rượu, đòi đi bắt gà ạ!

- Bắt gà ở đâu?

- Ở trên nóc nhà ạ!

Thống lý Cá Tra thở dài ngao ngán rồi quay sang bảo Mẹo:

- Đấy, chông mày đấy, ra lôi nó về đi!

Mẹo chạy vòng ra đầu ngõ, đã thấy xúm xít một toán người tùm lại ngó nghiêng, ngấp nghến. Phía trên mái nhà, A Tụ Xử đang bò lồm ngổm hết như con cua đực bò trên mép ruộng trong một ngày nóng nực. Mẹo đưa tay lên mồm làm loa rồi hét lớn:

- Anh Xử ơi! Đừng bắt gà nữa! Xuống đây! Xuống đây em cho bắt bướm, nhanh lên!

Thế mà A Tự Xử chịu nhảy xuống thật! Mẹo hăm hờ nắm tay chồng lôi về buồng, chốt cửa luôn! Không hiểu vì say rượu hay vì con bướm này bay khỏe quá mà hai vợ chồng nhà đó cứ rầm rập, huỳnh huych rồi gào thét trong buồng cả đêm. Mãi đến khi trời gần sáng mới thấy tình hình dịu đi và có phần im ắng. Người động phòng là A Tự Xử, thế nhưng cả ngày hôm sau đó, thống lý Cá Tra cứ ủ rũ, vật vờ, phờ phạc như người mới ốm dậy. Ngay chiều hôm đó, thống lý đuổi hai vợ chồng Mẹo ra cái lều ngoài đầu ngõ, không cho ở trong buồng cùng nhà nữa. Ông làm vậy cũng không hẳn vì ghét bỏ vợ chồng Mẹo, mà bởi với người già, giấc ngủ là thứ quý giá nhất!

Từ ngày chuyển ra lều, vợ chồng Mẹo tha hồ bắt bướm đuổi chim. Nhưng cũng chỉ được thời gian đầu là đều đặn, càng về sau, A Tự Xử càng nhạt dần, bỏ bê vợ con, tối ngày rượu chè, say xỉn. Hiếm hoi lắm, và hứng lắm thì A Tự Xử mới mò ra lều với Mẹo, khều khều một lúc, rồi nằm thờ một lúc, rồi lại ùng ùng bỏ đi uống rượu. Hẳn đâu coi Mẹo là vợ mà chỉ coi cô như một thứ búp bê tình dục, một loại thú vui thứ yếu, xếp sau rất nhiều thú vui khác của hắn như rượu chè, cờ bạc, đua xe, lô đề... Có đợt cả tháng trời mà A Tự Xử chẳng thèm ghé thăm Mẹo lấy một lần, khiến Mẹo nhiều lúc muốn phát điên vì những bứt rứt, thèm khát day dứt trong người, đến nỗi Mẹo muốn chết đi cho rồi!

Đêm ấy, buồn quá, nghĩ quẩn, Mẹo lúi thủi ra via rừng, bứt nắm lá ngón định cho lên mồm nhai để thoát khỏi cái cảnh sống nhục nhã này. Nhưng Mẹo lại nhớ đến bố mẹ ở nhà, Mẹo muốn chào họ lần cuối trước khi chết. Vậy là Mẹo chạy băng băng về nhà bố mẹ, nắm lá ngón vẫn giữ chặt trong tay. Đến nơi, Mẹo quỳ xuống giữa nhà, khóc tu tu:

- Con là đứa con bất hiếu! Bố mẹ hãy tha tội cho con!

Chưa nói dứt câu, Mẹo nhét luôn nắm lá vào mồm nhai nghiền nát. Thấy con gái mình như thế, bố mẹ Mẹo lắc đầu, thở dài ngao ngán...

- Mà y vừa ăn lá gì đấy? - Bó Mẹo hỏi.

- Lá ngón ạ!

- Đấy mà là lá ngón à? Đấy là lá sung, để ăn kèm với nem chua, nem tai khi uống bia! Mà y ăn cái thứ ấy vào chỉ tổ táo bón chứ chết được à? Nếu chết thì bọn quán bia đi tù hết! Mà y không còn trò gì khác sao? Cứ vài hôm lại chạy về đây hồng hộc như con điên rồi dọa tự tử! Mà lý do tự tử là gì? Là vì thằng chồng mà y cả tháng trời nó không phục vụ mà y lần nào sao? Nếu vậy mẹ mà y mới là người phải tự tử trước, bởi hơn chục năm nay rồi, tao có phục vụ mẹ mà y được lần nào đâu!

Bị bố chửi, Mẹo lủi thủi quay về túp lều lạnh lẽo ấy, tiếp tục chuỗi ngày buồn như con đường mòn bên vách núi buổi chiều mưa, và xác xơ như đám lau rừng đương mùa đông bão...

Vào một đêm tháng bảy, gió rừng hây hây, mặt trăng tròn e ấp, lấp ló sau lùm cây trên ngọn núi phía Tây. Mẹo ngồi cô đơn trước cửa lều ngắm trăng, lòng buồn mênh mang! Nay là ngày bao nhiêu mà trăng tròn thế nhỉ? À phải rồi! Hôm qua là ngày mười tư, ngày giỗ cụ Cá Chim, bố của thống lý Cá Tra, nếu vậy thì nhiều khả năng hôm nay là rằm! Rằm tháng bảy! Ngày lễ cô hồn!

Vào ngày lễ hội cô hồn, các chàng trai vùng này thường xuống hội thổi kèn gọi bạn tình, mời chào các cô sơn nữ đi cùng để thổi kèn chung, rồi làm nhiều chuyện lung tung. Thảo nào, tối đến giờ Mẹo cứ nghe thấy tiếng kèn sắc-sô-phôn văng vẳng, chập chờn, làm lòng Mẹo cũng mơn man, bồn chồn. Mẹo còn trẻ, Mẹo muốn đi chơi! Nhưng nếu đi mà chẳng may thằng A Tự Xử nó ghé lều, không thấy Mẹo đâu, nó đánh cho bẹp đầu. Quá bẽ tắc, chán chường, và buồn bực, Mẹo chạy vào trong lều hùng hục, cầm bầu rượu lên tu ừng ực. Mẹo muốn uống say, say cho quên hết những tủi hổ, đắng cay, cho tan đi những tháng ngày lắt lay, sống không ai biết, chết chẳng ai hay!

Thế nhưng càng uống Mẹo càng tỉnh, càng thấy tiếng kèn thêm xôn xao, tha thiết, càng thấy những ham muốn trong lòng mình nôn nao, da diết. Mẹo còn trẻ, má hồng hây hẩy, ngực căng, mông mẩy, Mẹo muốn quấy! Nhưng quấy thì phải có nhạc, mà phải là nhạc sàn, chứ chả lẽ lại quấy sông? Mẹo chạy vào trong, với lấy cái đài FM bán dẫn chạy bằng pin tiểu, phương tiện giải trí duy nhất của Mẹo, rồi vặn volume to hết cỡ, rồi dò sóng. May quá, đang có chương trình ca nhạc theo thư yêu cầu trên sóng VOZ tần số 69 Mê-ga-héc. Giọng chị dẫn chương trình vang lên khàn khàn, dở ẹc:

"Một bạn nữ ở bản Teo-bờ-ím gửi tặng một bạn nam ở bản Teo-chờ-ím bài hát "Chiếc Áo Đờ Goe", sáng tác của nhạc sĩ Nhãn Nho do ca sĩ Chùn Dương trình bày với lời nhắn: "dù đã lấy chồng và có hai đứa con nhưng em vẫn mãi yêu và chờ đợi anh". Xin mời quý vị và các bạn cùng nghe..."

Hú...Hú....

A Chi ơi tới đây nhặt lấy chiếc quần sịp này, có một thằng, ngủ trên giường, ỉa ra quần, cởi luôn quần, quăng đi luôn!

Quăng đi ngay...

Vút lung tung ra ngoài đường, mùi rất thối, bay về đâu?

Vút lung tung ra ngoài đường, bị chó cắn, tha về đây!

Vương trên cây. Suyt...!

A Chi ơi tới đây nhặt lấy chiếc quần sịp này, mang về nhà, giặt ô-mồ, xả com-phò, phơi khô luôn!

Thôi giờ dừng, nằm trên giường, ỉa ra giường, đái ra giường, khai kinh luôn!

Á ơi có phải thăm thiết duyên nhau,

Tối nay ra đầu ngõ, chỗ đóng rơm, thời tôi chờ. . .

Nhớ mang theo dầu nhé! Bao cầm tay đợi người!

Bố tiên sư con cờ hó! Sao mà không trả lời!

Quấy một hồi, người Mẹo mới rã rời, thở không ra hơi. Thế nhưng cái men rượu thì vẫn còn đầy trong người, và cái ham muốn của cơ thể cô gái đôi mươi vẫn thôi thúc khôn nguôi. Và giống như có quỷ dẫn đường, ma đưa lối, Mẹo lững thững men xuống ngõ, đi vào nhà thống lý Cá Tra. Bình thường, chẳng mấy khi Mẹo dám tới chỗ đó, bởi người nhà đó ghét Mẹo như chó. Nhưng hôm nay, có men rượu trong người, Mẹo chẳng sợ!

Muốn ăn thì phải liêu, A Tự Xử không ra lều với Mẹo thì Mẹo sẽ vào trong nhà tìm hẩn!

Đêm đã khuya nên đèn của nhà thống lý Cá Tra đã tắt hết. À, không phải, hình như trong gian buồng đèn vẫn thắp, dù những tia sáng lọt ra ngoài qua khe cửa sổ là rất hiếm hoi và yếu ớt. Mẹo còn nghe được cả tiếng người thì thào, xì xào trong ấy. Mẹo tò mò tiến lại gần, ghé mắt qua khe...

Bên trong buồng, đèn thắp sáng trưng, trên chiếc giường, bốn người đàn ông ngồi quây tròn, nghiêm ngặt! Thì ra bọn họ đang đánh phỏm! Mẹo nhận ra được ba người là thống lý Cá Tra, thống lý Cá Ba Sa, và A Tự Xử, còn người thứ tư thì Mẹo không biết là ai. Chỉ biết rằng đó là một anh chàng khá bảnh trai, cặp lông mày dài, đôi mắt nhanh và sắc, bấp tay bấp đùi cuộn cuộn, săn chắc. Anh chàng ấy đang thắng thì phải, bởi ngay trước mặt anh ấy xếp một đồng tiền rất to, trong đó khá nhiều những tờ polime màu xanh. Cuộc đỏ đen dường như đang tới hồi gay cấn, nhìn mặt ai cũng đầy vẻ căng thẳng, dăm chiêu...

- Đánh nhanh lên ông ơi! Nghĩ đéo gì mà lâu thế?! - A Tự Xử nói bằng giọng bực bội khi anh chàng lạ mặt kia mấy lần định rút bài ra nhưng rồi lại ngập ngừng rút lại.

- Cây chốt đấy ông ạ! Đánh bừa nó ù ông có chịu trách nhiệm không?

- Mà bảo ai là nó hả? Đấy là bố tao đấy! Mà từ đầu đến giờ toàn mà ù chứ tao với bố tao đã thắng đéo nào ù được ván nào đâu!

- Đánh ngu mà đòi ù!

- Mà bảo ai đánh ngu? Mà thích chết không, thắng chó?!

- Tao có nói mà ù đâu, tao bảo bố mà cơ mà!

- Ủ, thế thì được!

Cuộc chơi lại tiếp tục! Công nhận là anh chàng này đở thật, Mẹo đứng đó có một lúc mà thấy anh ấy ù ba bốn ván liền, có ván chữa đánh cây nào, vừa lên bài phát ù luôn, đồng tiền trước mặt ngày càng xanh và cao. Có vẻ như ngồi lâu mỗi lưng, Mẹo thấy anh ấy vắn người răng rắc, ngáp một hơi dài, giọng uể oải:

- Cứ chia bài đi nhé, tao đi đái phát!

Rồi anh chàng đẩy cửa ra ngoài, tiến tới chỗ lùm cây um tùm nơi góc sân, kéo khóa quần, đứng dạng chân, mặt đần đần. Mẹo không bỏ lỡ cơ hội, lập tức áp sát lại gần, giọng ân cần:

- Anh đang tè hả? Sắp xong chưa?

- Chưa! Còn tí nữa! Sao?

- Xong thì qua cái lều ở đầu ngõ chơi với em nhé! Em ở đó một mình, buồn lắm!

Nói rồi, Mẹo búng mạnh một cái vào dái tai của anh chàng rồi nhẹ nhàng trở về lều. Anh chàng ấy dù đã xong việc này giờ nhưng vẫn đứng đó một hồi ngẩn ngơ vì không hiểu chuyện gì vừa xảy ra. Ấy thế mà chỉ một lát sau, trong lúc Mẹo còn đang lúi húi dọn dẹp chăn màn và kê lại cái chân giường cho chắc chắn thì đã nghe tiếng gõ cửa cộc cộc ở bên ngoài...

- Ai đấy? - Giọng Mẹo run run.

- Anh đây! Anh vừa bị em búng vào dái tai đây!

Cánh cửa lều của Mẹo mở ra, bóng đèn ông ập vào, đèn trong lều tắt phụt, tối om, chả nhìn thấy gì. Dù là chả nhìn thấy gì thì ai cũng biết trong cái lều ấy đang xảy ra chuyện gì. Trăng càng về khuya càng sáng, soi minh mang trên đỉnh núi cao sừng sững, hiên ngang, lan cả sang những cánh rừng trầm vời vợi, thênh thang; trăng chảy theo con đường mòn, dịu dàng tràn xuống tận chân lều của Mẹo. Một khung cảnh thanh bình và đẹp đến ngỡ ngàng.

Thế nhưng, đó chỉ là sự bình yên giả tạo, bởi giữa nơi tâm bão, người ta vẫn thấy trời yên gió lặng, vắng vặc trăng sao; giống như ngọn núi lửa với cỏ cây hoa lá xanh tươi bao phủ, nhưng trong lòng nó là dòng nham thạch sục sôi, chỉ chờ phun trào. Cái lều của Mẹo cũng thế, nhìn bề ngoài tưởng là êm ả, bình yên, nhưng bên trong đấy lại đang diễn ra một cuộc chiến cam go, quyết liệt, gay cấn và không kém phần cuồng nhiệt!

Mẹo quẩn quại trong thứ xúc cảm mê man, tưởng sẽ được tận hưởng một đêm hạnh phúc ngập tràn, nhưng không, đúng lúc hăng nhất, Mẹo lại nghe tiếng gõ cửa cộc cộc bên ngoài...

- Ai đấy?

- Anh đây! A Tự Xử đây! Mở cửa cho anh!

Cuộc đời sao mà lảm trái ngang! Năm không cả tháng trời chẳng ai gõ cửa, vậy mà đêm nay lại gõ tới hai lần! Nó giống như bạn nuôi con lô cả tháng không về, dùng một phát nó về hai nháy! Tuy nhiên, lô về thêm một nháy thì mừng, chứ thêm một người gõ cửa lại khiến Mẹo cuống cuống, chưa biết xử lý ra sao...

- Nhanh lên! Làm gì mà lâu thế?

Cửa hé mở, A Tự Xử hồng hộc lao vào. Cũng giống như mọi lần, hấn bế bổng Mẹo lên rồi quẳng xuống giường, sà vào vồ vập, dồn dập. Nhưng đột nhiên, Mẹo thấy hấn khựng lại, nhìn chăm chăm về phía cuối giường...

- Quần sịp của ai kia? Tại sao lại có quần sịp đàn ông ở đây?

- Là quần của anh mà! Tại lâu quá anh không thèm ghé thăm em, em nhớ, nên lén vào nhà trong lấy trộm một cái mang về đây, để lúc nào nhớ quá thì...

- Nói láo! Tao làm gì có sịp vàng?

- Vậy chắc em lấy nhầm của bố rồi!

- Nói láo! Bố tao từ bé đến giờ chưa khi nào mặc quần sịp! Mà muốn sống thì khai mau, quần này của thằng nào? Mà dám đưa giai về đây hả?

A Tự Xử gầm lên như con thú bị thương, chồm tới siết chặt lấy cổ Mẹo. Đàn ông là một giống ích kỷ và hẹp hòi vô cùng. Dù hấn chỉ coi Mẹo là thứ búp bê tình dục, cả tháng hấn bỏ bê Mẹo, không ngó ngang tới Mẹo, nhưng khi biết có thằng đàn ông khác đụng chạm đến Mẹo, hấn lông lộn, điên cuồng như vừa bị ai chọc tiết, như vừa bị người ta cướp đi thứ quý giá nhất của mình. Ở điểm này, có lẽ đàn ông giống như những đứa trẻ. Một đứa trẻ cũng sẽ gào khóc và lao vào giành giật lại bằng được đồ chơi của mình từ tay một đứa trẻ khác, dù rằng mấy thứ đồ chơi đó, từ mấy tháng nay, đã bị nó vứt dạ đập ở gầm giường, góc tủ...

Mẹo ú ớ muốn nói gì đó, nhưng không thể, bởi hai bàn tay của A Tụ Xử vẫn như cái chảo khổng lồ thít chặt lấy cổ Mẹo, bởi ánh mắt của A Tụ Xử vẫn đang đỏ ngầu điên dại, bởi hai hàm răng của hắn vẫn nhe ra hẳn học như con sói hoang đang nhắm nhe chực cắn xé con mồi, bởi giọng hắn vẫn gằn lên, rin rít, khè khè nơi cuống họng...

- Mày dám đưa giai về à? Tao giết mày!

Mẹo không còn sức chống cự nữa, tay chân Mẹo lỏng dần, chực buông xuôi. Đúng lúc ấy, một bóng đàn ông từ phía sau chồm tới, lưỡi dao vung lên rồi bổ xuống, máu túa ra, phọt cả vào mặt, vào mồm Mẹo, ấm nóng, tanh nồng. A Tụ Xử lãnh trọn nhát chém từ người đàn ông đó thì lập tức buông Mẹo ra, lão đảo ôm lấy bả vai đang nhỏ máu tong tong. Hắn gượng dậy loạng choạng, nhìn chăm chăm vào kẻ vừa chém mình, giọng lặng đi vì đau đớn:

- Ra là mày à? Thằng A Thủ! Mày đợi đó! Tao về tao gọi bố tao!

Dứt lời, A Tụ Xử xô cửa chạy vòng ra ngoài. Mẹo lúc này mặt đã tái xanh vì sợ! Sợ vì vừa bị chòng mình siết cổ gần chết, và sợ vì cái họa đang đang treo lơ lửng trên đầu cô và người đàn ông mới quen này...

- Sao anh chém hẳn nặng tay thế? Đúng ra, anh chỉ cần dọa cho hẳn sợ thôi! Bây giờ thì họa lớn rồi!

- Anh xin lỗi! Anh không cố ý!

- Anh chém thẳng tay vậy mà bảo là không cố ý sao?

- Không cố ý thật mà! Thực ra, anh chỉ định chém vào đầu thôi, ai ngờ, nó xoay người lại nên mới trúng vai!

- Anh có nghe thấy hẳn nói gì không? Hắn bảo sẽ về gọi bố hắn đấy! Chúng ta phải trốn đi thôi, ở lại là chết chắc!

- Em yên tâm! Không việc gì phải trốn! Anh tập thể hình đã 6 năm nay, có thể nâng mức tạ 120 kg, liên tục ba chục cái không cần nghỉ, bằng gần gấp đôi trọng lượng của bố con nó cộng lại!

- Nhưng thống lý Cá Tra có một đội quân chuyên đi đòi nợ thuê, rất đông và hổ báo, anh không biết sao?

- Thế à? Vậy em có biết chỗ nào trốn không? Cho anh theo với!

- Mình sẽ trốn xuống dưới xuôi, chứ nếu quanh quẩn ở vùng núi này, sớm muộn cũng bị chúng tìm ra!

- Dưới xuôi là chỗ nào?

- Quất Lâm! Em có bà ở đó! Bà em là chủ một quán kinh doanh sò lông ở Quất Lâm, quán thì bé nhưng nhân viên rất đông. Em sẽ về đó làm cho bà. Còn nếu anh không thích, thì mình thuê nhà, thuê ruộng ở gần đó sinh sống. Ngày ngày, hai đứa mình vác cày ra đồng, cày mệt thì ta lại ra bờ ruộng móc cua. Chiều về, em sẽ tranh thủ xay lúa, giã gạo, chăm sóc vườn dưa, vườn cà, nhổ cỏ, dọn vệ sinh, còn anh sẽ nấu cám cho lợn, tắm cho lợn, rửa sạch chuồng lợn, vét máng cho lợn. Tối mình ra bãi biển cưỡi ngựa! Chúng ta sẽ sống một cuộc sống thật bình dị, thanh cao, anh thấy sao?

- Thế thì đi thôi, anh đã ao ước cuộc sống thanh cao này từ lâu lắm rồi!

Vậy là trên con đường mòn ngoằn ngoèo vắt qua vách núi cheo leo, người ta thấy hai bóng người thoăn thoắt, chạy băng băng. Con đường mòn dẫn họ xuyên qua cánh rừng u tối, ra tới đường lớn thênh thang. Đâu đó, đã nghe tiếng gà rừng báo sáng gáy te te, đằng Đông, chân trời hừng lên những mảng sáng lập lòe...

~~~~~***~~~~~

TÔI YÊU WORLD CUP

Tôi lấy chồng đã hơn hai chục ngày, vậy nhưng vẫn là một cô gái còn trinh trắng, thơ ngây, chưa một lần được cùng chồng tận hưởng thứ xúc cảm quần quai, đấm say.

Lý do là vì hôm đám cưới tôi có kinh. Thực ra, có kinh cũng không hẳn là vấn đề to tát, chỉ cần chồng tôi không sợ máu, và có quyết tâm cao như tôi thì vẫn có thể tiến hành được. Thế nhưng ở tiệc cưới, chồng tôi nốc nhiều rượu quá nên khi động phòng, anh ấy say mềm nhũn cả người và mềm nhũn tất cả các bộ phận khác trên người. Chưa hết, anh ấy còn nôn thốc tháo, nôn cả ra máu. Tôi lắc đầu ngao ngán: "Mình ra máu thì còn cố được, chứ anh ấy ra máu thế này, chắc đành phải hoãn thôi!".

Sáng hôm sau, chồng tôi nhận được lệnh đi công tác miền Nam khẩn cấp, và tất nhiên, chúng tôi vẫn chưa kịp làm gì. Anh ấy đi một mạch hơn hai chục ngày, và vừa mới về đến nhà lúc 23h tối nay. Chắc các bạn cũng hiểu tôi mừng như thế nào khi chồng tôi về.

Vừa bước chân vào nhà, chưa kịp bỏ cái balo xuống, anh ấy đã bị tôi nhào tới, ngẫu nhiên. Tôi đẩy anh ấy xuống cái ghế sofa ngoài phòng khách rồi chồm lên như một con sư tử cái bị bỏ đói lâu ngày. Thế nhưng, anh lại hững hờ gỡ tay tôi ra:

- Anh vừa đi về, đang mệt! Em vào tắm rửa đi, để anh nghỉ tí cho lại sức đã!

Tôi miễn cưỡng vào nhà tắm. Bình thường, tôi tắm phải mất nửa tiếng, nhưng hôm nay, chỉ 2 phút là xong, không kịp lau người, không kịp cả mặc quần áo, tôi hăm hờ lao ra. Những tưởng chồng tôi đã chuẩn bị sẵn sàng, nhưng không, anh ấy vẫn còn mặc nguyên quần áo, nằm dài trên ghế sofa xem bóng đá rất chăm chú. Mặc kệ, tôi nhào tới, nhảy bổ lên...

- Từ từ em, để anh xem bóng đã, từ đầu World Cup đến giờ anh đã được xem trận nào đâu!

- Thì vừa xem vừa tiến hành, có sao đâu! Anh cho tiếng tivi to lên đi để nghe bình luận cho dễ!

Có lẽ chồng tôi không muốn làm tôi giận nên ngoan ngoãn nghe lời. Giọng của bình luận viên bắt đầu vang lên...

"Các bạn thân mến, chúng ta chuẩn bị đến với trận đấu đã được chờ đợi từ rất lâu rồi. Hai đội đang tiến hành khởi động để làm nóng người. Quy trình khởi động vẫn là những động tác cơ bản mà chúng ta vẫn thường thấy trên tivi thôi, đó là vờn bóng, chống đẩy, uốn éo cơ thể. Đã bắt đầu nghe thấy tiếng rên rỉ của cổ động viên khiến cho không khí trở nên rất nóng. Không những nhiệt độ tăng mà có vẻ như độ ẩm cũng tăng rất cao khiến mặt sân đang rất ẩm ướt, nhiều khả năng sẽ có mưa!

Trận đấu bắt đầu! Trong trận đấu ngày hôm nay, hai đội đều chọn trang phục thi đấu khá giống nhau và đều khóa thân. Một đội bảo vệ khung thành phía trên màn ảnh nhỏ của các bạn, đội còn lại bảo vệ khung thành phía dưới màn ảnh nhỏ. Tất nhiên, trong trận đấu, vị trí khung thành của hai đội sẽ liên tục được thay đổi lên xuống. Đội bên trên đang đánh phủ đầu, tấn công dồn dập, và có phần nôn nóng, trong khi đội bên dưới vẫn bình tĩnh chịu trận.

Bóng liên tục được đưa sang trái, sang phải, đẩy lên trên, lôi xuống dưới, tóm lại là bóng bị xoay đi các hướng. Vừa rồi, đã có lỗi chơi bóng bằng tay nhưng trọng tài không thổi phạt. Độ ẩm cao khiến mặt sân lúc này ướt nhèm nhẹp, cỏ mọc dài và không đều khiến sân không thực sự bằng phẳng mà chỗ lồi chỗ lõm, chỗ cao chỗ thấp. Tuy nhiên, điều này không ngăn được những đợt tấn công như vũ bão của đội trên.

Bóng đã được đưa đến gần khu vực cấm địa rồi, không hiểu vì thiếu tự tin hay vì muốn chờ thời cơ ngon ăn hơn mà tiền đạo lại không chịu dứt điểm ngay, cứ cho bóng lộn vờn, quanh quẩn ở trước cầu môn dù khung thành đã mở toang. Chúng ta có thể thấy được sự khó chịu của thủ môn khi phải đối mặt với những tiền đạo thiếu quyết đoán như vậy!

"Vào! Vào rồi!". Một pha bóng phản lưới nhà! Có lẽ vì quá sốt ruột trước lối chơi vờn vờn, dập dờn của đối phương mà thủ môn đã lao tới vồ bóng. Và vì sân trơn, bóng ướt nên không biết do vô tình hay cố ý mà thủ môn đã dùng tay đẩy bóng vào khung thành của mình. Sau khi bóng đã vào khung thành, hai đội tấn công dồn dập, những va chạm mạnh đã xảy ra, hình như có đổ máu thật rồi, máu đã chảy ra tận mép sân.

Đội dưới đã vùng lên và thay đổi phương án tấn công, thay vì tấn công trực diện như lúc đầu, giờ họ chuyển sang tấn công từ phía sau, từng đợt lên bóng liên tiếp khiến khung thành đối phương rung lên bần bật, mưa ngày càng nặng hạt, mặt sân ướt át, lầy lội, sau mỗi pha va chạm của hai bên là nước bắn lên tung tóe!

Không ổn rồi, hình như một cầu thủ đang bị chuột rút, chúng tôi thấy cầu thủ đó tự nhiên nằm vật ra sân, chân co đi co lại, quần quai. Dù là đối thủ của nhau nhưng khi thấy cầu thủ đôi bạn bị đau, anh này vẫn chạy đến vác chân đối thủ lên vai làm động tác gập lên gập xuống, giữ cho cơ chân căng ra. Đây là cách đối phó với tình huống bị chuột rút rất phổ biến và hầu như mọi người cầu thủ đều thích và áp dụng...

Hiệp một kết thúc! Chúng ta tạm nghỉ ít phút trước khi đến với hiệp hai!

Trong giờ nghỉ, chồng tôi ôm tôi thủ thủ:

- Em thấy hiệp một thế nào?

- Cũng tạm được, nhưng có lẽ vì lâu ngày không được ra sân nên thể lực chưa tốt lắm, còn lóng ngóng! Hi vọng hiệp hai sẽ khá hơn! Mà sao thẳng trọng tài cho nghỉ lâu thế anh nhỉ? Sao không cho đá hiệp hai luôn đi? Đợi sốt ruột quá!

- Phải cho họ nghỉ chứ em! Họ có phải trâu bò đâu!

- Ủ! Nhưng mà, nếu hiệp hai không phân thắng bại thì phải đá thêm hai hiệp phụ, rồi đá luân lưu 11m đúng không anh?

- Không em ạ! Đây mới là vòng bảng thôi, thời gian còn dài mà! Việc gì phải đá hiệp phụ sớm thế?!

- Đợi mãi mới tới dịp World Cup, nên em cứ thích đá hiệp phụ luôn! A! Trọng tài thôi kèn bắt đầu hiệp hai rồi kìa anh!

- Ủ thì bắt đầu! Khổ! Xem bóng đá mà mệt quá!

~~~~~***~~~~~

KIỆP ĐỎ ĐEN

Buổi sáng, quán café này thường im ắng! Và hôm nay, lẽ ra nó cũng vẫn im ắng nếu như không có cái thẳng nhìn như thẳng sida, đội cái mũ hoa rộng vành che gần hết mặt, chỉ để mỗi cái cằm chìa ra, tay ôm cây đàn ghita, đẩy thêm cái loa, oặt ẹo lượn qua.

Trước ngực nó đeo cái nón rách tơ tả, vừa hát vừa kết hợp xin tiền người ta. Nó mở nhạc giống như nhạc karaoke rồi ghé mồm vào cái micro nhỏ treo dưới cổ, hát mấy bài nhạc vàng ử ê!

Cũng không hiểu sao mấy ông hát dạo kiểu này toàn chơi nhạc vàng, có phải nhạc vàng dễ hát? Hay là loại nhạc đó hợp với tâm trạng và tình

cảnh của mấy ông ấy, khiến các ông ấy dễ nhập tâm, dễ tìm thấy sự đồng cảm để mà thăng hoa trong âm nhạc?

Một gã đàn ông khác mặc vest lịch lãm ngồi ngả gối trên chiếc ghế mây bên vỉa hè, trước cửa quán café. Hắn gác cả hai chân lên mặt bàn như muốn khoe đôi giày da láng coóng. Thấy thằng hát dạo đi qua, hắn vẫy tay gọi nó lại gần bàn, giọng phàn nàn:

- Sao hát toàn bài buồn thế? Có bài nào vui hát tao nghe! Nếu hay tao sẽ thưởng!

- Dạ vâng! Có đây ạ! Em xin hát hầu anh bài "Sầu tím thiệp hồng":

"Từ lúc quen nhau chưa đống một lần nào, vậy mà em có thai! Giờ em có thai em muốn anh đưa thầy u đến nhà hỏi cưới em..."

- Thôi! Tao bảo mày hát bài vui cơ mà?! Bài này buồn thối mịa!

- Buồn đoạn đầu thôi, đoạn sau sẽ vui mà anh! Đoạn sau có đám cưới!

- Thôi! Có biết hát nhạc sàn không?

- Nhạc sàn là nhạc gì ạ?

- Nhạc mạnh ấy!

- Dạ biết ạ! Em xin hát hầu anh ngay:

"Giờ ta chẳng còn chi, mãi trắng tay mà thôi, đời bạc gian lắm phũ phàng! Tiền có kiếm như nước..."

- Dù má thằng này! Mày chỉ hát được mỗi cái loại nhạc này thôi à? Tao bảo mày hát nhạc mạnh cơ mà?

- Thì đó! Kiếp Đỏ Đen là nhạc của Duy Mạnh đó anh!

Gã đàn ông nổi khùng, chồm dậy, xông vào đấm giữa mặt thẳng hát dạo. Cũng may, thẳng đó kịp né người, cú đấm sượt qua mặt, cái mũ rộng vành của hắn rơi xuống đất! Gã đàn ông đột nhiên khựng lại, cái mặt hắn nghệt ra, mất hết vẻ hung hăng. Hình như, hắn nhận ra người quen...

- Ồ, anh Phắc! Có phải anh Phắc giám đốc công ty Cô-Phê-Cô-Lắc không? Anh không nhận ra em à?

- Nhận ra, nên mới phải che mặt! Giờ thì còn công ty gì nữa cậu! Hết tất cả rồi! Trắng tay rồi! Tất cả là tại thẳng bồ!

- Gì? Thẳng bồ? Anh cặp với zai bao và bị nó lừa sao?

- Không phải! Là thẳng Bồ Đào Nha. Anh tin tưởng nên đặt kèo nó! Nào ngờ...

- Vậy bây giờ anh kiếm sống bằng nghề này à? Mà mấy lần trước đi hát karaoke, em thấy anh hát ngang và phô lắm cơ mà, sao vừa rồi anh hát ngọt thế? Như Quang Lê ấy!

- Thì Quang Lê thật mà, anh mở đĩa của nó lên rồi hát nhép thôi!

- Đù! Anh đi hát dạo xin tiền mà còn hát nhép, không sợ bị đập à?

- Thì đành liều thôi! Đứa nào không biết, vẫn vỗ tay, cho tiền thì mình nhận. Đứa nào biết nó chửi, nó đánh thì mình chạy! Còn cậu, dạo này trông khá nhí, như đại gia ấy! Chả bù cho cái hồi còn làm nhân viên công ty tôi, nhìn như thẳng chết trôi!

- Ngày ấy xa rồi! Giờ em ngon lắm! Anh thấy con Mercedes 4 chỗ kia không? Của em đấy!

- Trời! Cậu làm gì mà phát lên nhanh thế?

- Dạ! Đều nhờ anh Đức cả!

- Anh Đức? Ý cậu là bầu Đức, chủ tịch tập đoàn Hoàng Anh Gia Lai?

- Dạ không! Là cái anh Đức đã hiệp dâm thằng Bò của anh 4 phát ấy ạ! Trận đó em đặt kèo Đức. Nói thì hơi nghiệt ngã, nhưng cái xe Mercedes em mới mua kia là có phần đóng góp của anh đấy! Nhưng thôi, hôm nay đã có duyên gặp em rồi thì anh không phải đi hát dạo nữa. Em đang chuẩn bị thành lập công ty, đang cần tuyển người. Em sẽ thuê anh về làm cho em? Ok anh?

- Cậu nói thật chứ?

- Thật! Anh cho em địa chỉ, mai em đưa xe qua đón anh, mình đi nhà hàng nhậu nhẹt rồi bàn bạc cụ thể hơn! Giờ em phải đi gặp đối tác rồi! Thế anh nhé!

Sáng hôm sau, đúng giờ hẹn, gã đàn ông mặc vest lịch lãm đó có mặt. Vừa nhìn thấy hẳn, anh Phắc đã hỏi bằng giọng thắc mắc:

- Cậu đi cái gì đến vậy? Con Mercedes 4 chỗ đâu?

- Dạ! Em đi xe buýt! Con Mercedes tiêu tùng rồi anh ơi! Thua hết rồi! Trắng tay thật rồi! Tất cả là tại thằng...

- Thôi! Đừng nói nữa! Anh hiểu rồi! Vậy cậu còn đến đây làm gì?

- Em đến xin anh cho em đi hát dạo cùng anh! Em sẽ cầm nón đi xin tiền, còn anh chỉ việc tập trung vào hát nhép thôi! Mình có phúc cùng hưởng, có họa cùng chạy, anh nhé!

~~~~~***~~~~~

LÒ LUYỆN THI

Kỳ thi đại học đã đến rất gần rồi, vậy mà bạn vẫn chưa tìm được cho con em mình một lò luyện thi ưng ý? Hãy đến với chúng tôi, Lò luyện thi

Lục Cửu (tên viết tắt là 69, tên tiếng Anh là Xích-Nai). Chúng tôi nhận luyện thi đại học cấp tốc tất cả các khối (từ A đến Z).

Chúng tôi có đội ngũ giáo viên xuất sắc và giàu kinh nghiệm. Ví dụ như anh Cửu - Tổng Giám đốc của lò, kinh nghiệm 9 năm liền thi đại học; chị Lục - Phó Tổng, cũng có tới 6 năm kinh nghiệm đi thi. Ngoài ra, tất cả các giáo viên khác không có ai đi thi ít hơn 4 năm.

Ở các lò luyện thi khác, hàng trăm học sinh sẽ bị nhồi nhét vào một phòng học chật chội, nóng bức, ngột ngạt, gây ức chế và khó tiếp thu kiến thức thì ở Lò luyện Lục Cửu chúng tôi, mỗi giáo viên sẽ kèm cặp một học sinh duy nhất. Học sinh nữ thì sẽ cho thầy giáo kèm, còn học sinh nam sẽ cho cô giáo kèm, điều đó sẽ gây được hứng thú cho cả người dạy và người học. Mỗi cặp giáo viên và học sinh sẽ được bố trí học trong một phòng riêng, có điều hòa hai chiều, có tivi, tủ lạnh, có chăn ga gối đệm, có nhà vệ sinh khép kín, tóm lại là giống hệt trong nhà nghỉ để đảm bảo tuyệt đối yên tĩnh và riêng tư trong quá trình dạy và học.

Trong suốt thời gian ôn thi, cả giáo viên và học sinh sẽ bị nhốt ở trong phòng, không được phép ra khỏi phòng, không được về thăm nhà để đảm bảo tận dụng tối đa thời gian cho việc học. Đến giờ ăn sẽ có người tuần thức ăn vào, ăn xong thì cô trò (hoặc thầy trò) lại ngồi vào bàn học, lúc buồn ngủ thì cô trò (hoặc thầy trò) cùng nhau lên giường đi ngủ. Đúng 1 ngày trước ngày thi đại học chúng tôi mới mở khóa cho cô trò (hoặc thầy trò) trốn ra ngoài.

Sau quá trình luyện thi, nếu học sinh nữ có thai, lò luyện Lục Cửu chúng tôi cam kết chịu toàn bộ chi phí phá thai. Nếu nữ sinh và gia đình không muốn phá mà muốn đẻ đẻ, chúng tôi cam kết sẽ đóng tiền trợ cấp nuôi em bé đến năm 18 tuổi theo đúng quy định của pháp luật. Trường hợp giáo viên nữ của lò chúng tôi có chửa thì học sinh nam và gia đình học sinh nam đó cũng phải chịu trách nhiệm tương tự.

Lò luyện thi chúng tôi xin lấy danh dự để đảm bảo, nếu thí sinh sau khi đã ôn tại lò chúng tôi mà thi vẫn không đỗ Đại học thì chúng tôi sẽ cho ôn tiếp năm nữa, ôn đến khi nào đỗ thì thôi (Chú ý: tiền ôn thi vẫn do học sinh và gia đình đóng).

Với đội ngũ giáo viên trẻ đẹp, giàu kinh nghiệm, hệ thống phòng học và giường ngủ sạch sẽ, yên tĩnh, êm ái, lò luyện thi Lục Cửu chúng tôi rất được sự tin tưởng và yêu mến của các thí sinh đến luyện thi. Nhiều thí sinh đã gắn bó ôn luyện tại lò chúng tôi cả chục năm trời mà vẫn không muốn chuyển đi lò khác. Chúng tôi tin chắc rằng, nếu đến với chúng tôi, các bạn cũng sẽ như thế! Chi tiết xin liên hệ: Lò luyện thi Lục Cửu. Điện thoại: 0969696969, địa chỉ cơ sở 1: Số 69 Hai Bà Trưng, cơ sở 2: Chứa mở.

~~~~~***~~~~~

TUYỂN TẬP TRUYỆN TRÀO PHÚNG HAY NHẤT CỦA VÕ TÔNG ĐÁNH MÈO

Đình Long
www.dtv-ebook.com

Tổng Hợp Phần Xi

MÙA SEN

Mặt trời chiều dịu dịu, hắt thứ ánh nắng vàng ửng xuống những hồ sen rộng mênh mông, san sát phía chân đê. Thứ ánh nắng ấy giống như một lớp phấn trang điểm, khiến những đóa sen đương mùa nở rộ hồng rực lên, lung linh, rung rinh trong nhè nhẹ gió chiều.

Những con gió dịu dàng sà xuống mặt hồ, len lách vào từng cánh sen, mang theo thứ hương thơm thanh khiết, trong vắt ấy phảng đi khắp ngả, khiến không gian xung quanh trở nên ngan ngát, mênh mang. Hãy thử tưởng tượng, vào một buổi chiều hiền hòa, bạn đứng trước một hồ sen với những cánh hồng lung linh trong nắng, rung rinh trong gió, tôi tin là tất cả những mối mệt, muộn phiền của bạn sẽ tan vào nắng rồi theo gió bay đi, giống như tôi lúc này...

Những xúc cảm, những dòng suy nghĩ miên man của tôi bị cắt ngang bởi tiếng ồn ào phát ra từ chỗ cổng chính, nơi có con đường nhỏ từ trên đê rẽ xuống, dẫn tới hồ sen. Có khá đông người đến chụp ảnh, gửi xe, thuê áo váy, rồi tranh giành vị trí đẹp, rồi trả giá, rồi nói, rồi cười, tạo nên một khung cảnh đông đúc và có phần nhộn nhạo.

Tôi không thích cái sự náo nhiệt đó cho lắm, vì thế tôi rẽ hướng khác, đi về phía cuối hồ, nơi đó yên tĩnh hơn, nguyên sơ hơn, chưa có những cầu

tre nhân tạo, không có những bãi gửi xe ồn ào, không cả những biển quảng cáo, những người lôi kéo, mời chào. Tôi dừng lại ở một hồ sen nhỏ, yên tĩnh và khuất lánh bởi những luống cỏ hoang um tùm, nơi có một chiếc lều nhỏ, xinh xinh dựng lên khá ngay ngắn. Trên cái chõng tre đặt trước cửa lều, một ông lão râu tóc bạc phơ đang ngồi bên ấm trà say sưa đọc sách, loại sách dài, cũ kỹ và viết toàn bằng chữ nho, phía đầu chõng đặt một cây đàn nguyệt cổ. Nhìn ông lão, tôi cứ liên tưởng đến hình ảnh một cao nhân đã ngán ngấy cảnh ngọt nhạt bon chen của dòng đời hối hả, lui về đây ở ẩn, tìm những giây phút bình yên cùng cỏ cây, hoa lá, cùng nhạc, cùng thơ.

- Chào cụ ạ! Không biết con có làm phiền cụ không?

Nghe tiếng, ông lão quay ra, nở một nụ cười phúc hậu và đầy thân thiện:

- Rất hân hạnh! Mời cậu ngồi!

- Dạ! Cụ đang đọc sách gì vậy ạ?

- Là sách thánh hiền! Lão giờ già rồi, còn thú vui gì nữa đâu ngoài đọc sách, ngắm hoa, làm thơ và chơi đàn!

- Cụ biết làm thơ ạ?

- Biết chứ! Lão làm nhiều thơ lắm, nhiều quá đọc không hết nên gửi cả đăng báo nữa!

- Dạ! Một bài thơ đăng báo thì cụ được trả nhuận bút bao nhiêu ạ?

- Lão cũng không biết! Vì gửi đi thì nhiều, nhưng đã được đăng bài nào đâu!

- Cụ có thể đọc cho con nghe một bài của cụ được không ạ?

- Tất nhiên là được!

Nói rồi, cụ nhấp hụm trà, mắt lim dim nhìn ra hồ sen xa xa, giọng ê a:

Trong đầm gì đẹp bằng em?

Vếu căng lấp ló áo xiêm phập phồng.

Đùi tròn, mu mây, mông cong

Mặc quần mà tưởng em không mặc gì!

- Hay! Hay thật!

Tôi vừa nói vừa vỗ tay bôm bốp tán thưởng! Lão già nghe vậy thì cười khoái trá. Rồi lão lật đật đứng dậy cầm cái ấm trà đi vào trong lều, bảo là chả mấy khi có bạn hợp giao cùng ngồi uống trà ngâm thơ, nên phải pha loại trà hảo hạng. Trà này do chính tay lão ướp từ sen dưới hồ, rất công phu, chỉ dùng để tiếp khách quý! Lúc này, tôi mới để ý thấy trong lều của lão treo lủng lẳng rất nhiều những bộ áo yếm, váy đen, rồi cả coóc-sê, sơ lít đủ màu sắc. Tôi thắc mắc thì lão giải thích rằng đó là đồ để cho thuê. Cái hồ sen của lão tuy hẻo lánh, nhưng thỉnh thoảng vẫn có khách đến chụp ảnh, nên lão kiêm luôn cả cho thuê quần áo để kiếm thêm thu nhập.

- Con tưởng chỉ cho thuê áo yếm và váy thôi, chứ coóc-sê và sơ lít thì ai chả có, sao phải thuê ạ? - Tôi thắc mắc.

- Cậu chưa biết đó thôi! Nhiều người chụp chủ yếu để khoe nội y, vì thế, cần phải thuê nội y đẹp, màu sắc sắc sỡ, bắt mắt và chuyên dụng!

- Chuyên dụng là sao ạ?

- À, tức là nó có tác dụng làm cho những cái nó che giấu bên trong nhìn to lên gấp mấy lần, giống y như thật! Bình thường chỉ bằng quả chanh, nhưng mặc vào sẽ như cái bát múc canh!

- Giá thuê có đắt không cụ?

- Cũng tùy theo độ tuổi! Càng già thì càng đắt!

- Tại sao ạ?

- Vì coóc-sê cho mấy cháu tuổi mười sáu đôi mươi thì chỉ cần chức năng che đậy thôi, bởi cơ sở hạ tầng của các cháu ấy rất chắc chắn rồi. Còn với mấy chị trung niên, U50, thì ngoài chức năng che đậy, coóc-sê còn phải được thiết kế và gia cố thêm chức năng nâng đỡ. Chứ nếu không, cứ mãi mê chụp hình, lúc nhìn xuống nó đã chảy xệ xuống đến rốn, có bà xuống đến bẹn, photoshop cũng không thể kéo lên nổi, nhìn rất mất thẩm mỹ!

Nhưng đó là mấy năm trước, chứ năm nay là mốt chụp thả rộng, thành ra, họ chỉ thuê áo váy, chứ coóc-sê và sơ-lít rất ế ẩm, cứ treo đó cho vui mắt thôi!

- Thế còn mấy cái lọ kia để làm gì ạ?

- Đó là mấy lọ Dạ Hương và thuốc trị ghẻ, ngứa, để khuyến mại cho khách thuê váy áo!

- Con không hiểu ạ!

- Thế cậu có biết vì sao mấy cái hồ sen này lại xanh tốt vậy không? Vì nó nằm ngay cạnh một trang trại nuôi lợn rất lớn. Hàng ngày, cái trang trại ấy cung cấp cho hồ cả trăm tấn phân và nước giải của lợn, nên nước lúc nào cũng xanh ngát, và hoa thì căng tràn sức sống. Do vậy, sau khi chụp hình xong thì chắc chắn phải cần đến thuốc trị ghẻ, ngứa. Tất nhiên, có những chỗ không thể bôi thuốc ghẻ vào được thì phải dùng Dạ Hương.

Ông cụ vừa ân cần giảng giải, vừa tỉ mỉ pha trà. Tôi thấy bàn tay cụ cầm cái ấm run run, khoè khoè, có vẻ rất khó khăn:

- Cụ sao vậy? Có vẻ tay cụ không được ổn lắm?!

- Ủ! Lão bị tai nạn lao động, cách đây hai năm rồi!

- Tai nạn thế nào ạ?

- Lần ấy, có một tổp học sinh cấp 3 đến thuê áo váy chụp hình ở đây. Chúng quây một tấm vải mỏng ở phía sau bụi lau để thay đồ. Đang thay đồ thì mấy đứa con gái hét toáng lên vì phát hiện có người rình trộm. Lập tức mấy thằng trẻ trâu bạn của chúng ở ngoài lao tới, đấm đá túi bụi. Sau lần đó, lão bị thương tật 69%, tay khoèo, cầm vật gì nặng là cứ run run! Lão thật không hiểu nổi cái lũ học sinh đó nó nghĩ gì nữa! Lão bằng tuổi ông chúng nó mà chúng nó cũng nỡ đánh! Bọn khốn nạn!

Giọng ông cụ nghèn nghẹn và trầm hẳn khiến bầu không khí như lắng xuống! Tôi cầm chén trà, nhấp một ngụm nhỏ, nhẹ nhàng an ủi:

- Thôi cụ ạ! Người ta nói "sinh nghề tử nghiệp", cụ chưa bị đánh chết cũng là may rồi!

Bỗng có tiếng xôn xao từ phía triền đê. Một tổp bạn trẻ khoảng bốn năm người, nam nữ đủ cả, đang tiến về chỗ chúng tôi. Nhìn bộ đồng phục họ mặc thì biết ngay đám này là học sinh cấp ba. Một cậu lại gần chỗ tôi và ông cụ, giọng lễ phép:

- Dạ! Chúng cháu muốn chụp ảnh ở hồ sen này, không biết có được không ạ?

Ông cụ đáp lại bằng vẻ thờ ơ, lạnh nhạt. Có lẽ, những ký ức hãi hùng của vụ tai nạn lao động hai năm về trước vẫn ám ảnh cụ đến tận bây giờ, khiến cụ trở nên ác cảm và không muốn dính dáng tới đám học sinh nữa.

- Xin lỗi cô cậu! Lão đang có bạn hẹn giao, uống trà đàm đạo, không muốn bị làm phiền, không thích ồn ào. Cô cậu thông cảm đi chụp ở chỗ

khác!

- Dạ! Mong cụ giúp cho! Chúng con sẽ trả tiền cụ gấp đôi! Bạn gái con chụp khóa thân nên muốn chụp ở chỗ yên tĩnh và kín đáo một chút, những chỗ kia ồn ào, nhiều người soi mói lắm ạ!

- Cậu nói lại xem nào, chụp khóa thân sao?

- Dạ vâng!

- Thôi được! Lão sẽ thông cảm, tạo điều kiện để cô cậu chụp, nhưng phải cho lão đi cùng! Lão sẽ cầm hoa, cầm quần áo, và bê đồ giúp cho, nhá?

Đám học sinh gật đầu chấp thuận rồi kéo nhau xuống hồ. Ông lão cũng lật đật chạy theo, cái tay vung vẩy, khoè khoè. Nhìn bộ dạng đó của lão, tôi mới thấm thía cái câu "sinh nghề tử nghiệp". Đúng là chỉ cần có tình yêu, có niềm đam mê với công việc mình đã chọn thì dù có hiểm nguy, có bị khoè tay, thọt chân, người ta cũng vẫn vui vẻ, và vẫn thấy cuộc sống của mình tươi đẹp, ý nghĩa biết bao nhiêu!

~~~~~***~~~~~

LƯU BỊ - TÀO THÁO UỐNG RƯỢU LUẬN ANH HÙNG

Được Tào Tháo mời đến nhà uống rượu, Lưu Bị không khỏi bồn chồn, lo lắng. Bởi trước giờ Tào Tháo vốn là người nguy hiểm, quý quyết.

Chẳng thế sao người ta lại lấy tên hãn đế ví von cho một căn bệnh rất đáng sợ, nhất là đối với trẻ em?! Nếu dính phải cái bệnh mang tên hãn, trẻ sẽ đi ngoài phân lỏng liên tục vài chục lần/ngày, dẫn tới mất nước, kiệt sức, rồi tử vong. Có lẽ vì thế mà Tào Tháo trở thành nhân vật bị các ông bố bà mẹ (những người có con bị tiêu chảy) ghét nhất trong phim Tam Quốc.

Nhưng Tào Tháo đã mời thì dù sợ vẫn phải đến. Vừa thấy Lưu Bị ngoài cửa thập thò, bẽn lẽn, Tháo đã nở nụ cười rất hiền và cất giọng đầy thân thiện:

- Gớm! Gọi đi họp hay đi lao động thì toàn đến muộn, gọi uống rượu thì đúng giờ thế!

Lưu Bị không nói gì, cười trừ, rồi ngồi xuống bàn từ từ:

- Lầu à anh?

- Ủ! Lầu chó!

- Lầu chó dễ tiêu chảy lắm anh ơi!

- Cứ ăn đi! Anh là Tào Tháo cơ mà, em còn sợ gì? Chẳng lẽ anh lại đi đuổi em, và đuổi chính mình hay sao?

- Dạ! Mà sao anh không dùng bếp từ cho an toàn? Dùng bếp gas mini này nguy hiểm lắm, nổ như chơi!

- Nói xàm! Sinh viên đưa nào nấu ăn mà chả dùng cái loại bếp này, có thấy đưa nào chết vì nổ đâu? Toàn thấy chết vì thất tình, trượt lô, trượt bóng! Thôi nào, cạn ly!

Khi rượu đã ngà ngà, và khi nồi lẩu đã vơi đi một phần ba, Tào Tháo lại cất giọng khề khà:

- Lưu Bị từng lịch duyệt hồ hải, đàn đúm phò phạch khắp tám hướng, rượu chè cờ bạc khắp muôn phương, ắt rõ ai là anh hùng thời nay? Xin nói cho Tháo biết.

- Lưu Bị này người đàn mắt tịt, thật không dám, không dám!

- Thôi! Đừng quá khiêm như thế! Cứ nói đi, ta cho phép!

- Dạ! Vậy anh Tháo đã nghe danh thím Vũ Hà chưa?

- Là cái người tóc tai lòa xòa ấy hả?

- Dạ đúng ạ! Người này có một hit được cover lại từ bài Corazon De Melao, với tên tiếng Việt là Cố Gắng Són Ra Cho Tao.

- Hát ta nghe thử xem nào!

- Cố gắng són ra cho tao, đừng kêu nó khô với đau. Hãy cố gắng són ra cho tao, són nhanh lên nào! Ngồi co ro trong toa-loét, trông mặt em bao nhiêu đau đớn. Vì sao em đây táo bón, ăn mì tôm cả tuần liền rồi! Trời ơi sao lâu ra thế, ôi sao rát ghê! Hãy cố gắng són ra cho tao, đừng rên với la nữa chi! Hãy cố gắng són ra cho tao, són nhanh lên nào! Cố gắng són...

- Thôi đủ rồi! Đừng hát nữa, ta sắp són ra rồi đây này! Ta không ưng, không ưng thẳng này!

- Vậy, anh Tháo có ưng Sao Thái Cơn không?

- Người này có hit gì? Hát thử ta nghe một câu xem!

- Dạ! Hit "Con đường mưa" ạ! Nếu ngày xưa bước đi nhanh qua con đường mưa, thì anh đã không ướt quần!

- Bài này buồn, ta không thích!

- Em nhắc đến ai, anh cũng đều lắc đầu không ưng, vậy chắc hẳn, anh Tháo đã chọn được một người anh hùng thực sự cho riêng mình? Không biết, vị anh hùng đó là ai vậy ạ?

- Người đã nghe nói đến Long Nhật chưa?

Lưu Bị nghe vậy, giật nảy mình lên! Đôi đũa cầm trên tay bất giác rơi xuống đất! Mặt lập tức biến sắc, miệng lắp bắp:

- Anh... Anh cũng là fan của Long Nhật sao?

- Phải, không chỉ là fan, mà còn là fan cuồng! Tuy mang danh là một ca sĩ, nhưng anh ấy lại luôn hết lòng lo lắng, quan tâm đến chuyện của người khác. Mỗi khi có diễn viên, ca sĩ, người mẫu nào gặp scandal là anh ấy lại lên báo phân tích, bình luận, đánh giá, dùng kiến thức uyên thâm và tầm hiểu biết sâu rộng của mình để góp ý, đưa ra những lời khuyên bảo rất vớ vẩn. Với ta, Long Nhật thực sự là người anh hùng, và cũng là một mối lo rất lớn!

- Một mối lo rất lớn là sao ạ?

- Người chưa đọc báo sao? Showbiz Việt đã chính thức cử Long Nhật ra Biển Đông rồi!

- Thật vậy ư? Anh Tháo có link không?

- Link đây:

- Thật đáng sợ! Vậy thì tàu bè và tướng lĩnh của chúng ta ở ngoài đó sẽ nguy mất! Việt Nam chẳng cần dùng đến tàu hay vòi rồng, chỉ cần thả Long Nhật sang tàu của chúng ta thì quân của chúng ta sẽ tự cạn kiệt sinh lực, rồi suy thận, rồi lậu, rồi giang mai, trĩ nội trĩ ngoại, kiệt sức mà chết! Làm sao bây giờ hả anh?

- Đó cũng là lí do hôm nay anh gọi em tới đây ăn lẩu, cùng bàn bạc, tìm cách đối phó!

- Còn đối phó gì nữa anh? Lập tức tháo dàn khoan rồi lệnh cho tất cả tàu cùng tướng lĩnh của ta rút lui thôi! Nhanh lên kẻo không kịp anh ạ!

- Ủ! Đành vậy thôi! Trời ơi! Trời đã sinh Tháo, sao còn sinh Nhật?

~~~~~***~~~~~

VỢ TÔI

Tôi rất đẹp zai, còn vợ tôi thì rất béo, và rất xấu. Tôi đã tìm đủ các con vật, kể cả những con từ thời tiền sử, đã sử để so sánh với cái xấu của vợ tôi, nhưng không tìm được con nào xứng đáng. Và cuối cùng, tôi đành ví vợ tôi với cái con mà ai cũng nghe nói, ai cũng biết, nhưng lại chưa ai được nhìn thấy, đó là con ma.

Vợ tôi xấu như ma, béo ục ạch, nặng khoảng tạ ba, mồm vêu, răng lòi hết cả ra, nhìn hao hao có nét giống Happy Polla.

Đẹp trai mà lại có vợ xấu kể cũng xấu hổ thật, nhất là khi đi ra đường, hay đi gặp mặt bạn bè, họp lớp, liên hoan... Một người đàn ông đẹp zai lấy một người vợ xấu ắt cô vợ ấy phải có cái gì khác xuất sắc để bù đắp cho sự thua thiệt về nhan sắc. Cái bù đắp ấy có thể là một trái tim nhân hậu, biết trước biết sau; hoặc sự đảm đang, dịu dàng, nữ công gia chánh, hoặc là sự hiểu biết, thông minh, khéo thu vén gia đình. Nhưng người đời thường chả mấy ai quan tâm đến những cái lý do đằng sau ấy, họ chỉ nhìn vào cái trước mắt để đánh giá, để phán xét, bởi đơn giản đó là cái đập vào mắt họ!

Thế nên, trong những cuộc vui ấy, khi bạn bè tôi thường mang người yêu, vợ con chúng theo để khoe, để tự hào, thì tôi chỉ đi một mình! Ai hỏi thì tôi bảo là vợ bận ở nhà chăm con, giặt giũ, dọn dẹp, vừa được tiếng là có vợ chăm chỉ, vừa đỡ phải xấu hổ! Thế nhưng, có những dịp, có những việc mà không thể không cho vợ đi cùng. Ví dụ như đi nhà hàng ăn mừng sinh nhật vợ tôi, hoặc đi thăm bạn cô ấy mới đẻ, chẳng lẽ tôi không cho cô ấy đi theo? Những lần như thế, tôi thường đeo kính râm, đội mũ bảo hiểm loại nồi cơm điện, có kính chắn và vành to rộng bạnh ra vòng quanh hàm, khẩu trang kín mít. Không nhìn thấy cái mặt đẹp zai của tôi thì dù vợ tôi có xấu thế nào cũng chả ai thèm bàn tán, xì xào!

Nhưng có một lần, lúc hai vợ chồng đi ăn, đang chuẩn bị chọn món thì thằng phục vụ lại ghé sát tai tôi nhắc nhở:

- Anh thông cảm! Nhà hàng em quy định là trong lúc ăn khách không được đội mũ bảo hiểm và đeo khẩu trang!

Nó nói thế rồi, tôi cũng đành phải tháo mũ, tháo khẩu trang, để lộ cái mặt đẹp zai của tôi ra chứ biết làm sao?! Vừa nhìn thấy mặt tôi, mấy thằng choai choai bàn bên cạnh đã cười rinh rích, chỉ trỏ, thì thầm to nhỏ:

- Thằng kia đẹp zai mà lấy vợ xấu thế! Cái này gọi là "Bông hoa nhài cắm bãi cứt trâu" đấy!

- Ví cũng ngu! Câu đó ý nói con vợ đẹp lấy thằng chồng xấu! Còn đây là ngược lại cơ mà!

- Ủ! Thế trường hợp này phải dùng câu gì?

- Phải là "Đất phù sa trồng hoa cứt lợn"!

Rồi cả lũ nó phá lên cười! Cười xong, chúng nó lại tiếp tục:

- Nhưng tao thấy hình như vợ chồng nhà này đi SH đấy! Đố chúng mày biết, con SH ấy của ai?

- Đương nhiên là của con vợ rồi! Nếu không thì đâu có công bằng!

- Ờ, thế nếu một thằng rất xấu, chở một con rất xinh bằng xe SH thì xe đó của ai?

- Đương nhiên là của thằng đó rồi!

- Ờ! Thế nếu một thằng rất xấu, đi con Wave tàu cũng rất xấu, chở một con rất xinh, thì xe đó của ai?

- Đệt! Hỏi khó vãi! Của ai vậy?

- Của thằng đó, nó làm xe ôm mà!

Rồi chúng nó lại phé lên cười! Tôi nóng mặt, định cầm cái bát quay sang ụp vào đầu chúng nó, nhưng nghĩ lại, thấy chúng nó nói đúng quá, nên thôi, cúi mặt ăn tiếp! Vợ tôi cũng nghe được hết những gì chúng nói, và chắc cũng hiểu tôi đang nghĩ gì. Và như để bù đắp, nàng ân cần và nhẹ nhàng gắp hai hòn dái gà bỏ vào bát tôi, giọng dịu dàng:

- Ăn đi anh! Ăn gì bổ nấy!

Ông trời không cho ai mọi thứ, và cũng không lấy đi của ai tất cả. Với vợ tôi cũng thế thôi. Có lẽ vì ông thấy vợ tôi béo quá nên ông không nỡ cho ngực vợ tôi to nữa, thành ra, ngực vợ tôi phẳng lì như xoa, dù nặng tạ ba nhưng ngực vợ tôi, nếu có xéo ra, đặt lên bàn cân, chắc cũng chỉ được một hai hoa. Bù lại, ông đã cho bụng vợ tôi lúc nào cũng chảy xệ ra, bắp tay to bằng bắp chân và to bằng thân cây đa trồng ngoài ngõ ba.

Trước đây tôi rất sợ bóng tối, đi ngủ vẫn cứ phải bật điện sáng trưng. Nhưng từ khi có vợ, tôi đã từ bỏ hoàn toàn thói quen ấy. Bởi đối mặt với hai nỗi sợ, người ta đành phải chọn cái nỗi sợ nhỏ hơn! Đêm qua đang ngủ, tôi thấy khó thở quá, choàng tỉnh dậy, phòng ngủ tối om, chẳng nhìn thấy gì, chỉ thấy hai chân vợ tôi quặp chặt lấy cổ tôi...

- Trời ạ! Sao em lại quặp chân lên cổ anh thế này?

- Đâu? Tay em đẩy chứ! Em đang ôm cổ anh mà!

- Ủ! Thì tay! Nhưng em giận anh à? Sao ôm anh mà lại quay lưng về phía anh?

- Đâu? Quay lưng đâu? Em đang áp ngực vào anh mà!

Đấy! Tắt điện trong khi ngủ đôi khi cũng phiền phức thật! Nhưng cũng nhờ tắt điện nên tôi mới dám gần gũi và quan hệ với vợ! Bởi cái bóng tối mênh mông, sâu thẳm ấy chính là người bạn, là đồng minh giúp cho trí tưởng tượng của tôi bay xa, thoát ra khỏi cái thực tế phũ phàng. Người ta

làm tình với vợ chỉ mệt sức, còn tôi thì mệt thêm cả đầu óc, bởi phải sử dụng quá nhiều trí tưởng tượng. Đạo gần đây, vợ tôi đâm ra đổ đốn đòi xem mấy cái phim bậy bạ của Nhật, vừa xem vừa quay sang tôi trách móc:

- Anh nhìn mà học hỏi đi! Người ta phục vụ vợ nhiệt tình thế kia cơ mà, nào là vác cày, nhổ củ cải, xay lúa! Còn anh, từ hồi cưới nhau đến giờ, anh chỉ biết mỗi kiểu truyền thống! Chán chết!

- Anh xin em! Thằng đó vác được cày là vì cày của con bé đó thon thả, nhẹ nhàng. Còn cày của em, ít cũng phải sáu bảy chục cân, chỉ vác không đã đủ há mồm rồi, sức đâu mà cày nữa!

Nói vậy nhưng có vẻ vợ tôi vẫn không chịu hiểu thì phải?! Bằng chứng là mới đêm hôm trước, lúc vợ chồng gần gũi, trong khi tôi đang nghiêng rặng, gắng sức, sắp hoàn thành nhiệm vụ đến nơi rồi thì bất ngờ vợ tôi xoay người một cái khiến tôi chới với, ngã lộn cổ xuống dưới. Tôi lóp ngóp định leo lên tiếp tục làm cho xong thì đã nghe giọng vợ ồng ẹo:

- Không leo lên nữa! Anh cứ nằm yên đấy! Em muốn cười ngựa!

Đương nhiên là tôi không bao giờ đồng ý, dù cô ấy có năn nỉ ỉ ôi, rồi vùng vằng, giận dữ, tôi nhất quyết là không! Việc gì thì tôi chiều, chứ liên quan đến tính mạng con người, làm sao mà chiều được?!

Nhiều bạn chắc đang thắc mắc là tại sao vợ tôi xấu thế mà tôi vẫn cưới cô ấy? Nói thật là lúc cô ấy cầu hôn tôi, tôi cũng băn khoăn lắm! Nhưng cô ấy vẫn thuyết phục, bảo rằng cô ấy là con một, bố cô ấy rất giàu, là chủ của một chuỗi các nhà hàng ăn uống nổi tiếng của thành phố. Nếu tôi lấy cô ấy, thì lúc bố cô ấy chết đi, chắc chắn toàn bộ của cải và chuỗi những nhà hàng đó sẽ là của vợ chồng tôi chứ còn của ai nữa?! Tôi nghe vậy cũng xuôi, nhưng vẫn còn chút băn khoăn:

- Bố em còn trẻ và khỏe thế, biết bao giờ mới chết? Bao giờ anh mới được làm ông chủ của chuỗi nhà hàng ấy?

- Nhìn vậy thôi, nhưng bố em bị bệnh tim bẩm sinh đấy, có thể ra đi bất kì lúc nào! Anh yên tâm!

Vậy là tôi chấp nhận lời cầu hôn của cô ấy! Ngay trong tiệc cưới, có lẽ vì quá vui khi trút được gánh nặng đeo trên người bấy lâu nên bố vợ tôi uống khá nhiều, đến nỗi ông ấy ôm ngực, trợn ngược mắt lên, phải gọi xe cấp cứu! Tôi đã mừng thầm, nhưng rồi sau hai hôm nằm viện, lại thấy ông ấy khỏe mạnh, bình thường, như chưa hề có cuộc suy tim! Sau này, cũng có vài lần nữa thấy ông ôm ngực gục xuống, suýt chết! Nhưng chỉ là suýt chết thôi, chứ chưa chết thật, thành ra, tôi cũng chỉ được trải qua cảm giác mừng hụt thôi, chứ chưa khi nào được mừng thực sự!

Chiều nay, đang ngồi chát chít trên cây thì vợ tôi nhắn tin: "Bố đang cấp cứu ở viện rồi, anh đến ngay đi! Lần này có vẻ nguy cấp, khó qua khỏi đấy!". Nghe vậy, tôi cuống cuống chào tạm biệt các bạn chat, rồi sign out khỏi cây, tắt máy tính, phi ngay đến bệnh viện. Bố vợ tôi dù có vẻ mệt, ống thở và dây rọ chẳng chịt, nhưng thấy tôi đến, ông vẫn đưa tay vẫy tôi lại gần, giọng thì thào như trăng trối:

- Bệnh của bố nặng lắm rồi! Lần này chắc...

- Phỉ phui cái mồm bố! Bố đừng nói thế! Bố không thể chết được! - Tôi gào lên!

- Không! Ý bố định nói là...lần này chắc bố phải sang Mỹ làm phẫu thuật tim thôi!

- Thật vậy ạ?

- Ừ, lần điều trị này sẽ rất dài và tốn kém, cần nhiều kinh phí, vì thế, bố đã gom toàn bộ của cải và bán hết chuỗi nhà hàng của bố đi rồi!

- Há? Bố không để lại gì cho con sao?

- Có chứ! Bố để lại cho con đứa con gái cứng duy nhất của bố! Con nhớ chăm sóc nó cẩn thận!

- Huhu! Bố ơi!

- Đừng khóc! Bác sĩ nói, lần phẫu thuật này tuy nguy hiểm, nhưng tỉ lệ sống của bố vẫn là 69%, con đừng lo lắng quá!

- Đó là tỉ lệ sống của bố, chứ còn con thì chết hẳn, chết hẳn rồi bố ơi! Huhu!

~~~~~***~~~~~

NHỊP DẬP TỐT NGHIỆP

Nhóm phóng viên chuyên mục "Nhịp đập Tốt nghiệp" của đài BCS chúng tôi đã mai phục tại cổng trường cấp 3 Hai Bà Trưng để đợi các sĩ tử làm bài thi xong là lao ra phỏng vấn. Đây rồi, một nhóm thí sinh đang thất thểu đi ra, ngay lập tức chúng tôi áp sát...

- Chào bạn! Bạn thấy đề thi năm nay thế nào?

- Em thấy là khá ổn, phù hợp với khả năng của học sinh, độ khó các câu tăng dần đều giúp dễ dàng phân loại thí sinh. Cách đặt vấn đề ở mỗi câu hỏi khơi gợi được sự sáng tạo và hứng thú cho học sinh. Nói chung là ổn!

- Nghe bạn nói thì có vẻ bạn đã đọc rất kỹ và nắm rất chắc yêu cầu của đề thi?

- Đương nhiên rồi ạ! Vì cả buổi thi em chỉ ngồi đọc đề thôi mà!

- Thế còn bạn? Bạn thấy đề thi năm nay ra sao?

- Em thấy đề năm nay khá tốt! Những năm trước em thi thì đề in bằng giấy của Tàu, vừa mỏng vừa xỉn màu, nhưng năm nay Bộ đã có đầu tư rõ rệt khi cho in đề bằng giấy Bãi Bằng loại 1, rất trắng và thơm, bề mặt bóng khiến chữ trông nổi và dễ đọc hơn. Năm nay đề sử dụng Font chữ Times New Roman cùng với việc căn lề trái phải khá hợp lý và cân đối khiến đề thi năm nay nhìn rất bắt mắt!

- Bạn có hài lòng về bài làm của mình?

- Cũng tạm tạm anh ạ! Vì đề hơi dài, thành ra thời gian chia ra cho mỗi câu là khá ít. Nếu không cẩn thận thì rất dễ nhầm. Cũng may mà em là người khá bình tĩnh nên chỉ bị sai có hai câu thôi!

- Đề dài nhưng bạn vẫn làm hết chứ?

- Dạ không! Em làm được có 3 câu!

- Thế còn bạn thì sao? Bạn có điều gì phàn nàn về kỳ thi tốt nghiệp năm nay không? - Chúng tôi hỏi một bạn khác trong nhóm.

- Dạ có ạ! Em thấy đề thi năm nay toàn những câu dành cho học sinh khá giỏi, còn những câu dành cho cái loại học sinh như em thì tìm mãi chẳng thấy! Đã vậy, các giám thị lại không cho em về sớm, bắt em phải ngồi hết 2/3 thời gian mới cho về! Thử hỏi, em biết làm gì trong khoảng thời gian dài dằng dặc ấy? Đây là điều rất bất cập, em hi vọng năm sau dự thi em sẽ không gặp phải những điều vô lý như thế nữa!

- Chào bạn! Trông bạn khá vui, chắc bạn làm bài tốt? - Chúng tôi hỏi bạn nữ duy nhất của nhóm.

- Dạ, cũng không hẳn! Em vui vì trước giờ chỉ quen với cảnh một giáo viên quản lý vài chục học sinh, giờ được thấy cảnh cả chục thầy cô giáo quản lý một mình em, em thấy mình được coi trọng, nên vui ạ!

- Nghĩa là sao bạn?

- Dạ! Em chọn thi môn Sử! Cả phòng thi có mỗi mình em!

- Vậy buổi thi của bạn diễn ra tốt đẹp chứ?

- Tốt ạ! Chưa bao giờ em được thi ở một phòng thi nghiêm túc và trật tự như thế! Không hề có tình trạng thí sinh đến muộn giờ, cũng không có hiện tượng nói chuyện riêng, nhìn trộm bài hay hỏi bài trong phòng. Em lại được ưu tiên ngồi ngay dưới quạt trần, các quạt treo tường khác ở bốn phía cũng đều chĩa hết vào em! Rất mát! Em định làm bài hết giờ mới về, nhưng thấy các thầy cô và các giám thị ai cũng sốt ruột và có vẻ đói bụng nên em nộp bài sớm để cho các thầy cô về sớm!

- Cảm ơn các bạn đã nhiệt tình trả lời các câu hỏi của chúng tôi, hi vọng được gặp lại các bạn vào kì thi tốt nghiệp năm sau!

~~~~~***~~~~~

CỬA SỔ TÌNH DỤC

Đây là chương trình phát thanh "Cửa sổ tình dục", phát thường niên vào sáng chủ nhật hàng tuần trên sóng VOZ giao thông. Cùng tham gia chương trình với chúng ta hôm nay có anh Hình Toàn - bác sĩ thú y, chị Thu Cường - bác sĩ pháp y, và tôi, Trung Tình -

chuyên gia tâm sinh lý học kiêm người dẫn chương trình. Hãy gọi điện ngay cho chúng tôi để được nhận những lời khuyên và chia sẻ thật bổ ích và lý thú. Bạn chỉ cần nhá máy, chúng tôi sẽ gọi lại ngay để tiết kiệm tiền điện thoại cho các bạn. Và bây giờ, chúng ta sẽ cùng bắt đầu chương trình với một hót-gợn đến từ Đồ Sơn:

- Xin chào bạn!

- Chào anh! Em muốn nói chuyện với bác sĩ Thu Cường!

- Chào em! Chị là Thu Cường đây! Chắc em có vấn đề về sức khỏe sinh lý hả?

- Dạ vâng! Em bị một căn bệnh rất lạ, đó là khi em gần gũi với chồng thì chỗ đó của em rất khô và rát!

- Em đừng lo lắng quá! Bệnh này nhiều chị em phụ nữ cũng gặp mà, không phải bệnh lạ đâu!

- Dạ không, cái lạ là ở chỗ khi em gần gũi với những anh hàng xóm thì lại rất ướt át và trơn tru! Em bị bệnh gì vậy chị? Em hoang mang quá chị ơi!

- Không sao đâu! Chị cũng bị giống em mà!

- Vậy phải làm cách nào để mỗi khi gần chồng không bị khô rát nữa ạ?

- Em thử nhìn chồng em rồi tưởng tượng đến một anh hàng xóm mà em thích nhất xem, có thể sẽ khá hơn đấy!

- Không ổn chị ạ, em đã áp dụng rồi, và không chỉ nghĩ tới một anh đâu, em nghĩ tới ba bốn anh cùng lúc cơ, nhưng vẫn không ăn thua! Có cách nào khác nữa không chị?

- Vậy em thử nhịn không gần gũi với mấy anh hàng xóm đó khoảng vài ba tháng xem sao?! Biết đâu, nhờ nhịn lâu, cảm xúc và ham muốn của em sẽ tăng cao, em sẽ thấy hưng phấn hơn khi ở bên chồng?!

- Em chịu thôi! Cách này em không làm được! Thế thì thà em mang căn bệnh quái ác này suốt đời còn hơn! Em chào chị! Em qua nhà hàng xóm chơi tí đây!

Vâng, cảm ơn bạn đã gọi điện tới chương trình. Bây giờ, chúng ta tiếp tục trò chuyện với một bạn nam khác, tuy sinh ra ở miền Bắc nhưng bạn lại đang công tác ở Đắk Lắk, hiện đang giữ chức nhân viên trông coi nhà xác.

- Chào bạn! Bạn có điều gì muốn hỏi các chuyên gia, bác sĩ của chương trình vậy?

- Dạ vâng! Em và người yêu em quen nhau được 4 năm rồi! Bọn em xác định là cưới, nhưng bố mẹ hai bên kịch liệt phản đối. Bọn em đấu tranh và thuyết phục bố mẹ rất nhiều nhưng không ăn thua! Người yêu em khóc suốt! Làm thẳng đàn ông mà cứ phải nhìn người yêu mình khóc, em thật không chịu nổi!

- Ừm, kể cũng buồn thật! Thế nhưng người yêu bạn chắc phải có khuyết điểm gì lớn thì bố mẹ bạn mới phản đối chứ?

- Dạ không! Người yêu em rất ngoan ngoãn, hiền lành, ngoại hình ổn, tốt nghiệp đại học, công việc ổn định, gia đình gia giáo, chỉ có điều nếu lấy nhau, chúng em không thể có con, có lẽ đó là lý do mà gia đình cả hai bên đều không đồng ý!

- Các bạn hãy nhẹ nhàng phân tích cho bố mẹ hiểu rằng chuyện con cái thì sau này có thể nhờ y học can thiệp, hoặc cùng lắm thì xin con nuôi, cũng không quan trọng lắm! Điều cốt yếu vẫn là việc hai bạn thực sự yêu thương nhau và tự tin mang lại hạnh phúc cho nhau!

- Thì chúng em cũng nói với bố mẹ hai bên như thế! Như bên nhà em đông con trai, nói vậy còn nghe được, chứ nhà anh ấy, có mỗi mình anh ấy là con trai độc nhất, làm sao bố mẹ anh ấy chịu!

- Anh ấy?

- Dạ vâng!

- Đệt! Cảm ơn bạn đã gọi điện đến chương trình! Còn bây giờ là tâm sự của một bạn nam giấu mặt vừa gọi đến cho chúng tôi. Xin chào bạn!

- Dạ, em muốn gặp bác sĩ Hình Toàn ạ!

- Ủ, anh đây, em có bệnh gì sao?

- Không phải em, mà là vợ em ạ!

- Vợ em bị bệnh gì?

- Cuồng dâm anh ạ! Lúc nào cô ấy cũng muốn làm tình, mà em thì chỉ đáp ứng được ngày hai ba lần thôi, thành ra, cô ấy liên tục tỏ thái độ khó chịu, cáu gắt, bức xúc. Em khổ quá bác sĩ ời!

- Vợ bạn bao nhiêu tuổi?

- 19 tuổi ạ! Trẻ và đẹp lắm! Đợt này em kiệt sức, không phục vụ được nên cô ấy cứ suốt ngày lê la ở cái quán café đầu ngõ, thấy đàn ông là lân la lại gần làm quen rồi rủ rê đi nhà nghỉ! Có cách nào chữa khỏi bệnh cho vợ em không anh?

- Cho tôi địa chỉ quán café đó đi!

- Dạ, 69 Hai Bà Trưng ạ! Bác sĩ cứu em với, chứ cứ thế này thì em chết mất, em xin bác sĩ giúp cho...

...Alo! Alo! Bác sĩ có nghe thấy em nói không? Đi đâu rồi? Sao không ai trả lời thế này?

- Alo! Chào bạn! Tôi là bác sĩ Thu Cường đây! Có lẽ chương trình hôm nay của chúng ta tạm dừng tại đây! Hẹn bạn lần sau nhé! Vì giờ ở phòng thu còn mỗi mình tôi, anh Hình Toàn cùng với anh dẫn chương trình và mấy anh bên kỹ thuật vừa bắt taxi đi hết rồi! Nếu bạn vẫn muốn xin lời

khuyên thì cứ ra quán café đầu ngõ nhà bạn đợi nhá, chắc các anh ấy cũng sắp đến nơi rồi đấy!

~~~~~***~~~~~

CON NHÀ VÕ

Tôi đến với võ thuật như là một cái duyên. Và tôi tin, không chỉ tôi, mà có lẽ tất cả những người đam mê võ thuật, muốn đến được với võ thuật, muốn luyện tới mức cảnh giới của võ thuật thì đều cần cái chữ duyên ấy.

Cái duyên ấy bắt đầu từ một buổi chiều hè mất điện và nóng nực muốn phát điên, tôi ngồi một mình ở quán nước mía gia truyền đầu phố, vừa ngậm ống hút vừa trầm ngâm suy ngẫm liên thiên. Quán nước mía này khá đông khách, vào giờ cao điểm thì thường xuyên hết bàn, vì vậy, những cơ quan, đoàn thể nào muốn tổ chức liên hoan hoặc sinh nhật ở đây thì phải gọi điện đặt bàn trước. Quán cũng nhận giao nước mía miễn phí tận nhà trong phạm vi bán kính dưới 100km nếu khách gọi từ 2 cốc trở lên. Nếu xa hơn 100km thì sẽ thu thêm 1 nghìn đồng cho mỗi km phát sinh.

Đang say sưa hút nước mía, chợt tôi cùng nhiều khách trong quán giật thót mình bởi tiếng quát rất to của một thằng trông lực lưỡng như con bò, nó cời trần khoe những hình xăm trổ phượng rồng, ngoằn ngoèo từ cổ, chạy dọc lưng, xuống tận hông:

- ĐKM thằng chủ quán đâu! Ra đây mau!

- Dạ! Có chuyện gì vậy ạ? - Anh chủ quán chạy từ trong ra, vẻ hốt hoảng.

- Quán mày làm ăn kiểu gì vậy? Cốc nước mía thì bé tẹo mà cái ống hút thì to, tao hút ba phát là hết cmn nước rồi! Giờ lấy gì mà hút nữa?

- Anh thông cảm! Quán em trước giờ vẫn vậy mà, có ai kêu ca gì đâu?

- Không ai kêu nghĩa là tao không được kêu à? Chúng nó ngu thì tao phải ngu theo à? Mang cốc khác ra đên cho tao, không tao đập một phát là quán nát như con gián!

Rõ ràng là thằng này sinh sự, ăn vạ rồi, nhưng nó to quá khiến anh chủ quán tái xanh mặt, rúm ró, còn tất cả những người xung quanh, trong đó có tôi, đều cúi gằm, không ai dám can thiệp. Bỗng từ phía sau, một giọng nói lạnh lùng cất lên:

- Màý bức xúc vì hút nước mía nhanh hết hả? Vậy tao có cách cho màý hút được lâu hơn đó!

Dứt lời, một bóng đàn ông mặc áo trắng lao vút tới, xông phi thẳng vào bụng cái thằng xăm phượng trở rông. Thằng đó ngã bổ kên ra đất. Hấn gằm rú, chống tay toan bật lên thì rất nhanh, bàn chân của người áo trắng đã nhằm cổ hắn đè nghiêng xuống. Hấn thở khò khè, ôm chặt lấy chân của đối thủ văng vẩy. Lúc này, người mặc áo trắng mới từ từ ngồi xuống, tay cầm cốc nước mía, chân vẫn xiết chặt lên cổ của cái thằng xăm trở:

- Uống đi! Giờ tao đổ màý hút hết được cốc nước này đây!

Gã đó vẫn giãy giụa, cố gỡ bàn chân của người áo trắng ra khỏi cổ mình một cách vô vọng...

- Anh ơi, em biết tội rồi, xin anh tha cho!

Gã van nài một hồi, mặt tím bầm vì khó thở. Lúc này, người áo trắng mới từ từ lỏng chân. Được tha, hắn lồm cồm bò dậy, cảm ơn rồi rít rồi cúp đít bỏ chạy. Nhưng được vài bước, hắn khựng lại, ngập ngừng. Người đàn ông áo trắng thấy vậy quát lên:

- Tao đã tha cho rồi, còn không mau cút đi cho khuất mắt?

- Dạ, đợi em trả tiền nước mía đã!

Nói rồi, hần móc tiền ra, run run trả cho anh chủ quán. Thế nhưng, trả xong rồi mà vẫn chưa thấy hần đi, cứ đứng ngơ ngơ ở đó...

- Đi mau! Muốn ăn đòn tiếp à?

- Dạ không, em đợi lấy lại tiền thừa!

Xử lý xong thẳng sinh sự, người đàn ông áo trắng lại từ tốn trở về bàn của mình trong tiếng vỗ tay hoan hô, trong ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người. Hóa ra, ông ta ngồi ngay phía sau tôi, cùng với hai người bạn nữa. Nhìn hai người bạn của ông ta thì cũng biết ngay là đều thuộc hạng cao thủ bởi những nét cổ quái của họ toát ra từ hình dạng đến trang phục. Một người thì gầy nhẳng, mặt trẻ măng, mồm rưng hết răng, mặc chiếc áo có in hình thủy thủ mặt trắng đang biến hình, chiếc quần đùi rộng thùng thình qua đầu gối, màu xanh nõn chuối. Một người nữa thì bị khoèo, chân trái tong teo, mặt bị rỗ, được cái là thân hình khá vạm vỡ, bên hông đeo một thanh kiếm gỗ với hoa văn loằng ngoằng như giá đỡ, có dây đeo buộc vào chiếc áo ba lỗ thùng lỗ chỗ.

Tôi lân la kéo ghế ngồi gần lại bàn của bọn họ, rồi nói bằng giọng đầy ngưỡng mộ:

- Trước giờ xem phim chương, tưởng là họ chỉ dùng kỹ xảo để quay cho đẹp, hôm nay, được chứng kiến võ công của tiền bối đây thì thực sự mới thấy rằng phim vẫn chưa ăn thua gì!

Gã đàn ông mặc áo trắng cười tíu tít. Ông ta tự giới thiệu mình là chủ của một võ đường khá nổi tiếng trong vùng. Khi tôi ngỏ ý muốn theo lão học võ, lão vui vẻ nhận lời, rồi nói thêm:

- Ta chỉ giỏi về quyền cước, oánh tay bo thôi. Còn nếu nói về kiếm thuật và côn nhị khúc thì phải là hai người này.

Nói rồi, lão ta chỉ tay vào hai cao thủ đang ngồi cạnh:

- Người bị khoèo chân này là thần kiếm!

- Dạ! Sao thần kiếm không đeo kiếm thật mà lại đeo kiếm gỗ ạ? - Tôi hỏi.

- À, trước đây cũng có đeo kiếm thật, nhưng một lần, kiếm bị đứt dây, rơi vào chân, đứt gân, bị khoèo, giờ sợ rồi, đeo kiếm gỗ cho an toàn!

- Nhưng lúc đánh nhau, chẳng lẽ đánh bằng kiếm gỗ sao?

- Không, lúc đánh thì chạy về nhà lấy kiếm thật chứ!

- Thế còn vị cao thủ côn nhị khúc này, sao lại bị rụng hết răng, chẳng lẽ là...?

- Đúng rồi, vì tập côn đấy! Nhưng chớ coi thường, vị này chính là đệ tử ruột của Đoàn Dự với chiêu thức Lăng Ba Vi Bộ lừng lẫy giang hồ!

- Nghĩa là vị côn thủ này cũng đã luyện thành thực Lăng Ba Vi Bộ?

- Không chỉ luyện thành thực thôi đâu, hẳn ta còn dựa vào đó để sáng tạo ra một chiêu thức mới có tên là Lang Thang Đi Bộ.

- Chiêu thức mới này luyện có khó không ạ?

- Dễ ợt! Chỉ suốt ngày lang thang đi bộ thôi!

- Thế lúc nguy cấp, hoặc bị đối phương đuổi đánh, có mang ra áp dụng được không?

- Không! Bị đuổi đánh thì sao mà sử dụng Lang Thang Đi Bộ được! Phải chạy chứ!

Sau cuộc hội ngộ kỳ duyên ấy, tôi quyết định chọn ông áo trắng làm sư phụ chứ không chọn vị cao thủ kiếm hay là côn. Bởi tôi còn trẻ, nếu bị

khoèo hoặc móm sẽ rất khó lấy vợ. Sau vài tháng tập luyện, có chút võ nghệ trong người, ra đường, tôi tự tin lắm! Nhưng tôi luôn nhớ lời dặn của sư phụ: "Học võ không phải để đánh người mà là để giúp đỡ người khác, để bảo vệ kẻ yếu". Vì vậy, tôi rất khiêm tốn, nhún nhường. Nhiều lúc gặp mấy thằng trẻ trâu hung hăng, vênh vác, tôi cũng muốn đập, nhưng lại cố kiềm chế vì sợ làm trái lời sư phụ. Chỉ có duy nhất một lần tôi phải sử dụng đến võ công, ấy cũng là vì bất đắc dĩ, vì để cứu người, giúp đời.

Đó là vào khoảng nửa đêm, lúc đang phóng xe về, khi chỉ còn cách nhà khoảng hai chục mét, tôi chợt thấy một con SH bị đổ kênh bên mé đường. Cạnh đó, một thằng đàn ông đang dùng dao để tấn công một cô gái. Hình như cô gái đã túm được con dao nên cả hai đang giằng co dữ dội. "Cướp xe, cướp xe thật rồi!". Tôi nghĩ vậy và lập tức nhảy vào đập một phát trúng mạng sườn của thằng cướp nghe cái "rắc"! Thằng đó bị ăn đòn bất ngờ thì văng ra, đập vào gốc cây rồi loạng choạng. Chỉ chờ có thế, tôi lao tới lên gối, giật gót, đấm đá liên hồi. Đến khi thằng đó mềm nhũn và gục xuống, tôi mới quay ra dựng con SH lên cho cô gái, dặn cô ấy đi về cẩn thận. Sau đó, tôi cũng lên xe rồi phóng về nhà, mặc thằng cướp vẫn nằm rúm ró ở đó, đáng đời nó! Đêm ấy, tôi không ngủ được, bởi cảm giác lâng lâng sung sướng nó cứ trào dâng trong lòng tôi, nôn nao, khó tả. Không vui sao được khi tôi vừa làm được một việc tốt, giúp ích cho đời.

Sau đó mấy hôm, đột nhiên mẹ tôi gọi tôi lại dặn dò:

- Con đi đường về khuya, nếu có cô gái nào đứng bên đường xin đi nhờ xe thì không được cho đi, nhớ chưa!

- Sao vậy mẹ?

- Cướp xe đấy! Mới đây này, ở ngay gần ngõ nhà mình chứ đâu xa, có một anh thanh niên đi xe SH cho một cô gái đi nhờ. Lợi dụng lúc anh này không để ý, cô gái ngồi sau rút dao định đâm. Anh này nhìn qua gương phát hiện được nên nhảy ra khỏi xe rồi lao vào giằng co với cô gái. Đang

giăng co thì đồng bọn của cô gái ở đâu lao tới đánh anh ta liên tục cho đến khi ngất xỉu rồi họ lấy xe bỏ trốn! Khi công an tới, anh thanh niên này chỉ kịp cung cấp lời khai xong là chết luôn vì vết thương quá nặng! Đúng là lũ khốn nạn!

Công an bắt được cô gái đó rồi, đang điều tra truy bắt nốt thằng đồng bọn!

Đấy, kể từ lần đấy, tôi chưa dám ra tay cứu người thêm lần nào nữa!

Hôm nay, sư phụ tôi mở tiệc rượu mừng giỗ đầu bố vợ sư phụ. Tiệc vui quá nên mãi tới nửa đêm tôi mới phóng xe về nhà. Trời mưa như trút, con phố nhỏ với những hàng cây um tùm hai bên đường nằm oằn mình dưới cơn mưa tê dại. Giờ này, phố cũng ít người qua lại, chỉ có những cột đèn lẻ loi hắt thứ ánh sáng vàng vọt xuống mặt đường, soi rõ từng vệt mưa đổ xuống nhoang nhoáng, nổ tanh tách. Tôi phóng xe rì rì, không dám chạy nhanh, bởi đường trơn trượt, và bởi hai cái lốp xe của tôi đã rất mòn, dễ ngã lắm! Cũng vì đi chậm nên tôi nhìn thấy rất rõ, dưới những gốc cây, vẫn có loáng thoáng những bóng cave mập mờ, vạt vờ đón khách. Thấy tôi đi chậm, họ tưởng tôi muốn kiếm gái, liền nhào ra hí hửng, để rồi khi tôi lướt qua, họ lại ngẩn ngơ, chững hững quay vào...

- Anh ơi!!!

Nghe tiếng gọi tha thiết, tôi đành cho xe dừng lại. Lập tức, cô cave lao ra, mặc cho làn mưa hối hả vẫn đang tuôn xối xả thành những vệt dài, ròng ròng trên mặt, ngấm vào thịt da...

- Đi không anh?

- Anh không đi đâu! Anh không phải loại đàn ông ham chơi!

- Anh thương em đi! Tối đến giờ em chưa được cuộc nào, chưa có cái gì nhét vào bụng, đói quá, lại lạnh nữa! Anh làm phúc đi! Em lấy anh hai

trăm thôi, bao tiền phòng luôn! Bình thường là năm trăm đấy!

Tôi không nói gì, nổ máy phóng đi! Thế nhưng, lời dạy của sư phụ lại vang lên trong đầu tôi: "Học võ là để giúp đỡ người khác!". Tôi thì rượu thịt đã ấm bụng, tiền đầy trong ví, nhà cửa đang hoàng. Còn cô gái ấy đang đói rét, không một xu dính túi, không nhà cửa, đứng dầm mưa, đáng thương và tội nghiệp vô cùng. Làm một thằng đàn ông, lại là thằng đàn ông có võ, vậy mà tôi nữ ngoảnh mặt làm ngơ thì liệu có xứng đáng với tinh thần thượng võ, liệu còn mặt mũi nào nhìn sư phụ tôi nữa đây? Nghĩ vậy, tôi lập tức quay xe lại chỗ cô gái...

- Trăm rưỡi đi không em?

- Cho em hai trăm đi anh, em đã phải trả tiền phòng hết tám chục rồi!

- Trăm rưỡi, đi thì đi, không thì thôi!

Cô gái tặc lưỡi leo lên xe, rồi chỉ tôi đi vòng vòng vào một con ngõ nhỏ, tới một cái nhà nghỉ heo hút, tồi tàn. Cô ấy bảo, nhà nghỉ này là rẻ và kín đáo nhất, cave cả khu này thường dẫn khách về đây. Tôi phi xe vào trong, dựng xe cẩn thận, toan lên phòng. Bỗng từ ngoài cửa, một chiếc xe máy khác phóng vào, đôi trai gái ngồi trên xe cũng ướt như chuột, không khác gì chúng tôi. Sao cái dáng người đàn ông ngồi trên xe nhìn quen thế nhỉ? Đúng rồi, là sư phụ tôi! Tôi mừng rỡ reo lên:

- Sư phụ! Sư phụ ơi!

- O! Con đấy à?

- Dạ vâng! Sư phụ vào đây có việc gì thế?

- À, ta thấy nửa đêm rồi mà cô gái này vẫn đứng đón khách dưới mưa, ta thương nên giúp cô ấy thôi! Mình là con nhà võ, thấy người gặp khó khăn, không thể làm ngơ được! Thế còn con? Sao cũng ở đây?

- Dạ, con cũng làm theo lời sư phụ dạy, giúp đỡ người khó khăn ạ!

- Tốt lắm! Ta thật sự đã không làm khi nhận con làm đệ tử! Mà này, con giúp cô ấy bao nhiêu vậy?

- Trăm rưỡi ạ!

- Đệt! Thế mà con kia nó đòi sư phụ trăm tám, khổn nạn thật!

- Thôi, mình là con nhà võ, đã giúp người thì đừng tính toán thiệt hơn. Ta lên phòng thôi sư phụ!

~~~~~***~~~~~

TÌNH CŨ

Nắng vàng đỏ từng mảng chói chang xuống những vòm cây mọc san sát nhau thành hàng.

Vài giọt nắng hiếm hoi lọt được qua kẽ lá, lung linh nhỏ xuống lớp gạch hồng rộm, râm mát dưới vỉa hè, nhìn như những hoa văn đan xen, rất vui mắt, còn lại thì tất cả tràn hết xuống mặt đường, mênh mang, lênh láng.

Bức tranh trước mặt tôi đầy ánh sáng và xanh tươi là thế, ấy vậy mà chỉ cách một tấm kính thôi, nơi tôi ngồi đây, trong cái quán café này, lại là một bức tranh hoàn toàn khác, bức tranh với gam màu nâu tối, ảm đạm và buồn tẻ.

Buồn tẻ từ những chiếc sofa bọc da xám xịt, từ cái phin café cũ rích đang uể oải nhỏ xuống chiếc ly thủy tinh từng giọt tí tách, đen ngòm như nước sông Tô Lịch, từ bộ quần áo nhăn nhúm, từ mớ khói thuốc khét lẹt bò từ trong lồng ngực đổ ra ngoài theo tiếng thở dài, mang nỗi buồn trĩu nặng và hoang hoải trang trải khắp căn phòng.

Tôi đang nhớ người yêu đấy! Có ai nhớ người yêu mà vui được không? Huống hồ, tôi lại đang nhớ người yêu cũ, trong cái tình cảnh tôi đang bị FA, thế lại càng xót xa! Ngạn ngữ có câu: "Không gì đau khổ bằng ngồi trong cảnh khốn khó hiện tại mà nghĩ lại ngày xưa huy hoàng".

Quả đúng vậy! Ngày xưa, lúc tôi có em, tôi giống như ông chủ của một cửa hàng bánh mì, thích lúc nào là chén lúc đó! Sáng ngủ dậy, làm cái! Trưa đi học về đói bụng, làm cái! Tối chuẩn bị đi ngủ, thấy thòm thèm, lại làm cái! Nhiều lúc người mệt, hoặc miệng đắng, chán chả muốn ăn, nhưng sợ người mời tui thân, lại gắng gượng nhai nhệu nhạo một cái cho xong trách nhiệm!

Ấy vậy mà từ ngày chia tay em, tôi nhịn đói suốt, chả cái nào! Nhiều lúc ra đường, nhìn đủ loại bánh mì lượn lờ trước mặt, thèm nhỏ dãi, nhưng sợ không đảm bảo vệ sinh an toàn thực phẩm, và cũng vì không có tiền mua, nên đành về nhà mút tay cho đỡ thèm. Tôi khao khát được quay lại ngày xưa, cái ngày mà tôi có em bên cạnh, dù chỉ là một giờ đồng hồ thôi, à không, 10 phút thôi, vậy cũng đỡ cơn vật vã rồi!

Tôi quen em tình cờ, cũng vào một ngày nắng đẹp. Đó là khi tôi thấy một cô gái với ngón tay cái rướm máu, em đứng dưới gốc cây sưa khóc như mưa. Tôi lại gần, hỏi han ân cần:

- Đau lắm không em? Sao đầu ngón tay lại bị thương vậy?
- Huhu! Tại em ăn kem ốc quế!
- Anh không hiểu!
- Em tưởng cái kem còn dài, em cắn miếng dài, ai ngờ cái kem còn ngắn, em cắn vào tay, chảy máu! Huhu!
- Đưa đây anh giúp!

Nói rồi, tôi cầm lấy tay em, đưa ngón tay bị thương lên mồm tôi mút ngon lành! Em cảm động lắm, nhìn tôi bằng ánh mắt thân thương:

- Anh không sợ máu à?

- Không! Nếu là máu của em chảy ra, thì không chỉ ở tay, mà ở bất kì chỗ nào, anh cũng sẽ mút!

Vậy là chúng tôi yêu nhau từ đó. Có lúc chúng tôi quấn lấy nhau như điều với gió, có khi cãi nhau như mèo với chó, nhưng cũng giống như ngàn vạn các đôi yêu nhau khác, chúng tôi rất thích làm chuyện đó! Vài ngày mà không được một cái là mặt cả hai đều ỉu xìu, nhăn nhó! Tình yêu của tôi và em đẹp như mùa xuân với hoa thơm cỏ lạ, như mùa hạ với điều sáo vi vu, như mùa thu với trời cao lồng lộng, nhưng đến mùa đông, em bỏ tôi đi lấy chồng, để lại mình tôi trong cô đơn, lạnh lẽo tột cùng. Từ ngày em nói chia tay, tôi vẫn lún sâu, ngập ngụa và vẫy vùng trong cái mùa đông dài dằng, thê lương ấy...

Thế rồi tôi điên cuồng lao vào tán gái, hòng thoát khỏi cái mùa đông tê tái. Nhưng không hiểu vì tôi dở hơi, vì tôi xấu giai, vì tôi nghèo, vì tôi thất nghiệp, hay vì tất cả, mà mãi tôi không thể tán được em nào! Bởi em nào cũng vậy, sau khi nghe tôi tỏ tình thì đều lặng thinh, bịt mồm cười khúc khích, rồi quay mặt đi chỗ khác, miệng lầm bầm: thẳng thần kinh! Duy nhất có một em, nghe xong lời tỏ tình của tôi thì không thấy em ấy cười, mà lại hẹn đến ngày Chủ nhật sẽ trả lời! Tôi hồi hộp đợi từng phút giây. Và dường như, em cũng không thể chờ đợi được lâu hơn nữa, nên tối thứ 7 tôi đã thấy em nhắn tin:

- Anh ơi! Em muốn báo cho anh một tin vui!

- Cảm ơn em! Anh chờ đợi nó cả tuần nay rồi! Em nói đi, anh nghe nè!

- Tuần sau em lấy chồng!

Đù, mà y lấy chồng thì mà y vui, chồng mà y vui, chứ tao được cái éo gì mà vui? Bố con điên!

Những suy nghĩ liên miên của tôi đột nhiên bị cắt ngang bởi một giọng con gái rất hiền, kéo tôi về với thực tại ưu phiền:

- Cho ly sinh tố dưa chuột nhé!

Tôi giật mình! Giọng nói ai nghe quen thế? Đúng rồi, đã mấy năm không gặp, nhưng làm sao mà tôi quên được, là em, người yêu cũ của tôi...

Em đi có một mình, áo hai dây mỏng dính, lấp ló bên trong là chiếc coóc-sê màu trắng tinh với họa tiết chấm bi rất xinh. Ôi! Thân hình kia, vóc dáng kia, biết bao lần đã mềm nhũn trong vòng tay tôi, quyện vào tôi uốn éo, dập dình! Vậy mà...

Tôi chậm chậm lại gần nàng, tim đập rộn ràng. Vừa nhìn thấy tôi, nàng reo lên ngỡ ngàng:

- O! Là anh à? Lâu rồi không gặp! Dạo này anh thế nào?

- Anh vẫn thế thôi! Vẫn đắm chìm trong mùa đông lạnh lẽo, đơn côi!

- Sao anh không yêu ai đi?! Anh cứ như vậy, em lại thấy mình có lỗi nhiều!

- Để quên một người mà mình đã yêu bằng cả trái tim chân thành thì không dễ đâu em! Nhiều lần, anh cũng muốn mở lòng mình ra để đón nhận tình cảm của những người con gái khác, nhưng không thể, bởi ở bên họ, anh chỉ nghĩ đến em, ôm họ trong lòng mà anh cứ ngỡ rằng mình lại được ôm em...

Không khí đột nhiên lắng xuống! Tôi thấy em sụ sùi, mắt đỏ hoe! Em khóc vì cảm giác tội lỗi, hay vì thương cho sự chung tình đến mức ngốc

nghech của tôi? Tôi cũng chẳng biết nữa, chỉ biết rằng, lúc này, tôi thực sự rất muốn được ôm em vào lòng...

- Anh vẫn nâng niu, gìn giữ món quà Valentine em đã tặng anh hồi còn yêu nhau đấy! Mỗi lúc buồn, tuyệt vọng và nhớ em không chịu nổi, anh lại mang nó ra ngắm nghía, hít hà, để cho những xót xa trong lòng nguôi dịu, để cảm thấy như em vẫn còn gần bên anh...

- Món quà ấy là gì nhỉ? Em quên mất rồi!

- Quần sịp! Hai cái!

- À ừ! Nhớ rồi! Màu vàng phải không anh?

- Lúc đầu là màu vàng, nhưng anh bắt em mang đổi thành màu xanh nõn chuối, vì anh mệnh thủy, chỉ hợp với màu xanh hoặc trắng thôi! Anh còn nhớ cả những lần em khóc nhe vì ăn kem ốc quế cắn vào tay, đến nỗi về sau, mỗi lần ăn, em phải lấy cái dĩa cắm vào rồi cầm dĩa đó ăn chứ không dám cầm trực tiếp vào kem nữa. Rồi cả sở thích ăn dưa chuột lạ lùng của em nữa, em không thích chẻ miếng ra mà cứ để cả quả cho vào mồm, cũng không chịu nhai ngay mà thích ngậm rất lâu, thò ra thụt vào cho đến khi nào nhựa trắng từ cuống quả dưa trào ra thì mới chịu ăn...

Nghe tôi gọi lại những kỷ niệm, nàng có vẻ rất xúc động. Tôi nghe rõ hơn tiếng sụt sùi, và cả những giọt lệ trực trào ra từ hai khóe mắt long lanh...

- Anh vẫn yêu em nhiều vậy sao?

- Ừ, nhiều lắm! Anh muốn được một lần cùng em quay lại Đồ Sơn, nơi lần đầu tiên chúng mình gặp gỡ, nơi ta đã có những phút giây đắm say! Em có muốn đi cùng anh không?

- Nhưng em giờ là gái đã có chồng rồi, và chồng em cũng ghen kinh lắm! Anh không sợ sao?

- Sợ gì chứ? Anh chả sợ gì hết! Chỉ cần được ở bên em, anh chấp nhận thị phi, đàm tiếu của dư luận, chấp nhận mọi gian khổ, hiểm nguy!

Bỗng có tiếng nhốn nháo, hỗn loạn bên ngoài quán khiến cuộc trò chuyện của tôi và nàng bị cắt ngang. Chúng tôi cùng tất cả khách trong quán đồng loạt chạy ra ngoài nghiêng ngó. Có đánh nhau rồi! Một thằng đàn ông to như con khủng long, lực lưỡng, đầu trụi lủi, da đen thui, đang túm cổ anh bảo vệ của quán đấm đá túi bụi, giật gổi liên hồi. Dù anh bảo vệ đã gục xuống, máu me bết be nhưng thằng đó thì không có dấu hiệu sẽ dừng lại, hăn vẫn như một con thú hoang, điên cuồng, gầm rú nhào tới như muốn ăn tươi nuốt sống con mồi. Nàng thấy vậy thì lập tức lao đến, níu tay gã đàn ông hung hăng đó lại, giọng van nài:

- Mình ơi, em xin mình, đừng đánh nữa, chết người đấy!

- Em bỏ ra, để anh đập chết thằng này!

- Trời ạ! Em đợi mãi không thấy anh vào, tưởng anh đi đâu, hóa ra anh ở ngoài này đánh người! Nhưng người ta làm gì mà anh lại đánh người ta?

- Em không biết thôi, lúc em đi qua, mồm nó há hốc, mắt nó sáng lên, nhìn chăm chặp vào mông em, rồi nó cười hềnh hếch, khen mông ngon thế! Như vậy có đáng bị đánh không? Dám nhìn mông vợ tao à?

Đệt! Tự nhiên, tôi thấy chân tay rùng rờ! Hóa ra, cái thằng khủng long hung hãn này là chồng nàng sao?

Tối hôm ấy, tôi nhận được tin nhắn của nàng, giọng đầy giận hờn, trách móc:

- Sáng nay anh đi đâu vậy? Lúc can ngăn chồng em xong, quay ra thì anh đã biến mất rồi! Đi đâu mà không nói với em một lời? Còn vụ cùng em quay lại Đồ Sơn, nơi lần đầu ta gặp gỡ và có những phút giây đắm say thì anh tính sao?

- Thôi em ạ! Anh nghĩ, chuyện tình yêu của chúng mình hãy để nó ngủ yên, hãy xem nó như một kỷ niệm đẹp! Giờ em đã có chồng, đừng để chút cảm xúc nhất thời làm tổn hại đến hạnh phúc một đời. Như thế không nên đâu! Thật đấy!

~~~~~***~~~~~

ĐÁNH GHEN

Tôi sợ nhất là môn Triết, đó là môn khiến tôi phát khiếp! Cũng vì sợ quá nên tôi thi lại mấy lần không qua, và giờ đang phải học lại. Đời tôi phải đối mặt với nhiều nỗi sợ hãi lắm, nhưng hầu như những nỗi sợ ấy tôi đều đủ dũng khí vượt qua được.

Ví dụ như lần đầu rình mò nhìn trộm chị hàng xóm tắm phía sau nhà chẳng hạn. Sợ lắm chứ! Người run lẩy bẩy, trời thì tối, tôi phải nấp vào cái bụi cỏ um tùm, hôi thối, , nhờ có ai phát hiện, hoặc nhờ đâu có con rắn độc nó lao ra ngoạm một phát là toi! Ấy vậy mà cuối cùng tôi vẫn dũng cảm vượt qua nỗi sợ hãi ấy để theo dõi trọn vẹn buổi tắm của chị, bắt đầu từ lúc chị rục rịch múc nước, xách nước, trút xiêm y, cho tới khi chị lau người, mặc quần áo xong xuôi, rồi đợi chị vò hết mấy cái quần áo bẩn vừa thay ra, tôi mới an lòng mà trở về nhà.

Thế nhưng mấy cái môn học, đặc biệt là môn Triết, thì tôi ngày càng sợ và không sao vượt qua được, nên đành học lại. Vì là học lại nên tôi phải xuống học cùng với mấy em khóa dưới. Hôm đầu thấy tôi vào, nhìn cũng chừng chạc, cao ráo, bảnh bao, chúng nó tưởng là thầy giáo, đồng loạt đứng dậy chào. Mấy đứa con gái còn ồ lên: "Ôi, thầy trẻ và đẹp zai zã man!". Tôi

không thèm nói gì, giữ vẻ mặt lạnh lùng, đi thẳng một mạch xuống ghế cuối. Để rồi khi biết tôi chỉ là một thằng học lại, chúng nó hệt hăng ra mặt. Thái độ chúng nó thay đổi rất nhanh, từ thần tượng, ngưỡng mộ chuyển thành coi thường và phẫn nộ.

Mặc kệ, tôi vẫn ngáp dài, gục xuống bàn tìm giấc ngủ. Cuốn giáo trình triết học trở thành cái gối êm ái, nâng tôi vào giấc ngủ khoan khoái. Thế nhưng, tiếng lão thầy giáo giảng oang oang bên tai, phát ra từ mấy cái loa treo vắt vẻo trên tường khiến tôi giật mình liên tục. Bực mình nhất là tôi nghe nhưng không hiểu lão ấy đang nói gì, dù rằng lão đang dùng tiếng Việt. Tôi bỗng thèm một chiếc giường trong một căn phòng yên tĩnh, có điều hòa, nằm bên một em trắng trẻo, nuột nà, để được em đấm bóp, mát-xa, rồi bát ngát, bao la... Mới nghĩ tới đó thôi, tôi đã thấy trong người bứt rứt, xốn xang kỳ lạ. Tôi móc điện thoại ra, nhắn tin hỏi hỏi:

- Em à! Chồng em đi công tác hay đang ở nhà?

- Chồng em đi công tác từ hôm thứ ba!

- Vậy à! Tự nhiên, anh thấy nhớ em quá! Muốn được nắm bàn tay em ngọc ngà, được vuốt vuốt tóc dài óng ả, mượt mà, được say đắm, mơ màng bởi nụ cười em rạng rỡ như hoa. Lát anh tới đón nha?

- Em đang có kinh!

- Ờ, vậy thôi, để khi khác!

Tôi chán nản gục xuống bàn, những háo hức vừa mới đó còn dâng tràn mà giờ đã tức tốc tiêu tan. Lúc này mà có gấu lô đi chơi thì sướng phải biết! Làm thằng đàn ông không có gấu, thật buồn làm sao!

Tôi có ông anh họ đang kinh doanh nhà nghỉ. Vì không muốn tôi phải thuê nhà tốn kém, rồi ăn uống khổ sở nên ông ấy bảo tôi về chỗ nhà nghỉ của ông ấy ở rồi làm lễ tân luôn. Tôi thấy thế cũng tốt, vừa không mất tiền

ăn ở, lại vừa có thêm thu nhập, công việc cũng nhàn hạ. Có đứa sinh viên xa nhà nào mà được may mắn như tôi đâu? Vậy là ngoài giờ học, tôi lại chăm chỉ hoàn thành tốt nhiệm vụ của một nhân viên lễ tân nhà nghỉ.

Với vẻ ngoài bảnh bao, cộng với cái hầu bao lúc nào cũng rủng rỉnh nhờ làm thêm, tôi không khó để tán tỉnh và lấy được cảm tình của một em gái khá xinh và thông minh. Quy trình cửa cẩm diễn ra tốt đẹp, bình thường, chỉ chờ ngày đẹp zời để trao lời yêu thương. Thế nhưng một hôm, nàng nói muốn đến thăm nơi ăn chốn ở của tôi. Tất nhiên là tôi chiều ý nàng, bởi đã thật lòng yêu nhau thì việc gì phải giấu giếm? Tôi tức tốc phi xe qua đón nàng đến chỗ tôi. Thế nhưng, vừa mới về đến cửa, chưa kịp dừng xe, chưa kịp mời nàng vào thì "Bốp! Bốp!", nàng giáng cho tôi hai cái tát, miệng nói như quát:

- Đồ khốn nạn! Anh nghĩ tôi là loại đàn bà nào mà chưa gì đã đưa tôi vào đây? Nhìn mặt anh thì tưởng hiền lành, ai ngờ lại là thằng mất dạy!

Thế rồi nàng ùng ùng bỏ chạy, tôi gọi cũng không thèm quay lại, cũng chẳng thèm nghe tôi giải thích một lời nào. Từ đó, nàng xem tôi như người không quen biết. Chuyện đã qua lâu rồi mà giờ nghĩ lại, tim tôi vẫn quặn lên từng hồi, nghẹn ngào, da diết!

Sáng nay đang học cái môn Triết khủng khiếp thì thầy giáo đột ngột cho nghỉ hai tiết, thầy bảo rằng phải về gấp vì mẹ vợ thầy bị hạ đường huyết, đang cấp cứu ở bệnh viện Nội Tiết, chưa biết sống hay chết. Chỉ mới nghe thấy thế, cả lớp đã reo hò, vui mừng khôn xiết:

- Hoan hô! Hoan hô!

Cái lũ học sinh mất dạy! Mẹ vợ thầy sắp chết mà chúng nó hoan hô! - Tôi chửi thầm, nhưng thực sự cũng thấy một nỗi sung sướng dâng lên trong lòng.

Được nghỉ sớm thích thật, nhưng tôi cũng chẳng biết đi đâu, vì tôi không có gấu, lại về thay ca cho ông anh vậy. Buổi sáng nên khách vào nhà nghỉ cũng ít, tôi toàn ngồi chơi, lướt web là chính. Có làm việc ở cái nhà nghỉ này tôi mới thấy được đầy đủ những hi vọng ái ố, những thay đổi đến ngõ ngàng của cùng một con người ở thời điểm trước và sau khi vào nhà nghỉ. Cũng là hai con người ấy, lúc vào thì xoắn lấy nhau cuống quýt, rối rít, chạy cầu thang rầm rập, hồi hả lên phòng, như sợ rằng chậm một tí nữa thì tất cả sẽ vãi hết ra. Ấy vậy nhưng khi xuống thì uể oải, rệu rã, toát mồ hôi, giống như vừa trải qua một hành trình đầy gian lao, vất vả.

Nói về sự thay đổi trước và sau khi vào nhà nghỉ thì tôi không thể quên được lần ấy. Đó là một chàng trai có bề ngoài khá từng trải, đi cùng một con bé học sinh cấp hai còn rất ngây thơ, non dại. Tôi chắc chắn là con bé này mới đi nhà nghỉ lần đầu, bởi vẻ ngại ngùng, rụt rè của nó. Thậm chí con bé ấy còn nằng nặc đòi về, không chịu lên phòng, khiến anh chàng đi cùng phải năn nỉ, i ôi:

- Lên một tí thôi mà, anh đau bụng quá! Lên năm tí cho bớt đau rồi về! Nhé!

Và sau một hồi giằng co, anh chàng ấy cũng lôi được con bé lên phòng. Lúc thanh toán trả phòng, trông anh chàng có vẻ kiệt sức và khá mệt mỏi, trong khi con bé ấy thì lại tươi tỉnh, thỏa thuê, liên tục cười tùm tùm, rồi nhìn tôi phàn nàn:

- Phòng ở đây đẹp, nhưng giường hơi bé, xoay ngang xoay ngửa chỉ sợ lăn xuống đất. Lần sau cho bọn em cái phòng nào có giường to hơn, anh nhé!

Rồi một lần khác, mới sáng sớm đã thấy một em gái khóc tu tu, chạy xồng xộc từ trên phòng xuống, cùng lúc đó là một anh cũng hộc tốc chạy theo, níu tay xin xỏ, giải thích:

- Anh xin lỗi! Anh không cố ý! Em hiểu lầm anh rồi!

- Anh bỏ tay tôi ra, anh đã xem thường tôi, xúc phạm tôi, giờ anh còn bảo là hiểu lầm sao?

Nói rồi, cô gái vùng vẫy, chạy thẳng ra ngoài, bỏ lại anh chàng tội nghiệp đứng đó thẫn thờ. Lát sau, anh ta thất thểu lại chỗ tôi thanh toán tiền phòng. Tôi liền hỏi thăm bằng giọng cảm thông:

- Anh làm gì xúc phạm cô ấy để cô ấy giận dữ vậy? Với đàn bà thì phải dịu dàng, nhẹ nhàng, không phũ phàng, vội vàng được đâu!

- Tôi nào dám vội vàng! Đêm qua, là lần đầu tiên hai đứa chúng tôi hẹn hò!

- Đệt, lần đầu tiên hẹn hò mà ông đã đưa con nhà người ta vào nhà nghỉ? Vậy mà còn bảo là không vội vàng?

- Tại có uống chút rượu nên mới liều vậy. Nhưng mà tôi thề là tôi chưa làm gì cả? Đêm qua chỉ nằm ôm nhau, rồi tôi mệt quá ngủ thiếp đi. Sáng nay dậy thì hết hơi rượu rồi, tôi lại càng không dám làm bậy! Tôi chỉ nhẹ nhàng gọi cô ấy dậy để về cho sớm kéo bố mẹ mong. Ấy vậy mà cô ấy khóc tu tu, rồi bảo là tôi coi thường, xúc phạm cô ấy!

- Cô ấy nói ông vậy là đúng quá rồi, còn oan nổi gì?! Giả sử ông là con gái, ông theo một thằng đàn ông vào nhà nghỉ để rồi cả đêm nó nằm ngủ khì, không thèm làm gì ông, rồi sáng ra nó gọi ông dậy sớm bắt ông về, liệu ông có giận dữ, có thấy mình bị xúc phạm?

- Ừ, đúng thật! Vậy giờ tôi phải làm sao?

- Ông đuổi theo cô ấy ngay, cố gắng năn nỉ, làm lành, rồi tối nay đưa cô ấy quay lại đây chuộc lỗi, trả lại danh dự và nhân phẩm cho cô ấy! Đi nhanh lên!

Đấy, nói thế để thấy, ở cái nhà nghỉ này, nó nhiều cái sự lạ lắm! Lúc nào có thời gian rảnh tôi sẽ kể tiếp cho các bạn nghe, chứ giờ thì không được rồi, vì hình như có khách. Đúng vậy! Một đôi đi Vespa, cười tươi như hoa phóng vụt vào. Như thường lệ, tôi hăm hờ, toan cất giọng mời chào. Thế nhưng, chưa kịp há mồm thì tôi đã ngớ người ra. Ồ kìa! Thầy giáo, là thầy giáo Triết học của tôi! Có vẻ như thầy cũng đã nhận ra tôi, nên không tránh khỏi vẻ ngại ngùng...

- Ồ! Sao thầy lại vào đây? Em tưởng thầy cho cả lớp nghỉ để đi thăm mẹ vợ bị hạ đường huyết, cấp cứu ở bệnh viện Nội tiết, chưa biết sống hay chết? Chẳng lẽ đây là mẹ vợ thầy?

- Suyt! Bé mồm thôi, cứ oang oang lên! Mẹ vợ thầy ổn rồi! Giữ kín chuyện này nhé! Đừng cho cả lớp biết! Từ nay, giờ Triết của thầy, em thích thì đến lớp, không thích thì có thể ở nhà ngủ, cuối năm, thầy vẫn cho em đỗ! Ok?

- Thầy nói thật chứ?

- Thật! Thầy mà nói phét thì ra đường xe buýt đâm nát bét!

- Thầy nhớ đấy! Mời thầy lên phòng!

Ngon rồi! Thế là coi như tôi đã thoát khỏi cái môn Triết đáng sợ ấy! Trước đây, tôi vẫn luôn cảm ơn công việc này vì nó đã mang lại cho tôi nơi ăn, chốn ở, cả tiền tiêu rủng rỉnh, thì giờ, tôi phải cảm ơn nó gấp bội, bởi nó đã giúp tôi vượt qua những khó khăn trong học tập. Thật là một công việc tuyệt vời!

Đang lâng lâng tận hưởng niềm vui ngọt ngào, bất chợt, lại một chiếc xe khác từ ngoài phóng vào. Ba thằng to như Phạm Văn Mách, nhìn rất oách, ngồi trên một chiếc SH, vẻ mặt ai nấy đều khá gay gắt. Như thường lệ, tôi lại đơn đả mời chào:

- Ba anh three-some hả?

Tôi chưa dứt lời thì một thằng trong bọn đã gằn giọng:

- Chủ cái xe Vespa này ở phòng bao nhiêu?

Không ổn rồi, vậy là bọn này đến đánh ghen chứ éo phải đến thuê phòng. Mà cái Vespa đó là của thầy Triết học. Tức là bọn này chuẩn bị đập thầy mình sao? Không được, dù chết mình cũng phải bảo vệ thầy!

- ĐKM mày, tao hỏi mày không trả lời à? Mày có tin tao đâm vỡ mồm mày không? Nói mau! Thằng đi Vespa ở phòng nào?

- Bình tĩnh anh ơi, đừng nóng, để em dẫn anh lên tận phòng!

Vậy là tôi lò dò đi trước, ba thằng đó hùng hổ theo sau. "Cộc! Cộc! Cộc!", cánh cửa phòng hé mở, thầy Triết của tôi, sẽ ở trong trạng thái khóa thân nếu như không có cái quần sịp, từ trong lấp ló, nghiêng ngó, giọng cau có:

- Ai đấy?

- Em đây mà thầy!

- Gọi CLGT? Đang gay cần!

- Dạ, thầy có khách tới chơi ạ!

Dứt lời, tôi khẽ lách người cho ba anh hổ báo đó ập vào, còn tôi thì đóng chặt cửa lại, đứng ngoài hành lang, không dám vào, hay nói đúng hơn, tôi không dám chứng kiến những điều hãi hùng sắp xảy ra. Không biết bên trong diễn biến thế nào, nhưng ở bên ngoài tôi chỉ nghe thấy tiếng "Bụp! Bụp! Hự Hự", rồi tiếng la hét, gào thét, khóc lóc âm ỉ. Khoảng 10 phút sau, ba anh đó mở cửa đi ra cùng với một cô gái, vậy còn thầy của tôi đâu? Tôi lập tức ập vào: trên nền nhà, thầy của tôi đang nằm bẹp dí, rúm rỏ,

nhấn nhó, khắp mặt mũi, chân tay đầy những vết rách, thâm tím, bầm dập, máu rỉ ra âm thầm. Lúc này thì đến cái quần sịp trên người thầy cũng không còn nữa, bởi bọn chúng đã giựt ra, bằm vằm tất cả...

- Trời ơi! Bọn khốn nạn! Chúng nó đánh thầy của con đến nông nỗi này ư? Con đứng ngay ngoài cửa, sao thầy không gọi con vào ứng cứu?

- Lấy...lấy cho mượn...cái quần! - Thầy gắng sức thều thào, giống như người hấp hối.

- Quần làm gì hả thầy?

- Để mặc...

- Biết rồi, nhưng mặc làm gì?

- Để về nhà...chuẩn bị đi dạy, chiều nay có...có hai tiết đầu!

- Thầy cho con nghỉ hai tiết chiều nay được không thầy?

- Tùy mày, thích thì đến, không thích thì cứ ở nhà mà ngủ! Vì đảng nào cuối năm tao cũng sẽ không cho mày đố! Chừng nào tao còn là thầy của mày thì chừng đó mày còn phải học lại con ạ! Thằng khốn nạn!

~~~~~***~~~~~

CÔ LANG TRINH

Là một người đàn bà, nhưng tôi nhiệt liệt phản đối việc giữ gìn trinh tiết cho đêm tân hôn. Đó là một quan niệm, một lối tư duy thật cổ hủ, đi ngược lại với tâm tư, nguyện vọng và khát khao của những người đang yêu, đặc biệt, nó khiến cho người phụ nữ Việt Nam ta thiệt thòi nhiều lắm so với các chị em phương Tây.

Người phụ nữ đẹp nhất và sung mãn nhất là ở quãng nào? Xin thưa, là từ 16 cho đến 46 tuổi! Phụ nữ bên Tây, họ thường được tận hưởng một cách trọn vẹn ba chục năm của quãng đời thanh xuân ấy, không lãng phí một phút nào, thậm chí nhiều người còn tận hưởng sớm hơn (cái này gọi là ăn non). Còn ở Việt Nam thì sao? Thì phải đợi! Đợi đến khi lấy chồng, đến đêm tân hôn mới được ăn, dù cho trước đó dải đã nhỏ ướm cả khăn, dầm cả chần. Nếu cứ theo quan niệm và tư duy ấy, với những cô may mắn lấy được chồng sớm thì không sao, nhưng còn các cô muộn màng, lận đận về chuyện chồng con, chẳng lẽ cứ phải đợi sao? Đợi đến bao giờ? Nhiều chị mãi đến khi 35 tuổi mới lấy được chồng, chưa kịp vẫy vùng, thỏa thuê, chưa được chán chê với xúc cảm ái tình, ngoảnh đi ngoảnh lại đã mãn kinh mất rồi!

Đó là một sự lãng phí vô cùng lớn nguồn tài nguyên của quốc gia. Nó giống nhưng những bông hoa, khi đương thời xuân sắc, đương lúc nhựa sống căng đầy nhất thì lại bị buộc chặt bằng giấy báo, quấn chặt bằng dây cao su, bảo quản trong ngăn lạnh, đợi đúng ngày mừng một, ngày rằm mới được mang ra bán. Đến lúc đó, hẵn là những cánh hoa đã đôi phần nhợt nhạt, chút ít héo hon, và chỉ một hai ngày sau đấy, những cánh hoa đã bắt đầu rệu rã, tươi tắn, gầy mòn, dù là chúng được cắm vào một cái lọ to, nước non tràn trề.

Và quan trọng hơn tất cả, việc giữ gìn trinh tiết cho đêm tân hôn khiến cho cuộc hôn nhân của người phụ nữ giống như một canh bạc. Bởi chỉ sau đêm tân hôn, bạn mới có thể biết được rằng liệu người chồng mà bạn vừa lấy có phải là một người đàn ông hay không?! Nếu lấy một người không phải là đàn ông làm chồng, tức là bạn đã thua tất tay trong canh bạc của cuộc đời mình.

Bạn mua cái xe máy, bạn cũng phải chạy thử, phải kiểm tra máy móc xem thế nào rồi mới quyết định trả tiền. Nhờ đâu mua về khởi động mãi không được thì sao? Thế thì tại sao khi lấy chồng, là một việc quan trọng nhất của đời người con gái, bạn lại không được kiểm tra và chạy thử? Cái

xe máy khởi động không nổ, bạn có thể mang ra cửa hàng trả lại, đổi cái khác, nhưng nếu chồng bạn khởi động không nổ, bạn trả lại ai và đổi ở đâu?

Thật buồn thay, cái đen đui, cái xui xẻo ấy lại vận đúng vào tôi. Chồng tôi nhìn bề ngoài thì khá ổn, cao to, đẹp zai, lông chân dài và cong. Nhưng suốt thời gian yêu nhau, anh ấy chỉ dừng lại ở những cái hôn ngọt ngào. Nhiều khi, tôi thấy trong người nôn nao, cồn cào, cảm xúc dâng trào và chủ động mời chào, nhưng anh thì chỉ ngượng ngùng rút tay tôi ra, cài cúc vào, rồi ghé tai tôi thì thào: "Thôi nào! Để đến đêm tân hôn. Anh muốn chúng mình cùng giữ gìn cho nhau".

Tôi lúc ấy thì giận dữ và dẫn dục ghê lắm, nhưng sau khi những cồn cào trong người đã bớt dâng trào thì tôi cũng thấy nguôi ngoai phần nào: "Thôi, thế cũng được. Anh ấy là người đàn ông đứng đắn, không dễ buông thả, sau này, chắc sẽ chung thủy với mình, không bị mấy đứa đàn bà mất nết bên ngoài lôi kéo, cám dỗ".

Ấy vậy nhưng sau khi kết hôn thì anh ấy không còn trốn tránh được nữa, và cái sự thật đau lòng ấy đã bị phơi bày. Thực ra, không hẳn là chồng tôi liệt dương, nhưng anh hơi yếu! Bạn tưởng tượng nhé: một chiếc xe Wave Tàu bị vứt không mấy tháng trời trong hầm nhà để xe ẩm ướt, bụi phủ lên một lớp dày đặc, thì khi bạn muốn sử dụng, bạn sẽ phải khởi động rất lâu. Bạn liên tục nhấn công tắc khởi động, nhưng đáp lại chỉ là những tiếng kêu khèng khèc, khùng khục nghe rất mệt nhọc, khổ sở, và chúng sẽ lập tức lịm đi khi bạn buông tay. Đó, chồng tôi cũng như thế đó!

Cũng vì nghĩ chồng mình giống như cái xe Wave Tàu để lâu, nên suốt đêm tân hôn, và rờn rã mấy ngày sau đó, hai vợ chồng tôi không đi đâu hết, không tuần trăng mật, chỉ ở nhà đóng cửa để giúp chồng khởi động. Có lần, chồng tôi nổ máy được rồi, tiếng nổ giòn lắm, tôi mừng như bắt được vàng, chỉ chực nhảy lên, vào số, vít ga là phóng thôi. Thế nhưng, vừa mới ngồi lên yên xe, chưa kịp vào số thì đã nghe "khục...khục", cái xe giật giật,

tiếng nổ nhỏ dần rồi tắt lịm. Nhiệm vụ thì gian nan mà sức người thì có hạn. Tôi tuyệt vọng đạp cái xe lăn lông lốc rồi ôm mặt khóc, mặc dù trong thâm tâm tôi biết là chồng tôi cũng rất muốn nổ, thậm chí muốn nổ to nữa là khác, nhưng thực sự lúc ấy tôi tui thân vô cùng, nước mắt cứ ứa ra mà không tài nào ngăn lại được.

Người ta vay tiền để làm ăn, để mua nhà, mua xe, còn tôi, chua xót thay, lại vay tiền để chữa bệnh yếu sinh lý cho chồng. Giá như ngày xưa yêu nhau, tôi mạnh dạn hơn, quyết liệt hơn, dùng mọi thủ đoạn để chiếm đoạt được anh, để kiểm tra máy móc trước khi quyết định lấy anh làm chồng, thì giờ tôi đã không khổ sở như vậy! Nhưng thôi, đâm lao thì phải theo lao, chứ không thì biết làm sao bây giờ?

Chồng tôi uể oải bưng bát thuốc trên tay, từ từ đưa lên miệng rồi nhắm mắt uống một cách đầy khó nhọc. Uống xong, lão vút "phịch" cái bát xuống đất, giọng chán nản:

- Xong đợt thuốc này thì thôi, em đừng lấy thêm nữa nhé! Tốn kém bao nhiêu tiền của mà có ngộ nguậy được tí nào đâu!

- Không được! Dù có phải bán hết nhà cửa, phải ra gằm cầu ở, em vẫn phải thuốc men chữa chạy cho nó hoạt động bằng được thì mới thôi! Không có nó, cuộc đời em không còn ý nghĩa gì nữa! Còn nước còn tát anh ạ!

- Nước thì còn, nhưng cái máy bơm nó không hoạt động!

- Thế mới phải chữa! Mà hồi sáng, vừa có người mách với em là ở làng bên, có cô lang Trinh chữa cái bệnh này rất giỏi, nhiều người bị như anh được cô ấy chữa khỏi lắm rồi đấy! Hôm nào, mình qua đó nhờ cô ấy khám thử, anh nhé?!

- Thôi! Lần nào nghe ai mách rồi cũng kéo nhau đi, tốn bạc triệu, nhưng cuối cùng, có ăn thua gì!

- Nhưng cô lang Trinh này được nhiều người khen lắm! Tuy còn rất trẻ, mới 18 tuổi nhưng đã có kinh nghiệm hơn 10 năm trong nghề, lại chữa bệnh không dùng máy móc, không dùng thuốc, chỉ dùng tay kết hợp với xoa bóp!

- Thật à? Vậy chiều nay mình đi luôn thôi em!

Quả đúng như lời đồn, nhà cô lang Trinh lúc nào cũng chật cứng người đến khám bệnh, ngồi đợi thành hàng dài dọc hành lang. Đến lượt ai thì cô lang Trinh sẽ ra gọi tên người đó vào phòng khám. Dù là đàn bà, nhưng khi nhìn thấy cô lang Trinh, tôi cũng không khỏi sửng sốt và thảng thốt, bởi cô ấy còn quá trẻ và quá đẹp: làn da trắng hồng, mịn màng, vòng một đầy đặn, nở nang, giọng nói ngọt lịm, dịu dàng, toàn thân cô tỏa ra một sự quyến rũ, một sức sống căng tràn. Tôi tin chắc rằng, nhiều bệnh nhân ngồi đây, chưa cần phải khám xét gì, chỉ cần nhìn thấy cô lang Trinh thôi thì bệnh cũng đã tự khỏi rồi.

Vợ chồng tôi ngồi đợi khá lâu mà chưa tới lượt, tôi cũng thấy sốt ruột, còn chồng tôi tí tí lại thở dài thườn thượt. Để giết thời gian, tôi quay sang bắt chuyện với một anh ngồi kế bên, trông mặt khá hiền:

- Anh bị liệt dương hả?

- Dạ vâng ạ!

- Bị lâu chưa?

- Từ lúc dậy thì chị ạ!

- Sao liệt sớm thế?

- Cũng không biết nữa! Đợt ấy được mấy thằng bạn ở lớp dạy cho cách quay tay, thấy hay hay nên tối hôm đó về nhà đóng cửa thực hành ngay, quay được khoảng 13 lần thì đến sáng hôm sau không quay được nữa,

liệt luôn! Ấy vậy mà cô lang Trinh vẫn chữa khỏi được đấy! Giờ thì ngon rồi!

- Ngon rồi sao vẫn phải đến khám?

- Chị chưa biết thôi, bệnh nhân nào vào khám, cô lang Trinh cũng bắt cởi hết quần áo ra, rồi thực hiện hết các bài nắn bóp, mát-xa, và tập trung chủ yếu vào bộ phận bị bệnh, nên dễ gây nghiện lắm! Tôi cam đoan trong số các anh đang ngồi đây, có tới 90% là đã khỏi bệnh, hoặc chẳng có bệnh gì, nhưng vẫn cứ chen vào xếp hàng để được khám. Bởi chi phí mỗi lần khám rất rẻ, có khi chỉ bằng một nửa của mấy quán mát-xa đèn mờ lụp xụp ngoài kia, tội gì mà không khám!

Phù! Cuối cùng thì cũng tới lượt chồng tôi! Lúc bước vào phòng, tôi thấy lão run run, vẻ mặt đầy hoang mang, lo lắng, nhưng lát sau bước ra, lão ấy đã trở thành một con người hoàn toàn khác: tự tin, thoải mái, và cái mặt đầy vẻ khoan khoái. Lão bảo rằng cô lang Trinh khám xong có đưa cho lão một bịch thuốc cùng một lá bùa và dặn rằng phải uống thuốc trước khi hành sự khoảng nửa tiếng, còn lá bùa thì chỉ khi chuẩn bị hành sự mới được phép mở ra, nếu mở ra sớm quá, bùa thiêng sẽ mất linh nghiệm.

Tôi nghe xong cũng nửa tin nửa ngờ, bởi có phảng phất chút gì đó hơi hoang đường, bí hiểm. Uống thuốc thì đã đành, nhưng cái lá bùa, tôi cũng chưa biết liệu nó có thực sự mang đến phép màu? Nhưng không sao, cô lang Trinh đã dặn thế thì cũng phải nghe theo thôi. Tối hôm đó về, vợ chồng tôi lập tức thực hiện theo đúng quy trình mà cô Trinh đã hướng dẫn. Và thật kỳ diệu, mọi việc diễn ra còn hơn cả mong đợi của tôi. Lần đầu tiên tôi được hưởng trọn vẹn thứ hạnh phúc, thứ cảm xúc mà lẽ ra tôi phải được hưởng từ lâu lắm rồi. Trong giờ nghỉ giải lao giữa hiệp, chồng tôi ôm tôi vào lòng, giọng thì thào, đầy tự hào:

- Em thấy anh thế nào? Từ nay, còn dám chê anh nữa không?!

Tôi không nói gì, chỉ tùm tùm cười, rồi rúc rúc đầu vào ngực chồng đầy mãn nguyện. Quả thực, anh làm tôi hoàn toàn hài lòng. Chỉ có một điều tôi hơi băn khoăn là tại sao trong lúc làm chuyện đó, anh không nhìn vào tôi mà cứ nhìn chăm chú vào cái lá bùa? Trên đó viết gì mà lại có phép màu tuyệt diệu như thế? Hơn nữa, chồng tôi lại có vẻ muốn giấu, không muốn cho tôi xem lá bùa, khiến tôi càng thêm tò mò.

Lợi dụng lúc chồng vào nhà vệ sinh, tôi lục tìm được cái bùa mà lão giấu ở dưới gối, và rồi tôi sửng người, tay chân rụng rời, bởi trên cái bùa chẳng có chữ gì cả, chỉ có một bức ảnh chụp cô lang Trinh khóa thân đang nằm ngửa há hê với khuôn mặt đê mê, hai chân dạn ra hình chữ V. Ra là vậy, làm tình với tôi mà chồng tôi phải nhìn vào ảnh cô lang Trinh để lấy cảm hứng sao? Vậy thì cái thuốc mà cô Trinh cho lão uống là gì? Liệu có phải là một thứ ma túy để tăng ảo giác, để cho trí tưởng tượng của lão được bay cao, bay xa? Tôi điên tiết vò nát cái ảnh của cô lang Trinh, rồi lấy một cái ảnh khác của tôi gắn vào lá bùa ấy. Tôi thực sự không muốn trong cái lúc vợ chồng gần gũi thiêng liêng ấy, chồng tôi lại nghĩ đến một người đàn bà khác.

Lão chồng tôi chui ra từ nhà vệ sinh rồi nhảy tót lên giường, không hề biết gì về việc bức ảnh trong lá bùa đã bị đánh tráo. Lão lại uống thêm thuốc để chuẩn bị cho hiệp hai, khí thế và hưng phấn lắm! Đương nhiên rồi! Bao nhiêu năm ủ rũ và bạc nhược, nay mới có dịp ngóc lên được, ai mà chả hào hứng?! Có vẻ như thuốc đã bắt đầu phát huy tác dụng, lão chồm lên và xoắn lấy tôi. Tôi cũng hưởng ứng nhiệt liệt, mắt nhắm hờ, lim dim đợi chờ công đoạn quan trọng nhất. Và rồi cũng giống như lần trước, lão sột soạt lôi cái bùa ở dưới gối lên...

- Á Á Á!!!!

Chồng tôi ré lên rồi nhào ra khỏi giường, cứ vậy trần truồng phi ra khỏi nhà, lao hút vào bóng đêm dày đặc. Tôi cũng lập tức đuổi theo nhưng không kịp, và không biết anh ấy chạy về hướng nào, chỉ nghe thấy tiếng

gào, tiếng thét đầy hoảng loạn, kinh hãi còn vọng mãi trong màn đêm hun hút, tịch liêu...

~~~~~***~~~~~

ĐỐI TÁC CHIẾN LƯỢC

Tôi có một đối tác người Châu Âu, đợt này, hắn ta sang Việt Nam khảo sát thị trường để cùng tôi hợp tác làm ăn. Để tỏ lòng mến khách, và cũng vì lần đầu tiên hắn sang, nên đích thân tôi phải ra tận sân bay đón.

Trên đường từ sân bay về khách sạn, hắn tỏ ra khá lạ lẫm và phần khích khi ngắm những dòng người xe đông đúc, chật chội của phố phường Hà Nội, những ngôi nhà đủ sắc màu, san sát nhau, nhô ra thụt vào, cả những em gái xinh tươi, non trẻ, mặc những bộ trang phục mát mẻ, khoe ngực trước, hở đùi sau, da trắng phau phau.

Lúc đi qua cổng một trường đại học, thấy rất nhiều các quán trà đá liên tiếp nhau, quán nào cũng có vài sinh viên ngồi lê la, túm năm chụm ba, cầm quyển sổ lên nghiên cứu, đăm chiêu, rồi một bà chị chăm chú ghi ghi, chép chép. Hắn ta lạ lẫm, quay sang hỏi tôi:

- Bà kia đang ghi gì vậy? Còn mấy bạn kia, đang đọc gì mà căng thẳng thế?

Câu hỏi của hắn làm tôi giật mình. Làm sao tôi dám nói là họ đang tính lô, đang ghi đề? Nói thế, sẽ làm mất đi ấn tượng tốt đẹp của hắn về Việt Nam, rồi hắn lại đổi ý, không muốn đầu tư làm ăn nữa thì toi!

- À, đợt này trời nóng, lại đang mùa thi, nên các bạn sinh viên tranh thủ mang sách ra ôn bài, học nhóm ấy mà!

- Thế còn người đàn bà đang ghi chép kia?

- Đó là cô giáo, cô đang giảng lại những chỗ mà học sinh chưa hiểu, hoặc chưa kịp giảng lúc ở trên lớp!

- Tao khâm phục sự hiếu học của sinh viên Việt Nam quá! Dưới thời tiết nắng nóng, bụi bặm như vậy mà chúng nó vẫn học tập miệt mài! Thật đáng ngưỡng mộ!

- Đúng vậy! Có lẽ vì thế nên tỉ lệ đỗ tốt nghiệp cấp 3 và đỗ đại học của Việt Nam chúng ta luôn cao nhất nhì thế giới! Hiện nay, nhà nước còn đang hạn chế việc thành lập các trường đại học mới vì sợ nhiều người đỗ quá! Với đà này, chỉ vài năm nữa thôi, Việt Nam chúng ta sẽ chính thức phổ cập đại học!

- Sang đây mới thấy, nền giáo dục của Châu Âu chúng ta đã tụt hậu so với Việt Nam một khoảng cách rất xa rồi! Hiện nay, chúng ta mới chỉ phổ cập mầm non thôi! Đợt này về, dứt khoát tao phải gửi hai thằng con tao sang Việt Nam du học!

Thế rồi, lúc đi qua đường Láng, là phố cầm đồ nổi tiếng nhất Hà Nội, thằng Tây đó lại tiếp tục thắc mắc:

- Cái phố này nhiều cửa hàng giống nhau thế? Khách cứ mang xe máy vào đó, rồi lại cầm tiền và đi bộ ra là sao?

- À, đây là dịch vụ gửi đồ! Khách sẽ gửi đồ ở đó, rồi lấy tiền, khi nào muốn lấy đồ thì lại quay lại!

- Lạ quá! Ở bên Tây, bọn tao muốn gửi đồ thì phải mất tiền, còn ở Việt Nam, vừa gửi được đồ, lại vừa có tiền, thật quá là hay! Thế nếu, tao muốn gửi luôn một món đồ ở đó, và không muốn quay lại lấy nữa thì có được không?

- Được chứ! Thậm chí, người ta còn trả cho mày nhiều tiền hơn!

- Tốt rồi! Lần sau sang Việt Nam, nhất định tao sẽ mang vợ theo rồi gửi luôn vào đó!

Được một lát, nó lại tiếp tục thắc mắc:

- Sao phố này nhiều nhà treo biển giống nhau thế? Cái biển đó nghĩa là gì vậy?

- Là nhà nghỉ đó mà!

- Nhà nghỉ dùng để làm gì?

- Nó cũng giống như khách sạn, nhưng nhỏ hơn, rẻ hơn, và chủ yếu phục vụ các đôi trai gái!

- Các đôi trai gái vào đó làm gì?

- Hỏi khó vãi! Để tìm những phút giây êm ái, thư thái, để tránh rét mùa đông, tránh nóng mùa hạ, tránh lá vàng mùa thu và tránh sương mù mùa xuân. Và quan trọng nhất là để tránh bố mẹ, tránh người quen, bạn bè, tránh vợ, tránh chồng. Hiểu chưa?

- Thế mấy đứa con gái mặc quần soóc, áo hai dây, dáng phây phây đang đi lại trong ấy làm gì vậy?

- À, chúng nó là nhân viên nhà nghỉ!

- Vậy tao đéo về khách sạn nữa đâu, tao muốn vào nhà nghỉ!

- Nhưng tao đặt khách sạn 5 sao cho mà rồi mà!

- 5 sao cũng hủ! Tao thích vào nhà nghỉ!

Thấy nó dứt khoát như thế, tôi cũng đành chiều, không muốn làm phật ý nó. Từ lúc thẳng Tây vào nhà nghỉ là nó tắt máy luôn, tôi không thể liên

lạc được với nó. Hai hôm sau đó cũng vậy, vẫn không thấy thông tin gì. Đến sáng ngày thứ 3 thì tôi thấy có cuộc gọi từ một số máy lạ. Tôi bắt máy, chưa kịp nói gì thì đã nghe giọng nó cuống quýt:

- Mà ơi, đến nhà nghỉ hôm trước cứu tao với!

- Sao vậy?

- Tao bị con cave nó lừa, lúc tao vào nhà tắm thì nó lấy hết hành lý, tiền bạc, điện thoại, quần áo của tao chạy mất luôn. Giờ tao chẳng còn đồng nào mà trả tiền phòng, bị chủ nhà nghỉ nó giữ lại, đây là điện thoại tao mượn đấy!

- Vậy còn cái vụ khảo sát thị trường, rồi hợp tác làm ăn, mà tính sao?

- Đậ má, giờ tao quần còn đéo có mà mặc, đầu tư CLGN? Đến cứu tao nhanh lên!

~~~~~***~~~~~

TUYỂN TẬP TRUYỆN TRÀO PHÚNG HAY NHẤT CỦA VÕ TÔNG ĐÁNH MÈO

Đình Long
www.dtv-ebook.com

Tổng Hợp Phần Xii

BẠN TÔI

Tôi không biết các bạn thế nào, nhưng tôi thì có rất nhiều bạn bè, và điều đó khiến tôi rất tự hào. Bạn của tôi đa dạng lắm, đủ mọi tầng lớp và lứa tuổi: từ những hotgirl chân dài đến nách, nhìn rất phong cách, cho tới các bác trung niên vui tính, hồn nhiên; từ những bạn sinh viên đói kém triền miên đến các đại gia lắm bạc nhiều ti

ền. Tóm lại là tôi rất nhiều bạn. Theo danh sách cập nhật mới nhất tính đến 5h chiều nay thì hiện tại số lượng bạn bè của tôi có chính xác là 6.969 người (không kể một số người đã bị tôi chặn vì suốt ngày gửi tin nhắn spam và quảng cáo).

Trong gần 7 nghìn bạn bè đó, tôi chỉ biết và trò chuyện với khoảng 3 người, còn lại thì tôi chưa từng nói chuyện, và cũng không biết họ là ai. Nhiều thằng để cái ảnh trên avatar xấu như ma, tóc tai lòa xòa, nhuộm xanh, nhuộm đỏ, nhuộm tím hoa cà, nhìn như lông gà. Rồi thỉnh thoảng lại có mấy em gái teen kute nhà giàu, đăng hình khoe mới mua được chú cún cực xinh. Dẫu vậy, tôi phải rất khó khăn mới tìm thấy chú cún bởi đập vào mắt tôi là bộ ngực của em ấy to uyển, chiếm hơn hai phần ba màn hình.

Đó là về mặt hình ảnh, còn về phần nội dung, tức là status ấy, cũng không dễ chịu hơn là mấy! Những status mang tính thông báo hoặc chia sẻ

tâm tư tình cảm thực sự và chính đáng thì không sao, đăng này, thường xuyên là những status cộc lốc và vô nghĩa, kiểu như: "Đói bụng quá!", "Buồn ỉa quá!"...

Đậu má, đói thì vào bếp lục cơm nguội mà ăn, ngồi đấy kêu thì hết đói chắc? Còn buồn ỉa thì vào toa-loét mà ỉa, ngồi đấy đợi nó vãi ra à? Có vẻ như nó buồn ỉa thật thì phải, vì lát sau lại thấy nó đăng một cái status khác: "Chán quá! Hết giấy vệ sinh rồi!".

Dẫu vậy, trong danh sách bạn bè của mình, tôi rất có cảm tình với một cô bé có nickname cực kỳ dễ thương: "Thỏ bông trụ hết lông". Cô bé này có bộ mặt rất hiền, toát lên vẻ thánh thiện, đăng ảnh cũng rất kín đáo, status rất ý nghĩa, tôi ưng lắm! Vậy là tôi chủ động nhắn tin làm quen, gọi chuyện. Nhắn một lần không thấy em ấy trả lời, tôi lại nhắn tiếp lần hai, lần ba, vẫn không thấy trả lời. Nhưng tôi không nản, bởi một người con gái như em, hẳn là rất nhiều anh vây quanh, tán tỉnh, em kiêu cũng là điều dễ hiểu.

Tôi vẫn kiên nhẫn tiếp tục nhắn và chờ đợi. Để rồi, sự chân thành và thiện chí của tôi đã được đền đáp. Tôi sướng đến phát điên khi trên news feed hiện lên thông báo: "Thỏ bông trụ hết lông đã nhắc đến bạn trong bình luận của cô ấy". Tay tôi cuống cuồng, tim tôi run rẩy, hồi hộp click chuột vào cái thông báo ấy: "Tin hót: KHUYẾN MÃI THẺ NẠP MẠNG VIETTEL. Mình đã thử và thành công. Hiện nay, một nhóm hacker đã... Cách làm chi tiết như sau..."

Tôi gục xuống bàn, thất vọng và chua chát! Tôi trao cả tấm lòng và sự chân thành, để rồi em trả lại tôi cái thứ lừa đảo này sao?

Rồi tới chiều qua, một em mặt xinh như hoa, nhưng lại đăng cái ảnh em ấy đang khóc sướt mướt, bò lê dưới nền nhà, ngực lòi ra phải đến hai phần ba kèm theo một đoạn status dài và vô cùng xúc động: "Mọi người ơi, ông nội mình bị ung thư dương vật giai đoạn cuối, nằm liệt dương hơn hai

năm qua. Mình vừa nghe tin nội đã đột ngột qua đời, nhưng vì ở xa không về kịp, chẳng biết làm gì hơn, chỉ biết chụp ảnh bót lên face. Mọi người hãy like status này để nó đạt 1000 like giúp ông nội mình hồi sinh, giúp dương vật ông nội mình khỏe lại như thuở mười tám, đôi mươi, các bạn nhé!"

Tôi đéo lilke, chỉ comment: "Ông nội mà có đứa cháu như mà thì tao nghĩ việc ông chết đi có khi lại là sự giải thoát cho ông đấy!"

Đù! Nếu like mà giúp hồi sinh người chết, mà giúp dương vật khỏe lại như thời trẻ trai thì đóng cmn cửa bệnh viện hết đi, rồi bác sĩ, y tá ra đường quét lá, làm nghề bơm vá, bán trà đá, rồi mấy bọn bán thuốc kích dục, thuốc yếu sinh lý cũng phá sản, đi hành khất, đi ăn xin cho đời nó thanh thản!

~~~~~***~~~~~

NHỮNG TẬP TỤC ĐẸP

Theo số liệu thống kê không chính xác của tổ chức FAP FAP - một tổ chức phi nhân đạo của Giao Hợp Quốc, thì ở Việt Nam hiện nay có khoảng 69 dân tộc anh em sinh sống. Mỗi dân tộc đều có những thói quen, những phong tục tập quán riêng biệt, rất hay, rất đẹp của mình. Và để tránh cho những nét đẹp ấy bị mai một, bị thất truyền

theo thời gian thì tổ chức FAP FAP đã có văn bản đề nghị Bộ Văn hóa, Thể dục và Du lịch phải có những chương trình, kế hoạch và chiến lược cụ thể hòng quảng bá, phổ biến rộng rãi những phong tục tập quán tốt đẹp ấy, làm sao để nhân dân thủ đô và nhân dân cả nước học tập và làm theo những tập tục đầy tính nhân văn, đượm tình dân tộc ấy.

Sau đây là một số tập tục chính có tên trong danh sách mà tổ chức FAP FAP đã trình lên Bộ để quảng bá và nhân rộng:

1. Tập tục thứ nhất: Tắm trường ở tuổi.

Đây là tập tục rất đẹp của phụ nữ dân tộc Thái. Cứ chiều chiều, các chị em phụ nữ Thái lại kéo nhau ra suối tắm trường. Dù mọi lứa tuổi, từ các cháu thiếu niên đến các em thiếu nữ, từ các chị thiếu phụ đến các cụ thiếu răng, tất cả đều tòng ngồng, tô hô giữa mây trời, núi rừng và non nước. Một cảnh tượng quá đẹp và có khả năng gây phấn khích hơn bất kì một clip trên mạng nào. Có lẽ, đó cũng là lý do mà những vùng có dân tộc Thái ở, dù vùng đó chẳng có cái danh lam thắng cảnh nào, thì lượng khách du lịch đến đó vẫn rất đông, và hầu hết khách đều là mấy thanh niên FA ở dưới xuôi, vì tình yêu với núi rừng mà không quản ngại gian lao, lặn lội lên tận bản làng xa xôi để thăm cho thỏa cái thú (tính).

Việc tổ chức FAP FAP yêu cầu Bộ Văn hóa Thể dục và Du lịch đưa tập tục này của người Thái về phổ biến rộng rãi tại Hà Nội cũng không phải là một ý kiến tồi. Thứ nhất, Hà Nội có khá nhiều sông, hồ, có thể kể tên ra đây như Hồ Gươm, Hồ Tây, Hồ Hài, Hồ Sài Đồng, rồi thì sông Hồng, sông Kim Ngưu, sông Tô Lịch. Cơ sở hạ tầng thuận lợi ấy sẽ là điều kiện lý tưởng để các chị em tắm táp. Thứ hai, nếu dạo quanh phố phường Hà Nội vào những ngày hè nóng nực này, bạn sẽ thấy những cô gái mặc mà như không mặc, quần soóc ngắn đến nỗi đo từ cạp quần đến gấu quần chưa được một gang tay, áo hai dây mỏng tang, áo yếm hở hang, chạy xe hiên ngang. Những bộ trang phục khoe thân đó mà họ còn dám mặc thì có lẽ việc tắm trường bên Hồ Tây cũng không phải là việc gì quá ghê gớm với họ.

Bạn hãy thử tưởng tượng xem, một chiều hè hiu hiu nắng vàng, bên Hồ Tây mơ màng, một đàn em gái tuổi teen tròn trịa nở nang, sức sống căng tràn, trên người không mảnh vải che thân, vừa kì cọ, tắm rửa, vừa cười vang. Chắc chắn nó sẽ thu hút được một lượng lớn khách du lịch trong nước và quốc tế, và nguồn thu từ du lịch của Thủ đô nói riêng và Việt Nam nói chung sẽ tăng với tốc độ phi mã (hay nói cách khác là tốc độ cười ngửa).

Tuy nhiên, Bộ Văn hóa, Thể dục và Du lịch có vẻ không mặn mà lắm với đề nghị này, bởi theo họ, chưa biết lợi ích từ du lịch ra sao, nhưng chắc chắn việc để các thiếu nữ tắm trường tập thể sẽ gây tắc nghẽn giao thông nghiêm trọng. Người ta sẽ đứng tràn cả ra đường để xem, chụp hình, quay phim. Rồi họ sẽ trèo cả lên cây, bẻ cành, bứt lá, ảnh hưởng đến cảnh quan xung quanh hồ. Rồi đám đông sẽ xô đẩy, chen lấn, ai cũng muốn chọn chỗ ngon, chỗ gần bờ để được ngắm cho rõ, được nhìn cận cảnh, chắc chắn sẽ dẫn đến xô xát, ẩu đả, chém giết nhau, gây mất trật tự công cộng. Hiện tại, Bộ vẫn đang cân nhắc đề nghị này và sẽ đưa ra câu trả lời chính thức trong thời gian sớm nhất.

2. Tập tục thứ 2: Ngủ thử

Đây là một tập tục khá lâu đời của dân tộc Cù Loì, hiện sinh sống chủ yếu ở vùng núi phía Đông Bắc Tây Nam của nước ta. Nghe cái tên của tập tục thì chắc các bạn cũng đoán ra được phần nào. Tức là nhà nào có con gái mới lớn, đến tuổi tìm chồng thì bố mẹ sẽ dựng cho một cái lều ở ngoài ngõ, đến đêm thì cho con gái ra lều đó nằm một mình. Con trai trong bản sẽ mò đến lều và ngủ thử cùng cô gái đó. Sáng hôm sau, nếu chàng trai thấy ưng cô gái thì sẽ về báo gia đình chuẩn bị lễ sang hỏi cưới. Nếu thấy không ưng thì chỉ cần mang một con gà đến, coi như là tiền boa, thế là xong. Trước đây thì người ta quy định rằng mỗi đêm cô gái chỉ được ngủ thử với một chàng trai thôi, nhưng rồi quy định vô lý này đã bị đám trai bản cũng như đích thân các cô gái đó phản đối kịch liệt. Vì vậy nên bây giờ, trong một đêm, các cô gái có thể cùng lúc ngủ thử với bao nhiêu chàng trai tùy thích, miễn là có đủ sức khỏe.

Đây là một tập tục đậm chất nhân văn, bởi nó đề cao sự hòa hợp trong đời sống tình dục vợ chồng, giúp các cô gái tránh khỏi nguy cơ lấy phải chồng yếu sinh lý, liệt dương, và cũng giúp các chàng trai không bị vợ phải những cô vợ bị lãnh cảm, không hứng thú với chuyện chăn gối.

Thực ra, không cần phải tới khi tổ chức FAP FAP đề nghị, ngay từ một vài năm trước đây, Bộ Văn hóa, Thể dục và Du lịch đã thử cho áp dụng tập tục này ở một số quận nội thành của Hà Nội. Tuy nhiên, chỉ một thời gian ngắn sau đó thì rất nhiều gia đình ở Hà Nội đã xin rút lui, không học tập và áp dụng theo tập tục này nữa. Lý do mà họ đưa ra đó là cách tuyển chồng này không khả thi. Họ bảo rằng con gái họ đã nằm ngoài lều rông rã mấy tháng trời, đêm nào cũng tiếp từ 7 đến 10 anh vào ngủ thử, ấy vậy mà chưa thấy anh nào đưa gia đình dẫn lễ đến xin cưới cả, chỉ toàn thấy các anh ấy mang gà đến thôi. Thậm chí có một số anh còn chẳng có gà, cứ vậy là chuồn luôn.

Chưa hết, khi các cán bộ văn hóa bất ngờ ập vào một số lều để kiểm tra tình hình hoạt động thì phát hiện thấy rất nhiều đối tượng đến ngủ thử không phải là các chàng trai trẻ đang độ tuổi tìm vợ mà lại là những bác trung niên, những cụ ông đầu hai thứ tóc. Đồng thời, họ không giao dịch bằng gà mà lại dùng tiền mặt. Khi cán bộ văn hóa yêu cầu gọi bố mẹ ra để đối chất thì các cô ấy cứ ấp a ấp úng, rồi vòng vo, quanh co, nói là bố mẹ chết hết rồi, tự mình dựng lều lên để tìm chồng. Sau khi điều tra, lấy cung và dùng nhục hình thì cơ quan công an mới phát hiện ra rằng các cô này đều từ Quất Lâm và Đồ Sơn dạt lên đây, lợi dụng tập tục ngủ thử này để dựng lều kiếm ăn.

Với những mặt trái và bất cập đó, dù mang tính nhân văn khá cao nhưng sẽ thật khó để Bộ Văn hóa, Thể dục và Du lịch một lần nữa chấp nhận quảng bá và phổ biến tập tục này tại thủ đô.

3. Tập tục thứ 3: Cô dâu chú rể động phòng ngay tại hội trường cưới, trước sự chứng kiến của quan viên hai họ cùng bạn bè gần xa và bà con xóm giềng.

Tập tục này thì dễ hiểu rồi, tức là ngay trong đám cưới, sau khi trao nhẫn cho nhau xong, chú rể và cô dâu sẽ tiến hành giao hợp ngay trên bàn tiệc, trước sự chứng kiến và cổ vũ của hai bên gia đình, bạn bè, quan khách.

Xét về tính nhân văn thì tập tục này còn có ý nghĩa cao cả và quảng đại hơn tập tục thứ 2 gấp nhiều lần.

Thứ nhất, nó đề cao việc giữ gìn trinh tiết của cô dâu. Nếu cô dâu không còn trong trắng nữa thì lập tức gia đình hai bên cùng toàn thể mọi người có mặt ở lễ cưới ngày hôm đó sẽ biết ngay, rồi họ chê cười, nói đùa. Các cô gái khác sẽ lấy đó làm gương mà không dám dâng hiến cho người yêu trước khi cưới nữa. Thứ hai, nếu đó là lần đầu tiên của cả cô dâu và chú rể, chắc hẳn hai người họ sẽ có những khó khăn, bỡ ngỡ, loay hoay, không biết phải tiến hành thế nào. Lúc đó, hai bên gia đình cùng toàn thể bạn bè, họ hàng sẽ trợ giúp, góp ý, đưa ra những lời khuyên, truyền đạt lại những kinh nghiệm của bản thân mình, giúp cho cô dâu và chú rể tìm thấy tiếng nói chung, cùng nhau lên đỉnh, hướng tới sự hòa hợp lâu dài trong chuyện chăn gối.

Trong trường hợp chú rể ngu quá, nói mãi mà không hiểu, chỉ mãi mà không làm được thì một hoặc nhiều người đàn ông thuộc hai bên gia đình hoặc bạn bè quan khách sẽ xung phong lên làm mẫu, thực hành trực tiếp với cô dâu ngay tại bàn. Làm cho đến khi nào chú rể hiểu và thực hiện lại đạt yêu cầu thì mới thôi.

Với ý nghĩa nhân văn cao cả như vậy, nhiều khả năng Bộ Văn hóa, Thể dục và Du lịch sẽ chấp nhận quảng bá và phổ biến tập tục này. Tuy nhiên, một số lãnh đạo của Bộ cho biết: hiện nay hội trường để tổ chức đám cưới ở thủ đô còn khá nhỏ, nếu tập tục này được phổ biến rộng rãi và đi vào đời sống của nhân dân thì chắc chắn các hội trường này sẽ quá tải bởi số người muốn tham dự đám cưới là vô cùng lớn. Sẽ có nhiều người không hề được mời, không hề quen biết với cô dâu chú rể nhưng vẫn tới dự. Một điều đáng lo nữa là sẽ có rất nhiều người bỏ việc nhà, chệnh mảng việc cơ quan, chỉ nhằm nhe, dò la xem ở đâu có đám cưới là mò tới dự. Rõ ràng, nó sẽ làm ảnh hưởng lớn đến hiệu quả và năng suất lao động của thủ đô nói riêng và của cả nước nói chung.

Dẫu vậy, với tư cách là một nam thanh niên nhà nghèo, thất nghiệp, FA, tôi tha thiết mong Bộ Văn hóa, Thể dục và Du lịch sẽ phê duyệt và cho phép quảng bá, phổ biến rộng rãi các tập tục tốt đẹp kể trên vào đời sống của nhân dân thủ đô và nhân dân cả nước, giúp những thanh niên như tôi có cơ hội được tiếp cận với những cái mới, cái lạ, cái hay, cái đẹp, những thứ mà nếu cứ như bây giờ, chắc chẳng bao giờ những thằng FA nhà nghèo như tôi được trải nghiệm. Rất mong nhận được thông tin tốt lành từ Bộ.

~~~~~***~~~~~

BÙA YÊU

Tôi FA triền miên suốt bao nhiêu năm qua, dù theo mọi người nhận xét thì tôi là thằng khá thật thà, vẻ ngoài phong nhã, hào hoa, tóc tai bóng bẩy, mượt mà, da mặt mịn màng, nhẵn nhụi, hệt như cái nền xi măng vừa láng thì bị một đàn vịt chạy qua.

Ừng may, tôi có thằng bạn thân cùng cảnh ngộ FA, thành ra lúc buồn cũng có người tâm sự ê a, cùng lê la quán xá la cà. Nhắc đến nó lại thấy nhớ, đang chán, gọi rủ nó đi chơi vậy:

- Alo, chọc bi-a không cu?

- Xin lỗi mày, tao giờ là thanh niên đã có gấu, đâu có thời gian rảnh mà đi chọc bi-a với mày được!

- Đệt! Mày có gấu bao giờ? Mới tuần trước mày vẫn đi chọc bi-a với tao cơ mà?

- Mày chưa nghe các cụ nói à? Không ai quay tay ba họ, không ai xóc lọ ba đời! FA thì lâu chứ có gấu thì mấy! Thôi, ở nhà mà luyện lau gậy nắn bi một mình nhé, tao đi chọc bi-a với gấu đây!

- Cho tao chọc cùng với!

- Đây là bi-a loại mới, chỉ có 1 gậy, một lỗ và hai bi, thanh niên FA như mày không biết chọc đâu!

- Nhưng làm sao mày có gấu nhanh thế? Chỉ tao với!

- Được thôi! Tao sẽ cho mày địa chỉ của một vị pháp sư cực giỏi trong việc làm bùa yêu. Đảm bảo nếu được ông ấy cho bùa thì chỉ chưa đầy một tuần mày cũng sẽ có gấu giống tao!

Tôi trước giờ không tin vào chuyện bùa ngải, và bùa yêu thì lại càng không. Bởi nếu bùa yêu có thật, và nếu ông pháp sư ấy có thật thì tại sao tỉ lệ thanh niên FA của Việt Nam ta vẫn luôn dẫn đầu Đông Nam Á trong suốt nhiều thế kỷ qua? Thế nhưng chẳng lẽ thằng bạn tôi lại nói điều? Nó học hành rất ngu, thất nghiệp, ăn bám thầy u, mặt nhìn phờ phạc như thằng đi tù, tóm lại là nó giống hệt tôi, vậy thì biết đến đời nào mới có gấu được nếu không nhờ vào phép màu? Vậy thì phép màu ấy ở đâu? Chắc chắn là nhờ bùa yêu của lão pháp sư ấy. Nếu số phận đã ưu ái cho tôi có cơ duyên được gặp lão pháp sư, mở ra hi vọng có gấu mà tôi không biết tận dụng, lại nghi ngờ rồi bỏ qua thì có phải vô tình tôi đã phụ lòng của tổ tiên ông bà, những người tuy đã yên mồ yên mả nhưng lại chả thể yên lòng bởi tình duyên của thằng cháu út tôn nhà họ vẫn đang lặn độn, long đong. Bởi vậy, tôi quyết tâm tìm đến nhà lão pháp sư ấy.

Trái với tưởng tượng của tôi, lão pháp sư sống một mình cùng với một con chó. Và nói thật, nhìn lão hom hem, phờ phạc không khác gì Lão Hạc. Tôi chậm rãi đón chén nước từ tay lão rồi cất giọng rụt rè:

- Thầy năm nay chắc cũng phải ngoài 90 rồi ấy nhỉ?

- Cảm ơn anh đã động viên, tôi mới gần 50 thôi!

- Trời! Vậy mà...

- Ờ, thì tại hồi còn trẻ ham quá, không biết giữ sức, bùa thì tự mình làm được, nên cứ nhìn thấy em nào ngon ngon, thích thích là lại lôi bùa ra, thế nên giờ mới bị lao lực, suy thận giai đoạn cuối, yếu lắm rồi!

- Vậy những người đàn bà đã dính bùa của thầy đi đâu hết rồi? Sao lại để thầy sống lủi thủi một mình thế này?

- Các cô ấy chỉ ở bên tôi, vây quanh lúc tôi còn khỏe, còn trẻ, còn nhảy được mọi loại nhạc, chứ giờ tôi như Lão Hạc, chỉ chờ nhạc đám ma thôi, họ còn ở lại làm gì? Tôi giờ như cây bút đã hết mực rồi, có lôi ruột ra, phùng mồm lên thôi thì cũng chẳng chảy ra được giọt mực nào nữa. Khi sức đã cạn thì chẳng có thứ bùa nào cứu được đâu cậu ạ! Giờ tôi chỉ có con chó này làm bạn thôi!

Nói rồi, lão pháp sư vẫy vẫy tay, con chó lập tức sà vào lòng lão, hai chân trước bá cổ, hai chân sau quặp chặt lấy hông lão, lưỡi thè ra liếm khắp mặt lão, rồi liếm dần xuống cổ, xuống ngực. Lúc này, lão mới lấy tay gỡ con chó ra...

- Thôi nào! Để lúc khác, giờ ta đang có khách!

Tôi thấy con chó khá thú vị, liền quay sang hỏi lão:

- Hình như con chó này rất yêu quý thầy thì phải?

- Đúng rồi! Nhất là từ ngày nó ăn nhầm vào cái bùa yêu mà ta vô tình làm rơi thì nó không thiết đi chơi với mấy con chó đực bên hàng xóm nữa mà chỉ thích ở nhà với ta, quấn lấy ta!

- Thế sao nó không bỏ thầy đi giống như mấy cô đã dính bùa của thầy nhỉ?

- Đó, đó chính là sự khác biệt giữa các cô ấy và con chó! Mà thôi, ta vào việc chính đi, cậu đến tìm tôi chắc là muốn xin bùa yêu?

- Dạ vâng! Mong thầy giúp con với, con tán nhiều lắm, nhưng chẳng cô nào nhận lời yêu cả, họ chỉ đòi làm bạn với lại làm em gái thôi thầy ạ!

- Con đừng lo, bạn cũng có nhiều loại bạn mà, có bạn xã giao, bạn tâm giao, rồi bạn hợp giao!

- Bạn hợp giao là bạn gì hả thầy?

- Là bạn giao hợp ấy!

- Thế còn mấy cô đòi làm em gái thì sao hả thầy?

- Em gái cũng thế thôi, vì không phải cùng cha mẹ sinh ra, nên có thể loạn luân được mà con, không có tội, không có tội!

- Dạ! Vậy trăm sự nhờ thầy!

- Đây, ta cho con 3 gói bùa này, con thích cô nào, hãy pha 3 gói này cho cô ấy uống. Nhớ là mỗi lần uống một gói, cách 2 ngày uống một lần!

- Đơn giản vậy thôi hả thầy?

- Ta chưa nói hết mà! Sau khi uống khoảng 30 phút, cô gái sẽ ở trạng thái mê mẩn và hưng phấn cao độ, lúc này, con hãy tìm cách nhổ một sợi lông bẹn của cô ấy, nhớ là mỗi lần chỉ được nhổ một sợi, phải chọn sợi dài và quăn nhất, và phải nhổ bằng răng, nếu nhổ bằng tay, bùa sẽ mất linh!

- Vậy là sau 3 lần uống thuốc, con phải nhổ được 3 sợi?

- Đúng rồi, sau đó, cầm 3 sợi lông ấy đến đây cho ta, ta sẽ làm phép! Nói là lông bẹn thôi, nhưng không nhất thiết phải chính xác ở bẹn, có thể nhổ ở khu vực quanh quanh đó cũng không sao!

Một tuần sau, tại nhà của lão pháp sư, chuông điện thoại reo hồi hả...

- Alo, pháp sư xin nghe!

- Dạ chào thầy, con là người hôm trước đến xin bùa yêu của thầy đây ạ!

- Ủ, thế nào rồi? Đã lấy được 3 sợi lông chưa? Khi nào thì mang tới?

- Dạ! Con lấy được rồi, nhưng không cần thiết phải mang tới chỗ thầy nữa đâu. Cô ấy nhận lời yêu con rồi, còn bảo là yêu con lắm, và không thể rời xa con được. Giờ không cần uống thuốc thì cô ấy vẫn bắt con nhổ lông thầy ạ! Thôi, lúc khác nói chuyện thầy nhé! Bọn con chuẩn bị chọc bi-a đây, con chào thầy ạ!

~~~~~***~~~~~

HẠNH PHÚC LÀ GÌ?

Hôm trước, mình tình cờ đọc được một bài báo viết về đám cưới của một cô dâu bị suy thận, ngồi xe lăn, nặng chưa đầy 20 ký, thân hình gầy gò, ốm yếu, với chú rể là chàng trai lành lặn bình thường, kém cô dâu 3 tuổi. Tình yêu của họ nảy nở và sinh sôi từ bệnh tật,

từ đốn đau, từ những lần miệt mài, rong ruổi đưa nhau đi bệnh viện. Và rồi kết quả của cuộc tình ấy là một đám cưới đầy hoa, đầy niềm vui, đầy tiếng cười, và đầy cả những giọt nước mắt rơi.

Trước giờ, chỉ nghe bệnh tật và đau đốn là nguyên nhân, là cái cớ của những đổ vỡ, cách xa trong tình yêu, chứ là nguồn cội, là chất xúc tác để tình yêu thăng hoa thì cũng hiếm! Đọc xong, tự nhiên thấy lòng ghen ghen, môi mẫn mẫn. Khóc để mừng cho đám cưới của họ, để ngưỡng mộ tình yêu của họ, và để thấy lòng mình ấm áp khi nhận ra rằng hạnh phúc và điều thần kỳ cũng không hẳn là quá xa xỉ, bởi nó vẫn hiện hữu trên đời, ngay trước mắt chúng ta, và từ những gì tưởng như bất hạnh, đau thương nhất.

Trên thế giới này có vô vàn những cô gái xinh đẹp, giỏi giang, thành đạt, nhưng mình, và rất nhiều người khác đều tin rằng, trong cái khoảnh khắc xòe ra bàn tay để chú rể lồng vào chiếc nhẫn cưới ấy, thì người đàn bà bệnh tật, gầy gò, ốm yếu đó mới chính là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên đời!

Vậy hạnh phúc là gì? Tại sao nó lại đến với người phụ nữ bệnh tật, xấu xí gầy gò ấy, trong khi ngoài kia, rất nhiều những người đàn bà đẹp, khỏe mạnh thì vẫn loay hoay chưa thể tìm thấy hạnh phúc của mình?

Bạn thấy một người phụ nữ giàu có, ngồi trên xe hơi cùng chồng và hai đứa con, đi ra từ một ngôi biệt thự sang trọng, và bạn bảo rằng cô ấy thật hạnh phúc? Chưa chắc! Biết đâu cả hai vợ chồng đó đều có nhân tình và hiện tại họ đang ly thân? Biết đâu hai đứa con ấy không phải con của ông chồng mà là con của em chồng? Biết đâu họ không phải đang đi chơi mà là đưa nhau ra tòa? Nếu vậy thì liệu bạn có còn nói rằng cô ấy hạnh phúc? Thế nghĩa là: hạnh phúc không phải thứ bạn có thể nhìn thấy!

Hoặc giả, một đôi tình nhân tay trong tay, vai kề vai, họ quấn lấy nhau trên chiếc ghế đá bên hồ, thì thầm vào tai nhau những lời ngọt ngào thề hẹn, lấy mặt hồ làm chứng nhân cho tình yêu. Bạn thấy họ thật hạnh phúc? Cũng chưa chắc! Vì rất có thể đó chỉ là những lời yêu giả dối, rồi sau khi chiếm đoạt được thân xác của cô gái, làm cho cô ấy có bầu, chàng trai sẽ té luôn. Rồi cô gái thất tình sẽ tìm ra chính cái hồ này để nhảy xuống tự tử. Vậy tức là: hạnh phúc không phải thứ bạn có thể nhìn thấy!

Nếu chúng ta không thể nhìn thấy hạnh phúc, vậy chúng ta có thể cảm thấy được nó không? Mình nghĩ là có! Nếu bạn đã mang nặng đẻ đau 9 tháng 10 ngày, để rồi khi nghe con cất tiếng khóc chào đời, khi nắm bàn tay con nhỏ xíu, ấm áp trong lòng bàn tay bạn, mình tin, ấy là khi bạn cảm thấy được hạnh phúc! Bạn thích tiếng đàn ghita và ước ao một ngày tự mình sẽ chơi được một bản cổ điển thánh thót, ngọt ngào. Rồi bạn giam mình trong phòng để luyện hợp âm, để chạy ngón, đến nỗi quên ăn quên ngủ, đến nỗi

những đầu ngón tay tím bầm, rướm máu, vậy thì mình tin, khi bạn biểu diễn bản nhạc đó cho bạn bè nghe, được mọi người vỗ tay khen ngợi, ấy là khi bạn cảm thấy được hạnh phúc!

Nếu hạnh phúc đối với bạn là được ở trong căn hộ cao cấp nhất, đi những chiếc xe đắt tiền nhất, mình tin là suốt đời bạn sẽ phải vất vả chạy theo hạnh phúc của mình. Bởi có thể căn hộ bạn đang ở hiện tại là cao cấp nhất, nhưng vài năm sau, chắc chắn sẽ có những căn hộ khác cao cấp hơn. Chiếc xe bạn đang đi cũng thế, rồi sẽ có những chiếc khác đắt tiền hơn. Và bạn sẽ phải theo nó đến cùng nếu bạn vẫn muốn mình là một người hạnh phúc.

Người ta nói rằng hạnh phúc nằm ở trên đường đi chứ không nằm ở đích đến, có lẽ là đúng! Bởi bạn xem một trận bóng đá không phải chỉ để biết kết quả, không chỉ vì kết quả. Có thể đội bóng của bạn không thắng nhưng bạn vẫn thấy vui, bởi bạn đã được chiêm ngưỡng những bàn thắng đẹp, thưởng thức những pha xử lý kỹ thuật, những tình huống hấp dẫn. Điều đó đôi khi còn quan trọng hơn cả kết quả (trừ khi bạn chơi cá độ).

Một người đàn bà quan hệ với người đàn ông mình yêu không hẳn chỉ để đạt được cực khoái. Đôi khi, chỉ cần được gần gũi, được nhìn thấy người đàn ông của mình hạnh phúc thì với họ đó đã là một sự thỏa mãn rồi.

Có lẽ, hạnh phúc không phức tạp như ta vẫn nghĩ, mà hạnh phúc đơn giản chỉ là có được những gì chúng ta muốn có. Cô dâu bệnh tật, ốm yếu, gầy gò ấy là người hạnh phúc vì cô ấy muốn có và đã có được tình yêu của người mình yêu. Nếu điều cô ấy muốn có không phải là chú rể kém mình 3 tuổi ấy mà lại là một chàng diễn viên Hàn Quốc kém cô ấy chục tuổi, hoặc một doanh nhân thành đạt, là chủ tịch hội đồng quản trị của một tập đoàn lớn, liệu cô ấy có đạt được hạnh phúc của mình?

Vậy nghĩa là: bạn có hạnh phúc hay không phụ thuộc rất lớn vào việc bạn muốn có cái gì! Nếu hạnh phúc với bạn chỉ là tìm được một công việc

bình thường, thu nhập bình thường, lấy một cô vợ bình thường, mình tin là sẽ không khó để bạn trở thành một người hạnh phúc. Còn tất nhiên, nếu hạnh phúc với bạn là được làm chủ một công ty khổng lồ giống như Microsoft, lấy vợ đẹp như Angelina Jolie thì chắc chắn cơ hội để trở thành một người hạnh phúc của bạn sẽ gian nan, xa xôi hơn.

Mình không có may mắn được dự lễ cưới của chú rể và cô dâu bệnh tật, gầy gò ấy. Nhưng nghe nói là trong đám cưới, cô dâu đã hát tặng chú rể bài hát "Lời của gió". Không được nghe giọng hát của cô ấy nhưng mình tin rằng sẽ khó có người nào khác hát hay hơn cô ấy được. Bởi cô ấy hát bằng tình yêu, bằng lẽ sống, bằng cả trái tim mình. Đám cưới ấy không chỉ đặc biệt bởi cô dâu, chú rể, bởi hoa, bởi quà, mà còn bởi cả những giọt nước mắt của những người tham dự. Nếu hôm ấy bạn có mặt ở hôn lễ ấy, và bạn không hề xúc động, không thấy nghẹn ngào trước hạnh phúc của họ thì bạn là người thật bất hạnh. Bởi khi không biết rung cảm trước hạnh phúc của người khác, sẽ thật khó để bạn có được hạnh phúc cho bản thân mình.

~~~~~***~~~~~

TÔI LÀ NHÀ KHOA HỌC

Tôi là một nhà nghiên cứu khoa học, cái đam mê khoa học nó đã ăn sâu vào máu, vào tim tôi, đến nỗi ngay từ khi còn bé xíu, khi cùng đám bạn xem phim con heo, trong lúc chúng nó mắt đờ đi, dãi nhỏ ròn ròn, mồm há hốc, miệng thở dốc, cổ họng khô khốc, đắm mình vào từng chuyển động, từng tuyệt chiêu của các diễn viên, thả hồn vào những pha hành động gay cấn, hấp dẫn trên phim thì tôi lại chăm chú vào một thứ khác: đó là cái vật bằng cao su, tròn tròn, dài dài trên tay của anh diễn viên chính. Ngay từ lúc ấy, tôi đã tự đặt câu hỏi là tại sao cái vật đó không hề cảm điện mà nó vẫn rung lên được bần bật, và cái đầu nó còn ngo ngoáy liên hồi, giống hệt con sâu. Từ đó, tôi nung nấu ước mơ trở thành nhà khoa học, quyết tâm tìm được lời giải cho những thắc mắc của mình.

Và giờ thì tôi đã trở thành một nhà khoa học khá nổi tiếng, mặc dù khi hỏi đến tên tôi, hầu như mọi người đều lắc đầu không biết. Ngày 6/9/96, tôi suýt được giải Nobel cho công trình nghiên cứu khoa học có tên: "Làm sao để nước tè không bắn tung tóe ra nắp bồn cầu khi đi vệ sinh?". Tôi nhớ không nhầm thì năm đó, tiến sĩ Chim Khủng Nền Bao Thủng, một nhà khoa học người Lào, với công trình nghiên cứu có tên: "Làm sao để còng lên đỉnh khi bị hiếp dâm?" đã đoạt giải Nobel dù cho số tin nhắn bình chọn mà ông ấy nhận được chỉ nhiều hơn tôi đúng 2 tin. (Năm ấy, giải Nobel vẫn áp dụng hình thức bầu chọn bằng tin nhắn).

Hiện tại, tôi đang theo đuổi một công trình nghiên cứu về loài chuột đồng. Ý tưởng của công trình này thì rất tình cờ thôi. Lần ấy, trên tivi có chiếu cảnh một bác nông dân ngồi khóc vật vã bên ruộng lúa đã bị chuột cắn phá tan tành. Bác khóc vì bọn chuột đã cướp đi toàn bộ công sức của mình, vì một mùa vụ thất bát, đói kém đang chờ đợi phía trước. Nhìn cái cảnh tượng ấy, nước mắt tôi cũng ứa ra, rồi tôi tự hỏi: "Mình là một nhà khoa học, mình phải làm gì đi chứ? Đây chính là trách nhiệm của mình, không thể để người nông dân chịu khổ sở, thiệt thòi như vậy được!". Chính điều đó đã thôi thúc tôi nghiên cứu về tập tính của loài chuột đồng, hi vọng sẽ tìm ra cách tiêu diệt, hoặc ít ra là hạn chế mức độ phá hoại của chúng.

Tôi bắt mấy con chuột đồng, nhốt vào lồng, rồi dành cả tháng trời vùi đầu trong phòng thí nghiệm để nghiên cứu, quan sát. Sau rất nhiều những thí nghiệm và phân tích, tôi phát hiện ra một điều rất thú vị, đó là ở thể trạng bình thường, chuột đồng rất thích ăn thóc, thả vài hạt thóc vào lồng là chúng lao tới xơi ngay. Thế nhưng, khi tôi cắt cụt bốn chân của chúng thì đột nhiên chuột đồng lại không thích ăn thóc nữa, tôi thả cả nắm thóc trước mặt nó, cách vị trí nó ngồi chỉ hơn một gang tay, ấy vậy mà nó cứ đứng đưng, không thèm lao tới như mọi lần. Qua đó, tôi có thể kết luận rằng: khi bị cắt cụt cả bốn chân, chuột đồng sẽ mất luôn thói quen ăn thóc.

Tôi sẽ gửi công trình của mình tới Hội đồng Khoa học Quốc gia để công bố rộng rãi, đưa vào áp dụng và phục vụ thực tế. Chỉ cần thực hiện đúng theo phương pháp mà tôi đã làm thì chắc chắn từ nay, chuột đồng không còn là mối lo của bà con nông dân nữa.

Sự nghiệp thì thành công là thế, ấy vậy nhưng chuyện tình duyên của tôi thì ảm đạm vô cùng. Gần bốn chục tuổi rồi mà tôi vẫn chưa tìm được một người đàn bà đầu ấp tay gối, vẫn lủi thủi một mình đi về sớm tối, dù bạn bè rất tích cực mai mối, rồi cha mẹ liên tục thúc hối. Lần ấy lên Phây, tôi quen một em teen khá xinh và đáng yêu. Cũng có ý định tán tỉnh, nhưng sau hỏi ra mới biết em ấy là con gái của thằng bạn học cùng cấp 3 với tôi, nó lấy vợ từ năm 20 tuổi. Các cụ có câu: "Con thầy, vợ bạn, gái cơ quan", huống hồ đây lại là con của bạn? Nếu vẫn cố xơi, có khác gì tôi là thằng khốn nạn?

Thấy tôi mãi mà vẫn chưa kiếm được mối nào, thằng bạn cùng cơ quan với tôi cũng tỏ ra sốt ruột:

- Màý chẳng cần phải tìm kiếm xa xôi, tao thấy em Lệ ở phòng Kế toán cũng ổn đấy chứ?

- Em Lệ ngược hơi xệ, tao không thích! - Tôi trả lời dứt khoát!

- Thế còn em Tâm?

- Em Tâm mặt hơi dâm!

- Thế còn em Nga?

- Em Nga? Có phải là cái em đi Vespa, mặt xấu như ma?

- Các cụ bảo rồi, yêu nhau thì phải biết nhìn vào những điểm tốt, bỏ qua những điểm xấu cho nhau. Màý đừng nhìn vào mặt em ấy nữa, hãy

nhìn vào cái xe Vespa, nhìn vào vòng một, vòng ba. Nếu xét theo những tiêu chí đó, tao tin là không ai hơn được em Nga!

- Vậy đêm tân hôn, tao phải dắt cả cái Vespa lên giường, rồi bắt cô dâu úp mặt vào tường, chống cái vòng ba ra?

- Đệt! Thôi được, cuối tuần này đi với tao đến nhà ông chú tao. Ông này có đứa con gái cực ngoan và ngon. Đảm bảo gặp xong mày sẽ thích!

Tôi cũng không hi vọng lắm vào độ chân thực của những lời thề bạn tôi nói. Nhưng thôi, đi thì đi, có mất gì đâu?! Vậy là chiều thứ 7, tôi cùng thằng bạn đến ăn tối ở nhà chú nó. Rồi khi nhìn thấy đứa con gái của ông chú, tôi mới tin là thằng bạn tôi nói thật. Nàng đẹp một cách dịu dàng, khuôn mặt trái xoan, da trắng mịn màng, chiếc váy ngắn bó sát, mỏng tang khiến tim tôi run rẩy, xốn xang...

- Giới thiệu với cô chú và em, đây là bạn cháu, một nhà nghiên cứu khoa học khá nổi tiếng! Giới thiệu với mày, đây là chú Kim, còn đây là cô Téch, và đây là Thảo, con gái của cô chú!

- Chào Thảo! Rất vui được gặp em! Thảo chắc vẫn còn đang đi học?

- Dạ không! Em tốt nghiệp rồi, em đang làm cô giáo!

Bố mẹ nàng biết tôi là nhà khoa học thì không giấu được vẻ quý mến và ngưỡng mộ. Đương nhiên rồi, có phải ai cũng đủ năng lực để trở thành một nhà nghiên cứu khoa học đâu, vậy nên, ông bà ấy hỏi chuyện tôi rất cởi mở:

- Cháu nghiên cứu khoa học chắc vất vả lắm nhỉ?! Thế đợt tới, có công trình nghiên cứu nào không?

- Dạ có ạ! Hiện nay tình hình tai nạn giao thông ở Việt Nam, đặc biệt là với đối tượng sử dụng xe máy, đang ở mức báo động. Cháu đang nghiên

cứu một thiết bị cảnh báo tai nạn, lắp trực tiếp vào xe máy, nó sẽ nhắc nhở và báo cho người điều khiển xe máy biết về mỗi nguy hiểm có thể xảy ra.

- Hay! Rất thiết thực! Vậy thiết bị đó hoạt động thế nào? Nó sẽ cảnh báo khi người điều khiển vượt quá tốc độ cho phép hoặc khi có nguy cơ tai nạn?

- Dạ không ạ! Sau khi xảy ra tai nạn, nếu xe máy văng ra khoảng hơn hai chục mét thì lúc đó thiết bị sẽ phát ra tiếng kêu "tút tut" để cảnh báo ạ!

- Cảnh báo cái gì?

- Dạ! Cảnh báo để nhắc mọi người mau gọi xe cấp cứu ạ!

- Đệt! Thôi, đi rửa tay đi, rồi vào ăn cơm nhanh cho nóng!

Bạn tôi và mọi người nghe chú Kim bảo vậy thì lục đục đứng dậy, toan đi rửa tay, nhưng tôi đã kịp thời ngăn lại:

- Mọi người khoan đã! Trước giờ, chúng ta thường có thói quen rửa tay trước khi ăn và sau khi đi vệ sinh, nghe thì có vẻ là hợp lý, nhưng thực ra đó là một thói quen xấu và rất phản khoa học. Xét về khía cạnh khoa học thì việc rửa tay trước khi ăn sẽ vô tình làm mất đi một số vi khuẩn có lợi cho tiêu hóa, khiến chúng ta ăn sẽ mất ngon, dễ gây đầy bụng, khó tiêu. Vì vậy, từ nay, chúng ta phải tập cho mình thói quen rửa tay trước khi đi vệ sinh và sau khi ăn xong, đó mới là khoa học!

Nghe tôi phân tích xong, chả thấy ai ý kiến gì, tất cả đều lầm lì ngồi xuống bàn ăn. Còn ý kiến gì được nữa? Tôi đưa ra lý lẽ và cơ sở khoa học quá thuyết phục rồi! Đến lúc mọi người chuẩn bị ăn cơm thì mới phát hiện ra là chú Kim vẫn chưa có bát. Em Thảo lại lật đật chạy vào bếp, lục mãi mới tìm được một cái bát ăn cơm cho bố, nhưng có vẻ như cái bát này để lâu ngày không dùng thì phải, một lớp bụi bẩn và cáu vàng phủ đều lên bề mặt bát. Thảo toan mang bát đi rửa thì lại lập tức bị tôi ngăn lại:

- Đừng rửa em! Cứ để như vậy cho bố em ăn đi! Xét về khía cạnh khoa học thì lớp bụi và cái vàng đó chứa rất nhiều vi khuẩn có lợi cho tiêu hóa, giúp chống táo bón, đầy hơi, chướng bụng!

Không hiểu vì không muốn mất lòng khách, hay vì lý lẽ và cơ sở khoa học của tôi đưa ra quá thuyết phục mà bố nàg cũng ngậm ngùi ăn cơm bằng cái bát bụi bẩn, loang lổ ấy. Ông ăn cặm cụi, lặng lẽ, và mặt thì đỏ bừng bừng, dù mới chỉ nhấp môi chút rượu.

Không biết thức ăn chế biến kiểu gì mà đang ăn tôi thấy đau bụng kinh khủng, bụng sôi lên ùng ục. Tôi cuống cuống lao vào nhà vệ sinh, ở trong đó một lúc khá lâu, đến khi thấy bụng nhẹ bớt thì mới dám ra bàn ăn tiếp. Tưởng là mọi việc đã yên, ai ngờ, đang ăn thì cô Téch tự nhiên chau mày lại, mặt nhăn nhó, cái mũi chun chun như mũi chó:

- Có mùi gì thối thè nhi?

- Ừ! Đúng là thối thật! - Chú Kim đang ăn cũng buông bát đĩa đồng tình.

Em Thảo có vẻ như đã biết được nguyên do, tôi thấy em ấy chạy thẳng vào nhà vệ sinh, rồi lập tức quay ra, mồm oang oang như cái loa:

- Trời ơi! Ai vừa đi ỉa xong không xả nước! Thối quá!

Tất cả mọi ánh mắt đổ dồn về phía tôi, đương nhiên rồi, bởi vì ai cũng biết là tôi vừa vào nhà vệ sinh rất lâu...

- Cậu đi ỉa quên xả nước hả? - Chú Kim hỏi tôi bằng giọng thẳng thốt pha chút bực bội.

- Dạ vâng! Nhưng không phải là quên, mà xét về khía cạnh khoa học thì việc xả nước ngay sau khi đi ỉa là một thói quen rất xấu và rất phản khoa học vì...

Tôi chưa kịp nói hết câu, chưa kịp đưa ra lý lẽ và cơ sở khoa học của mình thì đã thấy bố nằng mặt hầm hầm, tay cầm chai Vodka nhảy lên bàn, lao về phía tôi. Thằng ngu nào cũng biết là lão ấy định phang cái chai vào đầu tôi...

- ĐKM mày! Bố mày nhịn mày đủ rồi! Để bố đập vỡ đầu mày xem có phải là phản khoa học không...

Tôi hốt hoảng quăng đĩa bát trên tay đi rồi co cẳng chạy, chạy vắt chân lên gáy, dù tôi thừa biết rằng vừa ăn xong mà chạy là một thói quen không tốt, là rất phản khoa học. Tuy vậy, trong cuộc sống, có những tình huống, có những lúc, có những cảm xúc, dù biết là phản khoa học, nhưng ta vẫn cứ phải làm!

~~~~~***~~~~~

CÂY BÚT THẦN

Con sông nằm uốn quanh hông ngôi làng nhỏ, quanh năm nước phẳng như cắt và trong vắt như gương. Nó đã bao đời bồi đắp cho ngôi làng, khiến những bãi mía nương dâu hai bên bờ cứ nối đuôi nhau dài tấp tểp, xanh mướt tự thuở nào.

Con sông ấy còn là dòng cảm hứng bất tận, thổi bùng ngọn lửa đam mê hội họa cháy bỏng trong lòng Mã Lương. Bởi vì cứ mỗi buổi chiều tà, khi bóng hoàng hôn rả rã hắt thứ ánh nắng cuối ngày đỏ như cam Canh xuống dòng sông mênh mang, yên lành, ấy là lúc các bà, các chị trong làng kéo nhau ra sông tắm trường tập thể. Họ vô tư cười đùa, bì bõm dưới lòng sông, rồi tổng ngồng kì cọ mà không hề biết rằng ở phía sau bụi rậm gần chỗ họ, Mã Lương đang lọ mọ đưa từng nét cọ trên tờ giấy trắng, lén lút vẽ lại những đường cong đầy thơ mộng trên cơ thể nguyên thủy như con nhộng của các bà các chị.

Chiều nay cũng vậy, Mã Lương rình mò trong bên bờ sông từ khá sớm và đã vẽ được vài bức rất ưng ý. Đặc biệt hôm nay có một bà lão còn đưa cháu gái 16 tuổi của bà ra sông tắm cùng, khiến cho mấy lần Mã Lương phải dừng lại thay giấy vẽ giữa chừng vì nước rãi chảy xuống ướt hết giấy. Cẩn thận xếp những tác phẩm vừa hoàn thành vào cặp, Mã Lương hối hả trở về nhà với tâm trạng rất vui vẻ và đầy hứng khởi. Thế nhưng, vừa bước chân vào sân, hấn khựng lại khi thấy bố hấn đã ngồi sẵn ở cửa đợi hấn với bộ mặt hăm hăm giận dữ:

- Mà đi đâu mà giờ mới về, hả?

- Dạ, con học thêm ạ! Sắp thi rồi nên cô giáo bắt cả lớp ở lại ôn tập thật kỹ những nội dung mà nhiều khả năng sẽ ra trong đề thi năm nay.

- Thế mà cô giáo mà lại vừa ở đây về xong, cô thông báo là dạo này mà liên tục trốn học, và vẫn vững vàng ở vị trí đội số, mà muốn tao chết vì xấu hổ, muốn tao thất cổ vì nhục hả? Đâu, mà đưa cái cặp của mà đây, tao xem mà học được cái gì nào?

Nói rồi bố hấn bất ngờ chồm tới vồ lấy cái cặp trên tay hấn. Và khi lục thấy tập tranh mà hấn giấu bên trong, bố hấn gầm lên như con hổ bị đâm vào cổ:

- Ối giỏi ôi, bà ơi, bà ra đây mà xem con giai bà, học hành thì dở dở ương ương, suốt ngày trốn học đi vẽ phụ nữ cõi trường...

Nghe vậy, mẹ hấn từ trong buồng chạy ra, giựt lấy tập tranh trên tay bố hấn. Bà sẫm soi rất kỹ từng bức một rồi quay sang phía chồng nói bằng giọng bình thản:

- Tôi thấy nó vẽ đẹp đấy chứ! Có gì đâu mà ông phải gào lên. Mà, cô gái trong tranh này, dù không nhìn thấy mặt nhưng dáng người sao giống cái Giao con bà Hợp ở đầu làng thế ông nhỉ?

- Không phải, đây là cái Trinh con lão Tiết, nhìn phát là tôi biết, ngực nó rất tròn và hơi vênh lên. Đây, bức này mới là cái Giao này, người gầy nhưng ngực rất đầy.

- Thế còn hình này là ai?

- Là cái Giang con bà Mai, ngực xệ như cái chai, đít bai bai.

- Hừm, sao thằng Mã Lương nhà mình lại có thể vẽ được những hình này nhỉ?

- Nó nấp bên bờ sông, rình lúc người ta tắm thì vẽ trộm chứ sao!

- Thật không? Sao ông biết?

- Lại chả thật! Hôm nào đi rình mà tôi chả gặp nó, có hôm nó còn tới trước cả tôi...

Sau khi bàn bạc kỹ lưỡng, bố mẹ Mã Lương quyết định cho hẳn nghỉ học để tránh mang thêm nhục. Rồi thấy con cũng có chút năng khiếu, mẹ hẳn dẫn hẳn tới nhà của một họa sĩ rất nổi tiếng ở làng bên để học vẽ. Sau khi nghe mẹ hẳn trình bày nguyện vọng, lão họa sĩ già đưa tay vuốt chòm râu lòa xòa như lông gà rồi cười khà khà:

- Để được nhận vào học ở đây thật sự là rất khó, vì ta lựa chọn cực kỳ khắt khe. Nếu không có tài năng xuất chúng, thật khó để theo kịp các bạn được. Bởi vì lớp của ta toàn là con nhà nòi, có truyền thống hội họa từ bao đời...

Mã Lương nghe ông họa sĩ nói vậy thì liền chắp tay kính cẩn:

- Dạ thưa thầy, liệu thầy có thể mời một bạn lên đây biểu diễn tài nghệ cho con được mở rộng tầm mắt không ạ?

- Được, được chứ! Nào, các trò, ai muốn lên đây thể hiện?

- Để con!

Một thằng tóc vàng hoe, mắt tròn xoe, người gầy như cái que từ dưới hàng le te chạy lên. Lão họa sĩ thấy vậy thì gật gù ra điều hài lòng:

- Thằng này là cháu họ của đại danh họa Leonardo Da Vinci, tên tiếng Việt của nó là Leonardo Đồ Ngu Sĩ.

- Nó là con lai hả thầy?

- Đúng rồi, bố nó là người Ý, còn mẹ người Italia.

- Thảo nào...

- Đây là một trong những học trò xuất sắc nhất của ta. Nó có tài vẽ động vật cực giống và cực nhanh, thường chỉ chưa đầy 30 giây là nó hoàn thành xong một tác phẩm. Nào, Đồ Ngu Sĩ, hãy thể hiện đi!

Tức thì, thằng con lai đó cầm bút múa loang loáng trên giấy. Công nhận là nhanh thật, chỉ chưa đầy 30 giây, nó đã vẽ xong hình con chim cu sống động như thật. Lão họa sĩ già nhìn bức tranh của đứa học trò cưng rồi mỉm cười mãn nguyện:

- Con thấy sao Mã Lương?

- Dạ, cậu ấy vẽ rất nhanh, và rất giống! Nhưng hội họa không chỉ là sự sao chép vẻ bề ngoài, mà quan trọng hơn, phải truyền tải được cả cái hồn khí bên trong. Mà nói về cái hồn thì ở bức vẽ này con chưa thấy, hay nói cách khác, bức vẽ này nhìn như mất hồn!

Bị Mã Lương chê, thằng con lai đứng bật dậy, mặt đỏ gay vì tức. Nó mở mồm định nói gì đó nhưng lão họa sĩ già đã lập tức chặn lại:

- Đồ Ngu Sĩ, hãy cứ ngồi xuống! Mã Lương, con nói tiếp đi!

- Dạ! Đã là chim thì phải rắn rỏi, cứng cỏi, lông phải xoăn, mượt, thân phải cong, đầu phải ngóc lên kiêu hãnh. Thế nhưng, con chim của bạn ấy nhìn rất mệt mỏi, héo hon, đầu rũ xuống ỉu xìu như vừa bị dày vò, bạo hành, lông thì xác xơ, chẻ ngọn. Thử hỏi, một con chim thế này thì làm sao có thể khiến người xem hứng thú? Nhất là khi đối tượng thưởng thức lại là nữ giới?

Nghe Mã Lương phân tích, đám học trò ngồi dưới há hốc miệng như muốn nuốt từng lời. Ngay cả lão họa sĩ già cũng không giấu được sự ngưỡng mộ:

- Con nói hay quá Mã Lương ạ! Liệu bây giờ, con có thể cho ta và các bạn ở đây được thưởng thức tài năng của con không?

- Dạ, thầy đã nói vậy thì con xin nghe!

- Tốt lắm! Bút đây con!

- Dạ khỏi, không cần đâu ạ!

Dứt lời, Mã Lương chụm mười đầu ngón tay lại rất gọn gàng, hai lòng bàn tay hướng vào nhau, cong cong đầy điêu luyện. Hắn nhúng hai bàn tay vào chậu mực rồi ấn lên tờ giấy. Chỉ chưa đầy 3 giây, Mã Lương đã hoàn thành xong bức tranh của mình. Lần đầu được chứng kiến kỹ thuật hội họa độc đáo và tinh xảo như vậy, lão họa sĩ già mắt sáng lên, đứng bật dậy, vỗ tay bôm bốp tán thưởng:

- Hay! Hay thật! Rất tài tình! Nhưng mà con vẽ cái gì đấy? Ta cũng chưa hiểu là con vừa vẽ cái gì...

- Dạ, là con bướm ạ!

- Bướm à? Sao cánh nó không xòe ra?

- Dạ, đã là bướm thì cánh nên khép lại e ấp, ấy mới là bướm quý! Còn cái loại bướm mà xòe ra tóe loe thì vứt ạ!

- Ủ, cũng đúng! Thế còn mấy cái sợi quăn quăn phía trên đầu bướm kia là gì?

- Dạ, đó là râu bướm ạ! Mà thưa thầy, không ai người ta gọi đó là đầu bướm cả!

- Thế gọi là gì?

- Dạ, từ chuyên ngành trong hội họa người ta gọi là "mu" ạ!

- Khá lắm! Ta thấy con không chỉ giỏi về kỹ thuật vẽ mà cả kiến thức hội họa cũng rất uyên thâm. Kể từ hôm nay, ta chính thức nhận con làm học trò...

- Khoan đã! Con không phục! Con muốn so tài với hẳn ta một lần nữa!

Kẻ vừa cắt ngang lời lão họa sĩ và hướng cặp mắt thách thức về phía Mã Lương vẫn là Leonardo Đồ Ngu Si. Trước giờ nó luôn xuất sắc nhất, lại đường đường là cháu của một đại danh họa, nó không dễ dàng chấp nhận thất bại và bị sỉ nhục bởi một thằng lạ hoặc vừa chân ướt chân khô tới đây.

- Vậy bây giờ, con muốn thi thế nào hả Đồ Ngu Si?

- Vừa rồi đã vẽ động vật, giờ con muốn thi vẽ quả. Cả hai sẽ vẽ cùng lúc, ai nhanh hơn và đẹp hơn, người đó thắng!

- Mã Lương, con thấy sao? Có dám đấu tiếp với Đồ Ngu Si không?

- Dạ thưa thầy, nhìn thái độ gay gắt của cậu ta như thế, e là con không muốn đấu cũng không được!

- Tốt! Vậy ta sẽ làm trọng tài, cả hai sẵn sàng vào vị trí...

Sau hồi trống lệnh của lão họa sĩ già, Mã Lương và Đồ Ngu Si đều lập tức tụt quần đến đầu gối. Những tưởng cả hai sẽ cùng sử dụng chung một thủ pháp hội họa, nhưng không: trong khi Đồ Ngu Si ngồi xổm nhúng đít vào chậu mực thì Mã Lương lại úp sấp người và chỉ nhúng phần hạ bộ. Rồi gần như cùng lúc, cả hai ấn phần cơ thể vừa được nhúng mực ấy vào tờ giấy. Thật khó để quyết định ai vẽ nhanh hơn ai, bởi lúc Mã Lương cài xong cúc quần cũng là khi Đồ Ngu Si thắt xong dây lưng.

Lão họa sĩ già trầm trồ nhìn hai bức tranh rồi gật gù tâm đắc:

- Đúng là ngang tài ngang sức, thủ pháp của cả hai đều rất nhanh nhẹn, độ đậm nhạt, sáng tối của mực rất hợp lý và sắc nét. Trong khi Đồ Ngu Si vẽ quả bí ngô rất tròn trịa, đầy đặn, thể hiện một vụ mùa sung túc, tôn vinh ngành nông nghiệp nói chung và ngành trồng trọt của nước nhà nói riêng thì Mã Lương lại vẽ quả tên lửa rất dũng mãnh, dựng đứng đầy kiêu hãnh, thể hiện cho sức mạnh quân sự của Việt Nam ta. Thật khó để đánh giá là ai giỏi hơn ai...

Lúc này, Mã Lương mới chầm chậm tiến lên trước rồi chấp tay kính cẩn:

- Thưa thầy, thưa các bạn! Quả bí của Đồ Ngu Si nhìn qua thì rất tròn trịa, đầy đặn, nhưng xét về bố cục và tính cân đối thì chưa ổn. Quả bí thì rất to và mập mập, trong khi cái cuống lại bé tẹo, tong teo như quả ớt thóc, rõ ràng nó có cái gì đó không hài hòa và thống nhất. Vẫn biết rằng hội họa đề cao tính sáng tạo, nhưng không vì thế mà ta được phép bỏ qua tính logic và thực tế. Một bức tranh mà ẩn chứa bên trong nó sự bất ổn, không nhất quán thì sao có thể là bức tranh đẹp được ạ?

- Con nói đúng quá! Quả thực, mắt ta dạo này cũng kém, nên không nhìn rõ cái cuống. Thế còn bức tranh của con thì sao? Con có thể nói rõ hơn để mọi người hiểu thêm về ý nghĩa của nó không?

- Dạ, con vẽ quả tên lửa có dạng hình trụ truyền thống, đầu hình nón cụt có khắc để giảm lực cản của gió đồng thời giúp tên lửa dễ dàng di chuyển ngay cả trong địa hình chật hẹp, khô khan. Bên cạnh đó, con đã đưa vào một số cải tiến mới, ví dụ như phần thân được thiết kế dài và hơi cong tạo cảm giác chân thực và thích thú cho người điều khiển. Phía dưới chân tên lửa có hai cục bầu dục hình to cân đối, đó chính là hai hộp dự trữ và tái tạo đạn, đảm bảo tên lửa có thể bắn liên tiếp ngày này qua ngày khác...

- Hay! Hay lắm! Ta rất vui vì nhận được một học trò xuất sắc như con!

Kể từ đó, Mã Lương chăm chỉ theo thầy học vẽ, và hăng ngày càng tiến bộ. Thấm thoát đã mấy năm trôi qua. Lúc này, lão họa sĩ đã già yếu, sức khỏe giảm sút rất nhiều. Một hôm, lão tập hợp tất cả học trò lại rồi nói bằng giọng khá mệt nhọc:

- Các con cũng thấy rồi đấy, bệnh nhồi máu cơ chim của ta đã chuyển sang giai đoạn cuối, ngày càng trầm trọng. Ta biết mình chẳng còn sống được mấy nữa, và có thể sẽ đột quỵ bất kì lúc nào. Vì thế, ta quyết định cho các con thi tốt nghiệp và ra trường sớm hơn dự kiến...

- Hoan hô! Hoan hô! Sắp được tốt nghiệp rồi...

- Các con trật tự nào! Mấy kỳ thi đại học thì chúng nó thích bảo mật đề thi chứ còn ta thì không thèm, ta sẽ tiết lộ đề luôn để các con biết mà ôn luyện. Kỳ thi tốt nghiệp này chúng ta sẽ vẽ tranh khoa thân, ta sẽ thuê mẫu nữ trẻ đẹp để tạo cảm hứng cho các con làm bài. Các con được phép thoải mái mang phao, tài liệu, sách tham khảo vào phòng thi.

- Hay quá! Có mẫu nữ trẻ rồi....

- Trật tự nào! Còn một điều nữa cực kỳ quan trọng: kỳ thi này, nếu ai đạt điểm cao nhất, ta sẽ thưởng cho người đó một cây bút thần. Với cây bút thần này, tất cả những gì các con vẽ trên giấy đều biến thành thật. Đó là một phần thưởng vô giá đấy, các con hãy cố gắng nhé!

Kể từ hôm đó, không ai bảo ai, tất cả đều chăm chỉ ôn luyện hăng say, quyết tâm thi đỗ tốt nghiệp và giành được cây bút quý. Mã Lương cũng vậy, chiều nào hẵn cũng âm thầm một mình lên về bờ sông quen thuộc gần nhà để luyện bút. Cũng may, phong trào tắm sông dạo này phát triển rầm rộ, thành ra mỗi buổi rình rập, Mã Lương cũng vẽ được vài ba bức ưng ý, trình độ của hẵn vì thế mà ngày càng lên cao.

Cuối cùng thì cái ngày thi quan trọng ấy cũng tới. Đúng như lời thầy giáo đã nói, mẫu nữ là một cô gái rất trẻ đẹp. Cả đám học trò mồm há hốc, nước miếng chảy ướt nhèm nhẹp, háo hức chờ đợi giây phút mẫu nữ trút bỏ xiêm áo để thỏa lòng ước ao. Thế nhưng bất ngờ, lão họa sĩ già khật khừ đứng dậy rồi cất giọng ê a:

- Đây là kỳ thi đặc biệt nên hình thức thi cũng phải đặc biệt. Các con sẽ vẽ tranh khỏa thân nhưng người mẫu nữ vẫn sẽ mặc quần áo. Ta muốn các con dùng trí tưởng tượng, dùng đầu óc suy đoán của mình để vẽ. Một người họa sĩ tài năng phải là một người nhìn rõ được các bộ phận bên trong của một người đàn bà ngay cả khi cô ấy đang mặc quần áo. Đó là điều ta muốn các con làm được. Sau khi các con vẽ xong, ta mới cho mẫu nữ cởi áo ra để so sánh. Tất cả nghe rõ chưa?

- Rõ ạ!

- Tốt! Thời gian làm bài bắt đầu!

Cả lớp lập tức im phăng phắc, ai cũng chăm chú, tập trung toàn bộ tinh thần vào bài thi, không một tiếng xì xào, không một lời trao đổi, chỉ nghe tiếng cọ đưa sột soạt trên giấy, tiếng mực thổi mài trên nghiên rin rít, và cả tiếng gậy chống của lão họa sĩ già đi đi lại lại cồm cộp, cồm cộp...

- Đã hết thời gian! Cả lớp dừng bút, nộp bài lên đây! Ta sẽ chấm và nhận xét bài luôn!

Trong lúc thầy giáo đang chấm bài ở trên thì bên dưới hàng, bắt đầu có những tiếng rì rầm bàn tán:

- Thầy cho ít thời gian quá, tao chưa vẽ xong mà ạ!
- Thế mà vẽ đến chỗ nào rồi?
- Mới vẽ đến bẹn, đang tĩa lông thì hết giờ! Còn mà thì sao?
- Tao thì khá hơn chút, vẽ gần xong rồi, chỉ còn thiếu mỗi cái đầu...

Ở phía trên, sau một hồi sẫm soi và xem xét, lão họa sĩ chầm chậm cất giọng:

- Nhìn chung là các con vẽ tốt, ta hài lòng! Nhưng có một vài trường hợp khiến ta hơi thất vọng. Một cô gái trẻ đẹp thế này mà các con vẽ vú cô ấy xệ xuống tận rốn thì ta cũng không hiểu các con nghĩ cái gì nữa. Điều đó chứng tỏ kiến thức về phụ nữ của các con bị hỏng rất lớn, các con thiếu những trải nghiệm, những hiểu biết thực tế về đàn bà. Những kiến thức này ta không thể dạy các con được, cũng không một trường lớp nào dạy các con được, mà các con phải tự học, tự tìm tòi, khám phá. Nói thì nghe to tát vậy nhưng thực tế thì cũng có gì khó khăn lắm đâu! Bây giờ phụ nữ tắm sông, tắm ao rất nhiều, chỉ cần chịu khó để ý, rình mò một chút là được, có gì là phức tạp mà tại sao các con không chịu cố gắng? Nói không phải khoe chứ ngay từ khi học tiểu học ta đã thường xuyên rình cô giáo tắm. Lên cấp 2, không một bà nào trong xóm là không bị ta rình. Vậy mà các con thì... Ta cũng nói luôn là ngược của cô người mẫu lần này bên to bên nhỏ, những trò nào mà vẽ hai bên bằng nhau thì cũng tự biết là mình không thể đạt điểm cao được đâu!

- Vậy ai được điểm cao nhất hả thầy?

- Sau khi xem xét kỹ, ta chọn được hai bài tốt nhất: một là của Mã Lương, hai là của Đồ Ngu Si. Về cơ bản, bài thi của hai người này đều cực

kỳ xuất sắc và giống gần như hoàn toàn với mẫu. Ta thật sự cũng chưa biết phải trao bút thần cho ai nữa đây!

Lúc này, Mã Lương mới lại chấp tay kính cẩn:

- Dạ thưa thầy, đúng là hai bài thi gần như không có sự khác biệt, nhưng nếu thầy để ý kỹ một chút thì ở bài thi của con, bên phía ngực trái của cô gái, cách đầu ti 2cm về hướng Đông Bắc có một chấm đen nhỏ, đó chính là cái nốt ruồi của mẫu nữ. Bài thi của Đồ Ngu Si đã bỏ sót chi tiết này. Nếu không tin, thầy có thể kiểm chứng ạ!

Lão họa sĩ già nghe vậy thì há hốc mồm kinh ngạc, lật đật chạy lại chỗ mẫu nữ đang ngồi rồi vạch áo cô gái ra ngó nghiêng một hồi. Thế rồi, lão quỳ sụp xuống dưới chân Mã Lương nói bằng giọng run run, mặt không giấu được vẻ thảng thốt:

- Mã Lương ơi, thầy xin gọi con là sư phụ, trình độ của con đã đạt tới mức cảnh giới rồi! Ta phải cầm tận tay, dí tận mắt mới nhìn thấy cái nốt ruồi đó, vậy mà con... Đây! Bút thần đây! Nó là của con, không ai xứng đáng có được nó ngoài con cả!

Mã Lương cũng quỳ xuống, trịnh trọng nhận cây bút quý từ tay thầy mình rồi cất giọng từ tốn:

- Con đội ơn thầy, con được như ngày hôm nay đều nhờ công ơn thầy chỉ bảo. Dù thế nào, thầy vẫn mãi là người thầy đáng kính nhất của con!

- Khá lắm! Khá lắm! Ta chẳng còn sống được bao lâu nữa, nhưng có được người học trò xuất chúng như con, ta chết cũng không có gì phải nuối tiếc! Tốt nghiệp xong, các con sẽ đi xin việc làm, sẽ về quê hết, chỉ còn mình ta trong ngôi nhà trống trải, hoang vắng này! Lúc nào rảnh, nhớ tới thăm ta nhé!

- Dạ thưa thầy, đến thăm thầy thì e là khó, vì đi làm rồi ai cũng sẽ bận mãi, làm sao có thời gian đi chơi vợ vẫn được! Tuy nhiên, bọn con xin hứa là hôm nào thầy chết, chúng con sẽ về dự đám ma của thầy đầy đủ!

- Ủ! Thầy cảm ơn!

- Mà thầy ơi, trước khi từ biệt, Mã Lương muốn dùng cây bút thần này để vẽ tặng thầy một món quà làm kỷ niệm, không biết ý thầy thế nào ạ?

- Được, ta thích mà...

- Vâng, vậy con xin vẽ ngay đây!

Lập tức Mã Lương cầm cây bút thần múa những nét loang loáng trên mặt giấy. Lão họa sĩ già tỏ ra khá tò mò và thích thú trước món quà mà cậu học trò cưng sắp tặng. Rồi như không thể chờ đợi lâu hơn, lão lại gần Mã Lương thêu thào:

- Con vẽ tặng ta cái gì đấy?

- Dạ, con vẽ tặng thầy cái quan tài, vì chắc thầy cũng sắp phải dùng đến nó rồi. Có sẵn cái này trong nhà cũng yên tâm hơn thầy ạ!

- Ủ, thầy cảm ơn!

Xong xuôi, Mã Lương từ biệt thầy, từ biệt bạn bè lên đường về quê. Hắn lấy bút thần ra vẽ một con ngựa rất khỏe rồi nhảy lên lưng ngựa phóng đi. Thế nhưng, vừa đi được một đoạn, hắn đã thấy có người đứng chặn giữa đường. Hắn cuống quýt ghìm cương, con ngựa chồm lên, hí vang từng hồi rồi cũng chịu dừng lại. Kẻ chặn đường hắn không ai khác chính là Đồ Ngưu Sĩ. Thấy vậy, Mã Lương bình thản xuống ngựa...

- Người muốn gì? Chẳng lẽ việc ta giành được cây bút thần khiến người không phục?

- Ta phục chứ! Phục lắm rồi! Nhưng có một điều ta thắc mắc và mong người sẽ giải đáp, nếu không ta chết cũng khó nhắm mắt!

- Nói đi!

- Tại sao người biết bên ngực trái của cô gái ấy có nốt ruồi? Người đã dùng kỹ năng gì để phát hiện được? Có thể chỉ cho ta tuyệt kỹ đó chẳng?

- Dùng từ tuyệt kỹ nghe có vẻ hơi to tát quá! Thực ra, lý do rất đơn giản! Cô gái làm mẫu đó là người làng ta. Chiều nào cô ấy chẳng ra sông tắm tròng với mọi người. Ta đã nhìn và vẽ cô ấy hàng chục lần rồi, cô ta có bao nhiêu sợi lông nách ta còn biết chứ nói gì là cái nốt ruồi...

Nói rồi Mã Lương thúc ngựa lao đi, bỏ lại phía sau một Đờ Ngu Si ngờ ngác, mờ dần trong đám bụi mịn mù. Mã Lương muốn về nhà thật nhanh để khoe với bố mẹ thành tích của mình, để biểu diễn cho họ thấy phép thuật kỳ diệu của cây bút thần, để bố mẹ hẳn biết rằng: từ nay họ sẽ không phải sống khổ sở, thiếu thốn nữa, rằng bất kỳ thứ gì họ muốn, hẳn cũng sẽ vẽ được cho họ. Hẳn lằng lằng khi nghĩ đến cuộc sống đầy đủ, sung túc mà chiếc bút thần sẽ mang lại mà không hề biết rằng hẳn và gia đình hẳn sắp phải chịu những biến cố, những tai họa không ngờ bởi chính những phép màu thần kỳ từ cây bút hẳn vừa giành được...

Từ ngày Mã Lương trở về mang theo cây bút thần, cuộc sống gia đình hẳn bước sang một trang mới: đầy đủ và sung sướng hơn. Hẳn đã vẽ một cái chung cư mini 3 tầng khá khang trang cho cả nhà ở. Thực ra, lúc đầu gia đình hẳn bàn nhau là đằng nào cũng mất công vẽ thì vẽ hẳn cái hai chục tầng, ở hết bao nhiêu thì ở, còn đâu thì cho thuê. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, tiền giờ cũng chẳng để làm gì, thích thì hẳn vẽ ra bao nhiêu tiền mà chẳng được? Tội gì phải đi nhật từng đồng lẻ cho khổ! Hơn nữa, nếu khách thuê nhà là các cặp vợ chồng tri thức có ý thức thì không sao, chứ vợ phải mấy ông sinh viên, các ông ấy suốt ngày tụ tập rượu chè, sinh nhật hội hè, rồi

đưa bạn đưa bè về quan hệ tập thể, rồi thất tình nhảy lầu tự tử, rồi nợ tiền nhà, rồi lại phải mất công đòi, mệt người...

Cũng từ ngày đó, mẹ hẳn nghỉ luôn việc buôn bán đồng nát để suốt ngày ở nhà bật dàn karaoke lên hát. Bố hẳn cũng chẳng còn thiết tha gì với việc trồng lúa trồng khoai mà chỉ thích ngồi nhà luyện game online. Đến bữa, ai thích ăn gì thì cứ bảo hẳn vẽ cho ăn. Vì không mất tiền nên bố mẹ cứ bắt hẳn vẽ bữa phứa ra, nhà có ba người ăn mà có hôm hẳn vẽ tới 5 nồi lẩu, thành ra mỗi nồi chỉ khều khều vài miếng rồi lại bỏ thừa, có nồi vẫn còn nguyên đĩa rau với đĩa thịt đầy ứ, chưa nhúng miếng nào, thật lãng phí vô cùng...

Một buổi sáng, Mã Lương lôi bút ra trước cửa ngòi, hí húi lau chùi, chợt mẹ hẳn chạy tới và nói với giọng bùi ngùi:

- Vẽ cho mẹ bịch Kotex!

- Tuần trước mới vẽ cho mẹ một bịch 20 miếng mà? Đã hết rồi sao?

- Đây là loại thường dùng cho ban đêm, có viền mỏng chống tràn. Còn hôm nay là vẽ loại khác, có cánh rộng, mềm mại cho ngày dài năng động!

- Loại nào thì loại nhưng mẹ dùng cũng phải tiết kiệm thôi, đừng tưởng vẽ ra được là cứ lãng phí. Con thấy người ta cả ngày thay có một miếng, mà mẹ thì một tiếng đã thay mấy lần.

- Thằng mất dạy! Tao nuôi mày khôn lớn nên người, cho đi học vẽ tử tế hẳn hoi, thế mà giờ mới nhờ có một tí mà mày đã lên mặt dạy đời...

Chuyện chỉ có vậy, thế mà mẹ hẳn cũng chửi toáng lên, bù lu bù loa, âm ỉ cửa nhà, và không chỉ một lần mà rất nhiều lần, không chỉ với hẳn mà cả với bố hẳn. Thành ra, cuộc sống dù nhàn hạ, tiền bạc dù dư dả, chẳng phải động tay chân vất vả, nhưng không khí gia đình hiếm khi yên ả. Ngày xưa, nhà hẳn dù nghèo, nhưng lúc nào cũng tràn ngập tình yêu, tiếng cười

không bao giờ thiếu. Còn bây giờ, mỗi người đều có thú vui của riêng mình, và khi đã dành thời gian nhiều hơn cho bản thân, đương nhiên, họ sẽ có ít thời gian hơn cho người khác, những cãi cọ, xô xát vì thế cũng xuất hiện nhiều hơn...

Ai cũng nhìn thấy một điều hiển nhiên rằng cây bút thần đã mang đến cho gia đình hẳn cuộc sống sung túc, đầy đủ bạc tiền, nhưng có vẻ như nó lại đang lấy đi của gia đình hẳn hạnh phúc và sự bình yên...

Chiều nay, trời đầy gió! Ánh hoàng hôn rực đỏ như hắt từng vệt màu loang lổ, trải dài mênh mông trên đồng cỏ. Mã Lương thúc ngựa liên hồi, con ngựa dừng mãnh chồm lên phi nước đại, sải những bước dài, hí vang từng hồi hoang dại. Mặc kệ, Mã Lương vẫn thúc nó lao đi vun vút, bất chấp những cơn gió đang rít ù ù bên tai, tấp vào mặt, vào thịt da ran rát, bởi chỉ có thế, hẳn mới cảm giác như được giải thoát khỏi những buồn bực vô cớ, những bức bối vẫn vờ trong lòng bấy lâu nay...

Chạy một hồi lâu, Mã Lương mới dần ghìm cương cho ngựa dần chậm lại, vì thế, gió đã không còn đủ sức hất mớ tóc của hắn thẳng tắp và thốc ngược về phía sau nữa. Bây giờ, gió đã hiền hòa và mái tóc hắn lại phồng lên lòa xòa, phất phơ trong ánh hoàng hôn nhạt nhòa. Thế nhưng, khi tiếng gió rít ù ù mới vừa lắng lại thì Mã Lương đã nghe tiếng vó ngựa dồn dập bên tai, rầm rập rầm rập. Hắn giật mình khi thấy một toán người đao kiếm sáng loáng đang cưỡi ngựa hùng hổ áp sát sau lưng. Rồi bọn chúng quây tròn lấy Mã Lương, nhìn hắn bằng ánh mắt dò xét...

- Bấm đại nhân! Chính là nó đấy ạ!

Cái gã vừa được gọi là đại nhân ấy nghe vậy thì vuốt râu cười ha hả. Rồi hắn tiến lại gần phía Mã Lương và hỏi bằng giọng hoài nghi:

- Người là Mã Lương thật sao?

- Phải, chính là ta! Còn người là ai?

Nghe câu hỏi của Mã Lương, cả bọn người đó cười phá lên ngạc nhiên. Rồi một tên trong đám buông lời mỉa mai:

- Người không biết thật hay là giả vờ không biết? Vậy để ta nói cho người sáng mắt. Người đang đứng trước mặt người đây chính là tri huyện đại nhân, đồng thời cũng là chủ tịch hội cây cảnh và chim cảnh của huyện nhà đây!

Mã Lương nghe vậy liền chấp tay kính cẩn:

- Tại hạ thật thất lễ, mong tri huyện đại nhân bỏ quá cho! Không biết ngài vất vả muốn tìm Mã Lương này có việc gì ạ?

- Chuyện là thế này! Ta có đứa con gái út, học thì dốt, lại là fan cuồng K-bốp. Từ khi nó xem cái phim Hàn có cái thằng Kim Tan thì nó rất hay ra đứng ngoài lan can, suy nghĩ miên man, sau đó người nó nóng ran, miệng nôn khan, nhìn thấy ta nó cũng không thềm hỏi han. Nhiều khả năng nó đã mắc bệnh tương tự thằng Kim Tan...

- Đại nhân kể chuyện quá lan man! Tóm lại là đại nhân muốn tại hạ vẽ thằng Kim Tan?

- Người thông minh đã man!

- Xin lỗi ngài! Việc này, e là tại hạ không thể. Thứ nhất, tại hạ quen vẽ theo ý mình, không thích phải vẽ theo yêu cầu của người khác. Thứ hai, cây bút thần này chỉ nên vẽ đồ vật, còn vẽ người là điều tối kị...

- Chẳng lẽ người không nể mặt ta?

- Dạ! Mong đại nhân lượng thứ!

- Kể cả khi ta sẽ trả cho người rất nhiều tiền?

- Tại hạ không cần tiền, chỉ cần sự bình yên và không muốn bị làm phiền...

- To gan! Người dám coi thường bản quan? Người đâu, bắt nó lại cho ta. Để xem nó cứng đầu được bao lâu!

Lập tức bọn lính xông tới trói chặt Mã Lương lại rồi giải về phủ. Lão tri huyện cho người tống giam Mã Lương vào ngục tối suốt ba ngày liền không cho ăn uống. Lão chắc mẫm rằng sớm muộn gì thì Mã Lương cũng sẽ phải quỳ xuống van xin rồi ngoan ngoãn thực hiện yêu cầu của lão. Đến hết ngày thứ 3, lão cho gọi tên cai ngục vào...

- Tình hình của thằng Mã Lương thế nào? Ba ngày không ăn uống gì, chắc nó chỉ còn sức để bò lết dưới nền nhà thôi, đúng không?

- Dạ không, nó đang ăn lẩu và xem bóng đá ạ!

- Hả? Sao nó có thể?

- Đại nhân quên là nó có cây bút thần rồi sao? Nó thích ăn gì thì vẽ cái đó, con thấy nó ăn còn sướng hơn cả đại nhân, toàn đồ ngon! Ăn không hết nó còn mời bọn tiểu nhân ăn cùng nữa! Tivi của nó cũng là tivi xịn, full HD, xem sướng lắm! Lúc đại nhân cho gọi là con đang xem bóng đá cùng nó đấy ạ!

- Đang xem trận nào vậy?

- Dạ, derby Manchester ạ!

- Đệt! Có trận hay vậy à? Sao ta chuyển kênh này giờ mà chỉ thấy mỗi trận West Brom gặp Hull City là thế nào?

- Dạ! Nó xem trên K+ ạ!, còn đại nhân chỉ có ăng-ten râu, làm sao mà xem được!

- Thế này thì không ổn! Ta phải tính cách khác thôi!

Chiều hôm sau, lão tri huyện sai người mở ngục rồi đưa Mã Lương ra ngoài khoảng sân khá rộng trước cửa phủ. Còn chưa hiểu ý đồ của lão già này là gì thì Mã Lương đã thấy trên cái cột giữa sân có treo lủng lẳng hai cái xác rũ rượi, toàn thân đầy vết máu me bầm tím bởi roi vọt...

- Mẹ ơi!!!! Cha ơi!!!!!!!!!!

Hắn gào lên thảm thiết và chực lao tới, thế nhưng tên lính đứng bên cạnh đã kịp vung thanh gỗ lên giáng thẳng vào lưng hắn khiến hắn quy xuống. Đang lồm cồm chực bò dậy thì lại một bàn chân khác đạp chúi hắn xuống. Lúc này, hắn mới thấy lão tri huyện mới từ từ lại gần rồi ngồi xuống bên hắn...

- Yên tâm đi! Cha mẹ người chưa chết đâu! Nhưng nếu người muốn, ta sẽ giết họ ngay bây giờ, và ngay trước mặt người...

- Thằng khốn! Được rồi! Ta sẽ về!

- Ha ha ha! Thế chứ! Người biết điều hơn rồi đấy! Giá mà cứ ngoan ngoãn như vậy từ đầu, có phải cha mẹ người đỡ phải chịu khổ không?

Mã Lương lập tức lấy bút thần ra, đưa những nét điều luyện, thuần thục trên nền giấy. Chỉ một loáng sau, bức họa đã hoàn thành. Thế rồi từ bức tranh ấy xuất hiện một vầng sáng chói lòa, có cả khói phụt ra, giống hệt trong phim ma. Chàng Kim Tan bước ra với dáng vẻ điệu đà, đẹp như hoa. Thế nhưng, có lẽ việc tự nhiên bị đưa đến một chốn xa lạ khiến Kim Tan tỏ ra khá rụt rè, ngơ ngác. Lão tri huyện thì vẫn chưa hết mừng rỡ và ngạc nhiên! Lão lật đật chạy tới, ân cần cầm tay Kim Tan rồi đơn đả:

- Dạ, mời anh Kim Tan vào nhà dùng trà!

Về phía Mã Lương, sau khi thực hiện xong yêu cầu của tri huyện, hắn lập tức chằng néo cha mẹ cẩn thận lên yên ngựa rồi phóng về nhà. Tưởng là đã được yên thân, thế nhưng vừa mới chạy lên cầu Thanh Trì được một đoạn, hắn đã thấy lão tri huyện cùng đám quân lính đuổi rầm rập phía sau. Ngựa của Mã Lương chở ba nên chạy khá chậm, chằng mấy chốc lão tri huyện cùng đám tùy tùng đã vượt được lên trên rồi chặn hắn lại...

- Ông còn muốn gì nữa? Chẳng phải tôi đã vẽ Kim Tan cho ông rồi sao?

- Thằng Kim Tan đó không thích con gái ta mà lại quay sang thích ta. Vậy nên, ta muốn người vẽ tiếp cho...

Lão tri huyện chưa kịp nói dứt lời thì Mã Lương đã rút cây bút thần trong người ra rồi ném thẳng xuống sông Hồng trước ánh mắt ngỡ ngàng và kinh ngạc của hắn cùng đám tùy tùng...

- Đó, bây giờ ta không còn bút nữa, chẳng thể vẽ cho ông được. Ông muốn thì tự mò lấy bút mà vẽ...

Gã tri huyện hốt hoảng và bất lực nhìn cây bút thần chìm xuống dưới con nước sông Hồng cuồn cuộn mênh mông. Gã ôm đầu gào thét điên loạn...

- Người đâu, nhảy xuống mò bút mau! Cần thiết thì thuê cả thợ lặn, cả tàu lặn, thuê cả nhà ngoại cảm, bằng mọi cách phải tìm được bút...

Vậy là mặc cho lão tri huyện cùng đám lính đang hỗn loạn phía sau, Mã Lương thúc ngựa chạy tiếp. Phải vứt bỏ một cây bút quý, hắn cũng rất tiếc nuối. Nhưng hắn nhận ra rằng, nếu còn giữ cây bút ấy, cuộc sống của hắn và gia đình hắn sẽ chẳng bao giờ được bình yên. Cây bút ấy đã biến bố mẹ hắn thành những kẻ lừa đảo, khiến những người trong gia đình hắn ngày càng xa cách; khiến hắn lâm vào cảnh khốn khổ, ngục tù, và cũng

chính nó suýt cướp đi mạng sống của bố mẹ hắn, suýt biến hắn thành kẻ nghịch tử, thành đứa con bất hiếu...

Cũng từ ngày có cây bút, hắn đã quên mất niềm đam mê hội họa, hắn chỉ vẽ tiền, vẽ đồ ăn, vẽ toàn những thứ phục vụ cho ham muốn của mình chứ hắn không vẽ vì nghệ thuật. Đã là người nghệ sĩ đích thực thì đừng để tiền bạc, đừng để vật chất làm bẩn, làm cong ngòi bút của mình. Hắn thèm đến cháy lòng cái cảm giác được thập thò trong bụi rậm cạnh bờ sông để lén lút ghi lại những khoảnh khắc trần trụi của các bà các chị. Với hắn, đó mới chính là niềm đam mê, mới chính là cuộc sống, mới là nơi để hắn thỏa sức sáng tạo, vẫy vùng.

Đã gần về tới nhà rồi! Hắn giật cương liên hồi thúc cho ngựa lao đi băng băng trên con đường đê thân thuộc, cuồn cuộn sau lưng từng đám bụi hồng rực bởi ánh hoàng hôn mênh mang, tràn xuống cả mặt sông dịu dàng, thênh thang...

~~~~~***~~~~~

MÙA XUÂN CỦA TÔI

Người ta bảo mùa xuân mang đến cho đời niềm vui và tiếng cười, nhưng với tôi, xuân chỉ mang tới ngậm ngùi và niềm xót xa khôn nguôi.

Ấm nào cũng thế, khi những đóa mai vàng khoe sắc rộn ràng, ấy là khi lòng tôi trào dâng một nỗi buồn mênh mang; khi những cành đào đua nhau xuống phố, hồng tươi cánh thắm, ấy là lúc tôi ngồi gặm nhấm nỗi nghẹn ngào, cay đắng. Bởi vì, nàng đã xa tôi cũng vào một mùa xuân ấy...

Đó là một mùa xuân mà tôi cứ ngỡ mình là thằng hạnh phúc nhất trên đời, khi tôi có nàng, với nụ hôn mê đắm, gọi mời, với vòng tay êm ái, buông lơi; một mùa xuân mà tôi có thể mỉm cười thật tươi rồi tự hào khoe với mọi người rằng quãng đời FA hơn hai chục năm trời của tôi đã qua rồi...

Nói thật là từ khi dậy thì, tôi chỉ ước gì mình nhanh có gấu. Rồi đến khi có gấu, tôi chỉ mong sao sớm được giao cấu. Đó chính là động lực để tôi không ngừng phấn đấu. Thế nhưng, dù đã chính thức yêu nhau được hai tháng nhưng nàng cũng chỉ cho tôi được vài lần vét máng, chứ nhất quyết không chịu để tôi phang. Nhiều lần như vậy thành ra tâm trạng tôi rất hoang mang. Một hôm, tôi quyết định ngồi lại để nói chuyện với nàng thật đàng hoàng:

- Em không yêu anh à?

- Sao anh lại hỏi thế?

- Tại bọn bạn anh, chúng nó yêu vài ngày là đã chén nhau ngay. Còn chúng mình, đã hơn hai tháng rồi mà vẫn cứ loay hoay.

- Vậy giờ anh muốn sao?

- Anh muốn chúng mình chính thức chén nhau!

- Chưa được! Tết này anh sang nhà ra mắt bố mẹ em đã, sau đó rồi chén!

- Sao lại ngược đời thế? Anh tưởng theo phong tục là phải chén trước rồi mới ra mắt chứ?

- Trước đây em cũng nghĩ thế, nhưng em bị lừa mấy lần rồi! Lúc cho chén thì thằng nào cũng khoái, đến khi bảo tới nhà ra mắt thì lại kêu oai oái, nói là không thích, thế rồi lặn mất tích. Giờ em rút kinh nghiệm, cứ ra mắt xong xuôi đã, sau đó mới được xả.

Nàng đã muốn thế thì tôi cũng đành chiều. Đúng sáng mừng một tết, tôi xách chai rượu nếp cùng mấy thứ quà cần thiết qua nhà nàng ra mắt. Thấy tôi, nàng cười tươi như hoa rồi mời tôi vào nhà. Bố nàng đang ngồi

trên ghế sofa uống trà, cạnh đó là một bà già ngồi uống cô-ca, phía sau là đĩa ô-sin đang giết gà...

- Dạ, năm mới, con kính chúc toàn thể gia đình ta tai qua nạn khỏi ạ!

- Ủ, bác cảm ơn! Con ngồi xuống, uống trà đi!

- Dạ, con xin! Ôi, trà thơm và vị đượm quá bác nhỉ!

- Đương nhiên, trà đặc biệt mà! Hôm trước về quê bốc mộ ông chú, ta phải vất vả lắm mới giành được một ít đấy!

- Dạ? Bốc mộ là sao ạ?

- À, quê ta có thói quen rải một lớp trà khô xuống đáy quan tài để khử mùi hôi của xác chết! Đến khi bốc mộ thì lớp trà dưới đáy vẫn còn nguyên và vị rất đượm, uống cực chất! Nào, làm chén nữa nhé?

- Dạ thôi ạ! Con no rồi! Mà bác gái đi đâu sao con không thấy nhỉ?

- Đây, bác gái đây thôi, đang ngồi cạnh ta uống cô-ca đây mà!

- Ôi, vậy mà nãy giờ con cứ tưởng đây là bà nội. Đang định thắc mắc là sao hai mẹ con lại chẳng giống nhau lắm! Mà ngày tết, sao bác không cho osin về quê sum họp với gia đình? Làm cả năm rồi, tết nhất cũng nên cho nó nghỉ chứ?

- Đâu! Nhà ta làm gì có osin đâu!

- Thế đĩa nào đang giết gà kia?

- À, đây là bà nội mà!

- À thế ạ! Mà quên mất, có chút quà tết biếu bác trai. Đây là bình rượu sâm cực quý nhập lậu từ Ý, có tác dụng chữa bệnh yếu sinh lý. Mỗi ngày

bác chỉ cần uống một tí thì hiện tượng mỏi lưng sưng đầu gối sẽ hết ngay ạ!
Còn đây là quà của bác gái!

- Ủ, bác xin! Mà con tặng bác cái gì đấy?

- Dạ! Đây là dung dịch phụ nữ Dạ Hương! Rửa bằng dung dịch này đều đặn ngày 2 lần sẽ giúp cho âm đạo của bác gái luôn sạch sẽ và thơm mát ạ! Còn đây là quà của bà nội ạ!

- Ủ, bà xin! Cái gì đây con?

- Dạ, là sâm ANGELA, có tác dụng cân bằng nội tiết tố nữ, điều hòa kinh nguyệt, cho vòng một đầy đặn, hỗ trợ tăng tiết dịch, giảm đau rát.

- Con chu đáo quá! Thế đã đi tết được nhiều nơi chưa?

- Dạ, cũng còn mấy chỗ chưa đi được ạ!

- Vậy thì con về đi nốt đi, tết nhất cũng nên đến mỗi nhà một tí!

- Dạ không cần đâu ạ! Giờ cũng đến bữa rồi, con sẽ ở đây ăn cơm với gia đình mình rồi chiều con đi cũng vẫn kịp ạ!

- Thôi được, nếu con đã cố tình như vậy thì ta cũng đành phải sắp cơm thôi! Bà vào bê mâm ra đây, tôi đói quá rồi! Biết thế này bê ra từ lúc này, đỡ phải đợi mất công!

Chỉ một loáng mâm cỗ đã được bưng ra. Thịt gà tươi vừa giết còn nóng hôi, tôi lại đang đói nên cứ gấp nhiệt tình. Đang định vồ tiếp cái đùi thì bác gái đã chặn tay tôi lại:

- Con nên ăn nhiều rau con ạ! Ngày tết mà ăn thịt nhiều sẽ đầy bụng, khó tiêu lắm, lại dễ béo phì nữa!

- Bác nói thế là không có cơ sở! Bác thấy con voi ấy, nó chỉ ăn cỏ mà nặng hàng vài tấn, còn con mèo, nó toàn ăn thịt mà nặng có mấy cân...

Bác gái đuối lý không cãi được nữa, đành rút tay lại nhìn tôi lấy cái đùi gà. Sau khi ăn đã ấm bụng, tôi rót rượu đầy chén rồi lễ phép mời bác trai:

- Dạ! Kính bác một ly, chúc bác năm mới tiền đê chết người!

- Ờ, thôi! Bác đang bị tiểu đường, phải kiêng!

- Đậu móa, năm mới làm vài ly cho may mắn, sao phải xoắn!

Bị tôi khiêu khích, lão ta mặt đỏ bừng, nốc liên tục, toàn trăm phần trăm. Chả mấy chốc, bình rượu sâm quý của Ý đã cạn gần hết, còn mỗi một tí

láng dưới đáy. Lúc này, cả tôi và lão ấy đều đã tới tầm, méo hết cả tiếng lại rồi. Bất chợt, lão vỗ vai tôi cất giọng lè nhè:

- Con thấy con gái bác thế nào?

- Dạ, nhìn chung là được ạ! Hơi xấu nhưng biết phấn đấu, hơi ngu nhưng biết tiếp thu, hơi dốt nhưng chịu khó hóng hớt. Mà bác này, con hỏi thật bác nhé! Sao mà bác lại lấy phải con vợ già thế? Mặt lúc nào cũng nhăn nhó, cau có...

- Con chưa hiểu thôi, ở phòng khách thì bà ấy nghiêm túc vậy, nhưng trên giường ngủ thì tuyệt vời lắm, lẳng lơ, đưa đẩy, không kém bọn cave là mấy!

- Thật vậy sao? Lát nhậu xong, bác thử lôi bác gái vào trong thể hiện đi, con phải thấy tận mắt thì mới tin...

Tôi chưa dứt lời thì lão đã túm lấy cổ tôi rồi gầm lên:

- Thằng chó! Mà định biến vợ chồng tao thành trò hề, làm xiếc mua vui cho mà à?

- Không! Bác hiểu lầm rồi! Con chỉ...

Mặc kệ tôi ra sức giải thích, lão cầm luôn cái bát đập một phát vào mặt tôi. Vốn đã nóng tính, lại đang có hơi men trong người, tôi điên tiết đẩy lão ra rồi bê cả cái bình rượu sâm quý ụp lên đầu lão. "Choang!!!" - cái bình rượu vỡ tan, lão ôm đầu gục xuống sàn, máu chảy lênh láng...

Hai hôm sau, tôi mới dám nhắn tin cho nàng:

- Em à! Em đang ở đâu đấy, anh nhớ em quá! Sao 2 hôm nay không thấy liên lạc gì với anh?

- Em đang ở bệnh viện, bố em vẫn đang hôn mê, chưa tỉnh!

- Ủ, cho anh gửi lời hỏi thăm sức khỏe bố nhé! Lúc nào bố tỉnh lại, em thử hỏi bố về chuyện của chúng mình xem sao, không biết bố có ưng anh không? Có gì nhắn tin báo cho anh biết nhé!

Từ đó đến giờ, tôi vẫn mong chờ tin nhắn của nàng, nhưng hoàn toàn vô vọng. Đến tùm thì nàng tránh mặt, thành ra tôi cũng không biết là bố nàng còn sống hay đã chết. Nàng đã cách xa tôi, không giải thích một lời, để mỗi mùa xuân tới, tôi chơi với cơn đau, vùi đầu trong men rượu, ngửa mặt lên hỏi trời: Tôi làm gì nên tội, để nàng phải xa tôi?

~~~~~***~~~~~

TÔI ĐÃ ĂN THỊT CHÓ

Tôi vừa ăn thịt chó sáng nay, nên giờ thấy rất áy náy. Bởi dạo này, dư luận lên án việc ăn thịt chó gay gắt lắm! Nếu biết tôi ăn thịt chó, liệu người

ta có khinh bỉ, coi thường tôi không nhỉ? Không chịu nổi với cảm giác tội lỗi và day dứt trong lòng,

tôi quyết định đến nhà thờ gặp Cha để xưng tội...

- Thưa cha! Con là kẻ có tội, xin cha ban phép lành cho con!

- À, là con đấy sao? Đạo này ngoan nhỉ, cả tuần rồi chưa thấy con đến xưng tội! Thế hôm nay con đã gây ra tội lỗi gì? Lại hiệp dâm hả?

- Dạ không, con vừa ăn thịt chó ạ!

- Ôi trời ơi! Sao con dám? Dư luận đang rất phản đối việc này đấy! Chó là bạn của con người mà, sao con lại ăn thịt bạn mình? Ôi chúa ơi!

- Thưa cha, con không phải là bạn của chó, ngược lại, con với chó là kẻ thù!

- Cụ thể thế nào, con nói ta nghe xem!

- Dạ! Lần ấy, con đang tè, không hiểu con chó nhà con nó nhìn nhầm thành con chuột hay là cái cái xúc xích mà nó từ đâu lao tới ngoạm cái "phập" một phát! Sau phát ấy, vợ con nằng nặc đòi đưa đơn ly dị, rồi đòi ngủ riêng. Con khổ lắm cha ạ! Rồi mới hôm qua nữa, con định tổ chức cho vợ một buổi tối thật lãng mạn để hàn gắn lại tình cảm vợ chồng. Con đã đốt 69 ngọn nến lung linh, rải hoa hồng khắp từ phòng khách vào đến tận giường ngủ. Ấy vậy mà cái con chó đó, hình như nó vừa đi ăn cứt bên nhà hàng xóm về thì phải, nó chạy xồng xộc vào nhà, qua phòng khách, chui vào phòng ngủ, nó rải cứt khắp từ phòng khách lên giường ngủ luôn!

- Nhưng dù sao thì xã hội vẫn coi nó là bạn của con người, và con không nên đi ngược lại với quan niệm của xã hội!

- Không biết chó nhà người khác thế nào, chứ chó nhà con toàn ăn cút cha ạ! Nó ăn cút, còn con thì ăn cơm, sao lại bắt con làm bạn của nó? Con nuôi nó không phải để làm bạn mà chỉ để cho nó coi nhà, giống như nuôi gà để đẻ trứng, nuôi mèo bắt chuột, nuôi trâu đi cày thôi. Vậy tại sao con không thể ăn thịt nó giống như ăn thịt gà, thịt trâu, thịt mèo ạ? Ai yêu chó, coi chó như bạn thì có thể không ăn, tùy họ, nhưng tại sao lại lên án người khác? Con ăn thịt chó cũng giống họ ăn thịt lợn, nếu bây giờ con đến gặp họ và bảo rằng con nhiệt liệt phản đối việc họ ăn thịt lợn vì con coi lợn như là bạn của con, vậy họ có nghe theo không?

- Ờ, thì quan niệm của xã hội là thế, và con không nên đi ngược lại với quan niệm của xã hội.

- Dạ vâng, vì thế nên con mới thấy mình có tội, và đến đây xưng tội với cha. Không biết có phải vì cái cảm giác tội lỗi hay không mà con ăn thịt chó lại không thấy ngon, vẫn còn thừa hơn một nửa nồi rửa mặn ở nhà cha ạ!

- Nói cho cha biết quy trình gây tội của con nào!

- Dạ! Sau khi thui vàng, con chặt thành từng miếng nhỏ, bỏ vào nồi ướp với riềng, sả, mẻ, mì chính, ớt, nước mắm, xóc đều cho mùi dậy lên thơm phức, rồi đổ thêm bia vào hấp cùng, xong múc ra ăn nóng cùng với lá mơ, chuối xanh, khế và rau húng ạ!

- Ờ! Con chờ cha tí!

- Cha đi đâu vậy ạ?

- Ta vào toa-lét lấy cuộn giấy ăn lau mồm đã!

- Dạ vâng!

- Xong rồi! Mà con vừa nói rằng vì cảm giác tội lỗi nên con ăn không ngon sao?

- Dạ vâng!

- Ta nghĩ đó không phải là lý do đâu! Con ăn không ngon là bởi con quên không ướp với mắm tôm con ạ! "Thịt chó mà thiếu mắm tôm, như ăn kẹo lạc lúc mềm bị đau", nó nhạt nhẽo và giảm cái sự ngon đi nhiều lắm! Hơn nữa, cách hấp rửa mặn cũng không hề đơn giản. Nếu con hấp kỹ quá, thịt sẽ nát và bã, nếu hấp mà chưa chín, thịt sẽ tanh và dai. Con phải căn thời gian, lúc nào thấy lớp bọt màu nâu nhạt sùi lên, bao quanh và nổ tanh tách bên mép nồi, ấy là khi nên tắt bếp.

- Dạ, con cảm ơn cha, con nhớ rồi ạ! Nhưng bây giờ con phải làm sao với cái nồi rửa mặn ở nhà hả cha? Ăn tiếp thì sợ áy náy, sợ cảm giác tội lỗi, sợ mọi người lên án, nhưng đổ đi thì phí của giờ lắm!

- Cũng khó nhỉ! Cái này ta cũng không biết phải khuyên con sao nữa! Hay là thế này nhé! Ở nhà ta vẫn còn nửa chai Vodka, còn sót lại từ hôm đám ma. Chiều tối nay ta sẽ mang qua nhà con, hai cha con ta sẽ bàn cách xử lý cái nồi rửa mặn đó! Con thấy sao?

- Dạ! Vậy thì tốt quá rồi! Cha nhớ mang theo cả mắm tôm cha nhé! Mà cha ơi, vậy là tội của con đã được rửa sạch rồi phải không cha?

- Ủ, sạch rồi con ạ! Nhân danh cha, con và những người ăn thịt chó, ta tha tội cho con! Hẹn gặp con tối nay nhé!

~~~~~***~~~~~

CHÁO CHỪ

Tôi đã có gấu, dù nhiều người chê rằng gấu tôi rất xấu, nhưng tôi vẫn rất tự hào, bởi nó là thành quả của một quá trình dài miệt mài phấn đấu.

Gấu là con gái Hà Nội chính gốc, trong trắng, ngoan hiền, còn tôi chỉ là một thằng trai tỉnh lẻ, quê mùa. Tôi quen gấu rất tình cờ. Lần ấy, gấu cùng đám bạn về quê tôi dã ngoại và cắm trại cạnh bờ sông. Không hiểu gấu ra bờ sông để đi tè hay là rửa tay, nhưng nàng bị trượt chân lăn cái "tùm" xuống nước, chới với vùng vẫy, kêu cứu trong tuyệt vọng. Đám bạn của gấu thì mãi chơi đùa, hò hét nên chẳng hay biết gì. Lúc đó, tôi đang hí húi lau chùi dưa chuột ở ruộng dưa gần đó, thấy người bị nạn thì cuống cuồng cởi hết quần áo nhảy ùm xuống cứu luôn (phải cởi quần áo ra vì còn mỗi bộ này để chiều đi học, mấy bộ kia giặt chưa khô).

Sau một hồi vật lộn, cuối cùng, tôi cũng dìu được nàng lên bờ, đưa nàng vào ruộng dưa leo cho mát mẻ và kín đáo, rồi từ từ đặt nàng nằm xuống. Nàng lúc này đã bất tỉnh rồi, môi tái đi, và có vẻ đã bị uống khá nhiều nước. Tôi nghĩ ngay đến việc phải hô hấp nhân tạo cho nàng trước khi quá muộn. Lập tức tôi nhớ lại phương pháp sơ cứu mà thầy giáo đã dạy tôi ở trường. Tôi vật nàng nằm ngửa ra, tay duỗi thẳng, chân dạng háng, rồi tôi từ từ nâng đê lên người nàng, môi run run chạm vào môi nàng, lưỡi tôi lách nhẹ qua khe miệng nàng rồi liên tục khua khoảng để hô hấp. Thầy giáo tôi dặn rằng phải khua lưỡi thật nhanh và dẻo thì người bị nạn mới thấy nhột miệng mà tỉnh lại.

Có vẻ như phương pháp mà thầy truyền lại cho tôi đã phát huy hiệu quả. Tôi thấy nàng bắt đầu thở dốc, lưỡi nàng cũng uốn éo, quần quéo lấy lưỡi tôi. Tức thì, tôi chuyển sang bước thứ hai. Tôi đưa hai bàn tay đặt lên hai bên ngực nàng rồi ra sức ấn. Thầy giáo tôi bảo phải ấn mạnh và đều để cho người bị nạn phọt nước ra. Thế nhưng không hiểu sao tôi ấn một hồi mà vẫn chưa thấy miệng nàng chảy ra tí nước nào cả. Hay là nước nó chảy ra ở chỗ khác mà tôi không biết?

Nhưng thật may, cuối cùng nàng cũng tỉnh lại. Nàng thều thào cảm ơn tôi, rồi mắt lóng lánh nhìn vào những quả dưa leo đang độ phát triển sung mãn, sần sùi, cong cong, vươn lên đầy mạnh mẽ từ những gốc dưa rậm rạp,

xum xuê. Hai đứa nhìn nhau ngượng ngùng một lúc khá lâu, chẳng biết nói gì, mãi sau tôi mới mở được miệng đầy ấp úng, bằng một giọng lúng túng:

- Em ăn dưa không? Làm quả cho mát nhé?!

Vậy là tôi và nàng yêu nhau từ đó. Khi nàng về Hà Nội, chúng tôi vẫn giữ liên lạc. Dù xa cách nhưng chúng tôi vẫn gửi cho nhau những lời chan chứa thương yêu qua email, những tình cảm đắm say qua Phây, và những nhớ nhung quặn quại qua cái điện thoại. Chiều hôm trước, nàng mời tôi lên Hà Nội chơi một chuyến, nàng muốn chính thức giới thiệu tôi với bố mẹ nàng. Khỏi phải nói là tôi vui đến nhường nào. Vậy là tình yêu của tôi và nàng đã tiến thêm được một bước khá dài, và chứng tỏ tình cảm nàng dành cho tôi là nghiêm túc.

Ít có dịp lên Hà Nội nên đường xá trên đó tôi khá lạ lẫm và ngu ngơ, may mà có thằng bạn đang học trên ấy nên tôi bảo nó ra bến xe đón. Vừa xuống bến, còn đang ngơ ngác, tôi đã thấy nó cười toe toét:

- Ê cu! Độ này nhìn ngon phết nhỉ! Lên Hà Nội có việc gì thế?

- Tao thăm gấu!

- Đệt! Chém vãi! Bọn tao trên Hà Nội này mà vẫn FA cả lũ, mà ở quê mà đòi...

- Từ từ rồi mà sẽ thấy! Giờ đưa tao đi ăn cái gì đã, đói quá! Hà Nội có món nào độc mà rẻ không mà?

- Thịt chó Nhật Tân, Vịt Vân Đình, Bò Ba Vì, thích ăn gì?

- Mấy món đó ở quê cũng đầy mà. Có gì lạ hơn không?

- Đi ăn cháo chửi nhé?

- Là sao?

- Đi rồi biết!

Tôi tò mò và háo hức leo lên xe của nó. Nó đưa tôi chạy vòng vèo rồi dừng lại ở một quán cháo nhỏ nhưng khá đông đúc. Đang loay hoay để xe thì một thằng từ trong quán phi ra:

- ĐKM chúng mày, đến ăn cháo hả?

- Dạ vâng ạ! - Tôi trả lời bằng giọng rụt rè pha chút hoảng sợ.

- ĐKM chúng mày để xe đây bố dắt cho, vào đi!

Lúc này, thằng bạn tôi mới lên tiếng:

- ĐKM anh! Nhớ dắt xe em cẩn thận, xe mới mua đấy!

- ĐKM chúng mày, yên tâm đi!

À, tôi hiểu rồi, hóa ra, cháo chửi là như vậy! Khá thú vị! Bình thường tôi cũng thích chửi bậy, nhưng ít có dịp, giờ vào đây, được chửi bậy thoải mái, thấy trong người rất sảng khoái. Tôi tự tin và hào hứng bước vào trong quán rồi hô to:

- ĐKM thằng chủ quán! Cho bố mày hai bát cháo ra đây!

- ĐKM chúng mày, có ngay đây!

Hai chúng tôi ngồi xì xụp ăn cháo. Thực ra, cháo ở đây không ngon lắm, nhưng chẳng hiểu sao khách đến rất đông, không khí lúc nào cũng náo nhiệt, tiếng chửi bới ầm ĩ, râm ran không ngớt, rất vui vẻ! Đang ăn, chợt thấy thằng bạn tôi mắt sáng lên, miệng há hốc ra, rồi nó ghé tai tôi thầm thì:

- Con bé ngồi phía sau mày nhìn ngon phết!

Tôi lập tức quay lại, và cũng há hốc mồm giống hết nó. Nhưng tôi há mồm không phải vì con bé đó ngon, mà vì tôi nhận ra đó chính là gấu của tôi. Nàng cũng đi ăn cháo cùng mẹ. Tôi quay sang bảo với thằng bạn:

- Là gấu của tao đấy! Mà ngồi đây, để tao qua chào mẹ nàng và nàng một câu đã!

Tôi chỉnh đốn lại trang phục, run run tiến lại chỗ bàn của hai mẹ con nàng:

- ĐKM bác! Bác cũng đi ăn cháo à? ĐKM em!

- ĐKM thằng chó này! Mà là thằng nào? Sao tự nhiên chửi mẹ con tao?

- Dạ! Con là người yêu của em nhà mình ạ! Rất vui được gặp bác! ĐKM bác!

- Thằng chó! Con gái tao có ế cũng không bao giờ tao gả cho cái loại mất dạy như mày! Về thôi con! Mẹ cấm con yêu đương với cái thằng điên này! Mẹ mà biết con còn lẳng nhăng với nó, mẹ giết! Sáng ra đã gặp phải thằng thần kinh! Bực cả mình!

Thế rồi mẹ nàng đùng đùng lôi nàng xềnh xệch ra khỏi quán, bỏ lại tôi đứng chôn chân ở đó. Tôi bàng hoàng không hiểu và không muốn tin những gì vừa xảy ra. Tôi tưởng ở quán này thì được chửi thoải mái mà? Tôi đã mất gấu thật sao? Tôi lại trở về là một thằng FA thật sao? Thằng bạn tôi đã đứng bên tôi từ lúc nào, nó nhẹ nhàng vỗ vai tôi an ủi:

- Thôi mày ạ! FA cũng có cái vui của FA mà! Tao FA mấy chục năm nay thì đã sao? Có tao đồng cảnh ngộ với mày rồi, đừng buồn nữa nhé!

- Ủ, cảm ơn mày đã động viên! ĐKM mày!

~~~~~***~~~~~

NHIP DẬP NOEL

Chuyên mục "Nhịp đập Noel" đã có cuộc phỏng vấn nhanh với ông Ôn Khát Lành, chủ nhà nghỉ Bồn Lành trên đường Nguyễn Chí Thanh khi ông đang ăn sáng tại quán cháo lòng tiết canh ở gần chợ Nhà Xanh.

- Chào ông, nhìn ông có vẻ mệt mỏi, mắt thâm quầng, chắc đêm qua là Noel nên ông thiếu ngủ?

- Đúng vậy! Nhà nghỉ Bồn Lành của chúng tôi có hơn 20 phòng, phòng nào cũng rầm rầm, huỳnh huých, rên rĩ cả đêm. Tôi không ngủ được một phần vì ồn, một phần vì sợ nhà sập, nhưng lý do chính là bởi những âm thanh đó khiến tôi thấy trong người bứt rứt rất khó chịu.

- Theo ông thời tiết lạnh giá của năm nay liệu có khiến cho số lượng người đi chơi Noel giảm bớt?

- Tôi nghĩ là không, vì bây giờ những người đi chơi Noel hầu như họ đều chọn vào nhà nghỉ để chơi cho nó ấm áp và yên tĩnh, vậy nên thời tiết bên ngoài không quan trọng với họ lắm. Cũng vẫn còn những người lạc hậu thích ra Bờ Hồ hoặc đi nhông nhông ngoài đường, nhưng thành phần này rất ít, họ chỉ là phần nổi của tảng băng chìm nếu so với những người chọn vào nhà nghỉ mà thôi.

- Đêm qua nhà nghỉ của ông kín phòng chứ?

- Không phải kín mà là cháy phòng! Tôi đã phải thuê một đội vệ sĩ hơn chục người với trang bị súng đạn đầy đủ đứng trước cửa để đuổi khách, nếu không họ sẽ tụ tập xô đẩy, đập cửa phành phành đòi thuê phòng, rồi sinh sự, chửi bới...

- Vậy ông thấy Noel năm nay có điều gì khác so với các năm trước không?

- Nếu như những năm trước phải đến 8h tối chúng tôi mới kín phòng thì năm nay tất cả các phòng đã được đặt hết từ 2 ngày trước Noel. Đó là điều đáng mừng, bởi nó chứng tỏ các bạn trẻ đã biết cách đón Noel một cách có ý thức hơn. Năm nay, đối tượng đi chơi Noel cũng đã được mở rộng. Nếu như năm ngoái khách vào thuê phòng hầu hết là các bạn thanh niên thì năm nay có rất nhiều đôi là các em thiếu niên, các cô chú trung niên, thậm chí là các cụ lão niên cũng vào thuê phòng. Như thế nghĩa là Giáng Sinh đã thực sự là của mọi người, mọi nhà, mọi lứa tuổi, chứ không chỉ là của riêng các bạn trẻ nữa...

- Nhà nghỉ của ông có gặp sự cố gì trong đêm Noel không?

- Có! Mọi năm chúng tôi chỉ cần 300 cái bao cao su là thoải mái cho khách dùng. Vậy mà năm nay chúng tôi đã chuẩn bị hẳn 500 cái mà vẫn không đủ, dẫn đến tình trạng cháy bao cao su. Tôi phải huy động nhân viên chạy tới các hiệu thuốc để mua bổ sung ngay trong đêm nhưng các hiệu thuốc cũng không còn hàng. Cuối cùng đành phải mua thuốc tránh thai khẩn cấp về để phát cho khách dùng tạm.

- Theo ông thì nguyên nhân của sự cố cháy bao cao su là do lượng khách tăng hay là do sức khỏe của người Việt Nam đã tăng?

- Do sức khỏe chứ anh! Những năm trước, trung bình mỗi cặp vào thuê phòng chỉ dùng hết 3 cái, nhưng năm nay, cặp nào ít nhất cũng phải 5 cái. Rõ ràng, đàn ông Việt Nam chúng ta đã mạnh lên rất nhiều rồi. Cứ đà này, tôi tin là chỉ một thời gian ngắn nữa thôi, chúng ta sẽ đuổi kịp các anh da đen Châu Phi.

- Ngoài sự cố đó ra, còn điều gì khiến ông ấn tượng không?

- Còn chứ, đó là lúc có hai đôi cùng lao tới giành cái phòng mà khách vừa trả xong. Ai cũng nói là mình đến trước và chờ trước, không đôi nào chịu nhường đôi nào. Cuối cùng, tôi đành phải cho cả hai đôi ấy thuê chung một phòng, mà cái phòng ấy lại chỉ có mỗi cái giường đơn thôi.

- 4 người mà có mỗi cái giường đơn, vậy thì ngủ thế nào được?

- Họ đi chơi Noel cơ mà, có phải đi ngủ đâu. Tuy là 4 người nhưng chả mấy khi họ cùng nhau nằm mà thường là một người quỳ, một người bò, không thì một người nằm, một người ngồi xồm, hoặc là một người bám đầu giường, người kia đứng dưới nền nhà. Đâu vào đó cả mà.

- Vậy với tư cách là một người kinh doanh dịch vụ nhà nghỉ, ông có mong muốn hay đề xuất gì không?

- Tôi thấy mỗi năm chỉ có một Noel là hơi ít, nó không đáp ứng đủ nhu cầu đi chơi Noel rất cao hiện nay của nhân dân ta. Do đó, tôi tha thiết mong Đảng, Nhà nước và Chính Phủ hãy ban hành quy định cho phép mỗi tháng Noel một lần. Như vậy, chắc chắn doanh thu của các nhà nghỉ chúng tôi sẽ tăng gấp hàng chục lần, nghĩa là chúng tôi sẽ đóng thuế cho nhà nước nhiều gấp chục lần, tiền thuế đó để xây dựng Việt Nam giàu mạnh, sánh ngang với các cường quốc năm châu, như vậy có phải là tốt hơn rất nhiều không?

- Vâng, xin cảm ơn ông về bài phỏng vấn!

Phóng viên Kim Chứng, Chuyên mục "Nhịp đập Noel", đài BCS, tác nghiệp tại chợ Nhà Xanh.

~~~~~***~~~~~

TUYỂN TẬP TRUYỆN TRÀO PHÚNG HAY NHẤT CỦA VÕ TÔNG ĐÁNH MÈO

Đình Long
www.dtv-ebook.com

Tổng Hợp Phần Xiii

HƯỚNG DẪN CÁCH DIỆT CHUỘT

Nhà bạn có rất nhiều chuột? Chúng liên tục cắn phá làm bạn bức mình? Đừng lo, Tông sẽ hướng dẫn các bạn một phương pháp diệt chuột nhanh nhất, hiệu quả nhất, an toàn nhất, và tiết kiệm nhất. Phương pháp này lợi dụng điểm yếu của chuột đó là khả năng chịu lạnh rất kém.

Trước tiên, bạn hãy rút nguồn điện và mở cửa ngăn đá tủ lạnh nhà bạn ra . Đợi khoảng 2 tiếng cho hơi lạnh thoát ra hết (vì nếu hơi lạnh trên ngăn đá vẫn còn, chuột sẽ sợ không dám vào). Sau đó bạn từ từ vật cho cái tủ lạnh nằm ngửa ra nền nhà sao cho chuột có thể trèo vào ngăn đá một cách dễ dàng nhất. Tiếp theo ta sẽ chuẩn bị mồi để nhử chuột. Như các bạn đã biết là chuột rất thích ăn thịt bò, do đó chúng ta sẽ mua khoảng 2 đến 3 cân thịt bò tươi để làm mồi nhử chúng (nhớ mua loại thịt mỏng nạc, chuột thích nhất loại này). Nếu cẩn thận, bạn có thể ướp thịt bò với tỏi, nước mắm rồi đảo qua với dầu ăn cho thật thơm để chuột dễ đánh hơi được mồi hơn.

Sau khi bỏ mồi vào trong ngăn đá, bạn phải tìm một chỗ nắp thuận tiện, vừa kín đáo vừa tiện để bạn quan sát. Ngay khi thấy chuột mò vào trong ngăn đá ăn mồi, bạn phải lập tức lao đến đóng sập cửa ngăn đá lại, rồi từ từ dựng tủ lạnh lên. Sau đó, bạn cắm nguồn điện lại cho tủ lạnh, đợi ít nhất 3 tiếng để đảm bảo chuột đã chết cứng ở bên trong rồi mới mở tủ lấy

chuột ra. Lúc này, con chuột đã cứng đờ, bạn có thể giết nó bằng bất cứ cách nào bạn muốn (ngâm nước cho nó chết đuối hoặc lấy dây thắt cổ nó...)

* Chú ý: Nếu nhà bạn không có tủ lạnh thì bạn có thể dùng lò vi sóng để thay thế. Tất nhiên, nếu dùng lò vi sóng thì chuột không thể chết cóng được mà sẽ chết cháy.

Sau khi đã thực hiện đúng các bước như Tòng vừa hướng dẫn trên đây mà con chuột vẫn không chết thì các bạn cứ việc vác dao đến nhà Tòng chặt đứt con chuột của Tòng đi.

~~~~~***~~~~~

NGÀY ĐẦU TIÊN ĐI LÀM

Tôi ra trường đã 5 năm, nhưng vẫn thất nghiệp, chỉ ăn rồi nằm, tương lai, sự nghiệp thật mịt mù, xa xăm. Khi tôi ra trường cũng là khi thằng cháu tôi tốt nghiệp cấp ba

và thi vào Bách Khoa, giờ nó học xong, được mời sang làm việc tận Liên Bang Nga, còn tôi thì vẫn ở nhà, quanh quẩn vào ra, ăn bám mẹ cha, nghĩ mà thật xót xa.

Nhưng suy cho cùng, lỗi chẳng phải tại tôi, mà là tại cha mẹ tôi, tại ông trời! Bởi các cụ có câu: "Cha mẹ sinh con, trời sinh tính". Giá như bố mẹ tôi đẻ tôi ra cao ráo, đẹp zai thì giờ tôi có thể đã là một người mẫu, một diễn viên nổi tiếng, có thể đi làm zai bao, chỉ cần chống mộng là có thu nhập cao. Hoặc giả như ông trời cho cái tính chăm chỉ, cho tôi giỏi giang, thông minh thì giờ tôi đã thành giáo sư, tiến sĩ, suốt ngày vi vu châu Âu, châu Mỹ, chẳng phải ngồi nhà than van, rầu rĩ. Đấy, tôi thảm hại như bây giờ, không phải tại ba mẹ, không phải tại ông trời thì còn tại ai?

Thấy tôi như vậy, ông chú tôi cũng sốt ruột, một hôm, lão gọi tôi ra rồi hỏi han:

- Tình hình công việc sao rồi?

- Chán lắm chú ạ! Chỗ nào cũng đòi kinh nghiệm, cháu mới ra trường xong thì kinh nghiệm ở đâu? Như thế khác nào muốn lấy vợ vừa trẻ, vừa xinh, vừa còn trinh, lại dày dặn kinh nghiệm làm tình?!

- Thôi được! Tao sẽ giới thiệu mày đến làm ở chỗ thằng bạn tao để lấy kinh nghiệm, chịu không?

- Thật hả chú? Tốt quá rồi! Mà công ty của bạn chú làm về cái gì?

- Không phải công ty, chỉ là trung tâm thôi, công việc của trung tâm này cũng khá trừu tượng, đó là tái phân phối thu nhập quốc dân vì mục đích thu hẹp phân cấp giàu nghèo trong xã hội.

- Khó hiểu quá chú ạ!

- Ừ, cũng khó hiểu thật, nhưng thực ra mọi người vẫn gọi nó bằng một cái tên ngắn gọn và dễ hiểu hơn rất nhiều, đó là "ăn trộm"!

- Chú bảo cháu đi ăn trộm sao?

- Đừng coi thường! Thằng bạn tao là một tay trộm khá khét tiếng, theo nó thì mày sẽ học được nhiều điều lắm đấy! Hiện tại, trung tâm của nó có khoảng gần chục nhân viên, toàn là chỗ thân quen gửi gắm thôi, chứ người lạ muốn vào cũng khó!

Thôi thì đang thất nghiệp, cứ thử một lần xem sao. Tôi lần theo địa chỉ mà ông chú đưa cho rồi tìm đến cái trung tâm ấy. Hình như chú tôi đã gọi điện trao đổi trước rồi thì phải, nên khi tôi vừa bước vào, gã đó đã cười rất tươi, giọng niềm nở:

- Đến rồi hả? Vào đây em!

- Dạ, em chào anh! Em là cháu của...

- Khỏi giới thiệu, anh biết rồi! Còn anh là Phúc, mọi người hay gọi là "Phúc liên tặc", giám đốc trung tâm này!

- Dạ! Thế nhân viên trong trung tâm đâu hết cả rồi? Sao có mỗi anh ngồi đây?

- Bị bắt hết rồi em ạ! Hôm qua có dự án lớn, cả trung tâm đều tham gia, nhưng bị công an phục kích. May mà anh có kinh nghiệm nên thoát được! Nhưng không sao, dù chỉ còn mình anh thì trung tâm này vẫn tồn tại, mọi quy định và chế độ của nó vẫn giữ nguyên!

- Quy định và chế độ thế nào anh?

- Trước tiên, em sẽ phải thử việc 3 tháng, lương thử việc bằng 75% lương chính thức. Sau giai đoạn thử việc, nếu thấy em có tư chất ăn trộm, hoàn thành tốt các phi vụ được giao, lúc đó sẽ được nhận vào làm chính thức. Khi là nhân viên chính thức, em sẽ được chia phần trăm giá trị của những tài sản ăn trộm được, sẽ được đóng bảo hiểm xã hội, kể cả em bị bắt đi tù thì trung tâm vẫn đóng bảo hiểm hàng tháng cho em, đảm bảo khi ra tù em vẫn được lĩnh lương hưu.

- Dạ, vậy em có thể bắt đầu thử việc luôn hôm nay không?

- Được chứ! Em cứ về tắm rửa, nghỉ ngơi, tối qua đây rồi anh em mình đi, bên anh không làm việc ban ngày em ạ! Sao thế? Còn điều gì băn khoăn à?

- Anh ơi, có thể cho em ứng trước lương được không?

- Đệt! Chưa làm buổi nào đã ứng lương? Thôi, đợi tối nay xem có kiếm được gì không rồi anh sẽ ứng cho! Chứ giờ anh cũng chả có xu nào cả! Thế nhé!

Tôi ngoan ngoãn về nhà tắm rửa, ăn cơm sớm, quần áo chỉnh tề, hồi hộp chờ đợi buổi đi làm đầu tiên. Mấy năm học hành vất vả, rồi lại mấy năm thất nghiệp nhục nhã, giờ được đi làm, được vận dụng những kiến thức đã học trong trường, được mang sức lao động ra tự nuôi sống bản thân mình, cái cảm giác ấy khiến lòng tôi cứ nao nao vì hạnh phúc, tự hào.

Đúng giờ đã định, tôi và anh Phúc liên tục xách đồ nghề lên đường. Mục tiêu đột nhập của chúng tôi hôm nay là một ngôi nhà ở cuối phố. Bằng những thao tác nghiệp vụ đầy thuần thục, nháy mắt một cái đã thấy anh Phúc bật qua cái tường rào cao vút rồi nhảy vào trong sân, trong khi tôi thì loay hoay mãi mới leo lên được. Thấy tôi vẫn lồm cồm, nhấp nhồm trên đó, anh Phúc sốt ruột:

- Đừng sợ! Nhảy xuống đi, anh đỡ!

Nghe vậy, tôi cũng đánh liều nhắm mắt lao xuống. Lập tức anh Phúc đưa tay ra đón lấy tôi, và cũng gần như lập tức anh hất tôi ra:

- Đệt! Khai thế! Mày vừa đá ra quần đấy à?

- Dạ vâng! Từ lúc bắt đầu trèo lên tường là em đã đá rồi!

- Thôi, giờ mày đứng ở hành lang này quan sát tình hình, có động tĩnh gì báo anh ngay, anh ra phía sau phá khóa!

- Anh ơi, cho em đi với anh? Đứng đây một mình, em sợ ma lắm!

Chỉ một loáng sau, hai anh em đã vào được trong nhà. Lục lọi khắp phòng khách không thấy gì đáng giá, chúng tôi tiếp tục mò vào phòng ngủ, bởi theo anh Phúc liên tục nói thì bây giờ người ta hay cất tiền bạc và tài sản quý giá trong phòng ngủ cho dễ quản lý. Chúng tôi mỗi người cầm một cái đèn pin nhỏ, chầm chậm soi từng góc ngách trong gian buồng. Và rồi tôi giật thót mình, sững người lại, toàn thân nóng bừng khi thấy chị chủ nhà đang nằm ngửa tênh hênh, dạng háng, ngủ rất say sưa. Soi kỹ mặt, tôi đoán

là chị này chưa đến 40 tuổi, người vẫn còn rất chắc chắn, tròn trịa, da căng mịn, phẳng lì, không thua gì bọn con gái đang dậy thì. Chị mặc chiếc váy ngủ trong suốt, bên trong không hề có đồ lót. Tôi nuốt nước bọt ừng ực rồi thì thầm vào tai anh Phúc:

- Ngon quá anh ạ! Hay là mình cứ bắt chấp hết hiệp dâm đi anh?

- Tìm chỗ mụ ấy giấu tiền đi đã, xong xuôi rồi hiệp sau!

Anh đã nói vậy, tôi cũng đành ngậm ngùi tiếp tục công cuộc lục lọi của mình. Rồi tôi mừng như bắt được vàng khi tìm thấy một cái tủ nhỏ được giấu rất kỹ trong góc phòng...

- Anh ơi, cái tủ này chắc chắn có tiền!

- Ủ, vậy phá khóa đi!

- Anh phá hay em phá?

- Mà y phá dần đi cho quen, đừng ỉ nại vào anh mãi thế!

- Vâng! Anh đưa em mượn cái búa với cái khoan!

- Đệt! Việc đầu tiên mà thằng ăn trộm phải nhớ đó là phải nhớ được rằng mình đang đi ăn trộm! Mà y tưởng đang ở nhà mà à? Dùng cái móc sắt này, luồn vào cái khe của ổ khóa, khi nào thấy vướng vướng vào cái gờ nhô lên thì giật nhẹ là được!

- Không thể luồn móc vào cái khe ổ khóa được đâu anh ơi!

- Sao vậy?

- Vì có cái chìa khóa đang cắm ở đó rồi!

- Đệt! Thế thì lấy chìa đó mở luôn, còn phá khóa làm CLGN?

- Dạ vâng ạ!

- Sao? Trong đó có gì?

- Dạ, để em xem nào! Một máy ảnh Konica, một gói mì Kokomi, một chai coca, một quyển truyện Conan, và...

- Và gì? Tiền hay vàng?

- Dạ không! Một bịch Kotex ạ!

- Đệt! Hôm nay là cái ngày éo gì không biết! Thôi, vẫn còn sớm, chuẩn sang nhà khác đi, may ra vớt vát được tí!

Lập tức, hai anh em nhẹ nhàng rời khỏi căn phòng. Tuy nhiên, chưa kịp ra đến cửa thì nghe tiếng "tạch!", cả căn phòng sáng trưng. Chị chủ nhà đứng chắn ngay trước cửa, vẫn bộ váy ngủ trong suốt không đồ lót, vẻ mặt không hề lộ chút thảng thốt:

- Sao về sớm thế hai em? - Chị hỏi rồi cười đầy bí hiểm.

Lập tức, anh Phúc liên tục quỳ sụp xuống nhà, chắp tay lạy rồi rút:

- Chị ơi, em xin chị! Chị tha cho chúng em! Bọn em chưa lấy được gì đâu ạ!

- Chị biết, vì nhà chị có cái quái gì đâu mà lấy! Chị cũng đã định để cho hai em đi, nhưng chị ghét nhất những thằng nói mà không giữ lời, vậy nên...

- Bọn em có nói gì đâu ạ?

- Thật không? Thế đưa nào lúc nãy bảo rằng trộm đồ xong sẽ hiệp dâm chị? Bây giờ định nuốt lời mà cứ thế bỏ đi sao? Thôi, không nói nhiều! Một là hai em cởi quần áo, ngoan ngoãn lên giường, hai là chị sẽ gọi công an!

Đến nước này thì chẳng còn cách nào khác, tôi và anh Phúc đành phải vâng lời chị, trút bỏ xiêm y rồi run rẩy bò lên giường. Phải đến chiều tối ngày hôm sau, chị mới thả cho chúng tôi đi.

Về tới cửa trung tâm, thấy tôi có vẻ uể oải, bần thần, anh Phúc liền vỗ vai động viên:

- Thôi em ạ! Dần dần sẽ quen, về nghỉ ngơi đi cho lại sức, tối mai đến, anh em ta lại đi tiếp!

- Dạ thưa anh, em muốn...

- Ứng lương hả? Em cũng thấy đấy, hôm qua có kiếm được gì đâu?!

- Dạ không! Em muốn xin nghỉ việc! Thôi thì ở nhà ăn bám bố mẹ vậy, nhục tí nhưng vẫn mạnh khỏe, chứ đi làm thế này chắc hai hôm là em suy thận mà chết mất! Chào anh, chúc trung tâm của anh làm ăn phát đạt!

~~~~~***~~~~~

THÀNH PHỐ LẠ LẮM!

Tôi năm nay 70 tuổi rồi, cái tuổi sắp gần đất xa trời, tưởng như chẳng còn gì phải phiền muộn với đời, ấy vậy mà gần đây, tự nhiên tôi lại bị mắc bệnh táo bón và đái dầm. Đây là hai bệnh liên quan đến hệ bài tiết, cụ thể hơn là vấn đề đại tiện và tiểu tiện.

Cùng là tiện, chỉ khác nhau chữ đại với chữ tiểu, vậy mà cái thì ngồi rặn hàng tiếng đồng hồ không ra, cái thì lúc đang ngủ, không ai muốn, cũng phun ra vô tội vạ.

Có một đêm tôi nằm mơ mình đang đi cày với vợ, hai vợ chồng đang say sưa vác cày qua núi thì bất ngờ trời đổ cơn mưa. Vì đi cày mất sức, lại khát nước, tôi há to mồm hứng lấy từng giọt nước mưa mát lịm, nuốt ừng

ực. Khi mưa tạnh, khi cơn khát qua đi, ấy cũng là khi tôi choàng tỉnh và nhận ra mình vừa đái dầm. Tất nhiên, không phải lần nào đái dầm tôi cũng phun vào mồm, vào mặt, vào cổ như thế. Nhiều hôm, tôi chỉ nhận ra là mình vừa đái dầm cho đến khi thấy vợ tôi lồm cồm bò dậy, miệng làu bàu với giọng bức bối: "Ông đái ướt hết lòng bàn tay tôi rồi!".

Để tình trạng này kéo dài thì rõ ràng là không ổn. Tôi đành lóc cóc đạp xe lên bệnh viện huyện để khám. Sau một hồi vắn vò, nắn bóp, nữ bác sĩ trẻ thở dài ngao ngán:

- Cụ có bị xuất tinh sớm không?

- Có!

- Biết ngay mà! Cái của cụ hỏng rồi! Một khi nó đã không kiểm soát được việc xuất tinh thì cũng thật khó để nó kiểm soát được việc xuất nước đái.

- Có cách nào chữa trị giúp cụ không cháu?

- Chỉ còn hai cách! Cách thứ nhất là cụ lên bệnh viện trên thành phố, ở đó họ có trang thiết bị hiện đại, hi vọng sẽ chữa được! Cách thứ hai có tên gọi là "thắt chân buộc ngọn". Tức là trước khi đi ngủ, cụ lấy một sợi dây thắt thật chặt rồi quấn nhiều vòng từ chân lên đến ngọn của bộ phận gây đái dầm, đảm bảo cụ có muốn đái tử tế cũng không thể đái được chứ chưa nói gì là đái dầm. Cách này tuy hiệu quả nhưng cháu khuyên cụ không nên lạm dụng, bởi việc bịt chặt đầu ra như vậy khiến nước bị đọng lại ở phần cuống, lâu ngày sẽ dẫn tới hiện tượng thối cuống và rụng quả.

Bác sĩ đã nói vậy, tôi cũng đâu dám làm liều. Thôi thì đành vay chạy lên thành phố một chuyến, vừa chữa bệnh, vừa để biết cái thành phố nó như thế nào! Nói thật là dù đã sống đến tuổi này, nhưng đây mới là lần đầu tiên tôi được lên thành phố, bởi vì quê tôi ở vùng sâu xa, đi lại khó khăn, tốn kém lắm! Quanh năm suốt tháng cắm mặt vào đồng ruộng lam lũ mà còn

chả đủ ăn, lấy tiền đâu ra mà đi chơi thành phố? Nếu không nhờ cái bệnh đái dầm này, chắc chắn đến lúc mắt nhắm tay xuôi, thành phố với tôi vẫn mãi là một chốn xa xôi, diệu vời.

Tôi cứ nghĩ, người thành phố họ văn minh, sang trọng thế, thấy một lão già quê mùa, ngờ nghệch như tôi, chắc họ sẽ coi thường và lạnh nhạt lắm! Nhưng thực tế lại không phải vậy! Bằng chứng là dù không hề quen biết, nhưng khi tôi vừa mới xuống xe khách thì đã có tới bốn năm anh phóng xe máy đến hỏi han: "Cụ về đâu? Để con chở cho!". Tôi còn đang ngỡ ngàng trước sự hiếu khách của các anh ấy thì lại thấy một vài chị khác lao tới, dúm đồ ăn vào tận tay tôi: "Ăn ngô cụ ơi!", "Ăn bánh mì cụ ơi! Bánh mì vừa ra lò, nóng hổi đây!".

Thế nhưng người thành phố cũng thay đổi thái độ nhanh lắm! Sau khi tôi nói là tôi không có tiền, họ lập tức tản ra rồi nhìn tôi bằng ánh mắt gườm gườm, cau có. Mà đúng là tôi không có tiền thật, số tiền tôi mang theo người còn không biết có đủ để khám bệnh không, sao tôi dám đi xe ôm, dám ăn cái gì vào mồm?

Hỏi thăm một hồi, rồi đi bộ rã rời, cuối cùng tôi cũng tới được bệnh viện. Người ta chỉ tôi tới một cái phòng khám, nơi đã có sẵn rất nhiều người đang chen chúc ngoài cửa chờ đợi. Tôi cũng chưa biết phải làm thủ tục thế nào nên cứ nép vào bên góc ngõ ngách khá lâu. Đứng ngay cạnh tôi là một cô gái khá xinh, khoảng 20 tuổi, còn rất trẻ, da dẻ nõn nà, ngực tròn trịa, đầy đà, mặt mũi nhìn có vẻ thật thà. Thấy thế, tôi ngập ngừng bắt chuyện:

- Cháu cũng bị bệnh đái dầm à?
- Dạ không! Cháu bị đái tháo đường! Mà cụ lấy số chưa?
- Số gì?

- Muốn được khám thì phải ra kia lấy số rồi chờ họ gọi tới số của mình thì mới được vào cụ ạ!

À, ra vậy! Tôi cũng lật đật ra lấy số rồi lại đứng vào một góc, mồn mõi đợi chờ. Phải mất gần nửa buổi, tôi mới được vào khám. Sau khi nghe tôi kể qua về bệnh tình, ông bác sĩ yêu cầu tôi nộp tiền lệ phí 500 nghìn, rồi đưa cho tôi một quyển sổ khám bệnh và bảo:

- Ông cầm sổ này qua khu A2 làm xét nghiệm máu, rồi đến nhà B3 làm xét nghiệm nước tiểu, rồi sang nhà C4 chụp X-quang bộ phận sinh dục, xong thì đợi đến 3 giờ chiều nay quay lại đây, chúng tôi sẽ có kết luận và hướng điều trị chính xác cho bệnh tình của cụ!

- Bác sĩ ơi, lão ở quê lên, làm sao biết nhà A2, B3, C4 nó ở đâu?! Xin bác sĩ chỉ giúp!

- Ông bị mù à? Hay là không biết đọc? Tự đi mà tìm lấy chứ, cái gì cũng hỏi là sao?

Đúng lúc này, cánh cửa phòng khám hé mở, một gã thanh niên cao lớn, vạm vỡ, người lấp lánh toàn vòng vàng hăm hở bước vào. Thấy thế, ông bác sĩ gất lên:

- Anh là số bao nhiêu? Tôi đã gọi đến số anh chưa mà tự ý xông vào?

Gã thanh niên đó lập tức lại gần, dúi vào tay ông bác sĩ cái phong bì, rồi cất giọng thăm thì:

- Anh thông cảm, em đang có việc gấp, đợi đến số thì lỡ việc mất! Mong anh giúp đỡ!

Không biết trong cái phong bì đó có cái gì mà ông bác sĩ lập tức dụi giọng và tiến hành khám luôn cho gã ấy. Rồi bác sĩ đưa quyển sổ khám bệnh của gã đó cho một cô y tá và dặn dò:

- Cô đưa anh này qua nhà A2, B3, C4 để làm xét nghiệm và chụp X-quang luôn nhé! Anh ấy mới đi khám lần đầu, biết đến bao giờ mới tìm được mấy cái nhà ấy!

Ở thành phố lạ thật! Lão già 70 tuổi, mắt mờ, chân chậm như tôi thì phải lấy số, phải đợi chờ, phải tự đi tìm phòng xét nghiệm, còn anh thanh niên nhanh nhẹn, trẻ khỏe ấy thì không cần lấy số, tự ý chen ngang, còn được y tá dẫn đến tận buồng khám. Không hiểu trong bức thư anh thanh niên đó gửi cho bác sĩ có viết những gì mà lại thay đổi được cả một con người như thế?

Đến gần trưa thì tôi cũng hoàn thành xong các khâu xét nghiệm, kiểm tra. Giờ thì chỉ đợi tới 3 giờ chiều để xem bệnh tình và cách chữa trị thế nào thôi. Lúc này tôi mới thấy đói bụng. Móc trong túi ra còn đúng 10 nghìn. Chết thật! Không ngờ tiền khám lại tốn nhiều thế! Tôi lấy 10 nghìn cuối cùng ấy mua một cái bánh mì trứng ở cổng bệnh viện, rồi lững thững đi bộ ra cái công viên gần đó, vừa ăn vừa ngồi nghỉ cho mát. Dù là giữa trưa nhưng công viên vẫn khá đông: người thì đi bộ ngắm cảnh, người thành thói hít thở không khí trong lành, người chạy hùng hục, mồ hôi nhễ nhại, người thì nằm dài ôm nhau trên cỏ, quần quai, lăn qua lăn lại...

Ngồi một lúc, tôi thấy buồn tẻ quá, chưa biết phải giải quyết ra sao thì thật may, ngay sau lưng tôi một đoạn không xa là cái nhà vệ sinh công cộng. Tôi lập tức chạy tới đó. Rồi tôi chợt sững người khi thấy có một chị đang ngủ gật, ngồi chặn ngay trước cửa ra vào. Trông qua thì đã biết, chị ấy chính là người quản lý cái nhà vệ sinh này. Tôi lại gần chỗ chị, đập đập vào ngực cho chị tỉnh ngủ rồi cất giọng thủ thỉ:

- Chị gì ơi! Tôi buồn đái!

- Hai nghìn!

- Dạ?

- Đái 2 nghìn, ủa 5 nghìn! Giá niêm yết sẵn trên tường kia rồi!

- Nhưng tôi không có tiền!

- Lão bị thần kinh à? Làm mất giấc ngủ của người ta! Định đái miễn phí à? Thế tiền đâu ra xây nhà vệ sinh? Thế tôi ngồi đây để làm gì, để nhìn ông đái à? Biến đi!

Đúng lúc này, một người đàn ông dắt theo một con chó cũng bước vào nhà vệ sinh. Ông ấy đái, và con chó cũng đái. Lúc trở ra, người đàn ông móc túi đưa cho chị ta 5 nghìn rồi ra hiệu không cần trả lại tiền thừa. Tôi lúc này thì buồn đái vô cùng rồi, nên giọng đã có phần gay gắt:

- Tại sao con chó nó được đái, còn tôi thì không?

- Vì nó có tiền! Tôi chỉ quan tâm đến tiền, không cần biết là người hay chó!

- Thôi được, vừa rồi, người đàn ông đó trả tiền còn thừa 1 nghìn, coi như tôi đái vào chỗ tiền thừa đó, được chứ?

- Hai nghìn một lần đái cơ mà?

- Nhưng tôi chỉ đái một nửa thôi, một nửa vẫn để dành bên trong, không đái hết!

- Nhưng tôi tính tiền đái theo số lần chứ không tính theo thể tích, ông hiểu chứ? Hơn nữa, tiền thừa đó là ông ấy cho tôi chứ không phải cho ông. Ok? Bây giờ thì biến đi cho tôi ngủ trưa!

Bất lực trong việc thuyết phục mục đàn bà ghê gớm ấy, tôi đành thất thểu quay ra, bụng dưới đang tức như chực vỡ òa. Đột nhiên, tôi thấy một người đàn ông đang đứng gục đầu vào một thân cây gần đấy, dáng liêu xiêu như chực quy xuống. Tôi hốt hoảng chạy lại:

- Này cậu, cậu sao thế? Có cần tôi giúp gì không?
- Ông bị điên à? Để yên cho tôi đá! Đá mà cũng đéo được yên nữa!
- O? Được phép đá ở gốc cây à?
- Đá thoải mái! Chỉ sợ ông không đủ nước thôi!

Trời ạ! Vậy mà tôi cứ tưởng ở thành phố người ta cấm không cho đá bậy! Làm khổ tôi phải xin xỏ, phải chịu đựng này giờ. Đúng là thành phố lạ thật! Chó thì đá trong nhà vệ sinh, còn người thì đá ngoài đường; tôi vào nhà vệ sinh thì không được đá, mà ra ngoài đường thì đá thoải mái. Tôi đúng là quê mùa thật, làm sao biết được những cái mới lạ ấy? Nhưng giờ thì tôi biết rồi! Các cụ nói "đi một ngày đàng, học một sàng khôn", cấm có sai!

~~~~~***~~~~~

AI LÀ TỶ PHÚ?

Chào mừng các bạn đến với chương trình "Ai là tỷ phú" của VTV69 đài truyền hình BCS. Như thường lệ, chúng ta có 10 ứng viên cho chiếc ghế nóng ngày hôm nay.

Câu hỏi mà chúng tôi đưa ra cho các ứng viên là: "Hãy sắp xếp các từ sau thành một câu tục ngữ mà các bạn trẻ hiện nay thường xuyên sử dụng: A - Mà, B - Con, C - Mẹ, D - Đệt.

Rất nhanh, các ứng viên đã trả lời xong, và đáp án đúng của chúng tôi là: D - B - C - A, "Đệt Con Mẹ Mà", xin chúc mừng Chim Hơi Hoi đã có câu trả lời nhanh và chính xác nhất ở 0 giây 69. Mời bạn ngồi lên ghế nóng của chương trình...

- Nghe tên thì có vẻ như bạn là người Hàn Quốc?

- Đúng vậy! Tôi là bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ, sang Việt Nam làm việc đã được vài năm rồi!

- Tôi nghĩ nghề của bạn thì làm việc ở Hàn Quốc sẽ dễ phát triển hơn chứ?

- Phải! Nhưng đợt ấy tôi sơ suất làm chết một khách hàng nên phải trốn qua Việt Nam.

- Bạn có thể kể chi tiết hơn không?

- Đó là một khách hàng nữ, khoảng 90 tuổi, cụ khách ấy yêu cầu tôi bơm ngực, mỗi bên 10kg. Bơm xong, trong chai vẫn còn thừa một ít mỡ nữa, tôi định đổ đi thì cụ ấy cứ năn nỉ xin tôi bơm nốt vào cho cụ, coi như là khuyến mại. Tôi đã cảnh báo về nguy cơ phát nổ nhưng cụ không nghe, nằng nặc đòi bơm, vậy là "đoàng" một phát, thôi, xong!

- Đã có vài năm sống ở Việt Nam, vậy theo bạn điểm khác biệt lớn nhất giữa Việt Nam và Hàn Quốc là gì?

- Khác biệt thì nhiều, nhưng khác biệt lớn nhất và ảnh hưởng đến tôi rõ rệt nhất đó là giá cave ở Việt Nam quá cao. Ở Hàn Quốc cave rẻ hơn nhiều, mỗi shot chỉ bằng tiền một bữa ăn sáng. Nhưng ở Việt Nam, hàng ngon ngon một tí là phải bằng tiền ăn cả tháng! Thế nên dù sang Việt Nam làm việc đã mấy năm nhưng tôi vẫn chưa tích cóp được đồng nào!

- Vậy bạn sẽ lấy vợ Việt Nam và định cư luôn ở đây chứ?

- Định cư thì có, nhưng lấy vợ e là khó!

- Tại sao?

- Tại tôi mắc bệnh nghề nghiệp, hôn cô nào cũng cứ nghĩ là môi cô ấy đã qua phẫu thuật, cắt da ở đít đắp lên mồm, thành ra cứ chuẩn bị hôn là

buồn nôn; sờ ngực cô nào cũng cứ nghĩ là mình đang sờ mỡ lợn, sờ silicon. Thử hỏi làm sao còn cảm xúc mà yêu được? Cũng có một số cô tôi biết là chưa từng qua phẫu thuật và muốn tiến tới yêu đương, nhưng khi nghe tôi giới thiệu tên thì các cô ấy lập tức từ chối rồi đứng dậy bỏ về luôn!

- Tên bạn là...

- Chim Hơi Hoi!

- À, thảo nào... Thôi được rồi! Phần giao lưu kết thúc ở đây! Bây giờ chúng ta sẽ bắt đầu đi tìm "Ai là tỷ phú". Câu hỏi số một: Đâu là tên thật của Đường Tăng trong phim Tây Du Ký?: A - Trang Trần, B - Elly Trần, C - Trang Pháp, D - Trần Huyền Trang.

- Tôi đang phân vân giữa đáp án A và đáp án D, còn B và C chắc là không phải. Bởi Tây Du Ký là phim của Trung Quốc, không liên quan gì đến nước Pháp nên không thể có tên là Trang Pháp được, Elly Trần cũng vậy, Trung Quốc không có họ Elly. Tôi xin sự trợ giúp 50/50.

- Vâng, máy tính bỏ đi hai phương án sai. Như vậy chỉ còn lại hai đáp án là A và D.

- Đệt! Đen vãi! Đúng hai phương án tôi đang phân vân. Tôi xin dùng tiếp trợ giúp hỏi ý kiến tổ tư vấn.

- Vâng, xin hỏi các khán giả trong trường quay, ai biết đáp án đúng thì giơ tay ạ? Vâng, xin mời bạn!

- Em xin trợ giúp cho người chơi đó là đáp án D: Trần Huyền Trang.

- Bạn có chắc không?

- Không chắc, nhưng mình dùng phương pháp loại trừ! Vì mình học cùng lớp với Trang Trần, bạn ấy là con gái, không đi tu, cũng chưa bao giờ

đóng phim, do vậy bạn ấy không thể là Đường Tăng được!

- Cảm ơn sự trợ giúp của tổ tư vấn! Tôi quyết định chọn D là đáp án cuối cùng của tôi.

- Đó là đáp án chính xác! Xin chúc mừng! Trả lời đúng câu hỏi số 1, bạn đã có 69 nghìn đồng. Trả lời đúng câu số hai, bạn sẽ có 690 nghìn đồng. Bây giờ là câu hỏi số hai: Đâu không phải là tên một bộ phim của đạo diễn Vũ Ngọc Dâm Đăng: A - Bồng dưng muốn xóc, B - Hotboy nổi mụn, C - Đẹp từng kilomet, D - Lên nhằm kiệu hoa được chồng như cứt.

- "Bồng dưng muốn xóc" thì tôi đã xem rồi, và chắc chắn đó là phim của Vũ Ngọc Dâm Đăng. Tôi nhớ hồi đó xem phim này, mỗi tập tôi mất ít nhất là 1 cuộn giấy ăn. Còn "Đẹp từng kilomet", nếu tôi không nhầm, thì có sự tham gia của một nữ diễn viên gì rất xinh đẹp, tên gì ấy nhỉ? Hình như là Giảm Thanh..., à đúng rồi, Giảm Thanh Hà! Cô Giảm Thanh này rất hay đóng phim của ông Dâm Đăng. Tôi quyết định chọn D là phương án cuối cùng của tôi.

- Vâng, người chơi đã chọn phương án D. Còn đáp án đúng của chương trình là gì? Chúng ta sẽ được biết sau ít phút quảng cáo!

"Bác sĩ nói mẹ mình có nguy cơ loãng xương rất cao nên mình thường xuyên uống Alene để không bao giờ bị loãng xương giống mẹ! Nhờ uống Alene đều đặn nên giờ xương mình rất chắc khỏe, không phải khổ sở, đau đớn và nhăn nhó suốt ngày như mẹ mình! Các bạn hãy mua Anlene về mà uống nhé! Uống một mình thôi, đừng cho mẹ uống kẻo!"

"Bạn bị xuất tinh sớm, liệt dương, suy thận, tiểu đêm, tay chân nhức mỏi, yếu sinh lý? Đừng lo! Đã có Rocket 12h, tác dụng cực nhanh, thuốc chưa trôi xuống đến bụng thì súng đã dựng lên đến rốn, hiệu quả kéo dài tới 12 giờ, giúp cho bạn và cô ấy có những phút giây mệt phờ, lên bờ xuống ruộng. Rocket 12h, một người khỏe, cả làng vui!"

"Chị vẫn dùng bột giặt để cọ bồn cầu à? Không diệt được vi khuẩn đâu! Hãy dùng Vim. Chị thấy chưa? Bồn cầu sạch hết vi khuẩn rồi này! Từ giờ, hàng ngày chị có thể lấy khăn mặt nhúng vào bồn cầu rồi rửa mặt cho cả nhà được rồi!"

"Kìa cái tay cái tay cái tay! Bắt lấy cái tay! Túm lấy cái chân, vớ được cái quần! Cái quần rất to, cái chân rất dài! Lôi ra nào, cởi ra nào! Leo lên nào, nhảy lên nào! Nào nhảy cùng ZinZin! Ầu zé!"

Chào mừng các bạn đã trở lại với chương trình "Ai là tỉ phú". Ít phút trước, người chơi của chúng ta đã chọn D là phương án trả lời cuối cùng. Và bây giờ, đáp án của chương trình là...là D. Xin chúc mừng!

Chúng ta đến với câu hỏi số 3: Đâu không phải là tên một bài hát do ca sĩ Ưng Thị Phắc trình bày: A - Thằng chó đó và anh, em phải chọn!; B - Đàn ông không được quên hết tình còn nghĩa thì được quên; C - Dù anh không phải là bố của con em; D - Anh chỉ biết câm nín nghe tiếng em xóc.

- Câu này dễ quá! Tôi là fan của Ưng Thị Phắc mà! Đến nỗi bố tôi đã đập mấy cái máy mp3 của tôi vì không muốn tôi nghe nhạc của anh này!

- Tại sao bố bạn lại không muốn cho bạn nghe nhạc của Ưng Thị Phắc?

- Bố tôi sợ tôi bị thần kinh! Có lần, bố tôi đập nát cái máy nghe nhạc của tôi rồi quát thẳng vào mặt tôi rằng: Thằng chó đó và bố, con phải chọn!

- Vậy cuối cùng anh chọn ai?

- Tôi là đàn ông mà, đàn ông thì không được quên hết tình còn nghĩa thì được quên. Và tôi đã chọn bố tôi, vì tôi và bố tôi là tình cha con. Còn với anh Phắc thì chỉ là nghĩa thôi.

- Vậy phương án cuối cùng của bạn là gì?

- Là A, Thăng chó đó và anh, em phải chọn!

- A là câu trả lời chính xác! Chúc mừng bạn! Bây giờ là câu hỏi thứ 4: Đây là tên một loại nước hoa mà đàn ông dù không thích vẫn cứ dí mũi vào người: A - Cô cô chần heo (Coco Chanel); B - Cu sì (Gucci); C - Vốt xác (Versace); D - Dạ Hương (cái này khỏi cần phiên âm).

- Nước hoa thì không phải sở trường của tôi. Tôi xin trợ giúp gọi điện thoại cho người thân.

- Bạn gọi cho ai?

- Tôi xin phép gọi cho đồng nghiệp của tôi, một người rất sành về nước hoa.

- Vâng, xin tổ kỹ thuật nối máy giúp!

"Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được! Xin quý khách vui lòng gọi lại sau!"

- Chắc lại nợ cước nên bị khóa hai chiều rồi! Vậy thì tôi sẽ gọi cho bố tôi.

- "Alo! Chào bác! Chúng tôi gọi điện từ trường quay của "Ai là tỉ phú". Hiện nay con trai bác đang ở câu số 4 và cần sự trợ giúp của bác. Hai người có 69 giây để..."

- "Chờ tí nhé! Đang ỉa! Lát gọi lại sau!"

15 phút sau...

- Liệu đã gọi lại được chưa bạn?

- Đợi thêm 15 phút nữa đi anh! Bố tôi bị táo bón, mỗi lần đi ít nhất cũng phải 30 phút!

Thêm 15 phút nữa cuộc gọi mới thực hiện được, người chơi cũng đã nhận được sự trợ giúp của bố mình...

- ...Là phương án nào hả bố?

- Phương án D, Dạ Hương con nhé!

- Chắc không bố?

- Chắc! Cái này mẹ mày vẫn dùng mà, bố gửi suốt!

- Vậy tôi xin nghe lời khuyên của bố. Tôi chọn D là đáp án cuối cùng của tôi!

- D là đáp án chính xác! Xin chúc mừng! Thật tiếc vì bạn đã lãng phí một sự trợ giúp, bởi tôi nghĩ câu hỏi này, bất kì người đàn ông nào đã có vợ hoặc có người yêu thì đều trả lời được rất dễ dàng. Tiếc là bạn lại FA lâu quá, thành ra... Nhưng không sao, bạn đã vượt qua câu hỏi số 4. Còn bây giờ, sẽ là câu hỏi số 5: Ai được mệnh danh là Bà chúa thơ dâm của Việt Nam?: A - Hồ Quỳnh Hương; B - Hồ Cẩm Đào; C - Hồ Trung Dũng; D - Hồ Xuân Dạ Hương.

- Câu này dễ quá! D là đáp án cuối cùng của em!

- Bạn có vẻ rất tự tin? Và tất nhiên, D là câu trả lời đúng! Hồ Xuân Dạ Hương được mệnh danh là bà chúa thơ dâm. Bà sinh năm 1969, mất năm 1869, hưởng thọ 69 tuổi. Bà để lại cho hậu thế một khối lượng tác phẩm khổng lồ gồm 69 bài thơ, trong đó có tới 96 bài là thơ dâm, 169 bài thơ bậy bạ, còn lại là thơ mất dạy. Bạn có thuộc bài nào của Hồ Xuân Dạ Hương không?

- Em thuộc mỗi bài "Bánh Trôi Tàu" thôi ạ!

- Bạn có thể đọc cho mọi người cùng nghe được chứ?

- Tất nhiên là được ạ!

Mông em vừa trắng lại vừa tròn

Mấy mây căng đầy tướng rất ngon

Nát bết mặc dầu tay kẻ nặn

Mà em vẫn giữ cái quần con.

- Ầu zé...Ầu zé...Ầu zé...

Đúng lúc này, tiếng ầu zé vang lên, báo hiệu thời lượng của chương trình tuần này đã hết! Chúng tôi muốn gửi tới quý vị khán giả lời cảm ơn chân thành vì đã luôn theo dõi và ủng hộ chương trình trong suốt thời gian qua. Để trở thành người chơi của "Ai là tỉ phú", rất đơn giản thôi, hãy gửi bản đăng ký về cho chúng tôi theo địa chỉ: Ban biên tập chương trình "Ai là tỉ phú", đài truyền hình BCS, 69 Hai Bà Trưng. Chú ý: Bản đăng ký phải gửi kèm một ảnh khóa thân cùng một số ảnh khác chụp zoom cận cảnh từng bộ phận trên cơ thể bạn. Nếu thiếu ảnh, lập tức bản đăng ký của bạn sẽ bị loại. Xin kính chào tạm biệt và hẹn gặp lại!

~~~~~***~~~~~

HÀ NỘI NGÀY NGHỈ TẾT

Hà Nội rất khác vào những ngày tết và giáp tết. Ấy là khi học sinh, sinh viên đã nghỉ học hết; khi những người lao động, những cán bộ công nhân viên ở khắp các vùng miền đã về quê ăn tết, chỉ còn lại Hà Nội với những con phố thênh thang dìu dặt nắng vàng,

với những con gió mơ màng đưa những chiếc lá bàng chao lượn trên mặt đường mênh mang. Chẳng còn nữa một Hà Nội nhộn nhịp, rộn ràng mà thay vào đó là một sự bình lặng đến ngỡ ngàng. Phải chăng, những người

vừa rời xa Hà Nội ngày hôm qua đã gói cả sự hối hả của Hà Nội vào trong hành trang của họ, nhét hết những ồn ào vào trong những gói quà và mang về nhà, bỏ mặc Hà Nội râm rì trong sự yên ả đến lạ kì...

Và giờ đây, tôi đang cùng với chiếc honda lượn lờ thong thả để tận hưởng một Hà Nội yên ả như thế! Một không gian rất khác, một cảm giác rất lạ trào dâng khiến tâm trạng tôi băng khuâng và đầu óc lâng lâng. Chẳng còn những tiếng rú ga điên dại khiến tôi phải giật mình ngoái lại bằng cặp mắt e ngại rồi hít hải dạt vào lề bên phải; cũng chẳng còn những em gái chân dài với áo hai dây trẻ nải, quần soóc thiếu vải khiến tôi phải nhìn theo mê mải; không còn cảnh chen chúc người xe, leo cả lên vỉa hè, đè cả lên nắp cống; rồi khi dừng đèn đỏ, chẳng còn những tiếng còi bấm inh ỏi phía sau như thúc giục bạn rằng: "ĐKM mày đi nhanh lên! 5 giây nữa là tới đèn xanh rồi, sao vẫn chưa đi?".

Tôi không chắc một Hà Nội yên ả, dịu dàng liệu có đẹp hơn một Hà Nội hối hả, rộn ràng? Chỉ biết rằng đó là một Hà Nội rất lạ. Lạ thôi, còn có tốt hơn không thì chưa biết! Giống như cái cảm giác đang ăn cơm quanh năm đột nhiên được nhắm bún cá; như đang hút thuốc lá chuyển qua đá thuốc lào, như đang dùng bao lại đổi sang uống thuốc...

Lang thang mãi cũng chán, tôi quyết định đi chọc bi-a cho khuây khỏa. Nghĩ vậy, tôi rẽ luôn vào một quán bi-a ven đường. Cửa vẫn mở nhưng bên trong vắng hoe, chẳng có khách nào chơi, cũng chẳng một bóng người. Tôi gọi rất cố một hồi mới thấy một bà chị khoảng gần năm mươi tuổi, mặc chiếc váy màu cà phê bước ra khệ nệ, bụng phệ, ngực xệ, và không mặc coóc-sê...

- Gọi gì thế em?

- Hôm nay chị có cho chọc không?

- À! Em chọc há? Đấy, gậy đấy, bi đấy, chọc đi!

- Chọc một mình chán lắm! Chị có nhân viên nữ nào xinh xắn thì bảo ra đây chọc với em cho vui!

- Chúng nó về quê ăn tết hết rồi! Làm gì còn đứa nào!

- Đệt! Quán kiểu éo gì mà không có nhân viên nữ? Vậy ai sẽ nắn bi lau gậy cho em?

- Em thông cảm! Chiều 30 tết rồi, người ta còn bận sắm sửa, sắp cỗ cúng tổ tiên, chỉ có thằng nào điên mới đi chọc bi-a vào giờ này thôi! Nếu em vẫn nhiệt tình muốn chọc thì chị sẽ chọc cùng em, sẽ nắn bi lau gậy cho em, ok?

Tôi không nói gì, vội vã chạy ra cửa rồi nổ máy phóng đi. Nản thật, định vào chơi cho vui mà tự nhiên lại mua bực vào người. Thôi được, vậy đến quán mát xa chân thư giãn vậy! Đó là quán quen, mỗi lần có bực xúc, khó chịu trong người là tôi lại tìm đến chỗ đó để các em ấy mát xa chân cho, dễ chịu và thoải mái lắm! Các bạn đừng nghĩ bậy nhé! Đây là mát xa lành mạnh, không giống mấy cái chỗ mát xa trá hình khác đâu! Khách vào đây đông lắm, họ đều là những người gặp vấn đề ở chân. Người đau chân phải thì vào nắn bóp chân phải, người mỏi chân trái thì vào mát xa chân trái, nhưng phần lớn vẫn là những khách cảm thấy khó chịu ở chân giữa cần phải xoa bóp để giải tỏa.

Lão chủ quán mát xa đang cúng và đốt vàng mã trước cửa, thấy khách quen, lão cười tươi thân thiện:

- Chào thằng em!

- Dạ! Chào anh! Anh đang cúng tất niên hả?

- Ừ! Sắp cho các cụ mâm cơm, đốt cho các cụ ít vàng mã để các cụ phù hộ sang năm mới tuyển được nhiều nhân viên mới trẻ trung, yêu nghề,

chứ mấy đứa hiện giờ khách quen mặt rồi, tay đã chai cứng hết cả, khách kêu quá em ạ! Mà em đến mát xa hả?

- Dạ vâng! Anh bảo con Tưng lên bóp cho em nhé!

- Giờ thì đến con Polla anh cũng chịu, vì chúng nó về quê hết rồi!

- Đệt! Nhưng em đang bức xúc! Chả lẽ...

- Thôi được, để anh bố trí xem sao...

- Vậy thì tốt quá! Có em nào nhà gần đây hả anh?

- Không, có bà ô-sin, bà ấy không có chồng con gì nên xin được ở lại ăn tết với gia đình anh. Bà ấy cũng đang thắp hương cúng cụ ở trong kia, để anh bảo bà ấy tranh thủ vào làm cho em trước, xong rồi ra cúng sau...

- Dạ thôi ạ! Anh cứ để bà ấy cúng đi, em về nhà tự làm cũng được!

Thế là tôi lại thất thểu quay xe về. Con đường vào những ngày bình thường luôn chật ních người xe qua lại, ai cũng hối hả, vội vàng, bon chen, bươn trải, thế mà giờ này im lìm, cô đơn, hoang hoải. Cả hàng cây bên đường cũng đang trầm tư khắc khoải, càng như hòa vào lòng tôi những xúc cảm man man trống trải... Tôi cho xe chạy chậm chậm lại gần một chợ hoa, đã là cuối chiều 30 rồi nên người mua hoa chỉ còn lác đác, còn những cánh hoa cũng đã ít nhiều xơ xác. Thấy có khách lại gần, thẳng cu bán đào đơn đả mời chào:

- Đào thế đi anh ơi! Mua về mà chơi!

- Có thể nào độc và đẹp không?

- Có chứ anh! Năm nay bọn em mới đưa ra thị trường một thể mới có tên là "Thiếu nữ bên hoa súng" rất được khách hàng ưa chuộng, mọi người đổ xô tranh nhau mua. Từ hôm 23 đến giờ em đã bán được 2 cây rồi đấy!

- Còn cây này thì sao? Nó là thế gì?

- Đây là thế "Bà già xay lúa giữa mùa xuân", dù là một thế truyền thống nhưng người mua vẫn rất thích. Em cũng đã bán được 1 cây rồi!

- Không có thế "Cười ngựa hái bưởi" à?

- Thế đó hơi khó anh ạ! Chắc phải sang năm!

- Ủ, vậy thôi! Sang năm anh mua!

Đang định quay xe về thì tôi đã thấy một con bé đứng bên cạnh, tay xách cái giỏ rồi ghé sát vào tai tôi nói nhỏ:

- Mua chim không anh? Mua về mà chơi tết, vui lắm!

- Chim đâu?

- Đây, chim đây!

- Chim gì mà lại bọc giấy báo kín mít rồi quấn dây chặt thế kia? Không sợ chim chết ngạt à?

- Không, là chim giả mà anh, séc-toi ấy, quấn thế này cho kín đáo, người ta đỡ soi mói. Có loại mới về được trang bị cảm biến tự động điều chỉnh kích thước, tự động điều tiết nước, rung cực êm, như thật luôn! Mua hai con khuyến mại một con!

- Nhưng anh có chim thật rồi mà, sao phải dùng chim giả?

- Thì là để hỗ trợ thôi, lúc nào chim thật làm việc quá sức hoặc mệt mỏi thì lôi cái này ra ứng cứu!

- Nhưng chim thật của anh thất nghiệp lâu lắm rồi, có việc gì làm đâu mà sợ quá sức?

- Á Đù!!! Tưởng gặp dân chơi, hóa ra là thằng dở hơi!

Con bé đó ném vào mặt tôi một cái nhìn hằm học rồi quay ngoắt đi với vẻ bực dọc. Tôi cũng buông một tiếng thở dài nãy nẽ rồi quay xe ra về. Haizzz! Cái mình cần thì không thấy, cái mình chán ngấy thì lại cứ chào mời.

Tôi đã bắt đầu thấy ngán ngán với một Hà Nội yên ả và thong thả như thế này. Bún cá cũng ngon, nhưng chỉ thỉnh thoảng ăn thôi, cái mà người ta có thể ăn quanh năm vẫn phải là cơm. Thuốc lá hút cũng phê đấy, rít tiếng cũng to đấy, nhưng bạn không thể bỏ cái điếu cày vào túi để mang đi dự tiệc, để mời đối tác được, đó là lí do vì sao người ta vẫn phải dùng thuốc lá. Thuốc tránh thai nữa, cũng rất an toàn, mang lại cảm xúc chân thật, thế nhưng đàn ông vẫn phải mang theo bao cao su trong ví, để lúc bí mang ra dùng, chứ chưa thấy ai mà trong ví để thuốc tránh thai rồi lúc đưa gái vào nhà nghỉ lại đê ngửa con nhà người ta ra bắt uống. Thành ra, bao cao su vẫn là mặt hàng bán chạy nhất tại các hiệu thuốc.

Hà Nội cũng thế, lặng lẽ, yên ả một vài ngày thì rất thú vị, nhưng nếu cứ như vậy suốt cả năm thì cá nhân tôi không thích, bởi tôi đã quen với một Hà Nội sôi động, ồn ào dẫu lúc nào cũng ngập tràn khói bụi.

Người ta cứ bảo rằng Hà Nội trước đây yên bình lắm, người Hà Nội trước đây thanh lịch lắm! Thế rồi những người di cư, những người lao động từ các vùng miền khác kéo tới đây sinh sống và làm việc đã khiến cho Hà Nội trở nên bụi bặm, ngột ngạt, ồn ã và xô bồ. Nhưng tôi thì không nghĩ thế! Hà Nội của ngày xưa là một Hà Nội thanh lịch yên bình, còn Hà Nội của ngày nay là một Hà Nội nhộn nhịp và năng động. Đó không phải là sự mất mát, không phải là sự mai một mà ngược lại, đó là sự phát triển. Và những người di cư, những người lao động từ những vùng quê khác ấy, họ đã đóng góp một phần không nhỏ để tạo nên một Hà Nội như bây giờ, họ cũng là một phần của Hà Nội, họ cũng là người Hà Nội...

Và thực lòng, tôi mong cho những ngày nghỉ tết trôi qua mau, để những sinh viên lại nô nức đến trường, để những người lao động, những công nhân viên chức lại đi làm bình thường, để những người, những xe lại ồn ào, tấp nập trên những nẻo đường. Bởi nếu vắng họ, tôi có cảm giác Hà Nội không còn là Hà Nội...

~~~~~***~~~~~

ĐÊM NOEL ĐỊNH MỆNH

Noel năm trước đối với tôi là một dấu mốc chói lòa, kết thúc quãng đời 20 năm đăng đăng FA, chấm dứt 20 Noel liên tiếp ngồi nhà làm bạn với nữ hoàng Ozawa qua cái laptop Toshiba, rồi quẩn quại với đồng chăn ga, chân dạn ra, mồm rên la, xuýt xoa...

Vào cái đêm Noel năm ấy, khi mà trên tay tôi đã cầm cuộn giấy, phim cũng đã mở sẵn ra đấy thì từ cái loa của con laptop Toshiba bất thành linh phát ra tiếng "BUZZ" làm tôi giật mình. Rồi một cửa sổ chat yahoo hiện lên màn hình với cái nick rất gợi tình: "gái_đoan_trang_ăn_mặc_hở_hang". Trên cái avatar là ảnh của một em mặt tươi như hoa, tạo dáng điệu đà; cái áo phong bó sát lại hở cổ khiến bộ ngực quá khổ như chực lòi ra. Từ lúc biết chat yahoo đến giờ, đây là lần đầu tiên được gái BUZZ nên mắt tôi hoa đi, những ngón tay lấy bậy, lắp bắp gõ trên bàn phím:

- Em ơi, hình như em BUZZ nhầm người rồi đấy?

- O, anh không nhận ra em à? Em là Hậu, con cô Môn nhà ở cuối thôn đây! Lần trước anh xuống nhà em mua thuốc chữa bệnh trĩ ấy!

- À, anh nhớ rồi! Tại hôm ấy em mặc áo kín cổ quá nên anh không nhận ra.

- Mà anh uống thuốc của nhà em thấy thế nào? Trĩ đã thụt vào chưa?

- Không những không thụt vào tí nào mà lại còn thò ra ngoài nhìn như củ khoai em ạ! Thế đêm nay là Noel, em không đi chơi với người yêu hay sao mà lại ngồi nhà?

- Anh đừng nhắc đến người ấy nữa, em với người ta chia tay rồi, tất cả những hạnh phúc và khổ đau giờ sẽ chỉ còn là kỉ niệm mà thôi!

- Bọn em chia tay khi nào?

- Lúc 6h chiều nay anh ạ! Em đang cô đơn và lạnh lẽo quá! Ước gì lúc này có anh ở bên để sưởi ấm tấm thân em!

- Em khỏi ước! Anh đến đây!

Vậy là tôi lao ra khỏi nhà với con wave alpha, hăm hở chạy qua đón nàng. 20 năm rồi, Noel chỉ ở nhà nằm giường, nay lại được phi ra đường nên trong lòng trào dâng một cảm giác lâng lâng rất khác thường. Từng cơn gió thốc vào mặt, vào tai, lạnh tê tái, vậy mà tôi vẫn thấy rất khoan khoái; cái rét buốt tưởng như đã ở mức cùng cực nhưng sao trong người tôi vẫn thấy bồi hồi, rạo rức; đường xá thì đông đúc, người xe thì chen chúc, mà sao cái cảm giác hạnh phúc nó cứ thôi thúc trong lòng, khi thì râm rỉ, lúc lại ngọt ngào.

Tôi đến nơi thì nàng đã đứng đó, trời lạnh mà nàng vẫn mặc áo bó, phơi ra bộ ngực đầy, thật thò, lấp ló.

Người ta nói: "Thế gian được ngực hồng mộng, còn nàng thì lại căng phồng cả hai". Vừa nhìn thấy tôi, nàng đã mỉm cười tươi tắn rồi chìa ra một món quà được gói rất xinh xắn:

- Tặng anh! Chúc anh Noel ấm áp!

Ôi mẹ ơi! Bao năm nay tôi chỉ quen với việc mất tiền mua quà tặng gái, thậm chí nhiều lần tặng còn bị gái nó ném thẳng quà vào mặt. Vậy mà

hôm nay tôi lại được hưởng cái vận may này. Cầm món quà trên tay, tôi run run, hồi hộp rồi bộp chộp bóc ra ngay, xem bên trong có cái gì hay...

- Quần sịp à? Đẹp quá! Cảm ơn em! Sao em biết anh thích màu vàng?

- Tại lần trước anh xuống nhà em mua thuốc, lúc anh cúi xuống em đã dòm được!

- Nhưng sao em biết là anh mặc size này?

- Thì em cũng nhìn bên ngoài rồi đoán cái bên trong thôi.

- Em quả thật là cô gái có óc phán đoán tinh tế. Thế giờ em muốn đi đâu? Mình ra Bờ Hồ nhé?

- Bờ Hồ gió lắm anh ơi!

- Vậy ra nhà thờ nhé?

- Nhà thờ đông lắm anh ạ! Em muốn mình đi chỗ nào đó ấm áp, yên tĩnh, có điều hòa hai chiều, có nóng lạnh...

- À, anh biết rồi! Quán café gần nhà anh, có đầy đủ các thứ đó luôn!

- Không! Mình đi chỗ nào mà anh có thể mặc thử được cái món quà em vừa tặng ấy! Em muốn xem anh mặc nó có đẹp không...

Đã đến nước này rồi thì việc gì phải giả vờ ngu ngơ cho nó mất thì giờ. Nhà nghỉ thẳng tiến. Nói là vào đó để mặc thử quần cho nàng xem, nhưng khi tôi mới chỉ kịp xỏ được một bên chân vào cái sịp vàng thì nàng đã nhào tới giật tung nó ra. Rồi nàng vỗ lấy tôi như con chó sói bị bỏ đói lâu ngày. Cũng may, tôi gỡ được tay nàng ra rồi thì ào:

- Từ từ đã em, tại em không nói trước nên anh chưa chuẩn bị Ba Con Sói.

- Anh coi thường em quá rồi đấy! Anh nghĩ em là loại con gái dễ dãi, hư hỏng, sợ lây bệnh cho anh nên anh phải dùng Ba Con Sói chứ gì?

- À không, anh không có ý đó, chỉ là anh sợ em bị dính bầu thôi.

- Thì sáng mai anh mua thuốc tránh thai khẩn cấp cho em uống là được mà!

- Nhưng anh nghe nói uống cái đó hại người lắm em ạ!

- Toàn nói bậy! Em uống suốt, có sao đâu!

Thế là thôi, chả còn gì phải lăn tăn nữa! Trong căn phòng yên tĩnh, hai trái tim si tình (dục) xoắn lấy nhau hùng hục, lăn qua lăn lại, quẩn quại như bị bệnh dại. Tôi mê mẩn tận hưởng đêm Noel đầu tiên của đời thằng đàn ông. Công nhận, đi chơi Noel sướng thật, thảo nào các bạn trẻ lại thích đi chơi Noel đến thế! Cứ thế này thì tôi muốn đêm nào cũng là Noel...

Thấm thoát đã một năm trôi qua, một Noel nữa lại tới. Thế nhưng năm nay tôi không được đi chơi Noel nữa rồi, tôi phải ở nhà bế con. Con tôi đã được gần 7 tháng. Thằng bé kháu khỉnh, thông minh lắm, mỗi tội nhìn mãi chẳng thấy điểm nào giống tôi. Tính ra, từ cái đêm Noel đó đến lúc vợ tôi đẻ chỉ vèo vèo có gần 6 tháng. Hình như vợ tôi đẻ hơi nhanh thì phải? Ở đây có bạn nào có vợ đẻ nhanh như thế không? Các bạn chờ mình tí nhé, vợ đang gọi mình thì phải, không biết có chuyện gì...

- Em ơi, em gọi anh à? Có chuyện gì thế?

- Con ỉa rồi, đi lấy nước rửa đít cho con nhanh lên!

~~~~~***~~~~~

TÔI YÊU SỰ CÔNG BẰNG

Cơ quan tôi bắt đầu làm việc từ 7 giờ 30, nhưng nếu bạn muốn đến liên hệ công văn, xin dấu, xin chữ ký, hoặc đơn giản là đến gặp ai đó, bạn nên tới sau 9 giờ. Bởi nếu bạn đến trước cái giờ đó thì sẽ đúng lúc chúng tôi đang ăn sáng, đang café, hoặc đang ngồi họp nhóm bên ấm trà, mạn đàm về trận bóng đêm qua, về nội chiến ở Syria,

về chim cảnh, về hoa; các chị các cô thì còn đang khoe với nhau cái váy mới thừa được, kiểu dáng cực mốt, chất liệu mềm mịn, mà giá thì có hơn trăm ngàn vì đang đúng dịp xả hàng. Vậy là rồi rít: "Ở đâu thế chị? Cho em địa chỉ", "Ô, hóa ra nó ở gần nhà em!", "Lát vờ qua cục thuế rồi mình lượn ra đó luôn chị nhé, em sợ chiều về thì hết hàng mất!", "Nhưng chân em to, lại nhiều sẹo, liệu cái váy này có hợp?", "Chị thấy mục kế toán trưởng không? Chân to gấp đôi chân em, sẹo thì chẳng chịt đến nổi lông không còn chỗ mọc, vậy mà ngày nào mục ta cũng mặc váy đó thôi"...Đấy, thế nên hãy nhớ lời tôi, đừng có đến trước 9 giờ!

Nốc xong một bụng ong ồng toàn là trà, rồi cười đến khản cổ với mấy câu chuyện bê ba, tôi khật khùng bước về phòng làm việc. Thế nhưng tôi vẫn là người đến sớm nhất. Căn phòng yên ắng như trong nhà xác, nghe rõ từng tiếng kim đồng hồ lạch chạch, rồi tiếng máy tính khởi động ro ro, tiếng click chuột tanh tách. Tôi nhoang nhoáng rảo qua mấy trang báo mạng. Chà! Nhiều tin nóng quá! Toàn là mấy vụ lộ hàng, hiếp dâm rồi thì cướp tiệm vàng...

Đang dúm mắt vào màn hình, chợt lão Kiên đẩy cửa xộc vào, tiến thẳng tới chỗ tôi, giọng hốt hải:

- Ông biết tin gì chưa? Biết chưa?

- Có gì mà nóng hồi thế?

- Lão Đức trưởng phòng mình sắp bị chuyển công tác xuống dưới huyện đấy!

- Ông nói thật không?

- Lại chả thật! Chà! Không biết đợt này, ai sẽ lên thay nhỉ?

Lão Kiên ra bộ vậy thôi, chứ tôi biết, và lão ấy cũng biết, rằng cái chức trưởng phòng sẽ chỉ là cuộc cạnh tranh giữa ba người: tôi, lão ấy, và thằng Hiến. Nếu xét về thâm niên công tác, thằng Hiến không thể ăn được tôi và lão Kiên, bởi bọn tôi đã bám đậu ở cái phòng này hơn chục năm rồi, đã biết hết các mảnh lối, biết hết các luật ngầm, tỉ lệ chia chác cũng thuộc lòng. Còn thằng Hiến, mới về được có hơn ba năm, trẻ tuổi, hung hăng. Trong các mối quan hệ và luồn lách, nó còn ngu ngơ lắm, nhiều lúc các sếp phải gợi ý nó mới hiểu. Nhưng không thể phủ nhận là nó rất giỏi, học hành đàng hoàng, bằng nào cũng đỗ chới, tiếng Anh trôi chảy.

Nói vậy không có nghĩa là tôi không có bằng cấp nhé, tôi cũng đầy đủ cả. Bởi nếu không đầy đủ, làm sao có thể trụ lại được đến bây giờ?! Chỉ có điều, bằng của nó là bằng xịn, bằng do nó tự học, tự thi, còn bằng của tôi là do tôi tự mua. Nhưng cũng chả sao, bởi cái cơ quan này, cái phòng này, nó giống như cái rạp chiếu phim, và bằng cấp của bạn thì chỉ giống như cái vé. Bạn có vé là người ta cho bạn vào rạp, còn vào đó rồi, bạn xem phim, bạn nằm ngủ, hay bạn hôn hít, người ta cũng mặc. Và họ cũng chẳng quan tâm xem bạn đã phải đứng xếp hàng chen chúc vài tiếng đồng hồ để mua vé hay là bạn ung dung đến rạp đúng giờ, thậm chí sau giờ chiếu phim, rồi chìa tiền gấp đôi, thậm chí gấp ba để mua lại vé từ tay mấy con phe.

Nói vậy để thấy, cái ghế trưởng phòng này cũng chưa biết sẽ được kê dưới đất ai. Thế nhưng, tôi nghe phong thanh đâu đó, rằng chúng tôi sẽ phải làm một bài sát hạch trình độ, ai điểm cao nhất sẽ được chọn ngôi vị trí ấy. Nếu đó là sự thật thì quá vô lý, bởi như thế khác nào dâng cái chức trưởng phòng cho thằng Hiến?! Ai lại để cái thằng có bằng thật, bằng xịn thi thố với những thằng toàn bằng giả, bằng mua như bọn tôi?! Thử hỏi công bằng ở đâu?

Chập choạng tối, tôi đã lấp ló ở cổng một ngôi biệt thự khá bề thế. Nhớ lần đầu tiên tới đây, tôi đã sững người đi vài phút chỉ để ngắm cái cổng này, bởi nó được xây và trang trí rất cầu kì, lộng lẫy. Có cảm tưởng như công sức và chi phí để làm nên cái cổng này đủ để thuê người giật đổ những cái nhà tranh lụp xụp rồi dựng lên mấy cái nhà mái bằng khang trang. Đặc biệt, hai bên trụ còn trồng hai khóm trúc xòa ra, thân vồng lên, đan vào nhau, càng khiến cho cái cổng thêm oai nghi. Nghe nói đây là loại trúc tía cực hiếm, thân bóng nhẫy, lá to như lá dong riềng, phải đánh tít tận sâu trong rừng già rồi chuyển về đây. Việc chăm bón và bảo vệ cũng cần tỉ mỉ, cẩn trọng, bởi chỉ bón hơi nhiều đạm một chút, y như rằng lá sẽ xém, ít lân một xíu, tức thì thân sẽ khô. Thực ra thì công phu như vậy cũng là phải, bởi có thế thì cái cổng mới tương xứng với ngôi nhà được.

Đánh hơi thấy người, con chó trong nhà tru lên từng hồi rồi chồm tới. Nhưng vừa phi được vài bước, chiếc xích to như cái chảo ở cổ đã giật thốc nó trở lại, khiến đầu và nửa thân trên của nó bị lôi bổng lên, hai chân trước quới quới như đang bơi, hai chân sau trượt đi loạng choạng. Nghe tiếng chó cắn, một phụ nữ phốp pháp, dong dả từ trong sân bước ra. Chị quát con chó cho có lệ rồi mở cổng đơn đả:

- Chú đấy à! Lâu lắm không thấy ghé nhà anh chị chơi! Chú vào đi! Chị xích chó rồi, khỏi lo!

Tôi khép nép bước vào. Một mùi thơm dịu dịu leo dọc theo sống mũi. Tôi cũng không rõ mùi thơm ấy tỏa ra từ đâu, từ người đàn bà lụa là, quen với an nhàn, thanh thoi này, hay từ những giỏ lan quý hiếm đang đua nở, treo điệu đà dọc lối đi? Chỉ biết rằng, cái mùi này, tôi thật không thể thấy ở nhà tôi, nhà bạn bè tôi, hay ở những nơi tôi thường lui tới.

Có lẽ đã thành thói quen, hoặc cũng có thể là quy định, nên mỗi khi chồng có khách, chị vợ lập tức pha trà rồi lui vào trong, để mặc chồng bàn chuyện. Anh rót nước vào chén cho tôi rồi mở lời bằng giọng đủng đĩnh:

- Hôm nay lại rảnh rồi tới chơi với anh cơ à?

- Dạ, có chai rượu ngoại, biết anh thích loại này nên em nhờ ông chú mua từ bên đó xách về. Biểu anh ạ!

- Ủ, anh xin! Ái chà, đúng là rượu xịn thật! Lại có cả phong bì nữa, để xem nào...Chu đáo quá! Chắc đang bận khoản về cái vụ bổ nhiệm trưởng phòng mới đúng không?

- Dạ vâng! Em nghe nói là phải làm bài sát hạch gì đó hả anh?

- Ủ, thì anh cũng định vậy, vì anh vốn thích công bằng mà. Nhưng giờ cậu đã đến nhà chơi, anh cũng muốn hỏi xem ý cậu thế nào?

- Dạ, như vậy là bất công chứ công bằng gì hả anh?! Anh cũng biết, em và lão Kiên toàn là bằng đi mua, kiến thức, trình độ có hạn, làm sao mà đấu được với thằng Hiền? Bắt chúng em thi kiến thức với nó, có phải là thiệt thòi cho bọn em lắm không?

- Ủ, có lẽ thế thật, đúng là có cái gì đó không công bằng! Vậy ý cậu muốn sao?

- Theo em, anh khỏi cần bày ra sát hạch làm gì cho nó phức tạp. Anh cứ quý ai thì bổ nhiệm người đó, chỗ anh em mình hiểu nhau đã lâu, đi đâu mà thiệt! Em hứa, nếu được anh cất nhắc, không bao giờ em dám quên ơn anh. Em cũng là người thích công bằng mà!

- Được, cậu nói vậy thì anh cũng yên tâm! Anh rất quý những người biết đấu tranh cho sự công bằng như thế! Có công bằng thì mới có sự thăng tiến được. Đúng không cậu?

- Dạ vâng! Anh dạy chí lý, chí lý ạ!

~~~~~***~~~~~

KHÔNG YÊU THÌ TRẢ LẠI QUÀ

- Kính koong! Kính koong!

Tiếng chuông kêu râm ran. Một người đàn ông bệ vệ, ục ạch bước từ trong nhà ra. Ông ta chưa vội mở cổng mà thò mõm qua song rồi hỏi cậu thanh niên đang đứng phía bên ngoài bằng một giọng bực bội:

- Tới đòi quà hả?

- Dạ vâng!

- Có hóa đơn không? Nếu không có thì về đi, hôm khác tới, hôm nay chỉ tiếp những trường hợp có hóa đơn thôi.

- Dạ, cháu có hóa đơn mà.

Cánh cổng chậm chậm mở ra, cậu thanh niên vội vã dắt xe vào sân rồi đi tuột vào trong phòng khách. Nàng và mẹ nàng đã ngồi đợi sẵn ở bàn, trước mặt là quyển sổ, cây bút, một đồng hóa đơn mua hàng, và tất nhiên, cả một đồng tiền đủ các mệnh giá.

- Cháu chào bác, anh chào em, còn nhớ anh không?

- Ừm, nhìn anh cũng quen quen.

- Anh là Cường Seven Up đây mà. Hôm ấy ở siêu thị, em vào nhầm nhà vệ sinh nam, đúng lúc anh đang đi tè, anh giật mình quay ra chưa kịp kéo khóa, em thì há hốc mõm nhìn chăm chăm một hồi, rồi em bước tới xin làm quen ấy.

- À, em nhớ rồi! Sau đó mình đi ăn và chính thức yêu nhau đúng không anh?

- Đúng, rồi anh mua tặng em iphone5, dây chuyền, quần áo. Và hôm nay, anh đến đây, trước là để thăm sức khỏe hai bác, sau là để đòi quà.

- Dây chuyền thì hình như em đã làm rơi, iphone5 thì bị cướp rồi, nên chắc phải quy ra tiền để trả anh thôi...

- Ừ, không sao, anh có hóa đơn mua hàng đây mà. Bác kiểm tra hóa đơn giúp cháu ạ.

- Để bác xem nào, iphone5 là 2 triệu 8, dây chuyền 2 chỉ, giá 300k. Sao rẻ thế cháu?

- Dạ, Iphone5 là của Hkphone ạ, còn dây chuyền thì là inox nguyên chất mạ vàng, đợt ấy giá inox là 100 nghìn một chỉ, công mạ thêm 50 nghìn nữa ạ.

- Thế còn quần áo, con còn giữ lại được đầy đủ hết không? Lên phòng lấy xuống trả lại cậu ấy đi.

- Bao nhiêu quần áo, sao con nhớ được cái nào chứ?!

- Bác và em đừng lo, cháu có ghi cả ra đây rồi ạ: 5 cái quần lót hồng có hình Tom & Jerry, 2 coóc-sê màu cà phê size XXL ạ.

- Đây mẹ ơi, con tìm được 5 quần lót và một coóc-sê rồi, còn thiếu một cái coóc-sê nữa mà không biết lẫn đâu.

- Dạ, hình như là nó là cái coóc-sê bác đang mặc đấy, để cháu xem nào, đây này, đúng rồi, cũng là màu cà phê mà, bác cởi luôn ra đi...

- Ừ, thẳng này tinh mắt thật. Đây, đủ rồi nhé, về đi. Cấm được dọa tung clip nóng lên mạng như mấy thẳng khác đâu đấy!

~~~~~***~~~~~

CÔ TÔI

Cô họ tôi là một người đàn bà có gò má rất cao. Người ta bảo, đàn bà gò má cao là sát chồng lắm! Với cái tiếng như thế, cô tôi tự biết là cô rất khó lấy chồng, bởi ở đời, có thằng nào lại muốn lao vào chỗ chết?

Vậy nên, cứ thằng nào có ý định tán tỉnh là cô tôi nhận lời, rồi đi chơi một hai buổi là cô dâng hiến luôn. Cô bảo: yêu nhiều thế để tự tạo cơ hội cho mình, biết đâu, trong số những thằng đó, sẽ có một thằng đúng cảm cưới cô làm vợ; còn việc cô sẵn sàng dâng hiến là để phòng sau này về già, nhờ không lấy được chồng thì cũng đỡ phải hối hận nhiều vì thời xuân trẻ cô cũng đã được vầy vùng, quăn quại thỏa thích trong niềm đam mê, trong cái sở thích của mình.

Rất nhiều thằng yêu cô, yêu say đắm, cuồng nhiệt, hùng hục và dai dẳng. Nhưng hễ cô đặt vấn đề đến chuyện cưới xin là y như rằng hôm sau thằng đó tắt điện thoại, khóa face. Đương nhiên, cứ một thằng lặn đi như thế là một lần cô hiểu rằng cơ hội lấy chồng của mình đã rụng rơi đi ít nhiều. Một hôm đi chợ, có một bà lão nhìn mặt cô rồi phán rằng cô bị tiền duyên rất nặng, có vong nam theo, nếu không cắt duyên âm đi thì phải đến lúc chết mới lấy được chồng. Tức thì, cô rủ tôi cùng đi với cô đến nhà một thầy pháp nổi tiếng ở làng bên để nhờ thầy cắt tiền duyên cho. Vừa nhìn thấy cô, lão thầy pháp đã tái mặt, chấp tay trước ngực, miệng lắp bắp:

- A di đà phật, nữ thí chủ đây nợ duyên âm nặng quá rồi! Ta nhìn sơ sơ đã thấy khoảng hơn chục vong nam đang bám theo, còn có cả một vong nữ nữa! Thiện tai thiện tai...

- Dạ, sao nhiều thế hả thầy? Nhiều vậy thì liệu có cắt hết được không? Mong thầy giúp con...

- Cắt được, nhưng hơi tốn kém chút, vì nhiều vong mà!

- Dạ, cụ thể thế nào, xin thầy cho con cái báo giá!

- Thí chủ cứ bình tĩnh, đâu có đó. Theo như ta thấy thì trong số hơn chục vong đang bám theo thí chủ, hầu hết là vong yêu đơn phương...

- Yêu đơn phương là sao hả thầy? Con chưa hiểu lắm!

- Tức là kiếp trước, thí chủ không có yêu đương hay thề nguyện gì với các vong đó, mà chủ yếu là họ tương tư và đơn phương yêu thí chủ, hoặc nếu có thì tình cảm cũng mới chớm nở, chỉ dừng ở mức cầm tay, ôm hôn, sờ soạng, chưa đi quá giới hạn, nên chưa có gì sâu nặng. Hầu hết những vong kiểu này hiện tại vẫn đang FA, ta chỉ cần đốt cho chúng mỗi đứa một hình nộm Bà Trưng hoặc Phương Trinh thì chắc chúng sẽ buông tha cho thí chủ.

- Dạ, thế thì tốt quá rồi!

- Đừng vội mừng, vẫn có ba vong nam rất nặng tình đi theo thí chủ. Kiếp trước, thí chủ đã từng thuê phòng sống thử với ba vong này, thậm chí còn quan hệ tập thể cùng nhau, tức là four-some ấy. Vậy nên kiếp này mấy vong đó vẫn không chịu rời xa thí chủ.

- Dạ, vậy phải làm sao với ba vong này hả thầy?

- Ngoài việc đốt một hình nộm hotgirl để xuống đó four-some cùng ba đứa nó, ta còn phải đốt thêm một xe moto phân khối lớn, một bộ máy tính để bàn cấu hình khủng và một bánh hê-rô-in loại to để hồi lộ cho vong, đồng thời phải tiến hành cúng lễ linh đình, có vậy vong mới nguôi ngoai mà vui vẻ mở lòng ra đón nhận tình yêu mới.

- Phải đốt cả xe, cả máy tính với hê-rô-in cơ ạ?

- Ừ, vì ba thằng vong này, một thằng thì có sở thích lạng lách trên phố bằng xe mô tô phân khối lớn, rồi chết vì bị xe bus cán; một thằng thì nghiện game online, cày suốt mấy ngày đêm không ăn không ngủ, cuối cùng, gục trên bàn phím bỏ quên đời, chết rồi mà tay vẫn không rời con chuột; một

thăng thì nghiện nặng, chết vì hít phải thuốc của Tàu. Lúc chết thì nó mới hít thôi, còn giờ, nó chuyển sang giai đoạn chích rồi, nên phải đốt bánh hê-rô-in loại to mới bõ cho nó chích.

- Dạ! Thế còn cái vong nữ thì sao ạ? Vừa này thầy bảo thấy cả vong nữ mà.

- Vong nữ này bị les, nó thích thí chủ nên đi theo, nhưng không sao, cũng chỉ đốt hình nộm là xong thôi.

- Cũng lại hình nộm Bà Trưng ạ?

- Không, nếu đốt Bà Trưng, xuống đó các vong nam sẽ tranh mất ngay, ta sẽ đốt Lâm Chi Khanh, như thế thì không vong nam nào dám bén mảng lại gần.

- Dạ vâng, tất cả xin nghe theo lời thầy dạy ạ!

- Mà thầy bảo này, lát nữa, trong khi cúng lễ, chắc chắn ba vong nặng đó sẽ nhập vào thầy, con trai thầy và bố thầy, rồi chúng sẽ đòi three-some lần cuối với thí chủ. Để cho việc cúng lễ đạt kết quả cao, thí chủ hãy cứ chiều chuộng chúng nhé! Một lần cuối thôi mà, để rồi mãi mãi chúng không bao giờ bám theo làm phiền thí chủ nữa. Nhớ đấy!

Lão thầy pháp này đúng là đoán việc như thần, ba vong đó quả thực đã nhập vào ba bố con lão ấy. Cô tôi vì muốn lấy được chồng, và cũng vì tò mò chưa biết cái cảm giác four-some nó thế nào nên ngoan ngoãn để cho ba vong đó bế vào trong buồng, đặt lên giường, rồi cả bốn nhanh chóng ở trong trạng thái cởi truồng, la hét điên cuồng, tôi thì đứng ngoài cửa buồng nhòm vào giường với cặp mắt thèm thường: "Đậu má, sao không thăng vong nào nhập vào mình nhỉ?" ...

Nhưng công nhận là hiệu quả thật, chỉ hai tuần sau khi cắt tiền duyên, cô tôi đã hí hửng báo tin là sắp lấy chồng. Nghe nói, hôm cô tôi về ra mắt,

ông bố chồng tương lai cứ nhìn chăm chặp vào cô tôi rồi lắc đầu ra điều không ưng thuận, sau đó, lão buông lời ngán ngẫm:

- Bố là bố không bằng lòng lắm đâu, đàn bà gì mà gò má thì cao còn ngực thì xệ.

- Thì sao hả bố?

- Gò má cao là sát chồng, còn ngực xệ là bị vầy vò nhiều rồi.

- Nhưng con thấy cô ấy khá hiền và ngoan mà!

- Hiền nhưng có vẻ tham tiền con ạ, ngoan nhưng nhìn kỹ cái mặt rất gian...

Phản đối là thế, nhưng chẳng hiểu thẳng con trai thuyết phục kiểu gì mà cuối cùng lão vẫn đồng ý cho cưới. Hôn lễ diễn ra trong không khí ấm ì và phô trương. Chú rể nhận được khá nhiều những lời chia sẻ, cảm thông, động viên, khích lệ từ hai bên gia đình và bạn bè thân hữu, ai cũng mong chú bình yên vô sự, tai qua nạn khỏi. Ngay buổi chiều hôm ấy, trong khi ngoài sân, các cụ vẫn đang cỗ bàn linh đình thì cô dâu và chú rể đã kíp lên vào trong để động phòng sớm. Chưa đầy 5 phút sau, từ trong phòng cưới, một tiếng hét thất thanh ré lên. Mọi người lập tức ập vào. Trước mặt họ là một khung cảnh hãi hùng: chú rể chết trong tư thế vác cày, gục xuống bụng vợ, mắt trợn ngược, bọt mép sùi ra, hai tay vẫn ở trạng thái nhổ su hào.

Ông bố thấy con chết thảm quá thì nhào tới bên giường, gào khóc vạt vĩa. Cô tôi thấy bố chồng đau đớn vậy thì cũng không cầm được nước mắt. Cô đặt tay lên đầu bố chồng xoa xoa rồi nhẹ nhàng an ủi:

- Thôi bố đừng buồn nữa! Số anh ấy chỉ được đến thế thôi, đành chịu vậy! Con thấy anh ấy chết luôn hôm nay cũng còn là may đấy, vì phong bặt, bàn ghế, bát đĩa vẫn còn ngoài kia, mình cứ vậy tổ chức đám ma luôn,

chứ nếu vài hôm nữa mới chết thì lại phải thuê phông bạt, bàn ghế, bát đĩa thêm một lần nữa, tốn kém lắm!

Vậy là ngày cô tôi lên xe hoa cũng là ngày chồng cô lên bàn thờ. Sau khi đám tang xong xuôi, chỉ còn lại cô và bố chồng trong căn nhà hiu quạnh nghi ngút hương khói. Bố chồng mới lại gần cô rồi thì thầm:

- Thế giờ con tính sao?

- Dạ thưa bố, theo phong tục thì con phải để tang chồng ba năm rồi mới được phép đi bước nữa. Nhưng con thì vẫn đang xuân thì, lại mới cưới được một ngày chồng đã mất, tình nghĩa cũng chưa có gì sâu nặng lắm, nên con xin phép bố cho con để tang chồng khoảng ba tuần rồi sau đó mới nghĩ đến chuyện đi tìm tình duyên mới. Không biết ý bố thế nào ạ?

- Thế này con nhé, nhà ta đã mất tiền cưới con về, vậy mà lại để con đi ngay thì phí lắm. Các cụ có câu "sẩy con thì còn bố". Con trai ta nó đã không hoàn thành nghĩa vụ của một người chồng đối với con thì ta sẽ thay nó làm việc đó. Với lại, đằng nào con cũng mang tiếng một đời chồng rồi, còn sợ thiệt thòi gì nữa, cứ ở lại đây, bố con ta đóng cửa tắt đèn có nhau, thế chả vui hơn sao?

Vậy là cô tôi ở lại hương khói cho chồng, phục vụ bố chồng. Hai năm sau, cô tôi mang bầu, sinh được một thằng con trai giống ông nội nó như đúc. Cuộc sống cứ yên bình trôi và thằng bé cũng lớn dần. Đúng ngày giỗ chồng, thằng bé chỉ tay lên cái ảnh trên bàn thờ rồi hỏi cô tôi:

- Ai kia hả mẹ?

Cô tôi nghe con hỏi vậy thì thở dài thườn thượt:

- Mẹ biết thế nào cũng có ngày con hỏi mẹ câu này. Thực ra, trên giấy tờ, thì đó là chồng của mẹ, tức là bố của con, cũng là con trai ruột của ông nội con, tức là bố chồng của mẹ, và con phải gọi người đó là bố. Nhưng

thực tế thì con lại là con ruột của ông nội con, người đã đẻ ra cái người mà trên giấy tờ là bố của con nhưng thực ra lại là anh trai cùng cha khác mẹ với con, cũng tức là chồng của mẹ, vậy nên thực tế thì người đó là anh con. Đây! Mẹ giải thích thế con có hiểu không?

Cô tôi hỏi rồi nhìn sang thì thấy thằng bé đang đưa tay lên đầu vò loạn xạ, mắt chỉ còn toàn lòng trắng, lưỡi thè ra, trán nhả lại, rồi nó cứ vậy ôm đầu chạy khắp nhà gào rú như bị động kinh. Thật buồn, đúng ngày giỗ bố nó (thực ra là anh trai nó) thì nó lại phát điên. Mà nó không điên mới lạ, bởi cái đầu óc non nớt của nó đã làm sao đủ để hiểu được mối quan hệ phức tạp giữa nó, mẹ nó, bố nó và ông nội nó được...

~~~~~***~~~~~

NHÀ NGOẠI CẢM

Cái biệt thự này nằm ở vị trí đặc địa nhất của con phố với lối kiến trúc đặc trưng của Ý, pha thêm một tí phong cách Nga, kết hợp hài hòa với hoa văn của Mỹ, lại được trang trí rất kỹ bằng những họa tiết cầu kỳ theo kiểu chùa chiền, và để tránh bị làm phiền, chủ nhà đã buộc một con chó rất to ngay trước cổng.

Ấy vậy mà sáng nay vẫn có hai kẻ đang chống mộng lấp ló, ngó đầu vào trong. Con chó dữ thấy vậy sủa lên ông ổng. Lập tức, một mụ đàn bà từ trong nhà lao ra:

- Hai đứa ăn mày bán thiu kia, sáng ra đã ám quẻ trước cửa nhà người ta thế hả? Cút ngay!

- Dạ không, chúng tôi không phải ăn mày, chúng tôi đến gặp thầy!

- À, thế ra hai vị đến tìm thầy, xin mời vào! Xin mời vào!

Vậy là hai vợ chồng già quê mùa đó được dẫn vào trong. Sự bóng bẩy, xa hoa, hào nhoáng của ngôi biệt thự khiến họ choáng ngợp. Họ cúi gằm, rón rén từng bước rụt rè như thể sợ rằng nếu họ bước mạnh chân, một viên gạch lát nào đó sẽ bung ra, một cánh hoa thơm ngát đâu đấy sẽ rụng xuống, và họ có bán cả gia sản đi cũng không đủ để bồi thường.

- Dạ thưa thầy, có khách đến nhờ thầy ạ!

- Bảo họ đợi đó, không thấy tôi đang ăn sáng à?

Người đàn ông vừa nhai nhồm nhoàm vừa gất lên bằng một giọng bực bội. Rồi lão nhăn mặt nuốt ực một phát, dồn cả đồng thức ăn đang phùng lên trong miệng vào cổ họng, cái cổ họng uyển to lên, nhìn thấy rõ một cục trôi ra. Đợi cho cái cục ấy xuôi xuống, lão mới cất giọng lè nhè:

- Mà sáng nay bà mua bánh cuốn ở đâu thế?

- Dạ, con mua của mụ béo đầu làng ạ!

- Đã bảo là đừng mua ở chỗ mụ ấy nữa mà! Bánh nhà mụ ấy toàn làm bằng gạo ta, thâm sì, hôi rình. Từ mai, ra hẳn chợ huyện, mua của con bé Duyên ngồi bên trái cổng ấy, bánh nó thơm và ngọt hơn, nghe chưa? Thế còn hai vợ chồng nhà kia, tới có việc gì?

- Dạ, vợ chồng tôi nghe tiếng tăm của thầy đã lâu, nhưng nay mới gom góp, vay chạy được một ít, đến nhờ thầy tìm hộ xác đưa con trai tôi!

- Con ông bà chết thế nào?

- Nó tắm sông, rồi cứ thế chìm ngấm, trôi mất luôn. Người ta bảo là bị ma nó lôi!

- Ừm! Vậy thì vong chưa siêu thoát được đâu. Nhưng bằng kinh nghiệm nhiều năm đi tìm xác, tìm mộ, và với giác quan của một nhà ngoại

cảm, ta đã có thể khoan vùng được vị trí cái xác rồi!

- Thật vậy sao? Ở đâu? Ở đâu hả thầy?

- Chỉ có hai khả năng, một là vẫn ở dưới nước, hai là đã bị dạt lên bờ! Ngoài ra, thật khó có khả năng nào khác nữa!

- Thầy có thể khoan vùng cụ thể hơn không ạ? Ví dụ như là ở đoạn nào, thuộc địa phận nào ạ?

- Cái này thì còn phải xem đã...

- Xem gì hả thầy?

- Xem vợ chồng nhà ông bà vay chạy, gom góp được bao nhiêu nữa chứ!

- Dạ đây, có bao nhiêu, vợ chồng tôi xin gửi thầy tất, nhờ thầy giúp cho!

- Ừ, cũng tạm được! Theo như những gì ta thấy thì xác của con trai ông bà hiện đã dạt lên bờ và được một ai đó chôn trong vườn chuối cạnh bờ sông. Một điều kì lạ là trong khi tất cả các cây chuối khác đều xanh tươi, hoa trái xum xuê thì cái cây chuối nơi có chôn xác của con ông bà lại héo hon và gãy gập. Có lẽ vì con trai ông bà thiêng quá nên đã báo hiệu để ông bà dễ tìm thấy cậu ta chăng? Bây giờ ông bà cứ về đi, sáng mai đến đây, tôi sẽ đưa ông bà tới vườn chuối.

- Dạ, xin vâng lời thầy ạ!

Đợi cho bóng đôi vợ chồng già gầy gò xa khuất khỏi cái cổng nguy nga, lão thầy mới cầm điện thoại lên bấm số...

- A lô, con nghe rồi thầy!

- Ủ! Kiểm mấy cái xương lợn, mang ra vườn chuối cạnh bờ sông chôn nhé! Nhớ là chôn chỗ nào thì phải bẻ gãy thân cây ở chỗ đó, rồi đun ấm nước sôi dội lên mấy cái tàu lá, làm sao cho nó héo hon đi tí. Cố gắng đào sâu sâu một chút, mấy lần trước mà chôn ầu quá, lấy tay cào cào vài cái đã thấy xương rồi!

- Vâng! Thầy cứ yên tâm!

Chiếc ô tô dập dềnh men theo triền đê gập ghềnh rồi chậm chậm dừng lại ở gần con đường nhỏ dẫn xuống bãi bồi cạnh bờ sông, nơi có vườn chuối rậm um tùm. Một nhóm khoảng 3 người vội vã bước ra khỏi xe, người vác cuốc, người ôm tiểu sành, người mang theo hương hoa, vàng mã. Lật đật ngay sau họ là hai vợ chồng già, vừa đi vừa dìu nhau khóc nức nở. Nhà ngoại cảm đi lại quan sát một hồi rồi chỉ tay vào chỗ cái cây chuối đang gập gập với những tàu lá héo hắt, reo lên mừng rỡ:

- Kia rồi, chính là gốc chuối đặng kia!

Vừa nghe thế, đôi vợ chồng già liền nhào tới ôm lấy cái nấm mồ dưới gốc cây đó rồi gào lên thảm thiết:

- Ôi giời ôi con ôi! Bố mẹ tìm thấy con đây rồi! Sao con lại nằm ở nơi hoang vu lạnh lẽo này, khổ thân con tôi, ôi giời ôi...!

Hương và vàng mã được đốt lên, khói bay nghi ngút, dày đặc, quện với tiếng kêu khóc náo nê, rỉ ron tạo ra thứ cảm giác rờn rợn và nghèn nghẹn. Một không khí rất linh thiêng, âm u, giống như một nơi giao thoa, một cuộc đoàn tụ giữa hai cõi âm dương, giữa người chết và kẻ sống. Có cảm giác như vong hồn của kẻ đang nằm dưới nấm mồ hoang kia cũng đang lảng vảng đâu đây, cũng đang nghẹn ngào, nức nở...

Trong làn hương khói mờ ảo ấy, lão thầy ngoại cảm chấp tay đứng kính cẩn trước mộ, lăm rằm khăn vải, đưa ngón tay lên bấm bấm tính giờ rồi quyết định bắt đầu quật mộ. Được lệnh của nhà ngoại cảm, hai người

đàn ông cầm cuốc tiến lại chỗ ngôi mộ, đồng loạt vung cuốc lên rồi bập xống. Nhưng thật kì lạ, khi hai lưỡi cuốc chỉ còn cách nắm mồ khoảng gần một gang tay thì chúng như bị một nguồn lực vô hình dội ngược trở lại khiến hai người đàn ông đó ngã bổ ngửa ra phía sau, hai cái cuốc văng xa tới vài mét. Rồi một trong hai người đàn ông bỗng nhiên giãy đành đạch, ôm đầu lăn lộn dưới đất, gào khóc dữ dội. Thầy ngoại cảm hét lên:

- Vong nhập rồi, vong nhập rồi...!

Tức thì, đôi vợ chồng già cũng gào lên rồi lao ra ôm lấy người đàn ông đó, cả ba cùng khóc lóc đến lạc cả giọng. Chứng kiến cái cảnh tượng ấy, thật khó ai mà cầm nổi nước mắt...

- Con ơi, con của tôi, con có lạnh không? Có đói không? Bố mẹ đây, bố mẹ đến đón con về nhà đây...

- Hu! Hu! Bố mẹ ơi, con đói quá, đói lắm bố mẹ ơi...!

- Được rồi, con muốn ăn gì cứ nói, bố mẹ sẽ mua cho con!

- Con muốn ăn cơm, ăn thịt, và cả rượu nữa! Con đói...

Lập tức đôi vợ chồng già ấy lật đật chạy đi, họ men theo triền đê rồi rẽ xuống con đường nhỏ, chạy vào trong làng. lát sau, họ tất tả quay lại với mấy túi thức ăn trên tay: nào gà luộc, vịt quay, giò chả, cả thêm cả một chai Vodka to tướng kẹp bên hông. Vong trải một tấm ni lông dưới đất, bày biện hết thức ăn ra đó, nhưng nó chưa vội ăn ngay mà tiến lại chỗ thầy ngoại cảm và người đàn ông đào mộ, giọng lễ phép:

- Vong ăn một mình cũng buồn, mời thầy cùng với anh đây ngồi xuống ăn cùng vong cho vui!

Đương nhiên là vong đã mời thì không ai dám từ chối. Cả ba cùng nhau rót rượu, nâng ly chúc tụng, ăn uống rất vui vẻ, rôm rả. Trong khi đó,

đôi vợ chồng già thì vẫn quỳ phục bên nấm mộ vật vã khóc than...

Sau khi đã cưa hết chai Vodka cùng đồng giò thịt, công cuộc đào mộ lại tiếp tục. Lần này thì những nhát cuốc bổ xuống rất ngọt mà không bị dội ngược trở lại nữa. Từng cái xương to tướng được moi lên từ nấm mồ, rửa qua bằng nước thơm rồi lại được xếp gọn gàng vào tiểu sành. Hai vợ chồng già thì vẫn không ngừng gào khóc, họ ngấm nghía, vuốt ve từng cái xương tay, xương chân của con trai mình một cách đầy nâng niu, trùi mển. Bất chợt, ông bố nhặt một cái răng của con trai mình, giơ lên ngấm nghía, giọng bần khoản:

- Sao răng của con tôi lại dài thế thầy nhỉ? Nhìn như răng lợn ấy!

- Ông không thấy vừa rồi vong hiện về kêu đói sao? Đói không có gì ăn thì răng nó phải dài ra thôi!

Việc đào bới đã xong, giờ thì người con trai đã nằm yên nghỉ trong cái tiểu sành thơm tho. Chiếc ô tô lại dập dềnh men theo triền đê gập ghềnh trở về. Ngồi phía ghế cuối của xe, thầy ngoại cảm ghé sát tai một gã ngồi bên cạnh, giọng thì thầm nhưng bực dọc:

- Đã bảo làm ăn cẩn thận, vậy mà mày cho cả răng lợn vào? Tí nữa thì hỏng hết việc!

- Thầy thông cảm, con ra chợ mua xương nhưng không có, đành phải mua lại của quán phở đầu ngõ, xương còn tươi nên chắc nó dính cái răng vào, con không để ý. Lần sau con sẽ rút kinh nghiệm ạ!

Còn ở ghế bên trên, tiếng khóc lóc rên rĩ của hai vợ chồng già vẫn réo lên từng hồi đầy nước nở:

- Con ơi, bố mẹ đưa con về nhà đây, từ giờ gia đình ta đoàn tụ rồi, sớm tối quây quần bên nhau, không bao giờ lìa xa, con nhé!

~~~~~***~~~~~

TUYỂN TẬP TRUYỆN TRÀO PHÚNG HAY NHẤT CỦA VÕ TÔNG ĐÁNH MÈO

Đình Long
www.dtv-ebook.com

Tổng Hợp Phần Xiv

HOÀNG TỬ VÀ NÀNG TIÊN CÁ

Người ta cứ nghĩ rằng, ở xa ngoài khơi xa, nơi đại dương mênh mông, thì chỉ có sóng và gió, sóng bạc đầu, còn gió thì gầm gào.

Nhưng không hẳn thế. Dưới những gió ào ào, những sóng trập trào ấy là một thủy cung bình lặng, nơi có những đàn cá đủ màu lung linh, tung tăng bơi lội; có những rặng san hô mọc sum suê, nhánh tỏa ra chi chít; nơi hải sản tươi sống cứ bò lổm ngổm, cua ghẹ to như cái rổ sề, tôm hùm to như chó béc-giê. Thủy cung ấy là nơi sinh sống của Vua biển cả cùng cô con gái cưng là nàng tiên cá. Nàng tiên cá vừa tròn 15 tuổi, da trắng mịn như ngọc trai, môi đỏ như sò huyết, vòng một căng đét, vòng hai mảnh mai, vòng ba bai bai.

Tiếc là nàng suốt ngày chỉ quanh quẩn trong thủy cung nên vẻ đẹp ấy chẳng được ai thưởng ngưỡng, chẳng được nhận những lời tán tụng, ái mộ, thèm muốn của những kẻ háo sắc mỗi khi nàng tha thướt lướt qua. Xấu thì đã đành là buồn, nhưng đẹp mà chẳng có ai ngắm thì cũng đâu có vui. Thành ra nàng tiên cá cứ suốt ngày ngủ. Đến bữa, vua biển cả nấu nướng xong xuôi mới gọi nàng dậy ăn. Ăn xong lại ngủ.

Hôm nay cũng vậy, gần 12 giờ trưa rồi mà nàng vẫn nằm phưỡn trên giường, chưa có dấu hiệu nào chứng tỏ nàng chuẩn bị tỉnh giấc. Thấy vậy,

vua biển cả dịu dàng lại gần giường, vỗ vỗ lên ngực nàng rồi cất giọng nhẹ nhàng:

- Dậy nào con gái yêu! Mặt trời đã lên đến ngọn tre rồi kìa!

- Bố chém vừa thôi, ở đáy biển thì làm gì có tre.

- À ừ, ta nhầm, lên đến ngọn san hô. Dậy ăn cơm trưa nào, bố nấu xong hết rồi!

- Hôm nay có món gì thế bố?

- Có gẹ kho tàu, tôm hùm om chuối đậu, rùa giả cây. Toàn hải sản tươi sống đấy, bố vừa vồ dưới nền nhà xong là cho vào nấu luôn!

- Bố không biết nấu gì khác ngoài mấy cái món đấy nữa à? Hôm nào con cũng ăn đến phát ngán rồi. Mà nay là sinh nhật con đấy, bố không thể đổi món khác được sao?

- Lúc sáng bố cũng lên bờ hỏi mua thịt chó, nhưng mùng 1 chẳng ai người ta bán. Con đừng buồn, không mua được thịt chó nhưng bố mua được quà sinh nhật cho con rồi!

- Đâu? Đâu?

- Đây! Một bộ đồ lót của Triump, kiểu dáng mới nhất, dạng ren mềm mại, không gọng, dễ tháo lắp. Bố nghĩ con cũng nên mặc áo lót đi, chứ 15 tuổi rồi, lưng lẳng rồi, không thể cứ thả rông mãi được.

- Nhưng bố mua thì mua coóc-sê thôi, mua thêm cả quần lót làm gì?! Con là nàng tiên cá, làm gì có chân mà mặc quần.

Thế rồi nàng tiên cá mặc cái coóc-sê vào rồi cũng phụng phịu ra bàn ngồi ăn với bố. Vừa ăn, nàng vừa rử rử vào tai bố bằng giọng rất ngọt ngào:

- Bố à! Con đã 15 tuổi rồi, hôm nay bố cho con ra ngoài biển chơi nhé, suốt ngày quanh quẩn ở thủy cung này, chán lắm!

- Không phải bố khắt khe gì với con, nhưng thực sự là ra ngoài đó rất nguy hiểm. Ví như mẹ của con, tức là vợ bố ấy, cũng lang thang ra ngoài đó, thấy miếng thịt bò tươi ngon đập dòn thì thò mồm vào đớp luôn. Thế là thôi, xong, dính ngay lưới câu của bọn ngư dân, chúng nó giật một phát, lôi thẳng mẹ con lên bờ. Rồi ông bà nội của con cũng vậy. Hôm ấy biển đẹp, nước trong, ông bà thong dong nắm tay bơi dạo, ai ngờ bọn nó quăng lưới cái "chùm" một phát, tóm gọn cả hai. Đó, như thế thì sao bố dám cho con ra ngoài biển chơi được?

- Nhưng con sẽ điên lên mất nếu cứ ru rú ở cái chỗ này. Bố cho con ra ngoài một lần thôi. Con hứa sẽ không đi xa, không ngoi lên mặt biển, chỉ quanh quẩn ở gần nhà mình thôi. Được không bố?

Sau một hồi nài nỉ, cuối cùng, nàng tiên cá cũng có được cái gật đầu của bố. Tất nhiên là bố nàng dặn dò đủ điều, rằng chỉ được bơi sát dưới đáy, quanh quanh nhà, không bơi xa, không bơi cao, chơi một lát phải về ngay, và một số những điều cần phải ghi nhớ khác. Ấy thế nhưng khi ra được ngoài rồi, nàng lập tức quên sạch, chỉ còn thấy tràn ngập trong lòng một sự hứng khởi, phấn khích tột cùng. Nàng thỏa sức vẫy vùng, ngắm những con sao biển lung linh, những bông sứa đập dềnh, những bầy cá sặc sỡ đủ sắc màu. Tất cả với nàng đều là những điều mới mẻ. Nàng lâng lâng tận hưởng cảm giác tự do giữa đại dương bao la, như con chim sổ lồng, như con diều gặp gió, như con chó tuột dây. Nàng cứ bơi lên cao dần, cao dần...

Thế rồi nàng trôi lên mặt biển, nơi có những con sóng đùa giỡn tung tăng, có gió vi vu hòa thành những bản giao hưởng rộn ràng, có rực rỡ nắng vàng, có bầu trời vời vợi thênh thang, có thấp thoáng những bóng hải âu sải cánh nhịp nhàng. Nhưng đó chưa phải là tất cả, bởi chỉ cách một đoạn không xa, nàng thấy một con tàu khá lớn đang neo đậu. Chiếc tàu to sừng sững như một ngọn núi khiến nàng vô cùng thích thú, mon men lại gần.

Đang say sưa ngược lên ngắm những chiếc phao xanh đỏ, xinh xinh buộc trên chiếc cột buồm cao vút, chợt có tiếng gọi của ai đó khiến nàng thoáng giật mình:

- Ê! Cô em, sao tắm biển có một mình thế?

Nàng quay ra nơi có tiếng gọi. Đó là một anh chàng khá lãng tử, mái tóc bông bênh, lò xoà trong gió biển. Chàng tựa mình vào hàng rào gần mép tàu, đôi mắt đa tình, đen láy đang xoáy về phía nàng đắm đuối. Ánh mắt ấy như có bùa mê thuốc lú, nó khiến nàng như quay cuồng, chao đảo, một cảm giác rất lạ, xôn xao, nôn nao dâng trào trong cơ thể nàng. Nàng và chàng nhìn nhau rất lâu, như đã từng thuộc về nhau, như đã quen tự thuở nào...

- Có muốn xuống đây tắm với em không?

- Muốn! Nhưng anh không biết bơi!

- Đừng lo, cứ ôm chặt lấy em, chết làm sao được!

Chỉ chờ có thế, chàng trai hồi hả cởi hết quần áo, mặc mỗi quần sịp, rồi nhảy tùm xuống với nàng. Họ xoắn lấy nhau như hai con thú khát mồi. Rồi sau khi trao cho chàng nụ hôn đầu đời tinh khiết, nàng tiên cá mới gục đầu vào vai chàng thủ thỉ:

- Anh yêu em nhiều không?

- Nhiều chứ! Nếu không nhầm thì anh đã yêu em ngay từ lần đầu gặp mặt, và cứ mỗi ngày trôi qua, anh lại thấy tình yêu ấy lớn dần lên.

- O, nhưng hôm nay mình mới gặp mà?

- À ừ, Anh quen mồm! Anh xin lỗi!

- Không sao, chỉ cần mình yêu nhau thật lòng và suốt đời bên nhau là được. Mà anh tên gì ấy nhỉ?

- Anh là Hoàng tử Kim Tan.

Rồi hai kẻ say tình, một lãng tử phong trần, một căng non mơn mớn, lại quấn lấy nhau bằng những môi hôn cháy bỏng, mặc cho nắng vẫn lung linh, sóng vẫn dập dìu, bắn cả những bọt nước li ti lên môi, lên má họ mặt mòi. Đôi bàn tay tham lam của hoàng tử trượt lên bờ vai trần của nàng, miết nhẹ nhàng xuống lưng, rồi khua khoảng lưng tung. Sau khi đã thám hiểm chán chê phần trên, nó từ từ trườn xuống phía dưới. Thế nhưng bàn tay hoàng tử bắt đầu loay hoay khi không xác định được mục tiêu, chỉ thấy một khối trơn trơn thẳng tuột, vuốt ngược lên thì lại ram ráp như vỏ cây. Hoàng tử khựng người lại, dừng môi hôn, rồi nhìn nàng với ánh mắt đầy hoang mang:

- Có gì đó không ổn em ạ! Anh không tìm thấy nó đâu cả!

- Anh tìm cái gì?

- Cái...cái...!

- Cái chân hả?

- Ừ, cũng gần như thế!

- Em là nàng tiên cá mà, làm gì có chân! Chỉ có đuôi thôi.

- Vậy thì mình chia tay đi! Có mỗi khúc thẳng tuột thế thì yêu đương cái gì?

- Nhưng em vẫn có phần trên đầy đủ mà?! Vừa rồi, anh đã rất hứng thú với nó đấy thôi!

- Phần trên là chỉ dành cho lúc ban đầu, còn sau đó, vẫn phải có chân, chân là quan trọng nhất. Không có chân thì sao yêu được? Chia tay đi.

- Đừng anh! Đừng bỏ em! Em sẽ đi tìm mụ phù thủy biển để xin đôi chân. Hãy đợi em nhé!

Dứt lời, nàng tiên cá thơm nhẹ lên má hoàng tử rồi quẫy đuôi lặn sâu xuống biển. Nàng bơi thẳng hướng tới nơi có tòa lâu đài bí hiểm của mụ phù thủy đầy quyền uy và phép thuật.

~~~~~***~~~~~

VI HÀNH

- Đợt này báo đưa tin liên tục, nào là quan chức bên ngành y tế đi vi hành ăn tiết canh để kiểm tra an toàn thực phẩm, giả làm bệnh nhân đi để để biết được thái độ và mức độ ăn hối lộ của bác sĩ; quan chức bên ngành giao thông thì giả làm dân thường đi xe bus

để nắm được các thủ đoạn của tài xế và nhân viên soát vé; quan chức ngành thể thao thì giả làm cầu thủ thuê sân cỏ nhân tạo đá bóng, rồi giả làm người chơi golf để kiểm định chất lượng sân. Còn anh, với tư cách là Trưởng ban phòng chống tệ nạn xã hội, em nghĩ anh cũng nên vi hành một chuyến, kéo các ngành khác họ lại chê mình kém.

- Người ta vi hành là vì cái ngành của họ còn nhiều nhức nhối, chứ ngành của chúng ta hiện tại quá ổn! Cậu không nghe báo cáo của ngành ta cuối năm vừa rồi sao? Nghiện hút gần như đã bị đẩy lùi, mại dâm cũng đã vắng bóng tại Đồ Sơn và Quất Lâm rồi!

- Báo cáo đấy là do chính tay em soạn rồi đưa cho sếp tổng đọc! Ngu gì mà tin hả anh!

- Ờ, nhưng vi hành thì cũng tốn kém đấy!

- Anh yên tâm, có xe của nhà nước đưa đón, có quỹ, có kinh phí của nhà nước cấp, tội gì mà không đi!

- Ờ, vậy chắc phải đi thôi! Ngành mình thì tiêu biểu nhất vẫn là nghiện hút và cave. Nhưng vì hành vào ổ của bọn nghiện thì nguy hiểm lắm, chúng nó mà chọc cho cái kim tiêm dính máu vào mông là coi như xong! Có lẽ ta nên vì hành đến mấy ổ cave cho an toàn, cậu thấy sao?

- Em cũng nghĩ thế!

- Tốt! Vậy tôi sẽ báo cho lái xe chuẩn bị, sáng mai chúng ta sẽ vì hành xuống Quất Lâm! Cậu gọi thêm cả một nhà báo đi cùng để chụp ảnh và đưa tin nhé!

- Dạ vâng ạ! Thế có cần chuẩn bị bao cao su không anh?

- Ta đi vì hành mà, có phải đi chơi gái đâu mà phải chuẩn bị bao? Với lại, ở đây, kiểu gì họ chả có sẵn rồi, không phải lo!

Vậy là sáng hôm sau, tôi cùng với sếp và một nhà báo nữa, không quản ngại đường xá xa xôi, lặn lội xuống tận Quất Lâm. Vì là lần đầu được vì hành xuống đây nên tôi không tránh khỏi lo lắng, bồn chồn. Tôi quay sang hỏi sếp:

- Anh này, anh có biết quán nào có hàng ngon và phục vụ tận tình không? Chứ ở đây bạt ngàn thế này, biết chọn chỗ nào?

- Lâu rồi tôi cũng ít vì hành ở đây nên không rõ lắm! Để tôi gọi hỏi sếp tổng thử xem!

Nói rồi sếp tôi lật đật móc điện thoại ra:

- Alo! Em chào sếp tổng! Sếp tổng đang ở đâu đấy?

- Tôi đang đi vì hành!

- Vậy ạ? Em cũng đang đi vi hành đây! Sếp tổng vi hành ở đâu thế?

- Tôi vi hành Đồ Sơn! Còn cậu, thấy bảo xuống Quất Lâm hả? Xuống đó thì cẩn thận kẻo bị chặt chém đấy! Cậu cứ đi ra đường ven biển, đến số 69 thì dừng lại, đó là quán mụ Tưng. Vào đó cậu cứ giới thiệu là người quen của tôi, đảm bảo sẽ được hàng non và ngon nhất, còn được giảm giá 20% nữa! Thế nhé!

Quả đúng như lời sếp tổng nói, sau khi biết chúng tôi là cấp dưới của sếp tổng, mụ Tưng tỏ ra rất niềm nở, dắt ra hai em xinh mơn mớn, trẻ măng, chắc chỉ khoảng 17, 18 tuổi. Thằng nhà báo đi cùng thì từ lúc xuống xe vẫn liên tục tác nghiệp, chụp ảnh lia lịa để làm tư liệu viết bài. Ngay cả lúc tôi và sếp tôi đưa hai em gái ấy vào phòng, thằng nhà báo ấy cũng nằng nặc đòi vào theo. Sếp tôi cáu quá phải quát lên:

- Mà ở ngoài thôi, vào trong làm gì?

- Dạ! Vào chụp ảnh, lấy tư liệu thì mới viết được bài chứ anh!

- Thôi, không cần, đoạn vào phòng này không cần viết! Ở ngoài đợi đi!

Thấy mặt thằng nhà báo nghệt ra đến tội nghiệp, tôi lại quay sang thưa với sếp:

- Anh ơi, hay là gọi thêm cho nó một em nữa?! Tiền của nhà nước mà, mình có phải bỏ ra đâu mà sợ?! Nó đi cùng mình mà giờ bắt nó ngồi ngoài, kể cũng tội!

- Ủ! Thế cũng được!

Vậy là tôi, sếp, và thằng nhà báo, mỗi người lôi một em xinh tươi vào phòng vi hành. Thằng nhà báo vừa được chơi, vừa có tiền nhuận bút nên tỏ ra phấn khởi lắm! Lúc về, nó cứ luôn miệng cảm ơn rồi dặn dò:

- Lần sau mà đi vi hành nữa thì nhớ lại gọi em nhé! Nhớ đấy!

Hôm nay, tôi tới cơ quan thì thấy sếp đang hí húi lướt web với vẻ mặt rất hớn hở. Vừa thấy tôi là sếp khoe luôn:

- Báo đăng về chuyến vi hành của chúng ta rồi đây này! Cậu đọc đi! Thằng nhà báo ấy trông vậy mà viết hay phết, chụp ảnh cũng đẹp nữa! Nhiều comment lắm, ai cũng khen là chúng ta tận tụy, biết đi sâu, đi sát vào thực tế đời sống của dân, rằng cán bộ mà ai cũng làm được như chúng ta thì dân mình để đâu hết sướng! Khà khà! Đọc mà mát lòng mát dạ!

- Thật vậy hả anh? Thế thì tốt quá! Mà anh này...

- Sao cậu?

- Cái quán mát-xa gần nhà em ấy, mới tuyển được mấy đứa nhân viên trẻ măng, non tơ luôn! Hôm nào, mình lại qua đó vi hành anh nhé?

- Sao lại phải hôm nào? Đi luôn bây giờ đi! Việc vi hành là việc làm vì dân, không được phép chần chừ!

- Dạ vâng! Anh dạy chí phải ạ! Vậy thì ta đi vi hành thôi anh!

~~~~~***~~~~~

HƯỚNG NGHIỆP

Chọn được một nghề phù hợp với mình quả thực là điều không hề đơn giản. Những người thành công hầu hết là những người đã tìm được một công việc đúng với sở thích, đam mê và tài năng của họ.

Ví dụ như Ozawa chẳng hạn, cô sở hữu ánh mắt đờ đẫn, cái lưỡi dẻo quẹo, giọng rên rĩ đặc trưng mà mỗi lần cất lên, dù chỉ là khe khẽ thôi, cũng gieo vào lòng người xem những xúc cảm trào dâng. Đặc biệt, Ozawa có khả năng thiên phú và vô tận trong việc sáng tạo ra các tư thế mới, độc, lạ,

chưa từng xuất hiện ở bất kỳ bộ phim nào trước đó. Với ngần ấy những thế mạnh, không khó hiểu khi Ozawa rực sáng trên bầu trời điện ảnh thế giới.

Thế nhưng, giả sử Ozawa chọn sai nghề, cô ấy không làm diễn viên mà lại làm giáo viên chẳng hạn, chắc chắn đó sẽ là một thảm họa cho ngành giáo dục, bởi khi ấy, hành trang đến lớp của các nam sinh không phải là sách vở mà là giấy ăn, ngồi học thì chỉ chép bài bằng một tay, tay còn lại còn bện uốn dẻo dưới gầm bàn. Thử hỏi, với thái độ học tập như thế, liệu bao nhiêu học sinh sẽ đỗ tốt nghiệp?

Chẳng đâu xa, ngay ở Việt Nam mình thôi, Ngọc Trinh cũng là một trường hợp điển hình trong việc chọn đúng nghề. Với công việc người mẫu hiện tại, Trinh có thể thỏa sức show vẻ khoe mông. Đó chính là sở trường và đam mê của cô, bởi trong một bài phỏng vấn gần đây, Trinh có chia sẻ rằng cô chưa bao giờ dám nghĩ mình có thể làm được việc gì khác ngoài show vẻ. Nói vậy để thấy, chọn được nghề phù hợp với mình là vô cùng quan trọng. Ở bài viết này, tôi sẽ tư vấn cho bạn cách chọn nghề dựa trên sở thích và sở trường của bạn.

1. Nếu bạn là người thích những pha hành động nghệt thờ, những cuộc giao đấu căng thẳng, thần tượng những anh hùng, hảo hán oai dũng, ngang tàn, gươm đao sáng loáng bên mình, tôi khuyên bạn nên theo nghề chém mướn.

Với nghề này, bạn thường xuyên được đi đâm chém khắp nơi, lúc nào cũng được mang theo dao, theo súng bên mình. Sẽ có lúc bạn được rượt đuổi, hoặc bị rượt đuổi, giống hệt trong phim, tóm lại là cảm giác rất mạnh. Tuy nhiên, nếu bạn không có vợ con, không bạn bè, không người thân thì tôi nghĩ bạn không nên theo nghề này, bởi lúc bạn đi tù, không ai thăm nuôi, khi bị chém chết, sẽ không có ai đến nhận xác về chôn cất, rồi ngày cúng giỗ cũng không ai đốt vàng, thắp hương, rất tội!

2. Nếu bạn thích giao du, tiếp xúc với nhiều loại người, bạn có đam mê tốc độ, bạn thích cái cảm giác được các cô gái trẻ ngồi sau yên xe bạn, ôm bạn chặt cứng và rú lên mỗi khi bạn lạng lách, đánh võng trên đường phố đông đúc, vậy thì tôi khuyên bạn nên đi làm xe ôm.

Bởi làm nghề này, bạn vừa có thể kiếm tiền, vừa thỏa mãn được niềm đam mê tốc độ của mình. Trong lúc chở khách, bạn có thể thoải mái bóp đầu, gặm rú, net bô, đánh lửa chân chống. Tôi cam đoan là cô gái ngồi sau bạn sẽ ôm eo bạn rất chặt, gục đầu vào lưng bạn tình tứ, mắt nhắm nghiền, giống như hai bạn đang yêu nhau vậy. Và rồi lần sau, mỗi khi có nhu cầu đi xe ôm, cô ấy chắc chắn sẽ nhớ đến bạn, và cách mặt bạn ra.

Khi làm nghề này, bạn nên nhớ luôn mang theo bằng lái, giấy tờ xe, lắp gương và đội mũ bảo hiểm đầy đủ, vì cảnh sát giao thông rất thích đuổi bắt những thằng như bạn. Trong trường hợp bị cảnh sát bắt thì việc bạn đội mũ bảo hiểm và mang theo đầy đủ giấy tờ chắc chắn sẽ giúp tiền phạt của bạn được giảm nhẹ đôi chút. Ngoài ra, bạn nên mua bảo hiểm loại cao nhất dành cho những trường hợp bị chết vì tai nạn giao thông, bởi khả năng bạn lĩnh được tiền từ các công ty bảo hiểm là rất cao.

3. Nếu bạn không run sợ khi tiếp xúc với xác chết? Bạn là người cẩn thận, tỉ mỉ, không sợ bẩn. Vậy thì tôi khuyên bạn nên chọn nghề bốc mộ.

Tại sao nghề này lại yêu cầu cẩn trọng, tỉ mỉ và không sợ bẩn? Bởi vì bạn phải thò tay vào ván, mò từng cái xương, cái răng, từng đốt tay đốt chân bé xíu của người chết rồi rửa sạch cho vào tiểu sành. Chỉ cần sơ suất và bất cẩn một chút thôi, bạn sẽ rất dễ bỏ sót một mảnh xương hoặc một cái răng ở lại ván. Anh bạn tôi làm nghề bốc mộ kể lại rằng: lần ấy, bốc xong lúc trưa thì đến tối người chết hiện về đòi bóp cổ, mồm thì cứ réo liên hồi: "Trả răng tao! Trả răng tao!". Anh này mới cãi, bảo là lúc bốc đã đếm đủ 32 cái răng rồi, lắp vào hai hàm vừa khít, không thiếu chỗ nào rồi, làm sao mà sót được nữa? Lúc này con ma mới trả lời: "Vẫn thiếu, là hai cái răng khểnh!".

Thực ra, ma hiện về mà biết nói thì tốt quá, vì nó sẽ cho mình biết là thiếu cái gì để hôm sau ra mò lại. Nhưng có một lần, bốc mộ xong, có con ma hiện về, chẳng nói năng gì, cứ đi đi lại lại quanh giường rồi uốn éo như múa cột. Anh ta đem chuyện hỏi người nhà con ma thì họ bảo rằng lúc sống, ông này bị câm, chết cũng thành ma câm, chắc là bốc còn thiếu gì đó nên ông ấy hiện về đòi đấy! Anh này lập tức ra chỗ ván mò lại thì thấy đúng là còn bỏ sót cái đầu lâu ở trong ván thật!

4. Nếu bạn thích những công việc gắn liền với ruộng vườn như làm cỏ, dọn vệ sinh, chăm sóc vườn dưa, vườn cà, rồi ngày ngày cưỡi trâu ra đồng, tối thì xay lúa, giã gạo? Vậy bạn nên chọn nghề cave.

Khi theo nghề này, bạn gần như được thỏa mãn mọi sở thích của mình, nào là dọn vệ sinh, làm cỏ, lau chùi dưa, chăm sóc cà, tha hồ mà xay lúa, giã gạo. Tất nhiên, việc cưỡi trâu thì hơi khó, bởi vì trong nghề này, người ta hay dùng thuật ngữ "cưỡi ngựa". Tuy nhiên, tôi nghĩ là không vấn đề gì, bởi cưỡi ngựa hay cưỡi trâu thì bản chất cũng không khác gì nhau, cũng đều là ngồi lên rồi phi nước đại mà thôi.

Ưu điểm của nghề này là bạn được ngủ với nhiều đàn ông, từ già đến trẻ, từ khỏe đến yếu. Đây là niềm khao khát của hầu hết các bạn nữ, tuy nhiên không phải ai cũng đủ dũng khí hoặc đủ may mắn để được tận hưởng nó. Nếu bạn có người yêu hoặc có chồng, hãy nói khéo để họ hiểu và thông cảm cho cái nghề của bạn. Bạn phải làm sao để chồng và người yêu bạn biết rằng, dù đang phục vụ những thằng khác thì trong đầu bạn vẫn luôn có hình bóng họ. Bạn nên có một cuốn sổ ghi chép thật chi tiết là ngày hôm nay bạn làm được bao nhiêu cuốc, khách bo bao nhiêu, họ đòi phục vụ những tư thế nào, rồi đến tối về báo cáo đầy đủ lại cho chồng hoặc người yêu biết, có vậy thì họ mới thấy được sự thành thật nơi bạn, qua đó, hai người càng hiểu và yêu nhau hơn.

Chú ý, sau khi phục vụ chồng hoặc người yêu, tránh quen mồm đòi tiền bo, điều đó sẽ khiến người đàn ông của bạn bị tổn thương, nhất là khi

anh ấy đang hết tiền. Vượt qua được những thử thách đó, bạn sẽ thực sự là một người vợ, người tình hoàn hảo, bởi hầu hết đàn ông đi chơi cave đều vì lý do là họ đã chán vợ, thế nhưng khi vợ mình chính là cave rồi, họ việc gì phải đi đâu nữa?

Hy vọng, qua những gì tôi vừa viết, bạn đã tìm ra được công việc phù hợp nhất với mình. Xin hãy nhớ rằng, lao động là vinh quang, lang thang là chết đói. Không có nghề nào xấu mà chỉ có nghề khốn nạn, mất dạy, chỉ có nghề bị xã hội nguyên rủa, khinh bỉ mà thôi! Chúc bạn thành công!

~~~~~***~~~~~

NUƠNG XƠN BÁ - TRÚC ANH ĐÀI

Việc thi cử bây giờ có vẻ là dễ hơn, bởi có rất nhiều trường đại học để bạn chọn lựa. Nếu trượt đại học, bạn có thể thi vào cao đẳng, trung cấp, còn nếu vẫn trượt nữa thì đi du học.

Tóm lại là thời buổi này, chỉ cần bố mẹ bạn có đủ khả năng tài chính để cho bạn đi học thì bạn có muốn thất học cũng khó!

Thế nhưng, thời phong kiến thì không dễ dàng như thế! Ở thời ấy, cả nước chỉ có một hai trường đại học, việc tuyển chọn cũng rất gắt gao, muốn được học ở đó thì bạn phải vô cùng xuất sắc, hoặc kinh tế của bố bạn phải vô cùng vững chắc. Bạn sẽ thắc mắc là tại sao lại cần kinh tế vững chắc? Xin thưa, kinh tế vững chắc là để bù đắp cho việc bạn học tập không xuất sắc!

Cũng ở thời phong kiến ấy, việc đi du học là rất hiếm, nếu có thì cũng chỉ ở mấy nước láng giềng gần gũi như Lào hay Trung Quốc thôi, chứ còn sang Anh hay Mỹ là tuyệt đối không có. Thứ nhất là vì thời ấy chưa có máy bay, chưa có cả ô tô và xe máy, phương tiện đi lại duy nhất là ngựa. Cưỡi ngựa sang Trung Quốc và Lào thì còn được, nhưng nếu cưỡi ngựa sang Mỹ thì chắc là chưa kịp nhập học đã phải nhập viện vì bệnh trĩ. Thứ hai là thủ

tục làm hộ chiếu và xin visa du học thời ấy rất phức tạp và rườm rà. Nhiều du học sinh sau bao gian nan vất vả mới xin được visa thì lúc đến nhập học nhà trường lại không nhận. Lý do đưa ra là vì nhập học quá muộn, những sinh viên của khóa học đó đã tốt nghiệp và ra trường được mấy năm rồi!

Tuy nhiên, có một điểm giống nhau giữa thi cử của thời phong kiến và thời nay, đó là các môn thi cũng được chia theo các khối A, B, C, D. Khối A vẫn là Toán Lý Hóa, khối B là Toán Hóa Sinh, khối C là Văn Sử Địa. Chỉ có khối D là thay đổi chút xíu, không phải là Toán Văn Anh như hiện nay mà là Toán Văn Lào, vì hồi ấy tiếng Lào mới là ngôn ngữ thông dụng nhất, được sử dụng chính thức trong các văn bản, hợp đồng và giao dịch quốc tế.

Nói tóm lại là thời ngày xưa thi cử khó khăn, nhu cầu học thì nhiều mà trường thì lại ít, thành ra số lượng thí sinh trượt đại học nhiều như lá mít. Năm bắt được cơ hội ấy, một thầy đồ về hưu, không biết bằng cách nào, đã chạy chọt và xin được giấy phép mở một trường đại học tư thục ở ngay tại làng mình. Đó thực sự là tin không thể vui hơn đối với các sĩ tử trượt đại học, bởi họ lại có cơ hội được trở thành sinh viên, tức là được ăn ngủ hồn nhiên, đàn đúm liên miên, chẳng phải lo nghĩ, ưu phiền, cuối tháng gọi về nhà xin tiền...

Vì thế cho nên, cái trường tư thục của thầy đồ này chưa bao giờ lo thiếu chỉ tiêu, lượng thí sinh đổ về dự thi luôn rất nhiều. Nhưng năm nay, không hiểu sao thầy đồ lại ra quyết định chỉ tuyển sinh viên nam, nhất quyết không nhận nữ vào trường. Hiện tại đang là giai đoạn cuối nhận hồ sơ dự thi, khâu chuẩn bị đề thi cũng đang được gấp rút hoàn tất. Những ngày này, thật khó để gặp được thầy đồ, bởi thầy phải ngậm đầu trong đóng hồ sơ giấy tờ, cả ngày thầy ở lì trong phòng, cửa đóng kín, không tiếp khách.

Ấy vậy mà sáng nay, trong lúc thầy đồ đang tập trung cao độ ghi ghi chép chép thì bỗng nghe cái "Rầm!", thẳng người hầu đẩy cửa chạy vào xông xộc, mồm thở hồng hộc:

- Bẩm thầy, có người muốn gặp thầy ạ!

- Không thấy ta đang bận túi bụi sao? Bảo họ về đi, ta không tiếp!

- Nhưng ông này có vẻ giàu lắm! Còn mang theo cả một vali tiền đầy ứ ự nữa cơ!

- Mà còn đứng đó lải nhải nữa à? Mời ông ấy vào đây nhanh lên!

Quả đúng như lời thằng hầu nói, vị khách này không phải dạng tầm thường, từ đầu đến chân ông ta toát lên vẻ giàu có, sang trọng khiến người đối diện phải choáng ngợp. Vừa nhìn thấy thầy đồ, vị khách nọ đã cúi đầu chào rất kính cẩn:

- Làm phiền thầy trong lúc thầy đang bận mãi thế này, thật không phải! Mong được thầy bỏ quá!

- Tiên sinh khách sáo quá! Được tiên sinh ghé thăm là vinh hạnh cho lão đồ quê mùa này rồi! Không biết có chuyện gì mà tiên sinh phải đích thân tới đây?

- Ta tới nộp hồ sơ dự thi cho con ta!

- Tưởng chuyện gì! Nếu chỉ nộp hồ sơ, tiên sinh có thể nộp ở phòng lễ tân, đâu cần phải vất vả như vậy!

- Ta biết! Nhưng vấn đề là con ta học rất dốt, nếu thi cử một cách công bằng, e là khó mà đỗ được. Hơn nữa, nó lại là con gái...

- Tiên sinh thông cảm, từ năm nay, trường chỉ tuyển nam sinh thôi! Vừa học dốt lại vừa là con gái, thật sự lão đồ khó mà nhận tiểu thư nhà mình vào học được!

- Ta biết là khó, thế nên, mới phải mang theo cái này, thầy đồ cứ xem qua đi đã, rồi hẵng quyết định!

Nói rồi, vị khách đó chậm rãi đặt cái vali tiền lên bàn, bật nắp, rồi đẩy về phía thầy đồ. Nhìn thấy đồng tiền ngồn ngộn, mặt lão thầy đồ lập tức biến sắc...

- Thế nào? Liệu chỗ này có đủ để thầy nhận con gái ta vào học?

- Đủ! Đủ rồi! Thậm chí là đủ cả tiền học phí và quỹ lớp trong bốn năm học nữa...

Vừa cất giọng lấp bắp, thầy đồ vừa run run kiểm tra từng cọc tiền...

- Tiên sinh này!

- Sao thầy?

- Có thể đổi cho ta tờ khác không? Tờ tiền này bị rách rồi, lại đen đen, vàng vàng, giống như dính cứt ấy, bẩn quá!

- Thầy à! Tiền bẩn không phải là tiền dính phân, dính cứt, mà là tiền bọn quan chức bòn rút từ công sức của dân.

- Không đổi thì thôi, triết lý quá! Thôi, giờ tiên sinh cứ yên tâm về đi, tháng sau sẽ có giấy nhập học gửi tới tận nhà. Lão đồ chỉ có một yêu cầu là trong quá trình học, con gái của tiên sinh phải cải trang thành nam giới để tránh những lời xì xào không đáng có.

- Ta hiểu! Chuyện đó đơn giản thôi! Nhưng cho hỏi, tại sao năm nay thầy lại không muốn nhận nữ sinh vào trường vậy?

- Tiên sinh thông cảm, cũng chỉ vì chất lượng dạy và học thôi! Ví như khóa đầu tiên ấy, trường tuyển vào phải đến hơn một trăm sinh viên nữ. Thế nhưng đến cuối học kỳ hai của năm thứ nhất, đã có hơn 60 sinh viên nữ có chửa, mà hầu hết là chửa hoang, phải bỏ học giữa chừng để nghỉ đẻ.

Đến kỳ hai của năm thứ ba này thì tỉ lệ nữ sinh có chữa và bỏ học đạt gần 100% rồi! Chỉ còn 4 đứa nữa chưa có bầu mà thôi!

- Thật đáng khen, ở trong một môi trường đòi trụy như vậy mà 4 cô ấy vẫn giữ được mình! Thật hiếm có!

- Lúc đầu, lão đồ ta cũng nghĩ như tiên sinh, nhưng sau đợt kiểm tra sức khỏe vừa rồi, ta mới biết là trong 4 cô đó thì có tới 3 cô bị teo buồng trứng, cô còn lại thì bị hẹp tử cung, chứ nếu không, chắc cũng sắp đẻ rồi!

- Khổ thân các cô ấy!

- Bên cạnh đó, vì ở cùng khu trong kí túc xá nên sinh viên thường xuyên đưa bạn tình về phòng, làm ảnh hưởng đến việc học tập của những thành viên khác trong phòng. Thử hỏi, làm sao có thể tập trung học được khi ở giường bên cạnh chúng nó cứ phành phạch, phành phạch rồi rên ư ử, ư ử? Vì những lý do ấy, từ năm nay, lão đồ quyết định không tuyển nữ sinh nữa!

- Thầy làm thế là phải! Tự nhiên, ta lại đâm hoang mang, không biết sắp tới con gái ta vào học ở đây, liệu có an toàn không?

- Tiên sinh đừng lo lắng quá! Cứ bảo cháu nó cái trang thật cẩn thận là không sao đâu! Còn nếu muốn chắc ăn, tiên sinh cứ đưa cháu đi đặt vòng, đảm bảo là không thể có chữa được!

Thế rồi kỳ thi đầy cam go cũng đã qua, ngày nhập học cũng đã tới. Trúc Anh Đài cùng với hàng trăm nam sinh khác nô nức nhập trường. Do được cái trang khéo léo, tỉ mỉ, lại mặc đồng phục giống như các bạn, nên thật khó để mọi người nhận ra Trúc Anh Đài là gái. Hôm nay, thầy đồ ăn mặc rất bảnh chọe, đầu đội khăn xếp, người khoác áo the, tay cầm cái gậy tre, đi đôi giày vải màu vàng hoe. Thấy đám sinh viên ngồi phía dưới vẫn còn chưa ổn định, thầy đồ liền đưa cái gậy lên, huơ huơ ra hiệu trật tự, rồi thầy trình trọng cất giọng:

- Trước tiên, ta chúc mừng các con đã vượt qua hàng ngàn thí sinh khác để trở thành sinh viên, để được ngồi tại đây ngày hôm nay. Cũng trong buổi lễ chào đón tân sinh viên này, ta sẽ chọn ra một người xuất sắc nhất để làm khóa trưởng. Những năm trước, ai là thủ khoa thì đương nhiên sẽ được làm khóa trưởng. Nhưng năm nay, vì có tới 4 thủ khoa bằng điểm nhau là Nương Xơn Bá, Mã Văn Tài và 2 sinh viên người Lào, nên việc lựa chọn khóa trưởng sẽ khó khăn hơn đôi chút. Xin mời 4 người ta vừa đọc tên đứng dậy và bước lên đây!

Tức thì, từ dưới hàng, các thủ khoa lần lượt bước lên. Nương Xơn Bá nhìn rất trắng trẻo, thư sinh; Mã Văn Tài mang vẻ lãng tử, đa tình, còn 2 thằng người Lào thì trông cứ bần bần, kinh kinh. Thầy đồ nhìn 4 học trò cứng với ánh mắt rất trù mến, rồi thầy lại gần chỗ 2 thằng người Lào, hỏi bằng giọng ân cần:

- Tên các con phiên âm sang tiếng Việt là gì nhỉ? Trong hồ sơ, các con viết bằng tiếng Lào, ta không đọc được!

- Dạ, con là Đàng Ía Lăn Ra Ngủ ạ!

- Ờ, thế còn con?

- Con là Đàng Ngủ Lăn Ra Ía ạ!

- Tên hai đứa giống nhau quá! Chỉ khác cái là thằng này Ngủ thì thằng kia Ía, và ngược lại.

- Dạ vâng ạ! Thế còn bây giờ, thầy định chọn khóa trưởng bằng cách nào?

- Ta sẽ cho các con thi bắn cung, mỗi người bắn một lần, ai cao điểm nhất sẽ được chọn! Tất cả sẵn sàng! Mã Văn Tài bắn trước!

Nghe đọc tên mình, Mã Văn Tài lạnh lùng bước lên. Hắn giương cung rồi quay mặt đi hướng khác, chẳng thèm ngắm hướng. "Phập!", mũi tên lao vút đi và găm sâu vào tấm bia tròn đặt cách đó khoảng hai chục mét. Trọng tài lập tức chạy lại kiểm tra rồi hô đồng dục:

- Trúng hồng tâm! 10 điểm!

Phía dưới, các sinh viên vỗ tay rầm rầm bày tỏ sự ngưỡng mộ, lão đồ cũng vuốt chòm râu gật gà gật gù ra điều đặc ý. Rồi lại nghe tiếng trọng tài hô to:

- Tới lượt Nương Xơn Bá!

Nương Xơn Bá bước lên đầy tự tin, hắn lấy một chiếc khăn đen bịt chặt mắt lại rồi bình thản dương cung. "Phập!", mũi tên bay đi như gió, và đích đến của nó, đương nhiên cũng là tấm bia tròn.

- Trúng hồng tâm! 10 điểm! - Trọng tài hô đồng dục.

Lần này, tiếng vỗ tay tán thưởng còn to hơn và lâu hơn gấp bội. Đúng là ngang tài ngang sức. Với việc Mã Văn Tài và Nương Xơn Bá đều đạt điểm tuyệt đối, chắc chắn hai thằng người Lào sẽ phải chịu áp lực không nhỏ. Ấy thế nhưng người ta lại thấy Đàng Ía Lăn Ra Ngủ bước lên với vẻ rất khệnh khạng, lạnh lùng nhận cung tên từ tay Nương Xơn Bá. Rồi bất ngờ, hắn tung cả cung và tên lên trời, xoay tít mù, lúc cung và tên rơi xuống tay hắn cũng gần như là lúc mũi tên lao đi, cắm phập vào bia. Không ai có thể nhìn thấy hắn ngắm bắn như thế nào, bởi tất cả chỉ diễn ra trong tích tắc.

- Trúng hồng tâm! 10 điểm!

Dù đã cố hết sức để hô cho thật đồng dục, nhưng rõ ràng, trọng tài đã không thể giấu được sự kinh ngạc bởi màn biểu diễn vừa rồi. Ở phía dưới, gần như tất cả đã đứng bật dậy, vỗ tay, hú hét đầy phấn khích. Không biết,

đám sinh viên ấy còn âm ỉ đến bao giờ nếu như lão đồ không đứng dậy, ra dấu cho mọi người ngồi xuống...

- Thôi nào các con! Vẫn còn một người nữa chưa trở tài, chúng ta hãy nhanh chóng ổn định lại để cuộc thi được tiếp tục! Nào! Đang Ngủ Lăn Ra Ấa, con lên đi!

Nghe thầy giục, Đang Ngủ Lăn Ra Ấa cũng điềm tỉnh bước lên, không hề lộ chút nao núng. Hắn dùng chân trái quắp lấy cánh cung, chân phải quắp chặt mũi tên một cách thành thục. Trong lúc tất cả còn đang ngơ ngác chưa hiểu chuyện gì sẽ xảy ra thì bất ngờ hắn nhún người, lộn nhào mấy vòng trên không trung. Bắn cung bằng chân đã khó, lại bắn trong lúc đang nhào lộn trên không, quả thực ở đời, không nhiều cao thủ có thể thực hiện được kỹ năng này. Cử động của hắn quá nhanh khiến tất cả không kịp nhìn thấy gì, chỉ thấy mũi tên bay đi cái "vèo!", rồi thấy hắn tiếp đất ung dung, nhẹ nhàng như một con mèo.

Mọi người nín thở lắng nghe thông báo của trọng tài, nhưng 5 giây, rồi 10 giây cũng không thấy gì. Có lẽ, trọng tài quá kinh ngạc đến mức không thể nói thành lời chăng? Lão đồ thấy vậy thì quát lên bực bội:

- Ô hay! Trọng tài đâu? Sao không thông báo điểm đi?!

Bất ngờ, có ai đó hét lên:

- Trọng tài bị trúng tên rồi! Mau gọi cấp cứu!

Nghe vậy, thầy đồ cùng đám sinh viên cuống quýt chạy lại. Một cảnh tượng hãi hùng hiện ra trước mắt họ: trên nền đất, lão trọng tài đang nằm giãy đành đạch, mũi tên đâm xuyên qua phần bụng dưới, cách rốn khoảng một gang, máu chảy lênh láng.

Trọng tài đã được đưa đi cấp cứu, nhưng khung cảnh nhốn nháo và hoảng loạn của đám sinh viên thì vẫn chưa lắng xuống. Thầy đồ lại phải

đứng lên, huơ huơ cái gậy tre, rồi cất giọng lè nhè:

- Tất cả về chỗ, ổn định trật tự để cuộc thi được tiếp tục! Vừa rồi Mã Văn Tài, Nương Xơn Bá và Đàng Ía Lăn Ra Ngủ đều bản trúng hồng tâm và bằng điểm nhau, do vậy 3 người này sẽ tiếp tục thi tài để chọn ra trường khóa. Còn Đàng Ngủ Lăn Ra Ía, mới buổi đầu nhập học mà đã suýt gây án mạng, ta tuyên bố con chính thức bị đuổi học!

- Dạ, vậy 3 người còn lại sẽ tiếp tục thi bản cung hả thầy?

- Thôi, thi môn khác, ta không muốn phải đuổi thêm học trò nào nữa cả!

- Vậy giờ sẽ thi gì hả thầy?

- Thi giải mật mã, ta sẽ đưa ra một đoạn mã hiệu, nhiệm vụ của các con là phải giải được đoạn mã hiệu ấy! Ba người sẽ làm bài ra giấy, làm xong lập tức nộp lên cho ta. Ai làm nhanh và chuẩn nhất, đó sẽ là người chiến thắng! Rõ chưa?

- Rõ ạ!

- Tốt! Đoạn mật mã của ta là: "đkmm clgt". Thời gian bắt đầu!

Tức thì, cả ba người cắm cúi, hí húi làm bài. Và cũng gần như đồng thời, chỉ vài phút sau, cả ba lên nộp bài cùng lúc. Lão đồ già cười khà khà với vẻ khoái trá:

- Tốt lắm! Thật ngang tài ngang sức! Nào, Đàng Ía Lăn Ra Ngủ, con hãy đọc đáp án của con đi!

- Dạ thưa thầy, với đoạn mã này, con xin giải là: "Đàng khuyến mại mà, cậu lạp giúp tớ!".

- Lạp cái gì?

- Dạ, lạp thẻ điện thoại ạ!

- Sai chính tả rồi! Nạp chứ không phải lạp nhé! Về chỗ! Tới lượt Mã Văn Tài!

- Dạ, con xin giải là: "Đôi khi mình muốn, cả lớp giao thông!".

- Cả lớp giao thông để làm gì?

- Dạ! Để mọi người gần gũi và hiểu nhau hơn!

- Tạm được! Nương Xơn Bá lên đi con!

- Dạ! Lời giải của con là: "Đôi khi mê man, con lại gào thét!"

- Sao lại gào thét?

- Dạ, con đã từng bị hiếp dâm ạ! Dù chuyện đã qua rất lâu, nhưng những kí ức hãi hùng và đau đớn ấy đôi khi vẫn hiện về trong những giấc mơ con, nên con lại gào thét ạ!

- Hay! Lời giải thật tinh tế và đầy cảm xúc! Ta tuyên bố, trong phần thi này, Đàng Ía Lăn Ra Ngủ bị loại vì sai chính tả, còn Mã Văn Tài và Nương Xơn Bá sẽ thi tiếp một lần nữa để chọn ra người xuất sắc nhất!

- Vẫn thi giải mật mã hả thầy?

- Không, giờ sẽ thi đối thơ! Ta sẽ ra một vế, các con sẽ đối tiếp vế sau. Ai đối hay hơn và chính hơn, người đó sẽ là khóa trưởng! Cả hai sẵn sàng chưa?

- Dạ! Sẵn sàng!

- Tốt! Câu đối của ta đưa ra là: "Chim xinh chọc linh tinh". Các con đối đi! Ai muốn đối trước?

Thầy vừa dứt lời, đồng loạt cả Mã Văn Tài và Nương Xơn Bá đều giơ tay...

- Được rồi! Mã Văn Tài đối trước đi!

- Dạ thưa thầy, con xin đối là: "Bướm bự rên hự hự" ạ!

- Hay quá! Khá chuẩn đấy! Nào, tới lượt Nương Xơn Bá đi con!

- Dạ vâng! Vế đối của con là "Bướm đẹp ướt nhèm nhẹp"!

- Hay lắm! Rất chỉnh! Cả vế đối của Mã Văn Tài và Nương Xơn Bá đều xuất sắc, tuy nhiên, ta có vài nhận xét như sau: Mã Văn Tài lấy "bướm bự" để đối với "chim xinh" thì vẫn có chút gì đó hơi gượng gạo, bởi chim xinh là nói về nhan sắc, còn bướm bự lại đề cao kích thước. Bướm to cũng chưa chắc đã quý, đã hay! Hơn nữa, vế sau của Mã Văn Tài là "rên hự hự", nghe nó hơi bạo lực quá! Cái này hợp với phương Tây hơn, vì họ thích sự mạnh mẽ, cuồng nhiệt, còn châu Á ta thì thường thích nhẹ nhàng, tình cảm. Ngược lại, Nương Xơn Bá dùng từ "bướm đẹp" để đối lại với "chim xinh", ta thấy không thể còn từ nào khác chuẩn hơn. Bên cạnh đó, cụm từ "ướt nhèm nhẹp" có giá trị tạo hình rất cao, mang lại cho người nghe cảm giác ướt át, mát mẻ, dịu nhẹ mà vẫn vô cùng kích thích. Tóm lại, câu đối của Nương Xơn Bá hay và nhỉnh hơn một chút! Ta tuyên bố Nương Xơn Bá chính thức là khóa trưởng của năm nay! Xin chúc mừng!

Tức thì tất cả ùa lên chia vui cùng Xơn Bá, tiếng reo hò dậy lên không ngớt. Nương Xơn Bá cười rất tươi, chấp tay trước ngực, đầu gật liên hồi để đáp lễ. Bỗng, một cậu bạn dáng thanh mảnh, da trắng như con gái từ đâu chạy tới đập vào vai hắn:

- Chúc mừng khóa trưởng nhé! Văn hay, võ cũng giỏi! Tớ là Trúc Anh Đài, rất vui được làm quen với cậu!

- Cậu là Trúc Anh Đài thật à?

- Ủ, sao thế?

- Vậy thì tớ và cậu cùng phòng đấy! Hồi sáng tớ đăng ký ở ký túc xá, thấy phòng mình có mỗi hai đứa là tớ với cậu thôi!

- Đệt! Thế thì ngon rồi!

Vậy là buổi nhập trường cũng đã xong, Trúc Anh Đài và Xơn Bá kéo nhau về phòng ký túc xá. Khởi phải nói, trong lòng Trúc Anh Đài trào dâng một thứ cảm giác rất lạ, nao nao, bồi hồi, và vô cùng khó tả. Cũng dễ hiểu thôi, những ngày sắp tới đây, cô sẽ được ở chung phòng với một anh chàng khá đẹp trai, thông minh, văn võ song toàn, cùng vô vàn những cơ hội được nhòm ngó, rình rập, thỏa mãn những tò mò, những băn khoăn, thắc mắc trong lòng bấy lâu nay.

Vì cũng chưa quen được nhiều bạn bè nên ăn tối xong, Anh Đài và Xơn Bá kéo nhau về phòng ngồi chơi. Được một lát, Xơn Bá bắt đầu thấy buồn ngủ. Hắn cởi hết quần áo, mặc mỗi quần sịp rồi leo lên giường, trùm chăn kín mít, tất nhiên, hắn không quên quay sang giường bên cạnh nói với Anh Đài:

- Cậu cũng ngủ sớm đi! Fap Fap!

- Fap Fap là gì?

- Là chúc ngủ ngon, tiếng Lào đấy!

Ấy vậy nhưng vừa mới chợp mắt được một lát, Xơn Bá đã thấy có người lay lay mình dậy, rồi nghe tiếng Anh Đài nheo nhéo bên tai:

- Tớ sợ ma lắm! Sang bên này ngủ cùng tớ!

Nế bạn nên Xơn Bá đành tồng ngồng chạy sang giường Anh Đài. Rồi cả hai ôm nhau ngủ. Không gian im phăng phắc, chỉ có tiếng thở phì phò

vang lên đều đặn. Tưởng là cả hai đã ngủ rồi, thế nhưng lại nghe tiếng Xơn Bá thều thào:

- Cậu tập thể hình à? Sao ngực nở và to như ngực đàn bà vậy?

- À...Ừ!

- Cậu nên tập theo giáo trình đàng hoàng, tập đều các vùng cơ khác như vai, bắp tay, đùi, đừng chỉ tập trung vào vùng ngực, dễ bị mất cân đối lắm!

- Ừm, còn cậu, đợt này lên nhập học, chắc mang theo nhiều tiền lắm, sợ bị cướp hả?

- Sao cậu lại hỏi vậy?

- Nếu không, tại sao đi ngủ rồi mà cậu vẫn còn mang súng ngắn bên người làm gì? Nó chọc thẳng vào đít tớ này giờ rồi kìa! Tớ thấy nhiệt độ súng đang lên khá cao, cẩn thận cướp cò là chết đấy!

~~~~~***~~~~~

ÔNG LÃO ĐÁNH CHÓ VÀ CON CHÓ VÀNG

Ngày xưa, có hai vợ chồng nhà nọ làm nghề đánh trộm chó. Hằng ngày, ông lão lang thang, rong ruổi khắp các đường làng, ngõ ngách trong vùng, tay lăm lăm cái thòng lọng và cái gậy đập chó.

Thấy con chó nào lấp ló là lão tiến lại gần nó rồi nghiêng ngó, nếu thấy không có ai quanh đó là lão tung cái thòng lọng ra siết chặt lấy cổ con chó, rồi vung cái gậy đánh chó đập liên tiếp vào đầu nó, mặc cho con chó kêu la nhẩn nhó, chân co dúm dó...

Nhưng đó là hồi còn khỏe, còn sức thôi, chứ dạo gần đây, sức đã yếu, người đã mỏi, lão cũng không dám oánh những con chó to nữa mà chỉ rình

rình bắt nạt những con bé. Sở dĩ lão sợ chó to là vì lần ấy, lão thấy một con Béc-giê to như một con dê, mắt lão sáng lên rồi nhủ thầm: "Đậu, ngon rồi, hôm nay bắt được con này về mình sẽ dành tiền đầu tư quả súng giảm thanh. Có súng giảm thanh thì đi bắt trộm chó nhàn lắm, chỉ việc bắn cái "Bọp" một phát vào đầu nó, thế là ung dung đến hốt xác cho vào bao thôi".

Nghĩ rồi lão rón rén đến gần, quăng cái thòng lọng vào cổ con Béc-giê rồi siết mạnh. Nhưng lão không ngờ con Béc-giê này lại khỏe thế, nó hất một phát khiến lão ngã chúi chúi, lăn lông lốc, bổ ngửa ra đất. Rồi con chó tru lên dữ tợn, nhe răng chồm tới. Nó nhắm thẳng chym lão mà tớp. Rất may, lão đã kịp xoay người lại nên con chó chỉ ngoạm được vào mông lão, một mảng thịt trượt ra. Lão đau quá, ôm mông rú lên, rồi chợt nhớ đến cái gậy đánh chó vẫn đang cầm trên tay, lão vung lên loạn xạ. Con chó bị dính hai gậy vào đầu thì hơi chùn và khựng lại. Chỉ chờ có thế, lão vùng dậy chạy thục mạng. Đúng là súng giảm thanh chưa thấy đâu mà suýt nữa bị nó tớp mất cái súng lục, thật là nhục!

Ấy thế nhưng con vợ lão không có hiểu được cái vất vả, cái nguy hiểm mà lão phải chịu, phải đối mặt hàng ngày. Mụ ta thì chỉ thích mỗi ngày lão về phải vác theo vài con chó, để cho mụ hả hê xẻ thịt, lọc thịt, gọi người đến bán buôn, bán lẻ, tấp nập, rồi mụ ngồi dạng chân ra giữa nhà đếm tiền, cười khềnh khệch. Nhưng cái nghề đánh chó nó cũng giống như đi ăn trộm, giống như đi buôn, hôm được, hôm không. Những hôm lão về với cái bao nhả nhúm, rỗng tuếch thì mặt mụ vợ lão cũng nhả nhúm như cái bao. Rồi mụ găm gù, chì chiết, rồi chửi lão là đồ ăn hại, đồ vô tích sự...

Vợ chồng lão mà đứng cạnh nhau thì nhìn khá là lố bịch và buồn cười. Mụ vợ thì lùn lùn, béo ú, nung núc như cái bánh đúc, còn lão thì yếu ớt, gầy gò, phờ phạc, nhìn như lão Hạc. Thành thử, mụ hay cáu gắt cũng phải: sức lão như thế, làm sao phục vụ nổi mụ ta.

Sáng nay cũng vậy, lão vừa ngủ dậy, đang lòng không đứng ở sân, tay chân khờ khạo mấy động tác thể dục dưỡng sinh thì mụ vợ lão đã hần

học:

- Ông đang diễn tuồng đấy à? Nhìn ngứa cả mắt. Còn không mau vào chuẩn bị mà đi đánh chó đi.

- Hôm nay là mừng 1 tháng 5, quốc tế lao động mà, tưởng được nghỉ?

- Nghỉ à? Thế cái mồm có nghỉ ăn không? Cái tiền có nghỉ tiêu không? Mà ông mặc quần áo tử tế vào cho tôi nhờ, người thì loè khoè như cái cành cây queo mà lại cứ thích cởi trần mặc quần đùi. Khách người ta đến mua hàng giờ đây, ông định làm trò cười cho thiên hạ à?

- Kệ họ, tôi cứ cởi trần mặc quần đùi đấy, để cho họ thấy rằng bà ngược đãi, hành hạ và bóc lột chồng bà như thế nào.

- À, được, vậy ông cởi luôn cái quần đùi ra đi, để cho họ hiểu lý do vì sao ông đáng bị đối xử như thế.

Lão không nói gì, lẳng lặng vào nhà mặc quần áo rồi chuẩn bị đồ nghề. Lão lang thang, lững thững, khật khưỡng qua từng con ngõ nhỏ vắng vẻ, đìu hiu. Dạo này nạn trộm chó hoành hành nên người ta cũng cảnh giác lắm, không dám thả chó rông ra như trước nữa, thành ra lão đi gần nửa ngày trời ngoài đường mà vẫn chưa thấy bóng dáng con chó nào. Vừa mệt vừa khát nước, lão ngồi nghỉ ở dưới gốc cây đu đủ cổ thụ rồi nằm lăn ra ngủ lúc nào không hay. Trong giấc mơ, lão thấy mình lạc vào một cánh đồng bao la toàn là chó. Lão tha hồ đánh bắt mà không sợ ai phát hiện. Thế rồi mưa ập xuống trắng xóa cả cánh đồng, trắng xóa cả chó, lão lại đang khát nên cứ há miệng thật to, mặc cho những giọt mưa thốc thẳng vào mồm lão, mưa bắn tung tóe lên mặt lão thật sáng khoái.

Rồi lão giật mình bừng tỉnh và nhận ra rằng: không phải lão đang ở trên đồng cỏ mà là đang ngủ dưới gốc cây đu đủ. Và những giọt nước phi vào mồm, vào miệng lão này giờ không phải là nước mưa mà là nước của một con chó. Cái con chó này bé thôi, chỉ bằng con mèo. Nó vẫn đang nhấc

một chân lên hênh hếch, chống chym vào mặt lão rồi tè say sưa. Lão điên tiết vùng dậy, vật ngửa con chó ra rồi xông lên bóp cổ.

- ĐKM chó, dám tè vào mặt ông à?

Bị siết chặt cổ, con chó lấy hai chân trước quờ quờ tay lão như muốn gỡ ra rồi miệng nó phát ra từng tiếng ú ớ:

- Ối ối...Xin tha mạng cho ta, ta biết lỗi rồi...

Lão nghe vậy thì kinh ngạc quá liền buông con chó ra rồi lắp bắp:

- Người...người là...?

- Ta là chó.

- Là chó thì ta biết rồi, nhưng ý ta muốn hỏi người là chó gì mà lại nói được tiếng người?

- Ta vốn là chó cưng của Ngọc Hoàng, Ngọc Hoàng rất cưng chiều ta, đi đâu cũng bế ta theo, ngủ cũng ôm ta ngủ. Thế rồi một hôm Ngọc Hoàng vô cớ, ùng ùng nổi giận quăng ta xuống hạ giới, từ đó ta cứ lang thang, gặp gì ăn nấy, gặp đâu đáí đấy.

- Tại sao vô cớ mà Ngọc Hoàng lại ném người xuống hạ giới chứ?

- Nói là vô cớ thì cũng không hẳn, thực ra ta có mắc một lỗi, nhưng lỗi đó rất nhỏ và không đáng để Ngọc Hoàng phải đối xử với ta như thế.

- Người đã mắc lỗi gì?

- Hôm đó Ngọc Hoàng cùng các quan trên thiên đình đang ăn lẩu. Cũng như mọi ngày, ông ấy vẫn bế ta trên tay rồi hỏi ta thích ăn gì thì ông ấy gắp cho. Đột nhiên ta buồn ỉa quá nên đã nhảy lên bàn ăn rồi ỉa một bãi

vào trong nồi lẩu. Đấy, sự việc chỉ có thể thôi mà lão ấy quăng ngay ta xuống dưới này.

Lão nghe con chó trình bày thì tỏ vẻ rất cảm thông, rồi cũng không trách tội nữa mà tha cho nó đi. Thực ra, nếu là con chó to thì chắc lão cũng đập chết đấy, nhưng con này bé quá, có bắt về cũng chẳng bỏ công mỗ, rồi thui, rồi chặt. Được lão tha chết, con chó cảm ơn rồi rít:

- Đa tạ ông đã không giết, ông thật tốt bụng. Từ nay, nếu ông cần gì, cứ đến gốc đu đủ này gọi ta, ta sẽ giúp ông toại nguyện.

Lão đem sự lạ về kể lại cho vợ nghe, ai ngờ, vợ lão trợn mắt lên quát ầm ỹ:

- Đồ ngu, thế là ông tha cho nó thật à? Sao không xin lấy cái gì đó?

- Xin gì? Tôi có cần gì đâu, tiền bạc có bao nhiêu bà cũng lột sạch, tôi đâu có giữ được cái gì cho riêng mình mà xin.

- Thì ông xin cho tôi. Chân tôi hơi ngắn ông ạ, ông đến xin con chó cho chân tôi dài ra khoảng nửa mét nữa đi, chỉ nửa mét thôi.

Lão không dám cãi lệnh vợ nên đành tất tưởi đến chỗ cây đu đủ gọi con chó. Sau khi nghe xong yêu cầu của lão, con chó cười tươi rồi nói:

- Đơn giản mà, ông cứ về đi, yêu cầu của ông sẽ được thực hiện.

Về tới nhà, lão thấy chân của vợ lão đúng là dài ra nửa mét thật, dài miên man với chi chít những vết hắc lào, lang ben. Tưởng là đã yên, ai ngờ, mẹ vợ lại mon men tới ôm lão rồi thì thầm:

- Ông chịu khó ra gặp con chó lần nữa, bảo nó cho ngực tôi to lên gấp đôi nhé, được không?

- To làm gì nữa hả bà? Như bây giờ mà tôi vẫn phải dùng hai tay, gồng hết sức mới nâng lên được. Bà muốn to gấp đôi để tôi chết ngạt à?

- Ông dốt bỏ xừ! Người ta phải mất cả trăm triệu để bơm, mình đây không mất đồng nào mà vẫn có ngực to, tội gì không xin. Đi đi ông.

Sợ vợ nổi cáu, lão lại thất thểu ra chỗ con chó. Con chó nghe xong lại nói:

- Được rồi. Ông cứ về đi, yêu cầu của ông sẽ được thực hiện.

Quả thật, lúc về tới nhà, lão đã thấy vợ lão nằm ưỡn ra với hai quả ngực to tướng, chềnh ềnh, chiếm tới 1/3 diện tích cái giường. Mụ vợ nháy mắt lão tình tứ rồi nói với giọng rất khiêu khích, mời gọi:

- Lên đây với em, em cho thử hàng mới nè...

- Thôi, con lạy bà! Sáng đến giờ con đi đi lại lại mệt lắm rồi, giờ mà leo lên là chết đấy!

- Ừ, cũng phải, với lại, nhìn cái bộ dạng còm cõi, ốm yếu của ông tôi cũng mất hứng rồi. Ông mau ra gặp con chó, bảo nó biến ông thành Lý Đức ngay, có vậy mới phục vụ được tôi. Đi mau...

Đương nhiên là con chó lại đáp ứng yêu cầu của lão. Lão oai phong trở về nhà với một vóc dáng cao to, cường tráng, cơ bắp cuồn cuộn. Mụ vợ thấy lão về với thân hình vạm vỡ, đồ sộ như vậy thì mắt sáng lên, chạy tới sờ nắn lung tung, sẫm soi, kiểm tra ríu rít.

- Oa!!! Giống anh Lý Đức thật. Mình lên giường tiến hành ngay thôi ông.

Nói rồi mụ vợ nhảy tót lên giường. Nhưng bỗng nghe tiếng "Rắc!!!" Chiếc giường xiêu vẹo rồi đổ sập xuống, nó đã quá cũ nát và không thể

cánh nổi cái thân hình vốn đã ục ịch nay lại càng ục ịch hơn của mẹ. Thấy thế, mẹ lắc đầu ngao ngán:

- Ông ra bảo con chó cho mình cái giường mới thật đẹp, thật chắc nhé! Giờ cả tôi và ông đều đã to ra nhiều, sao nằm được cái giường cũ kỹ này nữa. Đi ngay đi ông.

- Đi suốt sáng đến giờ mệt rồi, không thích đi nữa.

- Ái zà! Hôm nay gồm nhi, lại dám cãi lệnh bà à? Chán sống rồi hả?

- Này thì lắm mồm này! - "Bốp!!!"

- Á, ông dám đánh tôi?

- Đương nhiên. Trước đây tôi gầy còm ốm yếu nên đành chịu để bà bắt nạt, giờ tôi là Lý Đức rồi, còn sợ bà nữa sao? Lão là đánh luôn. Này thì lắm mồm này! - "Bốp! Hự!!!"

- Ối giời ôi, làng nước ơi, cứu tôi với! Anh Lý Đức anh ấy đánh tôi...

- Này thì lắm mồm này! - "Bốp! Hự!!!"....

~~~~~***~~~~~

Ô SIN VÀ ÔNG CHỦ

Tôi cũng không biết tại sao tôi lại lấy lão ấy làm chồng nữa?! Để sinh con ư? Không hẳn! Vì tôi có thể tự đẻ con mà chẳng cần phải lấy chồng.

Để có người tâm sự ư? Cũng không, vì từ lúc lấy nhau, tôi và lão ta chưa một lần tâm sự mà chỉ toàn sinh sự. Để tìm thấy sự thăng hoa trong chuyện chăn gối? Lại càng không, vì lão chồng tôi bị đau cột sống kinh niên và viêm dây chằng xương chậu mãn tính, thành ra lưng của lão không

thể uốn cong, và vùng mông không thể dao động mạnh. Làm sao tôi có thể thăng hoa khi mà chỉ khẽ xoay người qua là lão đã ôm lưng xuýt xoa?!

Vậy chắc bạn sẽ nghĩ, tôi lấy chồng là để tìm một chỗ dựa về tài chính? Hoàn toàn không! Lão chồng tôi làm nhân viên văn phòng, lương ba cọc ba đồng, chỉ đủ mua nước mắt với xà phòng, mọi khoản sinh hoạt, chi tiêu khác trong gia đình đều một vai tôi gánh gồng. Cũng may là tôi hiện giữ chức trưởng phòng của một công ty xuất khẩu hàng thủ công nên chuyện tiền nong cũng không phải quá bận lòng. Dầu vậy, tôi vẫn yêu cầu chồng tôi phải thi vào một lớp tại chức, kiếm lấy tấm bằng thì mới hi vọng sau này có được công việc khác tốt hơn. Hôm lão ấy đi thi, tôi lo lắm! Thế nên, khi vừa thấy lão ra khỏi phòng thi là tôi sẵn tới...

- Thế nào? Làm bài tốt chứ?

- Làm được gần hết, còn mỗi câu cuối là chưa làm!

- Ngon rồi!

- Nhưng mà sai gần hết, được mỗi câu đúng!

- Đệt! Thế môn Toán?

- Môn Toán thì khá hơn, chỉ sai mỗi câu cuối!

- Còn những câu khác?

- Những câu khác chưa làm!

- Shit! Đã dặn là vào phòng thi thì phải bình tĩnh, đọc kỹ đề bài, chọn câu dễ làm trước, câu khó làm sau cơ mà!

- Thì anh cũng nhớ lời em dặn, nên đã dành hơn một nửa thời gian chỉ để đọc đề, nhưng đọc mãi vẫn không tìm ra được câu nào dễ cả!

Đấy! Vì thế nên lương của chồng tôi không tăng một xu dù mọi thứ khác đều lên giá vù vù. Bao năm rồi vẫn là ba cọc ba đồng, chẳng thấy cái cọc nó dài ra, cũng chưa thấy cái đồng nó nhiều lên. Đã vậy, lúc tôi khuyên răn lão ấy đi tìm một công việc khác có thu nhập ổn định hơn thì lão lại căng cổ lên cãi: "Anh thấy thu nhập của anh rất ổn định mà, mấy năm rồi nó vẫn giữ nguyên ở mức 3 triệu, không hề tăng hay giảm một đồng nào! Vậy mà còn bảo là chưa ổn định?".

Nói thật là tôi ngán đến cổ rồi! Chồng người ta thì sành điệu, hào hoa, chồng mình thì dặt dẹo, sida; chồng người ta thì niềm nở, ngọt ngào, chồng mình thì ghẻ lở, hắc bào; chồng người ta thì menly, oai vệ, chồng mình thì ngu si, bụng phệ. Trong khi đó, tôi thì lại rất xinh đẹp, ngực nở mông cong, da dẻ trắng hồng, môi chín mọng, mũi mảnh mai, mắt phượng mày ngài, chân dài như thước, điện nước đầy đủ. Tôi mà ra ngoài, đám thanh niên choai choai còn phải ngóng theo dài dài, mấy cậu nhóc 9x vẫn phải ồ lên phấn khích.

Chiều hôm ấy, tôi về nhà sau một ngày làm việc mệt mỏi rã rời. Tưởng sẽ được tắm rửa, nghỉ ngơi rồi ngồi xuống mâm cơm nóng hổi. Nhưng không, về tới nơi, tôi thấy chồng tôi vẫn đang hí hục mang quần áo ra phơi, cơm nước thì vẫn chưa thấy đâu, nhà cửa bừa bộn, chén đĩa cáu bẩn. Tôi điên tiết quát um lên:

- Làm gì mà giờ này mới phơi quần áo? Cơm cũng chưa nấu là sao?

- Em bớt nóng! Vừa rồi đang giặt thì mất điện, máy không quay được nên anh phải quay tay! Cơm anh nấu xong rồi! Đợi anh phơi xong rồi dọn cho em ăn ngay! Em đi tắm trước đi cho tỉnh táo, anh bật nước nóng rồi đấy!

Tôi không thèm nói gì nữa, lẳng lặng lấy quần áo đi tắm. Tắm xong, đã thấy chồng tôi đã ngồi ở bàn ăn đợi sẵn. Trước mặt lão chỉ có duy nhất

cái nồi cơm, hai cái bát con, hai đôi đũa. Ấy thế mà trông mặt lão cứ thành thoi như thể mọi thứ đã xong xuôi...

- Còn không mau dọn thức ăn ra? Cứ ngồi đấy ôm cái nồi cơm à? -
Tôi gắt lên!

- Đây! Thức ăn và canh ở trong đây hết rồi!

Vừa nói lão vừa mở nồi cơm, lấy ra hai quả trứng và một quả cà chua đã được hấp chín. Lão bóc hai quả trứng cho vào một cái bát, dầm nát rồi đổ nước mắm vào làm thức ăn mặn, còn quả cà chua, lão cho vào một cái bát khác, cũng dầm nát rồi đổ thêm nước lọc vào làm canh.

- Được rồi đấy! Ăn đi em! Ăn nhiều vào nhé! Trứng giàu protein, còn cà chua thì nhiều vitamin, tốt cho sức khỏe!

- Trời ạ! Sao tôi lại lấy phải thằng chồng đần độn như vậy? Tôi đi làm vất vả, mệt mỏi cả ngày trời để rồi đến tối anh bắt tôi ăn cái này sao? Trong ngày mai, anh phải ra mấy trung tâm môi giới, tìm thuê ngay một bà ô-sin về đây cho tôi. Nhìn anh nấu nướng với dọn dẹp, tôi ngứa mắt lắm rồi! Đồ ăn hại!

Mấy hôm sau đấy, tôi lại có chuyến đi công tác miền núi vài ngày nên cũng quên luôn cái vụ ô-sin. Hôm về, vừa bước chân vào nhà, tôi không khỏi ngỡ ngàng bởi sự gọn gàng, sạch sẽ và ngăn nắp đến lạ lùng. Đang dáo dác nhìn quanh bằng con mắt ngơ ngác, tôi bỗng nghe tiếng nước xối rào rào trong nhà tắm, rồi ngay sau đó là tiếng một cô gái gọi vọng ra:

- Anh à?! Lấy giúp em cái quần lót hồng, hình như tối qua anh lột ra rồi vứt ở ghế sofa ấy!

Nghe đến đó, máu nóng trong người tôi đã sôi lên, nhưng tôi vẫn cố giữ bình tĩnh và lại gần cái sofa, với lấy cái quần lót hồng rồi hé cửa nhà tắm đưa cho cô gái. Và rồi, lại cái giọng ồm ồm ấy cất lên:

- Anh đi nhanh nhĩ? Có mua được thuốc tránh thai cho em không?

Đến lúc này thì tôi không thể chịu đựng thêm được nữa, tôi co chân đạp cái "Rằm!", cánh cửa nhà tắm bật ra! Trước mặt tôi là đứa con gái khoảng mười tám đôi mươi, không một mảnh vải trên người, thân hình đồ sộ như con đười ươi, tay và chân to như bắp chuối, mặt toàn nốt ruồi. Tức thì, tôi lao tới túm tóc tát liên hồi...

- Con đĩ này? Bà mới đi vắng vài ngày mà đã dám về đây ngủ với chồng bà? Bà đạp mày chết!

Dù to xác nhưng vì hoảng sợ và bị tấn công bất ngờ, cô gái đó hầu như không một chút kháng cự, chỉ lấy tay che mặt rồi oằn mình hứng chịu cơn cuồng nộ của tôi. Có lẽ, tôi đã đánh chết cô ta nếu như chồng tôi không xuất hiện giữa chừng. Lão từ đâu nhào tới gỡ tay, đẩy mạnh tôi ra, rồi vội vàng đỡ con bé đó dậy...

- Trời ơi! Có đau lắm không em?

- Dạ! Em không sao...! - Cô gái vừa nói vừa sụt sùi.

- Lại còn không sao? Ngực bên trái tím bầm, sưng vù lên, to gấp rưỡi bên phải rồi đây này! Đưa anh xem nào...

- Dạ, không phải đâu anh! Bình thường nó cũng vẫn thế mà!

Và rồi lão quay sang tôi, giọng trách móc:

- Em thật là...! Chưa gì đã lao vào đánh người ta! Hiếu lắm rồi!

- Hiếu lắm ư? Nó là con nào? Là con nào mà dám ở nhà này?

- Là ô-sin, em chả bảo anh phải thuê ô-sin về cơm nước dọn dẹp còn gì?!

- Ô-sin mà anh phải đi mua thuốc tránh thai cho nó? Mà đêm qua anh còn lột quần lót của nó ra vứt trên ghế sofa?

- Hiểu lầm rồi! Là vì tối qua, nó xin phép đi chơi với bạn trai, rồi bị thằng đó chuốc cho uống say, đưa vào nhà nghỉ. Lúc nó tỉnh dậy thì thấy thằng đấy đang hì hục, nó liền vùng vẫy rồi chạy thoát được về đây. Sau đó, nó mới nhờ anh lột quần ra để kiểm tra xem đã bị thằng đó phá chưa! Sau khoảng vài tiếng đồng hồ cặm cụi soi xét và móc máu, anh chính thức đi đến kết luận là ô-sin nhà mình đã bị thằng đó xâm hại rồi em ạ! Đó cũng là lý do vì sao vừa rồi anh phải đi mua thuốc tránh thai khẩn cấp cho nó!

- Anh cứ liệu hồn đấy! Tôi mà phát hiện anh lém phéng với nó thì đời anh sẽ nhục như con chó!

Dù vẫn chưa hết bực mình và hoài nghi, nhưng tôi tin là lão chồng tôi không có gan làm bậy. Thứ nhất, dẫu con ô-sin đó còn trẻ thật, nhưng lại rất xấu xí, thô kệch và quê mùa, nếu so với tôi, chẳng khác nào mang con vịt già đặt cạnh thiên nga. Chồng tôi chắc cũng không đến nỗi dốt nát, mù lòa mà bỏ tôi chạy theo con vịt già ấy. Thứ hai, cái ngôi nhà mà lão đang ở, quần áo lão đang mặc, cuộc sống đầy đủ mà lão đang có đều do tôi ban tặng, lão là người hiểu hơn ai hết rằng nếu không có tôi thì lão sẽ chẳng có gì, sẽ nghèo đói, rẻ rúm và túng thiếu như một manh chiếu rách nát mà người ta quẳng ở bãi rác ven đường.

Thông thường, tôi hay ăn và nghỉ trưa ở công ty. Nhưng hôm nay, tôi thấy hơi mệt nên ghé về nhà nằm nghỉ một lát! Đang định đẩy cửa vào phòng thì tôi sững người khi nghe tiếng trò chuyện rì rầm, tiếng cười đùa khúc khích bên trong, rồi cả tiếng rên rỉ, xuýt xoa mà chắc rằng ở đây ai cũng đã từng nghe qua. Tức thì, tôi đẩy cửa xông vào. Trên giường, hai cơ thể trần truồng đang xoắn lấy nhau điên cuồng. Thấy tôi, lão chồng khốn nạn hốt hoảng vùng dậy, rồi rút phân bua:

- Hiểu lầm rồi! Không như em nghĩ đâu!

- Vậy à?

- Ừ! Anh chỉ gọi nó lên đây để kiểm tra lại xem cái vết rách bị xâm hại hôm trước đã lành lại hay chưa thôi! Không có gì đâu em!

- Nhưng tôi thấy anh và nó vừa xoắn lấy nhau mà?

- Em đừng suy nghĩ tiêu cực thế! Bọn anh ôm nhau trong sáng thôi!

- Im mồm! Con đi kia! Cút khỏi nhà bà mau! Bà mà nhìn thấy mày một lần nữa thì bà chém chết! Còn anh, ra góc nhà quỳ xuống, chờ tôi gọi bố mẹ anh đến để họ chứng kiến tận mắt cái cảnh này, nếu không, họ lại bảo tôi vu khống cho anh!

Con ô-sin sợ xanh mặt, luống cuống vơ nắm quần áo rồi toan chạy đi. Nhưng, mới được vài bước thì chồng tôi đã gọi giật nó lại:

- Khoan đã! Đợi anh, anh sẽ đi với em!

- Anh dám? Anh mà ra khỏi nhà một bước thì đừng hòng quay về! - Tôi gằn giọng.

- Em nghĩ là anh muốn quay về sao? Em nhầm rồi! Có thể cô ấy không xinh đẹp bằng em, không làm ra tiền như em, nhưng ở bên cô ấy, anh có cảm giác được tôn trọng, nâng niu, được làm một thằng đàn ông đích thực. Cô ấy biết anh bị đau lưng và đau hông nên không bắt anh phải thực hiện những tư thế khó, biết anh không thích đi ủng vì vướng víu nên đã cho anh thoải mái đi chân đất, cô ấy sẵn sàng sinh con với anh mà không sợ đứa con đó làm ảnh hưởng đến công việc, sự nghiệp. Cô ấy đã cho anh hiểu rằng từ trước đến giờ anh không phải là chồng mà chỉ là một thằng ô-sin của em thôi!

Nói rồi chồng tôi và con ô-sin đó dặt dứu nhau đi luôn. Ô hay! Vậy là tôi mất chồng rồi à? Cái cảm giác mất đi thứ gì đó đúng là không hề dễ

chịu, dù cho thứ tôi mất chỉ là một thằng chồng ăn hại, vụng về, đần độn. Và càng khó chịu hơn khi người cướp chồng của tôi lại là một con ô-sin ít học, xấu xí và quê kệch. Tại tôi quá chủ quan? Tại chồng tôi ngu dại? Hay tại con bé ô-sin đó quá cao tay? Tôi cũng không biết nữa, chỉ biết rằng, tôi đã mất chồng thật rồi...

~~~~~***~~~~~

HIẾN TINH CỨU NGƯỜI

Ủy ban dân số và kế hoạch phá gia đình xin trân trọng thông báo:

Để chào mừng ngày dân số thế giới 11 tháng 7 (mặc dù hiện tại đã là tháng 11), chúng tôi chính thức phát động chương trình Hiến tinh nhân đạo - một nghĩa cử cao thượng.

Theo số liệu thống kê chưa chính xác thì hiện tại có tới 50% các cặp vợ chồng mới cưới bị vô sinh, trong đó 50% nguyên nhân là do chồng. Trong các ông chồng bị vô sinh thì có 50% là do liệt dương, 50% còn lại là do tinh trùng bị yếu và thiếu. Chúng tôi rất đồng cảm với nỗi buồn của các bà vợ có những ông chồng thế này, họ đang từng ngày khao khát tinh trùng để có thể sinh con.

Trong khi đó, cũng theo số liệu thống kê chưa chính xác, hiện nay ở nam giới, tình trạng quay tay vẫn diễn ra vô tội vạ. Có tới 90% nam giới thực hiện việc quay tay 1 lần/ngày, 10% còn lại thì từ 2 lần/ngày trở lên. Đây quả thực là một sự lãng phí tài nguyên vô cùng lớn. Bên cạnh đó, thói quen quay tay còn tiêu tốn hàng tỉ tấn giấy ăn mỗi năm, ước tính giá trị kinh tế thiệt hại lên tới nhiều nghìn tỉ đồng.

Do đó, chúng tôi quyết định tổ chức chương trình Hiến tinh nhân đạo này với khẩu hiệu: "Một giọt tinh trùng hơn thùng nước gạo".

- Đối tượng tham gia: Các bạn nam tuổi từ 13 đến 90, không phân biệt giới tính (có thể nhỏ tuổi hơn hoặc lớn tuổi hơn, miễn là vẫn có sản phẩm để cống hiến).

Việc lấy tinh trùng sẽ do nhóm chuyên viên nhiều kinh nghiệm của chúng tôi đảm trách. Danh sách nhóm chuyên viên cụ thể bao gồm: Bà Tưng - đội trưởng, Elly Trần - đội phó, cùng 3 chuyên viên là: Thủy Top, Phương Trinh, Ngọc Trinh. Đây đều là những chuyên viên được đào tạo bài bản, có lòng đam mê, yêu nghề, không ngại khổ, không sợ bẩn. Đặc biệt ở lần này, quy trình lấy tinh trùng sẽ được thực hiện hoàn toàn thủ công mà không sử dụng bất kì máy móc hay công cụ hỗ trợ nào nhằm mang tới cho người tham gia hiến tinh những cảm giác chân thật nhất, những giây phút thăng hoa nhất.

Sau khi đã hiến xong lần một, nếu có nhu cầu, bạn có thể yêu cầu chuyên viên cho bạn hiến tiếp luôn lần hai, lần ba, tùy theo khả năng của bạn.

Rất mong được sự tham gia đông đủ của các bạn để buổi hiến tinh đạt kết quả cao.

Có hai cách để bạn đăng ký tham gia:

- Cách 1: hãy bấm like và để lại comment cho status này.

- Cách 2: gọi điện tới số 0123.456.78910 để đăng ký.

* Chú ý: Số điện thoại này hiện tại đã bị khóa cả hai chiều vì nợ cước, thế nên nếu bạn gọi chắc chắn sẽ không liên lạc được.

Trưởng ban kế hoạch phá gia đình

(Chưa ký)

~~~~~***~~~~~

CƯỚP BIỂN ĐỒ SƠN BÊ

8h sáng. Mặt trời đã ngoi cao hơn mặt biển chừng vài gang tay, rắc từng nham kim tuyến vàng óng ánh, nhờ những con sóng chổng chánh đưa vào bờ.

Gió biển mặn mòi mang theo cả tiếng còi tàu ngoài xa kêu "u u" nghe như tiếng con chó sói tru lên réo rắt gọi bạn tình. Chưa đến giờ tàu khởi hành nhưng đã có lác đác một vài khách đưa vé rồi lục đục kéo nhau lên boong.

- Lên tàu chưa mà? - Thăng Reo hỏi rồi nhìn sang phía Dắc.

- Nửa tiếng nữa tàu mới chạy mà, vội gì!

Nói rồi Dắc lại phóng tầm mắt ra ngoài xa, ngắm những cánh hải âu vờn sóng chao liệng. Chỉ ít phút nữa thôi, hấn và Reo sẽ rời xa cái bến Đồ Sơn này, băng băng trên Thái Bình Dương, thám hiểm Đại Tây Dương, chinh phục Ấn Độ Dương để rồi cập bến Quất Lâm phồn hoa với bao điều mới lạ. Phải xa cái vùng biển Đồ Sơn thơ mộng nhộn nhịp này, Dắc cũng buồn lắm! Dân chơi cả nước ao ước đến đây, vậy mà hấn thì lại phải rời đi.

Đồ Sơn nổi tiếng với bãi tắm thơ mộng, với cát trắng, biển xanh, gió lộng; với hải sản nhiều nhan nhản, mực to như cái phàn, tôm to như cái bươm, cua to như con rùa, ghẹ to như cây cải bẹ. Ngoài du lịch, vốn vẫn được coi là ngành công nghiệp không khói, thì ở Đồ Sơn còn một ngành khác cũng có thể gọi là công nghiệp không khói, hay còn gọi là ngành công nghiệp khó nói. Cũng phải thôi, tại nó tế nhị quá mà, muốn nói cũng phải nói giảm, nói tránh đi. Đại loại là, ai đến Đồ Sơn muốn được phục vụ hải sản là tôm cua ngao ghẹ hấp luộc nướng xào thì xin mời vào nhà hàng; còn khách nào muốn tự tay bóc cua, tự mình tách ngao, chủ động mút sò lông

thì xin mời vào nhà nghỉ, nơi giao dịch chính của ngành công nghiệp khó nói.

Chả vậy mà từ xa xưa, các cụ ta đã trải nghiệm thực tế và đúc kết được những câu thơ cô đọng nhất về vùng đất này:

Chưa đi chưa biết Đồ Sơn

Đi rồi mới thấy nó hơn đồ nhà

Đồ Sơn ngọt thịt căng da

Đồ nhà xập xệ, vừa già vừa nhăn

Đồ Sơn chăm sóc ân cần

Đồ nhà hơi tí cần nhăn thở than

Đồ Sơn thì rất là ngoan

Đồ nhà được cái an toàn mà thôi.

Đồ Sơn tuyệt vời là thế nhưng Dặc vẫn phải dẫn lòng rời xa, vì hai lí do: thứ nhất là hàng họ ở Đồ Sơn này hẳn đã chơi hết rồi, nên phải vượt biển tới Quất Lâm để khai phá những món hải sản mới; thứ hai, hẳn là một nghệ sĩ, mà nghệ sĩ thì luôn thích tìm tòi, khám phá những cái mới. Nói nghệ sĩ thì hơi chung chung, cụ thể hơn thì hẳn là họa sĩ, một họa sĩ nghèo.

Hẳn nghèo đến nỗi không có tiền học vẽ nên phải tìm mua những quyển truyện tranh Hentai của Nhật rồi âm thầm bắt chước vẽ theo. Cũng vì thế, hẳn quyết định phát triển sự nghiệp hội họa của mình theo hướng tranh khỏa thân phi nghệ thuật. Mà nói thật, chỉ có vẽ tranh khỏa thân thì hẳn mới thấy hứng thú, mới thấy say mê, mới thấy mình như được sống vì nghệ thuật, chứ còn vẽ mấy cái phong cảnh với tĩnh vật vợ vẫn thì với hẳn sao mà vô vị thế. Có mấy lần hẳn cũng thử cố vẽ mấy quả bưởi, quả táo

nhưng chỉ đưa được vài nét cọ là hẵn lại vò nát tờ giấy rồi lao tới vò lấy quả bưởi ngồi bóc ăn.

Nhưng vẽ khóa thân thì phải có mẫu nữ, mà mẫu nữ bây giờ rất khó thuê. Nếu mẫu trẻ, tuổi từ 16 đến 22, còn trinh, thì mỗi tiếng cũng phải mấy trăm nghìn, tiền đâu mà kham nổi. Còn mẫu già U50 thì chỉ vài chục nghìn một tiếng thôi, nhưng khó vẽ. Khó vẽ là vì loại mẫu này thường có hai quả mướp lủng lẳng, dài ngoẵng trước ngực, nhiều bà còn chảy xuống gần ben. Hẵn mà vẽ đúng theo mẫu thì ai dám mua tranh của hẵn, còn nếu vẽ để cho hai quả mướp đó biến thành hai quả bưởi thì đẳng cấp của hẵn chưa đạt tới tầm ấy.

Thế nên hẵn ít khi bỏ tiền thuê mẫu mà thường dùng tiền đó để đi chơi gái, sau đó hẵn thủ thỉ vào tai mấy em ấy vài lời êm ái để các em ấy giữ nguyên hiện trường, ngồi im cho hẵn vẽ. Thường là các em ấy đồng ý, có em thấy hẵn vẽ đẹp quá liền xin luôn bức tranh rồi trừ tiền chơi gái cho, có em ngưỡng mộ lại giảm cho nửa tiền. Cứ thế cứ thế, hẵn giật gấu vá vai, lấy tài năng để nuôi sở thích, và nhờ sở thích để kích thích tài năng.

Nhưng giờ thì cái đất Đờ Sơn này đã trở nên quá nhỏ bé với những ả cave mà nhắm mắt lại hẵn cũng nhớ mặt, quay lưng lại hẵn cũng đọc được tên, cũng chỉ ra được nốt ruồi nằm ở mông bên nào, vết lang ben nằm ở khe nào. Làm nghệ thuật nó cũng như mụ vợ ở nhà ấy, khi đã quen thuộc quá, mòn lổ rồi thì không còn hứng thú nữa, làm thì vẫn làm nhưng chủ yếu là vì trách nhiệm, chứ thực chất trong lòng đầy sự nhàm chán, nhạt nhẽo. Và đó là lí do sáng nay, hẵn và Reo - một đồng nghiệp có cùng đam mê ở dòng tranh khóa thân phi nghệ thuật, quyết định lên tàu đi Quất Lâm để kiếm tìm nguồn cảm hứng mới.

- Lên tàu đi mày.

Reo nói rồi khoác cái ba lô nhảy lên boong, Dắc cũng lập tức bám theo. Con tàu hú lên từng hồi còi dài hứng khởi rồi rung lên bần bật như bị

sặc thuốc lào, từng đám khói dày đặc, khét lẹt phun ra từ miệng cái ống khói đen ngòm. Sau đó, tiếng nổ êm dần, êm dần rồi chỉ còn nghe xình xịch xình xịch rất vui tai, con tàu từ từ rẽ sóng ra khơi...

Thằng Reo leo lên tàu là chui luôn vào khoang, ngả cái ba lô ra ghế, gối đầu lên đó rồi ngủ luôn. Dặc thì chưa muốn ngủ, hăn cứ ngồi chống cằm ngoẹo cổ nhìn ra cửa sổ, ngắm những con sóng rượt đuổi nhau một cách rất vô bổ với bộ mặt rất khắc khổ, và rồi hăn ngủ thiếp đi lúc nào không hay...

Một cơn gió biển thốc vào làm Dặc tỉnh giấc. 12h đêm rồi cơ à? Hăn nhìn xung quanh thấy mọi người trong khoang đều đang ngủ rất say, thằng Reo cũng vậy, vẫn đang chìm trong giấc nồng như một con heo quay. Dặc không muốn ngủ nữa, hăn nhẹ nhàng trèo lên boong tàu để ngắm biển đêm. Đêm đã khuya nên boong tàu vắng lặng không một bóng người. Ánh đèn vàng hiu hắt từ trên cột buồm chiếu xuống chỉ đủ soi cho cái khoang tàu nhỏ bé mà không thể chạm tới được những con sóng menh mang ngoài xa khiến cho con tàu như đang bay ngoài không gian với bóng tối dày đặc bủa vây.

Bỗng có tiếng động từ phía mũi tàu làm Dặc giật mình. Hăn sững sốt quay ra và thấy bóng một người con gái đang lồm cồm bám vào lan can rồi đu người trèo lên mũi tàu. Có vẻ như cô ấy đang muốn gieo mình xuống biển để tìm đến cái chết. Lập tức Dặc phi tới, hăn nhảy chồm lên, ôm chặt lấy cô gái rồi ra sức thuyết phục:

- Đừng dại dột thế! Cuộc sống này đáng quý lắm, khó khăn nào cũng có thể vượt qua mà, nghe tôi đi, đừng có làm điều ngu ngốc như vậy...

- Bỏ tôi ra. Đệt, đi đái cái mà cũng không yên.

- Cái gì? Cô leo lên mũi tàu là để đi đái?

- Ủ, chả lẽ đái dưới boong tàu, nó khai mù lên rồi họ chửi bố cho à?

- Khi thật! Biết vậy mình kiên nhẫn đợi thêm tí nữa có phải ngon không. Thôi, cô cứ tiếp tục công việc của mình đi, coi như tôi không có ở đây.

Nói rồi Dắc buông cô gái ra rồi nhảy xuống dưới boong, tựa vào lan can, hướng mặt ra ngoài khơi mênh mang với vẻ mặt bàng quang. Cô gái thì có vẻ là đã mót quá rồi nên cũng hối hả giải quyết. Xong việc, cô lại từ từ bám lan can tụt xuống rồi đến đứng gần bên Dắc.

- Anh chàng tốt bụng tên gì?

- Anh là Dắc. Còn em?

- Em là Dâu.

- Thảo nào...

- Thảo nào gì?

- Thảo nào trông em ngọt ngào như một quả dâu tây, nhìn phát là muốn ăn ngay, dù không biết ăn vào thì sẽ ngọt hay là cay.

- Hừm, anh đang tán tỉnh em đó à? Mà nửa đêm, anh còn ra boong làm gì vậy?

- Anh thích ngắm biển đêm. Dù trước mặt chỉ là một màu đen dày đặc nhưng anh vẫn thấy tiếng rì rào của sóng, vẫn nếm được vị mặn của gió, vẫn tan vào được cái bao la của đại dương.

- Hi, anh nói chuyện hay nhỉ! Nhìn cái mặt anh thì không ai tin anh có thể nói ra những câu hay và sâu sắc đến thế...

Rồi cả hai cùng cười vang. Họ cứ thế đứng bên nhau chuyện trò rất lâu, quên cả thời gian, quên cả màn sương đêm đang âm thầm buông xuống, rất tâm đầu ý hợp. Dường như không một ai trong hai người họ

muốn cuộc nói chuyện kết thúc để rồi sau đó họ lại phải rời nhau, ai về khoang của người nấy...

...Càng về khuya, những cơn gió biển dường như càng lạnh hơn và mạnh hơn khiến cho cả hai, không ai bảo ai, cứ vô tình xích lại gần nhau. Gần đến nổi Dắc có thể cảm nhận được bờ vai mềm mại và ấm áp của Dâu rung lên mỗi lần chạm vào vai hắn. Dắc lâng lâng tận hưởng thứ cảm giác nao nao mà hắn đang có, như một thói quen vô thức, hắn đưa tay lên khẽ đặt lên bờ vai của Dâu rồi kéo cô gần lại...

Bất chợt, một tiếng "Uỳnh" vang lên từ khoảng cách rất gần phá tan không gian tĩnh lặng của màn đêm, con tàu rung lên và chòng chành tưởng như sắp lật, tất cả mọi người trên tàu đều bừng tỉnh và gào thét hoảng loạn. Ngay sau đó là ánh đèn pha sáng lóa từ phía ngoài biển rọi thẳng vào. Dù bị chói mắt vì ánh đèn chiếu trực diện nhưng Dắc vẫn lơ mơ nhìn thấy một chiếc tàu khác rất to đang áp sát ngay bên hông tàu của hắn, trên chiếc tàu đó có lỗ nhố khoảng hơn chục người, ai cũng lăm lăm dao kiếm sáng loáng, và tiếng "Uỳnh" cùng sự rung chuyển vừa rồi được tạo ra bởi chính sự va chạm của hai chiếc tàu. Hắn hoảng hốt quay sang hỏi Dâu:

- Cái gì thế em? Sao chiếc tàu đó lại cố tình đâm vào tàu của mình vậy?

- Không ổn rồi anh ơi, ta gặp cướp biển rồi.

Dâu chưa nói dứt lời thì lập tức đám người từ con tàu lạ đã đồng loạt nhảy sang, tên nào nhìn cũng cao lớn, mặt mũi dữ dằn...

Lúc này, hành khách trên tàu đã nhốn nháo, hoảng loạn và ùa cả ra ngoài boong. Đám cướp biển đứng dàn hàng trên mũi tàu. Tên cầm đầu dơ thẳng thanh gươm lên trời rồi quát lớn:

- Tất cả ở nguyên vị trí, đứa nào chống cự, tao chém!

Tức thì cả tàu im phăng phắc. Dặc cũng chưa biết phải làm gì, đành im lặng nắm chặt lấy tay Dâu để trấn an nàng. Hẳn nhìn sang bên thì thấy thằng Reo đã đứng cạnh hẳn từ bao giờ, mặt nó tái đi vì sợ. Bọn cướp chạy vào từng khoang vơ vét hết hành lý, đồ đạc có giá trị rồi chất lên phía mũi tàu. Chúng bắt tất cả mọi người ra ngoài quỳ xuống, chống hông lên thành hai hàng dài dọc theo thân tàu. Sau đó, chúng lần lượt đi lục soát từng người một, lấy hết trang sức, ví, điện thoại. Thậm chí quần áo người đó đang mặc trên người, nếu chúng thấy đẹp thì cũng lột luôn. Chỉ còn cách vài người nữa thôi là bọn chúng sẽ lục soát đến chỗ thằng Reo, tiếp đó tới Dặc, rồi tới Dâu. Thằng Reo thì có vẻ như đã hoảng loạn đến tột độ, người nó cứ rung lên bần bật đến nỗi Dặc còn nghe rõ tiếng hai hàm răng của nó đang va vào nhau cầm cập...

- Tháo dây chuyền ra mau.

Tên cướp ra lệnh rồi kề gươm vào cổ một người đàn ông đang quỳ sụp xuống sàn tàu. Cùng lúc, một tên khác nhanh chóng lục soát khắp người, thọc tay vào từng túi quần, túi áo của người đàn ông đó và moi hết ví, điện thoại...

- Đại ca ơi, trong túi quần thằng này có cả bao cao su đại ca ạ.

- Cho mày đó, mang về mà dùng.

- Nhưng em toàn quay tay mà, có bao giờ được chơi gái đâu mà dùng.

- Quay tay cũng nên đeo bao vào, tay mày bẩn thế kia, dễ viêm nhiễm lắm.

Nói xong hẳn lại dẫn thanh gươm vào cổ người đàn ông tội nghiệp:

- Tháo luôn cả cái nhẫn ở tay ra mày.

- Ôi anh cướp ơi, em xin anh cướp. Anh lấy gì cũng được nhưng cái này là nhẫn cưới của em, xin anh đừng lấy. Vợ em nó dặn rằng không được để mất nhẫn cưới, mất nhẫn cưới là tình cảm vợ chồng dễ rạn nứt lắm. Giờ anh mà cướp nhẫn này của em thì về vợ nó treo trym em lên mất anh ơi...Xin anh tha cho...

- Mà ý thích vợ mà treo trym hay thích tao cắt trym mà luôn bây giờ...

Xử lý xong người đàn ông, bọn cướp lục soát tiếp đến một cô gái khá trẻ và xinh xắn. Lúc bọn chúng tháo dây chuyền, bông tai, lắc tay thì cô gái cúi gằm cam chịu, nhưng khi một tên giở trò lợi dụng khua khoắng, thò tay luôn vào trong váy thì cô gái đã phản ứng dữ dội:

- Bỏ tay ra! Tôi là con gái nhà lành, các anh đừng hòng làm nhục.

Tên cướp nghe vậy thì cười lớn:

- Ha ha ha. Con gái nhà lành à? Hay lắm! Mấy đứa đâu, khiêng con này ra phía cuối tàu, cho chúng mà hiếp dâm thoải mái.

Chỉ chờ có thế, mấy tên cướp lao vào rồi lôi xềnh xệch cô gái xinh đẹp ra phía sau thi nhau hãm hiếp. Tiếng gào khóc, la hét, tiếng cười khả ố, thỏa mãn tạo thành một mớ âm thanh hỗn độn nghe thật khó chịu. Sau cô gái là đến lượt một bà già. Bà này chắc khoảng 60 tuổi, người phốp pháp, mặt trét đầy son phấn lòe loẹt nhìn phát gớm. Được cái từ đầu đến chân óng ánh đầy dây bạc, vòng vàng. Bọn cướp hí hửng lắm, ai cũng như mục già này thì chả mấy mà bọn chúng giàu sụ. Đang lúc tên cướp hồi hả tháo đồ thì mục ấy bất ngờ hét to lên:

- Bỏ tay ra! Tôi là con gái nhà lành, các anh đừng hòng làm nhục.

Tên cướp nghe vậy thì cười lớn:

- Ha ha ha. Con gái nhà lành à? Hay lắm! Mấy đứa đâu, khiêng con diên này xuống biển cho cá mập ăn...

Tức thì, mấy tên cướp lao tới lôi xềnh xệch mụ ta ra chỗ mép tàu. Mụ béo vùng vẫy quyết liệt, vừa giãy đạp vừa gào thét:

- Tôi cũng là con gái nhà lành, tại sao lại không hiếp dâm tôi? Đừng ném tôi xuống biển, tôi muốn bị hiếp dâm...

Chỉ còn một người nữa là tới lượt Reo rồi, và tất nhiên sau đó là tới lượt Dắc. Lúc này Dắc mới thấy sợ. Hắn không sợ bị bọn cướp giết vì hắn biết nếu cứ ngoan ngoãn nộp hết tiền bạc cho chúng thì chúng sẽ chẳng giết hắn làm gì. Cái hắn lo sợ là một cuộc sống không xu dính túi ở một vùng đất mới hoàn toàn xa lạ. Đang băn khoăn suy nghĩ, chợt Dắc thấy Reo cúi đầu vào tay hắn một năm tiền:

- Gì thế mà? Sao lại đưa tiền cho tao?

- Tao còn nợ mày 2 triệu mà, định bảo tết trả mày nhưng thôi, tiện đây tao trả luôn. Hết nợ nhé. Mà mày có cần thêm tiền nữa không? Tao cho mày vay thêm 2 triệu nữa, lúc nào có trả tao cũng được.

Nói rồi Reo ấn năm tiền vào túi áo của Dắc. Đúng lúc ấy thì bọn cướp đi tới. Chúng lại dí gươm lên cổ Reo rồi lục soát khắp cả:

- Thằng này không có đồng nào trong người đại ca ạ.

- Ủ, tao cũng đoán thế, nhìn nó như thằng nghiện thế kia thì cũng không hi vọng gì. Thôi, qua thằng này xem sao.

Lưỡi gươm sáng lóa, lạnh lẽo lại được chuyển sang cổ Dắc. Bọn chúng không thấy Dắc đeo đồng hồ hay trang sức nên lập tức thọc ngay tay vào túi quần Dắc để tìm ví, chúng moi hết cả túi trước túi sau nhưng cũng chẳng lấy được gì. Rồi mắt tên cướp sáng lên khi nhìn thấy năm tiền trong

túi áo Dắc. Hắn hăm hở định luồn tay vào thì bất ngờ bị một bàn tay nào đó bóp chặt, bẻ gập ngược lại kêu cái "Rắc". Hắn rú lên đau đớn. Chưa kịp hoàn hồn thì "Bốp", một cú đá như trời giáng nữa vào giữa mặt khiến hắn ngã bổ ngửa ra sàn, quắn quại đau đớn. Dắc ngạc nhiên nhìn sang, thì ra là Dâu. Không ngờ Dâu ra đòn nhanh thế, thảo nào từ đầu tới giờ thấy mặt Dâu cứ lạnh tanh, không hề biểu lộ chút sợ hãi.

Tên đại ca thấy đồng bọn bị tấn công thì vung gươm chém tới. Nhưng hắn chỉ vừa dơ được lưỡi gươm lên thì Dâu đã xoay người quăng chân quét một đường dài dưới sàn tàu, hất bay cả hai chân của tên cướp lên cao. Hắn mất thăng bằng và đổ uỳnh xuống. Chỉ chờ có thế, Dâu phi người nhào đến, thúc nguyên cả đầu gối vào giữa ngực hắn. Tên đại ca "Hự" lên một tiếng cụt lủn rồi nằm im bất động.

Mấy tên cướp thấy đại ca lâm nguy thì đồng loạt vác gươm xông lên. Dâu nhặt luôn thanh gươm của tên đại ca vừa rơi ra trên sàn rồi nhanh như cắt bật mạnh lên cao, đu vào cái dây thừng trên cột buồm quay một vòng tròn đập thẳng vào bọn cướp. Cú đập rất mạnh khiến một tên lộn nhào xuống biển, hai tên khác loạng choạng rồi ngã chúi về phía mé tàu. Nhưng khi mà chân của Dâu chưa kịp chạm đất thì hàng chục mũi gươm đã đồng loạt đâm tới. Trong tích tắc, Dâu đập mạnh chân xuống sàn tàu rồi bám một tay vào sợi dây bật mạnh lên cao, tay còn lại lia một đường gươm sắc ngọt chém thẳng về phía mấy tên cướp đang nhao đến. Ba tên cướp dính đòn buông gươm gục xuống sàn, còn lại mấy tên nữa vẫn ngông cuồng lao tới.

Cuộc đấu vẫn đang ở hồi ác liệt, ánh gươm vẫn lướt lên loang loáng, tiếng la hét, tiếng đao kiếm chạm nhau leng keng vang động cả một khoảng không. Đã có thêm vài tên nữa dính đòn, ngời sụp xuống sàn ôm vết thương rỉ máu, chỉ còn hai tên vẫn trụ lại nhưng trên nét mặt chúng hiện lên đầy những lo ngại. Trong khi đó, Dâu vẫn rất nhanh nhẹn và bình thản:

- Ta không muốn làm ai đổ máu thêm nữa, hãy khiêng hết đồng bọn của người về tàu rồi rút khỏi đây ngay. Lần này ta tha, nếu lần sau còn gặp

lại các người, ta sẽ giết hết. Cút mau!

Vậy là bọn cướp lục đục khiêng người chạy hết về tàu của chúng rồi cuống cuồng nổ máy rút đi. Mọi người thở phào nhẹ nhõm và hối hả tìm nhận lại đồ đạc, hành lý của mình. Con tàu lại tiếp tục cuộc hành trình với một vẻ rất yên bình, như chưa hề có cuộc giao tranh. Lúc sau, chỉ còn Dắc và Dâu đứng lại trên boong. Dắc nắm lấy tay Dâu rất lâu rồi thì thầm:

- Lúc em đang đánh nhau với bọn cướp ấy, anh đã định xông vào giúp em, nhưng anh có cái bệnh sợ máu, nhìn thấy máu là choáng váng đầu óc, thế nên anh lại thôi.

- Không cần đâu, một mình em thừa sức giải quyết được bọn chúng rồi. Mà anh là họa sĩ à? - Dâu hỏi rồi chỉ vào túi hành lý lớn ngổn đầy bút và giấy vẽ của Dắc.

- Ừ, anh là họa sĩ, chuyên vẽ tranh khóa thân.

- Muốn vẽ em không? - Dâu ngượng ngùng đề nghị.

- Có....

~~~~~***~~~~~

GÀ TRỐNG NUÔI CON

"Biển thật buồn khi chiều không có sóng

Đời thật buồn khi gà trống nuôi con"

Ấy vậy mà tôi phải chịu cái buồn đó đã hai mươi năm. Đời người ngắn ngủi lắm! Có phải vì thế mà hai mươi năm lại trở nên rất dài? V

à lại càng dài hơn nếu hai mươi năm ấy bạn phải sớm tối miệt mài, chạy ăn từng bữa mệt nhoài. Cứ tưởng nuôi con khôn lớn rồi sẽ bớt những

lo âu, ai ngờ, nỗi lo gần chưa qua thì nỗi lo xa ủa tới. Con gái tôi càng lớn càng xấu xí, mắt một mí, mặt như quả bí, lại có tật phàm ăn nên hơi nặng cân một tí, khoảng tám chục ký. Với nhan sắc như thế, tôi lo là con tôi sẽ chẳng có thằng nào để ý.

Nhìn con gái, tôi lại nhớ đến vợ tôi, bởi hai mẹ con nó giống nhau như hai quả cau, với ánh mắt, đôi môi, với giọng nói tiếng cười mà cho dù có đi khắp muôn nơi, đi bốn phương trời tôi cũng không thể tìm thấy trên đời một thứ gì tương tự.

Vợ tôi là một người bất hạnh: đương nhiên, bởi một người đàn bà chết sớm bỏ lại cho chồng đứa con còn đang quấn quai trong cơn bú mớm thì khó có thể là một người đàn bà hạnh phúc. Cô ấy phải sống một cuộc sống nhọc nhằn trước lúc gặp tôi, và rồi sau khi gặp, những vất vả thiệt thòi cũng chẳng hề vơi, và nụ cười vẫn còn là xa xỉ.

Đó là một buổi sáng, khi tôi còn đang chiu choáng bởi thứ rượu pha cồn rẻ tiền của một quán nhậu bình dân, với đồ nhắm là cặp chân gà già toàn da bọc xương, một đĩa đậu tương rang giòn, một bát nước chấm con con. Ấy thế mà tôi cũng nốc đến say khướt rồi lả lướt quay về căn phòng nghèo nàn và tồi tàn như chính cái hình hài của tôi vậy. Đang lê những bước chân vất vả về trên con ngõ nhỏ ngoằn ngoèo, chợt tôi thấy bên đường một cô gái béo như con heo đang tựa lưng vào cái gốc cây cong queo. Săn có hơi men trong người, lại từ lâu thiếu hơi đàn bà, tôi chẳng ngại ngần tuôn ra những lời ong bướm...

- Sao buồn hiu thế em? Đi với anh không?

- Đang đói bụng đây! Đừng đùa!

- Ai thèm đùa! Đói thì về nhà anh, anh nấu cơm cho ăn!

- Thật à? Ăn cơm với gì?

- Với rau...
- Không thích ăn rau, sợ bị đau!
- Vậy thì ăn cá!
- Không thích ăn cá, sợ bị đá!
- Vậy thì ăn trứng!
- Không thích ăn trứng, sợ bị nứng!
- Vậy thì ăn thịt! Có sợ không?
- Dạ không, cái đấy em thích! Mình đi thôi anh!

Vậy là từ hôm đó, một con đàn bà dặt dẹo đi hoang về ở với một thằng đàn ông oặt ẹo lang thang, rồi thành vợ thành chồng. Ngày ấy, phương tiện giải trí không có, thế nên sau bữa cơm tối, thú vui duy nhất của hai vợ chồng là bế bồng nhau lên giường chơi cật vó. Ngày nào cũng cật, vậy mà phải đến hai năm sau chúng tôi mới có đứa con gái đầu lòng. Thế nhưng ngày nó cất tiếng khóc chào đời cũng là ngày tôi cất tiếng khóc đưa tiễn vợ tôi về nơi cuối trời...

Các bạn thắc mắc là tại sao vợ tôi chết? Xin thưa: cô ấy chết vì bệnh trĩ. Ngay từ hồi mới về ở với tôi, cô ấy đã bị trĩ rồi. Vợ tôi nói cô ấy bị trĩ là vì muốn giữ gìn trinh tiết ở cái chỗ cần thiết. Bởi khi những thằng bạn trai cũ của vợ tôi đòi hỏi chuyện đó, cô ấy chỉ cho thông ass còn những chỗ khác thì không cho, thành ra, lúc về ở với tôi, trĩ cô ấy đã thò lò như cái lò xo. Tôi đã động viên cô ấy đừng lo, rằng tôi sẽ giữ gìn, không để cho nó phình to. Quả đúng như vậy, sau một thời gian không bị vày vò, cái trĩ đã co lại chỉ còn bằng quả nho.

Thế nhưng, trong thời gian vợ tôi mang bầu, bác sĩ yêu cầu phải kiêng chuyện vợ chồng để tránh gây chấn động cho thai nhi trong tử cung. Thôi thì vâng lời bác sĩ, kiêng chỗ đó thì vẫn còn có chỗ khác, tôi mới chuyển qua thông ass, và đó là lí do bệnh trĩ của vợ tôi tái phát. Đầu tiên nó chỉ thò ra bằng cái búi rửa bát, dần dần nó to lên bằng cái đĩa hát, dài như cái cà-vát, rất đau và rát. Đến lúc vợ tôi sinh cũng là lúc căn bệnh quái ác đó đã chuyển sang di căn giai đoạn cuối, không còn thuốc nào điều trị được nữa, vô phương cứu chữa.

Thấm thoát đã hai mươi năm trôi qua, hai mươi năm gian nan vất vả, hai mươi năm tủi nhục xót xa, để giờ đây, con gái tôi đã lớn và xấu như ma. Thấy con gái như thế, lòng tôi trào lên một nỗi buồn khó tả. Đến con mình mà mình nhìn còn thấy sợ, huống gì những thằng con trai khác. Đang ngồi một mình gặm nhấm nỗi buồn man mác, mênh mang, chợt chiếc điện thoại đổ chuông oang oang...

- Alo! Bận gì không? Qua nhà tôi uống rượu!

- Có vụ gì thế?

- Vụ gì đâu! Tại con lợn tự nhiên nó bị đột quỵ, bán người ta không mua vì chê lợn chết, nên đành giết thịt mời mọi người đến ăn. Nhưng hình như người ta biết là lợn bệnh hay sao ấy mà đến giờ này vẫn chẳng thấy ai tới cả trong khi cỗ đã bày sẵn ra rồi. Tự nhiên lại nhớ ra ông nên mới gọi! Qua luôn nhé!

Đằng nào tôi cũng đang buồn, có người cho uống rượu thì tội gì không đến. Và cũng vì đang buồn nên tôi uống rất vào, và vì uống vào nên tôi được dịp nói ra hết những phiền muộn trong lòng bấy lâu...

- Chán quá ông ạ! Con gái tôi càng lớn càng xấu, người ục ạch như con gấu, bắp tay to như quả dưa hấu, ngồi xuống mâm là cứ nhai rau rầu. Không biết bao giờ mới có thằng nó đến rước đi cho đỡ mình bớt lo...

- Công nhận là xấu thật! Nó giống y hệt như vợ ông vậy, từ dáng người, khuôn mặt, đến cả cái nết ăn! Nói thật nhé, loại con gái như thế có chó nó lấy!

- Tôi cũng nghĩ thế! Vậy nên, tôi định xin tạm cho nó việc gì đó để làm mà sao thấy quá khó ông ạ!

- À, tôi có thằng cháu họ làm bầu sô trên Hà Nội, nó lăng xê được nhiều diễn viên và ca sĩ nổi tiếng lắm đấy! Hôm nay nó cũng về, vừa uống vài chén, đang nằm nghỉ trong buồng, để tôi gọi nó ra đây luôn!

Vậy là ông bạn tôi lật đật vào buồng lôi thằng cháu họ của ông ấy dậy rồi kéo nó ngồi xuống mâm. Lão rót rượu một lượt rồi hớn hờ giới thiệu:

- Đây là cháu họ tôi, là Tổng Giám đốc một công ty chuyên đào tạo ngôi sao lớn nhất nhì Hà Nội, hôm nay nghe tin lợn chết nên cũng không quản đường xa mò về tận đây ăn uống...

- Thật quý hóa quá! Nghe nói con lăng xê được nhiều ca sĩ diễn viên nổi tiếng lắm hả?

- Dạ, chính xác ạ! Hiện con đang tiến hành lăng xê cho hotgirl Elly Trường, ca sĩ Hương Quỳnh Hồ và ca sĩ Dương Trội Vú, tình hình rất khả quan, từ đầu năm đến giờ đã gây ra được mấy cái scandal ầm ĩ rồi!

- Vậy con làm cách nào để lăng xê họ?

- Elly Trường thì con cho lên Đà Lạt bán bánh tráng trộn; Dương Trội Vú con cho mặc sịp vàng, chống mông lên chụp ảnh rồi up lên mạng. Còn Hương Quỳnh Hồ con định sẽ cho đi chuyển giới...

- Hay quá! Vậy con có thể lăng xê cho con gái của chú thành sao được không? Đây, ảnh của nó đây!

- Đưa con xem nào! Hay quá! Con có anh bạn là đạo diễn, đang lùng sục khắp nơi để tìm diễn viên chính cho bộ phim bom tấn mà anh ấy sắp quay. Đây chắc chắn là người mà anh ấy đang tìm rồi. Con nghĩ, em nhà mình sinh ra là để dành cho vai diễn này, cho bộ phim này, không thể khác được!

- Phim gì thế con?

- Dạ, Kinh Kông phần 2 chú ạ!

Vậy là từ hôm đó, tôi gửi gắm con gái của mình cho anh bầu sô với ước mơ một ngày không xa con gái tôi sẽ trở thành một ngôi sao chói lòa của nền điện ảnh nước nhà. Thương con ở xa lại đóng phim vất vả, tôi rất hay gọi điện trò chuyện tâm tình, động viên con phải cố gắng hết mình. Con gái tôi bảo rằng nó chưa được đóng phim ngay mà hiện tại chủ yếu là rèn thể lực và luyện kỹ năng, suốt ngày phải căn cổ, ngâm bi, đá cột, rồi tuốt lươn bằng mõm, xay lúa bằng mõng, vất vả vô cùng...

Rồi một hôm đột nhiên nó gọi điện cho tôi khóc thút thít...

- Sao vậy con? Sao mà khóc? Đóng phim vất vả quá hả?

- Con có bầu rồi bố ơi!

- Cái gì? Có bầu với ai?

- Với anh bầu sô!

- Bầu to chưa?

- Dạ, bằng cái xô rồi ạ!

- Ôi đệt! Chết bố rồi!

~~~~~***~~~~~

TRUY TÌM YÊU RÂU XANH

Một cô gái rất xinh, giống hệt Ngọc Trinh, mặc chiếc váy trắng tinh, mỏng dính, rất gợi tình. Cô đi có một mình nên có vẻ ngại ngần không dám vào trong mà chỉ đứng ngoài cửa rập rình. Bất thành lình, một giọng nói vang lên khiến cô giật mình:

- Có chuyện gì? Sao không vào mà cứ thập thò ngoài này?

- Dạ! Em đến để trình báo! Em vừa bị hiếp dâm ạ!

- Hiếp vào chỗ nào?

- Dạ, hiếp toàn thân luôn!

- Được rồi, vào đây, ngồi xuống đi! Giờ em hãy thuật lại chi tiết sự việc. Nhớ là càng chi tiết càng tốt, như thế sẽ có lợi cho việc điều tra và truy bắt hung thủ!

- Dạ vâng ạ! Trưa nay trời nóng quá nên em kê tấm phản ra ngoài hiên nằm ngủ cho mát, nhà em ngay mặt đường mà! Cũng vì nóng nên em mặc chiếc váy rất ngắn và trong suốt. Lúc ngủ, em có sở thích là dặng chân ra cho thoáng. Đang nằm mơ màng thì em thấy có một thằng rón rén bò lên phản và nằm ngay cạnh em, rồi nó luồn tay vào trong váy múa máy, chọc ngoáy lung tung. Thấy em không phản ứng gì, nó tưởng em ngủ say nên từ từ tuột váy em ra. Tuột đến hông thì chiếc váy bị vướng lại, nó sợ làm em tỉnh giấc nên không dám mạnh tay, thành ra cứ hì hục, loay hoay mà mãi không xong. Thấy nó vất vả quá cũng tội nên em khẽ nhồm hông lên để hỗ trợ. Lột xong cái váy, nó lại hí hoáy lột tiếp cái coóc-sê, nghịch ngợm thỏa thuê, nó lại mân mê dần xuống phía dưới, rồi lại lột tiếp cái...

- Thôi! Dừng lại... Dừng lại ngay...

- Sao vậy anh?

- Em có cần thiết phải miêu tả chi tiết vậy không?

- Nhưng anh vừa bảo càng chi tiết thì càng có lợi cho việc điều tra truy bắt hung thủ mà!?

- Đành là vậy! Nhưng nếu cứ chi tiết như thế, anh sợ là chưa kịp phá xong vụ này thì đã lại có thêm một vụ khác! Tốt nhất là lát nữa em tự viết vào bản tường trình, anh sẽ đọc sau. Còn bây giờ, em cung cấp cho anh đặc điểm nhận dạng của hung thủ!

- Dạ! Nó không dài lắm, nhưng rất cong, và vô cùng rậm rạp...

- Không, anh hỏi đặc điểm khuôn mặt cơ mà, có hỏi hung khí gây án đâu!

- Dạ! Nhưng em không nhớ mặt nó, chỉ nhớ hung khí thôi!

- Thế thì khó điều tra đấy! Nhưng thôi, nhớ được cái gì thì ta sẽ điều tra dựa theo cái đó. Anh sẽ cho gọi một nữ họa sĩ có nghiệp vụ giỏi tới đây để vẽ lại hung khí gây án theo mô tả của em. Nữ họa sĩ này là nhân viên quán mát xa thư giãn đã nghỉ hưu, với kinh nghiệm mấy chục năm làm tại quán, chị ấy có thể vẽ chính xác tới 90% theo mô tả của em.

- Sau khi vẽ xong thì sao hả anh?

- Đương nhiên là bọn anh sẽ đăng hình đó lên báo và phát lệnh truy nã toàn quốc. Sau đó sẽ tập hợp các nghi phạm có hung khí giống với hình vẽ lại rồi gọi em đến để trực tiếp kiểm tra và nhận diện hung khí. Chưa hết, bọn anh sẽ cho các nghi phạm lần lượt thực hiện lại hành vi hiếp dâm với em để em có được những cảm giác chân thực nhất, qua đó giúp em nhận biết được đâu là hung thủ thực sự, hạn chế tới mức tối đa việc bắt nhầm và xử oan.

Hai ngày sau...

- Alô! Em chào anh! Em là cô gái bị hiếp dâm hôm trước đây! Tình hình sau khi ban hành lệnh truy nã thế nào rồi anh? Đã bắt được nghi phạm nào chưa anh?

- Tình hình rất khả quan em ạ! Mới hai ngày thôi nhưng đã có khoảng 60 người tình nguyện ra đầu thú. Tất cả họ đều đang nóng lòng chờ tới lúc được em kiểm tra hung khí và được thực hiện lại hành vi hiếp dâm đối với em.

- Dạ! Nhưng nếu trong 60 người ra đầu thú đợt này không có ai là hung thủ thực sự thì sao ạ?

- Thì bọn anh sẽ tổ chức thêm các đợt khác nữa. Số lượng người muốn ra đầu thú vẫn còn rất nhiều! Anh cũng đang vận động bạn bè, gia đình và người thân tích cực ra đầu thú với tinh thần quyết tâm cao nhất, cương quyết không để lọt lưới tội phạm, không để kẻ gian sống nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật!

- Dạ! Được vậy thì hay quá! Em cũng chỉ mong là còn lâu mới bắt được hung thủ...

~~~~~***~~~~~

TUYỂN TẬP TRUYỆN TRÀO PHÚNG HAY NHẤT CỦA VÕ TÔNG ĐÁNH MÈO

Đình Long
www.dtv-ebook.com

Tổng Hợp Phần Xv

ĐI CHÙA ĐẦU NĂM

Tôi lấy vợ đã hơn một năm mà vẫn chưa có con. Thế nên hai bên gia đình vô cùng lo lắng. Bố tôi thì suốt ngày chửi mắng, trách tôi là không chịu cố gắng!

Tại sao bố tôi không hiểu rằng có những việc không phải cứ muốn cố là được?! Vợ chồng người ta ba ngày một nháy, còn vợ chồng tôi ngày ba nháy, như thế mà còn bảo là chưa cố sao? Người chứ đâu phải dê núi mà cứ thích là dúi?! Ấy vậy mà bố tôi vẫn luôn miệng làu bàu: "phải tay tao thì vợ mày có chữa lâu rồi!"

Nhớ lần ấy, tôi đang dự đại hội Đảng viên ưu tú thường niên của phường, lúc chuẩn bị đến nghi lễ tuyên dương và trao phần thưởng thì nhận được tin nhắn của vợ: "Anh ơi, về ngay, hình như em vừa rụng trứng, đang rất nóng!". Thế là tôi ùng ùng bỏ về giữa chừng, không nhận quà, không nghe tuyên dương. Về tới nơi, vợ đã nằm đợi sẵn trên giường! Tôi còn chưa kịp cởi giày thì vợ đã giục lên luôn kéo để lâu trứng nó ung. Ấy thế mà cũng chẳng ăn thua...

Ở đời nhiều nghịch cảnh lắm! Người mong chẳng được, kẻ tránh không xong! Như đứa em gái tôi ấy, mới là sinh viên năm thứ nhất, yêu thằng bạn cùng lớp. Chúng nó rất sợ có bầu nên vừa đặt vòng tử cung vừa

dùng thuốc tránh thai, vừa xuất ngoài, vừa xài bao cao su. Thế mà giờ bụng vẫn to như cái lu, đang có bầu tháng thứ tư, đi siêu âm bác sĩ bảo là thẳng cu, con bé nghe tin cứ ôm mặt khóc tu tu, bố mẹ tôi thì đang bắt thẳng kia phải đưa em gái tôi về ra mắt thầy u...

Thấy vợ chồng tôi mãi không có tin vui, nhiều người khuyên là nên đi khám. Bản thân tôi thấy là không cần thiết vì tôi biết là cả hai vợ chồng tôi đều bình thường, chẳng trục trặc gì cả. Như vợ tôi đấy, trước khi lấy tôi, cũng đã yêu tới bốn năm thẳng, thẳng nào cũng phải đưa vợ tôi đi nạo thai vài lần, thế tức là vợ tôi rất nhạy, rất mắn! Còn tôi thì lại càng yên tâm, vì mấy đợt phờng phát động phong trào hiến tinh nhân đạo, tôi đều tham gia nhiệt tình và đều được khen là tinh trùng khỏe, phọt vào bà nào là bà ấy đẻ!

Rồi gần đây lại có người khuyên nên đi chùa. Tôi thấy cũng phải, mình cứ thành tâm cầu khẩn, biết đâu thần phật lại thương tình phù hộ. Vậy là đúng dịp đầu năm, tôi bảo vợ sắp lễ rồi hai vợ chồng chở nhau qua ngôi chùa khá nổi tiếng ở làng bên dưng hương cầu tự. Đến nơi, tôi thực sự kinh ngạc vì không ngờ người ta lại đi chùa đông như thế! Con đường mòn dẫn vào chùa dài gần nửa cây số vậy mà chật kín người xe, chen chúc, xô đẩy. Kê bê lễ, người ôm hoa, kẻ mang hương, người đội quả, ai cũng nhao nhao luồn lách, đòi chen lên bằng được, tiếng gào thét, chửi bới, tiếng cãi cọ, giành giật tạo nên một khung cảnh thật hỗn loạn và đáng sợ!

Tôi lắc đầu ngán ngẩm định quay xe về, nhưng vợ tôi lại động viên:

- Thôi anh ạ, đã đến đây rồi thì cứ cố chen vào mà dưng lễ! Người ta chen được chả lẽ mình không chen được? Có vất vả, khổ sở thì thần phật mới hiểu được cái tâm của mình, mới phù hộ mình chứ?!

Nghe vợ nói cũng có lý, tôi lại quyết tâm dẫn thân vào đám đông hỗn loạn trước mặt. Thế nhưng, vừa mới nhích lên được vài bước tôi đã nghe tiếng vợ hét toáng lên. Quay lại thì thấy vợ đã ngã dúi dụi xuống đường, ôm chân gào khóc. Phải rất khó khăn tôi mới kéo được vợ ra ngoài lề

đường, thoát khỏi đám đông khủng khiếp ấy. Lúc này tôi mới để ý đến bàn chân của vợ: nó tím bầm, trầy xước và rướm máu...

- Em có đau không?

- Đau lắm anh ơi! Bọn nó xô em ngã, rồi còn dẫm lên chân em nữa! Hu! hu! hu!

Tôi ôm vợ vào lòng vỗ về an ủi! Bất chợt, một giọng nói rất trầm ấm và nhân từ cất lên sau lưng...

- Nam mô a di đà phật! Phật là tại tâm! Chỉ cần có tâm thì phật sẽ thấu! Cớ sao chúng sinh lại phải bon chen, đày đọa bản thân như vậy?! Phật mà thấy cảnh chúng sinh vì mình mà khổ ải, phật cũng chẳng thể an lòng! Nam mô a di đà phật!

Tôi giật mình quay lại, đứng ngay sau lưng vợ chồng tôi là một sư thầy có gương mặt đầy đặn, phúc hậu, hai tay chắp trước ngực, ánh mắt như đang hướng về một điều gì đó xa xăm tận cõi niết bàn. Tôi cúi đầu chào sư thầy rồi cất giọng lễ phép:

- Dạ, sư thầy dạy rất phải ạ! Nhưng không bon chen thì chúng con biết làm sao để dâng lễ được ạ?

- Thôi được! Thấy vợ chồng thí chủ có tâm thành, lại đang bị thương ở chân nữa, ta sẽ phá lệ giúp vợ chồng thí chủ một lần! Hãy mang lễ vào đây, ta sẽ khẩn và xin với thần phật cho! Nam mô a di đà phật!

Vậy là vợ chồng tôi ngoan ngoãn dắt xe đi theo sư thầy rẽ xuống một con ngõ nhỏ, tới một ngôi nhà gỗ dựng theo lối kiến trúc cổ với vườn cây tùng xanh tốt, có cả một khoảng sân rộng lát bằng thứ gạch nâu với họa tiết và hoa văn rất tinh xảo. Tiếng gõ mõ cốc cốc vang lên đều đặn quyện với mùi khói hương tỏa ra lãng vãng khiến cho không gian của ngôi nhà mang

một vẻ rất linh nghiêm, thanh tịnh. Sư thầy vừa rót trà mời vợ chồng tôi vừa hỏi han bằng giọng ân cần:

- Vợ chồng thí chủ dâng lễ lên chùa, liệu có nguyện ước gì chẳng?

- Dạ! Chẳng giấu gì sư thầy, vợ chồng con hiếm muộn, cưới nhau đã lâu mà vẫn chưa có con, thế nên...

- À, ra vậy! Lạ nhỉ! Nhìn vợ thí chủ cũng tròn trịa, mỡ màng, tướng người này là dâm và mắn lắm! Cớ sao lại không thụ tinh được nhỉ? Hay là nam thí chủ đây bị yếu sinh lý?

- Dạ không! Vợ chồng con đều bình thường! Chắc là chưa tới duyên thôi ạ! Còn sư thầy? Chắc là người trong chùa này phải không ạ?

- Không, ta là sư trụ trì của chùa Lô Trục, ở cách đây mấy làng cơ!

- Chùa Lô Trục? Cái tên nghe lạ quá!

- Lạ là phải, chùa đó ta mới khai trương mà!

- Dạ! Vậy sao thầy không ở chùa đó, lại qua chùa này làm gì ạ?

- À, vì chùa Lô Trục mới khai trương nên ít khách lăm, cả ngày chả kiếm được mỗi nào, nên ta phải dạt sang chùa này làm thêm!

- Dạ! Nhưng sao lại có tên là chùa Lô Trục ạ? Liệu Lô Trục có phải là tên một vị danh tướng nào đó trong lịch sử Đại Việt ta không thầy?

- Danh tướng gì đâu! Ông này nguyên là chủ tịch xã ta, nhưng suốt ngày lô đề, cờ bạc, lấy cả công quỹ của xã đi phang lô. Sau khi bị cách chức, ông ấy tiếp tục bán đất, bán vườn, cầm cả sổ đỏ để theo nghiệp lô đề. Về sau nợ nần nhiều quá bị bọn xã hội đen đánh chết rồi vứt xác ở bãi rác cuối làng. Để ghi nhận những đóng góp to lớn của ông ấy đối với sự phát triển lô đề của làng, người ta dựng lên ngôi chùa ngay cạnh chỗ vứt xác, đặt

tên là chùa Lô Trục, ý muốn nói là ông này vì chơi lô mà đời nhục như con trùn trọc!

- Dạ, không biết ông Lô Trục này có thiêng không ở thầy? Có xin số để tôi đánh lô được không ạ?

- Được chứ! Ông Lô Trục mà đã cho số thì chỉ có chắc chắn 100%! Còn trúng hay trượt là phụ thuộc vào người đánh!

- Con không hiểu lắm! Đã chắc chắn 100% rồi mà lại còn phụ thuộc người đánh là sao?

- Tức là thế này! Ví dụ ông Lô Trục cho 10 số, thì trong 10 số đó sẽ có những số mà chắc chắn 100% là trúng, và cũng có những số chắc chắn 100% là trượt. Vấn đề của người đánh là phải chọn ra được cái số mà chắc chắn trúng. Nếu không trúng thì là do người đánh đã chọn sai chứ không phải lỗi của ông Lô Trục, hiểu chưa?

- Dạ! Hiểu rồi ạ! Vậy giờ thầy có thể kết hợp vừa cúng xin cho vợ con có thai, vừa xin số ông Lô Trục được không ạ?

- Được! Được chứ!

Thế rồi sư thầy sai vợ chồng tôi bày lễ lên ban thờ rồi thắp hương, miệng lầm rầm khấn vái! Vợ chồng tôi cũng quỳ rạp xuống cái chiếu trải phía dưới, vái lạy liên hồi. Sư thầy xin âm dương bằng cách tung hai đồng xu rồi thả xuống cái đĩa phát ra những tiếng kêu leng keng khá vui tai. Nhưng hình như có điều gì đó không ổn khiến thầy cứ tung đi tung lại mấy lần, và lần nào cũng lắc đầu tỏ vẻ ngán ngấm:

- Ta xin âm dương mãi mà thánh không cho, hình như con chưa đặt tiền lễ hả?

- Dạ, phải đặt tiền hả thầy? Bao nhiêu ạ?

- Nam mô a di đà phật! Tùy tâm con ơi! Nhưng đặt càng nhiều thì chứng tỏ con càng thành tâm! Nam mô a di đà phật!

Tưởng như thế là đã xong các thủ tục, ai ngờ đang khẩn, thầy lại quay ra thì thầm:

- Thánh bảo kiếp trước vợ chồng con tạo nhiều oan nghiệp quá, giờ muốn giải nghiệp thì phải thả chim để phóng sinh, nếu không, sẽ khó mà sinh con đẻ cái được! Nam mô a di đà phật!

- Nhưng chim ở đâu mà phóng hả thầy?

- Yên tâm, thầy có chim! Lấy chim của thầy mà phóng, rẻ thôi mà, có 500k! Và phải do vợ con đích thân phóng!

- Thầy có nhiều chim không?

- Đâu ra mà nhiều?! Còn mỗi con thôi! Nhưng một con là đủ rồi! Nào, bảo vợ người vào trong buồng với ta, ta cho xem chim!

Vợ tôi ngoan ngoãn theo thầy vào trong, lát sau trở ra, trên tay cầm một con chim nhìn khá ủ rũ. Rồi theo hướng dẫn của thầy, vợ tôi mang chim ra đầu ngõ, thả cho nó bay lên trời. Con chim đập cánh lảo đảo, chao liệng rồi sa xuống lùm cây um tùm phía sau vườn. Cuối cùng thì các thủ tục cúng lễ cũng đã xong. Sư thầy đưa cho tôi một phong bì dán kín có viết mấy dòng chữ nho loằng ngoằng bên ngoài rồi cẩn thận dặn dò:

- Đây là số của ông Lô Trục cho đấy! Về đến nhà hãy mở ra xem! Chúc con may mắn! Còn bây giờ, con hạ lễ xuống đi!

Vợ tôi nhanh nhẹn hạ đồ lễ xuống rồi xếp vào giỏ. Thực ra thì đồ lễ cũng chẳng có gì, chỉ có một chai Vodka, một con gà luộc, mấy quả trứng, mấy khoanh giò bò. Tôi thấy nếu mang hết lễ về thì có vẻ không được lịch sự lắm nên liền cầm con gà luộc dúm vào tay sư thầy:

- Dạ, con biểu sư thầy, gọi là chút lộc ạ!

- Nam mô a di đà phật! Ta là người xuất gia, sao ăn được thịt gà? Sát sinh đấy! Nam mô a di đà phật! Thiện tai thiện tai! Nhưng thôi, nếu thí chủ đã có lòng, thì ta xin lấy chai Vodka, với mấy quả trứng, với mấy khoanh giò bò là được rồi!

- Con tưởng, ăn trứng gà và giò bò cũng là sát sinh?

- Không! Trứng và giò bò thì ăn thoải mái mà! Vì trứng nó vẫn chưa phải là con vật, nên không thể coi là sát sinh. Giò bò cũng vậy, nó đã qua chế biến rồi, không phải thịt bò nguyên miếng nữa, nên cũng không thể coi là ăn thịt động vật được. Tóm lại là ăn được! A di đà phật!

- Dạ vâng, vậy xin biểu sư thầy cả! Nhưng con quên chưa nói với thầy rằng trứng này không phải trứng thường mà là trứng vịt lộn đấy ạ!

- À, không sao, còn ở trong quả trứng thì vẫn ăn được! A di đà phật!

Vợ chồng tôi chào thầy rồi xin phép ra về. Nhưng vừa bước ra tới cửa thì gặp một anh sư khác còn khá trẻ, tay bê một rổ chim khoảng vài chục con, có con thì vẫn thở thoi thóp, có con đã chết ngoặt cổ từ lúc nào. Tôi quay sang hỏi sư thầy với giọng thắc mắc:

- Chim ở đâu mà nhiều vậy hả thầy? Sao giống với con chim của thầy mà vợ con vừa phóng sinh thế thầy nhỉ?

- Ờ! Đúng đấy! Đều là chim phóng sinh cả mà! Người ta đi lễ và thả nhiều lắm! Nhưng có con nào bay được xa đâu, chỉ vài chục mét là lại rơi xuống ngay. Chịu khó đi quanh chùa một lát thì nhặt được cả rổ!

Anh sư trẻ xóc xóc rổ chim mấy cái rồi quay sang hỏi sư thầy:

- Chỗ chim này giờ ta làm gì hả thầy?

- Con đem vật lông rồi chặt nhỏ, ướp với xả và gừng, rồi hấp lên ăn cho lạ miệng, chứ đừng nướng với luộc như mấy hôm trước nữa, ta ngán lắm rồi!

Vợ chồng tôi cũng không muốn hỏi thêm gì nữa, lẳng lặng ra lấy xe đi về cho sớm! Đang định nổ máy thì sư thầy đã chặn trước đầu xe rồi cất giọng lạnh lùng:

- Khoan đã! Thí chủ cho xin tiền gửi xe!

- Đệt! Tưởng để xe miễn phí chứ?

- A di đà phật! Giả sử thí chủ mất xe, liệu thí chủ có bắt đền ta không?

- Có chứ!

- Đó! Mất xe thì đòi bắt đền, vậy thì đừng than phiền khi người ta thu tiền!

- Thôi được rồi! Bao nhiêu?

- 50 nghìn!

- Đệt! Ông ăn cướp đây à?

- Xin thí chủ ăn nói lịch sự một chút! Ta thu theo bảng giá niêm yết của nhà nước hẳn hoi! Đây! Thí chủ xem đi!

- Đó, bảng giá ghi là xe máy 10 nghìn mà, sao ông đòi thu của tôi 50 nghìn?

- 10 nghìn một xe máy, 20 nghìn một mũ bảo hiểm. Thí chủ có hai mũ, vậy tổng cộng là 50 nghìn, đúng rồi còn kêu gì?

- Nhưng mũ bảo hiểm tôi để trong cốp mà?

- Trong cốp thì không phải là mũ bảo hiểm sao? Thế thì chủ chở heroin, lúc công an khám xe, thì chủ cái là heroin thì chủ để trong cốp thì họ sẽ tha cho thì chủ sao? Thôi, nộp tiền nhanh lên để ta còn ra ngoài kia kiếm thêm khách nữa! Mất thời gian quá!

Biết là đã bị lừa, gặp phải sư hổ mang rồi nên tôi đành tặc lưỡi rút tiền ra trả. Trên cả đoạn đường về nhà, tôi chẳng nói câu nào, mặt cứ ỉu xìu vì xót tiền. Xót là phải, tiền sắm lễ, tiền đặt lễ, tiền mua chim phóng sinh, tiền gửi xe, gần triệu bạc đấy chứ ít gì?! Vợ tôi chắc cũng tiếc của chẳng kém gì tôi, nhưng vẫn cố ra lời an ủi:

- Thôi anh ạ! Mình vẫn còn cái phong bì cho số của ông Lô Trục mà! Sư thầy bảo ông ấy thiêng lắm, biết đâu tối nay lại trúng mấy nháy thì ngon, mình sẽ gỡ lại được vốn, có khi còn có lãi nữa đấy anh ạ!

- Ủ, đúng rồi! Giờ chỉ còn hi vọng vào ông Lô Trục nữa thôi!

~~~~~***~~~~~

CHUYỆN THẰNG THẤT NGHIỆP

Tiếng chuông báo thức kêu "oa oa" phát ra từ cái loa của chiếc Nokia Lumia tôi mới mua hôm qua. Bên ngoài, nắng đã leo đến ngọn cột điện, tiếng gà gáy, à nhầm, tiếng xe máy chạy rầm rầm. Một ngày mới đã bắt đầu với tôi thật uể oải như một chiếc xe kéo bị chất quá tải.

Con Lumia lại kêu lên oa oa. Thằng bạn thân gọi:

- Gì mà?

- Café không mà?

- Ok, đang đéo có gì làm!

- Vậy 30p nữa ở café Năng Xi Dầu nhé!

- Ok Gay!

Mặc vội vào bộ quần áo tối qua vừa thay ra. Quái, cái gì cồm cộm ở túi quần bò mình thế nhỉ? Móc ra xem thì có 2 cái bao cao su, một viên sỏi Efferalgan 500 đóng gói trông cũng không khác gì cái bao cao su.

Lạ nhỉ? Bao cao su thì đúng rồi, vì lúc nào mình cũng dự phòng mấy cái, nhưng còn cái viên sỏi này ở đâu ra nhỉ? À, đúng rồi, hôm qua ông già kêu đau đầu nhờ mua hộp viên sỏi. Nhưng mình nhớ là đã đưa cho ông ấy rồi cơ mà. Sao giờ vẫn ở trong túi mình nhỉ? Chết mẹ, chắc tối qua say lại đưa nhầm cho ông ấy cái ba con sỏi mịa nó rồi. Hi vọng lúc uống ông ấy phát hiện ra, chứ nếu uống cái ấy vào, đau đầu thì éo khỏi mà lại tắc cổ chết toi.

Đang chực dắt xe ra thì bà già gọi giật lại:

- Mà lại đi đâu đấy thằng kia, mà đi suốt ngày không chán à?

- Dạ, con đi có tí việc ạ!

- Việc gì? mà thì có cái việc gì?

- Con đưa người yêu thằng bạn đi khám thai tí thôi ạ!

- Sao thằng đó không tự đưa người yêu nó đi mà phải nhờ mà?

- Dạ, nó bạn đưa vợ nó đi đẻ ạ!

- Thôi đi, mà ngồi xuống đó, tao có chuyện muốn nói!

- Chuyện gì để lúc khác đi mẹ, giờ con đang bận!

- Bảo ngồi xuống cơ mà!

- Có chuyện gì ạ?

- Mà nhìn lại mà xem, từng ấy tuổi đầu rồi mà chưa làm nên cái trò trống gì. Suốt ngày lêu lổng ăn chơi. Bao giờ mà mới tính đi xin việc làm hả?

- Thì con mới ra trường, cũng phải để cho con nghỉ ngơi bù đắp lại những tháng ngày học tập vất vả chứ!

- Mà ra trường hơn 3 năm rồi mà, vẫn chưa đủ bù đắp sao? Mà lúc còn đi học thì tao thấy mà cũng có vất vả khổ sở gì đâu? Vẫn suốt ngày cày game, đi phượt. Cái hệ trung cấp người ta học 2 năm, còn mà học tận 6 năm chưa ra nổi trường. Để cuối cùng lại là bố mà mang tiền đến đút lót chạy điểm cho mà, mà có phải chỉ chạy một hai môn thôi đâu, chạy hết, cả môn thể dục cũng phải chạy.

- Cái đó cũng có phải lỗi tại con đâu, lười học chăm chơi là do gen di truyền mà. Ngày trước bố chả đúp 2 năm lớp 2, còn mẹ 3 năm lớp 1 còn gì.

- Nhưng chúng tao không ăn bám. Mà thử nhìn mà xem, từng này tuổi đầu, học hành xong rồi mà vẫn phải ngửa tay xin tiền bố mẹ à?

- Con cũng biết thế là nhục lắm. Thế nên con đang tính làm sao để không phải ngày ngày ăn bám bố mẹ nữa.

- Má tính thế nào nói tao nghe xem!

- Bố mẹ gửi cho con khoảng 5 tỉ vào ngân hàng, mỗi tháng con sẽ tự ra ngân hàng rút tiền lãi về tiêu, không phải ăn bám bố mẹ nữa. Thế được chưa ạ?

- Ổi giờ ơi, cho mà đi học 6 năm trung cấp đúng là tốn tiền mà. Sao mà ngu thế hả? Ngày mai đi xin việc ngay, hết tháng này mà chưa tìm được việc là tao cắt.

- Dạ? Sao lại cắt của con? Việc làm thì từ từ sẽ kiếm được, nhưng cắt cái đó của con đi thì không nổi lại được đâu!

- Tao cắt tiền chi tiêu cho mày hàng tháng ấy chứ mày nghĩ là tao cắt cái gì?

Không muốn nghe bà già lèo bèo thêm nữa, tôi vù xe phóng đi. Đi cách nhà gần trăm mét rồi vẫn nghe thấy tiếng bà ấy gào thét sau lưng.

Café Năng Xì Dầu sáng nay không đông lắm. Chỉ lác đác vài khách đang ngồi bên phin café tí tách, mồm cắn hạt dưa lách chách và thi thoảng lại bật lên cười khanh khách.

Vừa ngồi xuống là đã có một em phục vụ xinh tươi xuất hiện với giọng nói thật ngọt ngào:

- Dạ, anh dùng gì ạ?

Ôi trời ơi, người đâu mà xinh thế hả trời! Cái mặt thì rất non, bộ ngực quá ngon, cái eo thon thon, còn quả mông...ôi...giá mà được doggy thì đúng là đời quá son.

- Dạ, anh dùng gì ạ?

- À...ừ...Cho anh như lần trước đi!

- O, nhưng em mới vào làm, chưa biết lần trước anh uống gì ạ!

- Em mới vào thật à? sao anh thấy em quen thế nhỉ? Hay là mình đã gặp nhau trong mộng rồi nhỉ?

- Dạ, nếu gặp nhau trong mộng thì chắc là không phải ạ, vì lâu lắm rồi em cũng không có gặp ác mộng.

Tôi cứng họng luôn, cổ nghẹn ứ chả phọt thêm ra được từ nào. Mịa nó, người thì trông rõ tươi mát mà sao nữ nói ra những lời chua chát thế. Biết là gặp cao thủ rồi nên đành gọi đại một ly đen đá. Hi vọng vị đắng của café sẽ át được vị đắng mà em vừa đấm vô họng tôi.

Ngồi cũng được 10p rồi mà thằng bạn vẫn chưa thấy đâu. Mịa thằng này, giờ giấc bao cao su vãi cả ra. Đã thế lại còn bị mấy thằng bán hàng rong làm phiền:

- Anh ơi đánh giầy không anh?

- Không em ạ, răng anh còn chưa đánh nói chi đến đánh giầy!

2 phút sau thì lại đến con bán đĩa:

- Mua đĩa phim không anh? Maria Ozawa không che, full HD luôn.

- Không em ạ, anh bị liệt dương rồi. Che hay không che cũng thế thôi.

Được 1 phút bình yên nữa thì lại đến thằng bán báo:

- Anh ơi, mua báo đi anh. Vừa có vụ hiếp dâm kinh hoàng xảy ra tại viện dưỡng lão!

- Thật à? Cho anh một tờ nhanh!

Tôi vội vàng lật ngay đến mục điểm tin nóng, đây rồi, tin hình sự:

"Tại viện dưỡng lão thành phố vừa xảy ra một vụ hiếp dâm kinh hoàng, nạn nhân là cụ ông 91 tuổi còn thủ phạm là cụ bà 94 tuổi. Hiện cả nạn nhân và thủ phạm đều được giải về đồn công an để lấy lời khai. Và theo lời khai của cụ bà thì cụ bà đã thực hiện không dưới 50 vụ hiếp dâm tương tự với hầu hết các cụ ông khác trong viện, tuy nhiên không có một cụ ông nào dám đủ can đảm đứng ra tố cáo hành vi dã man này của cụ bà mà

trái lại, họ đồng loạt tha thiết đề nghị được bảo lãnh cho cụ bà được trở về trại càng sớm càng tốt.

Chúng tôi đang liên lạc và hẹn gặp giám đốc của viện dưỡng lão này để xác minh thông tin trên, tuy nhiên giám đốc của viện cáo lỗi vì thời gian này quá bận không thể gặp được. Lý do là hiện tại đang có rất nhiều hồ sơ tới tấp gửi đến muốn xin được vào sinh hoạt tại viện, số lượng tăng đột biến khiến ban giám đốc của Viện trở tay không kịp. Và điều đặc biệt nữa là tất cả các hồ sơ đều là của các cụ ông".

Tin về an toàn giao thông:

- "Chuyến bay mang số hiệu 115 chở 115 hành khách đã va vào đỉnh núi Hoa Quả Sơn sau đó nổ tung và rơi xuống. Tuy nhiên điều kì diệu đã xảy ra khi mà không một hành khách nào bị thương cả. Hiện đội cứu hộ đang tích cực tìm xác của các nạn nhân."

Tin y tế:

- "Trong khi bà con nông dân đang đối mặt với nạn sâu đục thân hoành hành trên lúa thì bộ y tế lại đang đối mặt với nạn sâu đục bím hoành hành trên người, và chỉ phát bệnh trên nữ giới. Loại sâu này to bằng quả dưa leo, thậm chí to hơn, sau khi chích vào bím của nữ giới thì sẽ truyền ấu trùng gây bệnh vào người.

Dần dần bệnh nhân sẽ bị trương phình bụng và sau 9 tháng 10 ngày bệnh nhân sẽ phải đến bệnh viện để các bác sĩ nặn hoặc mổ để lôi ấu trùng ra. Hiện có rất nhiều cách để phòng tránh bệnh sâu đục bím này trong đó cách tốt nhất là không để cho loại sâu này tiếp xúc với bím. Tuy nhiên, hầu hết các bệnh nhân đều phản đối cách này".

~~~~~***~~~~~

TÔN NGỘ KHÔNG 3 LẦN ĐÁNH SỰ PHỤ

Mặt trời chói chang trên đầu, hắt lửa xuống con đường nhỏ ngoằn ngoèo đầy cát sỏi. Bốn phía không một bóng cây, không một mái nhà, chỉ có lơ thơ vài cụm cỏ hoang xác xơ càng làm cho con đường thêm vắng vẻ, hoang vu, nóng nực và khắc nghiệt.

Gió thì có đó, nhưng là gió Lào, thổi một phát là mặt lại bỏng rát như vừa bị ăn tát. Bốn thầy trò Đường Tăng cùng con ngựa vẫn lồm lũi lết từng bước nặng nề. Tất cả đều mệt và đói nên chẳng ai nói với ai một lời nào, chỉ có con ngựa thỉnh thoảng lại ho lên vài tiếng "khùng khục khùng khục" như muốn than thở rằng: "tao cần được nghỉ chân, được ăn cỏ, được uống nước!"

Đang đi, chợt Ngô Không nghe tiếng Đường Tăng thều thào phía sau:

- Ngô Không à, hay chúng ta nghỉ chân một lát kiếm cái gì ăn đã, ta không chịu nổi nữa rồi!

- Ba anh em con đi bộ còn chưa ý kiến gì, sư phụ ngồi ngựa suốt sáng đến giờ mà còn kêu ca là sao?

- Nhưng mà nóng vkl con ạ! Ta lại đang đói, sáng chưa ăn gì, mệt lắm!

- Mình sư phụ chưa ăn chắc? Cả ba anh em con đã thằng nào được cái gì vào mồm? Giờ nghỉ cũng làm gì có bóng cây mà nghỉ, cố đi cho qua nhanh cái đoạn đường hoang vu này đã, đến chỗ có nhà dân rồi thì mới vào xin cơm được chứ!

Thấy Ngô Không gặt gỏng thì cũng không ai dám ý kiến gì thêm, tất cả lại gặm mặt bước tiếp. Được 5 phút lại thấy sư phụ thều thào:

- Ngô Không ơi, hay con dùng phép thuật công ta bay tí cho nó mát, với lại bay cũng nhanh hơn là đi như thế này, mình sẽ đến chỗ nhà dân ngồi ăn cơm trước, Bát Giới và Sa Tăng đi bộ đến sau thì ăn sau!

- Không được đâu! Đang đói mà dùng phép nguy hiểm lắm! Đệ tử chỉ sợ đang bay mà rơi xuống đất thì thầy trò ta thành hai con ma đói đấy!

Nghe vậy thì Đường Tăng có vẻ sợ nên im luôn. Tưởng là yên thì một lát sau tới lượt Bát Giới:

- Sư huynh ơi, em cũng oải lắm rồi! Mình nghỉ một lát đi anh!

- Đúng đấy sư huynh, mọi người đều kiệt sức rồi, nên nghỉ anh ạ! - Sa Tăng cũng góp lời.

- Thôi được! Vậy thì nghỉ một chút đi! Sư phụ cho con mượn chai nước, khát quá!

- O, nước á? Hết rồi!

- Cái gì? Mới sáng nay vẫn còn gần đầy chai mà?

- Thì lúc ngồi trên ngựa, khát quá nên lôi ra uống, thấy các đồ đệ không hỏi gì, ta nghĩ các người không thích uống nên ta uống hết luôn!

- Đệt. Nản sư phụ v! Thôi, bây giờ tất cả ngồi đây, ta sẽ đi khảo sát xung quanh xem có ao hồ nào để lấy nước không.

Nói vậy nhưng Ngô Không chưa vội đi ngay mà còn nhìn ngó xung quanh dò xét như là còn điều gì đó chưa an lòng. Rồi bất ngờ Ngô Không kéo khóa quần, lôi hàng ra, vừa đi vừa tè tạo thành một vòng tròn khép kín bao quanh sư phụ và hai sư đệ. Thấy thế Bát Giới hét ầm lên:

- Sư huynh vô duyên thế? Tè thì ra bụi cỏ chỗ kia mà tè, sao lại tè ngay cạnh chỗ sư phụ và mọi người ngồi vậy?

- Chỗ này hoang vu, nhiều yêu quái, trong lúc ta đi lấy nước, cấm không ai được bước ra khỏi cái vòng tròn nước đái ma thuật này, nhớ chưa?

Dứt lời Ngô Không lắc mông bay vút đi. Phải đến nửa tiếng sau Ngô Không mới lấy được nước mang về, vừa về đến nơi đã thấy sư phụ đang nằm lăn lộn trên mặt đất, bọt mép sùi ra, mắt trợn ngược. Bát Giới và Sa Tăng thì đang ngồi phục hai bên, gào thét thảm thiết.

- Có chuyện gì? Sư phụ bị sao thế? Hai người thật là ăn hại, ta vừa đi một tí thì đã có chuyện rồi!

- Dạ, tại sư phụ đói quá, thấy cái cây dại ở đằng kia có quả, sư phụ chạy vù ra đó bứt cho vào mồm nhai luôn, bọn đệ không kịp ngăn cản!

- Ta đã bảo mà không nghe! Người sư phụ đang nóng hừng hực lên đây này, Bát Giới mau cởi quần áo của sư phụ ra cho thoáng để ta giải độc cho sư phụ.

- Cởi cả quần sịp luôn hả sư huynh?

- Thôi, quần sịp cứ để lại, cởi ra ta sợ cả ba chúng ta sẽ bị ngộ độc theo mất!

Sau khi sư phụ ở trạng thái gần như khóa thân, Ngô Không mới sai Sa Tăng và Bát Giới nâng sư phụ đứng dậy thật ngay ngắn. Rồi Ngô Không lấy đũa rất xa xông tới đập một phát thật lực vào bụng của Đường Tăng, tiếp đó là những cú lên gối, giật gót và cùi chỏ liên hoàn. Sau khoảng 15 phút ăn đòn, Đường Tăng đã nôn hết được đồng quả độc ở trong bụng ra. Ngô Không liền cho sư phụ uống nước và đặt sư phụ mình nằm dưới bóng mát nghỉ ngơi. Đến tận buổi chiều, lúc mà không khí dịu bớt, và Đường Tăng cũng đã tỉnh táo hơn, bốn thầy trò mới tiếp tục lên đường.

Mặt trời đỏ ửng như quả cam, khuất dần sau ngọn núi phía Tây. Bóng tối đã chập chờn đâu đây báo hiệu một ngày oi nực sắp rút đi, nhường chỗ cho màn đêm yên bình đang tràn tới. Bây giờ thì chẳng thể nhìn rõ mặt ai, chỉ thấy ba cái bóng đen và bóng một người đang cưỡi ngựa lăm lăm bước đi hướng về phía ngôi làng nhỏ. Lác đác đâu đó đã có nhà lên đèn, ánh đèn

leo lét, lập lờ như ma trời đang lấp ló. Mùi cơm chín, mùi thức ăn béo ngậy đang xào nấu từ bếp nhà ai theo gió bay ra làm bốn thầy trò nôn nao thốn thức trong lòng, nước rãi chảy ra ròn ròn.

Đường Tăng cùng 3 đệ tử dừng chân trước một ngôi nhà nhỏ nằm yên bình dưới chân một ngọn đồi thoải thoải ven đường. Sau khi đợi Bát Giới buộc ngựa xong, Bốn thầy trò chậm chậm bước vào sân rồi nhẹ nhàng gõ cửa. Người ra mở cửa là một ông lão có khuôn mặt rất phúc hậu, ánh mắt vẫn rất sáng dù tuổi ông lão chắc đã ngoài 70.

- Dạ chào cụ! Bần Tăng là Đường Tam Tạng từ Đông thổ Đại Đường sang Tây Trúc thỉnh kinh. Nay qua đây thì gặp lúc trời tối nên ghé vào xin cụ bữa cơm chay và nhân tiện xin cho ngủ nhờ luôn đêm nay.

- Ôi, thật vinh hạnh cho lão phu đây! Xin mời thánh tăng cùng các đồ đệ vào nhà!

Ông lão đơn đả rót nước mời khách và lập tức sai người đi làm cơm. Xong, lão kính cẩn chấp tay hỏi Đường Tăng:

- Thừa cao tăng cùng ba đồ đệ, lão phu định chuẩn bị cơm chay nhưng vì trời tối quá, chợ lại xa không mua được đồ chay nên bất đắc dĩ phải thịt con gà làm cơm. Không biết các vị có xơi được thịt gà không ạ?

- Thiệt tai thiệt tai! Bần tăng là người xuất gia, sao dám ăn thịt gà?! Nhưng nếu cụ đã trót thịt rồi thì xin cứ sắp lên đây! Bần tăng đành ăn tạm cơm với nước luộc gà và ăn thêm chút lòng mề thôi ạ!

Sau khi cơm nước no nê. Ông lão thấy bốn thầy trò đi đường xa có vẻ mệt mỏi nên giục mọi người đi ngủ sớm:

- Dạ thưa cao tăng cùng các đồ đệ! Nhà của lão phu chỉ có 3 phòng, một phòng của vợ chồng lão phu, phòng thứ 2 là của đứa con gái, còn phòng này xin dành cho 4 vị, hơi chật một chút, mong các vị thông cảm!

Đường Tăng nghe vậy thì từ tốn đáp lời:

- Xin cụ đừng khách sáo! Thầy trò tôi có chỗ ngủ che sương che gió đã là hạnh phúc lắm rồi, đâu dám đòi hỏi gì nhiều. Cụ cũng về nghỉ sớm đi ạ!

Sau khi ông lão đã lui, 4 thầy trò tắt đèn rồi lên giường đi ngủ. Quãng đường dài trong thời tiết nóng nực khiến tất cả đều rất mệt nên chỉ vừa đặt lưng xuống là đã nghe tiếng ngáy o o. Đang nửa đêm say giấc, Ngô Không chợt giật mình tỉnh dậy khi nghe tiếng "cạch" rất nhẹ ở bên ngoài. Là người chịu trách nhiệm chính cho sự an nguy của sư phụ nên Ngô Không luôn rất tỉnh táo và cảnh giác trước bất kì động tĩnh nào dù là nhỏ nhất. Thấy có điều bất thường, Ngô Không lập tức biến hình thành con muỗi, lách qua khe cửa rồi bay vút lên mái nhà âm thầm quan sát.

"Không thấy gì cả, vậy tiếng động vừa rồi là từ đâu ra?" Đang băn khoăn tự thắc mắc thì Ngô Không thấy một bóng đen lờ mờ bò rất nhẹ nhàng men theo mép tường và tiến về phía phòng của con gái lão chủ nhà. "Hừm, thằng trộm này to gan thật, có lão tôn ở đây mà người dám làm bậy?!". Trong tích tắc, Ngô Không hiện hình rồi ôm cây gậy như ý lao vút từ trên mái nhà xuống giáng một nhát thật mạnh vào lưng tên trộm. Hự!!!, tên trộm dính đòn thì nằm lăn ra thềm giãy đành ạch rồi kêu la ầm ĩ:

- Ôi giời ôi, chết tôi rồi, gãy lưng tôi rồi!...Ngô Không, sao con lại đánh ta?

- Ôi, sư phụ, con không biết, con tưởng là trộm! Sao nửa đêm sư phụ còn lặn mò sang phòng con gái lão chủ nhà làm gì thế?

- Ta...ta chỉ định sang chúc cô ấy ngủ ngon thôi mà! Ôi giời ôi, đau lưng quá!...

Sáng hôm sau, bốn thầy trò dậy sớm từ biệt ông lão tốt bụng rồi tiếp tục lên đường. Đã được ăn no ngủ say nên ai cũng thấy khỏe khoắn, phấn

chấn hơn hẳn, riêng chỉ có sư phụ là tỏ vẻ uể oải, mệt mỏi, chốc chốc lại đưa tay ra phía sau lưng xoa xoa kiểm tra, mặt thì nhăn nhó như túi ni-lông gặp gió.

Buổi sáng nên tiết trời thật dễ chịu. Những làn sương trắng mỏng tang bay là là trên mặt cỏ. Lớp cát bụi trên mặt đường sau một đêm ngấm sương trở nên bết dính nên cứ lì lợm bám chặt gót giày như cố níu kéo bước chân của khách bộ hành. Tiếng móng ngựa cộp xuống đường nghe như chắc hơn, vang hơn trong cái không gian ban mai bình yên, tĩnh lặng của ngôi làng nhỏ. Đang say sưa ngắm cảnh, chợt Ngô Không nghe tiếng sư phụ lè nhè sau lưng:

- Ngô Không ơi, đỡ ta xuống ngựa cái, ta buồn đái!

- Sao lúc này ở nhà ông lão thì không đái luôn đi? Giờ đang trên đường thì lại sinh sự. Mà sao phải đỡ xuống? Mọi lần sư phụ vẫn tự xuống mà?

- Hôm nay ta bị đau lưng!

Con đường đi ra từ ngôi làng khá bằng phẳng và dễ đi, tuy nhiên, mới chỉ được vài dặm thì bốn thầy trò đã gặp phải một cánh rừng rậm um tùm chắn ngay trước mặt. Cánh rừng này lại chỉ có duy nhất một con đường mòn rất nhỏ và hiểm trở. Thấy vậy, Ngô Không quay lại nhắc nhở mọi người:

- Khu rừng này nhiều âm khí, khả năng có yêu quái là rất cao, phải đến hơn 90%, mọi người chú ý đề cao cảnh giác, bám sát nhau để đi, có vấn đề gì phải kêu lên ngay để tất cả cùng biết.

Dặn dò xong xuôi, Ngô Không đi lên trước mở đường để mọi người theo sau. Gọi là đường mòn nhưng chắc đã rất lâu không có ai qua lại nên cỏ dại và dây leo đã phủ tràn lên cả lối đi khiến cho việc lần đường vô cùng khó khăn. Đi gần nửa buổi mà bốn thầy trò vẫn chưa thoát được ra khỏi khu

rừng. Đang hí hục chặt cây dẹp cỏ, Ngô Không bỗng giật mình khi nghe thấy tiếng khóc nỉ non từ đâu vẳng đến, tiếng khóc ngày càng gần hơn và rõ hơn. Có vẻ như mọi người cũng đã nghe thấy nên tất cả đều dừng lại nhìn nhau. Ngô Không thấy vậy thì liền gạt đi:

- Chắc là tiếng khi hót hoặc chim hú gì đó thôi! Ở đây hoang vu thế này, đường còn chẳng có thì làm sao có người?! Mặc kệ, ta cứ đi thôi, phải nhanh chóng vượt qua khu rừng này trước khi trời tối.

Nhưng chỉ được vài bước, tiếng khóc ai oán lại như càng sát hơn bên tai...

- Huhu!...Sư phụ!...Sư phụ ơi!...cứu em với!...huhu!

Tất cả giật mình đồng loạt trông lên chỗ có tiếng kêu với ánh mắt kinh ngạc. Một cô gái mặc áo hai dây đang ngồi vắt vẻo trên cây, quần soóc bó sát để lộ cặp đùi trắng phây phây. Ngô Không thấy vậy liền chỉ thẳng gậy như ý vào ngực cô gái rồi quát lớn:

- Yêu quái kia, dám lừa gạt thầy trò ta?! Khôn hồn thì rút đi không thì đừng trách Lão Tôn này độc ác!

- Huhu! Sư phụ ơi, oan cho dân nữ lắm! Dân nữ không phải là yêu quái! Dân nữ vào rừng kiếm củi nhưng chẳng may bị lạc, mong sư phụ đại từ đại bi ra tay cứu giúp!

Sư phụ nghe vậy thì quên cả đau lưng, nhảy phắt xuống ngựa rồi lao tới dang tay định đỡ cô gái, nhưng Ngô Không đã kịp ngăn lại:

- Sư phụ à, quanh đây làm gì có người ở? Người chớ có tin lời nó nói! Nó là yêu quái đấy!

- Ngô Không à, con nhìn đi, nó mặc áo hai dây, quần soóc ngắn thế kia, chắc chắn là con gái nhà lành rồi, hãy cứ để ta ra đỡ nó xuống!

- Nói nhẹ nhàng không nghe à? Có lên ngựa ngay không? Hay muốn tôi vọt cho phát nữa vào lưng như đêm qua?

Thấy Ngô Không nổi cáu thì sư phụ đành miễn cưỡng leo lên ngựa nhưng vẫn vùng vằng ra điều tiếc nuối. Rồi Ngô Không cứ thế kéo ngựa đi thẳng, Bát Giới và Sa Tăng cũng vội vã đi theo, bỏ lại cô gái phía sau với tiếng khóc òi ngày một xa dần. Đi được một đoạn thì lại nghe Đường Tăng than thở:

- Ngô Không ơi, dừng một lát, ta lại buồn đái rồi!

- Đệt, suốt ngày đái! Vừa mới lúc sáng đái rồi mà?

- Ta cũng không rõ, chắc thật có vấn đề! Đợi ta tí nhé!

Thế rồi Đường Tăng nhảy tót xuống ngựa, lật đật chạy ra chỗ lùm cây rậm rạp để giải quyết. 5 phút, 10 phút trôi qua mà vẫn chưa thấy sư phụ đái xong, Bát Giới sốt ruột chạy lại chỗ lùm cây kiểm tra rồi hốt hoảng kêu lên:

- Sư huynh ơi, không thấy sư phụ đâu cả!

- Chết cha, sư phụ quay lại chỗ con yêu quái rồi! Chúng ta phải nhanh lên kẻo không kịp.

Tức thì cả 3 anh em chạy băng băng quay trở lại. Kia rồi, đúng là cái cây con yêu quái vừa ngồi, nhưng không thấy ai cả, không thấy sư phụ, cũng không thấy yêu quái. 3 anh em điên cuồng lùng sục khắp các bụi rậm, các hốc cây mà vẫn chưa tìm thấy gì.

- Các anh ơi, lại đây mau, em tìm thấy vết máu!

Nghe tiếng Sa Tăng gọi, Ngô Không và Bát Giới lập tức chạy lại. Đó là một bãi cỏ đã bị bẹp dí, có dấu hiệu của một cuộc vật lộn rất quyết liệt vừa diễn ra, ở gần giữa bãi cỏ vẫn còn loang một vài giọt máu nhỏ. Tất cả

đều hết sức hoang mang và lo lắng không biết sự phụ sống chết thế nào?!
Đang bối rối đến tột độ thì chợt Bát Giới reo lên:

- Có chữ khắc trên cây kìa sư huynh!

Tất cả nhìn theo hướng tay Bát Giới chỉ thì quả đúng vậy. Trên một thân cây ngay gần bãi cỏ hẳn lên chi chít những dòng chữ được khắc rất vội vàng, vết khắc vừa mới đây thôi, nhựa cây vẫn đang âm thầm rỉ ra từ vết khắc:

"Các đồ đệ cứ tiếp tục đi lấy kinh vui vẻ nhé. Ta không đi nữa đâu. Ta và yêu quái đã chính thức thuộc về nhau rồi! Ta yêu yêu quái và yêu quái cũng yêu ta! Chúng ta sẽ làm đám cưới!".

- Vậy là ta đã hiểu vì sao bãi cỏ này lại bị quần nát bét ra như vậy?! -
Ngộ Không nói bằng giọng ngán ngấm.

- Thế còn mấy giọt máu thì sao sư huynh?

- Nghĩa là con yêu quái vẫn còn trinh, không ngờ số sư phụ mình lại son đến thế!

- Thế giờ mình có đi lấy kinh nữa không sư huynh?

- Hừm, nếu đi thì cũng phải lôi lão sư phụ đi theo bằng được, không thể để cho lão ấy ở nhà ôm gái còn chúng ta thì vất vả băng rừng vượt núi được!

- Nhưng làm sao tìm được lão ấy bây giờ?

- Ta đã có cách!

Nói rồi Ngộ Không nhún mình bay vọt lên không trung. Ngộ Không bay lên rất cao, dùng mắt thần quan sát toàn bộ khu rừng phía dưới một hồi lâu rồi mới chậm chậm đáp xuống.

- Ta vừa phát hiện ở cách đây vài dặm có một cái hang nhỏ. Nhiều khả năng đó là nơi ẩn náu của yêu quái và sư phụ. Chúng ta đến đó ngay thôi!

Tức thì Ngô Không bay trước dẫn đường, Bát Giới và Sa Tăng bám ngay phía sau. Bay một lát thì đã thấy hang yêu quái xuất hiện trước mặt. Đó là một cái hang đá nhỏ, cửa hang khép kín, phía trên lối ra vào có khắc 3 chữ: "Động Liên Thu". Ngô Không tức tối vác gậy như ý lao đến vọt tới tấp vào cửa hang. Cửa hang tuy bằng đá khá chắc chắn nhưng cũng chỉ chịu được vài gậy rồi đổ sập xuống uỳnh uỳnh, nát vụn, bụi và các mảnh vỡ bay tung tóe...

Nghe tiếng người đập phá ở ngoài, Đường Tăng và yêu quái từ trong hang lập tức chạy ra.

- Nam mô a di đà phật! Thiện tai thiện tai! Các đồ đệ đều là những người tu hành, cứ sao đến đập phá nhà người ta như là phường ăn cướp, như là dân xã hội đen như thế? Thiện tai thiện tai!

- Sư phụ, người hãy tỉnh ngộ đi, hãy chia tay con yêu quái đó rồi lên đường tiếp tục lấy kinh với ba chúng con!

- A di đà phật, thiện tai thiện tai! Người tu hành không bao giờ nói hai lời, ta đã hứa không đi lấy kinh nữa, sẽ ở bên để yêu thương và chăm sóc cho yêu quái trọn đời, nếu ta hứa mà lại không làm được thì sẽ tự thấy hổ thẹn với lòng, trái với cái tâm của kẻ tu hành! A di đà phật!

- Đệt, phải dùng đến vũ lực thôi! Bát Giới và Sa Tăng đâu, hai đệ đập chết con yêu quái đi, còn thằng sư phụ thì để ta!

Chỉ chờ có thế, Bát Giới vác đinh ba nhắm thẳng đầu yêu quái bổ tới tấp. Ngô Không cũng ôm gậy lao đến vọt liên tiếp vào mặt, vào cổ sư phụ. Sau vài phút ra đòn, cả sư phụ và yêu quái đều đã nằm xoài dưới đất, lăn qua lăn lại ôm đầu, ôm mặt rồi rên la kêu khóc. Bát Giới và Sa Tăng quay sang hỏi Ngô Không:

- Có giết luôn con yêu quái này không hả sư huynh?

- Hừm, cái loại yêu ma này, không giết đi thì nó còn tìm cách lôi kéo gạ gẫm không chỉ sư phụ mình mà còn nhiều thằng đại gái khác nữa. Giết!

Được lệnh của sư huynh, Bát Giới giơ đinh ba lên cao toan bổ xuống...

- Khoan đã, Thiên Bồng Nguyên Soái xin hãy dừng tay!

Từ trên trời, một tiên nữ đẹp long lanh cười mây hạ xuống. Vừa nhìn thấy tiên nữ ấy, Bát Giới đã reo lên mừng rỡ:

- Hằng Nga! Là nàng sao?

- Dạ phải! Tiểu nữ là Hằng Nga, tiên nữ trên trời. Vì sơ suất nên đã để con yêu quái này xuống hạ giới thác loạn, xin các vị cao tăng thông cảm và đừng trách tội!

Nói rồi Hằng Nga chỉ thẳng tay về phía yêu quái quát lớn:

- Con yêu nghiệt kia, còn không mau hiện nguyên hình?

Nghe vậy, yêu quái lộn mấy vòng trên mặt đất rồi biến thành một miếng vải trắng tinh, to bằng cái bánh mì nhưng mỏng hơn rất nhiều và có lớp viền mềm bao xung quanh. Hằng Nga chạy lại cầm miếng vải lên rồi nói:

- Con yêu tinh này vốn chỉ là một miếng Kotex của ta. Do dính không chặt nên trong lúc tập múa nó đã tuột ra và rơi xuống hạ giới rồi biến thành yêu quái. Thành thật xin lỗi vì đã khiến các vị đây phải vất vả. Từ nay Hằng Nga hứa mỗi khi dùng sẽ gắn chặt chẽ và cẩn thận hơn, không để xảy ra sự cố này nữa. Thôi, chúc các vị lên đường bình an!

Nói rồi Hằng Nga lại cười mây bay vút đi. Sư phụ lúc này đã hồi sức, thấy Hằng Nga mang theo miếng Kotex bay lên trời thì vùng dậm đuổi theo

rồi gào lên thảm thiết:

- Trả yêu quái lại cho ta! Ta không muốn đi lấy kinh, ta muốn cưới yêu quái!

Bát Giới thấy vậy thì lại gần và hỏi Ngô Không:

- Giờ tính sao với thằng này hả sư huynh?

- Trói nó lại rồi quăng lên lưng ngựa! Nó gào thét chán chê thì sẽ im thôi!

Y lời, Bát Giới và Sa Tăng trói chặt chân tay sư phụ lại, buộc lên lưng ngựa rồi tất cả tiếp tục lên đường. Ngô Không vẫn cùn cứt dẫm ngựa, Bát Giới, Sa Tăng lầm lũi theo sau, chỉ có sư phụ thì vẫn đang vùng vẫy, giãy giụa trên lưng ngựa, mồm vẫn liên tục rên rỉ:

- Thả ta ra! Ta không muốn lấy kinh! Ta muốn lấy vợ!

~~~~~***~~~~~

ĐẠI GIA QUÊ TA

Cái làng này bây giờ đổi thay nhiều lắm! Và mọi sự đổi thay đều bắt nguồn từ cái sân Golf mới xây. Ban đầu, khi nghe ông trưởng thôn thông báo rằng có một công ty nước ngoài đang muốn mua ruộng của làng mình để xây sân Golf,

các cụ phản đối rầm rầm. Nào là trước giờ dân làng ta sống bằng ruộng, bằng lúa, bằng trồng màu, giờ bán hết ruộng đi thì cả làng biết làm gì? Với lại, ở trên đất ấy đâu phải chỉ có ruộng không, còn có cả mồ mả tổ tiên bao đời vẫn nằm ở đó, giờ bốc mộ các cụ dời đi, liệu các cụ có chịu hay lại hiện về bóp cổ con cháu?

Mà họ bảo là xây sân Golf nhưng nào đã ai biết sân Golf nó là cái gì, nó ra làm sao? Ngay cả cái chữ Golf cũng mỗi người đọc một kiểu: ông chủ tịch xã đọc là Gon; ông bí thư thì đọc là Góp-phờ; cuối cùng, ông trưởng thôn chốt lại: từ nay làng ta thống nhất đọc là Góp. Và cũng không ai biết cái sân Góp ấy dùng vào mục đích gì? Nếu là để trồng cỏ, nuôi bò, lấy sữa thì còn đỡ, chứ nếu họ dùng để sản xuất phân bón, hóa chất, hoặc nguy hiểm hơn là vũ khí, bom mìn thì môi trường và sự an toàn của bà con trong làng sẽ bị đe dọa ghê gớm lắm!

Tóm lại là các cụ phản đối gay gắt. Nhưng sau khi biết rằng mức giá đền bù mà đơn vị nước ngoài kia đưa ra cho mỗi sào ruộng là một tỉ đồng thì các cụ đột nhiên im bật. Rồi lát sau, bắt đầu có tiếng xì xào:

- Mấy năm nay thời tiết khắc nghiệt, lại sâu bệnh nữa nên năng suất lúa và hoa màu cũng giảm nhiều các ông, các bà nhỉ? Thôi thì bán ruộng cho họ cũng được, chứ cấy lúa vất vả mà hiệu quả lại chả được là bao.

- Ủ, tôi cũng nghĩ vậy đấy. Với lại chắc họ không dám sản xuất hóa chất hay bom mìn gì đâu, còn nhà nước, còn chính quyền quản lý chứ, đồ họ làm bừa được.

- Thế nhưng còn mồ mả của tổ tiên thì tính sao?

- Các cụ chết lâu rồi, giờ cũng chỉ còn là nắm đất vô tri, còn vương vấn gì cõi trần nữa. Cứ xây mộ mới khang trang, cúng lễ, hương vàng hậu hĩnh là các cụ chẳng trách đâu. Mà này, nhà bà có nhiều ruộng ở đám ấy không?

- Có ba sào rưỡi thôi ông ạ.

- Thế là cũng được hơn 3 tỉ rồi còn gì.

- Ông lão nhà tôi mất sớm nên bị cắt mất một khâu, giá ông ấy cố sống đến giờ thì có phải được thêm hơn một sào nữa không, nghĩ mà tiếc đứt

ruột...

Cuộc họp kết thúc rất chóng vánh, và hai tháng sau, cái sân Góp chính thức được khởi công. Giờ thì làng này, nhà nào nghèo nhất cũng có hai tỉ, nhà nhiều thì lên đến cả chục tỉ. Những ngôi nhà tan hoang, xập xệ bị đập bỏ, thay vào đó là những villa khang trang, oai vệ. Những bộ quần áo vẫn dùng để đi cấy, đi cày giờ được vứt ra làm dẻ lau. Trước đây, ngủ dậy là cả nhà dắt trâu ra đồng, bõ cày đất, mẹ vun luống, con gieo hạt; giờ thì ngủ dậy, bố đánh ô tô ra giữa sân, mẹ xách nước, con rửa xe. Xong xuôi, cả nhà lên ô tô ra đầu làng ăn sáng, ăn xong lại leo lên ô tô quay về nhà. Cuộc sống rất thanh thoi, an nhàn...

Một chiếc xe hơi mới coóng, biển số chưa kịp lắp, còn thơm thơm mùi sơn, chậm chậm rẽ vào một quán café sang trọng bên đường. Nhân viên quán nhanh nhẩu chạy ra hướng dẫn nơi đỗ xe cho khách. Đó là một khoảng trống khá rộng, rộng đến nỗi có cảm giác như một chiếc xe buýt cũng đậu vừa. Ấy vậy nhưng chiếc xe hơi ấy cứ giật giật, găm gừ, rồi ngùng ngoẵng như một thằng say rượu, như một con ngựa bất kham, mãi mới chịu chui vào đúng chỗ mà người ta dành cho nó.

Bước ra khỏi xe là một người đàn ông gầy gò, nước da đen nhẻm, cháy nắng; mái tóc dù được chải keo bóng bẩy nhưng vẫn không che đi được sự xác xơ với những cọng tóc bị chẻ ngọn, đỏ quạch. Ông ta khoác trên người một bộ vest thuộc loại đắt tiền, chiếc sơ mi trắng bên trong cũng không hề kém cạnh, mới tinh, và còn nguyên nếp gấp; lấp ló dưới cái cổ áo có viền kim tuyến cầu kì kia là sợi dây chuyền vàng óng ánh, to sụ, nhìn như cái chảo thừng quấn vòng quanh. Phía dưới cổ tay, chỗ mà có cái gấu tay sơ mi trắng trắng hơi thò ra ngoài so với cái cánh tay áo vest ấy, là chiếc Rolex thời thượng, cáu cạnh. Chỉ tiếc là cái đồng hồ đẳng cấp ấy lại phải ôm vào cái cổ tay đen đúa, nhằng nhịt những vết chai sần, nứt nẻ, phải nằm

gần những ngón tay thô ráp với những chiếc móng ố vàng, cứa cặn vì đồng chua nước mặn.

Ông ta tất tả bước vào trong quán, một người đàn ông khác, nhìn cũng toát lên vẻ giàu sang, hồ hởi đưa tay ra bắt.

- Gớm, chú em giờ ra dáng đại gia quá!

- Anh cứ đùa, làm sao đã bằng một cái móng chân của anh được.

- Thế lái xe đã thành thạo chưa?

- Dạ, cũng tạm ổn rồi anh, chỉ còn lúc lùi, lúc cua, với lúc đỗ xe là vẫn lóng ngóng thôi.

- Ừ, dần dần sẽ quen hết. Mà từ ngày mua xe, đã đưa vợ con đi chơi đâu xa chưa?

- Dạ, tay lái còn non nên chưa dám đi đâu anh ạ. Chỉ mới chạy một lần lên xã trả cái bao thóc giống, một lần nữa là sang làng bên cạnh chở con chó tây về nuôi cho nó canh nhà.

- Cũng đúng, giờ trong nhà để cả đồng tiền, nuôi chó là phải. Mà chú thấy sao? Có tiền là cuộc sống khác hẳn đúng không?

- Dạ đúng ạ. Ví như con vợ em, trước đi làm đồng thì khăn áo kín mít, giờ rảnh rồi thành ra đồ đốn, mặc cái áo hở cổ mà mỗi lần nó cúi xuống nhìn rõ cả rốn, trông rất là thốn. Cả thằng con giai em nữa, giờ chỉ chực chực bố thò cái chìa khóa ô tô ra là vỗ lấy phóng đi, mà nó đã biết lái đâu, vẫn còn nhầm chân ga, chân số. Em chỉ thương nhất đứa con gái út, nó hiền lành, ngoan ngoãn, suốt ngày chỉ biết chăn trâu, cắt cỏ. Con trâu nhà em được to khỏe như bây giờ đều là nhờ một tay nó chăm sóc hết, thế nên, khi nghe tin em sắp bán trâu cho lò mổ, nó cứ suốt ngày ra trường trâu, úp mặt

vào đít trâu khóc tu tu. Rõ khổ, cũng không muốn bán, nhưng giờ ruộng hết rồi, còn giữ trâu làm gì? Chả lẽ nuôi trâu cảnh?

- Rồi dần dần sẽ quen mà chú. Thế sắp tới, chú có kế hoạch gì chưa?

- Kế hoạch gì ạ?

- Ý anh hỏi là kế hoạch với số tiền tử trong nhà ấy, chả lẽ cứ để vậy mà rút ra tiêu dần hay sao?

- Dạ, vợ em thì thích gửi ngân hàng lấy lãi, nhưng em thấy lãi suất ngân hàng thấp quá, nên hai vợ chồng vẫn đang bàn bạc...

- Gửi ngân hàng là hạ sách, bọn ngân hàng nó cũng lấy tiền của mình đi làm cái khác thôi mà. Hay là...

- Hay là sao anh?

- Hay chú đưa tiền đây anh đầu tư cho. Anh sẽ trả lãi chú gấp đôi ngân hàng luôn, và nếu đầu tư có lãi, anh còn trích thêm phần trăm cho chú nữa.

- Nhưng vợ em nó chỉ thích gửi ngân hàng vì nó sợ rủi ro, em e là nó không đồng ý.

- Cái bọn đàn bà nào ngăn ấy, chấp gì! Chú là chủ gia đình, chú phải quyết. Chả lẽ chú lại nghi ngờ thằng Cường Việt Nam Đồng này? Tiếng tăm và tiềm lực của anh thì từ trước đến giờ, cả cái huyện này còn ai lạ gì? Đừng nghe theo bọn đàn bà. Chú đã nghe câu này chưa? Đằng sau thành công của một thằng đàn ông đôi khi có bóng dáng một con đàn bà, nhưng đằng sau thất bại của hẳn thì chắc chắn là có sự xui đại của một con đàn bà ăn hại. Giờ mình là đại gia rồi, phải suy nghĩ rộng ra, đừng tũn mủn kiểu đó nữa, bao giờ mới khá được.

- Anh Cường dạy chí phải, em cũng đâu dám nghi ngờ anh, nhưng con vợ em nó bướng lắm, nó đã không thích thì rất khó khuyên bảo, đúng là đồ đàn bà nào ngẩn.

- Thế này nhé, chú cứ nói với vợ là đi gửi tiền ở ngân hàng, rồi đưa tiền đó cho anh. Hàng tháng anh vẫn trả lãi cao cho chú, chú đưa cho vợ một nửa, bằng lãi ngân hàng, nửa còn lại chú giữ lấy mà ăn chơi, thế có phải sướng không?

- Ừ, hay! Thế mà em không nghĩ ra. Anh đúng là cao thủ thật, quyết định vậy anh nhé!

Vậy là hấn về vờ bàn bạc với vợ rồi ôm tiền đến giao cả cho Cường Việt Nam Đồng, trong khi vợ hấn thì cứ đinh ninh rằng tiền đó được hấn mang đi gửi ở ngân hàng. Mọi việc diễn ra đúng theo kế hoạch của hấn. Mỗi tháng, cầm món tiền lãi lớn trên tay, hấn hãnh diện lắm. Giá như hấn thiếu quyết đoán mà nghe theo vợ thì có phải bây giờ chỉ được có vài đồng thôi không. Cầm mớ tiền bự trên tay mới thấm thía được rằng, ở đời hơn nhau là ở cái đầu nhạy bén và biết tư duy. Thì đó, mới có hai tháng thôi mà tiền lãi đã mấy chục triệu rồi, cứ đà này, tiền lại đẻ ra tiền, chả mấy mà giàu sụ. Hấn mỉm cười đắc ý rồi lầm nhảm rửa vợ hấn với giọng khinh khỉnh: "Đúng là đồ đàn bà nào ngẩn".

Hôm nay, đến hạn lĩnh tiền lãi tháng thứ 3 rồi. Hấn đang chỉnh lại cái cà-vạt cho chín chu để chuẩn bị đến nhà anh Cường, vừa đánh xe ra ngõ thì gặp vợ hấn đi đâu về. Không biết có chuyện gì mà vợ hấn ra điều hệ trọng lắm.

- Từ từ đã, tôi kể cho mà nghe chuyện này, kinh khủng lắm nhé!

- Chuyện gì thế? Tôi đang vội đi lĩnh tiền lãi mà.

- Nhà bà Đức với nhà lão Kiên đầu làng ấy, ham lãi cao, cho lão Cường Việt Nam Đồng trên thị trấn vay hơn chục tỉ, giờ lão Cường bùng

rồi, lặn mất tăm luôn, hai ông bà ấy đang khóc lóc âm ỉ lên ở ngoài xã kìa. Sợ quá!

Hắn nghe vợ nói thì rụng rời chân tay, cuống quýt lôi điện thoại gọi cho anh Cường. Tút...tút...tút... tắt máy, thẳng chó, nó bùng thật rồi. Hắn lảo đảo xuống xe rồi siêu vẹo đi vào nhà, đầu óc quay cuồng. Vợ hắn thấy hắn trở vào thì liền hỏi:

- Anh sao thế? Bảo ra ngân hàng lấy tiền lãi mà?

- À ừ, anh hơi chóng mặt.

- Anh mệt thì cứ vào trong nghỉ. Chiều đi cũng được. Em ra chợ mua ít rượu thịt về thắp hương tạ ơn các cụ đã phù hộ cho nhà mình, chứ nếu như đợt ấy cũng ham lãi cao như lão Kiên và bà Đức thì giờ chỉ còn nước đi nháy cầu thôi. Bọn họ tham tiền thì tự chịu anh nhỉ, đúng là não ngắn mà!

Vo_tonq_danh_meo

Link page tác giả:

~~~~~***~~~~~

NHÀ VỆ SINH TIỀN TỬ

- Dạ, mời anh xem qua cái đề án xây nhà vệ sinh của cơ quan ta ạ!

- Khiếp, mỗi cái nhà vệ sinh mà gần 2 tỉ cơ à? Tôi nhớ đợt trước xây nhà tình thương cho mấy cụ ở dưới huyện cũng chỉ tốn có vài trăm triệu thôi mà?

- Dạ, các cụ ấy ở một mình, lại già rồi, sống được mấy nữa đâu, nên không cần phải xây to xây đẹp. Còn nhà vệ sinh của cơ quan mình thì lại

khác, nó chính là bộ mặt của các sếp, nó càng to đẹp thì các anh càng mát mặt chứ sao?

- Ủ, cậu nói cũng đúng!

- Hơn nữa, dạo này cơ quan ta bị phê bình rất nhiều về tình trạng nhân viên đi muộn về sớm, sáng 7h làm việc thì 9h mới đến, 5h chiều mới được nghỉ thì 3 rưỡi đã về. Việc chúng ta cho xây cái nhà vệ sinh tiền tỉ này chắc chắn sẽ góp phần xóa bỏ được thói quen xấu này đấy anh ạ!

- Tôi không hiểu, chuyện đi muộn về sớm với lại cái nhà vệ sinh thì có liên quan gì đến nhau?

- Có liên quan chứ anh! Nhà vệ sinh hiện tại của cơ quan ta quá bẩn, lại thường xuyên trong tình trạng thiếu giấy, tắc bồn cầu, hôi thối nồng nặc, nó gây ra cho toàn thể cán bộ nhân viên ở cơ quan ta cái cảm giác sợ ỉa. Một số người dũng cảm vượt qua được nỗi sợ này thì lại phải đối mặt với một nỗi sợ khác đó là sợ bị quay lén, khiến họ thiếu tự tin khi ngồi ỉa tại cơ quan, thành ra họ phải ỉa ở nhà. Sáng ra, họ chuẩn bị đi làm lúc 7h thì lại buồn ỉa, ỉa xong thì đã 8h giờ nên phải đi làm muộn. Chiều họ định 5h giờ về, nhưng 3 rưỡi họ lại buồn ỉa, nên phải về sớm để ỉa. Họ không phải là những người vô trách nhiệm, thích đi muộn về sớm đâu anh, chỉ vì họ có nỗi khổ của riêng mà thôi. Và việc ta xây cái nhà vệ sinh này là để giải thoát họ khỏi nỗi khổ ấy.

- Quá đúng! Thế thiết bị bên trong cậu định đầu tư thế nào?

- Dạ, đương nhiên phải là những thiết bị hiện đại và tân tiến nhất rồi! Cửa nhà vệ sinh sẽ làm bằng thép cứng, có thể chịu được sức công phá của súng máy hạng nặng ở cự ly trên 10m. Hệ thống ra vào được kiểm soát bằng thẻ từ, chỉ cần quẹt thẻ và nhập pass là cửa sẽ tự động mở. Bên trong nhà vệ sinh sẽ được bố trí điều hòa hai chiều, mùa đông ấm áp, mùa hè mát mẻ, hai mùa còn lại thì vui vẻ!

- Ái chà, hiện đại nhỉ!

- Chưa hết đâu anh! Nhà vệ sinh này sẽ được trang bị hệ thống nước nóng toàn diện. Ngay cả nước xả trong bồn cầu cũng là nước nóng để tránh cho cốt khỏi bị lạnh trong quá trình di chuyển xuống bể phốt. Với loại bồn cầu mới này, anh không cần phải sử dụng giấy vệ sinh nữa mà nó sẽ làm sạch đít cho anh qua 4 bước hoàn toàn tự động là xịt xà phòng - cọ rửa - xịt nước - xì khô.

- Nghe cứ như là rửa xe ấy nhỉ?

- Dạ vâng! Ngoài ra, trong nhà vệ sinh còn có một buồng VIP dành cho các sếp tổng và phó tổng. Những người khác không được quyền đi ở buồng VIP này ạ!

- Nhưng quản lý bằng cách nào? Nhờ các nhân viên bình thường vẫn cứ nhảy vào buồng VIP để ỉa thì sao?

- Anh yên tâm! Cửa buồng VIP được lắp hệ thống nhận diện bằng hình ảnh. Cửa sẽ chỉ mở khi hình ảnh thu được trùng khớp với hình ảnh đã được lưu trữ trong hệ thống.

- Vậy tức là trước khi vào buồng VIP, các sếp tổng phải đưa mặt ra để cho hệ thống nhận diện ạ?

- Dạ không ạ! Hệ thống này không nhận diện bằng mặt mà sẽ nhận diện bằng mông. Các sếp tổng muốn vào thì chỉ việc chống mông lên cho máy quét kiểm tra. Sau khi xác định được đấy đúng là mông của các sếp tổng thì lập tức cửa sẽ tự động mở.

- Hay! Rất hay! Nhưng mà này, nếu chẳng may hôm ấy tôi mọc cái mụn ở mông, hoặc đột xuất bị trĩ thì liệu cửa nó có mở không?

- Đương nhiên là không rồi anh. Trong trường hợp này anh phải điều trị dứt điểm bệnh trĩ và chờ cho mụn khỏi hẳn để mông trở lại trạng thái như cũ thì hệ thống mới chấp nhận!

- Hiện đại thật! Nhưng mà cậu làm sao thì làm, phải bớt lại được khoảng một nửa kinh phí để mà lo quà cáp, biếu xén nhé! Cuối năm cuối ngày rồi, các sếp cũng chỉ còn mỗi cái nhà vệ sinh này để mà ngóng vào thôi đấy! Các sếp ăn tết có ngon không cũng đều phụ thuộc vào cái nhà vệ sinh này cả đấy!

- Dạ, anh yên tâm! Em tính cả rồi! Mình sẽ mua toàn đồ Tàu cho rẻ! Đảm bảo sẽ bớt được ít nhất một nửa tiền!

- Tốt lắm! Nếu dự án này thành công, tôi sẽ cho nhân rộng, xây thêm vài cái nữa để phục vụ nhu cầu ỉa đái của toàn thể cán bộ công nhân viên trong cơ quan ta!

- Dạ! Làm gì mà phải xây nhiều vậy hả anh?

- Một nhà hiền triết phương Tây có một câu nói rất hay: "Ăn lắm ỉa nhiều". Với khả năng ăn như của các sếp ở cơ quan mình thì có xây thêm chục cái nữa chắc gì đã đủ đáp ứng nhu cầu chứ!

- Dạ! Vậy hôm khánh thành nhà vệ sinh này, ta sẽ mời các sếp tổng đến dự và ỉa thử luôn, anh nhỉ?

- Đương nhiên, nhưng nếu chỉ ỉa không thì chắc các sếp không vui đâu, ỉa xong phải cho ăn luôn! Hôm đó cậu đặt lấy vài mâm nhé, khánh thành xong sẽ mời các sếp dùng bữa ngay.

- Dạ, em nhớ rồi ạ!

- Tốt lắm, cứ thế đã nhé, cậu nghiên cứu thêm đi, ta sẽ bàn bạc cụ thể sau. Giờ tôi phải về nhà cái đã!

- Về sớm thế anh? Mới 3 rưỡi mà?

- Thì có ai muốn về sớm, nhưng tại đang buồn ỉa mà!

KHÔNG YÊU THÌ TRẢ LẠI QUÀ

- Kính koong! Kính koong!

Tiếng chuông kêu râm ran. Một người đàn ông bệ vệ, ục ạch bước từ trong nhà ra. Ông ta chưa vội mở cổng mà thò mõm qua song rồi hỏi cậu thanh niên đang đứng phía bên ngoài bằng một giọng bực bội:

- Tới đòi quà hả?

- Dạ vâng!

- Có hóa đơn không? Nếu không có thì về đi, hôm khác tới, hôm nay chỉ tiếp những trường hợp có hóa đơn thôi.

- Dạ, cháu có hóa đơn mà.

Cánh cổng chậm chậm mở ra, cậu thanh niên vội vã dắt xe vào sân rồi đi tuột vào trong phòng khách. Nàng và mẹ nàng đã ngồi đợi sẵn ở bàn, trước mặt là quyển sổ, cây bút, một đồng hóa đơn mua hàng, và tất nhiên, cả một đồng tiền đủ các mệnh giá.

- Cháu chào bác, anh chào em, còn nhớ anh không?

- Ừm, nhìn anh cũng quen quen!

- Anh là Cường Seven Up đây mà. Hôm ấy ở siêu thị, em vào nhầm nhà vệ sinh nam, đúng lúc anh đang đi tè, anh giật mình quay ra chưa kịp kéo khóa, em thì há hốc mõm nhìn chăm chăm một hồi, rồi em bước tới xin làm quen ấy.

- À, em nhớ rồi! Sau đó mình đi ăn và chính thức yêu nhau đúng không anh?

- Đúng, rồi anh mua tặng em iphone5, dây chuyền, quần áo. Và hôm nay, anh đến đây, trước là để thăm sức khỏe hai bác, sau là để đòi quà.

- Dây chuyền thì hình như em đã làm rơi, iphone5 thì bị cướp rồi, nên chắc phải quy ra tiền để trả anh thôi...

- Ừ, không sao, anh có hóa đơn mua hàng đây rồi! Bác kiểm tra hóa đơn giúp cháu ạ!

- Để bác xem nào, iphone5 là 2 triệu 8, dây chuyền 2 chỉ, giá 300k. Sao rẻ thế cháu?

- Dạ, Iphone5 là của Hkphone ạ, còn dây chuyền thì là inox nguyên chất mạ vàng, đợt ấy giá inox là 100 nghìn một chỉ, công mạ thêm 100 nghìn nữa ạ!

- Thế còn quần áo, con còn giữ lại được đầy đủ hết không? Lên phòng lấy xuống trả lại cậu ấy đi!

- Bao nhiêu quần áo, sao con nhớ được cái nào chứ?!

- Bác và em đừng lo, cháu có ghi cả ra đây rồi ạ: 5 cái quần lót hồng có hình Tom & Jerry, 2 coóc-sê màu cà phê size XXL ạ!

- Đây mẹ ơi, con tìm được 5 quần lót và một coóc-sê rồi, còn thiếu một cái coóc-sê nữa mà không biết lẫn đâu?!

- Dạ, hình như là nó là cái coóc-sê bác đang mặc đấy, để cháu xem nào, đây này, đúng rồi, cũng là màu cà phê mà, bác cởi luôn ra đi!

- Ừ, thẳng này tinh mắt thật! Đây, đủ rồi nhé, về đi! Cấm được dọa tung clip nóng lên mạng như mấy thằng khác đâu đấy!

~~~~~***~~~~~

ĐÚNG LÀ KHÁC THẬT!

Thời tiết sáng nay mát mẻ nhưng khá buồn tẻ. Buồn tẻ là bởi gần nửa buổi rồi mà tôi vẫn chưa chạy được cuộc nào. Đang định ngả người xuống con Wave ghé chợ mắt một tí cho khỏe thì bỗng tôi thấy một người đàn ông bệ vệ, mặc vest lịch lãm bước tới chỗ mình. Ngon rồi! Có khách rồi! Ồ! Nhưng mà cũng chưa chắc!

Có thể ông ấy chỉ muốn hỏi đường thôi, bởi một kẻ giàu sang, uy quyền thế kia, đời nào lại chịu đi xe ôm, lại chịu đặt mông lên cái con Wave ghẻ của tôi chứ nhỉ?

- Xin chào ông! Ông muốn đi xe hay là...?

- Một buổi chạy xe ôm anh kiếm được bao nhiêu? - Người đàn ông hỏi tôi bằng giọng khá thân thiện.

- Dạ, cũng tùy ạ! Nhiều thì một hai trăm, còn không thì một hai chục, còn không nữa thì chẳng xu nào!

- Thế này nhé! Tôi sẽ trả anh 5 trăm nghìn để anh giúp tôi một việc, chỉ trong buổi sáng hôm nay thôi, được chứ?

- 5 trăm nghìn sao? Nhưng là việc gì ạ? Nếu việc nặng nhọc, hoặc phạm pháp, thất đức như cướp nhà băng, chém người, lừa tình, hiếp dâm thì tôi không làm được đâu.

- Yên tâm, việc này rất nhàn hạ, chỉ phải ngồi trong phòng điều hòa đọc báo, đọc truyện hoặc ngủ, tùy ý, miễn không gây mất trật tự là được!

- Nghe cứ như đi họp ấy nhỉ!

- Thì là đi họp thật mà! Đây là cuộc họp thường niên của cơ quan tôi, tức là năm nào cũng có, và năm nào cũng giống năm nào. Hôm nay tôi bận đi ăn cỗ đây tháng đưa con gái đầu lòng của đứa bạn thân hồi cấp 1 nên không đi họp được, mới phải nhờ anh đi thay!

- Ấy chết! Không được đâu! Vào đó toàn người ăn mặc lịch sự, cao quý như ông, còn tôi chỉ là một thằng xe ôm nhếch nhác, bẩn thỉu. Không được! Dứt khoát là không được!

- Đừng lo! Mặc bộ vest này của tôi vào thì anh cũng sẽ giống tôi và giống họ ngay thôi!

- Nhưng họ đều là những người có học thức, có trình độ, còn tôi dốt nát, ngu si. Không được! Dứt khoát là không được!

- Có phải đi thi đâu mà cần học thức, trình độ? Đây là đi họp thường niên mà, chỉ ngồi nghe, rồi ngáp, rồi ngủ, rồi đọc báo thôi.

Ông ấy đã nói vậy thì quả thực tôi không có lý do gì để chối từ. Rồi ông khách lấy ra một bộ vest lịch sự không kém cái bộ của ông ấy, bảo tôi mặc vào. Xong xuôi, ông ta đưa cho tôi một ít tiền tạm ứng, hẹn đến trưa họp xong sẽ gặp nhau và thanh toán nốt.

Tôi tưởng cái lúc ngồi đợi khách trên chiếc xe Wave ghé dưới bóng cây mát mẻ vào một buổi sáng vắng vẻ là cái lúc dễ khiến tôi buồn ngủ nhất, nhưng tôi đã lầm, cái cảm giác ngồi họp trong phòng điều hòa, xung quanh là những người ngả ngốn, ủ rũ, bên tai là những bản báo cáo, trình bày dài dòng, ê a mới thực sự khiến ta dễ ngủ hơn cả. Tôi gục xuống bàn, và cái giọng đọc phát ra từ mấy cái loa thì vẫn tiếp tục ngâm nga...

"Về kinh doanh, trong năm vừa qua, công ty chúng ta đã đạt được những thành tích rất đáng khích lệ. Tuy nhiên, bên cạnh đó vẫn còn nhiều mặt hạn chế, vẫn còn nhiều cái chưa được. Trong năm tới đây, chúng ta

phải phát huy tối đa những mặt mạnh, khắc phục triệt để những mặt yếu, đưa công ty ta ngày một đi lên.

Về thi đua, dù tỉ lệ các phòng ban đạt danh hiệu phòng ban văn hóa vẫn ở mức 100% nhưng chúng ta không được phép tự mãn, không được phép chủ quan mà phải tiếp tục nỗ lực, cố gắng hơn nữa trong công tác thi đua, phấn đấu trong những năm tới tỉ lệ các phòng ban văn hóa phải tăng lên 150% hoặc 200% thì càng tốt. Phải chăm lo cho đời sống của cán bộ và nhân viên cả về vật chất lẫn tinh thần, phải đào tạo và tìm ra được những con người tâm huyết, sẵn sàng hi sinh và dâng hiến hết cả cuộc đời mình cho sự phát triển chung của tập thể..."

Bài báo cáo ấy sao nó du dương đến thế, ngọt ngào và êm ả như lời ru của mẹ, khiến tôi chìm vào giấc ngủ tự lúc nào. Ấy vậy nhưng chỉ mới chớp mắt được một lát thì cái lão già vô duyên ngồi cạnh tôi đã đập đập vào vai tôi liên tục...

- Gì vậy? Đang ngủ ngon...

- Cho hỏi tí!

- Sao bao nhiêu người xung quanh thì không hỏi, lại hỏi tôi?

- Hỏi hết rồi, nhưng họ ngủ say lắm, đập mãi không dậy!

- Thôi được! Hỏi gì thì hỏi đi!

- Có biết cách cho bé tiếng đi không? Đang xem phim nhưng con diễn viên này nó kêu to quá, mọi người nghe thấy lại đánh giá không hay!

- Cái này là cái gì?

- Ipad đấy!

- Xem được phim cơ à?

- Ủ! Thế có biết cách cho bé tiếng không?
- Cái loa của nó ở chỗ nào?
- Đây!
- Lấy miếng cao dán Salonpas này bịt cái loa lại xem!
- Ủ! Đúng là tiếng nhỏ đi rất nhiều! Thông minh thật!

Tôi gục xuống định ngủ tiếp, nhưng cái tiếng kêu của nữ diễn viên trong phim, dù đã bị bịt bởi một lớp Salonpas, thì vẫn đủ sức khiến tôi bứt rứt, rạo rức trong người, và không tài nào ngủ nổi. Vậy là tôi quyết định ngồi dậy xem phim cùng với lão già vô duyên ấy. Xem được khoảng 5 hay 7 phim gì đó, Âu Á đủ loại, thì cũng là lúc cuộc họp kết thúc. Mỗi người chúng tôi phải ký tên vào một danh sách để xác nhận mình đã đi họp, rồi được một cái phong bì, kèm theo một tập tài liệu có tên là "Biên bản tóm tắt nội dung cuộc họp".

Đúng thỏa thuận, tôi quay lại chỗ hẹn để gặp người đàn ông ấy. Tôi giữ lại cái phong bì, chỉ trả bộ quần áo cùng với cái biên bản tóm tắt nội dung cuộc họp cho ông ta. Còn ông ta thì chỉ nhận bộ quần áo, rồi lại đưa cái biên bản đó cho tôi...

- Anh thích thì cứ cầm lấy, chứ tôi đâu cần cái biên bản này làm gì!
- Tôi tưởng ông phải xem qua nội dung cuộc họp hôm nay thế nào chứ?!
- Đây! Tôi còn giữ cái biên bản cuộc họp của năm ngoái đây rồi!
- Năm ngoái khác, năm nay khác chứ!
- Không khác! Tôi cam đoan là không khác! - Người đàn ông ấy quả quyết!

- Để tôi xem nào!

Dứt lời, tôi cầm hai cái biên bản ấy lên vừa đọc vừa sẫm soi, đối chiếu. Thế rồi tôi reo lên hả hê khi cuối cùng cũng đã tìm thấy được sự khác biệt...

- Đây! Ông nhìn đi! Thế này mà bảo là không khác sao?

Vừa nói tôi vừa chỉ chỉ ngón tay vào cái chỗ khác nhau trên hai tờ biên bản: một cái ghi ngày tháng của năm ngoái, còn một cái thì ghi ngày tháng của năm nay. Người đàn ông lúc này không thể cãi được nữa, đành tâm phục khẩu phục gật gù:

- Ủ! Đúng là khác thật! Khác thật!

Vo_tonq_danh_meo

Xem thêm các truyện khác của Vo_tonq_danh_meo tại:

~~~~~***~~~~~

DÀNH CHO NGƯỜI CHÁN SỐNG

Bạn vừa bị hiếp dâm, vừa bị gấu đá, bị FA quá lâu, hay đơn giản là vừa trượt lô? Bạn thấy cuộc sống bế tắc và muốn tự tử? Tuy nhiên, bạn lại chưa biết phải tự tử bằng cách nào?! Vậy thì bài viết này sẽ thật sự có ích cho bạn.

Tôi sẽ giới thiệu đến bạn những phương pháp tự tử thông dụng và hot nhất hiện nay, qua đó, hi vọng bạn sẽ chọn được cách tự tử mà bạn thấy thích nhất, phù hợp nhất với túi tiền và điều kiện sức khỏe của bạn.

Cách 1: Thắt cổ

Đây là phương pháp truyền thống, có lịch sử lâu đời nhất được các cụ xưa dày công sáng tạo rồi truyền thụ lại cho con cháu. Không phụ lòng mong mỏi của tổ tiên, thế hệ trẻ ngày nay đã gìn giữ, phát huy và cải tiến không ngừng, biến thắt cổ trở thành phương pháp tự tử đạt tỉ lệ chết cao nhất: 99% (không kể những trường hợp bị phát hiện).

Ưu điểm của thắt cổ là không tốn kém, không đòi hỏi nhiều thiết bị hỗ trợ và rất êm ái (êm ái là vì bạn chỉ đạp chân vào không khí nên không phát ra tiếng động, cổ họng bị thít chặt nên không thể gào thét). Tuy nhiên, bạn nên chọn nơi vắng người để thực hiện, nếu bạn thắt cổ giữa đường, đúng giờ tan tầm, nơi có đông người qua lại thì khả năng thành công sẽ rất thấp. Nên treo cổ ở những cành cây to và chắc, tránh những cành khô, mục vì khi giãy giụa sẽ làm gãy cành khiến bạn rơi xuống đất, nhẹ thì xây sát, bong gân, nặng thì gãy tay, gãy chân.

Tất cả các nạn nhân chết vì thắt cổ đều có một điểm chung đó là dùng quần ướt sũng, có người cho rằng đó là vì họ sợ vãi đái, nhưng theo các nhà nghiên cứu về thắt cổ học thì đó không phải là nước đái mà chính là tinh trùng (nếu là nam) và âm thủy (nếu là nữ). Đây được coi là đặc ân cuối cùng mà cuộc đời dành tặng họ, cho họ được lên đỉnh trước khi chết. Có lẽ, đây cũng là một trong những lý do khiến rất nhiều người yêu thích phương pháp này.

(Lưu ý: thắt cổ ở đây là thắt cổ bạn chứ không phải thắt cổ chân hay cổ chim nhé! Nhiều người không chịu đọc kỹ xong rồi cứ gọi điện đến thắc mắc là tại sao em thắt cổ cả ngày rồi mà mãi chưa thấy chết!)

Cách 2: Nhảy cầu

Cách này về lý thuyết thì là cách tiết kiệm nhất, vì bạn chả phải tốn tiền, chả phải chuẩn bị dụng cụ gì, chỉ việc leo lên thành cầu và nhảy. Thế nhưng, trên thực tế, đây lại là cách tốn kém nhất. Vì khi bạn chết rồi, người nhà sẽ phải tốn tiền thuê thợ lặn, thuê tàu, thuê nhà ngoại cảm tìm xác, tốn

kém hàng trăm triệu là ít. Vì vậy, chỉ nên chọn cách này nếu kinh tế nhà bạn thật sự khá giả.

Không nên nhảy xuống những ao tù, ao bèo, những sông bị ô nhiễm vì nước ở đó rất bẩn và thối, dễ gây các bệnh ngoài da như ghẻ lở, hắc lào. Cũng không nên nhảy xuống biển, vì nồng độ muối của nước biển quá cao. Các nhà nghiên cứu về dinh dưỡng học cho biết, mỗi ngày, cơ thể chúng ta chỉ cần khoảng 2 gam muối là đủ, trong khi đó, để chết đuối dưới biển, bạn sẽ phải đưa vào cơ thể ít nhất 2 bát muối. Lượng muối ấy sẽ khiến thận của bạn bị nhiễm độc, máu lưu thông kém, dẫn đến hiện tượng chóng mặt, buồn nôn và đau nửa đầu bên trái.

Theo như nghiên cứu của các chuyên gia nhảy cầu học thì để chết nhanh nhất, bạn phải đập phần ngực của mình xuống trước. Vì vậy, ngay sau khi bay khỏi thành cầu, bạn phải lập tức ưỡn cong người, hai bàn tay nắm chặt hai bàn chân tạo thành một vòng tròn khép kín có đường kính gấp đôi bán kính, rồi từ từ điều chỉnh ngực của mình hướng về phía mặt nước sao cho đường thẳng đi qua tâm của vòng tròn ấy cắt qua ngực bạn, vuông góc với mặt nước và tạo thành một góc 69 độ.

Vào những ngày hè ấm áp thì không sao, nhưng nếu bạn nhảy vào mùa đông gió rét, đặc biệt là lúc giao mùa, bạn nên quàng một chiếc khăn len ở cổ để giữ ấm. Vì khi bạn lao từ trên thành cầu xuống với vận tốc cực lớn, gió lạnh sẽ thốc thẳng vào cổ, vào họng bạn, khiến bạn rất dễ bị ho và viêm họng.

Một lời khuyên nữa là bạn không nên trang điểm quá kỹ trước khi nhảy cầu, vì chẳng nào xuống nước thì son phấn cũng trôi đi hết. Đặc biệt, phải tắt điện thoại, tháo pin ra khỏi máy rồi bọc cẩn thận bằng túi ly-nông, không để nước ngấm vào điện thoại. Chỉ cần một chút nước tràn vào thôi thì nguy cơ điện thoại của bạn bị chập mạch và hỏng nguồn là rất cao.

Cách 3: Uống thuốc độc

Nhược điểm của phương pháp này là bạn phải tốn tiền mua thuốc, thành ra rất khó thực hiện. Bởi rất nhiều người tự tử là vì họ túng quẫn, không có đồng nào dính túi, vậy mà giờ lại bắt họ phải bỏ tiền ra để chết thì rất vô lý và buồn cười. Hơn nữa, thuốc độc rất khó mua, không ai dám bán cho bạn. Vì vậy, nếu quyết tâm chết bằng cách này, bạn chỉ còn cách uống thuốc chuột hoặc thuốc trừ sâu. Một số loại thuốc này thì cực kì khó uống, người mù đã muốn ói chứ chưa nói gì ngậm vào miệng. Vậy phải làm sao? Chẳng lẽ lại chịu sống sao? Đừng lo, tôi đã có cách giúp bạn.

Trước tiên, đổ thuốc trừ sâu ra một cái bát to. Sau đó, đổ thêm một lon bò húc vào rồi hòa lẫn với thuốc sâu cho dễ uống (có thể thay bò húc bằng cô-ca hoặc sữa tươi, tùy khẩu vị của bạn. Chú ý, nếu là sữa tươi đóng chai thì nên dùng trong vòng 12 tiếng sau khi mở nắp, nếu để quá 12 tiếng, các vi khuẩn có hại đã bắt đầu xâm nhập, uống vào dễ bị viêm đường ruột, tiêu chảy).

Để tránh mua phải thuốc chuột, thuốc trừ sâu giả của Tàu, bạn nên yêu cầu người bán cho xem nguồn gốc xuất xứ của thuốc, chế độ bảo hành, đồng thời viết cam kết nếu uống vào không chết sẽ phải hoàn lại tiền. Đã có rất nhiều người mua phải thuốc chuột, thuốc trừ sâu của Tàu, uống vào không chết mà lại còn tăng cân vù vù.

Cách 4: Dùng dao

Nguyên tắc đầu tiên của việc tử tử bằng dao đó là dao phải sắc. Nếu dùng dao cùn, lúc cắt, bạn sẽ phải cò cưa nhiều lần, rất mất thời gian. Thứ hai là dao phải được rửa sạch và bôi cồn để sát trùng, nếu để lưỡi dao bẩn, vết cắt sẽ nhiễm trùng, mưng mủ, thậm chí còn bị uốn ván.

Nói đến tự tử bằng dao, chắc nhiều bạn sẽ nghĩ đến việc cắt cổ tay, nhưng không hẳn vậy, bạn có thể cắt bất kỳ chỗ nào bạn thích, miễn là phải cắt trúng động mạch chủ để cơ thể nhanh chóng mất máu thì mới chết luôn được. Cũng giống như việc bạn cắt tiết gà thôi, nếu cắt đúng tia máu thì cắt

ở đầu, ở cổ, hay nách đều được, chỉ vài giây là gà giãy chết và gục xuống. Nhưng nếu bạn cắt tiết gà ở cổ chân thì lúc thả gà ra, nó sẽ vỗ cánh phành phạch trên người, rồi ỉa một bãi vào mặt bạn, rồi chạy ra vườn chơi đùa với các bạn gà khác với vẻ thản nhiên như chưa hề có cuộc chia ly.

Nói là thích cắt chỗ nào thì cắt nhưng tôi khuyên bạn không nên cắt bộ phận sinh dục, vì chỗ đó không có động mạch chủ. Bạn thấy đấy, các quan thái giám, ông nào chả bị cắt, nhưng có ông nào chết đâu? Đấy là nếu bạn là nam, còn trường hợp bạn là nữ, thì tôi cũng chưa tưởng tượng được là bạn sẽ cắt kiểu gì?!

Rất nhiều người tự tử bằng dao không thành công vì máu của chúng ta có cơ chế tự đông đặc để tránh mất máu, bảo vệ cơ thể. Vậy phải làm sao để máu không đông lại? Đừng lo, chúng ta sẽ áp dụng kinh nghiệm đánh tiết canh của các cụ. Như ta đã biết, các cụ ta hãm tiết bằng cách cho một ít nước mắt hòa lẫn vào với tiết. Càng mặn thì tiết càng khó đông. Vậy nên, trước khi tự tử, bạn nên để sẵn một chai nước mắt bên cạnh, cắt xong phát là tưới nước mắt lên vết cắt luôn. Nhớ là phải tưới thật chậm chậm và đều tay, tính toán làm sao để lúc bạn chết cũng là lúc nước mắt vừa hết, tránh trường hợp chưa chết thì nước mắt đã hết, hoặc ngược lại, chết rồi mà vẫn còn thừa cả nửa chai nước mắt, rất lãng phí!

Về việc chọn mua nước mắt, chúng tôi khuyên bạn nên sử dụng nước mắt Chin-su Nam Ngư hương cá hồi, vì độ mặn vừa phải, nhiều đạm, màu sắc đẹp, tránh sử dụng mấy loại nước mắt rẻ tiền có nồng độ muối cao, khi tưới vào vết cắt sẽ gây cảm giác xót rất khó chịu.

Đối với một số người mắc bệnh sợ máu, cứ nhìn thấy máu là ngất xỉu thì phương pháp này có lẽ là không phù hợp. Nhưng nếu bạn vẫn quyết tâm, đam mê theo đuổi cách này thì tốt nhất, hãy chuẩn bị một cái khăn màu đen để bịt chặt mắt bạn lại. Đương nhiên, khi đã bịt mắt thì việc cắt trúng động mạch chủ là rất khó. Trong trường hợp này, tốt nhất, bạn nên nhờ ai đó cắt hộ.

Trên đây, tôi vừa giới thiệu đến các bạn 4 cách tự tử thông dụng, phổ biến và hiệu quả nhất hiện nay. Hi vọng, bạn đã tìm được phương pháp mà bạn thấy ưng ý nhất. Chúc bạn thành công! Cầu mong hương hồn bạn sẽ sớm siêu thoát! Nhớ đừng có hiện về oán tôi nhé! Tôi chỉ là người hướng dẫn bạn cách chết thôi, chứ có phải là người đẩy bạn đến chỗ chết đâu, đúng không?

~~~~~***~~~~~

XÁCH BAO NGÔ LÊN VÀ ĐI

Chào các bạn, mình là Huyền xì-líp. Mình rất thích mặc váy nhưng mà lại cực kỳ ghét mặc quần xì-líp. Bố mẹ Huyền thì suốt ngày nhắc nhở:

- Con gái con đũa, đã hay mặc váy thì chớ mà lại không chịu mặc xì-líp bên trong. Mấy thằng thanh niên bây giờ là chúng nó soi hàng kinh lắm đấy, đừng có mà chủ quan.

Huyền nghe vậy thì ậm ừ cho qua chuyện rồi cũng ngúng nguẩy mặc vào cho bố mẹ vui lòng, nhưng chỉ cần đi ra đến cổng là Huyền lại thò tay vào lột luôn quần xì-líp ra và đội lên đầu. Cái tên Huyền xì-líp cũng bắt nguồn từ đó.

Nhà Huyền ở một huyện ngoại thành của Hà Nội, nghèo lắm! Người ta hay nói "nghèo rớt mồng tơi" nhưng thực sự nhà Huyền nghèo đến nỗi mồng tơi cũng chả có mà rớt. Hồi bé thì Huyền học hành cũng khá chín chu nhưng không hiểu sao càng lớn thì học lại càng ngu. Từ cái ngày bị chó dại cắn và quên không tiêm phòng, Huyền trở nên thông minh đột xuất và tự nhiên lại nung nấu cái ý định là sẽ đi du lịch bụi vòng quanh 10 quận và 19 huyện thị của Hà Nội.

Khi nghe Huyền trình bày kế hoạch và hoài bão lớn lao ấy, bố mẹ Huyền mắt tròn xoe như ốc, mồm há hốc, môi khô không khốc. Nhưng khi

Huyền đã quyết thì chẳng nào gàn Huyền giết. Biết vậy nên bố mẹ Huyền không dám ngăn cản. Hôm Huyền xuất hành, hai ông bà khóc như mưa.

- Con đã suy nghĩ kỹ chưa con?

- Dạ, kỹ rồi thưa bố mẹ. Đi xong chuyến này về con sẽ viết sách bán, nhà mình sẽ lên đời từ đây. Con sẽ làm cho bố mẹ nở mày nở mặt!

- Bố mẹ chỉ mong con vác được cái xác về là tốt rồi, chứ học dốt như mày mà viết sách thì ra đường chúng nó ném sách vào mặt bố mẹ mày, lúc đó thì không chỉ nở mày nở mặt mà là cả sưng mặt con ạ. Thôi, đi sớm đi kẻo nắng.

- Mẹ không cho con tiền đi đường à?

- À ừ, tí thì mẹ quên, đây, còn 70 nghìn, mới bán con gà mái hôm qua xong, định lát nữa đi mua "Rocket 1h" cho bố mày, nhưng giờ mẹ đưa cả cho mày. Khổ, con gà mái đang đẻ trứng rất to và đều, vậy mà...

- Thế còn bố? Có gì cho con không?

- Bố chẳng có tiền đâu, có bao ngô này để con đi đường ăn tạm. Nhớ luộc hoặc nướng chín rồi hãy ăn nhé, ăn sống dễ tiêu chảy lắm!

Vậy là Huyền xách bao ngô lên và đi, trong túi có vền vện 70 nghìn mẹ cho. Chỉ với 70 nghìn này liệu Huyền có đi hết được 10 quận và 19 huyện thị? Được chứ, nếu có niềm tin, lòng dũng cảm, có hoài bão, Huyền sẽ làm được, tuổi trẻ Việt Nam sẽ làm được. Nói thì nghe hào hùng và hoành tráng lắm nhưng thực ra Huyền đang khóc đấy. Nhìn bố mẹ già ôm nhau rưng rưng dõi theo bóng đứa con gái bé bỏng đang dần xa, ai mà cầm lòng cho được. Trong đầu Huyền văng vẳng lên những câu thơ đầy tâm trạng biệt ly trong bài thơ "Tống biệt hành kinh" của tác giả Thâm Tâm Dâm:

"Đưa người không đưa trên công nông

Sao có tiếng máy nổ trong lòng

Áo quần nhăn nhúm da vàng vọt

Sao đầy ghèn to trong mắt trong.

Ta biết người buồn chiều hôm trước

Tiếc bát ốc thiu người ăn nốt

Ta biết người buồn sáng hôm sau

Uống Becberin bụng vẫn đau.

Người đi? Ừ nhỉ, người đi thực!

Mẹ thà coi như chiếc bánh khoai

Chị thà coi như là gà luộc

Em thà coi như con lợn quay...

...Người ra đi đâu không ngoảnh lại

Sau lưng thêm cút chó rơi đầy..."

(Cái đoạn cút chó này là tả cảnh thật nhé, không phải chế lung tung đâu, vì riêng nhà Huyền đã nuôi tới 4 con chó, chưa kể hàng xóm mỗi nhà ít cũng phải 2 con, chúng nó thường tụ tập vui chơi tại nhà Huyền, vừa chơi vừa ỉa bậy. Khổ nỗi là chúng nó không chịu ỉa ở vườn hay ở sân mà chỉ thích ỉa trên thềm, bố mẹ Huyền quét dọn không xuể nên thôi kệ, cứ để tích đống ở đó, cuối tháng dọn một thể).

Với bao ngô trên vai, Huyền cất những bước đầu tiên của cuộc hành trình vinh quang nhưng cũng đầy gian khổ, khó khăn và thiếu thốn. Con đường nhỏ tưởng chừng đã thân thuộc như bàn tay với tuổi thơ ngày hai buổi đến trường; với những lần đánh trận giả cùng lũ bạn, mồ hôi ròng ròng ướt cả quần ngoài lẫn quần trong; cả những lần cởi truồng tắm mưa rồi về nhà lại ngại ngùng chui vào buồng thay quần áo. Thân thuộc là thế đó, nhưng sao hôm nay Huyền lại thấy một cảm giác rất lạ lẫm khi đi trên nó? Cũng phải thôi, bởi nó đang đưa bước Huyền trở thành thần tượng, thành tấm gương dám nghĩ dám làm của tuổi trẻ Việt Nam và thế giới.

Nắng đã lên hên hếch trên ngọn xà cừ, một vài tia nắng khỏe mạnh và giỏi len lỏi đã chui được qua những tán cây xanh mướt, dày đặc để nhảy múa và chơi đùa trên mặt đường gồ ghề, ngoằn ngoèo. Trời ạ! Kế hoạch là sẽ đi bộ hết 10 quận và 19 huyện thị, thế mà mới đi được có vài bước từ nhà ra đây, Huyền đã thấy mỏi chân rồi, lại cả cái bao ngô trên vai nữa chứ. Thôi, bắt xe bus đi cho nó nhanh. Xe bus cũng rẻ mà, với lại lúc viết sách mình sẽ vẫn nói là mình đi bộ, có ai biết đâu mà sợ. Từ làng Huyền vào nội thành thì chỉ có mỗi tuyến xe bus 115 chạy qua, 20 phút mới có một chuyến, và xe lúc nào cũng đông. Hôm nay cũng thế, Huyền phải rất vất vả mới công được bao ngô lên xe. Cảnh chen lấn, xô đẩy khiến Huyền xoay sở rất khó khăn:

- Anh phụ xe ơi, cất hộ em cái bao ngô này vào cốp phát! Nhẹ tay anh nhé, hàng dễ vỡ!

- Con điên, đây là xe bus, không phải taxi, ai cho mày mang hành lý công kênh lên xe?

Vậy là Huyền không còn cách nào khác phải vứt bao ngô xuống vệ đường, mất toi nguồn lương thực dự trữ cho chuyến đi. Nhưng không sao, đi đến đâu Huyền sẽ xin việc làm kiếm tiền mua đồ ăn tối đó, cứ sợ thì làm sao mà đi được.

Xe bus đông quá, chen chúc, ngột ngạt, Huyền đứng mà có cảm giác chật chội không thể cử động được bàn chân. Không ổn, phải nghĩ cách kiếm được cái ghế mà ngồi. Nghĩ vậy, Huyền nhích nhích và chen được lại gần một anh chàng trông khá hiền lành đang ngồi ở ghế đầu:

- Anh ơi, anh có thể nhường ghế cho em không? Em đang có chữa!

- Chữa đâu? Chữa gì mà bụng lép kẹp, toàn thấy mông với ngực?!

- Em vừa thử que sáng nay xong, hai vạch rười anh ạ. Không tin, em thử luôn tại đây cho anh xem.

- Thôi thôi, ghế đây, ngồi đi! Bố con điên!

Sau hơn một giờ lờng lộn và găm rú trên đường, chiếc xe bus dừng ở một bến nhỏ thuộc huyện Từ Liêm, đó cũng là địa điểm đầu tiên mà Huyền lựa chọn để khám phá.

Từ Liêm là một trong những huyện có tốc độ đô thị hóa cao nhất và nhanh nhất cả nước. Nó có sân quốc gia Mỹ Đình vẫn được xem như là Old Trafford của Châu Á; có khu liên hiệp thể thao dưới nước mà ngay cả Luân Đôn cũng phải ao ước; nó có đường cao tốc trên cao dài vài chục cây số từ Phạm Hùng tới tận cầu Thanh Trì, rẽ ra cao tốc Pháp Vân cầu Giẽ; có bảo tàng Hà Nội với thiết kế độc đáo theo mô hình Kim tự tháp chống ngược. Nó còn là điểm khởi đầu của cao tốc Láng Hòa Lạc, cái tên nói lên tất cả, tức là một con đường dẫn tới sự Hòa hợp trong khoái Lạc một cách lai Láng.

Nếu nhìn vào những công trình ấy, những con đường ấy, ít ai có thể tưởng tượng được rằng, chỉ khoảng 10 năm trước đây thôi, vùng đất này vẫn là những ao hồ, những bãi hoang cỏ mọc um tùm, vẫn là những cánh đồng cò bay thẳng cánh (người ta giải thích rằng vì cánh đồng rộng quá, cò bay lâu mới căng nên phải đuổi thẳng cánh ra cho đỡ mỏi). Vậy mà bây giờ, những cánh đồng bao la đã nhường chỗ cho những trung tâm mua sắm

lộng lấy xa hoa; những bãi đất bỏ hoang giờ đã thành những con đường trải nhựa rộng thênh thang. Những người nông dân chất phát thật thà nay đã khoác lên mình gấm vóc lụa là, thành những đại gia ở trong villa, cưỡi Toyota. Cũng phải thôi, cảnh vật còn có thể đổi thay thì cứ sao con người lại không thay đổi?

Nhưng dù có đổi thay đến đâu thì những ai đã sống ở đây, dù chỉ một ngày, những ai đã đi qua đây, dù chỉ một lần, sẽ mãi không bao giờ quên con đường 32 huyền thoại với những ổ gà to như cái vại, những ổ voi to như cái thùng vôi, ngày nắng thì bụi mịn mùn, ngày mưa thì nước trập trùng. Đặc biệt là khi mưa ngập, các ổ gà, ổ voi bị nước dâng lên che khuất, vô tình trở thành những cái bẫy giăng ra khắp đường. Chúng khiến bao xe máy gãy càng, gãy cổ phốt, khiến bao người gãy chân, gãy tay, đang đi tự nhiên ngã lăn quay. Và đặc biệt, chúng còn khiến rất nhiều bạn nữ bỗng dưng có thai.

Cái vụ có thai này thì hơi khó hiểu nên Huyền xin giải thích bằng một câu chuyện như sau. Chuyện kể rằng có đôi trai gái mới quen, đèo nhau đi chơi qua đoạn đường 32 này đúng ngày mưa ngập nên húc phải ổ gà, cả hai ngã nằm ra đường, ướt và bẩn hết từ đầu đến chân. Chàng trai nhìn cô gái đầy thương cảm rồi áp úng đề nghị: "Hay mình vào cái nhà nghỉ nào gần đây để tắm rửa, giặt quần áo, đợi quần áo khô rồi đi chơi tiếp, được không em? Anh hứa là chỉ tắm rửa và ngồi đợi quần áo khô thôi, không làm gì khác cả". Cô gái nghe vậy thì suy nghĩ vài giây rồi ngập ngừng: "Ừ, thế cũng được".

Lần đi chơi thứ 2, chàng trai đến đón cô gái cũng vào một ngày mưa ngập. Anh chàng đang băn khoăn chưa biết đi đâu thì cô gái đã ghé tai thổ lộ: "Hôm nay mưa thế này chắc đường 32 sẽ ngập đấy anh, mình lại đi qua đó anh nhé!".

Bây giờ thì đoạn đường hải hùng ấy đã lùi vào dĩ vãng, chẳng còn ổ voi, ổ gà mà thay vào đó là một con đường thẳng tắp, mượt mà. Tất nhiên,

số lượng các bạn nữ bỗng dưng có bầu cũng theo đó mà giảm. Và lúc này đây, Huyền đang rải bước trên con đường mới coóng còn thơm mùi nhựa đường, mùi sơn bóng ấy. Nhưng Huyền chẳng còn tâm trí đâu mà để ý đến cảnh vật bởi trong đầu Huyền đang phải nghĩ đến chặng đường đầy gian nan, khó khăn trước mặt. Nhất là khi trong túi Huyền chỉ có vền vẹn 70 nghìn đồng thì việc tính toán chi tiêu lại càng phải tỉ mỉ, chặt chiu và chặt chẽ hơn. Vẫn biết là phải tiết kiệm, nhưng đói thì phải ăn, không ăn thì sao có sức đi. Thôi, kiếm cái gì ăn tạm vậy. Nghĩ thế nên Huyền tạt vào một quán bên đường:

- Cho bát phở tái gầu anh ơi! Đập thêm vào hai quả trứng vịt lộn, thêm 20 nghìn quấy nữa nhé.

Chết thật, dự tính sẽ chi tiêu tằn tiện để 70 nghìn này đủ dùng cho suốt chuyến đi, thế mà mới ăn tạm một bữa đã hết cmnr. Thì đó, đi xe bus hết 5 nghìn, bát phở 30 nghìn, 15 nghìn hai quả trứng vịt lộn, thêm 20 nghìn quấy, tròn 70 nghìn. Không biết tối nay ăn gì và ngủ đâu đây?! Thôi kệ, cứ đi đã, lo lắng có ích gì...

Đôi chân ta vẫn vi vu

Dù tiền chẳng có một xu trong người

Vui đi cho nhẹ kiếp người

Cười đi để thấy cuộc đời thênh thang.

Nơi tiếp theo mà Huyền muốn đến là Gia Lâm. Vùng đất này dường như hưởng người ta nhiều hơn tới những giá trị xưa cũ. Nhìn trên bản đồ thôi cũng đã nhận thấy điều đó. Nếu nội thành Hà Nội mang hình dáng một cô gái e ấp, thanh lịch và chính chuyên thì Gia Lâm như là bàn tay của một lãng khách phong lưu đa tình thò ra toan nắm nóp. Cũng may là vẫn còn con sông Hồng mềm mại như tấm rèm nhung, như bức bình phong uốn quanh ngăn cách; lại được Cầu Long Biên và Cầu Chương Dương như hai cái cột

chống dài miệt mài trợ giúp, từng ngày từng giờ âm thầm phòng vệ khiến cho nghìn năm đã trôi qua mà bàn tay ong bướm kia vẫn chưa một lần chạm được vào bờ vai của cô gái đoan trang ấy.

Giá trị xưa cũ của Gia Lâm còn nằm ở làng gốm Bát Tràng. Tràng nghĩa là dài, là rộng, là to, còn Bát thì đương nhiên là cái bát rồi. Một cái bát to và dài ý nói ghè gốm này mang đến cho người dân nơi đây bát cơm no đủ, cuộc sống sung túc. Người ta còn liên tưởng cả Bát Tràng với cái bát vàng, như là vật báu, là tinh hoa, là niềm tự hào, là nét đẹp truyền thống quý giá của dân tộc.

Gia Lâm cũng là nơi địa kinh nhân kiệt, à nhâm, địa linh nhân kiệt, chả thế mà nó lại được chọn là trụ sở chính của Bệnh viện Tâm thần Hà Nội, là cái nôi của người tâm thần khắp thủ đô. Mỗi năm bệnh viện vẫn đều đặn tuyển sinh, đào tạo và cho tốt nghiệp hàng nghìn bệnh nhân rồi trả họ về với cuộc sống bình thường dù cho chỉ khoảng nửa tháng sau là 80% bệnh nhân phải quay trở lại bệnh viện vì có dấu hiệu tâm thần tái phát.

Nhưng hơn tất cả, Huyện muốn đến Trâu Quỳ. Nếu Hà Nội được ví như thế thăng long, tức rồng bay; Quảng Ninh có thể hạ long, tức rồng hạ cánh; đầu đó có thể voi châu, hổ phục thì Gia Lâm có thể trâu quỳ. Xưa nay trên sách vở, phim ảnh chỉ thấy trâu đứng, trâu chạy, trâu nằm, trâu ngồi, chứ còn trâu quỳ thì tuyệt nhiên chỉ ở Gia Lâm mới thấy.

Vùng đất này đương nhiên không có được tốc độ đô thị hóa nhanh và mạnh như Từ Liêm. Dẫu rằng đâu đây người ta vẫn thấy có những công trình đang hồi hả xây dựng, nhưng hỏi ra mới biết hầu hết là họ đang xây nhà nghỉ: "Nhu cầu thuê phòng để nghỉ ngơi lành mạnh của thanh niên bây giờ cao lắm chị ạ, chúng tôi đang phải chạy đua với thời gian, hi vọng hoàn thành kịp tiến độ để sẵn sàng phục vụ nhu cầu tăng cao đột biến của khách hàng, đặc biệt là trong dịp tết cúng cô hồn rằm tháng 7 và tết Trung Thu sắp tới".

Ở đời, có ai tắm mà lại không kì? Có ai tới Trâu Quỳ mà không ghé thăm Nông Nghiệp? Nông Nghiệp ở đây là Đại Học Nông Nghiệp. Ngôi trường này nằm trên một diện tích cực kì rộng với sân, khuôn viên, và đường thông hè thoáng, đặc biệt là khu vườn ươm giống cây rất quy mô và chuyên nghiệp. Khu vườn ươm này vào buổi tối khá yên tĩnh và kín đáo nên nhiều đôi hay trốn vào đó tâm sự. Vậy là từ đó, vườn ươm này có thêm chức năng mới, ngoài ươm giống cây ra, nó còn ươm luôn giống của các nam sinh viên. Mỗi khi một lứa cây mới được ươm thành công và đưa ra khỏi vườn thì cũng là lúc một lứa sinh viên nữ có bầu và bị đuổi ra khỏi trường.

Nói về chất lượng đào tạo của ngôi trường này thì khỏi phải giới thiệu dài dòng, chỉ cần nghe thông tin trên tivi nói rằng Việt Nam là một trong những nước xuất khẩu gạo nhiều nhất thế giới thì đã đủ hiểu. Vui là thế, tự hào là thế, nhưng đâu đó cũng vẫn còn đôi chút băn khoăn là tại sao trường này lại chỉ tập trung vào đào tạo trồng lúa mà không mở rộng sang đào tạo trồng cây ăn quả, khiến cho hoa quả độc hại của Trung Quốc có cơ hội tràn vào Việt Nam, để dân ta vừa ăn vừa băn khoăn, vừa nhai vừa lo lắng cho tương lai.

Một vấn đề nữa Huyền muốn góp ý với nhà trường đó là trường nên điều chỉnh, cân đối lại số lượng sinh viên giữa các khoa sao cho đồng đều, đừng để tình trạng có khoa thì quá đông sinh viên, khoa thì lại quá ít. Ví dụ như khoa nông dân chăn rau, mỗi năm có hàng chục nghìn nông dân tốt nghiệp ra trường nhưng rau thì lại không đủ để cho các anh ấy chăn. Kết quả là tình trạng thất nghiệp tràn lan, đi ra đường, lên mạng, lên face, đâu đâu cũng thấy nông dân, trong khi rau thì ngày càng khan hiếm; rau già, rau héo đã khó kiếm chứ chưa nói gì đến rau sạch.

Những cảm xúc, những dòng suy nghĩ miên man về con người, về cảnh vật nơi đây chỉ giúp Huyền quên đi cơn đói khi mà cơn đói ấy còn ở mức hơi hơi. Nhưng khi nó đã trở nên cồn cào thì Huyền đã bị kéo về với

thực tại, cái thực tại phũ phàng rằng Huyền không còn đồng nào trong túi, và Huyền đang rất đói. Con người có nhiều nhu cầu nhưng chúng được chia làm hai loại chính là nhu cầu có thể tự thỏa mãn và nhu cầu không thể tự thỏa mãn. Nhu cầu có thể tự thỏa mãn là nhu cầu đi tè, đi ị, đi ngủ, và một số nhu cầu thầm kín khác. Nhu cầu không thể tự thỏa mãn là nhu cầu chi tiêu, hưởng lạc, và cả nhu cầu mà Huyền đang phải đối mặt, đó là ăn.

Đương nhiên, khi không thể tự thỏa mãn thì buộc phải nhờ vào ai đó để có thể thỏa mãn. Huyền rẽ vào một quán cơm sinh viên bên đường, ngắm mãi mới thấy một anh trông khá bảnh bao và lịch sự đang đứng chờ gọi cơm. Huyền lập tức áp sát làm quen:

- Chào anh! Anh ăn ở chỗ này chắc cũng là sinh viên trường Nông Nghiệp hả?

- Không, anh ra trường mấy năm rồi, nhưng vẫn ở lại đây công tác.

- Hi, anh được giữ lại làm giảng viên à?

- Không, anh nợ môn, chưa lấy được bằng, phải ở lại vừa làm thêm vừa ôn thi trả nợ.

Huyền chọn đồ ăn xong thì mang đĩa cơm ra ngồi cùng bàn với anh chàng giảng viên nợ môn đó. Cả hai vừa ăn vừa truyện trò rất vui vẻ và thân thiết. Huyền ăn rất nhanh, vèo cái đã hết đĩa cơm trong khi anh kia vẫn còn hơn một nửa. Bất chợt Huyền móc điện thoại trong túi ra, alô loạn xạ rồi vội vàng đứng lên:

- Bố em gọi lên kiểm tra con gái yêu đấy, em ra cửa nói chuyện tí, anh cứ ăn đi nhé, em vào ngay!

Thế rồi Huyền vừa alô vừa tất tả bước ra ngoài. Qua cửa được vài bước, tưởng là thoát thì bỗng mục chủ quán gọi giật lại:

- Con kia, ăn xong đã trả tiền chưa mà định đi đâu đấy hả?

- Cô này buồn cười, cháu nghe điện thoại tí vào ngay mà, anh trai cháu còn đang ngồi ăn kia thì cô sợ gì?!

Thấy mục ấy có vẻ xuôi xuôi, Huyền lẩn lẩn ra xa dần rồi bất ngờ co cẳng chạy. Được vài bước đã thấy con mục béo sấn sau lưng:

- Con đi kia, ăn quyet tiền cơm của bà hả? Thấy cái thái độ mà là bà đã nghi rồi, đứng lại, bà mà bắt được thì bà đập chết!

Con mục này béo mà sao chạy nhanh thế, Huyền thì đã đi cả ngày nên có vẻ dần đuối sức dù vẫn đang vắt chân lên nách để chạy, tuy nhiên khoảng cách giữa Huyền và mục béo ngày càng bị rút ngắn hơn. Bất ngờ, Huyền nhảy phắt lên con Dream II của một anh xe ôm rồi giục:

- Chạy đi anh! Chạy nhanh! Bao tiền cũng chạy!

Tức thì con Dream chiến thương hiệu Lifan rú lên rồi vọt đi. Mục béo cố lao tới bám vào cái đít xe nhưng không kịp. Mục tức tưởi nhìn theo chiếc xe khuất sau rặng tre, tiếng rú ga nhỏ dần, chỉ còn đám khói thải phía sau vẫn bay lảng vảng, bốc mùi khét lẹt. Huyền thì lo sợ mục béo sẽ quay về lấy xe đuổi theo nên liên tục hối thúc anh xem ôm:

- Chạy nhanh nữa lên anh, mục ấy mà đuổi theo là chết!

- 100km/h rồi em ơi, xe anh Lifan đời đầu, không lên được nữa đâu!

Huyền liếc nhìn đồng hồ vận tốc, đúng là 100km/h thật. Ga vẫn rú ầm ĩ, chiếc Dream vẫn lao lên vun vút. Bỗng từ trong ngõ, một chiếc xe đẩy rác lù lù phi ra chắn giữa đường. Anh xe ôm hoảng quá hét lên:

- Chết rồi, làm sao tránh kịp bây giờ em?

- Anh bốc đầu qua xe rác đi, nhanh lên!

RẦM!!!

Không biết pha bốc đầu của anh xe ôm có thành công không, chỉ biết là sau tiếng "Rầm" thì chiếc Dream chiến đã bốc luôn cả xe rác lên, quãng nó nằm chổng kèn ra đường, rác bắn tung tóe, đương nhiên, cả Huyền, cả anh xe ôm, và cả chiếc Lifan cũng bắn tung tóe theo, mỗi người một góc. Anh xe ôm thấy thế choàng dậy và lao tới đỡ Huyền lên, mặt anh ta không còn giọt máu. Sợ là phải, Huyền mà chết, hã ta bán cả nhà đi mà đền, có khi còn phải ngồi tù.

- Em có sao không? Đau ở chỗ nào không? Anh đưa em đi cấp cứu nhé?

- Anh ơi, em thấy đau ở hông, có khả năng là em bị lệch đốt sống đốt và thoát vị lỗ hậu môn rồi anh ạ!

- Được rồi, cứ bình tĩnh, anh đưa em tới bệnh viện!

- Không cần đâu, chỉ cần anh đừng lấy tiền xe ôm của em thì em sẽ tự lo liệu được.

- Ok, anh đồng ý!

Chỉ chờ có thế, Huyền tập tễnh đứng dậy rồi khấp khểnh bước đi ra về còn đau đớn. Anh xe ôm thở phào nhẹ nhõm rồi nhìn theo lắc đầu:

- Con bé này đúng là người giỏi thật, chứ nếu người thường mà chạy xe 100km/h và bị ngã lệch đốt sống đốt, thoát vị lỗ hậu môn như nó chắc phải nằm viện cả tháng chứ chẳng chơi đâu.

Trời đã về khuya, Huyền vẫn lê từng bước trên con đường nhỏ mệt mỏi. Sương nhẹ buông quện với ánh đèn vàng nhạt nhòa hắt xuống đường càng làm cho bóng Huyền thêm nghiêng ngả mơ hồ. Huyền như con mèo hoang lang thang trong đêm mênh mang, chẳng biết đâu là nhà, đâu là

giường, đâu là điểm dừng. Đã thế lại còn tự nhiên buồn ị nữa chứ. Ị chỗ sáng thì sợ ai đi qua nhìn thấy xấu hổ chết, mà ị chỗ tối thì nguy hiểm lắm, nhờ có con rắn nào bò qua, nó nhìn hàng mình không kỹ lại tưởng cái bánh chocopie rồi tớp cho một phát thì die. Thôi, đường cũng vắng người rồi, cứ chỗ sáng mà ị cho an toàn.

Vừa mới ngồi xuống, chưa kịp ị được tí nào thì Huyền đã nghe tiếng quát tháo ầm ầm phía sau:

- Con kia, ai cho mà ị đái bậy trước cửa nhà tao?!

- Đâu, cháu có đái đâu, cháu ị mà!

- Còn cái à? Cút!

Vậy là Huyền vừa kéo quần vừa chạy. Đã mệt sẵn thì chớ lại phải chạy một đoạn dài làm cơ thể Huyền như rã rời, tay chân bủn rủn, sự chán nản lên đến cùng cực. Chưa hết, tự nhiên có thằng dờ hơi cứ đi xe máy rì rì bám phía sau rồi buông lời thô thiển:

- Nửa đêm rồi mà còn lang thang ngoài đường chi cho khổ em ơi, vào nhà nghỉ với anh đi, ấm áp, êm ái lắm!

- Đồ mất dạy, anh tưởng tôi là loại gái hư hỏng à? Nói cho anh biết nhé, Huyền này dù trong túi không có một xu, dù chết đói, chết khát ngoài đường nhưng mà...

- Nhưng mà sao em?

- Nhưng mà anh phải hứa là vào đó không được làm gì em cơ?!

- Anh hứa, anh mà làm gì em thì anh sẽ bị biến thành Quỷ râu xanh luôn!

Vậy là Huyền không phải ngủ ngoài đường, ngược lại, Huyền được ngủ trong một căn phòng ấm áp với nóng lạnh, điều hòa, chăn ga đầy đủ. Tất nhiên là ngủ không ngon lắm vì tí tí lại bị cái tên đó khua dậy, uỳnh uych một lúc rồi nó mới lại để Huyền ngủ. Dẫu vậy Huyền vẫn thấy tự hào lắm, thân con gái một mình, đêm hôm lang thang, không xu dính túi mà vẫn được ngủ trong căn phòng đầy đủ tiện nghi, điều đó đâu phải đứa con gái đứng đắn nào cũng làm được cơ chứ. Mà người tốt bây giờ cũng nhiều thật, tự nhiên chả quen biết gì lại hỏi han, quan tâm, rồi thuê phòng xịn cho mình ngủ, rồi còn phục vụ mình nhiệt tình. Đúng là nếu con người biết mở lòng yêu thương nhau thì dù nơi đâu ta cũng thấy con tim ấm áp và được chở che.

Rời khỏi nhà nghỉ và chia tay anh chàng tốt bụng, suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu Huyền đó là phải tìm việc làm, phải kiếm tiền tiền lo cái ăn, kiếm tiền đi tiếp. Huyền lại lang thang trên phố, thấy đâu có biển tuyển nhân viên là sà vào nhưng chỗ nào cũng chỉ nhìn Huyền thoáng qua, sờ nắn qua loa rồi lại lắc đầu từ chối. May quá, phía trước có một trung tâm môi giới việc làm, cứ vào hỏi thử xem, biết đâu lại có việc. Nghe Huyền bày tỏ nguyện vọng xong, chị giám đốc trung tâm liền hỏi:

- Em có bằng cấp gì không?
- Dạ không chị, học chưa hết lớp 9 thì em nghỉ học vì học dốt quá ạ!
- Thế có năng lực gì đặc biệt không?
- Dạ không ạ!
- Có mang hồ sơ xin việc theo không?
- Dạ không ạ!
- Thế em muốn tìm công việc như thế nào?

- Dạ, em cũng đâu dám đòi hỏi gì, chỉ cần công việc nhàn hạ, nhẹ nhàng, lương cao là được!

- Tưởng gì, thế thì đơn giản, có việc phù hợp cho em rồi!

- Việc gì thế chị?

- Công việc của em nhàn lắm, chỉ việc xé bao cao su, đeo bao cao su cho khách rồi nằm ra là xong!

- O, thế là bán thân à? Em không bao giờ bán thân đâu!

- Ai bảo là bán thân, đó là bán dâm, bán dâm khác với bán thân mà!

- Thật vậy ạ? Vâng, vậy em đồng ý!

Từ hôm đó, Huyền chăm chỉ làm việc để kiếm tiền thực hiện tiếp ước mơ hoài bão của mình. Tiếc thay, mới làm được vài ngày, Huyền đã bị các anh công an ập vào bắt quả tang trong giờ làm việc. Huyền cùng các chị em đồng nghiệp khác lập tức bị giải lên phường.

- Báo cáo anh, đợt truy quét đêm qua, chúng em đã bắt quả tang các đối tượng này đang thực hiện hành vi bán dâm, xin anh cho hưởng giải quyết ạ!

- Thôi thôi, trả hết các cô ấy về địa phương để địa phương họ quản lý và giáo dục, cứ vài hôm các anh lại quét được vài chục cô rồi dẫn về đây, nhà giam thì bé, lấy đâu chỗ mà nhốt. Tôi còn nhiều việc khác, không rảnh để suốt ngày lo mấy cái vụ này được. Thế nhé!

Vậy là Huyền được cho lên xe bị-bùng và áp tải về địa phương. Thôi thì cũng coi như Huyền đã hoàn thành chuyến đi và trở về nơi Huyền đã khởi hành, dù là cái cách trở về có hơi lạ một tí. Ngày mai Huyền sẽ bắt tay vào viết sách, Huyền sẽ kể về chuyến đi phi thường qua 10 quận và 19

huyện thị của mình. Thật tiếc là Huyền mới chỉ đi được có hai huyện là Từ Liêm và Gia Lâm, nhưng không sao, những quận huyện khác Huyền sẽ lên mạng đọc qua thông tin rồi viết. Cứ viết bừa đi, sợ quái gì, người đọc họ có đi theo Huyền đâu mà biết.

Ờ, nhưng nhờ chẳng may lần này về lại bị bắt giam thì sao? Không sao, bị bắt giam thì Huyền sẽ viết trong nhà giam. Xiềng xích, gông cùm và song sắt nhà tù chỉ có thể nốt được thể xác chứ sao có thể kìm hãm được tâm hồn, sao có thể bẻ cong được ngòi bút đầy khao khát vươn tới sự thật, đấu tranh cho công lý, cho lẽ phải của người văn sĩ chân chính được. Các bạn nhớ đọc và mua sách cho ủng hộ Huyền nhé. Mà Huyền bảo này, các bạn đọc thì cứ đọc, mua thì cứ mua, nhưng đừng có đòi hỏi Huyền phải trình ra vé xe bus với lại que thử thai để chứng minh, Huyền không có trách nhiệm phải làm việc đó. Thế nhé, chào thân ái và quyết thắng!

~~~~~***~~~~~

EM ĐI THĂM MỸ VIỆN

- Anh này!
- Gì thế?
- Cái kế hoạch xây mộ cho bố anh, mình hoãn lại được không anh?
- Sao phải hoãn? Mình dồn đủ tiền rồi mà?!
- Em biết, nhưng em muốn dùng tiền đó vào việc khác quan trọng hơn!
- Việc gì?
- Bơm ngực!
- Em nói thế éo nào chứ, bố anh lại không quan trọng bằng ngực em à?

- Em nói thế bao giờ?

- Thì vừa mới đó thôi!

- Em chỉ nói là việc xây mộ cho bố anh không quan trọng bằng việc bơm ngực cho em thôi!

- Ờ, nhưng anh chẳng thấy nó quan trọng gì cả! Không có nó, em vẫn hoàn thành trách nhiệm của một người vợ; không cần nó, anh vẫn làm đúng nghĩa vụ của một người chồng, nó không phải là bộ phận chính, nó chỉ mang tính phụ kiện, là bổ trợ thôi! Bơm làm gì cho phí tiền, em thấy đấy, đã lâu rồi anh có cần dùng đến nó đâu?!

- Nhưng ngực của em bé quá!

- Bé đâu mà bé, của con bé hàng xóm nhà mình mới là bé, ngực nó chỉ bằng một nửa ngực em thôi!

- Sao anh biết? Sao anh biết hả?

- À...Anh biết đâu, là chồng nó kể với anh vậy! Tóm lại là ngực em trước giờ vẫn thế, có sao đâu?

- Ai bảo anh là không sao? Đi ra đường, trong khi bọn bạn em thì đùa nào cũng tưng tưng, đến đâu là đàn ông mắt sáng trưng đến đó, còn em, có ưỡn cong hết cả người thì cũng không thấy cái gì nổi lên!

- Lần nào đi ra ngoài, anh cũng thấy em độn 2 cái khăn mặt vào mà, trông cũng tạm tạm đấy! Sao giờ không độn nữa? 2 cái khăn mà em thấy chưa đủ thì độn hẳn 4 cái! Anh thấy độn khăn là rất tiết kiệm và an toàn hơn nhiều so với bơm ngực em ạ!

- Độn khăn á? Em cạch rồi! Hôm trước đi đám cưới, mãi cúi xuống chỉnh lại cái giày, lúc ngẩng lên thì thấy nửa cái khăn mặt đã lòi ra, lòng

thòng trước ngực. Nhục đến nỗi chỉ muốn gục mặt vào cái cốc tròn trùng trục cho nó bớt nhục! Vậy nên em quyết định phải dùng hàng thật!

- Thật gì, đi bơm vào mà là hàng thật?

- Thì ít ra nhìn bên ngoài nó cũng giống thật. Anh biết cái Tung không? Đấy, cũng mới bơm về xong, nhìn khác luôn! Lúc trước nhé, của nó cũng chỉ ngang ngửa với của em thôi, thế mà giờ, nó gấp 5 lần của em luôn! Em không thể thua nó được, lần này đi em sẽ bơm to hơn nó...

- Buồn cười! Em đổ kị với nó để làm gì nhỉ? Trời cho mỗi người một ưu điểm, một thế mạnh. Ngực em có thể không bằng nó, nhưng sẽ có cái khác em hơn nó mà...

- Cái gì? Em hơn nó được cái gì?

- Bụng em đấy, bụng em chả to hơn bụng nó đấy thôi!

- Anh gàn bỏ xừ! Em hỏi vậy là vì tôn trọng anh và tôn trọng bố anh thôi, chứ tiền trong tay em, anh có cản em cũng không nản. Thích là chích thôi!

- Thôi được, anh biết là khi em đã quyết mà ai cản thì em sẽ cáu tiết. Anh chỉ khuyên em nên chọn chỗ nào tử tế, có uy tín mà làm, bây giờ người chết vì phẫu thuật thẩm mỹ còn nhiều hơn cả chết vì AIDS đấy!

- Anh khỏi lo, em đã tìm hiểu kỹ rồi. Hiện tại có trung tâm thẩm mỹ Cút Tường đang nổi tiếng nhất Hà Nội, em sẽ làm ở đó!

- Ủ, chúc em tai qua nạn khỏi!

Vậy là được sự đồng ý của ông chồng, bà vợ phấn khởi lên đường. Dắt xe, nổ máy ra khỏi nhà giống như bao ngày, nhưng sao hôm nay chị ấy thấy như mình đang đi đến một chân trời mới, một trang mới trong cuộc đời, nơi

mà chị có thể tự tin ngẩng mặt với mọi người, thoải mái mặc áo hở cổ, già từ những chiếc khăn độn bức bối và vương vীu...

Đón tiếp chị tại trung tâm thẩm mỹ là một người đàn ông nhìn khá đứng đắn nhưng rất thân thiện.

- Chào chị, tôi là Trà Cút Tường, Chủ tịch hội đồng quản trị kiêm Tổng Giám đốc trung tâm thẩm mỹ này!

- Dạ, em muốn bơm ngực!

- Xin chị thông cảm, chúng tôi không thể bơm ngực khi khách hàng đang có bầu!

- Đâu, bụng em nó thế đấy chứ, có mang bầu đâu?!

- O, thế à? Nếu vậy tôi khuyên chị nên kết hợp cả hút mỡ bụng và nâng ngực trọn gói luôn. Thay vì bơm silicon thì tôi sẽ hút mỡ từ bụng chị rồi bơm vào ngực luôn cho chị. Cái này thuật ngữ chuyên môn gọi là "lấy cây ngô để luộc ngô, lấy mỡ lợn để rán thịt lợn". Sau khi làm xong, bụng chị sẽ nhỏ như ngực còn ngực sẽ to như bụng bây giờ.

- Nhưng kết hợp thế có tốn kém lắm không bác sĩ?

- 100 triệu chị ạ!

- Nhiều thế cơ ạ?

- Chị chỉ phải đặt cọc trước 50 triệu thôi, còn 50 mươi triệu nữa khi nào hoàn thành ngon lành thì mới phải nộp. Đắt một tí nhưng chúng tôi có chế độ bảo hành rất chu đáo, một đổi một trong vòng một tháng đầu, 3 tháng tiếp theo nếu có hư hỏng hay trục trặc thì chúng tôi sẽ bảo dưỡng, sửa chữa miễn phí. Hơn nữa, chúng tôi cam kết sẽ hoàn lại tiền đặt cọc nếu chị chết trong quá trình bơm.

- Chết cơ ạ? Nguy hiểm vậy sao bác sĩ?

- Nguy hiểm gì chứ! Là tôi nói khả năng có thể xảy ra thế thôi, chứ tôi vẫn bơm cho khách mà, có thấy chết mấy đâu, thỉnh thoảng thôi. Từ hồi mở trung tâm đến giờ mới chết có vài ba người.

- Dạ, bác sĩ mở trung tâm được bao lâu rồi?

- Được gần 3 tháng!

- Thôi được, em đồng ý, đây, tiền đặt cọc đây.

- Tốt, vậy ta tiến hành luôn nhé. Chị nằm lên giường đi. Elly ơi, Top ơi, ra giúp anh một tay nào!

Thế rồi ông bác sĩ cùng hai trợ lý hí húi bơm bơm hút hút rồi lại hút hút bơm bơm.

- Elly này, nhớ phải sờ ngực khách liên tục để kiểm tra độ căng nhé! Bơm căng quá là nổ luôn đấy! Anh còn mãi hút với bơm, không còn tay mà kiểm tra được đâu. Còn Top, phải chú ý tập trung theo dõi khách xem đã chết hay chưa, mấy lần trước bảo cô theo dõi thì cô cứ mãi nhắn tin với chơi đào vàng, đến nỗi khách chết một lúc rồi cũng không biết, làm anh cứ hì hục bơm mất công!

Nói xong, bác sĩ lại tiếp tục bơm bơm hút hút. Chợt Top kêu lên:

- Anh ơi, da mặt của khách đột ngột chuyển sang màu vàng anh ạ!

- Da mặt chuyển vàng à? Đây là triệu chứng của viêm gan B, vào mang cho anh một lọ vắc xin viêm gan B ra đây, tiêm luôn!

Tiêm xong, bác sĩ lại tiếp tục hút hút bơm bơm. Nhưng được một lát, lại thấy Top kêu lên:

- Anh ơi, khách đang sùi bọt mép lên, chân tay co giật anh ạ!

- Bọt mép sùi lên, chân tay co giật à? Rất giống với biểu hiện của mấy thằng nghiện lúc lên cơn nghiện.

Vào mang cho anh lọ heroin ra đây, tiêm luôn!

Tiêm xong, bác sĩ lại tiếp tục hút hút bơm bơm. Nhưng được một lát, lại thấy Top kêu lên:

- Anh ơi, khách đã tắt thở rồi!

- Tắt thở rồi à. Thế thì thôi, mang ra cầu Thanh Trì luôn!

~~~~~***~~~~~

HÔI BIA

Tôi là phóng viên của báo Lá Ngón, có trụ sở tại 69 Hai Bà Trưng, Hà Nội, được cử xuống tận hiện trường vụ hôi bia để viết bài. Lúc tôi có mặt ở hiện trường thì gần như không còn dấu tích của vụ hôi bia nữa, chỉ thấy đoạn đường đó lổn nhổn toàn đá hộc, hai bên vỉa hè thì lổ nhổ những đám người tụ tập rất đông.

Thấy tôi ngơ ngơ, một phụ nữ trung niên tiến lại và đơn đả chào mời:

- Mua bia không cháu? Bia mới hôi hôm qua xong, còn tươi lắm!

- Bao tiền một lon?

- Chỗ người nhà, lấy cháu 5 nghìn.

- 2 nghìn bán không?

- Đệt, trả rẻ thế? Cháu có biết cô đã phải chiến đấu, giành giật, đánh đổi cả liêm sỉ, cả danh dự mới cướp được số bia này không?

- Nếu quy ra danh dự của cô thì cháu chỉ trả 1 nghìn, thế có khi vẫn hớ đấy! Bởi vì nó mất giá lắm rồi!

Mua bán xong, tôi cầm lon bia ra ngồi dưới gốc cây bên đường rồi giật nắp tu ừng ực cho đỡ khát.

Đúng là bia hơi có khác, uống chẳng thơm gì, chỉ thấy hơi xì. Tôi quay sang lân la bắt chuyện với một ông cụ bên cạnh:

- Cụ ơi, sao chỗ này lại tụ tập đông người thế cụ nhỉ?

- À, chúng tôi ngồi chờ xe chở hàng đi qua để hơi của mà! Giống như hơi bia hôm trước ấy!

- Nhưng bây giờ đi qua đoạn này, tài xế họ cảnh giác rồi, chẳng néo hàng hóa cẩn thận, đi chậm rãi, làm sao mà có hàng rơi cho cụ với mọi người hơi được chứ?

- Cậu không thấy sao? Chúng tôi đã cho đặt rất nhiều tảng đá học to khắp mặt đường, leo qua những khối đá ấy chắc chắn ô tô sẽ bị nghiêng, hàng hóa có buộc cẩn thận cỡ nào thì cũng phải văng ra...

- Thế cơ ạ? Vậy từ sáng đến giờ cụ hơi được nhiều chưa?

- Hôm nay là giữa tuần, xe đi lại ít nên cũng không ăn thua, mới được có 3 chai nước mắm, hai con gà và một cái nồi cơm điện. Nếu là ngày cuối tuần chắc chắn phải được gấp ba bốn lần thế này.

- Ôi, ngon thế cơ ạ?

- Đương nhiên! Bà con khu này giờ nghỉ buôn bán, bỏ ruộng nương, trẻ con cũng nghỉ học, tất cả chuyển sang nghề hơi của hết. Lão thấy như thế là đúng đấy! Cậu tính xem, làm ruộng vất vả, cực nhọc quần quật cả năm cũng chỉ được vài tạ thóc, trong khi đi hơi của thế này thì chỉ một lúc

là có vài trăm nghìn luôn. Ví dụ như vụ hôi bia hôm trước, lão tay yếu, chân chậm, mắt mờ rồi, thế mà vẫn còn vồ được 3 thùng, bán đi cũng được gần 5 trăm. Giá như lão mà còn thanh niên, còn có sức đập được chúng nó ra, còn sức giành giật thì có khi hôm ấy lão phải kiếm được cả triệu bạc chứ chả ít! Mong sao trời thương, cho lão sức khỏe để lão đi hôi được đều đặn, có thu nhập ổn định, chứ giờ mà ốm đau, nghỉ một ngày là tiếc đứt ruột cậu à!

- Dạ, cụ cứ lo xa quá, con trông cụ vẫn khỏe mạnh lắm, chắc vẫn còn phải đi cướp được vài năm nữa!

- Hi vọng thế! Mà, hình như cậu không phải người vùng này?

- Vâng, con là nhà báo ở ngoài Hà Nội, vào đây viết bài thôi ạ!

- Nhà báo thật á? Vậy cậu chụp ảnh lão rồi đăng lên báo được không? Lão thích lên báo lắm!

- Dạ được ạ, cụ tạo dáng đi, để con chụp!

- Không, không phải chụp bây giờ, đợi tí nữa, lúc lão đang hôi của ấy, lúc đó hãy chụp, mà nhớ chụp rõ mặt nhé, thế mới nổi tiếng được. Giống như cái bà gì ở đầu phố ấy, cái ảnh bà ấy ôm thùng bia vừa cướp được rồi cười toe toét được đăng rộng rãi trên rất nhiều các trang mạng, bên dưới là hàng chục ngàn lượt like và còm-men, hầu hết đó là những còm-men văng tục chửi bậy thì cũng vẫn đáng tự hào lắm chứ...

Câu chuyện của tôi và ông cụ bị cắt ngang khi có một thằng nhỏ hùng hục chạy từ đầu phố về rồi hốt hải thông báo:

- Có một chiếc xe tải chở lợn sắp đi qua, mọi người chuẩn bị sẵn sàng hôi lợn!

Đúng thật, chiếc xe chở lợn đang rì rì tiến tới. Lúc lặn qua những tảng đá học, nó nghiêng ngả, xiêu vẹo như chực đổ. Tiếng lợn kêu eng éc đầy thảm thiết trên thùng. Một con khỏe nhất húc tung cái thanh chắn ở đít xe rồi phi xuống đất, tức thì, cả đàn ồ ạt nhao theo. Chỉ chờ có thể, đám người châu chực ở ven đường này giờ đồng loạt xông ra, cả lũ người lợn nháo nhác, người túm chân, kẻ chụp đuôi, kẻ vồ đầu, tiếng người la hét, tiếng lợn gào thét tạo nên một khung cảnh hoảng loạn nhưng khá vui mắt. Cuộc cướp giật đã xong, có kẻ may mắn, hả hê với những hai con lợn quắp trên tay, có kẻ thì tiu nghỉu vì chẳng được con nào.

Thật tiếc là ông cụ vừa nói chuyện với tôi lại rơi vào trường hợp không may mắn ấy, lão cứ ngồi thừ ra vìa hè, mặt nghệt đi, nhìn đến tội. Tôi bèn tới gần lão rồi hỏi han an ủi:

- Thôi, không sao cụ ạ! Còn nhiều cơ hội khác mà!

- Lão suýt bắt được nó rồi đấy, nhưng tại nó giãy khỏe quá, còn tay lão thì yếu, nên không giữ được.

Chỉ bực mình một điều là đã không vồ được thì chớ lại còn bị nó ỉa một bãi vào mặt!

Thế nhưng lão ấy chẳng buồn được lâu, bởi chỉ một lát sau lại có một xe tải chở Kotex chạy qua. Lần này, lão không còn chịu cảnh tay trắng nữa mà đã cướp được tới hai bịch Kotex khá to, loại siêu mỏng, có cánh. Tôi lại gần chia vui với lão:

- Sướng nhé, hai bịch này mà bán thì cũng được hơn trăm là ít, cụ nhỉ?

- Đáng bao nhiêu mà bán hả cậu?! Tôi sẽ mang về cho đứa cháu gái nhà hàng xóm dùng. Tôi để ý lâu rồi nên tôi biết, đến ngày đèn đỏ, nó chẳng có gì dùng cả, cứ để không như vậy, nhìn thương ời là thương...

Lại một chiếc xe tải nữa đang chạy tới. Tôi quay sang nhìn lão rồi giục:

- Có xe đến kia cụ, sao cụ và mọi người không chuẩn bị hôi đi?

- Xe chở phân đấy cậu ạ! Bọn tôi tuy làm nghề hôi của thật, nhưng cũng biết điểm dừng, cũng phải có lòng tự trọng của mình chứ, đến cả phân mà cũng vồ nữa thì nhục quá!

~~~~~***~~~~~

TUYỂN TẬP TRUYỆN TRÀO PHÚNG HAY NHẤT CỦA VÕ TÔNG ĐÁNH MÈO

Đình Long
www.dtv-ebook.com

Tổng Hợp Phần Xvi

LÀM GIÀU KHÔNG KHÓ!

Vậy là lại một buổi phỏng vấn thất bại, và lại một lần nữa tôi cầm cái hồ sơ xin việc thất thểu ra về. Thời sinh viên thì toàn màu hồng với bao mơ mộng, bao khát vọng, bao ước mong, vậy mà giờ đây bước ra đời, sao mà mọi thứ mù mịt và gian nan quá.

Tôi ngồi ịch xuống cái ghế nhựa của một bà bán trà đá dưới gốc cây bàng, gọi một cốc trà cho có lệ dù tôi không khát. Tôi cứ miên man nhìn dòng người qua lại. Ôi chao! Sao mà người ta giàu thế, sang thế, xe hơi, xe ga xịn cứ nhan nhản như lợn con, mặt mũi ai cũng xinh tươi, phơi phới, bận rộn, hối hả; còn tôi thì buồn, thì nghèo, thì thất nghiệp. Ra trường gần một năm rồi mà vẫn cứ lang thang, vẫn xin tiền bố mẹ, suốt ngày chỉ ăn, nằm, đi làm hồ sơ, nộp hồ sơ, phỏng vấn, rồi lại về nhà...Cuộc đời sao mà buồn như một tiếng thở dài, ủ rũ như chiếc lá úa trên cây, và vật vờ như một đám cỏ dại mọc ven đường...

- Này, đang đi xin việc hả em?

Câu hỏi của ai đó làm tôi giật mình và thoát ra khỏi những trăn trở đang ngổn ngang, bừa bộn trong lòng. Tôi quay sang, thì ra là một người đàn ông tầm khoảng ngoài ba mươi, ăn mặc rất lịch sự, áo vest phẳng

lỳ, bên trong là cái áo sơ mi họa tiết chấm bi theo phong cách Italy, giày thơm bóng mùi xi, nhìn thoáng qua đã toát lên sự thành đạt.

- Dạ, em đi xin việc, nhưng khó khăn quá anh ạ!

- Bên anh đang cần tuyển nhân viên đấy, em có hứng thú thì qua làm với anh.

- Ôi, thật thế ạ! Được thế thì còn gì bằng!

- Anh xin tự giới thiệu anh là trưởng phòng kiêm quản lý thị trường. Dưới quyền anh là một đội ngũ nhân viên đông đảo với số lượng lên đến gần chục người. Nói em đừng giật mình chứ lương của nhân viên bên anh thấp nhất là 700 triệu một tháng. Đây là thấp nhất nhé, từ đó em có thể suy ra lương của anh là như thế nào rồi đúng không?

- Trời ạ, nhân viên mà đã 700 triệu, anh là trưởng phòng chắc cũng phải...

- 2 tỉ...

- Dạ?

- Lương của anh là 2 tỉ!

- Ô Mai Gát! Lạy chúa toi! Chắc anh phải làm bên tập đoàn điện lực hoặc dầu khí thì mới khủng thế?

- Dầu khí với điện lực thì tuổi gì! Lương của Giám đốc bên dầu khí chắc gì đã bằng lương của thằng bảo vệ bên anh.

- Vậy anh làm ở đâu?

- Anh làm cho tập đoàn Thiên Nhục Minh Uy. Thôi, mình làm ăn lớn mà ngồi ở lề đường thế này không tiện, anh cho em địa chỉ phòng trọ của

anh, mai em đến đó rồi ta bàn bạc tiếp. Ok?

- Dạ. Phòng trọ ạ? Lương anh 2 tỉ mà vẫn phải thuê phòng trọ sao?

- Em suy nghĩ vẫn còn hạn hẹp lắm, nhưng không trách em được, vì đó là suy nghĩ cổ hủ của hầu hết dân ta, nó đã ăn vào máu rồi, khó thay đổi. Em thử ra nước ngoài mà xem, có mấy ai họ thích mua nhà, thích xây nhà đâu, họ toàn thuê thôi. Ví dụ như Obama, giờ vẫn đang phải thuê nhà Trắng để ở, chứ làm gì có nhà riêng?!

- Dạ!

- Mà em lưu số điện thoại của anh lại, lúc nào đến thì gọi anh. Anh đọc số rồi em nháy vào máy anh nhé?

- Thôi, điện thoại em để trong cặp, lôi ra ngại lắm. Để em đọc số rồi anh nháy vào máy em cũng được.

- Nhưng mà điện thoại anh hết tiền rồi, không nháy nổi nữa...

- Lương anh...

- Em lại định nói lương anh 2 tỉ mà sao điện thoại lại hết tiền hả? Anh bận trăm công nghìn việc, thời gian đâu mà quan tâm kiểm tra xem tài khoản còn hay hết. Vừa mới xong gọi trao đổi với đối tác thì thấy tút tút, mới biết là hết tiền đấy...

- Dạ vâng! Vậy để em lấy điện thoại của em ra vậy!

- Ok, thế nhé, anh phải đi đây kéo lại lờ xe buýt!

- Ơ...Lương anh...

- Ý em là lương anh 2 tỉ mà sao vẫn đi xe buýt hả? Lại thêm một suy nghĩ thiên cận nữa. Với mức lương 2 tỉ, một tháng anh có thể mua được 5

cái xe hơi, thế nhưng anh vẫn thích đi xe buýt. Vì sao? Là vì càng giàu có, người ta lại càng văn minh. Đi xe buýt là một nét đẹp, giúp giảm ô nhiễm môi trường, giảm ùn tắc giao thông, góp phần cho thủ đô ngày càng xanh sạch đẹp.

Buổi tối hôm đó về, tôi không thể nào chợp mắt nổi. Cứ nghĩ đến cơ hội mà mình đang có trước mắt, người tôi lại nao nao vì hạnh phúc, và cũng một phần vì lo sợ. Sợ rằng đây chỉ là một giấc mơ, rằng người đàn ông thành đạt kia như là một thiên sứ trên trời, có thể bay đi và biến mất bất kì lúc nào, khi đó, chắc tôi sẽ chơi vơi và hoang mang lắm...

Sáng hôm sau, tôi theo địa chỉ tìm đến phòng anh ấy rất sớm. Đúng là đường vào phòng trọ của anh ấy khó tìm thật, vòng vèo, ngoằn ngoèo, qua mấy cái cầu bé con con, uốn cong cong, bắc qua con rạch đen thui, nước chảy sền sệt, lênh phênh toàn rác với mùi hôi thối nồng nặc. Tôi cứ thắc mắc rằng sao lương của anh 2 tỉ mà lại chui vào cái xó xỉnh này mà ở, rồi tôi lại tự tìm câu trả lời cho mình, rằng tiền anh nhiều nên phải ở đây để bọn cướp, dẫu có muốn đến cướp tiền của anh, cũng ngại không dám vào.

Anh mời tôi vào phòng. Một căn phòng rất nhỏ, chẳng có đồ đạc gì, có mỗi cái chiếu trải ở góc nhà, bên trên cái chiếu vứt la liệt quần áo, cặp túi và mấy thứ linh tinh. Tôi cũng không hiểu nếu tối anh ấy ngủ trên cái chiếu đó thì đồng quần áo và đồ đạc kia sẽ để ở đâu?

- Em ngồi xuống bàn uống nước đi!

Cái mà anh ấy gọi là bàn uống nước thì thực chất là cái bàn gấp cũ kĩ, loại bàn mà thời sinh viên tôi vẫn hay dùng để học bài khi ngồi trên giường. Chính giữa cái bàn đặt một cái bình nước đã cáu bẩn và một cái bát con đã ố vàng. Anh rót nước vào bát mời tôi rồi giải thích:

- Anh ở phòng này cùng với 2 anh bạn nữa. Bọn anh đi làm suốt nên cũng không quan trọng lắm cái chỗ ở, chứ còn lương của bọn anh thì có

thuê khách sạn ở cả đời cũng không bao giờ hết. Kia kia, cái anh cởi trần mặc quần đùi mà đang giặt quần áo ngoài giếng ấy, anh ấy là phó phòng đấy, lương của anh ấy là một tỉ rưỡi. Còn cái anh mặc cái quần thùng đít đang ngồi xõm nhạt rau muống kia là chuyên viên cao cấp, lương anh ấy thì thấp hơn anh kia, chỉ khoảng tỉ hai thôi...

- Dạ. Thế em muốn được vào làm cùng với anh thì phải đáp ứng những yêu cầu và bằng cấp gì ạ?

- Công ty anh không coi trọng bằng cấp. Bằng cấp là cái quái gì? Chỉ là một miếng giấy vô giá trị. Bọn anh chỉ coi trọng năng lực, coi trọng ý chí phấn đấu và nỗ lực mà thôi. Muốn vào làm với bọn anh thì đơn giản lắm, em chỉ cần nộp 7 triệu để mua một sản phẩm của công ty anh, vậy là em đã chính thức trở thành một thành viên của Tập đoàn Thiên Nhục Minh Uy hùng mạnh rồi.

- Sản phẩm gì mà những 7 triệu hả anh?

- À, nó là một máy bơm và hút mỡ 2 trong 1. Với cái máy này, em có thể hút mỡ ở bất cứ bộ phận nào, ví dụ như hông, bụng, để bơm vào bất kì đâu, ví dụ như ngực, đùi. Tóm lại là em thích chỗ nào nhỏ thì hút, thích chỗ nào to thì bơm. Khỏi phải đi thẩm mỹ viện.

- Ồ, hay thật! Nhưng em không có tiền!

- Cái đó không lo! Con xe của em kia kia, tuy hơi ghẻ tí, nhưng cầm cũng phải được 7 triệu. Anh biết một chỗ cầm đồ lãi suất cực thấp, bọn anh toàn cầm ở đó mà...

- Cầm xe thì em lấy gì đi làm?

- Thì đi xe buýt giống bọn anh. Bọn anh lúc đầu chẳng nào cũng có xe cả, vào công ty làm là chuyển sang đi xe buýt hết!

- Vâng, vậy em xin nghe theo anh!

Mọi thủ tục được thực hiện rất chóng vánh. Tôi hân hoan ôm cái máy bơm hút 2 trong 1 trước ngực rồi lệnh khệnh ra bến xe buýt đón xe trở về. Dù là đi xe buýt nhưng tôi thấy vui lắm. Bởi vì là sau gần một năm trời lặn lội tìm việc, đến giờ tôi đã chính thức có việc làm. Lại càng tự hào hơn khi công việc ấy thật nhàn nhã, lương cao, đâu phải ai cũng có thể may mắn kiếm được công việc tốt như thế. Kể cũng bỏ công bao năm trời học hành vất vả. Bố mẹ ơi, con sắp báo hiếu được bố mẹ rồi! Con hứa sẽ chăm chỉ làm việc, cống hiến hết sức mình để giúp cho tập đoàn Thiên Nhục Minh Uy ngày càng lớn mạnh và bành trướng!

Tôi cũng biết rằng mình là nhân viên mới nên còn phải học hỏi từ các anh ấy rất nhiều. Tôi cũng chưa dám mong sẽ ngay lập tức đạt được mức lương cao như của các anh ấy, tôi chỉ cần mỗi tháng một tí là được rồi. Như vậy, chỉ cần hai tháng lương thôi, tôi đã có thể mua được ô tô và một căn nhà nho nhỏ, mình mới ra trường, được thế là tốt rồi, cái gì cũng phải từ từ chứ. Tôi sẽ quyết tâm làm bằng được, phải làm được! Chỉ cần tôi vứt bỏ hết liêm sỉ, quẳng hết cái danh dự vớ vẩn vào thùng rác để trở thành một thằng mặt dày, một thằng sẵn sàng lừa lọc người thân, bạn bè, một thằng không sợ cuộc sống cô độc khi bị những người xung quanh xa lánh, chỉ cần thế thôi thì tôi nhiều khả năng sẽ thành công. Cố lên tôi ơi!

~~~~~***~~~~~

SỰ TÍCH TRẦU CAU

Ở làng nọ, có vợ chồng nhà họ Cao sinh được hai người con trai. Người anh tên là Cao Thái Sơn, còn người em là Cao Thái Giám.

Hai anh em giống nhau như hai giọt nước mắt, đã vậy lại hay cố tình mặc quần áo y hệt nhau, thành ra người ngoài không thể phân biệt được họ,

bố mẹ cũng thường xuyên nhầm lẫn, thậm chí ngay cả người em đôi khi cũng lầm tưởng anh trai mình là mình, và ngược lại.

Thấy hai đứa con trai mình sống khép kín, ít giao lưu bạn bè, bạn gái thì lại càng hiếm, suốt ngày chúng cứ quẩn lấy nhau, thành ra ông bà Cao rất lo lắng. Sợ hai anh em nảy sinh tình cảm, ông bà phải tách chúng ra bằng cách gửi người anh đến học ở nhà một thầy đồ trong làng. Người em vì muốn được đi học cùng anh nên đã quyết định tuyệt thực bằng cách giam mình cả buổi trong nhà vệ sinh, chốt chặt cửa, chỉ khi nào đói bụng mới chịu ra ngoài ăn, ăn xong lại chui vào đóng cửa tuyệt thực tiếp. Ông bà Cao một phần vì xót con, một phần mót quá không có chỗ giải quyết nên đành phải nhượng bộ. Vậy là ngày ngày, hai anh em lại được cùng nhau đến nhà thầy đồ học chữ.

Một hôm, hai anh em đi học về thì phát hiện bố mẹ họ đã chết trong nhà tắm từ bao giờ, cửa nhà tắm vẫn mở toang. Quan sát kỹ hiện trường có thể thấy đây không phải là một vụ án mạng mà nhiều khả năng là một tai nạn, bởi vòi hoa sen vẫn chảy, hai ông bà đều không một mảnh vải che thân, nằm vật dưới nền nhà tắm, và vẫn đang trong tư thế úp thìa. Đây quả thật là một tai nạn đáng tiếc do thiếu hiểu biết, bởi thời gian gần đây, trên các phương tiện thông tin đại chúng, các giáo sư, tiến sĩ sinh lý học liên tục khuyến cáo về sự nguy hiểm khi làm chuyện đó lúc đang tắm.

Các giáo sư, tiến sĩ cho biết: khi làm chuyện đó, đặc biệt là ở giai đoạn cao trào, bạn sẽ rất hưng phấn, các lỗ chân lông sẽ mở ra hết cỡ. Nếu lúc đó mà bạn lại kết hợp với tắm thì bạn đã vô tình tạo điều kiện cho nước chui qua lỗ chân lông và ngấm vào cơ thể bạn, dẫn đến bị nhiễm lạnh đột ngột, gây ra hiện tượng đột quỵ. Cái này có cơ chế gần giống với Thượng Mã Phong, tức là "lên ngựa trúng gió", còn đây là "lên ngựa gặp nước", hay gọi cách khác là "Thượng Mã Thủy". Càng nguy hiểm hơn, ông bà Cao lại mở cửa nhà tắm trong lúc hành sự khiến gió có thể thốc vào, vậy là họ không chỉ nhiễm lạnh bởi nước mà còn bởi cả gió nữa, cái này từ chuyên môn gọi

là "Thượng Mã Phong Thủy". Cũng theo con số chính thức mà các giáo sư, tiến sĩ sinh lý học đưa ra thì trong năm nay, số lượng người chết vì hành sự trong lúc tắm còn nhiều hơn cả số người chết vì tai nạn giao thông, và chỉ ít hơn số người chết vì bỡn ngực.

Từ khi bố mẹ qua đời, hai anh em họ Cao càng thương yêu nhau hơn. Thầy đồ thấy hai học trò hiền lành, chăm chỉ thì ưng lắm, rất muốn gả con gái cho. Con gái thầy đồ năm nay tròn 18 tuổi, ngực căng như bưởi, chúm chím xinh tươi, vui vẻ hay cười, mỗi tội là rất lười, ngần ấy tuổi đầu mà chả biết làm cái việc gì cho ra hồn. Một hôm, thầy đồ gọi con gái lại rồi hỏi dò:

- Ta thấy hai anh em nó được đấy, con có ưng thằng nào không? Ta sẽ gả cho!

- Dạ, con là phận gái, bố mẹ đặt đâu con xin ngồi đó ạ!

- Thì đã đành là thế, nhưng ta vẫn muốn biết sự lựa chọn của con!

- Dạ, nếu được chọn, con xin chọn cả hai ạ!

- Không được! Đàn ông có thể năm thê bảy thiếp, chứ con là đàn bà, lại muốn hai tay hai súng hay sao?

- Nhưng hai anh ấy giống nhau như thế, con đâu có phân biệt được ai, vậy nên đành thích cả hai!

- Giống nhau về hình thức thôi, còn tính cách, ta nghĩ là có khác đấy! Ta sẽ cho con thấy tính cách của chúng khác nhau như thế nào!

Vậy là trưa hôm sau, thầy đồ cho sắp cơm mời hai anh em họ Cao ở lại dùng bữa. Ông cũng yêu cầu con gái mình hôm nay mặc áo hay dây trong suốt, ngực thả rộng. Suốt bữa ăn, cô gái liên tục đứng lên cúi xuống, lượn đi lượn lại vờ lấy thức ăn, bát đĩa. Quả đúng như dự đoán của thầy đồ, trong khi người anh ngồi im, ngoan ngoãn, tập trung ăn uống thì người em

cứ ngấp nga ngấp nghển, mắt đảo như rang lạc, thường xuyên bị nghẹn, bị hóc, bị sặc, thức ăn dính cả lên mũi, nước canh và nước dãi bắn tung tóe, ướt đầm ngực áo. Sau bữa cơm, thầy đồ gọi con gái vào trong buồng rồi thì thầm:

- Đây, con thấy chưa, một thằng thì chín chắn, đứng đắn, một thằng thì cứ xoắn hết cả lên. Bố quyết định gả con cho thằng đứng đắn, lấy chồng phải tìm những người đàn ông đàng hoàng như thế mà lấy con ạ!

- Nhưng con lại thích cái anh dê kia hơn!

- Đồ ngu! Mà không thấy thằng đó nhìn mày hau háu như muốn phang tươi hiếp sống mày sao? Lấy nó về, nó quần cho vài tuần thì người mày rộc đi như sợi rau cần. Mày có cái tật giống y hết mẹ mày!

Không dám cãi lời cha, cô con gái đành chấp nhận lấy người anh đứng đắn làm chồng. Sau đám cưới, cô chuyển về sống với chồng và em trai chồng. Từ khi có vợ, đương nhiên là người anh không thể quan tâm tới em nhiều như trước, người em thấy thế cũng chạnh lòng. Hơn nữa, bà chị dâu dạo này lại có vẻ thích cái phong cách thả rông và áo hai dây trong suốt, thành ra đến bữa cơm, người em liên tục bị anh căn nhắc, mắng mỏ vì cái tội ăn uống không cẩn thận, để cơm bắn tung tóe, nước canh, nước thịt chảy rùng rùng ướt cả áo, không khí trong nhà vì thế mà ngày càng nặng nề, căng thẳng...

Một hôm, người em đi chơi về, không thấy ai ở nhà, chỉ thấy tiếng nước chảy róc rách trong nhà tắm, đang tò mò lò dò lại gần định rình mò, chợt có tiếng người từ trong nhà tắm vọng ra làm người em giật nảy mình:

- Chồng về đấy à? Vào kỳ cho em cái lưng phát!

Người em nghe thế thì bủn rủn hết cả người, tay chân rụng rời. Trước giờ, dầu thường xuyên soi hàng chị nhưng vẫn phải qua một lớp áo hai dây, và cũng chỉ được phần trên. Giờ đây, trước cơ hội được chiêm ngưỡng trọn

bộ sản phẩm thì người em không khỏi rối bời. "Giờ mình vào mà chị phát hiện ra mình không phải là chồng chị thì sao nhỉ?". Hấn bần khoản, nhưng rồi lại tự trấn an: "Chả sao đâu, hai anh em mình giống nhau như đúc, khó nhận ra lắm!". Nghĩ vậy nên hấn yên tâm hơn, ngập ngừng toan bước vào. Thế nhưng hấn lại bần khoản tiếp: "Nhưng nhớ đang kỳ mà anh trai về thì sao?". Và lập tức, hấn lại tìm được câu trả lời: "Chắc chưa về đâu, vẫn sớm, anh ấy thường chiều muộn mới đi làm về mà". Chẳng tìm ra được lí do gì để đứng ngoài nữa, hấn nhẹ nhàng mở cửa nhà tắm rồi lén vào...

Không biết người em kỳ lưng kiểu gì nhưng ở bên ngoài chỉ nghe thấy huỳnh huých, uỳnh uých, rồi cả "come on...come on... ầu zé...ầu zé...", loạn hết cả lên. Kỳ lưng xong xuôi, hai chị em vẫn chưa thềm mặc quần áo vội mà nằm vật luôn ra nền nhà tắm thở hổn hển. Lát sau, người em mới ngập ngừng lên tiếng, phát tan không khí yên lặng:

- Chị à, thú thật với chị, em không phải là chồng chị đâu!

- Chị biết rồi. Lúc chú bước vào, chị cũng tưởng chú là chồng chị, nhưng khi chú bắt tay vào việc thì chị nhận ra luôn, một phong cách rất khác, mạnh mẽ và đầy nam tính...

- Biết là nhầm, sao chị không kêu lên?

- Thì chị kêu come on...come on, ầu zé...ầu zé đó, nhưng chú có dừng đâu!

- Vâng, lần sau nếu chị kêu như thế em sẽ dừng ngay. Thôi, mình mặc quần áo rồi ra ngoài đi chị, kéo anh về giờ là chết đấy!

Thế nhưng, khi hai chị em mới chỉ kịp mặc được cái quần sịp lên người thì "RẦM!!!", cánh cửa nhà tắm bật tung. Người anh đã đứng đó từ lúc nào, trên tay vẫn lăm lăm cái cốc, quần áo lấm lem bùn đất. Anh ta cứ đứng chết lặng, mặt tối sầm vì giận giữ, miệng mấp má mà không nói

được thành lời. Rồi người anh quăng mạnh cái cuốc xuống đất, vùng chạy vụt ra ngoài, dọc theo con đường nhỏ, khuất dần sau rặng tre.

Người anh cứ chạy mãi, chạy mãi, chạy như để thoát khỏi cái sự thật đau đớn và phũ phàng mà anh ta vừa trông thấy; chạy như để vứt bỏ lại đằng sau những tức tưởi, những hờn ghen, những nhức nhối đang cào xé trong lòng. Bàn chân đã rướm máu, đầu gối đã rụng rời, nhưng tim thì vẫn quặn lên từng hồi đau nhói, nên người anh vẫn chạy. Trời đã nổi cơn giông, mây kéo về dày đặc, sấm chớp đi đùng, gió bốc từng nắm bụi thốc vào mặt sạn rát, nhưng mặc kệ, người anh vẫn chạy. Chỉ đến khi trước mặt là một con suối sâu, nước cuộn cuộn chảy siết, không thể lội qua, người anh mới kiệt sức, gục xuống bên bờ...

Một lát sau, người vợ cũng đã đuổi kịp theo chồng tới bờ suối. Thấy chồng mình mềm nhũn, gục bên bờ như một cái xác, chị ta nhào tới ôm chầm lấy chồng rồi gào khóc thảm thiết. Mưa bắt đầu trút ào ào, gió mỗi lúc một hung dữ, sấm trên trời ầm ầm, chớp trên đầu nhoang nhoáng, chỉ có tiếng khóc than là lặng dần, bởi người vợ cũng đã kiệt sức và gục xuống theo chồng.

Người em cũng theo bước anh chị, chạy miết, chạy miết, mặc cho những hạt mưa to như những viên đá tấp vào mặt liên hồi, mặc cho sấm chớp, cuồng phong làm bầu trời rung chuyển. Rồi hẳn tìm thấy xác anh trai và chị dâu hẳn nằm còng queo, lạnh ngắt bên bờ suối hoang với những con nước đang cuộn lên sôi sục. Hẳn quỳ xuống, ôm lấy hai cái xác đó vào lòng mà khóc, hẳn khóc đến khàn cả giọng, đến lạc cả hơi, những giọt nước mắt của sự ân hận, xót xa, của sự ăn năn, sám hối muện màng. Mây đen vẫn vần vũ, sấm vẫn vang rền, những tia sét nhằng nhịt, loang loáng như muốn xé toạc bầu trời. Rồi một tiếng nổ khủng khiếp vang lên cùng một luồng sáng khổng lồ từ trên cao phóng thẳng xuống chỗ ba người. Chỉ trong tích tắc, ba cái xác cháy rụi thành ba đống tro vụn, nước mưa vẫn xối xuống ào ào, hòa lẫn ba đống tro ấy vào nhau, ngấm xuống rồi tan đi trong lòng đất...

Từ chỗ ba cái xác chết cháy rụi ấy, về sau, người ta thấy mọc lên một cây cau cao sừng sững hiên ngang trước gió. Dưới gốc cau là một tảng đá vôi mang hình thù một người đàn ông đang quỳ sụp như để tạ tội, còn có cả một thân trầu mềm mại, lá lơi, đã quấn thân cau rồi nhưng vẫn tham lam rẽ nhánh qua, ôm trùm lên tảng đá. Người ta cũng kháo nhau rằng, cứ những đêm mưa gió bão bùng, dòng suối vốn dĩ hiền lành đó bỗng dựng cuộn lên từng đợt sóng gầm gào, hung tợn, rồi từ cái gốc trầu cau ấy, lẫn trong tiếng gió rít, người ta lại nghe thấy những tiếng kêu thảm thiết, những tiếng rên rỉ ní non vắng vắng: "come on...come on... ầu zé...ầu zé..."

~~~~~***~~~~~

NÀNG BẠCH TUYẾT VÀ BẢY CHÚ KHÙNG

Ngày xưa ngày xưa, có một bà hoàng hậu xinh đẹp, mỗi tội lông bẹn của bà ấy rất quăn và dài, cứ vài ngày là bà lại phải lấy kéo cắt đi nếu không nó sẽ thò ra ngoài nhìn rất chi là hài. Hôm nay đã lại đến lịch cắt lông rồi.

Hoàng hậu ngồi dạng háng, lót một tờ giấy trắng tinh phía dưới rồi cầm kéo cặm cụi cắt cắt, tia tia. Từng đám lông quăn tít, đen sì rơi lả tả xuống tờ giấy trắng. Không hiểu vừa làm vừa suy nghĩ điều gì mà Hoàng hậu sơ ý cắt ngay vào cái mép thịt mềm mềm nhô ra ở gần bẹn. Nhìn mấy giọt máu đỏ tươi tong tong nhỏ xuống tờ giấy trắng tinh, bên cạnh là những sợi lông đen sì, hoàng hậu ước gì mình sẽ sinh được một cô công chúa da trắng như tờ giấy, môi đỏ như máu, còn tóc thì đen và quăn như lông bẹn.

Nghĩ vậy, bà liền đi vào trong nhà rồi nói với Vua:

- Em muốn đẻ!

- Cái gì? Mình đã thống nhất là sẽ kế hoạch 2 năm nữa mà? Anh mới lên chức vua được mấy tháng, kinh tế còn chưa ổn định. Hơn nữa, em vừa mới đi đặt vòng tuần trước, giờ chả lẽ lại tháo vòng ra?

- Tháo vòng thì có cái gì đâu? Để em tháo cho anh xem! Đây, vòng đây!

- Ôi đệt! Em định tiến hành luôn bây giờ à?

- Luôn và ngay!

- Nhưng anh sắp phải ra yết triều rồi, các quan văn võ và đại thần đang đợi kia kìa!

- Đã tới giờ đâu?!

- 5 phút nữa là tới rồi!

- Ôi dào, với anh thì 5 phút là thoải mái! Lên đi anh!

Thấm thoát đã 9 tháng trôi qua, bụng hoàng hậu giờ đã to như cái loa, ngày nở nhị khai hoa đã không còn xa.

- Anh là vua hả?

- Dạ vâng, thưa bác sĩ! Tình hình vợ em thế nào rồi ạ?

- Tình hình căng đấy! Thông thường, thai nhi lúc chuẩn bị chào đời sẽ chui đầu ra trước, hoặc có trường hợp thai ngược, tức là chân sẽ ra trước. Nhưng con bé nhà anh thì không thuộc hai thể loại trên, nó lại chống hông lên rồi dạng háng ra, khiến chúng tôi chưa biết phải xử lý thế nào.

- Không có cách nào thật sao bác sĩ?

- Chắc là phải giết một trong hai để cứu người còn lại thôi. Anh chọn giết mẹ hay giết con?

- Giết mẹ!

- Tại sao?

- Vì giết mẹ tôi vẫn có con, lại còn được lấy vợ mới. Chứ nếu giết con, dù là sau này sẽ đẻ đứa khác, nhưng không thể lấy vợ mới được!

- Anh quả là thông minh!

Vậy là ngày Bạch Tuyết ra đời cũng là ngày hoàng hậu qua đời. Sau đó vua lấy ngay vợ mới. Đây là một người đàn bà rất xinh đẹp nhưng lại vô cùng độc ác và đố kỵ, không muốn thua kém ai về nhan sắc. Mẹ ta có một cái gương thần, thỉnh thoảng mẹ lại đứng trước gương rồi hỏi:

"Gương kia ngự ở góc nhà

Việt Nam ai đẹp bằng ta không nào?"

Và lần nào gương thần cũng trả lời:

"Bà ơi bà đẹp cực kỳ

Ngọc Trinh cũng chỉ về nhì mà thôi"

Mẹ ta nghe vậy thì sung sướng và hả hê lắm! Nhưng đến một ngày, đó là ngày mà Bạch Tuyết tròn mười tám tuổi, da trắng mịn màng như giấy gió, môi đỏ như máu chó, còn tóc thì quăn tít như lông bò. Nàng đẹp kiều sa, hoa nhường nguyệt thẹn. Mẹ hoàng hậu thấy Bạch Tuyết xinh đẹp quá thì tức tối chạy về đứng trước gương rồi hỏi:

"Gương kia ngự ở góc nhà

Việt Nam ai đẹp bằng ta không nào?"

Rồi gương thần trả lời:

"Ngày xưa bà đẹp vô cùng

Ngày nay bà giống con khùng bà ơi!

Bạch Tuyết đẹp nhất trên đời!"

Hoàng hậu nghe vậy thì gầm lên giận dữ rồi gọi một tên quan thái giám vào phòng mụ:

- Con Bạch Tuyết đâu rồi?

- Dạ, công chúa đang tắm ạ!

- Ta cho phép người xông vào hiệp dâm rồi giết chết nó cho ta!

- Dạ, giết thì được, nhưng hiệp thì thần chịu!

- À ừ, ta quên mất người là thái giám. Vậy không cần hiệp nữa, đập chết nó rồi mang ra cầu Thanh Trì vứt xuống sông nhé!

Tên thái giám y lệnh hoàng hậu, hắt cho xác Bạch Tuyết vào bao rồi đợi lúc nửa đêm, âm thầm vác ra sông. Hắn định leo lên trên cầu rồi quăng xác xuống sông như lời hoàng hậu, tuy nhiên gió to và trời mưa rét nên hắn thấy ngại. Rồi chợt nhìn thấy bãi rác dưới chân cầu, hắn nghĩ thầm:

- Mình cứ vứt ở đây cũng được, sáng mai xe rác đến hốt đi là xong! Chả ai biết đâu!

Vậy là hắn ném phịch cái bao vào giữa cái đống rác rưởi hôi thối dưới chân cầu rồi phủi tay đi về. Lúc này đã là 2h đêm rồi, gió từ sông Hồng vẫn thốc vào từng cơn lạnh buốt, rít lên từng hồi, nghe như ai đó đang than khóc ì ôi. Mưa ngày càng nặng hạt, từng đợt trút xuống xối xả, xầm xập. Trong làn mưa ấy, cái bao xác khế cựa quậy, rồi nghe "roac" một tiếng như vừa bị ai xé. Rồi từ cái vết xé ấy, một cái đầu đen sì thò ra ngoài nghiêng ngó. Cái bóng đen lồm cồm bò ra khỏi bao rồi lập tức lao vụt đi trong màn mưa, nó chạy men theo bãi đất bồi dọc bờ sông rồi chui tọt vào rừng lau sậy um tùm.

Ở sâu tít trong rừng lau sậy, có một ngôi nhà nhỏ, đó là nơi ở của bảy chú khùng. Họ cũng mới chuyển về đây được một thời gian thôi, trước đó thì cả bảy chú đều là công nhân thử việc của nhà máy bia Cất-Bớt (một công ty con của tập đoàn bia Carlsberg). Tuy nhiên, vì bảy chú khùng này tính khí rất điên khùng, lại thường xuyên mang đồ nhắm đến chỗ làm, lấy bia của nhà máy ra để nhậu nhẹt trong giờ làm việc nên Hội đồng quản trị của công ty đã họp lại và quyết định đuổi việc. Từ đó, bảy chú khùng về sống trong rừng lau sậy, ngày ngày cùng nhau ra bờ sông đãi cứt tìm vàng.

Các chú khùng ra khỏi nhà từ tờ mờ sáng, khi những giọt sương sớm long lanh còn đọng chi chít trên những mép lá mong manh, khi cả bãi cát bên bờ sông vẫn chỉ là một vệt dài màu tối sậm mênh mông. Họ miệt mài làm việc cho tới khi mặt trời hoàng hôn đỏ au khuất sau những rặng lau, lúc đó, họ mới dồn toàn bộ số vàng đã đãi được trong ngày vào một cái bao to rồi cùng nhau khiêng về.

Nhưng hôm nay, có cái gì đó không ổn, vừa bước chân vào nhà, các chú khùng đã nhận ra điều đó. Đồ đạc trong nhà cứ loạn hết cả lên: cốc chén, bát đĩa, xoong nồi mỗi góc một thứ; nền nhà bê bết đất cát; giữa nhà là một cái váy lấm lem bùn đất, trước cửa nhà tắm là cái coóc-sê nằm chỏng chơ, còn vắt vẻo bên mép ban thờ là cái quần sì-líp hồng in hình chú gấu chó Panda. Nghi ngờ nhà có trộm, các chú khùng cuống quýt chạy đi kiểm tra lại đồ đạc cá nhân của mình.

- Đệt, còn gói mì tôm để tối nay ăn, vậy mà giờ đâu mất tiêu? Có trộm thật rồi...!

- Cái quần sịp, cái quần sịp của tôi, mới giặt hôm qua, phơi ở ngoài đây cũng biến mất rồi...!

- Laptop, laptop của tôi đâu? Sao còn mỗi cục nguồn thế này? Thằng khốn nạn, nó lấy laptop mà không lấy cục nguồn...!

Lúc này, một chú khùng mới đứng ra để trấn an mọi người.

- Tất cả cứ bình tĩnh, giờ chúng ta chia nhau đi tìm khắp quanh nhà xem có phát hiện thêm được vết tích nào của trên trộm không.

Vậy là bảy chú khùng tản ra các hướng, ngó nghiêng, sẫm soi từng góc ngách. Bất chợt, một chú kêu lên:

- Lại đây, lại đây mau, có người trong nhà tắm!

Tức thì cả bọn chạy lại. Cửa nhà tắm vẫn đóng chặt, nhưng đúng là có người bên trong thật, nghe rõ tiếng nước từ vòi hoa sen chảy xè xè, rồi tiếng rên rỉ nhẹ nhẹ. "Rầm", cửa nhà tắm bị đập tung, bảy chú khùng ủa vào, tất cả đều há hốc mồm kinh ngạc: trước mặt họ là một cô gái không mảnh vải che thân, ngồi tựa lưng vào góc tường, mắt đờ đẫn, hai chân dạng ra, tay phải cầm vòi hoa sen, tay trái cầm cái quần sịp vừa ăn cắp được của một chú khùng, trước mặt cô gái là cái laptop đang chiếu cảnh chiến đấu giữa Ozawa và đồng bọn. Nhìn qua thì có vẻ như cô gái ấy đang tắm, nhưng nhìn kỹ thì không phải, vì nguyên từ phần hông trở lên và từ phần đùi trở xuống vẫn rất khô ráo. Và dường như cô ấy cũng không có ý định tắm thì phải, vì cái vòi hoa sen vẫn đang phun nước xối xả vào một vùng nhất định mà không hề có dấu hiệu sẽ di chuyển đến những vùng khác. Thấy thế, một chú lùn hất hàm hỏi:

- Sắp xong chưa?

- Dạ chưa ạ! Mới đang khởi động thôi!

- Vậy làm nhanh cho xong đi, rồi mặc quần áo đàng hoàng, ra ngoài ta sẽ nói chuyện.

Khoảng 15 phút sau, cô gái mới bẽn lẽn mở cửa nhà tắm đi ra. Các chú khùng đã đợi sẵn ở trên nhà.

- Cô là ai? Tại sao đến nhà chúng tôi ăn uống rồi tắm rửa?

- Tôi là công chúa, bị hoàng hậu sát hại nhưng may mắn sống sót và trốn thoát được tới đây. Xin các anh cho tôi ở lại, đừng đuổi tôi đi!

Nghe vậy, một chú khùng ghé tai một chú khùng khác thì thầm:

- Tao đéo tin nó là công chúa đâu mà ẹ! Công chúa đéo gì mà nhìn như con dở hơi!

- Quan trọng đéo gì, cứ cho nó ở lại để nó giặt quần áo, nấu cơm cho tụi mình, đỡ tốn tiền thuê ô-sin, chứ hôm nào cũng ăn mì tôm tao nóng ruột lắm rồi!

- Nhưng còn laptop với quần sịp của bọn mình, nó suốt ngày lôi ra nghịch ngợm thì sao?

- Quần sịp thì lúc đi làm chúng ta sẽ cho vào túi ni-lông mang hết đi, còn laptop ta sẽ đặt mật khẩu, nó không hí hoáy được nữa đâu!

Vậy là từ ngày đó, Bạch Tuyết ở lại cùng với bảy chú khùng.

Về phần mẹ hoàng hậu, tưởng đã giết được Bạch Tuyết, mẹ sung sướng lắm, rồi hí hửng lại gần chiếc gương và hỏi:

"Gương kia ngự ở góc nhà

Việt Nam ai đẹp bằng ta không nào?"

Gương thần trả lời:

"Ngày xưa bà đẹp như tiên

Ngày nay bà giống con điên mất rồi!

Bạch Tuyết đẹp nhất trên đời!"

- Há? Nó vẫn chưa chết sao? Vậy giờ nó đang ở đâu? - Mụ hoàng hậu gầm lên.

"Nàng giờ ở hướng bờ sông

Tại nhà của bảy thằng khùng sida"

- Được, được lắm, lần này đích thân ta sẽ ra tay, để xem nó có thoát được nữa không?!

Buổi sáng là khoảng thời gian mà Bạch Tuyết thấy chán nhất, vì mấy chú khùng đi làm cả, nàng lui thủi một mình, lại phải dọn dẹp, giặt giũ, cơm nước. Quần sịp cũng bị cất hết, laptop thì đặt mặt khẩu, nàng chả còn thú vui nào cả. Đang ưỡn ẹo trên giường với mấy quả dưa leo, chợt Bạch Tuyết thấy có bóng ai đó lò dò ở cổng, rồi cả tiếng nói vọng vào:

- Nhà có đồng nát sắt vụn bán không chị ơi?

- Không có đồng nát sắt vụn gì đâu, chỉ có vàng thôi, mua không?

- Có, mua hết, mua hết!

Vậy là Bạch Tuyết lạch bạch chạy xuống góc bếp, hì hục lôi cái bao vàng mà bảy chú khùng đãi được ngày hôm qua mang ra bán đồng nát. Nhưng nàng vừa ngẩng mặt lên thì "Xịt!!!", một luồng hơi độc xộc thẳng vào mặt nàng, Bạch Tuyết lập tức nằm vật ra đất bất tỉnh. Mụ hoàng hậu thấy vậy thì ngửa mặt lên trời cười ha hả:

- Đáng đời, đây là xịt hơi cay chuyên dụng của 141 dùng để trấn át mấy anh hồ báo, hít phải cái này rồi, người làm gì còn đường sống nữa. Nhưng thôi, để chắc ăn, ta cứ xịt thêm vài phát nữa cho yên tâm. Xịt! Xịt! Xịt!!!!

Cùng lúc đó, ở ngoài bờ sông, các chú khùng vẫn đang hăng say đãi vàng. Người thì đào cát, người thì bê, người thì sàng đãi, người thì lọc cặn, ai làm việc của người ấy, nhịp nhàng, nhịp nhàng, tạo thành một vòng quay liên hoàn. Bỗng tất cả đều giật mình dừng hết lại khi một chú khùng kêu lên thất thanh rồi chỉ tay về hướng bờ sông:

- Có người chết đuối đang trôi vào kia!

Quả thật, ở cách họ chỉ vài chục mét, một cái xác đàn ông đang đập dềnh trôi vào sát bờ. Bảy chú khùng vớt hết đồ nghề xuống rồi đồng loạt chạy lại chỗ cái xác. Đó là một thanh niên còn rất trẻ, và hình như anh ta chưa chết, tim anh ta vẫn đập dù hơi thở khá yếu ớt, có lẽ vì phải bơi một quãng đường dài nên anh ta đã kiệt sức và lịm đi. Sau một lát nghỉ ngơi, người thanh niên dần tỉnh lại. Thấy vậy, một chú khùng liền hỏi:

- Anh là ai? Tại sao lại đến nông nổi này?

- Tôi là hoàng tử, con trai của Quốc Vương Lào, sang Việt Nam du học theo dạng cử tuyển, hôm qua tôi có đi bơi ngực nhưng bị sốc thuốc rồi ngất đi, họ tưởng tôi chết nên ném xuống sông. May mà số tôi vẫn chưa đến ngày tận...

- Thôi được rồi, anh cứ tạm về chỗ chúng tôi nghỉ ngơi vài ngày cho khỏe hẳn đã, rồi sau đó tính tiếp!

Thế là hoàng tử theo bảy chú khùng về nhà. Vừa tới nơi, họ thấy cổng nhà mở toang, còn Bạch Tuyết thì đang nằm ngửa, dạng chân, bất động giữa sân. Thấy vậy, hoàng tử nước Lào liền đứng lên gào to:

- Khiêng cô ấy vào trong buồng, tôi biết y thuật, tôi sẽ chữa cho cô ấy!

Lập tức Bạch Tuyết được đưa vào buồng trong. Hoàng tử yêu cầu mọi người cởi hết quần áo của Bạch Tuyết ra, còn hoàng tử thì tự cởi quần áo của hoàng tử, sau đó hăn đuổi hết mọi người ra ngoài rồi đóng chặt cửa

buồng lại. Không hiểu ở bên trong hẳn chữa trị cho công chúa kiểu gì nhưng ở bên ngoài chỉ nghe thấy những tiếng huỳnh huých, uỳnh ạch. Khoảng 15 phút sau, đã thấy Bạch Tuyết mở cửa, hớn hờ đi ra. Bảy chú khùng thấy vậy thì vui mừng lắm, reo hò ầm ĩ. Bỗng, công chúa đưa ngón tay lên miệng "Suýt" một cái ra dấu im lặng:

- Bé mồm thôi, để cho hoàng tử ngủ, hoàng tử vừa bị mất sức đấy!

Kể từ hôm đó, mọi việc lại trở lại quỹ đạo bình thường. Sáng sáng, bảy chú khùng cùng với hoàng tử ra bờ sông đãi vàng, Bạch Tuyết ở nhà dọn dẹp, giặt giũ, đến chiều thì nấu cơm đợi mọi người về ăn. Cuộc sống cứ thế bình lặng trôi cho đến một hôm...

Hôm ấy, khi mà hoàng tử và bảy chú khùng vừa đi khỏi thì có một mù bán hàng rong cứ đi lại lại, ngó nghiêng trước cổng, rồi thò hẳn cổ vào trong sân rao to:

- Ai bánh khúc, bánh giò nóng không? Bánh khúc bánh giò nóng đê...!

- Cho tôi hai cái, mang vào đây cho tôi với!

- Vâng, có ngay đây ạ!

Mù bán hàng hăm hờ cầm bánh vào nhà, nhưng vẫn không thấy ai, chợt nghe tiếng từ buồng trong vọng ra:

- Mang giúp vào trong này giúp tôi, tôi mệt lắm, không ra ngoài được!

Mù hoàng hậu không nghi ngờ gì, tưởng là Bạch Tuyết đang ốm thật liền hí hửng đi tiếp vào trong. Nhưng khi mù vừa với bước vào thì cánh cửa đã đóng sập lại, nằm trên giường đợi mù không phải là Bạch Tuyết mà là bảy chú khùng, tất cả đều đang trong trạng thái khóa thân, sẵn sàng chiến đấu. Không biết bảy chú khùng xử lý mù hoàng hậu trong buồng ra sao nhưng ở bên ngoài cũng chỉ nghe thấy tiếng huỳnh huých, uỳnh ạch mỗi

lúc một đồn dập. Bạch Tuyết đứng ở bên ngoài nghe thấy những âm thanh như vậy cũng thắc mắc lắm, nàng liền ghé sát tai hoàng tử rồi thì thầm:

- Không biết bảy anh ấy đang làm gì mà ta vậy anh nhỉ? Em tò mò muốn xem quá!

- Có gì đâu mà tò mò, cũng giống như là anh và em vẫn thường xuyên làm ấy, chẳng qua là liều lượng được tăng lên gấp bảy lần thôi!

Và kể từ đó, hoàng tử, công chúa, bảy chú khùng và hoàng hậu sống và sinh hoạt với nhau hạnh phúc đến lúc chết!

~~~~~***~~~~~

TAM QUỐC DIỄN TRÒ

Lưu Bị tên thật là Lưu Huyền Đức, quê ở vùng Trâu Quỳ, Gia lâm, Hà Nội. Ông sinh ra trong một gia đình có truyền thống gia giáo. Bố của Lưu Bị là giáo sư, phó tiến sĩ Lưu Manh, hiện là trưởng khoa Lâm tặc của trường Đại học Lâm nghiệp Hà Nội.

Dù là một cán bộ giảng viên có uy tín tại một trường đại học lớn nhưng 3 người con của ông lại không ai đi theo con đường học vấn. Lưu Huyền Đức thì học dốt, ham chơi, chỉ thích võ nghệ và đánh nhau. Anh trai của Lưu Huyền Đức là Lưu Đức Hoa thì đi theo nghiệp điện ảnh và đã sang Hồng Kông lập nghiệp. Cô em gái út là Lưu Hương Giang thì lại làm ca sĩ và gần đây còn kiêm thêm vai trò giám khảo của chương trình Giọng Hát Việt Nhí hay còn được gọi với cái tên tiếng Anh là "The Voice Kút".

Từ ngày bố vào làm giảng viên thì kinh tế nhà Lưu Huyền Đức mới khá lên chứ trước kia cũng rất nghèo khó, chạy ăn từng bữa. Hồi đó, chẳng mấy khi nhà Lưu Huyền Đức được ăn cơm tử tế mà toàn phải ăn độn với sắn, với khoai. Nhiều hôm mở nồi cơm ra mà thấy toàn là sắn, người nào cũng thở dài than ngán, gọi là cơm sắn nhưng ai may mắn mới cắn được

một hạt cơm. Rồi cả đến khi sắn cũng chả còn mà ăn thì Lưu Huyền Đức phải xách bị đi vay gạo, vay sắn, đi xin khoai khắp làng. Hình ảnh Lưu Huyền Đức khoác cái bị trên vai đi khắp nhà này đến nhà khác để vay gạo đã quá quen thuộc với mọi người, và cái tên Lưu Bị ra đời từ đó.

Năm ấy, bọn giặc sịp vàng hoành hành khắp nơi, cướp bóc, chém giết, hãm hiếp lung tung cả. Cảnh rối ren, loạn lạc bao trùm và đe dọa cả một vùng ngoại đô. Lưu Bị thấy thời thế suy tàn mà bản thân mình lại tối ngày chơi bồi lê lố, chưa có nghề nghiệp, kế hoạch cụ thể gì thì đâm ra chán nản, rượu chè.

Hôm ấy, buồn quá nên Lưu Bị ra quán rượu ốc đầu làng ngồi uống một mình. Vừa uống được ba chén, ăn được dăm con ốc thì thấy ở bàn đối diện cũng có một tên đang ngồi một mình. Tên này nhìn khá bặm trợn, mắt tròn xoe như bi ve, hàm én râu hùm, hăn ăn một mình mà cứ nhai nhồm nhoàm như thế sợ ai ăn tranh mất, rượu thì cứ cầm cả chai rồi tu ừng ực. Nhìn cái kiểu ăn của thằng này là Lưu Bị đã không ưa rồi. Ấy vậy mà lát sau, hăn ta đã mon men kéo ghế ngồi cạnh Lưu Bị rồi hỏi vu vợ làm quen:

- Xin hỏi, vị công tử đây có chuyện gì buồn hay sao mà lại ngồi rượu ốc một mình thế?

- Buồn thì không, nhưng bực thì có!

- Bực cái gì thế?

- Bực cái là đang ăn có thằng dở hơi cứ mon men làm phiền. Thế có chuyện gì?

- Có chuyện gì đâu, thấy vị công tử đây ngồi một mình thì tính sang ngồi uống rượu cùng cho vui thôi, có được không? Tớ về bàn tớ lấy ốc với rượu qua đây, bọn mình đồn vào ăn uống chung nhé?

Lưu Bị nghe thế thì ngạc nhiên xen chút bực bội:

- Hảo hán người phương ẻo nào mà khôn thế? Hảo hán nhìn lại bát ốc của hảo hán đi, còn có vài con, trong khi bát ốc của tôi còn gần như nguyên vẹn, thế mà hảo hán bảo dồn vào ăn chung?!

- Đệt, ăn uống quan trọng ẻo gì, anh em tâm sự giao lưu là chính. Nếu ông lẩn tẩn, tôi gọi thêm đồ ăn là được chứ gì?

- Ủ, ông gọi đi!

- Em ơi, cho thêm đĩa sung muối với lại một bát nước chấm to nhé!

Hảo chính là Trương Phi. Lúc đầu Lưu Bị không có thiện cảm với người này, nhưng tiếp xúc, nói chuyện với Trương Phi một lát thì Lưu Bị thấy rằng, ngoài cái tội tham ăn ra, Trương Phi cũng là người có chí khí, ham võ nghệ, thích đánh nhau, nói chung là hợp với Lưu Bị. Chả thế mà hai anh em ngồi một lúc đã چرا hết mấy chai lavie san lưng, gọi thêm 5 đĩa sung muối và 2 bát nước chấm nữa. Đến lúc gần tàn cuộc nhậu, chuẩn bị phải thanh toán tiền thì cả Lưu Bị và Trương Phi đều nhìn nhau, không thằng nào muốn đứng lên trước. Bất chợt từ bên ngoài có một vị hảo hán cao lớn, mặt đỏ như thoa son, mắt phượng mày ngài, râu rất là dài xuất hiện. Người đó vào quán, ngồi xuống bàn ngay bên cạnh Lưu Bị và Trương Phi rồi gọi lớn:

- Cho 2 bát ốc nhồi, 2 bát ốc sên, thêm 2 bát ốc bươu vàng em ơi!

Cả hai nghe vậy thì há hốc mồm kinh ngạc. Rồi Trương Phi thì thềm vào tai Lưu Bị:

- Thằng này nhìn có vẻ nhiều tiền đấy anh ạ! Hay mình qua rủ nó dồn ốc vào ăn chung đi?!

- Mình ăn hết cmnr, có còn con đéo nào nữa đâu mà đòi dồn?

- Không sao, cứ nhặt mấy cái vỏ ốc bỏ vào bát mình giả bộ như chưa ăn hết, thằng này nhiều tiền nhưng nhìn cái mặt ngu ngu, nó không phát hiện ra đâu!

Lưu Bị nghe cũng có lý nên làm theo lời của Trương Phi. Cả hai bốc mấy nắm vỏ ốc bỏ vào bát rồi lân la sang bàn của vị hảo hán nọ. Vẫn là Trương Phi mở lời với giọng điệu quen thuộc:

- Xin hỏi, vị hảo hán đây có chuyện gì buồn hay sao mà lại ngồi rượu ốc một mình thế?

- Ta là người có tiền, thích là uống, không cứ phải buồn vui? Hai vị mon men sang đây có việc gì? Lại định rủ dồn ốc vào ăn chung hả?

- Vâng, sao hảo hán biết?

- Ta còn lạ gì mấy cái trò đó! Thôi, đổ cái bát vỏ của người đi, ngồi xuống đây, hôm nay ta mời!

Chỉ chờ có thế, Lưu Bị và Trương Phi lập tức sà xuống. Ba anh em liên tục trăm phần trăm, tâm đầu ý hợp, không khí rất rôm rả. Thế rồi Lưu Bị từ tốn hỏi thăm:

- Không biết vị anh hùng đây từ đâu tới, tên họ là gì?

- Tại hạ là Quan Vân Trường, tên khai sinh là Quan Vũ, bạn bè hay gọi là Trường Vũ. Nhà tại hạ ở Sài Đồng, Gia Lâm, ngay cạnh bệnh viện Tâm thần Hà Nội. Dạo này thời thế loạn lạc, ở quê khó kiếm sống nên sắp tới dự tính đi xuất khẩu lao động. Đang chờ làm hồ sơ đâm ra rảnh rỗi nên đi rượu ốc giải khuây thôi.

Trương Phi thấy vậy thì hỏi:

- Không biết Quan Vũ huynh đi xuất khẩu lao động sang Nhật hay Hàn Quốc? Tại hạ thấy đạo này người ta hay đi mấy nước đó lắm!

- Nhật thì hay động đất, sóng thần, Hàn Quốc thì lại sợ mấy anh ôp-pa cày bóp, các anh ấy mà thông thì có ngày chẳng còn mông mà về lại mảnh đất cha ông, thế nên tại hạ quyết định đi Lào.

- Nhìn Quan Vũ huynh oai phong lẫm liệt thế này thì biết ngay là con nhà võ, chắc sang đó cũng phải làm đô đầu hoặc là cảnh vệ, nếu không thì cũng phải là công việc gì đó cần đến sự uy dũng và võ nghệ cao cường, đúng không huynh?

- Không, Quan Vũ ta qua đó làm ô-sin thôi, chủ yếu là bế con cho người ta. Nó đói thì cho ti, nó ỉa đái thì lau chùi rồi thay bỉm, công việc cũng nhàn mà lương cũng ổn. Còn hơn ở nhà, thời loạn này, kiếm ăn khó lắm, có khi lại còn chết oan.

Lúc này, Lưu Bị mới cầm ly rượu lên rồi trầm ngâm:

- Ta có ngu ý thế này, cả ba chúng ta đều là những kẻ vô công rồi nghề, ham chơi, thích võ nghệ. Nay quê hương đất nước đang bị bọn giặc sịp vàng hoành hành, cứ sao không cùng nhau đem sức trai, hợp lực diệt sạch bọn giặc cỏ, mang lại hòa bình cho dân chúng, hà cứ gì phải sang Lào làm ô-sin cho thiên hạ cười khinh. Diệt được bọn giặc sịp vàng rồi, chúng ta sẽ thu phục được lòng dân, người người nhà nhà ủng hộ, dần dần ta sẽ mở mang thanh thế, xưng bá thiên hạ, rồi tiến tới thống nhất Trung Nguyên, lên ngôi hoàng đế. Các anh em thấy sao?

Trương Phi nghe thế thì gật đầu lia lịa:

- Lưu đại ca nói quá hay, khiến hai kẻ mê muội này như được vén mây mù thấy trời xanh, có lẽ ta nên gọi thêm đĩa ốc nữa để mừng cho lý tưởng này!

Vân Trường nghe vậy thì gạt đi:

- Thôi, không gọi nữa, hôm nay ăn thế đủ rồi! Thấy người ta mời là ông cứ gọi lấy được! Còn về ý kiến của Lưu Bị đại ca thì tại hạ hoàn toàn đồng ý. Nhân đây, tại hạ đề nghị chúng ta kết nghĩa huynh đệ, từ nay 3 người là một, có phúc cùng hưởng, có họa cùng chạy. Mọi người đồng ý không?

- Hay lắm, vậy ta tiến hành luôn đi!

- Không được! Việc kết nghĩa anh em là việc trọng đại, phải chọn ngày tốt, đúng giờ Thanh long âm đạo thì tình nghĩa anh em mới thấm thiết. Lưu Bị có ý kiến thế này. Gần nhà Lưu Bị có cánh đồng hoa cải đang mùa nở rộ rất nên thơ và lãng mạn, ban ngày tập nập người đến chụp ảnh cưới rồi ảnh tự sướng, nhưng ban đêm lại rất yên tĩnh và êm đềm. Lưu Bị tính thế này, đêm nay, đợi lúc khuya vắng, lúc chủ vườn cải ngủ say, chúng ta sẽ lén trộm vào vườn, mở tiệc bàn cải chính thức kết nghĩa anh em.

- Thế có cần phải chuẩn bị gì không Lưu đại ca?

- Có chứ! Trương Phi nhớ mua vịt nướng, thịt chó, rượu để kết nghĩa xong anh em ta đánh chén. Còn Vân Trường, đệ chịu trách nhiệm mua vàng mã, hương, nến, hoa quả để thắp hương. Ta sẽ mang chiếu ở nhà đi để trải đồng thời chịu trách nhiệm việc cúng bái. Thế nhé! Mọi người hãy nhớ rõ nhiệm vụ của mình. Hẹn tối nay gặp lại!

10 giờ đêm, Lưu Bị ôm chiếu đứng đợi trước vườn cải nhưng vẫn chưa thấy Quan Vũ và Trương Phi đâu. Nhìn Lưu Bị với cái chiếu ôm hồ hững bên hông đi đi lại lại trước vườn cải um tùm, sao mà giống cảnh một đứa cave đang ngóng khách đến vậy. Ếch nhái kêu ọp ọp, gió đưa xào xạc, hương cải ngào ngạt, khung cảnh nên thơ tuyệt vời mà sao lòng Bị lại cứ rối bời. Hai cái thằng chết tiệt này, giờ mà vẫn chưa thấy đâu.

- Lưu huynh, em tới rồi?

- Cậu làm gì mà giờ này mới tới hả?

- Lưu huynh bớt giận, em phải đi mua đồ cúng mà. Hương, nến, vàng mã thì mua dễ nhưng hoa quả thắp hương thì khó mua quá anh ạ! Đi khắp làng mà không có ai bán.!

- Thế là không có hoa quả thắp hương à? Vậy đâu có được, cúng bái thì phải đầy đủ chứ?!

- Lưu huynh yên tâm, em kiếm được loại khác thay thế đây rồi.

- Đâu?

- Đây ạ, xúp- lơ với cải bắp! Được không huynh?

- Ủ, thôi cũng tạm được! Mà sao bắp cải lại còn có nửa cái thế này?

- Hồi chiều em đã để riêng ra góc bếp rồi nhưng lúc tối nấu cơm, bà già em không biết lại chặt mất nửa cái để luộc chấm mắm tỏi! Mà Trương Phi vẫn chưa tới hả huynh?

- Chưa thấy đâu, cái thằng này chỉ ăn là giỏi còn lúc làm thì lè mề đừng hỏi!

Vừa nhắc xong thì Trương Phi xuất hiện, hẩn đi từ phía sau tới nên Lưu Bị và Quan Vũ không biết. Thấy thế, Trương Phi rón rén lại gần hai anh và chơi trò hù dọa. Hẩn nhảy chồm từ phía sau, đập mạnh vào vai Lưu Bị và Quan Vũ rồi hét to:

- Hú Òa!!!!

- Òa Òa cái mả cha mày! Mấy giờ rồi mà giờ mới đến?

- Đại ca nóng tính thế, em đi mua rượu và đồ nhắm mà, có đi chơi đâu!

- Mua tí rượu với đồ nhắm thôi chứ có éo gì đâu mà lâu vậy. Lưu Bị ta mà mua thì chỉ 10 phút xong hết!

- Đây là mua bán thông thường, còn em mua chịu mà đại ca. Phải đi cả chục quán mới có một chỗ đồng ý bán chịu cho mình, rồi phải hứa lên hứa xuống hẹn ngày trả. Đâu có đơn giản như đại ca, chỉ việc ôm cái chiếu ở giường đi là xong!

- Thôi được rồi, ta chuẩn bị tiến hành ngay thôi, để qua mất giờ thanh long âm đạo thì sẽ đến giờ thanh long niệu đạo, rất xấu!

Thế rồi 3 cái bóng thoăn thoắt nhảy vào vườn cải nhẹ như 3 con mèo trôi trên tấm vải. Chúng dừng lại ở giữa vườn, nơi hoa nở nhiều nhất và đẹp nhất. Lưu Bị nhanh chóng trải chiếu ra giữa luống hoa rồi kêu hai anh em đặt đồ cúng lễ lên. Chợt Trương Phi quay sang hỏi Lưu Bị:

- Chiếu nhà Lưu đại ca đây à?

- Ủ, có vấn đề gì?

- Đại ca không kiếm được cái chiếu nào tử tế hơn sao? Chiếu éo gì mà thùng lỗ chỗ, lại có mùi tanh tanh, nồng nồng, loang lỗ khắp cả. Ghê vk!

- Thông cảm, đây là chiếu lấy trên giường ngủ của ông bà già. Ông già lại bị cái bệnh "chưa đi đến chợ đã rơi hết tiền", cái mùi tanh tanh, nồng nồng mà đê vừa ngửi là mùi tiền của ông già nhà ta đấy!

Rồi ba anh em tập trung sửa soạn, chỉ một loáng sau đồ cúng lễ đã được bày biện sẵn sàng, hương khói nghi ngút. Ba anh em quỳ nghiêm chỉnh trước bàn thờ, mỗi người cầm một nén hương, mặt ai cũng nghiêm túc đầy vẻ thành kính. Lưu Bị cùng các anh em chấp tay vái 3 cái rồi lầm rầm khấn:

- Con nam mô a di đà phật, hôm nay lành tháng tốt, 3 anh em chúng con là... Đệt, CLGT Trương Phi? Ta đang khẩn mà - Lưu Bị quát lên khi thấy Trương Phi huých huých vào đít mình.

- Lưu đại ca, có cái gì đó không ổn?

- Đâu? Cái gì không ổn?

- Em thấy mùi gì thối lắm, hình như là mùi phân hay mùi cứt gì đó đại ca ạ!

- Đúng đấy đại ca! Em cũng thấy thế, mùi nặng lắm!

Vậy là việc cúng bái phải tạm dừng, 3 anh em tản ra rồi hí hục lật chiếu kiểm tra, ngửi ngửi khắp các hướng. Bất chợt Trương Phi reo lên đầy sung sướng:

- Hai anh ơi, em tìm thấy rồi, tìm thấy cứt rồi!

Lập tức Lưu Bị và Quan Vũ chạy lại chỗ Trương Phi.

- Thật không? Đâu? Cứt đâu?

- Đây đại ca, ngay dưới bát hương!

- Đệt, hóa ra này giờ ba anh em ta toàn quỳ với lạy bái cứt à?

- Thế có chuyển chỗ không đại ca?

- Thôi, chuyển chỗ mất thời gian lắm, sắp hết giờ đẹp rồi, làm nhanh cho xong đi.

Cả bọn lại lục đục quay về vị trí. Hương lại đốt lên nghi ngút. Ba anh em thành kính dâng hương và đồng thanh đọc lời tuyên thệ:

- Chúng tôi tuy không sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, nhưng nguyện sống cùng ngày cùng tháng cùng năm. Từ nay cả 3 như một, sống chết có nhau, kẻ nào ăn ở hai lòng xin trời tru đất diệt. Xin thề, xin thề, xin thề.

Rồi Lưu Bị, Quan Vũ, Trương Phi lần lượt cầm hương vào bát, xong mỗi người cầm một chén rượu dâng lên trước bàn thờ. Ánh mắt ai cũng rạng ngời, hân hoan. Kể từ hôm nay, họ đã có thêm những người anh em cùng vào sinh ra tử, cùng chung chí hướng, cùng kề vai sát cánh gây dựng cơ đồ đại sự... Cả ba đồng loạt nốc cạn chén rượu rồi cười đầy hả hê. Thế nhưng chưa kịp đặt chén xuống thì chợt nghe tiếng "Vù" bên tai, hình như vừa có một vật thể lạ bay về phía 3 anh em. Chưa kịp hoàn hồn thì lại "Vù" phát nữa. Trương Phi la lên:

- Cái gì đấy các anh ơi? Thiên thạch à?

Vân Trường có vẻ là người nhanh nhạy nhất nên đã đoán ra vấn đề:

- Không phải thiên thạch đâu, gạch đấy, chạy thôi anh em!

Vân Trường chưa nói dứt lời thì từ phía bên ngoài, một bóng đen nhảy vào, tay lăm lăm 2 viên gạch, lao vừa lao tới vừa chửi ầm ĩ:

- ĐKM mấy cái thằng mất dạy này, nửa đêm chui vào vườn cải nhà ông phá phách lại còn cười hô hố như mấy thằng thần kinh thế à. Ông cho chúng mày chết này...

Tức thì, lão phóng tiếp một viên gạch nữa về phía 3 anh em. Lưu Bị chỉ kịp hô một tiếng "Chạy" rồi nhanh như cắt lao vút qua hàng rào phi ra ngoài đường, Quan Vũ cũng lập tức lao theo, chỉ có mỗi Trương Phi là vẫn đang loạng choạng phía sau vì còn mãi ôm cái bọc vịt nướng với thịt chó. Bỗng Lưu Bị và Quan Vũ nghe tiếng Trương Phi kêu thất thanh phía sau:

- Cứu em với hai anh ơi, em bị dính gạch rồi, đau quá không chạy được...!

Nghe vậy, Quan Vũ níu tay Lưu Bị lại:

- Anh ơi, có quay lại cứu nó không?

- Kệ mẹ nó em ơi, quay lại giờ là ăn gạch vỡ đầu, chết cả 3 đấy!

- Nhưng chúng ta vừa mới thề là sống chết có nhau mà anh?!

- Thề thì cũng phải một hai hôm mới có hiệu lực chứ, sao có hiệu lực ngay được!

- Ủ, cũng đúng, thôi, mình chạy tiếp đi anh!

~~~~~***~~~~~

NGOẠI TÌNH

Mình năm nay 30 tuổi, đẹp trai, đã có hai con nhỏ và một con vợ. Mình là kỹ sư công nghệ thông tin, đã học xong cao học, 4 năm kinh nghiệm trong nghề với bao dự án lớn nhỏ ở khắp các vùng miền gần xa, và hiện tại mình đang làm xe ôm.

Lý do vì sao một người học hành ngọn ngành, bằng cấp ngon lành như mình lại đi làm xe ôm thì tí nữa các bạn sẽ hiểu.

Mà xe ôm thì đã sao? Cũng là một nghề chân chính, kiếm những đồng tiền lương thiện bằng mồ hôi, công sức lao động của mình. Thế cũng còn vinh quang hơn khối những ông đi xe sang, đeo vòng vàng mà làm những việc lừa lọc, lận gian; cũng còn hơn đầy những cán bộ quyền cao chức trọng mà đi móc họng của dân, bắt dân ói ra, rồi các ông ấy lại cúi xuống vét lên đổ vào mồm.

Ấy vậy nhưng đừng tưởng cứ xách cái xe máy ra đầu đường đứng là thành xe ôm đâu, nó không đơn giản thế, ít ra là đối với mình. Trước tiên là phải có một bộ quần áo hơi cũ kỹ một chút: vì làm xe ôm mà cứ bóng loáng, phẳng lì, thơm tho như lên văn phòng thì sẽ dễ tạo khoảng cách với khách, và trông nó cứ có cái gì đó không ổn lắm, nói đúng ra là bất thường. Mà dân ta thì cứ cái gì hơi hơi bất thường là họ sợ không dám dùng.

Lo xong vụ quần áo thì lại đến vụ cái xe. Mình đi làm thường đi SH, còn vợ mình đi Vespa: hai cái xe này đều không thể dùng làm xe ôm được. Cuối cùng lại phải nhờ thằng em họ.

- Mà đang tán con Tưng phải không? Lấy con SH của anh mà đi, để con Wave của mày cho anh mượn một thời gian.

- Nhưng người em như con chuột nhắt mà ngồi trên SH thì nhìn rất chướng mắt!

- Con gái giờ không còn yêu bằng mắt nữa, chúng nó yêu bằng mồm, bằng tay, và bằng đít!

- Em chưa hiểu lắm!

- Bằng mồm tức là thích ăn ngon, bằng tay tức là thích sờ ví mình để kiểm tra độ dày...

- Thế còn bằng đít thì sao anh?

- Thế mà ngồi trên yên xe máy và ngồi trên ghế xe hơi có khác nhau không?

- Khác chứ anh, ghế xe hơi êm hơn, chắc chắn hơn!

- Thì đó, yêu bằng đít đó!

Bây giờ thì mình đã ra dáng một anh xe ôm lắm rồi: dép lười, quần áo sờn, con Wave ghẻ tróc sơn. Mình hứng khởi phi xe ra chỗ ngã ba, gần bến xe buýt, nơi vẫn tụ tập khá đông mấy bác xe ôm hay đợi khách. Các cụ nói: "buôn có bạn, bán có phường", mình làm việc mà xa rời tập thể thì khó tồn tại lắm.

Ồ, hình như mình có duyên với nghề này hay sao ấy, vừa mới chống xe lên, ngồi chưa được hai phút đã có khách đến rồi kìa.

- Dạ, anh đi đâu ạ? Lên em mở hàng luôn!

- Đi bệnh viện!

- Dạ, bệnh viện nào ạ?

- Bệnh viện nào là tùy may, vì người nằm viện là may mà!

- Dạ...?!

- May có biết đây là đâu không mà dám đứng đón khách ở đây? Cái nôi cơm của bọn tao đã bé và khó xới lắm rồi, giờ may lại định thò tay vào bốc cơm của bọn tao à? Cút ngay!

Đó là lí do vì sao hiện giờ mình thường đứng đợi khách ở cái ngõ nhỏ vắng vẻ này. Ở đây tuy là ít khách nhưng được cái an toàn, không sợ bị các anh ma cũ dẫn mặt vì tội xâm phạm lãnh địa của các anh ấy. Cái nghề này nghe thì tưởng là vất vả mà sao mình thấy nó nhàn nhã thế. Cả ngày có khi chạy được vài ba cuốc, còn không thì toàn ngồi trên xe ngắm gái. Đó là một cái thú thực sự, bởi nếu không có nó, xe ôm, với mình, sẽ là một nghề buồn chán lắm!

Bây giờ, nếu bạn ra ngoài đường, thấy một cô em xinh đẹp thướt tha bước qua, bạn gọi giật cô ấy lại rồi hỏi: "Ôm không em?", mình tin chắc bạn sẽ bị ăn chửi, thậm chí ăn tát. Nhưng nếu bạn là xe ôm, cô ấy có thể sẽ

trả lời: "Có", hoặc mỉm cười lắc đầu: "Dạ không ạ, có chồng em đến đón rồi".

Như đã giới thiệu lúc đầu, mình rất đẹp giai, đẹp giai đến nỗi dù là xe ôm nhưng nhiều chị em đi qua vẫn phải ngoái nhìn; mấy chị đang hồi xuân, ngồi sau xe mình cứ đến đoạn ố gà là lại mượn cơ ôm eo, rồi áp sát ngực vào lưng mình, mỗi lần như thế mình đều phải quay lại nhắc nhở: "Dạ, đang trong giờ làm việc, chị nhớ giữ khoảng cách giúp em, em không muốn để chuyện tình cảm riêng tư ảnh hưởng tới công việc".

Mình lúc đó giữ chức vụ phó phòng, còn trẻ, lại đẹp giai nên nhiều em trong công ty rất quý mến. Chẳng biết các em ấy có tình ý gì với mình không nhưng cũng thấy các em ấy hay quan tâm, nhắn tin hỏi thăm linh tinh. Vợ mình biết rất rõ điều này, và đương nhiên, cô ấy tỏ vẻ khó chịu. Với máu ghen bẩm sinh trong người, cộng với việc thường xuyên lên mạng tìm đọc mấy cái bài viết về ngoại tình công sở, trốn vợ đi ăn phở, cô ấy, không biết từ lúc nào, đã tự đeo vào mắt một cặp kính u ám, bí quan, nhìn đâu cũng thấy ngoại tình, vụng trộm, cũng thấy phản bội, lừa dối. Và cũng không biết từ lúc nào, cô ấy có thói quen kiểm soát điện thoại của mình...

Hôm ấy, vợ chồng đang rất vui vẻ, thế mà mình chỉ vào nhà tắm có vài phút, quay ra đã thấy vợ khóc sục sịt, trên tay vẫn cầm cái điện thoại của mình.

- Làm sao? Làm sao mà khóc?

- Có một đứa con gái vừa gọi cho anh, nghe thấy tiếng em là nó cúp máy luôn...!

- À, chắc người ta nhầm số thôi!

- Nhầm cái gì mà nhầm, dân số Việt Nam 90 triệu người sao nó không nhầm ai mà lại nhầm vào số anh?

- Ô hay...?!

- Mà trong 90 triệu dân Việt Nam, có tới hơn 40 triệu là đàn ông, tại sao không thằng nào gọi nhầm mà lại là một đứa con gái gọi nhầm?

- Được, để anh gọi lại xem nó là đứa nào...!

Tò te tí...tò te tí...

- O, nó tắt máy rồi em ạ!

- Đấy, thấy chưa, nó biết là đã bị tôi phát hiện nên sợ quá tắt máy đấy mà! Tôi sẽ điều tra bằng được xem nó là con nào! Tôi sẽ xé xác nó ra...!

- Ôi, cái đệt...!

Sự việc chỉ có thế thôi, vậy mà vợ mình chất vấn, vùng vằng, hậm hực cả đêm. Sáng hôm sau mình đi làm, mắt thâm quầng vì thiếu ngủ. Giờ ăn trưa, đang gà gật nhét miếng cơm vào mồm thì lại thấy vợ gọi.

- Anh đang làm cái gì đấy?

- Đang ăn cơm!

- Ăn cơm gì mà yên tĩnh thế? Có phải anh đang ở trong nhà nghỉ không?

- Em bị điên à? Anh mệt không muốn đi ra ngoài ăn nên gọi về phòng ăn một mình!

Đến 3h chiều, vợ lại gọi.

- Anh đang đi đâu đấy?

- Đi đâu? Đang ở phòng làm việc chứ đi đâu!

- Ở phòng làm việc sao em nghe tiếng gió vù vù như là đang chạy xe ngoài đường thế?

- Là gió của cái quạt thôi mà, đấy, anh tắt quạt đi rồi, tin chưa?

Người ta nói, cái khó tạo dựng nhất là lòng tin, và cái dễ đổ vỡ nhất cũng là lòng tin. Khi vợ chồng không còn tin nhau, cuộc sống gia đình sẽ thật ngọt ngào, thậm chí là địa ngục. Đi làm thì gọi điện kiểm tra, về nhà thì chỉ rình rình vờ lấy cái điện thoại của chồng để đọc tin nhắn, xem cuộc gọi, rồi thì vắn vẹo, chất vấn. Những giây phút tình cảm, vui vẻ của hai vợ chồng đã thành xa xỉ, thay vào đó là sự ức chế đến tột cùng. Tình trạng này cứ kéo dài rất lâu, đến một lần không thể chịu nổi nữa, mình quát lên:

- Hay cô muốn tôi chuyển sang công ty khác làm cho nó yên ổn?

- Sang công ty khác thì sẽ lại có những cô khác. Tôi không yên tâm được.

- Vậy giờ cô muốn sao?

- Tôi muốn anh làm ở một chỗ nào đó mà không có đồng nghiệp nữ, như thế anh mới tránh khỏi cảm dỗ được!

Vâng, đó là lí do vì sao mình chuyển sang làm xe ôm. Xe ôm thì làm quái gì có đồng nghiệp nữ. Cũng chỉ là giải pháp tình thế trong lúc chờ tìm việc khác thôi, chứ chẳng lẽ lại ngồi nhà chơi suốt ngày thì đâu có được. Thấy chồng không còn mặc những cái áo thơm tho, bánh bao, không còn bị các nữ đồng nghiệp lăng lơ vây quanh, vợ mình hài lòng lắm. Không khí trong gia đình vì thế cũng dễ chịu hơn nhiều. Việc kiểm tra điện thoại, tuy vẫn còn, nhưng tần suất và mức độ gay gắt cũng giảm đi đáng kể. Thôi, thế cũng là mừng rồi.

Sáng hôm nay, cũng giống như bao hôm khác, mình lại ra cái ngõ vắng quen thuộc để chờ khách. Ngồi chán chê mà chả được cuộc nào, đang

thiu thiu ngủ gật, chợt có người đập đập vào vai mình. Mở mắt ra thì thấy một chị khoảng gần 40 tuổi, khá xinh, ăn mặc sành điệu, nhìn toát lên vẻ sang trọng của tầng lớp thượng lưu. Mình hơi ngạc nhiên vì những người như thế này thì phải đi taxi chứ, sao lại chịu ngồi trên cái Wave ghẻ này làm gì? Thế nhưng chưa kịp hỏi thì chị ấy đã cất lời:

- Đi nhà nghỉ với chị không?

- Dạ...? Xin lỗi chị, em làm ăn đang hoang, chỉ bán mồ hôi công sức chứ không bán dâm!

- À, chú hiểu lầm rồi! Ý chị là muốn nhờ chú chở chị đi theo dõi thằng chồng chị, chị nghi ngờ nó đưa bồ vào nhà nghỉ, hôm nay chị phải bắt quả tang cho chúng nó hết cãi.

Đương nhiên là mình nhận lời, rồi đi theo chỉ dẫn của chị. Đến một cái ngõ nhỏ, chị ra hiệu cho mình dừng lại rồi nép mình sau cái gốc cây chăm chú quan sát. Lát sau, một con SH chở đôi nam nữ từ trong ngõ phóng vụt ra. Chị cuống quýt nhảy lên xe mình rồi giục:

- Bám theo chúng nó, bám theo nhanh!

Mình lập tức rẽ ga bám phía sau nhưng vẫn giữ khoảng cách an toàn đủ để không bị phát hiện. Con SH chạy vòng vòng rồi rẽ vào một cái ngõ rất nhỏ. Có lẽ đây là lí do mà chị không muốn đi taxi. Đôi trai gái đó rẽ thêm vài lần nữa rồi chui tọt vào một nhà nghỉ cuối ngõ. Quả thực, nếu không bám sát và được thấy tận mắt thì không ai nghĩ là ở cái ngõ heo hút này lại có một cái nhà nghỉ.

Đợi cho đôi mèo mả gà vườn đó lên phòng xong xuôi, chị mới giục mình phi thẳng xe vào bên trong. Chị đưa cho thằng lễ tân ít tiền, hỏi nó số phòng rồi quay sang bảo mình:

- Em ở đây chờ chị một lát nhé, chị lên xử lý bọn này.

Nói rồi chị hằm hằm leo cầu thang đi lên. Khoảng 15 phút sau chị xuống. Đôi mắt đỏ hoe, nước mắt vẫn ướt nhòe, đầu tóc rũ rượi, son phấn nhạt nhòa, người chị như vẫn còn run lên vì giận giữ. Mình cũng không muốn hỏi gì thêm vì biết rằng tâm trạng chị đang bị kích động. Rồi mình lẳng lặng dắt xe ra, chị cũng âm thầm theo sau. Vừa dắt xe ra tới trước cửa nhà nghỉ, đang lúi húi với lấy cái mũ bảo hiểm thì: "Bốp!!! Bốp!!!", mình lĩnh hai cái tát trời giáng vào mặt, mắt mờ đi, tai ù đặc. Phải vài giây sau mắt mình mới dần dần nhìn rõ lại được. Đứng trước mặt là vợ mình, cũng đôi mắt đỏ hoe, nước mắt ướt nhòe, đầu tóc rũ rượi, son phấn nhạt nhòa, người cũng run bần bật vì giận giữ, miệng rít lên thật đáng sợ:

- Tôi biết ngay mà, tôi đã nghi anh từ lâu rồi. Thật không uổng công tôi theo dõi anh bao ngày nay. Giờ thì anh còn cãi được nữa không? Thăng khốn nạn...

- Ôi, cái đệt...chết tôi rồi...

~~~~~***~~~~~

CÔ BÉ QUẦN TRONG ĐỎ

Có một khu làng nhỏ ở bên đồng cỏ, là nơi sinh sống của gia đình cô bé quần trong đỏ. Cô bé ấy năm nay đã 18 tuổi, tươi như nhánh cỏ non rung rinh và đẹp như đóa hoa rừng lung linh.

Trước đây, cô bé quần trong đỏ rất yêu màu trắng, vậy nên lúc nào cô cũng đeo nơ trắng, mặc váy trắng, mang tất trắng, đi giày trắng, và dĩ nhiên, quần trong cũng trắng.

Thế nhưng kinh nguyệt của của cô bé rất không đều, vì thế, dù là khi đi chơi hay đi học, cô đều thủ sẵn một bịch Kotex trong cặp để phòng khi bất trắc. Hôm ấy, đúng vào tiết kiểm tra cuối kỳ môn nhảy cao, cô bé chợt thấy có dấu hiệu không ổn trong người. Cô cuống cuống tìm lục trong cặp nhưng không thấy bịch Kotex đâu, mãi sau mới nhớ ra là hôm qua cô đã

cho mẹ vay vì mẹ bị gấp mà chưa kịp mua. "Chết thật! Mình lại mặc toàn đồ trắng, làm sao bây giờ?"- Cô bắn khoăn tự hỏi và rồi lại tự trả lời để trấn an: "Chắc không sao đâu, còn cái váy che bên ngoài nữa mà. Với lại nhảy vèo một phát là xong, ai người ta kịp để ý chứ".

Nghĩ vậy nên khi đến lượt nhảy của mình, cô bé rất tự tin bước lên. Cô thực hiện những bước chạy đà rất tốt, động tác bật nhảy rất chuẩn, cú ưỡn lưng trườn qua xà trên không trung cũng rất hoàn hảo, chỉ có pha tiếp đất là không ổn lắm. Cô bé tiếp đất trong tư thế nằm ngửa, hai chân dang ra, còn cái váy thì bị gió tốc ngược lên đến tận ngực. Và cái biệt danh "Cô bé quần trong đồ" ra đời từ đó.

Trước đây, cô bé quần trong đồ sống cùng với bố mẹ và bà nội, tuy nhiên, giờ thì bà nội đã chuyển vào trong rừng ở một mình. Lý do là vì mẹ chồng và con dâu không hợp nhau. Bà nội chê mẹ là vô ý vô tứ, rằng đàn bà gì mà lúc vợ chồng ân ái cứ gào rú lên ầm ĩ, trong khi đó mẹ chồng và con gái vẫn đang nằm ở giường ngoài. Bà có góp ý thẳng thì mẹ bảo rằng đó là sở thích của mẹ rồi, không bỏ được. Rồi một lần cả nhà đang ăn cơm, ai đó cắn cà phọt cả một đồng hạt vào mặt bố, bố thừa biết là ai nên liền quay ra mắng mẹ:

- Đồ đàn bà tham ăn, cắn cà phọt cả vào mặt chồng thế à?

- Không phải em đâu, là bà đấy!

Thế rồi ngay chiều hôm đó, bà dọn vào rừng ở một mình.

Cô bé quần trong đồ rất thương và quý bà, vì bà hay nhờ cô bé đi mua rượu với thịt bò khô, mỗi lần như thế, còn bao nhiêu tiền thừa, bà đều cho cô bé hết, chỉ với một điều kiện là cô bé không được nói với bố mẹ về việc bà hay uống rượu vụng trộm. Nói là cho hết tiền thừa thì nghe có vẻ hào phóng lắm, nhưng thật ra, bà cắn ke rất kỹ, vì bà biết giá hết rồi. Ví dụ như hôm nay mua hết 18 nghìn thì bà sẽ đưa 20 nghìn; mua hết 22 nghìn thì bà

chỉ đưa 25 nghìn. Thế nên mỗi lần đi mua, cô bé cũng chỉ kiếm được vài ba nghìn, có một lần duy nhất được 5 nghìn là vì lần ấy bà không có tiền lẻ. Nhưng bù lại, bà là con nghiện rượu rất nặng nên thường xuyên phải mua, tuần có khi đến 7 lần, thành ra, cô bé cũng tích cóp được kha khá. Vậy nên từ ngày bà chuyển đi, cô bé buồn lắm, mặt lúc nào cũng ỉu xìu.

Đợt này đang có dịch cúm H2NO3 ở lợn nên đàn lợn nhà cô bé chết nhiều lắm. Đang lúc cao điểm dịch bệnh hoành hành nên bán chả ai mua, cho không ai lấy, thành ra cứ chết con nào là bố cô bé lại thịt con đó, thịt xong thì băm nhỏ vứt xuống ao cho cá ăn, hoặc là mang ra vườn cho chó, cho gà ăn thôi chứ cả nhà không ai dám ăn cả. Nhưng vì ngày nào cũng phải ăn thịt lợn băm nên hình như bọ gà, bọ cá và bọ chó cũng đã bắt đầu chán, chúng chỉ ngửi ngửi rồi lại lấy mũi hất ra, lấy chân đá đi, vậy nên thịt lợn cứ chất đống ở vườn, cứ nổi lênh phênh ở ao.

Mẹ cô bé thấy vậy thì tiếc quá liền xuống ao vớt thịt lên, ra vườn dồn đống thịt lại, gom tất cả vào một cái bao rồi gọi cô bé tới và bảo:

- Con mang chỗ thịt này đến biếu bà nội nhé! Bà ở trong rừng chắc chưa biết là có dịch bệnh đâu, chứ bây giờ, chó nó cũng không thèm ăn nữa rồi, bỏ đi thì phí của giờ lắm!

Cô bé vâng lời mẹ rồi lập tức vác bao thịt băm lên vai, hăng hái tiến vào rừng. Cô men theo con đường nhỏ vòng vèo, qua dốc đá cheo leo, qua con suối ngoằn ngoèo. Cô cứ đi, đi miệt mài mà không hề biết rằng trong khu rừng này có một con tinh tinh đực rất đê cụ. Con tinh tinh đực đê cụ này lại đang sống một mình, không có con tinh tinh cái nào ở bên cạnh nó cả, thành ra cái độ đê cụ của nó lại càng đáng sợ. Vì không có tinh tinh cái nên nó thường xuyên mai phục trong rừng, chờ đàn bà con gái đi qua là xông ra xơi tái. Nó không ăn thịt đâu, nó chỉ thích hấp diêm thôi.

Thế nên, khi thấy cô bé trẻ trung, xinh xắn đang lò dò đi tới, nó sững đến chảy cả nước mắt. Nó liền xông ra chặn đường cô bé rồi buông lời ong

bướm:

- Này cô em xinh xinh, đi đâu mà chỉ có một mình?

- Anh là ai, sao cản đường tôi?

- Anh là tinh tinh.

- Thảo nào, trông cái mặt anh đến kinh.

- Ơ kìa, anh hỏi cô em đi đâu mà?

- Tôi mang thịt đến biếu bà.

- Bà cô em ở đâu?

- Bà tôi ở trong một ngôi nhà phía cuối rừng già, dưới bóng cây trứng gà với những tán lá rủ xuống lò xo.

Nghe vậy thì con tinh tinh không nói gì nữa mà lùi lại nhường đường cho cô bé. Thực ra, lúc đầu con tinh tinh định hấp diêm cô bé luôn tại đây, nhưng sau khi nghe cô bé nói vậy, nó liền nảy ra ý định sẽ đến nhà bà cô bé trước, khống chế bà lão rồi đợi cô bé đến sau, lúc đó, nó sẽ three-some cả hai bà cháu luôn một thể, như thế sẽ thú vị hơn là hiếp từng người một. Vậy là nó nhanh chóng lẩn sâu vào trong rừng, băng qua lối tắt đến nhà của bà cô bé. Đến nơi, nó trói chặt bà lão lại, ném vào trong buồng, rồi lấy quần áo của bà mặc lên người. Xong xuôi, nó nằm ở giường ngoài, quay mặt vào phía trong tường, ung dung đợi cô bé tới.

- Bà ơi, cháu mang thịt tới biếu bà nè!

- Ủ, cháu ngoan, vào đi cháu, bà đang ốm nên không dậy được.

Cô bé không chút nghi ngờ, vứt phịch bao thịt xuống sân rồi chạy lại bên giường bà hỏi han:

- Bà ơi, sao mông bà to thế?

- À, vì bà vừa đi bươm mông mà.

- Bà ơi, sao lông bà dài thế?

- À, vì ở một mình nên bà ngại không muốn cạo.

- Bà ơi, sao người bà đơ thế?

- À, bà tập thể hình mà.

- Bà ơi, sao...

Thấy cô bé lại định hỏi tiếp, con tinh tinh bực mình gắt lên:

- Cháu ơi, sao cháu hỏi nhiều thế?

Nói rồi nó vùng dậy, lôi cô bé vào trong buồng, đóng chặt cửa lại và three-some luôn cả hai bà cháu. Đúng lúc này, có một anh thợ săn vô tình đi qua, nghe thấy tiếng kêu gào, rên rỉ, rồi tiếng uỳnh ạch, huỳnh huých phát ra từ trong buồng, đoán là có biến rồi, anh thợ săn đập cửa xông vào. Trước mắt anh thợ săn là một cảnh tượng thật kinh hoàng: trên chiếc giường nhỏ, con tinh tinh đang say sưa hãm hiếp hai bà cháu, cả ba đều không một mảnh vải che thân. Không kịp suy nghĩ gì nữa, anh thợ săn lao tới bóp cổ con tinh tinh, ghì chặt nó xuống giường rồi hét lên:

- Hai bà cháu chạy mau, gọi người đến đây ứng cứu nhanh lên!

Thế là hai bà cháu cầm đầu cầm cổ chạy vụt ra ngoài. Họ chạy thục mạng về làng để hô hào, kêu gọi mọi người đến giải cứu anh thợ săn tốt bụng. Dân làng nghe vậy thì lập tức cử một đội thợ săn tinh nhuệ với súng ống và giáo mác loang loáng trên tay, theo chân hai bà cháu trở lại ngôi nhà.

Đến nơi, đội thợ săn chia nhau bao vây bốn phía căn nhà, các họng súng, các mũi gươm đều đang giương lên sẵn sàng chiến đấu, không khí căng thẳng đến tột độ, mọi ánh mắt, mọi giác quan đều tập trung cao nhất, dõi theo từng động tĩnh nhỏ nhất phát ra từ ngôi nhà. Người đội trưởng của đội thợ săn lôi ra một cái loa mini rồi chìa về hướng căn buồng nói với giọng rất hùng hồn:

- Tinh tinh nghe đây! Tinh tinh nghe đây! Chúng tôi đã bao vây toàn bộ ngôi nhà, anh đừng hòng chạy thoát, khôn hồn thì mau giao nộp con tin, buồng vũ khí đầu hàng, anh sẽ được hưởng khoan hồng của pháp luật.

Đáp lại những câu nói đầy cương quyết ấy chỉ là sự im lặng, một sự im lặng đến rợn người. Nhưng rồi bỗng nghe tiếng "Két!!!!", cánh cửa buồng hé mở, mọi người nín thở dõi theo. Có bóng người lách theo khe cửa đi ra, nhưng đó không phải là con tinh tinh mà là anh thợ săn, anh ta đang ở trạng thái gần như khóa thân, trên người chỉ mặc mỗi cái quần sịp. Anh thợ săn tiến lại chỗ mọi người rồi nói với giọng cau có:

- Các người làm cái đéo gì mà ồn ào vậy? Giải tán hết đi, không cần phải giải cứu tôi, tôi sẽ ở lại đây với tinh tinh, chúng tôi yêu nhau thật lòng, xin đừng làm phiền những giây phút riêng tư của chúng tôi nữa.

Mọi người nghe xong thì há hốc mồm kinh ngạc, nhưng có lẽ họ cũng đã dần hiểu ra sự việc nên ai nấy đều hạ vũ khí rồi tui nghiu quay về. Thấy hai bà cháu vẫn còn ngật ngưỡng, anh đội trưởng đội thợ săn phải lên tiếng thúc giục:

- Đi về thôi hai bà cháu, còn ngờ ngác cái gì nữa thế?

- Dạ, các anh cứ về trước đi, có lẽ hai bà cháu tôi sẽ ở lại đây với tinh tinh luôn.

Từ đó, hai bà cháu cùng với anh thợ săn và tinh tinh sống và sinh hoạt với nhau hạnh phúc đến lúc chết.

~~~~~***~~~~~

TÔI ĐI TÁN GÁI

Kể cho các thím nghe về cuộc hẹn của mình với một gái tối hôm qua nhé. Là lần đầu tiên hẹn gái nên rất lo lắng và hồi hộp. Hỏi kinh nghiệm mấy anh chuyên chăn rau và ăn rau thì các anh ấy bảo đi chơi với gái buổi đầu tiên nên bình tĩnh, không run sợ và phải có tiền nhiều nhiều trong ví.

Bình tĩnh và không run sợ thì có cách rồi! Trước khi đi mình sẽ nốc khoảng hai lít rượu san lũng là ok ngay, vì tính mình mà đã có rượu vào thì ếch sợ bố con thằng nào!

Nhưng còn cái khoản cuối cùng thì hơi khó bởi vì tiền nhiều trong ví thì không phải sở trường của mình. Quan điểm của mình là không bao giờ được để tiền nhàn rỗi trong túi. Vậy nên cứ có đồng nào là mình mang đi phang lô hết. Và sau nhiều năm chăm chỉ miệt mài đầu tư lô đề với phương châm "trúng không kiêu, trượt không nản" thì cho đến hôm nay mình chính thức thành người vô sản.

Haizzz. Nhưng cái khó sẽ ló cái khôn, không thể để cái khó nó bó cái trym được.

***

- Anh ơi, ở đây có cầm đồ không anh?

- Mịa mà, sáng ra đã hỏi ngu, cửa hàng cầm đồ mà không cầm đồ thì cầm cái lìn gì mà. Đồ đâu, mà cầm gì?

- Dạ đây ạ!

- CLGT? Ở đây éo cầm dẻ lau nhà đâu!

- Anh nhìn lại đi! Quần bò Tô-mỳ mua ở Bíc-xy, chạy chưa hết rớt-đa còn bảo hành tận 2 năm đấy!

- Bố mày éo quan tâm bò tô-mỳ hay là mì tôm bò, mày có chim cú ngay không tao gọi 115 bây giờ?! Mới sáng ra đã ám quẻ. Cút!

Phương án một đã thất bại, chuyển sang phương án hai.

- Alo, Phòng tôm hả, thằng anh zai Bim Bim của mày có ở nhà không?

- Dạ không ạ, anh ấy đưa người yêu đi phá thai!

- Đã có thai rồi à? Mà có phải là thai của thằng anh mày không?

- Em cũng không rõ, nhưng hình như là thai của thằng bạn thân anh zai em.

- Đang định hỏi mượn nó ít tiền. Thế mày có tiền không cho anh mượn vài mili lít?

- Em có nhưng mai em phải đóng học phí!

- Học phí éo quan trọng, cho anh mượn đi, việc của anh quan trọng hơn!

- Việc gì mà quan trọng?

- Cua gái!

- Anh nói thế éo nào chứ, việc cua gái của anh lại quan trọng hơn việc học của em là sao?

- Mày học không được thì học lại, còn tao cua gái không được là thằng khác cua mất, làm éo sao cua lại được?! Thôi, cứ đưa tiền cho anh mượn đi, lúc anh chén được sẽ quay clip về cho mày xem. Ok?

- Ủ, vậy cũng được, nhưng nhớ là phải xe pháo đấy nhé!

***

Vậy là xong! Đã có tiền! Có tiền rồi thì phải đi tu bổ lại nhan sắc cái đã. Vì nghe nói trong buổi hẹn đầu, hình thức quan trọng hơn cả kiến thức và ý thức.

- Anh ơi, giờ có kiểu tóc nào đang hót không anh, cắt cho em phát!

- Có kiểu HKT đang hót lú lo đấy em!

- HKT là gì ạ?

- Là "hơi khùng tí"!

- Ok chơi luôn! Nhưng giá cả thế nào?

- Cắt không là 5 nghìn, vuốt keo nữa thì thêm 2 nghìn là 7 nghìn!

- Vậy cắt thôi anh ạ, vuốt keo thì em tự vuốt. Anh vuốt có tí mà lấy những 2 nghìn. Hai nghìn đó em mua được lọ keo dán giấy, về pha ra vuốt cả tháng không hết, vừa rẻ lại mau khô, hương thơm độc đáo.

***

Xong cái tóc. Giờ tính đến trang phục. Quả đầu "HKT" này rất hợp với chiếc com-lê cộc tay của mình. Quần thì chắc chắn là bò Tôm-Mỳ rồi (may mà sáng nay không cầm ở hiệu cầm đồ đấy, nếu không thì lại phải mặc cái quần Levis thùng đít - vì cả bộ sưu tập chỉ có hai cái).

Không biết nên đi giày hay đi dép nhỉ. Đi giày thì lịch lãm, đứng đắn, còn đi dép thì bụi bặm, phong trần. Khó nhỉ, thôi, buổi đầu nên đứng đắn chút cho gái nó đỡ xoắn.

- Bố ơi, tối cho con mượn đôi giày ba-ta của bố nhé!

- Để đấy, tối tao còn đi tập belly dance, mà đi đôi dép tổ ong của mày ấy!

- Nhưng dép của con một bên đứt mõm, một bên rách quai rồi!

- Rách thì khâu lại, đứt mõm thì cắt nốt cái mõm bên kia đi cho cân đối!

Thế là éo mượn được giày của ông già rồi! Thôi cũng được, đi dép cho nó thoải mái và cá tính!

Giờ hẹn sắp đến rồi! Nhắn tin cho gái cái xem tình hình thế nào:

- Em ơi, đang làm gì đấy? Có nhớ buổi hẹn với chàng hoàng tử bột mã ôn của em không nhỉ?

- Dạ, em đang ngồi ị! ị xong em sẽ đi ngay! Mà mình gặp nhau ở đâu anh?

- Quán nước mía quay tay cạnh ngay nhà xác bệnh viện ung bướu nhé! Bàn số 69, bàn VIP đấy, anh đặt chỗ trước rồi!

Nói xong mình cũng vội vàng lấy ngay con xe đạp phân khối lớn phóng vụt đi. Tiếng nẹt bô, à nhâm, tiếng chần bần, chần xích và gác ba ga lỏng lẻo kêu inh ỏi cả xóm làng.

Mình đến trước và ngồi đợi gái. Hồi hộp quá! Dù đã khoác lên người bộ trang phục sành điệu cùng kiểu tóc đang hót nhưng sao tim mình vẫn nhảy nhót, không chịu nằm im mà tí tí lại giật mình thon thót.

Gái đến rồi. Nàng đi LX, khoác túi LV, dùng điện thoại LG nhưng mỗi tội trông mặt thì hơi Lờ đờ.

- Em chào anh, anh đợi em lâu chưa?

- Từ lúc em ị là anh chuẩn bị đi luôn đấy!

- Hi, anh đi bằng gì mà nhanh thế?

- Anh đi bằng xe riêng!

- Anh tự lái à, hay có lái xe đi cùng?

- À, tự lái thôi. xe của anh không chở được 2 người vì không có gác ba ga. Mà em uống gì?

- Ở đây có những đồ uống gì hả anh?

- Có nước mía cốc và nước mía đóng lon!

- Vậy cho em đóng lon đi cho nó ngon!

Tôi và nàng ngồi nhìn nhau mà chẳng biết nói gì, cứ tu nước mía ừng ực. Căng thẳng rồi đây, thôi, cố gắng gợi chuyện vậy...

- À, lúc trước anh gọi là e đang ị thật đấy hả?

- Dạ vâng ạ! Sao anh lại hỏi thế?

- Tại anh vẫn nghe thấy tiếng xe cộ đi lại, tiếng ồn ào, chẳng lẽ em lại ị ngoài đường?

- Dạ không, nhà vệ sinh nhà em gần đường nên vẫn nghe thấy tiếng xe bên ngoài!

- Thế một ngày em thường đi ị mấy lần?

- Dạ cũng tùy anh ạ, ăn nhiều đi nhiều, ăn ít đi ít. Mà sao anh cứ hỏi chuyện đi ị vậy? Kỳ quá à! Đổi chủ đề đi anh!

- Ừ, vậy mình chuyển sang chủ đề ăn uống nhé! Em ăn khỏe không?

- Dạ, cũng tạm tạm, bữa được khoảng 3 bát!

- Ôi, ăn nhiều thế thì chắc ngày nào cũng phải đi ị nhỉ?

- Đấy, anh lại quay lại cái chủ đề mất lịch sự đó rồi! Anh mà còn nhắc đến cái chủ đề ấy nữa là em về luôn đấy!

- Ôi, thôi chết, anh nhớ mềm, em bớt giận! Thế em thích ăn gì? Lát anh mời em đi ăn?

- Thật ạ? Em thích ăn hải sản, đặc biệt là tôm hùm, mà tôm hùm phải loại to cơ, từ 2 cân trở lên. Em thích ăn cả rùa biển, cua, ghẹ nữa... Thế anh có thích ăn hải sản không?

- Ăn hải sản dễ bị gút lắm em ạ! Nó còn làm tăng nguy cơ béo phì, đái đường, không tốt cho sức khỏe tim mạch. Ở đầu phố có quán bún đậu mắm tôm mới khai trương, ăn một tảng một, mắm tôm gọi thoải mái, lát anh đưa em qua đó ăn nhé! Ăn bún đậu vừa để ăn lại lạnh, tốt cho sức khỏe, chống táo bón em ạ!

Không thấy gái nói gì nữa, chắc là gái đồng ý rồi, và cũng đang cảm động lắm đây vì gặp được một người đàn ông tâm lý, biết lo lắng cho sức khỏe của gái. Rồi bất chợt gái hỏi:

- Anh ăn uống lành mạnh vậy chắc là anh khỏe lắm, chả bệnh tật gì đâu nhỉ?

- Thế mà vẫn có đấy, anh bị cái bệnh đi tiểu đúng giờ em ạ!

- Là sao hả anh?

- Tức là hôm nào cũng vậy, cứ 6 giờ sáng là anh đi tiểu!

- À, thế thì đâu phải là bệnh, đi tiểu đúng giờ thế cũng tốt mà!

- Nhưng mà hôm nào anh cũng phải 7 giờ mới ngủ dậy. Lúc tỉnh dậy thì đã đi tiểu mất rồi!

- Ôi, thế là đái dầm à?

- Ừ, đại khái là thế!

Mịa, nhắc đến đái dầm lại bắt đầu thấy buồn đái rồi! Nhưng chả lẽ lại bảo là anh đi đái cái, gái sẽ bảo mình là mất lịch sự, lại phải nói tránh đi:

- Em cứ ngồi đây nhé, anh phải ra có chút việc với anh bạn nhỏ của anh tí, anh quay lại ngay!

- Sao anh không mời bạn anh vào đây uống nước rồi giới thiệu cho em gặp luôn?

- Cứ bình tĩnh em ạ, rồi em sẽ được gặp sớm thôi! Thế nhé, đợi anh tí, anh phải ra ngay kéo bạn anh chờ lâu nó lại khóc!

Ôi, đúng là không gì thoải mái bằng ỉa đái kịp thời! Giải quyết xong phát ra ngồi với gái mình cảm giác tự tin hơn hẳn. Nhẹ nhõm! Nhưng còn gái thì ngược lại, mặt cứ đỏ ửng lên rồi ấp a ấp úng. Mình hỏi gái sao thế? Thì gái bảo là mệt, muốn về trước! Rồi thế là vù một cái nhảy lên xe về luôn! Sao thế nhỉ? Con gái đúng là khó hiểu mà! Gái đi rồi mà mình vẫn ngồi ngẩn tò te ở đó với vẻ mặt ngỡ ngàng, không hiểu chuyện gì đã xảy ra...

Bỗng có tin nhắn của gái đến:

- "Lần sau anh đi đái nhớ kéo khóa quần lên anh nhé! Mà nếu có lỡ quên kéo khóa thì ít ra cũng phải kéo cái quần sịp lên. Cứ để cả đồng lòa xòa ra như thế khiếp lắm!"

~~~~~***~~~~~

VỢ NHẬT

Cứ mỗi chiều tà, khi bóng hoàng hôn hắt thứ ánh sáng nhạt nhòa, liêu xiêu trên con đường vắng khiêu, ấy là lúc Tràng đi phang lô về.

Hắn bước ngật ngưỡng luôn qua cái xóm chợ - nơi tụ tập đón khách của mấy ả cave nhàu nhĩ, lòe loẹt bởi son phấn, nhức nhối bởi thứ nước hoa rẻ tiền. Đám cave ấy, hễ cứ thấy cái thân hình to lớn, vập vạp của hắn từ dốc chợ đi xuống là ùa cả ra vây lấy, reo cười vác lên:

- A a a... Anh Tràng! Anh Tràng đã về! Làm cuốc tàu nhanh không anh?

- Làm gì còn tiền?! Phang lô hết rồi! Có đi chịu không?

- Chịu bao giờ trả?

- Trúng lô trả luôn!

Đương nhiên là chẳng đứa nào ngu mà đồng ý, vì cũng đã vài đứa đại dột cho Tràng đi chịu từ mấy tháng trước mà đến giờ đã đứa nào đòi được tiền đâu?! Thế rồi cả lũ ào tới, đứa nhao nhao bá cổ, đứa sẵn số cầm tay, đứa loay hoay sờ bụng, đứa lợi dụng bóp hông... Tràng không nói gì, chỉ ngửa mặt lên không trung cười khùng khục. Và vì thế, cái xóm chợ tồi tàn ấy mỗi chiều lại xôn xao lên được một lúc.

Nhưng độ này thì đám cave không đứa nào buồn trêu đùa, mời chào Tràng nữa. Chúng ngồi ủ rũ dưới những xó đường không buồn nhúc nhích, bởi chúng biết dạo này Tràng đếch có tiền. Cả tháng nay có thấy Tràng đi cuốc nào đâu? Mà không chỉ Tràng, dường như cái túng thiếu, cái khốn khó còn lây lan đến tất cả lũ đàn ông khu này, khiến cho cả ngày, đám cave hết lượt lờ ra chợ rồi lại ngẩn ngơ ngồi hóng bên vỉa hè, nhưng cũng chả có

khách nào vo ve, thành ra, mắt đũa nào cũng đỏ hoe, da đũa nào cũng xanh lè vì đói. Không khí vẫn lên mùi ẩm thối của rác rưởi, mùi tanh tươi của băng vệ sinh, mùi rùng mình của bao cao su đã qua sử dụng.

Tràng đi từng bước mệt mỏi, chiếc áo phông cũ vắt sang một bên bả vai - nơi hằn xăm hình ông thần tài ôm nén bạc rất to và dài. Ấy thế mà chẳng hiểu cả tháng nay ông ấy bận gì mà không thèm phù hộ cho hăn, khiến hăn trượt lô liên miên. Có những con hăn nuôi cả tuần không về, vậy mà đúng hôm hăn bỏ thì nó ra liền mấy nháy! Cứ nghĩ lại là hăn tức đến mức hộc máu.

Giữa cái cảnh tối sầm lại vì đói khát ấy, một buổi chiều người trong xóm bỗng thấy Tràng về với một người đàn bà nữa. Mặt hăn có một vẻ gì phờ phơ khác thường. Hăn tủm tỉm cười nụ một mình, hai mắt thì sáng lên lấp lánh. Người đàn bà đi sau hăn chừng ba bốn bước. Thị có vẻ rón rén, e thẹn. Mấy ả cave thấy vậy thì tròn mắt ngạc nhiên, rồi một đũa trong đám gào lên:

- Anh Tràng ơi! Đi không?

Tràng cúi gằm mặt, vờ như không nghe thấy. Thế nhưng người đàn bà đi bên hăn thì lại không dễ dàng bỏ qua như vậy. Thị quay sang, giọng xết nét:

- Đũa nào đấy?

- Mấy đũa em gái ấy mà!

- Em gái đâu ra mà lắm thế? Nhìn như bọn cave! Mà nó vừa rủ anh đi đâu vậy?

- Đi uống trà đá thôi! Nhưng có mấy khi anh đi đâu, vì trà đá lạnh bụng, anh không thích! Đợt trước đi uống có một lần mà về tiêu chảy cả tuần!

Thị cũng không vắn vẹo gì thêm, chỉ lườm hăn một cái nặng trĩu rồi đưa tay chỉnh lại cái cổ áo nâu sòng cũ mềm, sờn cả lông, đang trễ nải xuống gần vai, chìa cả ra cái sợi dây của cái coóc-sê màu cháo lòng lấp ló bên trong. Hăn bần thần đi sát lại gần, nắm chặt tay thị với vẻ ân cần rồi phẩn chấn nghĩ về cuộc chiến hấp dẫn và gay cấn sẽ diễn ra đêm nay mà thấy trong người hưng phấn như đang say. Cả hai rẽ xuống một con đường nhỏ sâu hun hút, luồn giữa hai bờ tre cao vút. Họ chẳng nói lời nào, chỉ nghe tiếng gió bên bờ tre rì rào, tiếng lá khô dưới bàn chân xạc xào, và cả tiếng lòng hăn đang cuộn lên nôn nao, cồn cào...

Đang đi, đột nhiên thị thấy hăn lật đật rẽ vào một quán tạp hóa nhỏ bên đường, lát sau lại tất tả trở ra, trên tay xách một túi đồ lớn nhón...

- Anh mua gì đấy?

- Mua mấy cuộn giấy vệ sinh để đêm nay lau chùi, với cả 5 cái bao cao su nữa!

- Anh sợ em có bệnh à? Sao phải dùng bao?

- Không phải! Tại anh chưa muốn em có bầu sớm!

- Có bầu sớm thì sao?

- Thì sẽ phải kiêng khem, phải giữ gìn, có làm cũng không dám làm mạnh, không dám thi triển những tư thế khó. Anh muốn chúng mình cứ chiến đấu thoải mái hết mình một vài năm đã, khi nào thỏa thuê, chán chê, lúc đó hăng có bầu.

- Ừ, cũng phải! Vậy đưa cái túi đây em cầm cho, anh quay vào mua thêm đồ đi!

- Mua gì nữa?

- Bao cao su! Vừa rồi anh mua có 5 cái, làm sao đủ được? Lát nữa mà thiếu thì lại chạy đi mua tiếp à? Với cả mua thêm bánh mì và mấy lon bò húc để lúc giải lao mình ăn cho lại sức!

Bữa cơm tối hôm ấy của nhà hấn diễn ra trong không khí nặng nề. Mẹ hấn - tức bà cụ Tưng, vẫn chưa thể chấp nhận nổi việc thằng con mình đưa về nhà một người đàn bà vừa xấu vừa già, lại không nghề nghiệp gì, dặt dẹo đầu đường xó chợ rồi bảo rằng đấy là vợ. Dẫu bấy lâu nay, bà vẫn mong mỏi hấn sớm lấy vợ, nhưng mà lấy theo cái cách này, sao bà thấy khó nuốt trôi đến vậy! Bản thân Tràng cũng hiểu mẹ hấn đang nghĩ gì, hiểu mẹ hấn đang cảm thấy như thế nào! Nếu là mẹ, chắc hấn cũng chẳng thể vui được. Vì thế, suốt bữa cơm, hấn chỉ gặm mặt xuống ăn một cách ngoan ngoãn.

Rồi như để phá tan cái không gian nặng nề ấy, hấn bới bới trong đĩa tép rang, tìm lấy một con to nhất, gắp bỏ vào bát cho mẹ. Nhưng bà cụ Tưng thì có vẻ vẫn còn hờn dỗi lắm, bà nguẩy cái bát sang một bên, rồi lạnh lùng quay mặt đi hướng khác. Tràng hơi sửng người trước thái độ của mẹ, hấn chưa biết phải xử trí ra sao thì may quá, vợ hấn đã nhanh nhẹn đỡ lời:

- Không ăn thì đưa đây em! Con tép này to, nhiều trứng, ăn ngay cực, vậy mà còn chê! Dốt!

Và bữa cơm lại chìm trong yên lặng, mãi cho đến cuối bữa, bà cụ Tưng mới thở dài rồi cất giọng buồn buồn:

- Chẳng phải mẹ khắt khe, hay ghét bỏ gì nó cả, chỉ vì mẹ thấy xót xa thôi! Người ta lấy vợ cho con thì đám cỗ linh đình, loa đài xập xình, còn nhà mình thì cứ lặng thinh, im im như đang ngoại tình. Nhưng nghĩ đi thì cũng phải nghĩ lại, một thằng đàn ông con nhà bần nông, vô công rồi nghề, suốt ngày lô đề như mày mà có đứa nó chịu lấy, mẹ nghĩ vậy cũng là may. Trước đến giờ mày là thằng ăn hại, tối ngày đàn đúm với lũ vô lại, trúng lô

thì chơi gái, trượt thì đi vay nặng lãi hôm sau đánh lại, gia cảnh nhà này cũng vì mà mà lụi bại. Hi vọng là có vợ rồi, mà sẽ đỡ tốn tiền chơi gái...

- Mẹ yên tâm, con tính cả rồi! Mẹ cứ đầu tư mở cho vợ chồng con cái quán nước ở đầu ngõ, kết hợp ghi lô đề luôn! Vừa giải quyết khâu việc làm cho vợ chồng con, vừa là để mẹ con mình có muốn đánh lô thì đỡ phải đi xa!

- Tao làm gì có tiền mà đầu tư?

- Con nhớ là hôm trước mẹ mới trúng mấy trăm điểm lô mà, giờ lại kêu không có tiền?

- Tiền đó còn phải để dành mà đánh lô dần chứ! Đầu tư cho chúng mày, tao lấy gì mà chơi?

- Thôi được rồi, chuyện đó từ từ ta sẽ bàn. Còn bây giờ, cả nhà ta đi ngủ thôi...

- Ngủ gì sớm vậy? Mới 9h tối mà!

- 9h tối mà còn sớm sao? Mẹ đưa điều khiển tivi đây, con bật VTV3 lên cho mẹ xem...

- Xem cái gì?

- Chương trình "Chúc má ngủ ngon!", để xem mẹ còn bảo là sớm nữa không! Đây, mẹ nghe đi...

"Má ơi, ngủ đi, đêm đã khuya rồi, để chúng con chuẩn bị đón đêm tân hôn. Má ơi, ngủ đi, trong tiếng rên hừ hừ. Vợ con, và con, chờ má ngủ má ơi! Nhà rung, giường rung, người càng rung! Chúc má ngủ ngon!"

Sáng hôm sau, khi vợ chồng Tràng vẫn nằm bẹp dí trên giường sau một đêm hì hục vất vả thì đã nghe tiếng chổi quét soàn soạt ngoài sân, rồi

tiếng rửa bát lạch cạch ngoài giếng. Bị những tiếng động đáng ghét ấy làm cho tỉnh giấc, vợ Tràng bực bội ngồi dậy, uể oải cột lại mớ tóc xã xượi, khoác hờ lên người chiếc áo nhàn nhúm rồi cất giọng cau có:

- Đứa nào mà vô duyên thế? Không để cho người ta ngủ à?

- Mẹ anh đấy! Chắc đang rửa bát!

- Đêm qua ăn xong thì lười, không chịu rửa luôn, giờ người ta đang ngủ thì lại... Em không biết mẹ anh còn có chút lịch sự tối thiểu nào không nữa, mới có 10h sáng mà đã dậy làm ầm ĩ cả lên! Đúng là vô ý vô tứ!

Hắn cũng chả buồn nói gì nữa mà chỉ lờ đờ rảo mắt quanh phòng như muốn tìm kiếm gì đó, rồi quay sang hỏi vợ:

- Quần sịp của anh đâu?

- Sao lại hỏi em?

- Thì tối qua em là người giựt nó ra mà!

- Lúc đấy thì bố ai còn để ý gì được nữa...

Phải mất nửa tiếng sau vợ chồng hắn mới tìm và mặc xong quần áo. Cả hai thất thế bước ra giếng oánh răng rửa mặt. Đột nhiên, mẹ hắn lù lù đứng sau lưng, dúm gói tiền vào tay hắn...

- Gì vậy mẹ? Tối qua con đặt vấn đề thì mẹ nhất quyết không chịu mà...

- Không phải tiền mở quán đâu!

- Vậy tiền gì?

- Mà cầm tiền này gọi thợ đến làm cái bức tường và cửa cách âm cho gian buồng của vợ chồng mà ngay và luôn! Chứ cứ huỳnh huých như đêm qua, mẹ không thể ngủ nổi con ạ! Mẹ già rồi, giấc ngủ là quan trọng lắm! Làm cách âm xong, còn thừa tiền thì đi mua lấy cái giường mới mà dùng, chứ cái giường bây giờ có vẻ ọp ẹp lắm rồi, cứ đà này, chắc cũng chỉ vài đêm nữa là sập!

Cầm gói tiền trong tay, vợ chồng hân hí hửng lắm! Thị lôi hẳn vào buồng rồi thì thào:

- Em nghĩ là không nên làm cách âm anh ạ!

- Anh cũng nghĩ thế! Vì với cường độ âm thanh như của em thì dù có sử dụng vật liệu cách âm tốt nhất hiện nay cũng khó mà cản nổi. Lấp chỉ tổ phí tiền!

- Vậy anh định thế nào?

- Ta sẽ mang tiền này đi phang lô. Nếu trúng, mình sẽ đủ tiền mua một ngôi nhà mới khang trang rồi dọn ra ở riêng, cho mẹ luôn cái nhà cũ này...

- Ừ, nếu trời thương mà cho trúng 2 nháy, mình thậm chí còn có thể mua ô tô nữa, anh nhỉ!

Hắn ôm vợ vào lòng, mỉm cười hạnh phúc. Hắn không ngờ đời mình lại may mắn đến thế! Từ một thằng thất nghiệp, FA quanh năm, giờ đột nhiên có vợ, lại sắp có nhà mới, có ô tô... Đúng là "sông có lúc, người có lúc" mà!

~~~~~***~~~~~

KIỀU NỮ HẢI DƯƠNG VÀ GÃ TÀI XẾ ĐÁNG THƯƠNG

Tôi là tài xế taxi ở Thành phố Hải Dương. Trước thì tôi chạy đón khách khắp thành phố, nhưng giờ tôi chỉ đứng đón khách ở trước ngôi biệt thự có cổng màu xanh của nàng dâu nữ râu xanh.

Con đường dẫn đến ngôi biệt thự chật cứng taxi, xếp thành hàng dài vài cây số. Đám tài xế tụ tập hết ở cổng, nhốn nháo, ồn ào, mắt dôi vào trong sân ngóng đợi với tâm trạng nôn nao, cồn cào. Tất nhiên là tôi cũng phải chen chân bằng được vào chỗ đó, thế thì mới có hi vọng được cô chủ dâu đang của ngôi biệt thự để mắt tới...

Kia rồi, cô chủ đang từ trong nhà đi ra, thướt tha trong bộ váy ngủ, đôi má ửng hồng, bộ ngực phập phồng. Đám tài xế nhao nhao, xô đẩy, chen lấn, đu cả lên cổng. Cô chủ ra hiệu cho tất cả trật tự rồi đưa mắt chậm chậm rảo qua một lượt đám tài xế đang lố nhố chen chúc. Ánh mắt lơ đãng ấy dừng lại ở một anh chàng nhìn khá tri thức, nước hoa thơm phức, mặt vuông vức, giống hệt Lý Đức.

- Cưng tên gì? - Cô chủ hỏi hần bằng một giọng rất gọi tình.

- Dạ, em tên Phình!

- Có vợ chưa?

- Dạ chưa, vẫn sống một mình!

- Sở thích?

- Dạ, thích tập thể hình và trao đổi bạn tình!

Không hiểu thằng đó có điểm gì khiến cô chủ không thích mà tôi thấy cô ấy khẽ lắc đầu rồi đánh mắt đi chỗ khác, tiếp tục tìm kiếm. Đến khi ánh mắt lơ đãng ấy nhìn thẳng vào mắt tôi thì thực sự toàn thân tôi đã rụng rời.

- Tên gì?

- Dạ, em tên Khoái!
- Sao run thế?
- Dạ, em có tật nhát gái!
- Lấy vợ chưa?
- Dạ chưa, 20 năm qua chim chỉ dùng để đá, chưa một lần ân ái!
- Tốt, vào đây với chị!

Tôi ngoan ngoãn bước theo chị trước những ánh mắt đổ kỵ và những ghen tỵ của những thằng không lọt vào mắt dâm của chị. Chị đưa tôi vào trong cái phòng ngủ thơm phức rồi lập tức đẩy tôi ngã ngửa ra đồng chăn ga mềm mại. Chị nhìn tôi âu yếm bằng cặp mắt mê dại, hai bàn tay xoa đi xoa lại trên bộ ngực to như cái vại. Tôi hỏi chị bằng giọng ái ngại:

- Thế chị không nhờ em xách hộ hành lý rồi mời em uống nước có pha thuốc à?

- Không cần!
- Vậy mình vào việc luôn chứ chị?
- Từ từ, để chị trói chân tay em lại đã!
- Sao phải trói ạ?
- Cái này người ta gọi là bạo hành, như thế nó mới thú vị!

- Nhưng chị ơi, chị bạo hành nhẹ nhàng thôi nhé, đây mới là lần đầu em được bạo hành, còn bỡ ngỡ lắm!

- Việc này thì chị không quyết được, bởi vì người bạo hành không phải là chị!

- Vậy là ai?

- Là bố và anh trai chị.

Nói rồi, chị ngoái cổ ra ngoài cửa gọi to:

- Xong xuôi rồi đấy! Bố với anh vào đi!

- Ôi đệt! Chết tôi rồi!

Hai hôm sau, tôi đến công ty gặp giám đốc...

- Anh ơi, cứu em với...!

- Trời ơi! Sao lại phải ngồi xe lăn thế này?

- Dạ, chân em đang bị liệt lâm thời anh ạ!

- Chân phải hay chân trái?

- Dạ, cả 3 chân luôn!

- Vậy sao không ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe, đến đây làm gì cho khổ?

- Dạ, em đến xin ứng lương trước một ít để đi phẫu thuật lại cái lỗ đít cho nó khít, chứ giờ nó vừa đau vừa rát, tan nát như cái bát rồi! Em khổ quá anh ơi!

~~~~~***~~~~~

VỢ TÔI ỒM NGHÉN

Mình có nghe nói mấy bà bầu thường hay bị nghén, nhưng cũng chưa hiểu nghén là như thế nào. Thế nên khi biết tin vợ có bầu thì mình có hỏi anh Gu-gồ, anh Gồ bảo là nghén có hai dạng, một rất sợ và hai là rất thèm cái gì đó.

Nói chung ghen sẽ mang lại khá nhiều phiền phức và mệt mỏi. Hi vọng vợ mình không bị ghen.

Được khoảng một tuần vợ chưa có biểu hiện gì nên mình cũng yên tâm lắm. Nghĩ thầm: "Quả này ngon rồi, thật may mắn, tạ ơn Chúa, Nam mô a di đà phật!"

Chiều nay cũng như bao chiều, tan giờ làm là phi ngay về nhà. Dù trời lạnh nhưng mình vẫn phóng xe rất nhanh bởi mình biết vợ yêu đang chờ mình bên cạnh mâm cơm nóng hổi với món cà muối sôi, món dưa kho trứng chim cút đang bốc khói nghi ngút, cả món canh dưa nấu nhặt tỏa hương ngào ngạt. Ôi, nghĩ đến đó thôi đã thấy ấm áp rồi, chợt thấy cái lạnh của mùa đông chẳng còn đáng sợ nữa.

Mở cửa vào nhà, thấy vợ đang ngồi máy tính chơi pikachu.

- Em yêu, sao chưa dọn cơm mà vẫn còn ngồi bắn điện tử? Dọn cơm ăn đi, anh đói quá!

- Em ghen rồi!

- Thế là dư lào?

- Thì định nấu nhưng ngửi mùi dầu ăn buồn nôn quá nên lại thôi!

- Thế tức là vẫn chưa nấu cơm à?

- Vâng!

- Ủ, vậy để đó anh nấu cho, em đi cảm nôi cơm đi!

- Ọe! Ọe! Ọe!

- Sao thế em?

- Anh ơi mùi gạo ghê quá, em buồn nôn, không cảm được!

- Ừ, vậy để đó tí anh cảm cho, em đi rửa cái đồng bát dành dùm được từ đầu tuần đến giờ đi!

- Anh ơi, mùi sunlight cũng sợ quá, em không rửa được!

- Ok, để đó tí anh rửa cho, em tranh thủ giặt cho anh cái quần ngố để cuối tuần sau anh diện về quê dự đám ma.

- Anh ơi, mùi ô-mô, mùi ô-mô thật đáng sợ, em không giặt được!

- Thế thì quét qua cái nhà đi để tí ăn cơm nào!

- Anh ơi, cái chổi, cái chổi, mùi của nó khủng khiếp quá!

- Thôi được, vậy em lên giường đắp chăn nằm nghỉ đi cho đỡ mệt. Tí anh dọn dẹp nấu nướng xong sẽ gọi em dậy ăn. Ok?

- Dạ vâng!

Vợ tôi ngoan ngoãn lên giường nằm và không thấy kêu ca gì nữa. Nghĩ cũng vẫn may đấy, nếu vợ tôi mà sợ cả cái mùi chăn ga gối đệm nữa thì chỉ có cách xuống nền nhà nằm. Trời thì lạnh, đang có bầu mà lại phải nằm tênh hênh dưới nền nhà thì thương lắm!

Thôi thì thỉnh thoảng vợ mới mang bầu, mình là người đàn ông, lại là đàn ông đích thực, x-men, nên chia sẻ và giúp đỡ việc nhà cho vợ cũng là điều đáng làm và đáng tự hào.

Tưởng rằng xác định tư tưởng như vậy là sẽ được yên ổn, ai ngờ, nửa đêm đang ngủ ngon thì vợ chọc chọc vào mộng gọi dậy:

- Anh ơi, em thèm...!

- Ừ, anh biết rồi, anh cũng đang thèm đây. Nhưng bác sĩ bảo phải kiêng 3 tháng đầu. Em cố gắng lên, 3 tháng nhanh thôi mà!

- Không, không phải thèm cái đó, thèm cái khác cơ!

- Là cái gì?

- Đùi gà luộc chấm bột canh ớt lá chanh!

- Sao lại thèm vào giờ này? Anh kiếm đâu ra?

- Thì ghen nó thế, ai mà biết được!

- Thôi, cố ngủ đi, sáng mai anh mua cả đàn gà về luộc cho em ăn!

- Không, bây giờ cơ, nếu không được ăn thì em không ngủ được, em mà không ngủ được thì anh cũng không ngủ được đâu.

Thế là lại lồm cồm bò dậy, khoác áo đi bộ ra đầu ngõ, vừa đi vừa cầu mong cho có cái quán phở gà nào nó còn mở cửa. Kia rồi, may quá, còn một quán vẫn sáng đèn.

- Có đùi gà luộc không anh?

- À, hết rồi em ạ, anh chuẩn bị dọn về nghỉ đây!

- Thế không còn cái gì khác để ăn à?

- Chỉ còn phao câu thôi!

- Vâng, vậy cho em 10 cái phao câu. Có còn hơn không anh ạ!

Kể từ lần đó, cứ đang nửa đêm ngủ ngon mà vợ chọc chọc gọi dậy là lại giật mình thon thót. Lúc thì thèm gà tần, khi thì dồi chó, hôm thì lòng lợn, bữa lại tiết canh. Hồi mới cưới đang ngủ mà vợ chọc dậy thì thích lắm, cơ mà giờ thì chả thích nữa.

Còn nhớ có một hôm, hơn 2h đêm, đang ngủ, vợ vùng dậy đòi ăn bún đậu mắm tôm. 2h đêm thì còn ai bán cái đó nữa. Đành liều mặt gõ cửa mấy nhà hàng xóm hỏi xin. May mà có một nhà nó ăn cà pháo với mắm tôm từ hôm trước vẫn còn thừa một ít, nhưng chỉ có mắm tôm không thôi, không có bún, không có đậu. Thôi cũng đành vậy, có còn hơn không.

Thế là mang về đổ ra bát, cho thêm tí nước mắm, mì chính vào cho thơm rồi lấy cái thìa đưa cho vợ tự xúc ăn. Mình mệt quá lăn quay ra giường ngủ còn vợ thì vừa xúc, vừa húp sột soạt vừa khen mắm ngon quá.

Nhưng đó chưa phải là tất cả. Một chiều hai vợ chồng đang đèo nhau đi chợ mua rau, tự nhiên vợ giật giật áo mình rồi kêu lên:

- Anh ơi, hình như, em lại thèm rồi!

- Sao? Thèm cái gì? Giờ là ban ngày, em thèm gì anh chiều hết!

- Anh quay xe lại đi, em chỉ cho. Em vừa nhìn thấy xong!

Mình ngoan ngoãn quay xe lại, đi theo hướng vợ chỉ. Vợ bảo mình dừng xe ở một shop thời trang rồi nhanh như cắt lao xuống chỉ vào cái váy con ma-nơ-canh đang mặc rồi thỏ thẻ:

- Đây, em thèm cái váy này!

Ôi thôi! đang bảo dành dụm tiền đầu tư đôi giày da mới để đợt tới đi viếng đám ma cho oách, giờ quất quả váy này thì chắc lại phải mang đôi giày cũ đi khâu mà đi tạm vậy. Chả còn cách nào khác.

Từ hôm có cái váy, vợ dịu dàng hơn hẳn. Trước chồng xem bóng đá là lờm nguýt, rồi giành giật điều khiển, tranh kênh đòi xem phim hàn quốc. Giờ lại ngồi xem bóng đá cùng chồng. Mà không chỉ xem không đâu, còn thường xuyên đưa ra bình luận và nhận xét rất chính xác và sắc bén nữa. Chỉ có điều những bình luận của vợ mình thường không liên quan lắm đến

chuyên môn hay kỹ chiến thuật mà chủ yếu chỉ là: "Ôi! anh kia body chuẩn thể!", "Eo! anh kia đùi to thể!"...

Đặc biệt là vợ mình rất hâm mộ anh Ronaldo. Lý do thì chỉ có một lí do duy nhất đó là anh ấy đẹp trai và trông rất lạnh lùng. Cứ mỗi khi anh Ronaldo có bóng là vợ mình lại gào lên: Ronaldo! Ronaldo!

Nhiều lúc mình phát bực mình và phải quay sang quát vợ:

- Em hâm mộ thằng đấy vừa vừa thôi nhé. Đừng có thái quá để đến lúc nghén nó là anh không có tiền mua nó về cho em đâu đấy. Không phải cứ ốm nghén là thích cái gì cũng chiều được đâu, nhá!!!

~~~~~***~~~~~

TUYỂN TẬP TRUYỆN TRÀO PHÚNG HAY NHẤT CỦA VÕ TÔNG ĐÁNH MÈO

Đình Long
www.dtv-ebook.com

Tổng Hợp Phần Xvii

NHỊP DẬP SEAGAMES

Chuyên mục "Nhịp đập SEA Games" đã có cuộc trò chuyện chớp nhoáng với ông Qwerty Phun-Ra-Ga, trưởng đoàn thể thao Myanmar, nước chủ nhà của SEA Games 2013 khi ông vừa bước từ trong nhà vệ sinh ra.

- Xin chào ông! Ông nghĩ sao về những ý kiến cho rằng trọng tài đã thiên vị chủ nhà Myanmar và xử ép Việt Nam?

- Thiên vị chủ nhà đã trở thành một truyền thống tốt đẹp của sân chơi SEA Games từ rất lâu rồi! Tôi thấy đây là một nét đẹp mà rất hiếm đại hội thể thao nào khác trên thế giới có được. Vậy thì thay vì kêu ca phàn nàn, tại sao chúng ta không cùng nhau bảo tồn và phát huy truyền thống ấy, để cho nó ngày một bành trướng hơn, trắng trợn hơn? Trước đây, khi SEA Games tổ chức ở các nước khác, Myanmar chúng tôi cũng bị xử ép rất nhiều. Vậy thì bây giờ tới lượt chúng tôi xử ép lại, có cái gì lạ đâu mà bạn phải gào lên? Chúng tôi làm vậy cũng chỉ để đảm bảo tính công bằng cho SEA Games.

- Nhưng tại sao trọng tài lại chỉ tập trung vào xử ép Việt Nam?

- Cái này là lỗi của Việt Nam thôi! Ai bảo các bạn tranh giành vị trí thứ 2 với Myanmar làm gì? Nếu các bạn cứ lệt đệt ở cuối bảng như Đông

Timo hay Campuchia thì chúng tôi cần đéo gì phải xử ép các bạn?

- Nhưng ông không sợ Việt Nam và các nước khác sẽ nộp đơn khiếu nại lên ban tổ chức vì bị trọng tài xử ép quá lộ liễu hay sao?

- Càng nhiều đơn khiếu nại chúng càng mừng, bởi vì theo quy định thì muốn nộp đơn khiếu nại phải đóng 100 đô. Thời gian xem xét đơn khiếu nại là một tháng. Đến khi có kết quả khiếu nại thì SEA Games cũng qua lâu rồi, chả ai quan tâm nữa!

- Thế tại sao các ông không xử ép Thái Lan? Họ đang dẫn đầu kia kìa!

- Chúng tôi quan niệm thể thao không chỉ để đua tranh thấp cao mà còn phải phục vụ cho mục đích ngoại giao. Như bạn đã biết thì tỉ lệ chênh lệch giới tính ở Myanmar chúng tôi hiện nay rất lớn, 10 nam thì chỉ có 6 nữ. Thành ra đàn ông Myanmar đang FA và ế vợ rất nhiều. Sau SEA Games này, chúng tôi dự tính sẽ đưa khoảng 10 triệu nam thanh niên sang Thái để chuyển giới nhằm cân bằng lại tỉ lệ dân số. Phía Thái Lan đã nhận lời giúp đỡ với điều kiện chúng tôi phải để họ về nhất ở SEA Games lần này.

- Vậy ông đánh giá thế nào về lối chơi của đội tuyển bóng đá nam U23 Việt Nam tại SEA Games năm nay?

- Về lối chơi thì tôi không dám đánh giá vì tôi chỉ được xem Việt Nam đá có hai trận, và trận nào cũng được khoảng 10 phút là tôi lại ngủ gật. Hình như năm nay đội hình của các bạn khá mạnh. Nghe nói các bạn có Phi Sơn được mệnh danh là Ronaldo của Việt Nam, có Văn Quyết là Lampard của Việt Nam, có Hoàng Văn Phúc là Mourinho của Việt Nam...

- Thế nhưng Việt Nam lại thua Malaysia 1-2 và bị loại ngay từ vòng bảng, để rồi phải hứng chịu rất nhiều chỉ trích và phẫn nộ của người hâm mộ. Ông nghĩ sao?

- Tôi nghĩ việc người hâm mộ chỉ trích và trút giận lên các cầu thủ Việt Nam là không đúng, bởi vì nếu ở trận đấu ấy các cầu thủ Malaysia không ghi được bàn thì Việt Nam đã thắng 1-0 và hiên ngang vào bán kết. Như vậy các cầu thủ Malaysia chính là người có lỗi khiến Việt Nam bị loại. Tại sao người hâm mộ Việt Nam lại chỉ trích các cầu thủ của mình trong khi người gây ra lỗi lại là các cầu thủ Malaysia? Thật quá bất công!

- Vậy theo ông, Việt Nam cần phải đầu tư vào những môn thể mạnh nào, quy mô ra sao để có thể đạt được thành tích cao nhất tại các kỳ SEA Games sắp tới?

- Để đạt thành tích cao tại SEA Games thì đừng có dại gì mà đầu tư vào đào tạo vận động viên hay là mua thiết bị tập luyện làm gì cả, vì nó rất mất thời gian và hiệu quả không cao. Việt Nam hãy dùng tiền đó để đút lót, hối lộ cho các quan chức của Liên đoàn Thể thao Đông Nam Á, giành lấy quyền đăng cai SEA Games. Việc gì thì khó chứ còn hối lộ và đút lót thì tôi nghĩ nó là sở trường của Việt Nam rồi. Khi đã là chủ nhà SEA Games, các bạn có quyền đưa các môn thể mạnh của mình vào nội dung thi đấu, cắt bỏ những môn mà các bạn còn yếu kém; bạn cũng sẽ được trọng tài thiên vị, xử ép các đối thủ khác. Đó mới là cách nâng cao thành tích nhanh nhất và hiệu quả nhất!

- Nếu Việt Nam là chủ nhà SEA Games, ông nghĩ chúng tôi nên đưa những môn thi đấu nào vào để có thể đạt thành tích cao?

- Tôi đã từng sống ở Việt Nam một thời gian nên tôi biết, thanh niên Việt Nam rất giỏi đánh phỏm và phang lô. Nếu hai môn này được đưa vào thi đấu tại SEA Games thì chắc chắn Việt Nam không có đối thủ. Tôi có anh bạn Việt Nam có khả năng tính lô chính xác đến 90%, chỉ tiếc là đến tối, kết quả lại thường xuyên rơi vào 10% còn lại.

- Ngoài hai môn đó ra, ông thấy Việt Nam còn mạnh ở môn nào nữa?

- Tôi nghĩ hơi bia và đút cháo cũng là những môn mà nếu được đưa vào thi đấu thì huy chương vàng rất khó tuột khỏi tay Việt Nam.

- Vâng, vậy với tư cách là trưởng đoàn thể thao của nước chủ nhà, ông có nghĩ rằng đây là một kỳ SEA Games thành công không?

- Cho đến giờ phút này thì tôi thấy khá hài lòng! Ngoài sự cố 2 trọng tài bị đánh chết và một thành viên trong ban tổ chức bị hành hung thì có thể nói SEA Games lần này đã diễn ra rất thành công, thể hiện đúng tinh thần thể thao cao thượng, thắt chặt hơn mối quan hệ gần gũi thăm thiết của các nước trong khu vực.

- Vâng, xin cảm ơn ông về cuộc trò chuyện! Phóng viên Kim Chứng, chuyên mục "Nhịp đập SEA Games", Đài BCS, tắc nghiệp tại Myanmar.

~~~~~***~~~~~

VÕ TÒNG ĐÁNH HỔ TRÊN NÚI CỬNG DƯƠNG

Võ Tòng là người huyện Thanh Hà nhưng quê nội của anh ở Đại Mỗ, Từ Liêm, Hà Nội, cách siêu thị Big C Trần Duy Hưng khoảng nửa cây số về hướng cao tốc Láng Hòa Lạc.

Ngay từ những ngày đầu đi học mẫu giáo, Võ Tòng đã nổi tiếng hiếu động, nghịch ngợm và mê gái. Buổi trưa, trong khi các bạn nam khác đang ngủ say sưa thì Võ Tòng chỉ rình rình chuồn sang khu giường của các bạn gái để nằm cùng rồi vuốt ve sàm sỡ. Rất nhiều lần Tòng bị cô giáo phát hiện và bắt viết bản kiểm điểm nhưng hãn vẫn chứng nào tật ấy, đến nỗi cô giáo phải mời cả phụ huynh của Tòng đến và đề nghị chuyển Tòng qua học ở một trường mầm non tư thục khác.

Bố Tòng đã phải năn nỉ, đút tiền và đút cả một số thứ khác cho cô giáo để con mình tiếp tục được học vì tất cả các trường mầm non từ công lập đến dân lập khác trong vùng Võ Tòng đều đã từng học qua rồi, và trường

nào cũng chỉ được vài ngày là Võ Tòng bị đuổi. Cái trường hiện tại là trường cuối cùng rồi, giờ mà bị đuổi nữa thì không biết xin vào đâu. Nhưng rốt cục, Võ Tòng vẫn bị đuổi sau vụ scandal cầm đầu và xúi giục các nam sinh mầm non khác khoét lỗ ở cửa gỗ nhà vệ sinh để nhìn trộm cô giáo. Ở tuổi lên 4, Võ Tòng đã chính thức trở thành kẻ thất học.

Học hành thì dang dở, đi xin việc thì mới 4 tuổi nên không chỗ nào nhận, Võ Tòng được bố cho đi học võ. Vốn tính hiếu động nghịch ngợm nên Tòng tỏ ra khá có năng khiếu và tiếp thu rất nhanh. Duy có một nhược điểm là Võ Tòng bị bệnh thối chân rất nặng. Cứ tập luyện được một lúc là mùi hôi thối bắt đầu bốc lên và ngày càng nồng nặc khiến sư phụ và các môn sinh khác chỉ tập được phần chân vì tay còn phải lo bịt mũi. Do đó, thầy thường bắt Võ Tòng đứng ra góc sân tập một mình. Tòng rất tủi thân vì điều này nhưng vẫn hi vọng rằng dần dần bệnh sẽ khỏi để hẳn có thể được tập luyện chung cùng thầy và các bạn.

Thế nhưng về sau, bệnh thối chân không những không khỏi mà Võ Tòng còn bị thêm hai bệnh khác nữa là thối tai và thối mồm. Từ đó Võ Tòng ở nhà tự luyện võ một mình. Đến năm 19 tuổi, Tòng đã luyện thuần thục hai bộ quyền pháp khá căn bản và vô cùng phổ biến là "Thủ dâm chân kinh" và "Xuất tinh thần chưởng". Cũng cùng năm ấy, bước ngoặt của cuộc đời Võ Tòng đã đến. Đó là một buổi chiều khi Võ Tòng đang cùng người yêu đi dạo lòng vòng trong công viên Nhi đồng thì có một thằng nhìn dáng rất lòng không vượt lên trước mặt Tòng và nói một câu khiến Tòng rất không hài lòng:

- Lêu lêu, cái thằng thối chân, thối tai, thối mồm!

Vốn tính hay tự ái lại thêm bệnh sĩ gái, Võ Tòng lao lên túm tóc và dấm túi bụi vào mặt thằng đó liên tiếp mười mấy cái khiến nó nằm lăn ra đất kêu oai oái. Thật không may cho Võ Tòng, nó lại là cậu ấm con của tên quan huyện khét tiếng tàn ác và uy quyền trong vùng. Lo lắng cho sự an nguy của con trai mình, cha Võ Tòng đã gửi hẳn lên ở nhờ nhà của một

người bạn tên là Sài Tiến út tận trên núi Ba Vì, thuộc tỉnh Hà Tây cũ (đã sáp nhập vào Hà Nội từ tháng 8 năm 2008). Sài Tiến là người có quan hệ rộng rãi và cũng có chút tiếng tăm trên giang hồ. Cũng chính nhờ Sài Tiến mà Võ Tòng đã quen được với Cập Thời Vũ Tổng Công Minh Tổng Giang.

Buổi chiều hôm ấy, Võ Tòng đang mài lúi húi múc cám cho lợn ăn thì thấy một người dáng vẻ rất đạo mạo từ cổng bước vào rồi cất tiếng hỏi rất từ tốn:

- Xin hỏi, đây có phải là nhà của Sài Tiến đại nhân không ạ?

Nghe tiếng hỏi, Võ Tòng quay lại thì thấy người này quen lắm, liền đáp lời:

- Dạ thưa quan nhân, Sài Tiến đại nhân đang đi chăn bò, chắc sắp về rồi ạ. Mời quan nhân vào nhà xơi nước. Mà trông quan nhân quen lắm, rất giống nhân vật Tống Giang trong phim Thủy Hử.

- Không giống mới lạ, ta chính là Tống Giang đây mà!

- Thật vinh dự cho tại hạ quá, mời anh Giang vào nhà!

Thế rồi Tống Giang theo Võ Tòng vào trong, vừa đi vừa hỏi thăm rất ân cần:

- Thế vị anh hùng đây là osin của Sài đại nhân hả?

- Không ạ, là vì tại hạ trót lỡ tay đánh người nên phải trốn lên đây lánh nạn, thế còn Tống Công Minh thì sao? Chắc bị người ta đánh nên phải trốn lên đây hả?

- Không, anh bị vờ nợ nên tính lánh tạm ở đây vài ngày. Hóa ra anh em mình cùng cảnh ngộ. Thật là có duyên!

Đến chiều tối thì Sài đại nhân về. Bạn bè lâu ngày không gặp nên cả hai bắt tay rồi rít, hỏi han tíu tít. Bao nhiêu ngày Tống Giang ở đó là bấy nhiêu ngày Sài Tiến sai người làm cơm rượu đãi khách, hôm thì thịt chó, hôm thì lẩu gà, lẩu vịt, chán thì lại đổi món sang lòng lợn tiết canh.

Đúng là bọn Trung Quốc làm phim hay lý tưởng hóa nhân vật một cách thái quá, chứ sau một thời gian ở chung với Tống Giang, Võ Tòng thấy ông này cũng không quá hoàn hảo và lung linh như trên phim. Ví dụ như việc uống rượu, trong khi anh em đều trăm phần trăm thì Tống Công Minh toàn nhấp môi rồi để xuống, ép lắm thì uống được 50%. Anh em góp ý rằng đã ngồi xuống mâm thì phải chơ

TUYỂN TẬP TRUYỆN TRÀO PHÚNG HAY NHẤT CỦA VÕ TÔNG ĐÁNH MÈO

Đình Long
www.dtv-ebook.com

Tổng Hợp Phần Xviii

TÂM SỰ ÔNG BỐ TRẺ

Vậy là cu nhóc nhà mình đã đi học mẫu giáo rồi. Nhanh thật đấy! Mới đó mà đã mấy năm. Nhớ hồi ấy, cưới nhau được 6 tháng chưa thấy bầu bí gì, ông bà già hai bên cứ sốt phình phịch.

Nào là chúng mày phải đi khám đi, đi xét nghiệm đi, nửa năm trời rồi mà chưa có gì là sao? Ngày xưa chúng tao cưới vài ngày là có chửa rồi. Nghe mà não hết cả ruột già. Gớm, ngày xưa ông bà cưới vào đúng dịp nông nhàn, ở nhà với nhau suốt ngày, cứ hứng lên là lại nháy nhau vào trong buồng chiến đấu, mệt lại nghỉ, hồi sức rồi thì lại chiến đấu, bảo sao chả dễ có bầu, có như vợ chồng mình bây giờ đâu, cưới hôm trước hôm sau đã phải đi công tác luôn.

Ấy nhưng mà cũng sốt ruột thật, bởi chính vợ chồng mình cũng thấy lo lắng. Vì tiếng là cưới 6 tháng nhưng thực ra bọn mình đã xơi nhau từ hồi mới yêu, nhận lời yêu buổi sáng thì tối hôm đó chén luôn. Hơn nữa, bây giờ ăn uống thực phẩm không đảm bảo, rượu thì pha từ cồn với nước ao, rau muống thì trồng ngoài nghĩa địa, bánh đa nem quán bằng bao cao su, khẩu trang tái chế từ Kotex, biết đâu mấy thứ chất độc đó nó làm teo sủng với ung trứng, không đẻ được thì sao?

Thế nên khi cu nhóc ra đời, khỏi phải nói, cả nhà mình mừng vui đến thế nào. Ai đến chơi cũng khen thằng cu giống bố, có cái mắt dâm dâm, cái cằm chưa gì đã nhú ra vài sợi lông giống hệt bộ râu dê của bố.

Còn một đặc điểm nữa mà mình thấy con trai mình rất giống mình đó là nó cực kì thích bú vú lạ. Bình thường mẹ cho bú thì cu cậu vẫn miễn cưỡng bú, nhưng hôm ấy, có bà ngoại với dì sang chơi, thằng bé cứ khóc toáng lên rồi nhả đầu vú mẹ ra không chịu bú. Bà ngoại thấy cháu khóc quá mới bế và nựng nựng bảo nín đi, bà cho ti bà. Thế là bà ngoại vén áo lên moi vú ra định tống vào mồm cháu. Vừa mới nhìn thấy vú bà ngoại, chưa kịp ti phát nào, cu cậu đã hét ầm ĩ lên, tiếng hét giống như kiểu bạn đang xem một cảnh rùng rợn trong một bộ phim kinh dị ấy, rồi sau đó, nó nôn ọe, trở hết ra. Thấy con khóc và nôn ra vậy thì thương quá, nên mình bảo dì:

- Hay dì cho cháu bú vú tí, cháu nó khóc tội quá dì à!

Dì thì còn ít tuổi, năm nay mới đang học 12, bị đề nghị bất ngờ nên dì ấp úng, mặt đỏ bừng:

- Nhưng, em làm gì có sữa đâu mà cho cháu bú được?

- Cần gì phải có sữa, chỉ cần được ngậm vú dì là nó sướng rồi, anh là bố nó, anh hiểu mà!

Không thể chối được nữa, dì đành bế cháu, cởi cúc áo ngoài ra, vén cooc-xê lên, moi vú ra cho cháu bú. Cu cậu đang gào khóc ầm ĩ, nhìn thấy vú dì thì cười khanh khách, ngoạm luôn bú như chưa bao giờ được bú, lưỡi thì cứ lia qua lia lại, môi chu lên mút chùn chụt chùn chụt, mình đứng nhìn con bú mà phát thèm. Đã vậy, tay cu cậu còn đưa ra nắm chặt cái ti bên kia của dì cứ như là sợ bố nó vào ăn tranh mất. Khổ, trẻ con bây giờ khôn thật!

Lại nhớ đợt ấy, cu cậu nhà mình bị táo bón, gần 10 ngày không đi ị được phát nào. Mẹ nó nghe ai mách, về nghiền lá khoai lang cho con uống.

Uống từ sáng mà đến trưa vẫn chưa thấy kết quả gì. Cơm sắp ra đó rồi mà cả nhà ai cũng thờ dài thườn thượt, chả ai thiết ăn uống nữa. Bỗng cu cậu nhăn mặt rần cái phẹt một phát, hai cục cứt chui ra, cục đầu màu vàng vàng, hơi rắn, cục thứ hai mềm hơn nhưng màu sắc thì vẫn lung linh như thế. Ôi, chỉ có 2 cục cứt chui ra thôi nhưng cả nhà như trút được gánh nặng ngàn cân. Ai cũng phấn khởi, vui vẻ. Rồi mọi người hào hứng ngồi vào bàn ăn cơm, ăn hết sạch thức ăn vì mấy hôm rồi lo lắng không ăn được nên ai cũng đói. Ổn trời, đúng là nhờ hai cục cứt của cu cậu mà cả nhà được bữa ăn no và ngon đến thế.

Thường lúc ăn cơm, nhà mình hay để cu cậu bò bò quanh nhà, mọi người vừa ăn vừa để mắt đến cu cậu. Bữa ấy hai vợ chồng mình với ông bà nội đang ăn cơm thì cu cậu ỉa đùn luôn ra nền nhà, vợ mình thấy thế bực quá mới quát:

- Trời ơi ông tướng, đang bữa ăn thì ỉa với đái, làm tôi ăn cũng không yên nữa.

Nói rồi vợ tôi định đứng dậy đi dọn, thấy thế ông nội bảo:

- Thôi, con cứ ngồi ăn nốt bữa đi, kệ cho nó chơi, tí dọn sau!

Vợ tôi nghe vậy thì cũng thôi, lại ngồi xuống ăn tiếp. Nhưng có được yên đâu, cu cậu bò bò quanh quanh rồi lại quay lại đúng cái chỗ cu cậu vừa ị ra, lấy tay nghịch nghịch cục phân. Vợ tôi thấy thế thì điên tiết lên quát to:

- Trời ơi, cứt đấy ông ạ!

Trở trêu thay, lúc vợ tôi quát thẳng bé cũng là lúc ông nội đang nhét miếng thịt gà vào mồm, nghe vợ tôi hét lên vậy ông sững lại, nhả ngay miếng thịt ra tay rồi nhìn nhìn kiểm tra. Thấy vậy tôi phải giải thích:

- Dạ không! Vợ con nó mắng thẳng bé chứ không phải nói ông đâu. Ông cứ yên tâm ăn đi ạ, thịt gà đấy!

Rồi cũng đến ngày cu cậu phải đi học mầm non. Buổi đầu bố đưa đến lớp cứ khóc tu tu không chịu vào lớp. Mãi sau một cô giáo khá trẻ và xinh đi ra nựng nựng và bế thì cu cậu mới có vẻ xuôi xuôi. Nhưng cái tật cũ lại tái phát, cu cậu cứ vén áo cô lên đòi ti. Cả mình và cô giáo đều ngượng chín mặt, cô giáo thì bối rối không biết xử lý sao cả. Thấy vậy mình lại phải dỗ dành:

- Ở kìa con, không được thế! Như thế là hư, hiểu không? Mình là đàn ông mà, phải biết kiềm chế chứ, phải giống như bố này, dù có muốn lắm nhưng vẫn phải làm như không có gì? Nghe chưa con?

Thế mà cu cậu nghe thật, ngoan ngoãn theo cô vào lớp. Tưởng thế đã xong chuyện, ai dè, chiều đó đi về, thằng bé lại khóc, bảo nhất định không đi học nữa đâu, muốn ở nhà cơ! Mình lại dỗ dành, hỏi tại sao, thì cu cậu mới bảo:

- Tại cô giáo tắm không dùng bông tắm như ở nhà mà cứ lấy tay kì chim con, đau lắm.

- Ôi dào, tưởng gì, nếu thế thì bố cũng muốn đi học mầm non như mày con ạ! Đúng là sướng không biết đường sướng!

~~~~~***~~~~~

CHÍ PHÈO

Hắn vừa đi vừa tè. Bao giờ cũng thế, cứ uống bia xong là hắn tè. Bắt đầu là hắn tè ở đường. Có hề gì? Đường có của riêng nhà nào?

Rồi hắn tè vào gốc cây. Thế cũng chẳng sao, cây là của xã hội nhưng cũng chẳng của ai, ban ngày người ta còn tè đây nữa là ban đêm thế này. Tức quá đi mất, hắn tè bậy thế mà không có đứa nào ra bắt hay chửi hắn. Đã vậy, hắn sẽ đứng ngay ở cống, thò vòi bơm qua song sắt và tè vào tận sân xem có đứa nào sinh sự không?!

Vẫn không thấy ai, chỉ có hai con chó to như hai con lợn sề lao ra. Chúng phi tới hòng tớp ngay cái vòi phun nước của hăn. Chí Phèo hoảng quá rút ngay vòi lại. Hú hồn! Chậm tí nữa là từ nay hết cái quay tay. Thôi chết mịa, nước bắn ướt hết quần rồi! Được một đoạn, hăn định tè bậy tiếp nhưng sau phát bị chó tớp hụt vừa rồi, cái vòi sợ quá sun lại, không lòi ra được nữa.

Hôm nào hăn cũng say sìn, và phải đến khuya mới dặt dẹo, lướt khướt trở về cái túp lều hoang bên sông để ngủ, và hôm nào cũng vừa đi vừa đá bậy. Thế nên vào giờ đó, chẳng chị em phụ nữ nào dám ra đường một mình, hăn mà nhìn thấy là lao tới bóp ngay. Mới đây này, có bà cụ 90 tuổi, chưa chồng, đi tập thể hình về muộn, bị Chí Phèo nó bóp giờ vẫn đang nằm thoi thóp.

***

Chí Phèo không có bố mẹ, hăn bị bỏ rơi cạnh lò gạch của một lão chuyên đi đóng gạch thuê trong làng. Lão này tối ngày lo đi đóng gạch nên cũng không có vợ con gì, thấy đứa bé còn đỏ hỏn vứt ở lò gạch như vậy thì mang về nuôi cho vui cửa vui nhà. Rồi mỗi lần đi đóng gạch, lão lại cho hăn đi theo để chỉ bảo từng kỹ năng, từng tư thế, sao cho đạt yêu cầu, làm hài lòng khách hàng. Nhưng rồi, trong một lần đang đóng gạch thì lão lăn ra đất giẫy đành đạch, chết tươi. Từ đó, Chí Phèo lại bơ vơ...

Năm 20 tuổi, Chí Phèo làm canh điền cho cụ Bá Kiến. Cụ Bá có 3 bà vợ, 2 bà kia thì mãn kinh rồi, không nói đến, chỉ có bà 3 là còn trẻ, suốt ngày mặc áo hai dây, má đỏ hây hây, nhìn lúc nào cũng phây phây. Trong khi đó, cụ Bá thì đạo này có vẻ cũng yếu, kêu mỗi lưng sừng đầu gối suốt. Bà 3 thấy thế buồn ra mặt, cứ thờ dài thườn thượt.

Một hôm, Phèo đang lúi húi tuốt lươn dưới bếp để nấu cháo cho bà cả bị ốm thì bất ngờ ai đó nhéo một cái vào mông hăn. Quay lại thì hóa ra là bà 3. Hôm nay bà mặc cái váy ngủ trong suốt nhìn thấy được tuốt mấy thứ

trắng muốt bên trong. Chí Phèo chưa hiểu điều gì xảy ra thì bà 3 đã vuốt má Phèo rất tình tứ:

- Lươn to phết nhỉ!

- Dạ... Đây chưa phải là to nhất đâu bà, còn có thể to hơn nữa cơ ạ. Bấm, bà có việc gì sai con phải không?

- Cụ Bá đi họp rồi, lát lên bóp chân cho bà nhé? Lên là lên là lên luôn đấy, bà đợi!

Có gì đó không ổn! Chí Phèo thấy thế! Nhưng thôi, phận làm tôi mọi, làm người hầu kẻ hạ, chủ bảo thì phải dạ. Vội vàng bỏ dở việc tuốt lươn, còn chưa kịp rửa tay, Chí Phèo rón rén lên vào buồng bà 3. Vào thì đã thấy bà nằm tênh hênh ở đó, hai chân hơi dạng ra hững hờ với vẻ đợi chờ:

- Chốt cửa trong lại đi con! Để cửa thế gió lùa vào, dễ bị Thượng mã phong lắm!

Phèo không dám nhìn thẳng vào mặt bà, hấn run run quỳ xuống bên giường, chầm chậm đưa tay bóp nhẹ nhẹ hai bắp chân của bà 3. Hấn cứ bóp vậy một lúc lâu khiến bà phải nhắc nhở:

- Bóp lên nữa đi con, sao cứ quanh quẩn ở dưới đó mãi thế?

Chí Phèo ngoan ngoãn nghe theo như một con meo. Hấn đưa tay dần dần lên cao, nhưng cũng không dám vượt quá đùi. Thấy vậy, bà 3 sốt ruột:

- Lên nữa đi con...!

- Nhưng bà chỉ bảo con vào bóp chân thôi mà, lên nữa là thuộc bộ phận khác rồi, không phải là chân nữa đâu ạ!

- Thì cứ coi như con làm thêm đi, bà sẽ tăng lương cho. Lương của con giờ là bao nhiêu nhỉ?

- Dạ 5 đồng ạ!

- Ủ, vậy bóp lên nữa đi, tháng tới bà sẽ tăng thành 10 đồng!

Tự nhiên được tăng lương gấp đôi, Phèo thấy hứng khởi hơn hẳn. Hắn trèo lên giường, ngồi hẳn lên người bà ba rồi bóp tất cả các chỗ bà 3 yêu cầu. Được một lát, bà 3 ghì luôn đầu nó xuống...

- Đúng rồi, Phèo ơi...! Con làm tốt lắm, giờ thì con muốn tăng lương bao nhiêu bà cũng chiều, ối giời ôi Phèo ôi...!

Bóp chân cho bà 3 xong mà Chí Phèo thấy mỏi như cả người, toàn thân ê ẩm. Hắn nằm nghỉ một tí cho lại sức rồi xin phép bà 3 xuống bếp kéo cụ Bá về bất ngờ thì toi. Chưa kịp bước ra tới cửa thì ba 3 đã gọi giật lại:

- Hình như tối mai cụ Bá lại đi họp đấy...!

- Dạ. Con hiểu rồi ạ! Nhưng bà nhớ là từ tháng tới, lương của con là 200 đồng đấy nhé!

Vậy là từ ngày đó, cứ mỗi khi cụ Bá đi họp trên xã hay trên huyện thì Chí Phèo và bà 3 cũng lôi nhau vào họp ở trong buồng. Tiếc rằng những tháng ngày làm việc tào lao mà hưởng lương cao của Chí Phèo không kéo dài được lâu. Các cụ nói "Cái kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra", huống hồ đây không phải là cái kim mà lại là cái chym, nó to hơn đương nhiên phải lòi ra nhanh hơn. Sự việc đã đến tai cụ Bá và cụ rắp tâm cho Chí Phèo đi tù.

Một buổi sớm, khi Chí Phèo vẫn đang mài mê lấy giấy ăn lau chùi quả dưa leo để lát nữa cho bà 3 ăn sáng thì thấy rầm rập rầm rập mấy người chạy vào. Hai thằng lao tới ghì chặt hai tay Chí Phèo, thằng còn lại lục soát khắp người tìm thấy một miếng vàng 9 số 4 giấu dưới đáy quần sịp của Chí Phèo. Lúc này, cụ Bá mới xuất hiện:

- Thằng khốn nạn! Tao thấy mày hiền lành nên thuê mày về hầu hạ, ai ngờ mày đồ đốn ra, lại đi ăn cắp à?

Chí Phèo chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì cái thằng vừa lục soát hắn đã lên tiếng:

- Thưa cụ Bá, theo kiểm tra sơ bộ thì miếng vàng này có số series trùng với số vàng mà Lê Văn Luyện đã cướp được ở Bắc Giang mấy năm trước! Chúng tôi sẽ giải hắn lên huyện để điều tra thêm.

- Điều tra CLG nữa? Cho nó đi tù luôn và ngay!

Và thế là Chí Phèo vào tù, kể từ đó, không còn ai nhớ rằng Chí Phèo đã từng tồn tại trên đời này...

...Cho đến một ngày hắn ra tù. Phèo đã trở lại và đòi bại hơn xưa, sau bảy hay tám năm gì đó, hắn đã trở thành một con người khác. Cái đầu cạo trọc lốc, nhuộm light, đeo khuyên tai, gãy hai cái răng cửa, hai cái răng bên cạnh mỗi cái còn một nửa, nhìn mặt hắn là chỉ muốn nôn mửa. Lưng hắn xăm hình Long Nhật đang cầm thanh gươm sáng loáng, vai và bắp tay loảng ngoảng rỗng phượng nhìn rất hoành tráng, trước ngực là hình thánh nữ Ozawa đang tạo dáng trong tư thế chống hông, dạng háng.

Hắn về hôm trước hôm sau đã thấy ngời ở chợ uống rượu với thịch chó suốt từ trưa cho đến xế chiều. Rồi khật khưỡng xách chai Neptune đến nhà Bá Kiến. Suốt 8 năm qua, hắn chưa bao giờ nguôi mối thù này, và hôm nay, là ngày mà hắn đã đợi từ rất lâu, ngày hắn thanh toán sòng phẳng món nợ với kẻ đã đẩy hắn vào tù...

Vừa đến cổng nhà cụ Bá, Chí Phèo đã lớn tiếng chửi bới:

- ĐKM thằng Bá Kiến đâu, ra đây, ra đây bố mày thông phát nát ass luôn!

Vừa chửi, Phèo vừa đập thành thành vào cổng nhưng vẫn không có ai ra mở, chỉ có con chó từ trong sân sủa vọng ra nhả nhử. Bà con ở mấy nhà quanh đó thấy ồn ào cũng kéo nhau ra hóng mỗi lúc một đông. Chí Phèo thấy nhiều người đến cổ vũ thì càng hưng phấn, hấn càng đập cổng mạnh hơn, chửi to hơn:

- Thằng Bá Kiến, mày có ra đây không? Không ra nhanh là ông về bây giờ đây...!

Đúng lúc Chí Phèo đang say sưa chửi thì "Hự", hấn lãnh trọn một cú vô-lê từ phía sau lưng. Cú ra chân khá quyết đoán và bất ngờ khiến Chí Phèo lao đảo rồi đổ sụp vào cổng nghe cái "uỳnh" một phát, chai Neptune rơi ra, bung nắp chày tung tóe. Thì ra là Bá Đạo, con trai của Bá Kiến, vừa đi đá bóng về. Thấy có thằng đến quậy phá và chửi bới nhà mình, vốn tính trẻ trâu lại vừa thi lên được đai tím của môn Pen-cặc-si-lặc nên hấn lập tức ra đòn luôn. Dính đòn bất ngờ, Chí Phèo có vẻ hơi choáng, hấn lồm cồm chống tay gượng bò dậy. Bá Đạo thì vẫn đang thủ thế và có vẻ rất cảnh giác bởi vừa rồi hấn thấy Chí Phèo rất hung hăng, với cả thấy mấy hình xăm trên người Chí Phèo nhìn quá hổ báo, hấn phải là một tên lăn lộn trong giang hồ nhiều năm, mình dù võ nghệ cao siêu nhưng tuổi thì lại chẳng được bao nhiêu, cẩn thận không bao giờ thừa.

Chí Phèo loạng ngoạng đứng dậy, mắt hấn đỏ ngầu, vì rượu, và có lẽ cả vì tức giận. Bá Đạo đang sẵn sàng nghênh chiến, chờ đợi một cú song phi uy dũng hay một pha xoay người phản đòn chớp nhoáng của Chí Phèo. Nhưng không, Chí Phèo nhanh như cắt tụt quần xuống đến đầu gối rồi nằm lăn ra đất, gào thét như một con lợn bị chọc tiết:

- Ôi làng nước ôi! Cứu tôi với...! Ôi làng nước ôi! Bố con thằng Kiến nó thông đít tôi! Thằng Bá Đạo nó phá trinh tôi rồi, làng nước ôi!...

Chí Phèo lăn lộn dưới đất, mồm hấn kêu gào, tay hấn cầm chai Neptune đổ chày chày lên đít rồi vớ lấy một mảnh sành ở gần đó cào liên

tiếp lên mông, máu chảy ra loe loét! Trông cảnh này thì ai cũng phải tin rằng Chí Phèo vừa bị Bá Đạo cướp mất cái ngàn vàng!

Pha ăn vạ này được Chí Phèo thực hiện rất nhanh, thuần thục và chuyên nghiệp khiến Bá Đạo rất bối rối. Đậ má, nhìn xăm phượng xăm rồng tưởng là anh hùng hóa ra lại là thằng khùng. Lúc này, người ta đã tuôn đến xem rất đông. Mấy cái ngõ tối chung quanh đèn ra biết bao nhiêu là người, ồn ào như chợ. Bỗng, một giọng quát sang sảng vang lên:

- Giải tán hết, chúng bay tụ tập ở đây làm CLGT? Lượn mau!

Đó chính là cụ Bá. Thấy cụ Bá về thì tất cả đều lặng lẽ tản đi, còn trở lại Chí Phèo và cha con Bá Kiến. Bây giờ cụ Bá mới lại gần hẳn, khẽ xoa xoa vào mông Chí Phèo vỗ vỗ:

- Anh Chí ơi! Sao anh lại làm ra thế? Sao mà máu lại chảy lênh láng cả xuống háng thế này?

Chí Phèo lim dim mắt, rên lên:

- Ôi, tôi rất quá, nó thông nát ass tôi rồi...!

Cụ bá cười nhạt, nhưng tiếng cười giòn giã lắm:

- Nát đâu mà nát, vẫn còn khít lắm, mà sao mông đang ngon lành lại đi lấy mảnh sành rạch lanh tanh bành thế này? Phí quá, phí quá...!

Bá Kiến là một con cáo già, trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, giữa nắm lòng người, hẳn thuộc lòng cái câu các dụ vẫn dạy đó là "mềm nắn rắn buông". Tức là cái gì mềm, chưa dùng được thì mình phải nắn bóp cho nó rắn lên, lúc nó đã rắn đến cực đại rồi thì phải buông ra chứ nếu cứ cố tình nắn tiếp thì nó có thể sẽ bất thành linh mềm ngay trở lại và sẽ không dùng được nữa. Với Chí Phèo cũng thế, nó giờ có gì đâu mà mất, có gì đâu mà sợ, mình mà dây dưa, làm căng với nó thì người thiệt thòi sẽ là mình, có

khi còn mất mạng, "Thứ nhất sợ kẻ anh hùng, thứ nhì sợ kẻ điên khùng dở hơi".

Nghĩ vậy nên cụ Bá ra sức xuống nước, nịnh nọt mời Chí Phèo vào nhà để làm hòa với hắn. Phèo lúc này cũng nhạt rượu rồi, không còn hăng máu như lúc trước nữa, với lại, vừa rồi lỡ tay rạch móng hơi mạnh và hơi sâu nên bị mất nhiều máu, thấy cũng hơi choáng, biết là làm căng cũng không xong nên hắn ngoan ngoãn nghe lời cụ Bá...

- Anh Chí ngồi xuống đây, anh Chí uống gì nào? - Cụ Bá dìu Chí Phèo vào nhà và hỏi với giọng rất tình cảm.

- Cho chai Ken lạnh đi, vừa nãy gào thét nhiều khô cổ quá!

Chí Phèo đón chai bia từ tay Bá Kiến rồi tu một hồi ừng ực. Trong lúc đó Bá Kiến vẫn tiếp tục ra lời hòa hảo:

- Anh Chí ạ, chuyện của 8 năm trước, chỉ là hiểu lầm thôi! Chúng mình bỏ qua cho nhau và làm lại từ đầu Chí nhé?! Thực ra, chuyện anh xoi vợ tôi và cầm sừng tôi, tôi đội ơn anh nhiều lắm! Bởi vì sao thì chắc anh Chí cũng quá biết rồi! Con mụ 3 đó nó dâm và khỏe vô cùng, sức tôi thì cũng xuống nhiều rồi, nếu hồi đó không có anh Chí tích cực đỡ đỡ cho thì nay chắc tôi cũng xanh cỏ, hoặc không cũng nằm liệt giường. Ơn anh Chí lớn lắm, tôi suốt đời khắc cốt ghi chim!

- Cụ Bá khách sáo quá, cứu một mạng người bằng xây 7 tòa tháp mà, tôi còn muốn cứu được nhiều người hơn nữa ấy chứ!

- Bây giờ thế này nhá! Anh Chí cứ nghỉ ngơi, cơm nước no nê, tắm rửa sạch sẽ rồi đêm nay ở lại đây giao thông với bố con tôi cho vui. Được chứ?

- Thôi, để hôm khác đi, hôm nay vừa rạch hơn chục phát vào đít, vẫn đau lắm!

Thấy Chí Phèo không muốn ở lại, Bá Kiến cũng không cố giữ. Lão đưa cho Chí Phèo 10 đồng bạc để anh uống rượu. Thế rồi Chí Phèo khật khưỡng ra về với bộ mặt hảm hê. Không hảm hê sao được khi mà ngay cả cụ Bá khét tiếng quyền uy còn phải xuống nước, còn phải nể sợ hảm cơ mà! Bây giờ, mình là người có tiền, phải tiêu đã! Nghĩ vậy nên hảm ghé vào một quán nhỏ ven đường:

- Cho hai điểm lô con 69, lộn lại 96 hai điểm nữa, thêm 1 đồng đề con 66 luôn!

Ghi xong lô, hảm lại chui vào quán thịt chó đốt hết số tiền còn lại. Lúc hảm chui ra khỏi quán cũng là lúc nửa đêm, người say mềm, và lại oặt ẹo trở về cái lều rách bên sông, tất nhiên là vẫn vừa đi vừa đái bậy. Trăng đêm nay sáng quá, về khuya lại càng sáng, trăng làm cho con đường vốn đã vắng vẻ lại càng trở nên thênh thang, chỉ có Chí Phèo khật khưỡng cùng cái bóng của hảm nghiêng ngả trên con đường mòn dẫn về túp lều ven sông.

Bao quanh cái lều của hảm trông toàn là chuối, những đêm trăng như đêm nay, cái vườn phẳng ngổn ngang những bóng chuối đen đen như những em cave núp bên đường rập rình đón khách. Và những tàu chuối nằm ngửa, uốn cong cong lên hứng lấy trăng xanh rời rọi nhìn chẳng khác gì thánh nữ Maria Ozawa đang trần như nhộng, uốn ẹo, quăn quại tự sướng trên giường. Thịnh thoảng bị gió lay, mấy cái tàu chuối lại giãy lên đành đạch giống hệt lúc thánh nữ đạt cực khoái.

Chí Phèo vừa tò mò nhìn những tàu chuối vừa đi xuống vườn. Nhưng hảm không vào cái túp lều úp xúp mà ra thẳng bờ sông. Hảm định sẽ nhảy xuống tắm, rửa lại mấy vết thương ở mông cho khỏi ngứa rồi lăn ngay ra vườn mà ngủ. Tội gì chui vào lều nóng bức vãi lều. Nhưng đến bờ sông hảm dừng lại, có gì đó không ổn, hình như có người! Có người thật, và hảm ngây ra nhìn...

Giữa hai thùng nước và tựa lưng vào gốc chuối, một người đàn bà ngồi tênh hênh trong tư thế rất chên vênh. Cái yếm đã tuột cả hai dây trẻ xuống gần rốn, phơi ra cặp ngực to như hai quả dưa đực. Cái váy thì không biết do nóng quá mà người đàn bà này cố tình vén lên hay là do gió tốc mà đã bị lật ngược lên đến gần bụng. Tóm lại là cái áo và cái váy đã không hoàn thành nhiệm vụ che chắn những chỗ trọng điểm cho thân chủ nó, ngược lại, nó còn vô tình khiến cho người đàn bà này trở nên gợi cảm và khiêu khích hơn.

Không chỉ có thế, hai chân mụ lại đang ở tư thế hình chữ V, co lên và dạn ra, đây chính là tư thế mà giới chuyên môn hay gọi là "mời anh xơi". Thêm nữa, ánh trắng vàng sáng sủa còn khiến cho hình ảnh người phụ nữ hớ hênh này như đã được chỉnh sửa bởi một cao thủ Photoshop chuyên nghiệp, khiến nó trở nên hoàn hảo, mịn màng không chút tì vết. Ôi, hình ảnh ấy mới đẹp làm sao, có lẽ là một trong những hình ảnh đẹp nhất trong nền văn học dân gian của Việt Nam.

Chí Phèo thấy nóng ran người, nhưng hăn lại không muốn tắm, thấy khát khô họng nhưng không thèm uống nước, tất cả những gì hăn muốn lúc này là được lao vào người đàn bà ấy để vùng vẫy, để ngiên ngẫu cho tan cái nóng, cho thỏa cái khát. Và hăn quyết định lao vào... Đương nhiên là phải lao vào rồi, và mình nghĩ, hầu hết các thím chuẩn men đang đọc truyện này, nếu ở vào hoàn cảnh của Chí Phèo, chắc cũng không còn lựa chọn nào khác ngoài việc lao vào. Họa chẳng lúc này, chỉ có anh Long Nhật mới đủ bản lĩnh và dũng khí vác súng lên vai rồi lạnh lùng quay bước mà thôi.

Và thế là hăn lao vào thật. Người đàn bà đang ngủ ngon bỗng choàng tỉnh vì bị một thân hình to tướng, nồng nặc mùi rượu đè ngiên lên mình. Mụ ra sức đẩy, đạp Chí Phèo ra rồi kêu la ầm ĩ:

- Ô hay, cái người này, đừng làm thế! Dừng lại, dừng lại...!

Nhưng Chí Phèo giờ khác nào con thú hoang đang khát tình, con cá kình đang khát máu. Sự chống trả của con mồi nằm dưới nanh vuốt của nó chỉ khiến nó thêm hưng phấn, thêm điên cuồng hơn mà thôi. Ngược lại, mẹ đàn bà thì đã có vẻ buông xuôi rồi, tiếng kêu gào của mẹ mỗi lúc một yếu ớt:

- Đừng làm thế!...Đừng lại!...Đừng làm!...Đừng lại...Đừng dừng lại...Ồi giời ôi! Đừng dừng lại...Ồi giời ôi...!

***

Chí Phèo tỉnh giấc khi những tia nắng sớm xuyên qua những tàu lá chuối rơi vào mắt hắt, khi tiếng thuyền máy chở cát nổ xình xịch trên sông, nhưng có lẽ chủ yếu là vì tiếng ngáy ông ổng đang cất lên trầm bổng bên tai. Hẳn ngoái sang, ôi cha mẹ ơi, sao lại có cái con điên quái thai nào đang nằm ềnh ệch bên cạnh mình thế này? Cái mắt nhìn như mắt chuột nhắt, mũi thì như chuột chũi, cái môi trông giống như đang bị sưng vù, không khác gì con chuột chù; mà cũng chỉ nhìn thấy cái môi dưới, cái môi trên thì đã bị mấy cái răng cửa lòi ra và vênh lên che khuất hết, không thấy gì nữa cả. Da mặt thì nham nhở như bị chuột cắn. Mẹ vẫn vừa ngủ vừa ngáy như lợn rống, cái mồm thì há ra tông hồng như mồm chuột cống.

Cả đời Chí Phèo uống rượu chưa bao giờ biết nôn mửa, thế mà nhìn cái con quái thú đang nằm bên cạnh mình, hẳn lại thấy buồn nôn. May mà còn kịp đưa tay lên bóp cổ chặn lại được chứ không thì đã nôn thật rồi. Chợt hẳn nhớ lại chuyện đêm qua, nhớ lúc hẳn vục mặt và hít hà vào cái bộ ngực cháy sệ như ti lợn sề kia, hẳn bỗng rùng mình và lần này thì nôn thật, nôn sưa sưa như chưa bao giờ được nôn, không kiềm lại được. Thế mới thấy, báo chí nói nhiều đến tác hại của rượu cũng đúng thôi, nó khiến một thằng đàn ông không còn phân biệt được đâu là Tinh Tinh và đâu là Phương Trinh để rồi dám làm cái điều mà lúc tỉnh dù có bị tử hình họ cũng không nghĩ là mình có thể làm.

Thị Nở thấy Chí Phèo nôn mửa ghê quá thì cũng tỉnh giấc:

- Sao nôn nhiều thế? Thôi, đi vào trong lều cho kín, ở ngoài này gió!

Chí Phèo lúc này thì mềm nhũn rồi, mặc cho Thị hì hục lôi hẳn vào trong và đặt hẳn nằm vật xuống cái chõng tre. Hẳn thiếp đi cho tới khi bị Thị gọi dậy:

- Này, dậy đi, dậy ăn cháo, cháo hành nóng đấy! Ăn cho tỉnh người!

- Đệt, cháo không à? Sao không đập thêm vài quả trứng vịt lộn vào?

- Hôm nay mới đầu tháng, ăn vịt lộn đen lắm!

- Đậu má, suốt ngày nằm ăn vạ với say xin chứ buôn vàng bán bạc CLG đâu mà sợ đen!

Nói vậy thôi nhưng hẳn vẫn cầm bát cháo lên húp xì xụp ngon lành. Ngon là phải, vì từ hôm qua đến giờ hẳn tống toàn rượu vào bụng, lại vừa nôn ra hết, có còn gì? Hơn nữa, đây là lần đầu tiên hẳn được bàn tay phụ nữ săn sóc, nâng niu, cái cảm giác nó thật lạ lắm! Hẳn bỗng thèm được chăm sóc như vậy mỗi ngày. Từng này tuổi đầu rồi, đây là lần đầu tiên hẳn thèm một gia đình, thèm một người đàn bà bên cạnh để sẻ chia. Tự nhiên hẳn thấy con quái thú này không còn xấu nữa, ngược lại, có gì đó rất duyên là khác mặc dù giờ nhìn kỹ mới biết là thị hơi bị lác, đang nhìn hẳn mà cứ như nhìn một ai khác. Hẳn buông bát cháo xuống rồi từ từ nắm tay Thị Nở, kéo nhẹ vào lòng âu yếm. Thị Nở thấy vậy thì làm bộ gạt tay hẳn ra:

- Thôi, anh đang mệt mà, để lát nữa phục hồi sinh lực lại đã, vừa mới làm tối qua rồi, giờ vẫn còn ê ẩm đây này!

- Đậu má, em đang suy nghĩ CLGT? Anh chỉ định nắm tay trong sáng thôi mà!

- Nếu vậy thì thôi, em về đây! Gánh nước từ đêm qua tới giờ chưa về cô em ở nhà lại mong.

Nhìn cái bóng Thị Nở giận hờn, ngúng nguẩy gánh hai thùng nước về, Chí Phèo thấy ấm áp lạ thường. Sau chuỗi ngày dài ngụp lặn trong những cơn say triền miên, hôm nay hẳn mới có một ngày tỉnh táo. Hẳn lắng nghe tiếng thuyền bè chạy trên sông, tiếng chó sủa, tiếng bò kêu, tiếng vợ chồng đánh chửi nhau phát ra từ ngôi nhà nhỏ bên kia sông, cả tiếng các bác nông dân đi làm đồng cười nói, hỏi thăm nhau: nào là tối nay phang lô con gì? đã xem clip mới của Bà Tưng chưa?... Những âm thanh đó ngày nào cũng có, nhưng với hẳn sao mà xa lạ quá!

Về phía Thị Nở, kể từ cái buổi tối sáng trăng được Chí Phèo cưỡng hiếp đó, Thị thấy yêu đời lắm, thỉnh thoảng cứ hay ngửa cổ nhìn mây trôi và nghĩ ngợi xa xôi, rồi tùm tùm cười. Thị mơ một ngày được cùng Chí Phèo nên nghĩa vợ chồng, hai đứa đi chụp ảnh cưới ở Bách Thảo, ở Bãi đá sông Hồng, ở cả Tuần Trâu nữa; rồi mơ giây phút Phèo dắt tay mình xuống xe hoa, hai đứa sẽ men theo vườn chuối tiến thẳng tới bờ sông, nơi có túp lều tranh với cái chõng tre vốn đã ọp ẹp nay lại càng ọp ẹp hơn khi có Nở. Đúng là:

"Đàn bà gặp phải hơi giai

Như đang khát nước gặp chai Dog-tờ"

(Trà thảo mộc Dog-tờ Thanh, thanh lọc cơ thể không lo bị táo)

Thế nên, cứ lúc rảnh là Thị Nở lại lấy cớ trốn bà cô ra ngoài lều với Chí Phèo. Chả biết chúng ở trong lều làm gì mà cái lều cứ nghiêng ngả, rung bần bật như sắp sập, tội thật!

Hôm nay, trời không mưa không nắng, mây không đen không trắng, âm âm u u, mù mù hơi sương báo hiệu một ngày dờ dờ ương ương. Nở cứ ra ra vào vào, ruột gan nôn nao, cồn cào. Quái lạ, xa Chí Phèo mới ban

chiều, thế mà giờ lòng sao đã buồn hiu, lòng nhớ Chí Phèo nhiều, mong được ở bên Phèo iu để nói bao điều. Là sao ta? Nói chung là hâm đó, à mà đó có phải là hâm không, mà sao vắng anh thì buồn, ồ ồ, ồ ô...

- Cái con dờ kia, nay lại còn hát cơ à? Mà mày định đi đâu đấy?

- O, cô ạ! Cháu định ra sông gánh nước!

- Mày mới gánh sáng nay xong, nước còn đầy tràn hai cái lu kia mà mày lại định đi gánh nữa à? Sao dạo này chăm gánh thế? Chả bù cho trước đây, nước cạn khô cả đáy lu, chuột chui vào làm tổ đẻ con rồi mà bảo mày đi gánh mà vẫn không đi, mày còn bảo là cứ đợi vài hôm nữa chắc sẽ có mưa. Mày tưởng tao không biết gì à? Thiên hạ nó đồn âm lên kia kìa, rằng mày ngủ với thằng Chí Phèo, cái thằng không cha không mẹ, không nghề nghiệp, suốt ngày say xỉn.

- Anh ấy có nghề nghiệp đàng hoàng mà cô!

- Tao chưa thấy ai nói rạch đít ăn vạ là nghề nghiệp cả! Mà người ta còn nói, thằng Chí Phèo làm trai bao cho Bá Kiến, thường xuyên đến chống mông cho cụ Bá thông để lấy tiền nữa cơ.

- Cái gì? Ai nói với cô như thế? Cháu không tin!

- Cả làng này biết rồi! Mày đợi đến khi có clip của nó với cụ Bá thì mới chịu tin hả?

Thị Nở không dám nghe thêm nữa, Thị quẳng luôn thùng và quang gánh ra sân rồi chạy vụt đi. Đương nhiên là Thị chạy ra bờ sông. Thị muốn hỏi Chí Phèo cho rõ chuyện này. Thị có thể chấp nhận hẳn là thằng say xỉn, xấu xí, ăn vạ, nhưng cái thứ đàn ông chống ass để kiếm bát cơm thì Thị không bao giờ chấp nhận.

- Dậy, dậy mau, giờ này còn ngủ à? Dậy, tôi có chuyện muốn nói!

- Đậu má, hôm nay ngày nghỉ mà, để cho anh ngủ thêm tí!

- Làm cái nghề chống mông cho người ta thông mà cũng có ngày nghỉ sao? Anh giải thích thế nào về mối quan hệ của anh với Bá Kiến?

- Có gì đâu em, anh với anh Bá chỉ là quan hệ trong sáng thôi!

- Được, vậy anh chống mông lên, nếu tôi kiểm tra còn màng trinh thì tôi tin anh, còn không, ok mình chia tay!

- Anh...! cái này...!

- Anh không dám chống chứ gì, vậy là đã rõ! Nếu không chống mông thì không yêu đương gì nữa. Vĩnh biệt!

Rồi Thị Nở lại chạy vụt đi. Chí Phèo bắt lực nhìn theo cái bóng của người mình yêu thương ngày càng khuất xa mà không sao giữ nổi. Cũng phải thôi, làm sao hăn dám chống cái ass đã nở hoa tan nát cho Thị kiểm tra được. Hăn cứ ôm mặt khóc cho cái thân phận mình. Hạnh phúc và một cuộc sống bình thường với hăn sao mà mong manh và xa xỉ quá, dù chỉ là với một con dờ người xấu như đười ươi. Ai? Ai đã làm hăn ra nông nổi này? Ai đã tước đi cái quyền tối thiểu của hăn? Chí Phèo gào thét như điên dại, và trong cơn tuyệt vọng, hăn cúi xuống gặm cái chõng tre, lôi khẩu súng hoa chuối tự chế ra, dặt vào trong người rồi lững thững đến nhà Bá Kiến.

Hôm nay cụ Bá bị ốm, đang nằm rên rỉ trên giường, các bà lại đi vắng hết nên tâm trạng cụ không vui. Thấy Chí Phèo mò tới, cụ lại càng thêm bực mình:

- Chí đấy à? Hôm nay anh mệt, không thông được đâu, về đi nhé!

- Tao không đến để thông!

- Ừ thì đây, còn 5 đồng bạc, chưa lĩnh lương nên chỉ có vậy thôi, cầm lấy đi uống rượu đi, đừng lèo bèo ở đây nữa!

- Tao không đến xin tiền!

- Đệt! Mà đến đây không thông, không xin tiền, thế mà đến làm CLG?

- Tao muốn màng trinh! Ai cho tao màng trinh?

- Ôi dào, tưởng gì, sang Thái, sang Thái là xong hết!

- Không được đâu! Làm thế nào cho mất được những vết sẹo, vết mảnh chai lằn sâu trên mông này? Tao không thể là người còn trinh được nữa! Biết không! Chỉ có một cách... biết không! Chỉ có một cách là ... cái này biết không!

Hắn rút khẩu súng hoa chuối trong người ra, Bá Kiến hoảng hốt vùng dậy nhưng Chí Phèo đã bóp cò rồi. Hắn nhắm giữa đầu Bá Kiến định làm một cú headshot nhưng không hiểu sao nhấn cò xong Bá Kiến lại ôm đít nằm quằn quại trên giường, rên la dữ dội. Hóa ra, do súng để lâu ngày quá, thước ngắm bị lệch, nên thay vì một cú headshot, Chí Phèo đã vô tình thực hiện một cú ass-shot trúng giữa 2 khe mông của cụ Bá. Không sao, làm lại, lần này mình ngắm bắn vào giữa mông thì chắc đạn sẽ bay trúng đầu thôi. Vâng, quả đúng như thế, sau phát bắn thứ 2 thì Bá Kiến đã gục hẳn. Chí Phèo cũng dí súng vào ass và tự sát theo luôn.

Đám tang của hai con người, một quyền uy và một bần cùng nhất làng, diễn ra cùng một ngày, chôn cùng một nghĩa địa, nằm cách nhau không xa. Nhìn hai ngôi mộ, không ai biết đâu là mộ của cụ Bá và đâu là mộ của Chí. Cụ Bá lúc sống oai phong ngất trời, của cải chất đống, nhưng bây giờ, cụ cũng chẳng hơn Chí phèo. Thậm chí, những ngày lễ tết, ngày cúng giỗ, mộ của Chí Phèo luôn có một người đàn bà xấu ma chê quỷ hờn ra nhổ cỏ, thấp

hương, đốt vàng, cúng xôi, cúng thịt, còn mộ của cụ Bá thì lạnh lẽo, cỏ mọc um tùm, không bóng người lai vãng. Vậy nên:

"Sống ở đời thì sống sao cho để

Chết đi rồi còn kẻ khóc thương ta"

Thôi thì hai con người, tuy không sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, nhưng đã được sống cùng ngày cùng tháng cùng năm, và chết cũng cùng ngày cùng tháng cùng năm, thế cũng là có duyên rồi! Cầu mong họ ở dưới suối vàng thông nhau mát mẻ.

~~~~~***~~~~~

ÔNG TÁO VÀ CON CÁ VÀNG

- Cho anh con cá chép về cúng ông Táo em ơi!

- Anh mua loại nào? Nhiều loại lắm, tha hồ chọn!

- Cho anh cái con to to, màu trắng kia đi!

- Con này 2 triệu anh ạ!

- Đắt thế?

- Đây là cá nhập nguyên con từ Ý mà anh! Con này bơi cực bốc mà lại êm, rất đằm cá, hình thức đẹp, cả Táo ông Táo bà đều cười được. Còn nếu muốn rẻ, anh mua cá Việt Nam đi!

- Cá Việt Nam bơi tốt không?

- Không bốc bằng cá Ý, nhưng được cái bền và tiết kiệm cám. Chỉ cần ăn một bát cám là cá có thể bơi được hai cái sông, trong khi cá của Ý thì mới bơi được nửa sông đã ăn hết hai bát cám rồi!

- Vậy còn mấy con màu đỏ sặc sỡ kia thì sao?

- Đây là cá Trung Quốc, em khuyên anh không nên mua vì cá rất yếu, bơi không êm, khi bơi ở tốc độ cao thì đầu cá hay bị lắc. Cá này cũng hay ốm vặt, tổn tiền thuốc men và chết sớm hơn cá Ý và cá Việt! Cả năm ông Táo mới lên châu trời có một lần, anh cứ mua con cá tử tế cho ông ấy cười, chứ để ông cười cá Tàu thì rất dễ nguy hiểm đến tính mạng. Táo mà có mệnh hệ gì thì mình lại ân hận suốt đời anh ạ!

Vậy là tôi quyết định chọn mua cá xịn. Đắt một tí nhưng yên tâm. Sau khi làm lễ và cúng bái đầu cuối, tôi mang cá ra con sông đầu phố để thả. Vừa rời khỏi tay tôi, con cá đã lộn một vòng rất đẹp mắt trên không trung rồi lao vút đi trong làn nước sông đen ngòm. Đúng là cá xịn có khác, bơi bốc và êm thật!

Rửa xong tay và định quay xe về, chợt tôi thấy bên hồ có một cái quán nhỏ treo cái biển rất to: "Bún cá giảm giá cực sốc! Sale off 69%". Đang đói bụng nên tôi rẽ luôn vào quán...

- Cho bát bún cá! Nhiều bún em nhé!

- Anh ơi, cuối năm rồi nên bún đắt lắm, không cho nhiều bún được đâu! Em cho anh nhiều cá nhé? Cá thì khuyến mại, anh ăn thoải mái, bao nhiêu cũng được!

- Thật à? Vậy lấy cho anh mấy con ra đây!

- Đây! Em cho anh cả chậu luôn! Ăn được bao nhiêu thì ăn!

Đang đói lại vớ ngay cá rán, vừa giòn vừa thơm, lại miễn phí, nên tôi ăn ngấu nghiến. Được khoảng chục con thì tôi bắt đầu thấy ngờ ngợ. Sao mấy con cá này giống với lũ cá chép tôi hỏi mua vừa nãy thế nhỉ? Cái con bị rán cháy xém kia đúng là con cá Việt Nam rồi; đây nữa, cái con vàng ươm này, chắc chắn là cá Trung Quốc; còn cái con tôi đang ăn đây, dù chỉ

còn mỗi cái đầu thì tôi vẫn nhận ra nó là loại cá nhập nguyên con từ Ý. Tôi gọi lão chủ quán lại rồi hỏi:

- Cá này là cá cúng ông Táo, mọi người thả ở sông đúng không?

- Đúng rồi anh! Từ sáng đến giờ em cho người giăng lưới khắp mặt sông, bắt được mấy thùng rồi đấy anh ạ!

- Sao không để cá sống mà bán có phải được nhiều tiền không? Rán lên thế này bán được mấy! Như con cá Ý này này, vừa rồi tôi phải mua 2 triệu đấy!

- Anh ơi, cá bọn em bắt lên thường là đã chết hoặc không thì cũng sắp chết. Anh nhìn đi, nước sông đen sì, rác rưởi hôi thối thế kia, lại còn cả kim tiêm, băng vệ sinh, bao cao su, rồi thì phân người phân chó nổi lênh phênh, sao mà cá sống nổi? Mà anh ăn thêm nữa đi! Hết em lại lấy cho, còn nhiều lắm!

- Ờ thôi! Anh no rồi...

Tôi lão đảo ra khỏi quán rồi gục vào một bụi cây nôn dữ dội. Sao nước mắt lại ứa ra và cổ lại nghẹn đắng thế nhỉ? Chắc là do tôi vừa bị nôn, và cũng một phần vì tôi thương cho số phận của ông Táo nhà tôi cùng với con cá mà tôi vừa thả. Không biết bây giờ họ ra sao? Đã chết vì nước ô nhiễm hay đã sa lưới của lão chủ quán bún cá? Tôi hi vọng là họ đã bị sa lưới và chuẩn bị được đưa lên chảo rán. Vì đắng nào cũng chết thì chết bởi một chảo mỡ thơm lừng cũng còn hơn là chết trong dòng nước đen ngòm, dập dềnh phân người, phân chó...

~~~~~***~~~~~

VALENTINE CỦA TÔI

Mấy năm trước thì không sao, nhưng năm nay, vào những ngày này, khi Valentine đang đến rất gần, mặt tôi lúc nào cũng bần thần, nhìn như thẳng đần. Lý do là bởi tôi đang tán một em rất xinh, cực thông minh, quê Quảng Ninh.

Tôi đã ngỏ lời yêu rồi, nhưng em ấy bảo là cứ đợi qua Valentine này đã, xem tôi thể hiện thế nào rồi mới quyết định có nhận lời yêu hay không.

Đây là lần đầu tiên tôi phải chờ đợi câu trả lời sau khi tỏ tình, vì với mấy em trước, ngay sau khi tỏ tình là tôi đều nhận được câu trả lời ngay. Các em ấy tính nết khác nhau, sở thích, quan điểm cũng khác nhau, thế nhưng câu trả lời thì lại rất giống nhau, và đều là: "Thằng điên! Mà y vừa ở trại tâm thần ra à? Biến đi không tao đập chết bà mày giờ!".

Thế nên, lần này tôi cực kỳ hi vọng! Với một thằng mà hơn hai chục năm nay chỉ loay hoay với đôi bàn tay, với khăn giấy, để làm cái việc mà mọi người ai cũng hiểu ấy, thì cái hi vọng này nó quý giá biết nhường nào. Tôi quyết định sẽ dành cho nàng một Valentine thật đẹp, thật hoành tráng, khiến nàng phải choáng váng, để nàng hiểu rằng tôi hoàn toàn xứng đáng được nàng yêu.

Nhưng đó cũng là lý do khiến tôi bần thần như thằng đần, bởi muốn hoành tráng thì phải có tiền. Mà tiền thì tôi đã tiêu hết ngay từ hôm đầu tháng, đến nỗi dạo này tôi phải nhịn ăn sáng, trưa cũng chỉ dám ăn qua loa, chớp nhoáng. Vay bạn bè cũng không thể, vì tôi hiểu, vào những ngày này, thằng nào cũng đang tối tăm mặt mày. Thằng có gấu thì phải xoay tiền mua quà cho gấu, thằng chưa có thì phải đầu tư để nhanh chóng có gấu. Thành ra, bạn bè chẳng thể là nơi để tôi bầu vịu. Chẳng lẽ lại đi cầm con Wave ghê? Nếu cầm rồi thì lấy xe đâu mà đưa nàng đi chơi?

Trong lúc bế tắc đến cực cùng thì tôi chợt nhớ đến câu thơ của một nhà thơ rất nổi tiếng mà tôi không biết tên và tôi chắc là các bạn ở đây cũng chẳng ai biết:

"Mẹ là bến đỗ bình yên

Để con ghé lại khi hết tiền mẹ ơi!"

Và tôi lập tức cầm cái điện thoại lên:

- Mẹ à! Con trai của mẹ đây!

- Ủ, sao đột nhiên gọi cho mẹ thế? Có chuyện gì?

- Dạ! Không có gì ạ! Tự nhiên con thấy chơi với, hụt hẫng, mất phương hướng nên gọi điện để được nghe giọng của mẹ thôi! Khi buồn, chỉ cần nghe được tiếng mẹ nói thì con thấy lòng mình thanh thản hơn rất nhiều! Thế thôi mẹ nhé, con cúp máy đây!

- Ở cái thẳng này, từ từ đã! Có chuyện gì? Nói đi xem nào!

- Dạ! Chuyện là hôm ấy, con say rượu nên vào nhầm phòng trọ của con bé cùng xóm. Chả biết nó có làm gì con không mà hôm qua nó khoe với con là nó có bầu rồi! Giờ con chả biết làm thế nào cả mẹ à!

- Gia cảnh nhà con bé đó ra sao?

- Nhà nó rất nghèo!

- Quê quán ở đâu?

- Nó người dân tộc Mèo, nhà ở bản Chu-Pờ-Leo!

- Bố mẹ nó còn khỏe không?

- Cả bố lẫn mẹ đều mắc bệnh hiểm nghèo!

- Nó có xinh không?

- Không! Nó béo như con heo!

- Vậy thì phải phá, phá ngay!

- Nhưng phá thai bây giờ cũng phải tốn 5 đến 7 trăm, con lấy đâu ra tiền?

- Tao gửi cho mày hẵn một triệu! Đi phá luôn và ngay!

- Vâng, cảm ơn mẹ! Mẹ chuyển khoản cho con luôn nhé!

Phù! Nhẹ cả người! Rút được tiền rồi, giờ phải đi mua ngay quà Valentine cho nàng thôi. Tôi nhảy lên con Wave ghê hiệu Honda rồi rồ ga lao đi vun vút trên con đường mới trải nhựa mượt mà. Bỗng nhiên, tôi thấy yêu cuộc sống này đến kỳ lạ, như không còn nữa những cực nhọc khi phải hùng hục xoay tiền của ngày hôm qua, như quên hết những lúc mì tôm chẳng có mà ăn, bụng cồn cào đói lả, như vơi đi cả những thiệt thòi của đời sinh viên xa nhà đầy gian truân vất vả. Giờ tôi chỉ thấy những khu vườn lộng lẫy sắc hoa, những tiếng chim rộn rã hát ca, và thấy con đường hiền hòa, lao xao mùa cây trở lá...

Vèo!!!! Một con Vespa màu sô-cô-la đời 2013 vừa phóng vút qua làm tôi giật mình, đứt luôn mạch xúc cảm đang thăng hoa. Và tôi còn giật mình hơn nữa khi người điều khiển chiếc xe đó là một em gái mang một vẻ đẹp rất kiêu sa, cặp chân dài dạng ra, để mặc cho gió đang tốc ngược chiếc váy của em ấy lên đến tận vòng ba, phơi hết cả ra cặp đùi mơn mớn, trắng nõn nà...

Tôi như bị thôi miên, lập tức tăng tốc, áp sát phía sau. Em này phóng nhanh thật, vòng vèo, ngoằn ngoèo, nhưng tôi vẫn kiên trì bám theo. Bất chợt, em ấy phi qua ngã tư rồi rẽ vào một tòa nhà chung cư, tôi cũng vọt tới và chuẩn bị bó cua thì bỗng nghe "Tuýt!!! Tuýt!!!!!!", từ bên đường, hai anh cảnh sát giao thông lao ra chặn đầu xe tôi lại. Thôi chết mịa, tôi vừa vượt đèn đỏ thì phải?! Quả này mà bị phạt thì hết tiền luôn, có khi còn bị giữ xe nữa! Làm sao bây giờ?

Một trong hai anh cảnh sát chào tôi rất lịch sự rồi nói bằng giọng lạnh tanh:

- Yêu cầu anh xuất trình đăng ký và giấy phép lái xe!
- Xà cà lon tục tọt, rờ moi xà lỏn?
- Chúng tôi nhắc lại, yêu cầu anh xuất trình giấy tờ!
- Xà cà liêng tục tiệt, rờ mu xu chiêng...

Hai anh cảnh sát nhìn nhau rồi lắc đầu ngao ngán:

- Thằng này là người nước ngoài rồi anh ạ! Hình như là người Lào!
- Chuẩn rồi! Mấy thằng Lào này thì đừng hòng kiếm được của nó đồng nào! Anh gặp mấy lần rồi anh biết, chúng nó sẵn sàng để mình mang xe về đồn rồi đến kho bạc nộp phạt chứ không thích xử lý nội bộ như người Việt mình đâu!

- Vậy thôi, cho nó đi đi, mang xe nó về đồn chỉ tổ rách việc!

Hai anh cảnh sát thở dài rồi đưa tay vẫy vẫy, ý muốn bảo tôi đi đi. Tôi mừng rỡ leo lên xe, không quên cảm ơn hai anh rồi rít:

- Xà cà lịp tục tịp, rờ mu rờ sịp!

Thoát khỏi hai anh công an, tôi liền cho xe chạy lòng vòng qua đường Thanh Niên, ngang qua nhà thương điên rồi rẽ vào chợ sinh viên, nơi tôi chọn để mua quà Valentine cho nàng, bởi ở đây các mặt hàng rất đa dạng, giá cả lại phải chăng. Tôi ghé vào một cửa hàng được bài trí khá lịch sự với em bán hàng có bộ ngực to bự...

- Bán cho anh hai cái coóc-sê!

- Anh lấy màu nào?
- Một cái màu nỡn chuối, một cái màu tím hoa cà dái dê!
- Size bao nhiêu anh?
- Size thì anh cũng không rõ lắm, nhưng chắc chỉ bằng 1/3 ngực em thôi!
- À, vậy là size trung bình!
- Mà em này, em còn cái loại mà lúc đứng trông rất bình thường, nhưng khi cúi xuống thì sẽ lộ ra hết không? Giống cái em đang mặc ý!
- Còn đây anh ạ! Em lấy nhiều loại đấy lắm! Vì giờ đàn ông mua tặng bạn gái chủ yếu chọn loại ấy thôi! Đây, của anh đây! 50 nghìn 2 cái!

Đúng giờ hẹn, tôi đến tận ngõ đón nàng. Nàng xuất hiện trong chiếc váy màu vàng, thuần khiết và dịu dàng. Tôi đưa nàng đi dạo loảng ngoảng rồi rẽ vào một nhà hàng. Hình như cái nhà hàng này chỉ phục vụ khách nước ngoài thôi thì phải, nên menu toàn viết bằng tiếng Anh, khiến tôi và nàng khá khó khăn trong việc chọn món. Lúng túng một hồi mà không dịch nổi, tôi đành phải hỏi thẳng phục vụ:

- Món Ink Boiled này là món gì thế em?
- Dạ, là món mực luộc ạ!
- Ờ, vậy cho anh mực luộc! Thế còn 33 Cu Boiled là cái món gì?
- Dạ, là ba ba đồng luộc ạ!
- Ờ, thế còn Gas Boiled là món gì?
- Là gà luộc ạ!

- Gà đâu mà gà? Từ "Gas" trong tiếng Anh là ga cơ mà, bếp ga ấy!

- Ga với gà thì khác nhau mỗi cái dấu huyền, do lỗi đánh máy thiếu thôi mà, anh vặn vẹo vãi!

- Thế còn Penis Boiled này là món gì?

- Chim luộc anh ạ!

- Vậy cho đĩa chim luộc! Mà sao nhà hàng mình toàn món luộc thế? Không có món xào, nướng hay hấp gì à?

- Anh thông cảm, bếp trưởng của bọn em vừa xin nghỉ, chưa tuyển được người mới, mấy thằng phụ bếp thì không biết nấu, nên cứ luộc là nhanh và dễ nhất ạ!

- Thảo nào! À, thế còn món này?

- Đây là kỳ nhông ạ!

- Kỳ nhông à? Sao nó giống con kỳ đà thế nhỉ?

- Dạ, giống là phải, vì kỳ nhông là ông kỳ đà mà!

- Thế thịt con nào ngon hơn?

- Dạ, thịt kỳ đà thì dai hơn một chút ạ!

- Sao kỳ nhông là ông kỳ đà mà thịt kỳ đà lại dai hơn?

- Dạ, vì kỳ đà là bà kỳ nhông ạ!

- Đệt! Thôi, mày vào bê đồ ăn ra cho tao đi!

Ăn uống no nê, tôi đưa nàng đến quán café nhạc sống ở gần bờ đê. Tôi rất muốn thể hiện tài năng ca hát của tôi cho nàng thấy, vì người ta bảo: gái

ham tài, trai ham sắc mà! Valentine có khác, quán được trang trí đèn hoa sắc sỡ, lung linh, tiếng nhạc vang lên rộn rã, xập xình. Tôi đăng ký bài hát rồi ngồi xuống bàn cùng nàng, vừa uống nước vừa thấp thỏm, nôn nao chờ tới lượt. Thình thoảng tôi lại phì cười bởi mấy cái thằng sĩ gái, hát thì chệnh phô, giọng thì ai ái như gà mái, thế mà cũng bon chen lên hát. Chờ đấy, tí nữa tôi mà lên thì chúng nó chỉ biết cúi gằm mặt xuống mà hổ thẹn. Giây phút nàng hãnh diện và nghiêng ngả vì tôi đã không còn xa nữa rồi...

- Kính thưa quý vị! Chúng ta vừa được nghe giọng hát rất ngọt ngào và trữ tình của ca sĩ Nhật Tinh Ân qua nhạc phẩm mang tên "Rock xuyên màn sương". Còn bây giờ, hãy cùng đóng mắt và đóng tai lên sân khấu để thưởng thức giọng hát của anh Viêm Bằng Quang với nhạc phẩm "Con bướm xinh"...

Nghe giới thiệu đến tên mình, tôi bước lên đây tự tin. Nàng nhìn tôi với ánh mắt trêu mến thay cho lời nhắn nhủ động viên chúc tôi biểu diễn thật tốt. Tôi nhận cái micro từ tay thằng MC rồi cất giọng run run:

- Kính thưa các cụ, các ông, các bà, cô dì chú bác, nội ngoại gần xa, thân bằng cố hữu. Tôi đột ngột nghe tin quán mình có tổ chức nhạc sống nhân dịp Valentine nên đã không quản ngại đường xá xa xôi tới đây tham dự. Trong lúc hát hò bối rối có gì khiếm khuyết, xin được lượng thứ! Còn bây giờ, xin phép gửi tới các cụ các ông các bà cùng toàn thể quý vị ca khúc quen thuộc mang tên "Con bướm xinh". Nhạc công vui lòng chơi giúp tông dê trưởng, điệu sờ lâu đít cô...

"Teng téng teng, teng tềng teng..."

Con bướm xinh, con bướm xinh, con bướm đen sì

Chẳng ăn cá cũng không ăn gà cũng không ăn thịt thà

Con bướm xinh con bướm xinh, con bướm ăn gì?

Chẳng ăn cơm cũng không ăn mì, chỉ ăn dưa leo...

Con bướm xinh, con bướm xinh, con bướm la cà

Chẳng rửa bát cũng không quét nhà cũng không đi giặt là

Con bướm xinh con bướm xinh con bướm ra đường

Rồi rủ rê lũ chim lên giường cùng cha cha cha...

Rời khỏi nơi quán xá ngọt ngọt và ồn ã, em kêu mệt và bảo tôi đưa em về nhà vì xóm trọ của em khá xa. Tôi chở em chạy chậm chậm, tà tà rồi dừng lại ở gốc cây đa ngay gần nhà em. Lúc này, tôi mới lòi món quà chuẩn bị từ chiều ra, nhẹ nhàng đặt vào tay em...

- Chúc em Valentine ấm áp, còn em, không cần phải chúc lại anh gì đâu, vì được ở bên em tức là anh đã có một Valentine ấm áp rồi!

- Em cảm ơn anh! Em bóc quà luôn nhé?

- Ok, em bóc đi!

- Ôi! Coóc-sê đẹp quá! Sao anh biết em thích hai màu này?

- Thì mấy lần gặp nhau, anh để ý thấy em chỉ mặc có hai màu ấy thôi! Mà em thử luôn đi, xem có vừa không?

- Thử ở đây á? Ngại chết!

- Hay mình vào phòng em nhé? Kín đáo, tha hồ thử!

- Thôi, lúc khác em thử cũng được!

- Ủ, thế còn cái vụ kia thì thế nào?

- Vụ gì ạ?

- Vụ yêu nhau ấy! Em tính sao?

- Dạ, em nghĩ, chúng ta chỉ nên là anh em thôi! Em làm em gái của anh nhé?

- Đệt! Lại em gái?

- Vậy là anh đồng ý rồi nhé! Thôi, muộn rồi, anh trai về cẩn thận! Em gái vào nhà đây!

- Ấy, từ từ đã em gái!

- Gì thế anh trai?

- Cho anh xin lại quà!

- Anh vừa nói tặng em mà?

- Là anh tưởng mình yêu nhau thôi, chứ anh trai với em gái, ai lại đi tặng quà Valentine, buồn cười chết!

Tôi lao tới giật món quà trên tay nàng rồi phóng vụt đi. Thế là hết! Bao nhiêu trông ngóng, mộng mơ giờ đã như con sóng xô bờ, đã tan biến hết như những chiếc bong bóng mỏng manh vỡ tan tành trên bờ cát. Ông trời ơi! Sao cứ trêu ngươi, đùa cợt tôi thế? Không biết kiếp trước tôi đã tạo nên nghiệp chướng gì? Đã làm ra bao nhiêu điều sai trái mà kiếp này tôi lại có quá nhiều em gái, trong khi gấu thì tìm hoài chẳng thấy?! Tôi tự thấy mình không phải là một người anh trai tốt, bởi anh trai cái quái gì mà nhìn thấy em gái là cứ muốn xơi tái, mồm ròn ròn nước dãi? Tôi sẵn sàng đổi cả mớ em gái đó để lấy một em gấu. Tôi thèm gấu! Ai cho tôi gấu?

~~~~~***~~~~~

HẠNH PHÚC CỦA MỘT FA

Nàng gục đầu vào vai tôi dịu dàng, mắt mơ màng nhìn ra xa phía mặt hồ mênh mang, nơi những cơn gió nhẹ nhàng chỉ có thể vẽ lên nó những con sóng khê khàng, lăn tăn và yếu ớt, yếu đến nỗi không đủ sức để mang đi những chiếc lá vàng

, khiến những chiếc lá ấy trông như những con thuyền nan bé tẹo teo đang thả neo êm ả, chỉ thong thả dập dềnh mà chẳng thể trôi xa...

Tôi kéo nàng gần lại để cảm nhận được nhiều hơn bờ vai mềm mại, để hít được sâu hơn mùi thơm nồng nàn phảng ra từ áng tóc bành bông, để nghe được rõ hơn tiếng con tim yêu rung lên từng nhịp phập phồng...

- Liệu mình yêu nhau có quá vội vàng không anh? Ta mới quen chưa đầy một tuần mà?

- Với anh, một tuần vẫn là quá lâu! Bởi ngay từ lần đầu đón nhận ánh mắt em trao thì anh đã biết mình sẽ mãi mãi thuộc về nhau!

- Tại sao anh lại yêu em?

- Yêu là nhận và cho, không cần biết lí do! Chỉ biết rằng, hơn hai mươi năm qua, dù vây quanh anh là hàng tá những cô gái xinh đẹp, giỏi giang, con nhà danh giá nhưng trái tim anh chìm trong băng giá. Thế mà khi gặp em, nó lại rung lên từng hồi rộn rã, và anh hiểu rằng, mình đã bị em làm cho gục ngã...

- Anh sẽ chỉ yêu mình em thôi, đúng không?

- Tất nhiên rồi! Bởi vì chỉ có em mới mang cho anh những tiếng cười, cho anh tìm thấy ý nghĩa của cuộc đời. Chờ anh tí, anh có điện thoại...

Tôi vừa đi vừa mở bao da móc ra con Nokia Lumia 523 rồi tiến lại gần chỗ gốc cây dâu da cách nàng một đoạn xa xa...

- Ủ, anh đây!

- Em có thai rồi, anh qua nhà em ngay!

- Đệt, lại có thai? Thôi để sáng mai! Giờ anh đang bận?

- Bận gì?

- Đang phải trông người ốm ở viện nhi đây này!

- Ai ốm vậy? Ốm làm sao?

- Bà ngoại anh! Bác sĩ bảo là bà bị teo buồng trứng, nếu không điều trị kịp thời thì khả năng vô sinh là rất cao em ạ!

- Thôi, anh đừng nói liên thiên, hai mươi phút nữa mà anh không xuất hiện thì đừng hòng mà tôi để yên!

Tôi thất thểu quay lại chỗ nàng với vẻ mặt bàng hoàng. Nàng thấy vậy thì hỏi tôi bằng một giọng khẽ khàng nhưng chất đầy hoang mang ...

- Có chuyện gì phải không anh?

- Bà nội anh trèo cột điện bị ngã gãy cổ rồi! Anh phải về ngay thôi!

- Trời ơi! Sao mà bà lại trèo lên cột điện?

- Bà trèo lên bắt chim, nhìn thấy chim thích quá nên quên, thả hết tay chân ra, ngã luôn!

Đúng hai mươi phút sau, tôi đã có mặt tại nhà em. Em nằm sõng xoài trên chiếc ghế dài, vóc dáng mảnh mai, ánh mắt u hoài, mái tóc xác xơ buông hờ xuống đôi bờ vai, mắt long lanh từng vệt lệ ngấn dài...

- Nín đi! Mai anh đưa đi phá!

- Em không phá đâu, đau lắm!

- Thấy chưa! Hôm ấy anh đã bảo dùng bao thì em lại nói là không sao, rằng dùng bao thì độ chân thực không cao và hai đứa không thật sự hòa tan vào nhau, để đến nỗi bây giờ có bầu, bảo đi phá thì sợ đau, vậy tóm lại là em muốn sao?

- Em muốn mình cưới nhau!

- Ôi đệt! Nhưng anh vừa nhận được quyết định là sáng thứ hai phải đi công tác ở Dubai.

- Anh đi bao lâu?

- Khoảng chục năm thôi! Thế nhé, anh về chuẩn bị đồ đạc để thứ 2 đi sớm!

Tôi vội vàng chào nàng rồi chuồn nhanh ra cửa, thế nhưng vừa chạy được vài bước, tôi suýt ngã ngửa khi đâm sầm vào một gã đàn ông to như con voi, cở trần, mặc quần đùi, tóc trụ lúi, da đen thui, tay cầm dùi cui. Gã đó gườm gườm nhìn tôi rồi hỏi bằng giọng không vui:

- Về sớm thế em?

- Dạ! Em về chuẩn bị hành lý sáng thứ hai đi công tác Dubai!

- ĐKM mà! Mà phang em gái tao có thai, rồi giờ mà muốn chuồn đi Dubai? Mà có tin tao đấm một phát mà vỡ nát cái bộ nhai?

- Anh bớt giận anh ơi! Em là nhân viên mới, lệnh sếp đưa ra, em đâu dám từ chối!

Tôi chưa kịp dứt lời thì gã đó lao tới lên gối, bóp cổ, giật cùi chỏ, rồi hấn dấm vào mắt, vào mũi, vào tai, vào mỏ. Chỉ sau vài phút ăn đòn, người

tôi đã mềm nhũn như một cục bông gòn. Gã đó nhìn tôi bằng ánh mắt vô hồn rồi nói với giọng ôn tồn:

- Sao, giờ mà nghe lệnh của sếp hay của tao?

- Dạ, em nghe lệnh anh ạ!

- Tốt! Các buổi tối thứ 2, 4, 6 có bận gì không?

- Dạ, em đi tập thể hình!

- Từ giờ nghỉ tập, đến đây đưa em gái tao ra công viên đi bộ, đàn bà có chữa phải đi bộ nhiều cho dễ đẻ. Thế còn tối thứ 3, 5, 7 thì sao?

- Dạ! Em đi đá bóng!

- Từ giờ khỏi đá bóng, đến đây bóp chân và đấm lưng cho em gái tao. Đàn bà có chữa hay bị đau mỏi lắm! Mà ngày chủ nhật không phải đi làm đúng không?

- Dạ!

- Tốt! Chủ nhật đến đây xem em tao nó thèm ăn gì thì đi chợ mua đồ về nấu cho nó. Đàn bà có chữa hay thèm ăn linh tinh lắm!

- Dạ! Em nhớ rồi ạ!

Tôi thất thế ra về với bộ mặt nãy nề và tâm trạng ê chề. Vậy là hết! Còn đâu những tháng ngày tự do như cơn gió, thoải mái vì vu khắp đây cùng đó. Giờ mình có khác gì một thằng bị cầm tù, như con cá bị thả trong lu, như con chim bị nhốt trong lồng, như con chó bị khóa trong phòng, khổ sở vô cùng. Tôi khao khát được trở lại làm một thằng FA, để được sớm tối la cà, lê la quán xá, rảnh thì cùng lũ bạn đi chọc bi-a, lên mạng đá FIFA, xem phim cấp ba, mỗi thì đi mát-xa, tối về hì hụi cùng thánh nữ Ozawa. Ôi, những ngày tươi đẹp huy hoàng ấy, giờ đã ở rất xa...

Hồi những bạn đang chịu cảnh FA, chớ có phàn nàn kêu ca, bởi các bạn đang nắm trong tay thứ hạnh phúc vô giá mà một thằng ngu như tôi đây đã để nó vụt qua. Đừng dại gì dây dưa với gái để tự đẩy mình vào những khổ đau ngang trái, để rơi vào tình cảnh của tôi hôm nay, rồi cả đời phải ngậm đắng nuốt cay...

~~~~~***~~~~~

TÌNH YÊU Ở ĐÂU?

Theo như mọi người nhận xét thì mình là đứa con gái cũng không đến nỗi nào, nếu không muốn nói là quá ổn. Này nhé: vòng eo thon thon; dáng người mi nhon; môi đỏ như son, nhìn là muốn hôn; đôi mắt rất có hồn; ba vòng đều chuẩn và căng tròn, tóm lại là ngon.

Đàn ông còn cần gì hơn ở người phụ nữ mà anh ta yêu ngoài những điều như mình vừa nói? Ấy thế mà mình vẫn chưa có người yêu.

Cái này cũng không phải là vì mình khô khan, khép kín, hay là có trái tim lạnh lùng gì cả, ngược lại, mình rất dễ rung động. Đã ai xem phim "Trái Tim Mùa Thu" chưa? Cái anh diễn viên chính ấy, tên gì nhỉ? À, Song Seung Hun, nhìn phát yêu luôn. Đấy, mình dễ yêu lắm! Ấy vậy mà mình vẫn chưa có người yêu.

Ngay từ khi còn bé tí, được xem phim Tây Du Ký, mình đã quyết tâm sau này phải yêu một anh đẹp trai và đứng đắn như Đường Tăng; giỏi võ và thông minh như Ngô Không; chăm chỉ và hiền lành như Sa Tăng; đàn ông và ga-lăng như Bát Giới. Đến năm 13 tuổi, bắt đầu dậy thì, trong một lần xem tivi có chiếu mấy lực sĩ đang biểu diễn thể hình, mình đã đổi ý và quyết định phải yêu một anh lực sĩ. Đấy, nhìn kìa, từ đầu đến chân, chỗ nào cũng cuốn cuộn, săn chắc, to bự, có được người yêu như mấy anh ấy thì để đâu cho hết sung sướng?

Ấy vậy mà mình vẫn chưa có người yêu, trong khi mấy đứa bạn mình, kể cả những đứa xấu như quả dưa hấu, gầy như cái điếu cày, mập như con cá mập, hay là lùn như cái chổi cùn, thì tất cả chúng nó đều đã có người yêu. Những ngày đặc biệt như Valentine, Noel, 20-10, 8-3, mình toàn phải ở nhà lủi thủi một mình, chúng nó còn bận tình yêu chứ, sao đi chơi với mình được. Vậy nên mình rất sợ những ngày đó, là bởi vì:

"Năm nào cũng giống năm nao

Chán chê Phây-búc lại vào Yahoo"

Thì cả buổi tối ở nhà, không ôm lấy cái laptop mà lướt phây thì còn biết làm gì? Bố mẹ mình thấy thế đã không an ủi được câu nào thì thôi lại rất hay hỏi đều:

- Ở hay, ngoài đường chúng nó ôm nhau đi chơi đông vui thế mà con gái xinh của mẹ lại nằm nhà như bà già thế này à?

- Đạo này ngoài đường nạn cướp giết ghê lắm mẹ ạ! Hôm trước có một chị vừa đi xe vừa nghe điện thoại bị hai thằng vô lại nó giết mất điện thoại, còn đạp cho ngã xe khiến giờ vẫn đang nằm bán thân bất toại, đã vậy còn bị chồng chửi cho là đồ ăn tàn phá hoại, chị ấy bực quá nên bỏ về nhà ngoại.

Mẹ mình nghe vậy thì không dám nói lại, chỉ lắc đầu ra điều ái ngại...

Mình thì mình luôn tin vào duyên số, tin rằng một nửa của mình đang ở đâu đó chờ mình, thế nên mấy cái chuyện làm mai làm mối là mình không thích. Vậy nhưng chẳng hiểu sao thỉnh thoảng mình vẫn nhận được những cuộc điện thoại từ số lạ, và nội dung thì thường là như thế này:

- A lô, ai gọi mình đây ạ?

- Em có biết anh là ai không?

- Dạ, em biết em chết liền.

- Anh là bạn của Lữ.

- Dạ, Lữ con cô Đạn đúng không anh?

- Ừ, đúng rồi! Lữ cho anh số điện thoại của em. Anh hiện là Trưởng phòng nhân sự của tập đoàn B52, anh muốn làm được làm quen với em.

- Vâng, vậy anh làm quen đi.

- Nói qua điện thoại không tiện, vì anh có quá nhiều tâm sự muốn chia sẻ cùng em, liệu tối nay anh có thể mời em đi café được không?

- Ơ...hờ...cái này thì...

- Em đừng ngại, anh sẽ lái ô tô đến tận ngõ đón em.

- Dạ, ngõ nhà em bé tí teo, xe đạp đi còn không vừa, sao anh lái ô tô vào được.

- Vậy anh đỗ xe ngoài đường, rồi đi bộ vào đón em.

- Đường chỗ nhà em cấm đỗ anh ạ. Anh mà đỗ phát là bị phạt ngay.

- Vậy phải làm sao hả em?

- Đành phải đợi đến lúc nào bố em mở rộng ngõ, hoặc đường ở khu em bỏ lệnh cấm đỗ thôi anh. Hi vọng đến lúc đó anh vẫn chưa lấy được vợ. Chào anh.

Tất nhiên là không phải anh nào cũng vậy. Có một anh nói chuyện rất thật thà và tình cảm khiến mình thấy vui vui. Rồi khi anh ấy nghĩ ý muốn đến đón mình đi chơi, mình đã mạnh dạn nhận lời, coi như là cho mình cơ hội, đến được với nhau thì đến, không thì là bạn bè bình thường cũng chẳng

sao. Vì là lần đầu hẹn hò nên mình trang điểm và lựa chọn trang phục rất kỹ càng. Lục tung cả tủ quần áo cuối cùng mới chọn được một cái váy ưng ý. Dù nó hơi ngắn tí nhưng trông rất nữ tính và trẻ trung. Cái cảm giác ngồi sau xe trai lạ khá là hồi hộp. Trong đầu đang băn khoăn tự hỏi không biết anh ấy sẽ đưa mình đi đâu nhỉ? Một quán cà phê yên tĩnh, ấm cúng hay một buổi hòa tấu ghi ta lãng mạn, nhẹ nhàng? Vậy nhưng đang đi anh ấy rẽ luôn xe vào vỉa hè rồi nói:

- Mình ăn ngô nướng em nhé. Cho cháu hai bắp ngô nướng to nhất và già nhất cô ơi.

Sau đó anh ấy lấy cái ghế nhựa bé như viên gạch đưa cho mình rồi bảo mình ngồi quay quanh cái bếp than đang hồng rực để ăn cho nó ấm cúng. Mọii than đen sì bay lên bám cả vào mặt mình, phí cả công lúc tối hì hục trang điểm. Anh ấy đưa bắp ngô lên mồm gặm ngon lành, lúc gần hết rồi mới quay sang mình:

- O, em không ăn à? Sao cứ cầm mãi thế? Ăn đi cho nóng, ngon lắm!

- Dạ, em bị đau răng, không ăn được.

- Thế đưa đây anh ăn giúp cho. Bỏ đi phí quá.

Vậy là anh ấy lại cặm cùi gặm nốt bắp ngô của mình. Thực ra mình không bị đau răng, nhưng mình không ăn được bởi vì hai tay mình còn phải kéo váy. Các bạn tưởng tượng xem, váy mình ngắn thế, lại ngồi trên cái ghế nhựa bé như viên gạch, không lấy hai tay kéo váy xuống thì có mà lòi hết ra à? Lại còn ngồi cạnh bếp lửa đang cháy bùng bùng nữa chứ, không che chắn cẩn thận, nó mà bắt lửa một phát thì có mà khét lẹt, trụi hết luôn. Và đó cũng là lần cuối cùng mình nhìn thấy anh ấy ăn ngô nướng.

Đấy, có phải là mình không chịu mở lòng, không chịu cho mình cơ hội đâu. Nhưng toàn những người như thế, rồi lần nào cũng như thế khiến con tim mình chưa thể một lần rung động. Bố mẹ thì ngày càng thúc giục:

"Bằng tuổi mà ngày xưa là mẹ đã đẻ 3 đứa rồi đấy". Đám cưới thì không dám đến dự, chỉ cáo bận rồi gửi phong bì, vì mình biết nếu đi sẽ gặp nhiều bạn bè, rồi lại cái điệp khúc quen thuộc: "Con Tung xấu thế mà nó lấy được chồng rồi kìa, còn mà thì sao?".

Áp lực từ gia đình và bạn bè cũng chỉ là một phần, nhưng quan trọng hơn, từ trong sâu thẳm trái tim của một người con gái, ai lại chẳng khao khát được yêu thương, được rung động, được có một bờ vai để mỗi khi nước mắt rơi có thể gục đầu vào ngực nở, được một vòng tay ôm ấm áp, dịu dàng khi ngoài kia gió lạnh đang ùa về...

Thế nên lúc anh xuất hiện, tim mình đã vui biết chừng nào. Anh không nõ như anh trưởng phòng của tập đoàn B52, không vụng về, tham ăn như anh chàng ngô nướng. Anh tâm lý, khéo léo, dịu dàng, lại rất hiểu mình. Anh biết chỗ mình thích để đưa mình đi chơi, biết tạo ra những bất ngờ làm mình vui, biết nói những câu dí dỏm khiến mình cười, và có lẽ anh cũng biết là mình rất mến anh. Dù quen nhau chưa lâu, chưa một nụ hôn, chưa vòng tay ôm, nhưng mình đã thấy lấp ló đâu đó một tình yêu mà mình hằng mong đợi...

Và lúc này đây, mình đang cùng anh ngồi ngắm những vì sao lung linh trên bầu trời đêm. Anh cứ ngước lên trời chăm chú rất lâu khiến mình phải tò mò:

- Anh đang định đếm hết sao trời đấy à?
- Không, anh đang tìm ngôi sao đẹp nhất.
- Thấy chưa?
- Thấy rồi.
- Chỉ em xem nào...

- Đừng ngửa cổ lên, không có ở trên đó đâu em, ngôi sao đẹp nhất đang ngồi bên cạnh anh mà.

Rồi anh nhẹ nhàng kéo mình vào lòng. Nụ hôn đầu đời với mình thật ngọt ngào dấu còn nhiều bờ ngõ. Người ta bảo khi hôn lần đầu tiên, con gái thường không còn biết trời đất xung quanh là gì. Nhưng không phải vậy, vì hôn được một lúc, mình bắt đầu cảm nhận được là gió đang nổi lên, mây đang ùn ùn kéo về, bụi tấp vào rát mặt.

- Mình về thôi kẻo mưa anh.

- Ủ, về nhé. Trời vừa đầy sao thế mà lại mưa ngay được.

Nhưng không kịp nữa rồi, cơn mưa rào ập đến nhanh quá, cả mình và anh đều ướt hết.

- Đẳng nào cũng ướt rồi, cứ đi thôi anh, đi dưới mưa càng lãng mạn.

Vậy là anh chở mình băng đi trong mưa. Mình vòng tay ôm chặt anh, áp vào lưng anh để tránh những hạt mưa như những mũi tên đang lao đến vun vút. Một cảm giác thật ấm áp và thích thú ủa về, có phải tình yêu là thế chẳng?

Đang lâng lâng tận hưởng những xúc cảm ngọt ngào, đột nhiên mình thấy anh cho xe chạy chậm chậm lại rồi rẽ luôn vào một nhà nghỉ bên đường. Mình sững người nhảy xuống, nhìn thẳng vào mặt anh và nói bằng giọng lạnh tanh:

- Tại sao anh lại đưa em vào đây?

- Anh...Anh sợ em bị mưa lạnh...

- Anh nghĩ em là loại con gái đó à?

- Loại con gái gì chứ? Anh yêu em thật lòng mà, bây giờ còn ai giữ gìn và quan trọng cái chuyện đó nữa đâu em...

- BỐP!!!!!!!!!!!!!!

Mình dồn hết sức lực giáng một cái thật mạnh vào mặt anh ta rồi chạy vụt ra ngoài, chạy như thể sợ rằng anh ta sẽ đuổi theo và lôi mình trở lại. Mưa vẫn trút ào ào, tấp vào mặt, vào thịt da đau rát. Mình không biết nước mắt có rơi không bởi nước mưa vẫn đang xối xả cuốn đi tất cả, cuốn đi luôn một tình yêu tưởng chừng như vừa chớm nở, cuốn đi cả những hi vọng, những ngọt ngào, chỉ để lại những lảng cặn đầy chua chát, xót xa.

Trước mặt mình giờ lại là màn đêm mịt mùng, là màn mưa giăng trập trùng, là cả câu hỏi mà bấy lâu mình vẫn chưa thể tìm được câu trả lời...

Tình yêu ở đâu, ai biết không?

Ở đầu ngọn suối, cuối con sông?

Ở miệng thác ghềnh, hang núi thẳm?

Hay ở ngoài khơi sóng mênh mông?

Vì đâu tình yêu vẫn xa xôi?

Cho em cứ đợi cánh chim trời

Tháng ngày ngăn lại, đời ngăn lại

Chỉ thấy dài thêm những đơn côi.

Em cứ bước đi, mặc mưa rơi

Ai cho em được những môi cười?

Cho lòng bớt lạnh, tim vơi nguội

Bỏ lại đằng sau những chơi vơi...

Nếu tình yêu là mặt trời, thì em là người đang đi giữa đêm khuya. Nếu tình yêu là nắng ấm ban mai thì em vẫn mệt nhoài trong màn mưa bất tận. Anh không biết khi nào tình yêu sẽ đến, nhưng anh biết rằng cơn mưa nào rồi cũng sẽ tạnh, bóng đêm nào rồi cũng phải tan, đừng chùn chân em nhé!

~~~~~***~~~~~

CHUYẾN XE BẢO TÁP

Vậy là kỳ nghỉ tết tuyệt vời đã qua rồi! Giờ thì tôi đang ngồi ngậm ngùi xếp từng cái áo lót, gấp từng cái quần đùi cho vào túi để chuẩn bị lát nữa ra chỗ

đầu đường mới đón xe khách trở lại Hà Nội, nơi có phòng trọ chật chội, có ngôi trường mà mỗi lần đi học tôi có cảm giác như mình đang đi vào chốn tù tội, có cả kỳ thi căng thẳng, cam go đang chờ đợi...

Không biết từ lúc nào, mẹ tôi đã đứng sau lưng, dúi vào tay tôi cái bánh chưng, giọng rưng rưng:

- Con cầm lấy, mang lên đây mà ăn!

- Dạ thôi! Không cần đâu! Để lại cho bố mẹ ăn!

- Gớm nhỉ! Đã biết quan tâm đến bố mẹ rồi cơ đấy?!

- Cũng không hẳn! Tại chiều qua con có cắt một miếng ăn thử thì thấy bánh mốc meo, nhân bên trong cũng bốc mùi thối um rồi!

- Đệt! Thảo nào! Mà đợt này mẹ thấy con gầy lắm! Học hành vất vả quá hả?

- Vâng! Con có cái tật xấu là cứ ngồi vào bàn học là quên hết thời gian, quên hết mọi thứ xung quanh, lúc thấy đói bụng thì mới giật mình nhớ ra là vẫn chưa ăn gì! Nhớ ra thì nhớ, nhưng nếu bài vở vẫn còn dang dở thì con cũng chẳng có tâm trí đâu mà ăn uống cả mẹ à!

- Con tội vất vả quá!

- Vất vả sao bằng bố mẹ được! Bố mẹ tần tảo chặt chiu từng đồng lo cho con ăn học, con đâu dám lơ là chệnh mảng, đâu dám phụ công bố mẹ!

- Con nghĩ được thế thì bố mẹ yên tâm rồi! Nhưng sao con lên trường sớm vậy? Cái Tung học cùng trường với con ấy, thấy bảo tuần sau nó mới đi cơ!

- Con lên sớm để thi lại mẹ ạ! Đợt này con thi lại 5 môn, toàn môn nhiều trình, không cần thận mà phải học lại thì vỡ mồm!

Tôi khoác chiếc ba lô lên vai, bước lặng lẽ trên con đường mòn thoai thoải, vắng người qua lại, hai bên nở bung những chùm hoa dại, rung rinh, mềm mại. Phang phảng trong làn gió sớm mai là cái mùi khai khai từ bãi nước đá của bày trâu đi làm đồng buổi sáng, đọng trên đường thành từng vũng lênh láng. Con đường này dẫn ra ngã ba đường mới, nơi có chuyến xe khách đi Hà Nội duy nhất trong ngày chạy qua. Vì là chuyến duy nhất trong ngày, lại vừa đúng dịp nghỉ tết xong nên khách đứng chờ xe rất đông. Từ xa, tôi đã trông thấy một đám khoảng hơn chục người lố nhố, ồn ào, đủ mọi lứa tuổi: từ lớn đến bé, từ trẻ đến già, từ đàn bà đến đến đàn ông, mặt ai cũng đầy vẻ lo âu, phập phồng. Lo là phải, người thì đông, biết có chen được lên xe hay không?

Xe tới rồi! - Tôi cùng đám người đứng chờ này giờ ồ lên hoan hỉ. Thế nhưng vẻ hoan hỉ ấy lập tức biến mất khi chúng tôi nhìn thấy cả đồng người đã được nêch chậch ních trong xe. Ghế chính thì đương nhiên không còn rồi, dây ghế nhựa kê ở lối đi giữa xe cũng đã kín mít, chõng chất lên nhau, chậch

chội, chen chúc ra tới tận ngoài cửa, giống như một chiếc túi nhỏ xíu bằng ni-lông mà người ta nhét vào nó cả một chiếc áo bông. Thế mà khi cái cánh cửa sắt hoen rỉ vừa mới mở ra, đám đông hơn chục người ấy đã nhào tới hòng nhanh chân lên được lên, bởi ai cũng hiểu rằng chiếc xe không còn đủ chỗ cho tất cả. Nếu không giành giật, họ sẽ bị bỏ lại, sẽ phải đợi chuyển xe ngày mai...

Thế nhưng, khi tay còn chưa kịp bấu vào thành cửa, chân còn chưa đặt lên được cái bậc sắt của xe, tôi và đám người ấy đã bị thẳng phụ xe đẩy ngược trở lại. Thằng đó đứng dang tay, chặn kín trước cửa rồi gầm lên:

- Dừng lại! ĐKM chúng mày định làm loạn hả? Tất cả nghe đây, tao chỉ có thể cho thêm 2 người nữa lên xe mà thôi, không còn chỗ để nhét nữa rồi! Và giá vé sẽ tăng gấp 3, đứa nào chấp nhận được thì đi!

Tưởng tăng giá vé như vậy thì nhiều người sẽ chùn, nhưng không, đám đông vẫn nhao nhao rồi lao lên đồng loạt:

- Tôi đồng ý, cho tôi đi, cho tôi đi!!!

- Tất cả trật tự! Nếu vậy, sẽ ưu tiên cho những ai có việc gấp và thật sự cần thiết! Người nào chưa vội thì để mai hẵng đi. Nào, bà già kia, lên Hà Nội có việc gì?

- Thằng con tôi bị ung thư dương vật giai đoạn cuối, đang nằm hấp hối ở bệnh viện phụ sản Hà Nội. Tôi muốn lên đó nhìn mặt nó lần cuối! Anh thương tình cho bà già này đi với!

- Tưởng việc gì quan trọng, nhìn mặt lần cuối thì đợi lúc nào người ta đưa xác nó về rồi tha hồ nhìn, sao phải vội! Thế còn ông kia? Đi Hà Nội làm gì?

- Tôi đi để ký một hợp đồng kinh tế rất quan trọng, giá trị rất lớn, lên tới hàng nghìn tỉ đồng! Mong anh chiếu cố cho!

- Đệt! Hợp đồng lớn vậy thì mua ô tô riêng mà đi, đi xe khách làm gì!

Rồi mắt thằng phụ xe sáng lên khi thấy một em gái trông rất mỡ màng, ngực căng tràn lấp ló sau chiếc áo sơ mi mỏng tang. Hấn tiến lại gần phía em gái rồi hỏi bằng giọng vừa ân cần vừa ai ái:

- Thế còn người đẹp thì sao?

- Dạ! Người yêu em chuẩn bị đi du học ở bên I-rắc, và để cho ăn chắc, anh ấy muốn hai đứa chính thức tiến hành fuck vì sợ xa nhau sẽ xảy ra nhiều bất trắc.

- Chính xác! Người yêu em quả là một thằng sáng suốt! Cái gì thì có thể chần chừ chứ fuck thì phải làm ngay, càng sớm càng tốt! Em lên xe đi!

Tôi lắc đầu và thở dài ngao ngán. Không ổn rồi, vậy là chỉ còn lại một suất, và với cái kiểu xét ưu tiên như của thằng phụ xe này thì chắc tôi khó lòng mà lên xe được. Sáng mai tôi phải thi lại rồi, đợi chuyển sau thì muộn mất. Làm sao bây giờ? Đang hoang mang đến tột cùng thì lại cái giọng ai ái của thằng phụ xe lại cất lên làm tôi giật mình:

- Thế còn thằng này, lên Hà Nội làm gì? - Hấn hỏi rồi hất hàm về phía tôi.

- Dạ! Em lên thi lại anh ạ! Môn này quan trọng lắm! Mong anh giúp cho!

- Đệt, tưởng gì to tát, không thi lại được thì ta học lại, có sao đâu! Thế còn chị kia...

Biết ngay mà, nó không cho tôi lên xe! Chẳng lẽ phải học lại thật sao? Không được, học lại là bao nhiêu tiền của, bao nhiêu thời gian, công sức! Phải liều một phen thôi, còn nước còn tát. Nghĩ vậy, tôi liền áp sát thằng

phụ xe, dúi vào tay nó tờ polime mệnh giá 200k rồi thì thầm năn nỉ bằng giọng thiết tha:

- Anh cho em lên xe nhé! Môn này mà phải học lại thì em chết mất!

Thằng phụ xe lập tức hiểu ra vấn đề. Nó rút nhanh tờ tiền vào túi quần rồi đổi giọng ân cần:

- Thế đợt này lên thi lại môn gì?

- Dạ, môn "Kinh tế và quy luật lưu thông của đồng tiền" anh ạ!

- Trời ạ! Thế sao không nói sớm?! Anh tưởng mấy môn Triết học hay lô-gic gì đó thì nên học lại, còn cái môn lưu thông đồng tiền như em vừa nói thì phải tiến hành nhanh, gọn, không nên để lằng nhằng. Thôi, lên xe đi em!

Phù! May quá! Cuối cùng thì tôi cũng đã lên được xe. Thế nhưng vận may của tôi không chỉ dừng lại ở đó, bởi tôi được xếp ngồi ngay sau em gái mỡ màng, ngực căng tràn, áo sơ mi mỏng tang vừa lên cùng tôi ấy. Dù phải ngồi trên ghế nhựa chen chúc, người nôm chạt ních, chân không thể nhúc nhích nhưng tôi vẫn thấy rất thích, người lâng lâng phấn khích vì cả tấm lưng mềm mại, mịn màng và thơm phức của em ấy đang áp sát vào người tôi, khiến toàn thân tôi nóng hừng hực, một số chỗ có cảm tung tức, căng cứng và rạo rức.

Chiếc xe lăn bánh êm ả cho tới khi nó chạy qua một đoạn đường rất xấu và la liệt ổ gà. Gọi là ổ gà thôi nhưng cái bé nhất cũng phải bằng cái bàn là, cái to nhất cũng phải bằng cái bếp ga, khiến chiếc xe chòng chành, lắc lư, nghiêng ngả. Cũng vì thế mà tôi bị mất đà, mất luôn cả thăng bằng, tay quờ quạng lung tung, vớ được gì thì túm cái ấy. Chẳng biết tôi đã túm phải cái gì mà em gái ngồi đằng trước quay lại nhìn tôi bằng ánh mắt khó hiểu rồi cất giọng thì thầm như nhắc nhở:

- Anh nhẹ tay thôi, nát hết bưởi em giờ, bưởi em là bưởi đầu mùa, còn non lắm!

- Bưởi to thế này mà còn non sao? Cởi ra anh xem nào!

- Đây! Xem đi, đã bảo non mà lại!

Nói rồi em cúi xuống cầm cái túi ni-lông để ở dưới chân lên, cởi cái nút buộc rồi vạch ra cho tôi xem. Trong túi đúng là có mấy quả bưởi non thật, trông thì to và căng vậy nhưng khi bóp lại thấy rất nhão. Hóa ra nãy giờ tôi cứ ấn tay vào cái túi bưởi ấy mà không hề biết. Em cũng chỉ nhắc nhở tôi vậy thôi chứ cũng không tỏ thái độ khó chịu gì cả. Ngồi một lúc chán quá, tôi lấy điện thoại ra chơi trò Flappy Bird để giết thời gian. Em thấy tôi chơi thì cũng ngoái lại nhìn và tỏ vẻ thích thú lắm, cứ mỗi lần tôi đưa được chim vào lỗ là em lại cười khanh khách đầy hưng phấn. Rồi tôi vừa chơi vừa ghé tai em thì thầm:

- Em thấy anh chơi thế nào?

- Cũng được, nhưng anh nóng vội quá, phải từ từ và nhẹ nhàng thôi!

- Em có vẻ kinh nghiệm nhỉ? Chắc hay chơi lắm?

- Dạ, anh hàng xóm nhà em cũng có chim như của anh, nhưng to hơn, vì anh ấy dùng máy tính bảng. Lúc nào buồn, hai anh em lại mang chim ra chơi.

- Vậy bây giờ em có thích không? Mình chơi nhé?

- Vâng, anh bắt đầu đi! Rồi, đúng rồi! Cho chim lên đi anh, đừng cao quá! Rồi, vào lỗ rồi, nhấp nhẹ nhàng thôi, đúng rồi! Kia, đừng để cho chim xuống! Thôi, thế là tèo rồi! Chán anh thật!

Sau một lúc chơi, cả tôi và em đều cảm thấy mệt mỏi và buồn ngủ. Em gục đầu vào vai tôi thiếp đi, tôi cũng tranh thủ làm một giấc ngon lành. Bỗng chiếc xe phanh đột ngột tạo nên những tiếng khùng khực, rung lên bần bật và từ từ dừng lại. Tôi và em choàng tỉnh, ngỡ ngác không hiểu chuyện gì xảy ra. Rồi cửa xe bị mở tung, hai anh công an giao thông trong bộ sắc phục vàng bước lên xe chào tất cả mọi người rồi cất giọng nghiêm trang:

- Thưa bà con, thưa mọi người, chúng tôi đã nhận được tin báo về tình trạng tăng giá vé, chèn ép, nhồi nhét khách của chiếc xe này. Sau bao ngày mai phục, rình rập, hôm nay chúng tôi mới bắt được quả tang. Để bà con và mọi người phải chịu cảnh chèn ép, nhồi nhét như đi tù thế này, đó cũng là một phần trách nhiệm, một phần lỗi rất lớn của những người cảnh sát giao thông chúng tôi. Bây giờ, tôi tuyên bố, bà con và mọi người đã được giải thoát, đã được tự do rồi, hãy bước ra ngoài để tận hưởng tự do, hít thở khí trời. Chúng tôi sẽ đưa chiếc xe này về đồn để xử lý nghiêm khắc, đảm bảo từ nay chúng nó không còn dám ăn chặn tiền, không còn dám nhồi nhét bà con như nhồi nhét lợn con thế này nữa!

Vậy là chiếc xe khách lại ì ạch quay đầu, theo sau hai anh cảnh sát trở về đồn, bỏ lại đám hành khách được tự do đang ngẩn ngơ, bơ vơ nơi đầu đường xó chợ. Tôi thấy mình giống hết một thằng tù vừa được trả tự do, đứng ngẩn ngơ trước cổng trại, trước mặt là bao ngã rẽ mà cứ loay hoay không biết phải đi về đâu. Tôi chẳng biết mình phải làm gì tiếp theo? Không biết phải lên Hà Nội bằng cách nào? Không biết kiếm tiền đâu ra để kỳ tới học lại môn "quy luật lưu thông đồng tiền"...

Thà cứ ngồi tù mà biết được ngày mai của mình sẽ ra sao, còn hơn là tự do mà chẳng biết được mọi việc sẽ tiếp diễn như thế nào...

~~~~~***~~~~~

ÔNG BỐ TUỔI 16

Các thím các mợ ơi, kỳ thi tốt nghiệp lớp 9 đang đến rất gần rồi, và cháu thì thấy lo lắng, bồn chồn lắm! Lo lắng không hẳn vì đây là kì thi quan trọng, cũng không hẳn vì cháu chưa ôn tập được gì, mà bởi vì...người yêu cháu đang bị chậm kinh.

Cháu cũng mới được nghe nói rằng chậm kinh là biểu hiện của việc sắp có thai. Vậy nên ngày đêm cháu nguyện cầu cho người yêu cháu nó mau có kinh, cho cháu đỡ phải suy nghĩ linh tinh. Nhưng càng chờ đợi thì càng xa vời với. Cái cảm giác cháu chờ đợi người yêu mình có kinh trở lại nó cũng khổ sở và khắc khoải chẳng kém gì Vua nước Đại Đường xưa chờ thầy trò Đường Tăng đi Tây Trúc thỉnh kinh trở về.

Tính đến hôm qua, người yêu cháu đã chậm kinh đúng hai tuần rồi đấy các thím các mợ ạ, trong khi bọn cháu mới yêu nhau được hơn một tháng.

Người yêu cháu học cùng lớp với cháu, sinh hoạt cùng nhóm, ngồi cùng bàn. Vì nhiều cái cùng như vậy cho nên bọn cháu cùng rủ nhau trốn học, cùng nhau đi chơi, cùng vào nhà nghỉ, và giờ thì cùng lo lắng khi bị chậm kinh.

Cháu đang ngồi nhà với tâm trạng hoang mang, sợ hãi thì bỗng chiếc nokia 1102 (một sim một sóng online) rung lên bần bật và kêu "tít tít" bên tai. Bạn gái cháu nhắn tin. Mở cái tin nhắn ra mà tay cháu cứ run run, cầu trời là tin báo nó đã có kinh trở lại, cầu trời! cầu trời!

- "Mày ơi, tao có rồi!"

Như chết đuối vớ được cọc, cháu gào thét sung sướng, nhảy cồ cồ khắp nhà và reply lại ngay cho nó.

- "Oh Yeahhhhh. Có thật rồi hả? Vui quá. Tạ ơn chúa! Vậy là cuối cùng tao cũng trút được gánh nặng suốt hai tuần nay".

- "Mày điên à? Không phải có kinh, có thai rồi!"

Ôi trời ơi! Sao đã kéo cháu lên đỉnh rồi còn đẩy cháu xuống vực sâu thế chứ? Cháu cứ tưởng cảm giác ở dưới địa ngục đã là khủng khiếp rồi, nhưng cái cảm giác được một bàn tay lôi mình lên từ địa ngục, nâng mình lên thiên đường, cho mình ngó nghiêng tí rồi lại lấy chân đạp thẳng vào mặt mình cho mình rơi xuống chỗ cũ, đó mới là cảm giác đáng sợ nhất.

- "Sao mà biết là có thai?"

- "Tao vừa mua gậy thử xong, 3 vạch, bây giờ tính sao hả mà?"

- "Cứ bình tĩnh, để tao tính"

Là cháu nói nó cứ bình tĩnh thế thôi, chứ bản thân cháu cũng đang hoảng loạn lắm các thím các mợ ạ!. Nhưng còn sống là còn hi vọng, cháu vẫn cố níu kéo một khả năng mong manh rằng cái gậy thử thai đó bị sai. Cũng có thể lắm chứ? Ở cái xã hội mà đến cả trứng gà, cả ruốc, cả sữa người ta còn làm giả được thì cái gậy thử thai có gì là khó đâu.

Tiện đây, xin kể cho các thím các mợ nghe chuyện mới xảy ra ở khu cháu. Có anh chồng đi công tác xa triền miên, có khi cả năm mới về nhà thăm vợ một lần. Đột nhiên lần ấy về nghe tin vợ đã có thai 4 tháng. Anh này nghi ngờ cho bố mình đã xếp hình với vợ anh khiến chị ta có thai. Ông bố thì cãi kịch liệt, ông ấy bảo: "Thật vô lý, không bao giờ có chuyện loạn luân đó xảy ra được, vì sau mỗi lần xếp hình tao đều cho nó uống thuốc tránh thai khẩn cấp cả, không thể có thai được".

Mãi về sau này, khi bên công an kinh tế phát hiện ra hàng loạt thuốc tránh thai khẩn cấp giả bán trên địa bàn thì ông ấy mới chịu nhận mình là chủ của cái thai. Nhưng nhận thì nhận vậy thôi chứ ông ấy bảo ông ấy không có trách nhiệm với đứa trẻ đó, bởi theo ông ấy thì trách nhiệm thuộc về cái bọn buôn bán thuốc giả.

Đấy, nói thế để thấy, không tin tưởng mẹ con đứa nào được, cứ phải đi siêu âm thì mới chắc.

Nhưng lấy tiền đâu mà đi siêu âm? Không biết siêu âm có đắt không nhưng chắc cũng phải vài trăm. Tiền hôm trước xin bố mẹ để học thêm tiếng Anh thì đi nhà nghỉ hết rồi. Giờ biết lấy lí do gì để xin tiếp đây?

***

- Ăn cơm đi! Làm sao mà mặt cứ đần ra, trông như thất tình thế hả?

Câu hỏi của bố làm cháu giật mình, và kéo cháu ra khỏi những lo lắng, tính toán đang chong chéo trong đầu. Mẹ cháu thấy thế đỡ lời:

- Chắc nó sắp thi rồi, học nhiều, lo nhiều nên thế thôi. Cố mà ôn tập chăm chỉ, thi cử cho tốt. Con cái nhà này là không được phép học dốt, mình bố mày học dốt là đủ rồi.

- Này, cô nói cái gì đấy hả? Cô bảo ai học dốt?

- Thế đưa nào lập hát-trích 3 năm không qua được lớp một để đến nỗi ông nội phải xách cái đầu lợn đến nhà thầy giáo xin cho lên lớp hả?

- Này, kể cả ông nội không xin thì trước sau gì tôi cũng sẽ lên được lớp nhé!

- Thôi, bố mẹ đừng tranh cãi nữa. Con có việc muốn thưa ạ!

- Có chuyện gì thế?

- Dạ, bà ngoại bên vợ của thầy giáo chủ nhiệm lớp con bị ốm, lớp con định tổ chức góp tiền đi hỏi thăm ạ!

- Bà ngoại bên vợ thì sao phải hỏi thăm?

- Dạ, bình thường thì cũng không cần phải đi đâu, nhưng sắp thi rồi, cả lớp quyết định đi vì thầy là tổ trưởng tổ ra đề thi ạ.

- Thế bà ấy bị bệnh gì?

- Dạ, nhiều bệnh lắm ạ, nhưng đáng chú ý nhất là ung thư vú giai đoạn cuối và trĩ kinh niên.

- Hừm, già rồi, vú còn dùng để làm gì nữa đâu, cắt bég đi là xong, chữa làm cái gì cho tốn kém. Thế liệu có qua khỏi không?

- Chắc cũng chỉ được vài tuần nữa thôi là ra đảo bố ạ!

- Thế sao không đợi chết rồi đi viếng một thể?

- Sắp thi rồi bố ạ, từ giờ đến hôm thi chắc gì bà ấy đã chết? Phải đi thăm và tặng phong bì trước khi bà ấy chết chứ!

- Cũng phải, vậy để cuối tuần bố chở mày đi hỏi thăm!

- Dạ thôi, con đi cùng các bạn trong lớp, bố cứ cho tiền con là được rồi!

- Con nó nói phải đấy, ông việc gì phải chở nó đi, để kệ nó đi với lớp nó, mà ông quên cuối tuần này ông phải đưa tôi đi siêu âm à? Tôi chậm kinh 2 tuần rồi đấy. Bảo dùng Ba Con Sói thì không chịu dùng, kêu là vừa vượng vừa không sướng.

- Hả? Mẹ cũng đi siêu âm à? Làm sao mà mẹ phải đi?

- Ăn cơm đi, trẻ con biết gì chuyện người lớn mà hỏi!

***

Loanh quanh mãi mới tìm được một cái chỗ siêu âm hẻo lánh, nhỏ nhỏ, xấu xấu ít người lui tới. Cũng biết là làm gì thì cũng nên tìm chỗ đông khách, uy tín mà làm, nhưng ở trường hợp của cháu thì càng ít người, càng

vắng vẻ càng tốt. Chẳng may gặp người quen ở đó thì chỉ có nước khoét cái lỗ mà nhét vào, à nhầm, khoét cái lỗ mà chui xuống.

Đứng trước cửa phòng siêu âm rồi mà con người yêu cháu nó vẫn dè dặt không dám vào. Bảo vào đi bao nhiêu lần mà nó cứ sợ. Mịa, cái lúc sượng thì cứ bắt người ta cho vào đi, cho vào đi. Giờ thì lại sợ không dám vào, giá lúc đó mà nó cũng biết sợ thì giờ đã không phải ra đây rồi.

- Sao? Cô cậu đến siêu âm thai à? - Giọng ồm ồm của ông bác sĩ già cất lên làm hai đứa cháu giật cả cửa mình.

- Dạ!

- Lại đây khai tên tuổi và nộp tiền luôn đi!

- Họ tên gì? - Ông bác sĩ vừa hỏi vừa nhìn thẳng vào mặt bạn gái cháu. Bạn gái cháu thì đang run cầm cập, trả lời lí nhí.

- Dạ họ Trần ạ!

- Tên đệm là gì?

- Như ạ!

- Trần Như gì?

- Trần Như Nhung ạ!

- Trần Như Nhung, tên thế này thì đi khám thai sớm cũng là đúng thôi. Bao nhiêu tuổi?

- Dạ, 16 tuổi ạ!

- Tuổi này là tuổi ăn tuổi học, là tuổi cắp sách tới trường, tại sao các cô cậu lại chơi bời để đến nỗi phải vào đây? Các cô cậu bây giờ hư

hông quá. Nói thật, ngày xưa, bằng tuổi các cô các cậu tôi còn chưa được đọc truyện "Cô giáo Thảo" cơ đấy!

- Dạ, cháu cũng đã được đọc truyện đó đâu!

- Thế cậu đọc cái gì?

- Dạ, "Chú Kim" và "7 đêm khoái lạc" ạ!

- Biết nhiều gớm nhỉ? Cái cần biết thì không biết, toàn biết mấy cái vớ vẩn. Thay vì đọc mấy cái truyện đó, cậu đi đọc các cách phòng tránh thai thì có phải tốt hơn không? Cô cậu cũng bằng tuổi con tôi thôi, nên tôi khuyên thật lòng, cô cậu còn nhỏ tuổi, học hành mới là chuyện lớn, còn yêu đương chỉ là chuyện nhỏ thôi, hiểu chưa?

- Dạ! Nhưng chuyện nhỏ mà làm còn không xong thì sao làm chuyện lớn được ạ? Tuổi nhỏ làm việc nhỏ, tùy theo sức của mình bác ạ!

- Cậu nói cũng đúng, yêu đương là chuyện nhỏ. Nhưng làm chuyện người lớn rồi thì không còn là chuyện nhỏ nữa. Và cứ đợi đến khi bố mẹ cô cậu biết đi, xem nó còn là chuyện nhỏ nữa không. Nói một câu là cãi một câu. Thôi, nằm lên giường mau để tôi siêu âm.

- Dạ, mình bạn gái cháu nằm thôi hay là cả cháu nữa ạ?

- Thế cô cậu định vào đây để đóng phim hay sao mà đòi nằm cùng? Một mình cô này thôi!

Bạn gái cháu vẫn chưa hết run và khép nép leo lên giường.

- Nằm giữa ra, sao lại nằm nghiêng thế? - Ông bác sĩ quát.

- Dạ, cháu nghe các cụ dạy là "tre đun để giữa, vợ chửa nằm nghiêng" mà?!

- Câu đó áp dụng trên giường ngủ thôi. Đây là giường siêu âm, không phải nhà nghỉ, nhé! Nằm ngửa lên!

Bạn gái cháu lại ngoan ngoãn làm theo. Chưa kịp hoàn hồn thì ông ấy lại quát tiếp:

- vén áo lên quá ngược nhanh lên!

- Dạ, sao phải quá ngược ạ? Cháu tưởng siêu âm chỉ cần vén qua bụng là được chứ?

- Ở đây tôi là bác sĩ hay cô cậu là bác sĩ hả? Bảo sao thì cứ làm thế đi.

- Nhưng bác sĩ ơi, bạn cháu đang mặc váy!

- Thì vén váy lên quá ngược, mau lên!

***

Cầm tờ kết quả siêu âm trên tay mà cháu thấy đất quay ầm ầm và trời tối sầm sầm các thím các mẹ ạ. Thai đã được hơn 5 tuần rồi!

- Bây giờ tính sao mà? - bạn gái hỏi cháu với giọng rưng rưng.

- Tao cũng chưa biết nữa. Phá thì tao sợ, còn đẻ thì...

- Hay là cứ đẻ đi mà? Phá thai đau lắm, tao sợ...

- Tao với mà còn phải học 3 năm cấp 3, rồi 5 năm đại học. Có khi lúc tao với mà tốt nghiệp đại học cũng là lúc con tốt nghiệp cấp 1.

- Giờ mà mà còn đùa được?!

- Thôi, giờ cứ về nghỉ ngơi, ôn thi đi! Thi xong rồi tính! Trời mưa rồi kìa...

- Mưa to và gió giật ghê quá, liệu có đi được không mà?

- Phải cố thôi!

Và rồi hai cái bóng nhỏ bé lao ra ngoài trời. Con đường mịt mờ với mưa như trút và gió rít âm âm...

~~~~~***~~~~~

HẠNH PHÚC XA XÃM

Ánh trăng vàng lai láng trên ngọn đa, bay là là qua mái đình rồi lan tỏa ra cả cánh đồng mênh mang trước mặt. Thi thoảng, một cơn gió ùa qua rì rào khiến cánh đồng như được phủ lên một tấm lụa mềm mại gợn sóng lăn tăn. Rồi gió lại đem mùi hương lúa non ngòn ngọt của cánh đồng đang trở bông mang đi vương vãi khắp nơi.

Tiếng ếch nhái gọi nhau ì oạp râm rân cả cánh đồng, nhưng nếu lắng tai một chút, người ta vẫn nghe thấy tiếng thì thầm của đôi trai gái đang ngồi dưới gốc đa. Họ gục đầu vào vai nhau, cùng nhìn ra cánh đồng bao la...

- Anh này, anh yêu em nhiều không?

- Ừ, cũng tạm tạm.

- Sao bao nhiêu cô khác xinh đẹp, giỏi giang thì anh không yêu mà lại chọn yêu em?

- Em hỏi ngu thế! Xinh đẹp, giỏi giang, lại con nhà tử tế thì tội quái gì nó phải yêu anh.

- Anh đưa dép em...

- Gì? Tự nhiên lại đưa dép?

- Đưa trả dép cho em về.

- O, giận đấy à? Thế chiều mai có đi xem ca nhạc trên huyện không?

Không thấy trả lời, giận thật rồi! Ấy vậy nhưng chiều hôm sau hẳn đạp xe đến đón nàng đã đứng đợi sẵn ở cổng. Cũng phải thôi, họ đã chờ rất lâu, phải lên huyện mua vé trước cả tuần để chờ xem buổi ca nhạc này mà. Nghe đâu, có cả anh Long Nhật về hát nữa cơ.

Vậy là chiếc xe đạp leng keng lọc cọc chở đôi trai gái lăn từng vòng mệt nhọc chạy dọc theo con đường lờm chờm toàn đá hộc. Dầu vậy, họ vẫn vui lắm, vì chỉ lát nữa thôi, họ sẽ được tận mắt nhìn thấy anh Long Nhật, người mà họ chỉ được biết đến nhờ giọng hát eo uột, dầm dề, qua những tình khúc sến sẩm, náo nề, bởi những bức ảnh ườn ẹo ê chề, và với những phát ngôn nhố nhăng như thẳng hề. Thế nhưng, vừa mới đi hết đường làng, ra đường huyện được khoảng vài trăm mét thì chiếc xe đạp bắt đầu sinh sự.

Cái xích không thích cái líp nữa mà lại nhảy ra ngoài, vì nó thấy những cái bánh răng trên cái líp xe thật đáng sợ, suốt ngày cứ kìm hãm nó, gồng ép nó. Vậy nhưng, vừa mới tụt ra, nó đã bị cái càng xe bóp ghệt, xiết chặt vào với cái ổ trục như muốn nghiền nát nó.

- Xe bị sao thế anh? Giời ạ, hôm nay lên huyện mà không kiếm được cái xe cho tử tế, nhìn như cái xe chở lợn thế này.

- Chắc tuột xích thôi, ngày nào mẹ anh chẳng dùng nó để chở hai thùng nước gạo với mấy bao phân, vẫn chạy bon bon mà. Em cầm cái xích nâng lên nhé, để anh gỡ nó ra đã...

Họ ngã xe xuống vệ đường rồi hí hoáy một lúc khá lâu, nhưng có vẻ là không ổn. Chiếc xích bị kẹt quá chặt, nếu không có cờ-lê để tháo trục ra thì chắc không thể gỡ cái xích ra được. Cô gái bắt đầu mất kiên nhẫn và nổi cáu:

- Anh có sửa nhanh lên không? Bắn hết tay em rồi này! Đàn ông gì mà hì hục hơn nửa tiếng đồng hồ vẫn chưa làm ăn được cái mẹ gì.

- Thì anh đang cố đây, em cứ bình tĩnh.

- Bình tĩnh à? Sắp đến giờ biểu diễn rồi kìa, ở đó mà bình tĩnh. Hôm nay mà không gặp được Long Nhật thì tôi sẽ giết anh, đồ giời đánh thánh vật.

Đang mải chú ý đầu vào cái xích xe nên cả hai không biết có một chiếc Toyota Camry cẩu cạch đang chạy chậm chậm và đỗ xích lại ngay gần họ. Chỉ đến khi cửa xe mở ra thì cả hai mới giật mình ngẩng lên. Một người đàn ông béo ục, đầu hói, khoảng gần 50 tuổi, nhìn qua rất giống với ca sĩ Spy với điệu nhảy Gangnam Style. Ông ta tiến lại gần chỗ đôi trai gái rồi cất giọng:

- A ni âng A xi ê ố, dồng xiếu, ụp-pa ụp-ma?

- Ụp ụp cái mà cha mà! Đã đang bực mình thì chớ, mà có thích tao ụp cái xe đạp này lên đầu mà không?

Thấy người thanh niên có vẻ hung hăng, gã đầu hói đó thoáng ngỡ ngàng rồi giật mình lùi lại mấy bước. Tức thì, một người đàn ông khác trẻ hơn, ít béo hơn, ít hói hơn mở cửa bước ra:

- Ấy ấy, xin bình tĩnh! Giám đốc của tôi đây là người Hàn Quốc, thấy hai vị hỏng xe nên ông ấy hỏi xem hai vị có muốn đi nhờ không thôi.

Nàng nghe vậy thì giựt giựt gấu áo hăn rồi hỏi:

- Kìa, ông ấy cho đi nhờ kìa. Có đi không anh? Sắp đến giờ diễn rồi...

- Nhưng anh say xe, sợ ô tô lắm!

- Say thì có túi ni lông.

- Nhưng còn xe đạp? Họ có chở cả xe đạp cho mình không?

- Anh bị điên à? Ô tô của người ta bóng coóng thế kia, còn cái xe đạp của anh thì như cái đồng sắt vụn, toàn mùi phân gà phân lợn, mang lên xe của người ta anh không thấy xấu hổ sao?

- Vậy giờ phải làm thế nào?

- Còn thế nào nữa, vứt đi!

- Không được, xe của mẹ anh đi chở nước gạo đấy, vứt đi mẹ anh giết!

- Vậy anh cứ ngồi đây ôm lấy nó, em đi một mình...

Nói rồi cô gái chui tọt vào trong xe, đóng sập cửa lại. Chiếc ô tô nổ máy rồi lao vút đi, bụi tung mịt mù, bay cả vào mắt hăn, cay xè, bỏng rát. Hăn cứ đứng ngẩn ngơ, ngờ ngàng một lúc lâu như không tin vào mắt mình, như không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Một buổi đi chơi vui vẻ mà cả hai háo hức chờ đợi từ lâu bây giờ lại thành ra thế này sao? Có ai hiểu cảm giác của một người đàn ông khi bị người mình yêu bỏ lại bên đường rồi leo lên xe đi với một người đàn ông khác không? Một cảm giác hụt hẫng, bẽ bàng, và dù không muốn nhưng nước mắt cứ ứa tràn. Hăn nhìn cái xe đạp nằm chơng chơ bên đường rồi hét lên:

- Tất cả là tại mày, tại mày hết...

Hăn vừa hét vừa lao đến đá liên tiếp vào cái xe, hăn nhảy cả lên mà giẫm đạp tới tấp, như muốn trút toàn bộ cơn tức giận lên cái xe tội nghiệp. Chiếc xe vốn đã cũ nát thì giờ lại càng đáng thương hơn với cái vành méo mó, với những chiếc nan hoa cong queo, với cái khung gãy gập. Nhìn nó tàn tạ và tiêu tụy như người đàn ông vừa giẫm đạp lên nó. Người đàn ông ấy vừa mới đây thôi hung hăng, điên cuồng là thế, vậy mà giờ thì ngồi sụp xuống vệ đường, úp mặt vào tay rưng rưng, vai rung lên từng đợt...

Khóc chán rồi hấn lại đứng dậy, vác cái xe lên vai, lúi thủi quay về làng. Vừa đi hấn vừa lẩm bẩm tự chửi mình là ngu. Ngu thật ấy chứ, giá mà vừa rồi hấn đạp nhẹ chân thôi, hoặc là đá vào cái yên xe, cái tay phanh thôi, tránh cái vành, tránh cái nan hoa, tránh cái khung ra thì biết đâu bây giờ hấn có thể thông dong dặt xe, hoặc thậm chí là đạp được xe về ngon lành. Ngu thật...

- Có nhà không mà ơi?

- Tao đây. Vào đi mà!

- Trời, có bao giờ thấy mà đọc sách, sao hôm nay lại bày ra cả đồng thế này?

- Tao đang học tiếng Hàn. Mà trước giờ xem phim, nghe bọn nó nói thì cứ tưởng tiếng Hàn khó lắm, nhưng học rồi mới thấy, nó cũng đơn giản thôi mà ạ!

- Thật á? Mà chỉ cho tao xem.

...

- Này nhá. Ụp-pa là dùng để gọi đàn ông, ụp-ma là gọi đàn bà.

- Sao có vẻ giống tiếng Anh nhỉ?

- Thì giống y hệt mà.

- Vậy tình yêu gọi là gì?

- Ụp-love.

- Thế còn cái chuyện ấy thì gọi là gì?

- Chuyện ấy là chuyện gì?

- Cái chuyện mà mỗi lần nhắc đến là tao với mày đều thấy hào hứng ấy...

- À..., là up-sex.

- Trời, không ngờ lại đơn giản như thế! Vậy thì bây giờ gặp người Hàn tao cũng giao tiếp được vài câu rồi. Nhưng mà, mày học tiếng Hàn làm gì? Mày định yêu cái lão giám đốc hói ấy à?

- Ừm...

- Thế còn anh ấy?

- Đừng nhắc đến hắn ta nữa! Hắn ta không bao giờ cho tao được những thứ tao muốn. Tao lấy hắn ta về để về đi chở nước gạo nuôi lợn à? Để suốt ngày ngồi ở vệ đường lấp xích xe đạp à?

- Thảo nào, dạo này mày tránh mặt anh ấy... Nhưng anh ấy vừa nhờ tao nhắn với mày là tối nay 8h gặp ở gốc đa. Anh ấy có chuyện muốn nói.

8h mới đến giờ hẹn nhưng hắn đã chờ ở gốc đa từ 7 rưỡi, còn hơn là cứ ngồi ở nhà nhìn đồng hồ, sốt ruột lắm! Hôm nay trời không có trăng, chỉ có những ông sao mập má trên cao như những đốm lửa nhỏ đốt âm ỉ, râm ran trong lòng hắn. Không gian hoàn toàn tĩnh lặng, chỉ thi thoảng có những chiếc lá đa rơi xuống, bị gió lôi đi rào rào trên mặt đất. Hắn ngồi chán thì lại đứng dậy đi vòng vòng quanh sân đình, trong đầu lăm lăm những điều mà lát nữa hắn sẽ nói với nàng. Hắn muốn xin lỗi nàng về chuyện hôm trước; hắn cũng sẽ khoe với nàng rằng hắn đã xin được vào làm một chân phục vụ ở một quán bia to nhất nhì trên huyện, hắn sẽ chăm chỉ làm ăn tích cóp, quyết tâm cuối năm nay mua được con xe đạp điện để có thể hãnh diện đèo nàng đi chơi trên huyện; và hắn còn nghĩ nhiều, nhiều lắm...

Hắn lại nhìn đồng hồ: 8h10 rồi, chắc là nàng đang trên đường ra đây! Nhà nàng hay ăn cơm thất thường lắm, biết đâu hôm nay có khách nên ăn cơm muộn, và lại thêm bát thêm đĩa nên nàng phải rửa nhiều hơn, giờ mới xong thì sao? Hắn dựa người vào gốc đa, mắt ngóng ra con đường mòn xa xa...

10h rồi...Hắn vẫn ôm gốc đa, nhưng lúc này, sự hứng khởi và thấp thỏm đã không còn, thay vào đó là sự hẫng hụt, sự tuyệt vọng. Nàng không ra thật rồi! Nàng đành lòng dứt tình với hắn thật rồi...

Mấy ngày sau đó, hắn nằm lì trong nhà, không thò mặt ra ngoài đường. Nhìn hắn như thảng mất hồn, uế oải, phờ phạc, mệt mỏi. Hắn không hiểu vì sao nàng lại tránh mặt hắn, đến nhà tìm cũng không gặp, hẹn ra ngoài cũng không xong. Hắn đã làm gì sai? Đã mắc lỗi gì khiến nàng xa lánh hắn? Chẳng lẽ hắn lại để mất nàng? Lại để tình yêu và hạnh phúc của mình vụt mất dễ dàng? Không, hắn không cam chịu. Hắn phải làm mọi cách để giữ được nàng, để kéo nàng về với hắn. Hắn chợt nhớ ra cuối tuần này là sinh nhật nàng, rồi một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu hắn...

Vậy là hắn vùng dậy, hí hục đi chặt tàu dừa, tước hết phần rìa lá đi, chỉ lấy phần sống lá. Rồi hắn lại ngồi cặm cụi, hí hoáy ghép từng sống lá lại, đan thành hình những con chim xinh xắn. Để đan được một con chim hoàn chỉnh phải mất vài giờ, vậy mà hắn đan liền hai chục con, đúng bằng số tuổi của nàng. Hắn nhớ có lần lên huyện, thấy người ta bán cái con chim dừa này, nàng đã vô cùng thích thú và đòi hắn mua cho bằng được. Bây giờ, được tặng một lúc hai chục con, lại do chính tay hắn làm với bao tình cảm và tâm huyết, hắn là nàng sẽ cảm động lắm.

Đúng ngày sinh nhật nàng, hắn cho chim vào bao ni-lông nhỏ rồi xách chim đến nhà nàng. Mẹ nàng thấy hắn cầm chim đứng ở ngõ thì lật đật chạy vào trong thông báo cho con gái. Nàng có lẽ cũng biết là không thể lẩn tránh hắn mãi nên lát sau cũng lững thững đi ra với vẻ mặt không được vui cho lắm. Trời, lần đầu tiên hắn thấy nàng mặc váy, lại còn trang điểm

nữa chứ, đương nhiên, nàng xinh đẹp hơn rất nhiều, nhưng cũng lạnh lùng hơn rất nhiều:

- Anh đến đây làm gì?

- Chúc mừng sinh nhật em! Anh biết là em rất thích những con chim dừa này, anh...

PÍP PÍP!!!!!!!

Tiếng còi inh ỏi phía sau cắt ngang câu nói của hần và khiến hần giật mình quay lại. Vẫn là chiếc Toyota Camry cẩu cạnh lần trước. Hần sừng người và chột hiều ra tất cả.

- Anh mang chim về đi, tôi không thích chim của anh nữa.

Nói rồi nàng lạnh lùng bước lên xe. Chiếc ô tô nổ máy rồi bấm còi inh ỏi kêu hần nhường đường bởi vì hần vẫn đang đứng như cái cây chết lạng trước mũi xe. Bấm còi chán chê, chiếc xe đành lùi lại một đoạn rồi rẽ bánh chậm chậm lao đi. Hần cầm cái túi chim ném thẳng vào cửa kính xe chỗ nàng ngồi. Cái túi rách toạc, chim bắn tung tóe, vung vãi trên đường, nhiều con bị bánh xe cán qua bẹp dí. Hần nhìn những con chim thoi thóp, xẹp lép trên đường mà ngỡ như trái tim mình vừa bị cái ô tô kia lặn qua làm cho tan nát...

Từ hôm đó, sáng sáng hần đạp xe lên huyện làm bưng bê ở quán bia, tối tối lại lùi thúi đạp xe về, như một cái máy, như một con robot không cảm xúc, bởi hần cũng chẳng biết hần đang làm việc vì cái gì, để làm gì, cho cái gì... Hần khoác một vẻ ngoài lạnh lẽo để hồng che đi vết đau vẫn đang nhức nhối và ngày càng nhức nhối trong tim.

Một buổi trưa, đúng tầm quán đông khách nhất, đương lúc hần đang bưng hàng chục cốc bia trên khay mang ra bàn cho khách thì có thằng em ở quê chạy xộc vào, níu tay hần rồi nói với giọng hớt hải:

- Anh à, em nghe nói hôm nay chị ấy sẽ bay sang Hàn Quốc cùng thằng già đó đấy. Anh về nhanh còn kịp.

Hắn vứt luôn khay bia xuống đất rồi lao ra vồ lấy cái xe đạp của hắn phóng vụt đi. Nàng sẽ sang Hàn Quốc thật sao? bấy lâu nay, dù biết là nàng đã yêu thằng Hàn hói đó, nhưng hắn vẫn hi vọng rằng đó chỉ là cơn gió thoảng qua thôi, rồi sẽ đến lúc nàng tỉnh lại và quay về bên hắn. Những ngày qua, hắn chỉ bám vào duy nhất cái hi vọng đó để sống, để gắng gượng. Vậy mà, giờ đây, cái hi vọng duy nhất đó cũng đang dần trôi mất...

Chiếc Camry chạy rì rì chạy dọc theo con đường làng lờm chờm toàn đá hộc. Nàng hạ cửa kính, ngắm nhìn lại con đường thân thuộc với bao kỉ niệm buồn vui, con đường mà ngày nào nàng cũng đi qua một vài lần, dù là ngày nắng chói chang hay ngày mưa hối hả; con đường ấy đã cho nàng lớn lên cùng bao gian nan, vất vả. Vậy mà chỉ giây lát nữa thôi, nàng sẽ phải rời xa nó, đến một phương trời rất lạ. Dẫu biết rằng con đường mới sắp đi là do chính nàng lựa chọn, nhưng trong lòng nàng không khỏi nao nao...

Đang miên man theo những dòng xúc cảm ứa về, chợt nàng thấy chiếc xe chạy chậm lại rồi dừng hẳn.

- Sao dừng lại thế chú?

- Có người chặn đường cô ạ.

Thì ra là hắn, hắn đứng giữa đường với cánh tay buông thõng, với cái xe đạp nằm chống kèn dưới chân hắn. Cánh cửa xe hé mở, và nàng bước ra, chầm chậm tiến về phía hắn.

- Anh có yêu em không?

- Có, anh yêu em nhiều, nhiều lắm!

- Vậy thì hãy tránh ra, đừng cản trở con đường hạnh phúc của em.

- Hãy ở lại với anh, lão già đó không mang cho em hạnh phúc được đâu.

- Anh nhầm rồi, ông ta mua cho em váy đẹp, túi xách đẹp, dây bạc, vòng vàng, ông ta có ô tô, có công ty, có mấy cái nhà bên Hàn Quốc. Còn anh? Anh có gì? Cái xe đạp cũ kỹ? Hay bộ quần áo nhàu nhĩ? Anh lấy gì để mang lại hạnh phúc cho em?

Hắn không nói gì nữa, lặng lẽ cúi xuống dựng cái xe đạp lên rồi lầm lũi dắt về. Nàng cũng lập tức vào xe rồi chiếc Camry lại từ từ lăn bánh. Họ cùng đi trên một con đường nhưng mỗi người một hướng, và hắn biết, càng lúc nàng và hắn càng xa nhau. Con đường trước mặt hắn bỗng nhòe đi, nhạt nhòa; chân hắn vấp phải những viên đá lờm chờm, gồ ghề, máu tứa ra. Thì đã sao chứ? Tim hắn còn đang rỉ máu nhiều hơn mà hắn còn chẳng cảm lại được... "Ừ, thôi em cứ đi đi, và, anh mong em hạnh phúc"...

...Em cứ tìm hạnh phúc ở nơi đâu

Nơi rừng dương tuyết trắng phủ một màu

Nên tuyết lạnh cả lòng anh cô quạnh

Giọt lệ gầy lăn xuống chẳng ai lau.

Vẫn còn đây con ngõ vắng em qua

Khi nắng đổ và ngày mưa hối hả

Nơi có cả tháng ngày ta vất vả

Và lời thề ta mãi chẳng rời xa.

Em đi rồi anh biết phải làm sao?

Cho con tim thôi nức nở nghẹn ngào

Mất em là anh mất đi tất cả

Chỉ giữ cho mình ký ức một miền xa.

~~~~~***~~~~~

KỂ CHUYỆN GÓP TIỀN CHƠI CAVE

Hồi ấy bọn tôi có 5 thằng, đều là sinh viên năm nhất, hợp nhau vì suốt ngày rủ nhau đá bóng với lại luyện pes. Sau cả bọn rủ nhau thuê chung một phòng trọ ở ngoài để thuận tiện cho việc đàn đúm, luyện game.

Bọn tôi chỉ ham đá bóng với chơi pes thôi chứ cũng không hư hỏng gì, đều là dân tỉnh lẻ, vừa ở quê lên, hầu như đều còn rất trong sáng và ngây thơ, chưa thằng nào biết xếp hình là gì, chỉ xem phim sex là giỏi. Đó là điểm khác biệt lớn nhất giữa thế hệ thời của chúng tôi và thế hệ học sinh bây giờ. Bọn teen bây giờ mới lớp 9 chúng nó đã xếp hình nhoay nhoáy, vào nhà nghỉ mà cứ thản nhiên như đang lên thư viện. Chúng nó hơn thời các anh chị chúng nó nhiều lắm!

Thế nhưng trong 5 thằng bọn tôi, có duy nhất một thằng đã từng xếp hình rồi. Chúng tôi rất ngưỡng mộ nó, và bầu nó làm trưởng phòng. Dù nó là thằng oai nhất trong phòng vì đã được xếp hình, nhưng đó không phải do nó giỏi, bởi theo lời nó kể thì thực ra nó cũng chỉ là nạn nhân của một vụ cưỡng bức tình dục rất tinh vi và khủng khiếp liên tục trong một thời gian rất dài. Và đau xót thay, người thực hiện hành vi bỉ ổi đó không phải ai xa lạ mà lại là người bạn thân của chị gái nó, người mà nó luôn kính trọng, tin tưởng và coi như người chị thứ hai của mình. Nó đã khóc, trăn trở và suy nghĩ rất nhiều về việc có nên đến công an tố cáo để vạch trần bộ mặt thật của bà chị này hay không. Nhưng cuối cùng, nó không dám, vì nó sợ rằng nếu tố cáo rồi bà chị đó sẽ không tiếp tục cưỡng bức nó nữa. Thế thì nó sẽ buồn đến chết mất.

5 thằng tôi còn có chung một sở thích nữa là xem sex. Cứ web sex nào có update clip mới là tối đó bọn tôi lại chụm nhau lại thưởng thức và bình luận. Thằng thì khen con này mông to, thằng chê diễn viên nam chym nhỏ, thằng thì khen tư thế này mới, độc và lạ. Có một thằng chỉ thích xem những phim mà có diễn viên nữ vú to, nó nói sau này chọn người yêu và chọn vợ, nó chỉ có một tiêu chuẩn duy nhất đó là vú phải to. Hỏi tại sao thì nó bảo "Vú to chắc chắn nhiều sữa, sau này nuôi con nhàn hơn, vì trẻ con nếu được bú sữa mẹ hoàn toàn trong 6 tháng đầu sẽ là tốt nhất. Thiếu sữa, con nó khóc, nó gắt, tội lắm. Mà mua sữa ngoài thì đắt, không đảm bảo dinh dưỡng".

Buổi tối hôm ấy, sau khi luyện hết mấy bộ phim sex mới cực kì hấp dẫn, cả bọn thằng nào cũng thấy bứt rứt, khó chịu trong người. Những hình ảnh quẫn quại, những tiếng rên mê dại của con bé trong clip cứ ám ảnh chạy đi chạy lại trong đầu chúng tôi. Thằng trưởng phòng thấy chúng tôi như vậy, thì nó mới lên tiếng:

- Tao thấy chúng mày đang vật lắm rồi. Bây giờ thế này nhé, chúng ta sẽ góp tiền lại, thuê cave về đây để cho bọn mày khai chym, cho bọn mày thành đàn ông thực thụ, thỏa nỗi khao khát mơ mộng của những ngày qua. Ý chúng mày sao?

Nghe nó nói thế thì cả bọn mắt sáng rực lên, còn phải hỏi, chúng tôi đương nhiên là mong như thế, nhưng thằng nào cũng ngại, không dám đưa ý kiến. Đúng là trưởng phòng có khác, hiểu được lòng anh em. Tất cả anh em trong phòng đều đồng ý với đề xuất ấy. Duy chỉ có một thằng đang bị ốm vẫn nằm im này giờ, chắc nó mệt quá nên không nghe thấy. Thằng trưởng phòng thấy thế liền lay nó dậy:

- Ê, mày thế nào? Đỡ hơn chưa mày?

- Chưa mày à! Tao thấy mệt lắm, không dậy nổi, người cứ lịm đi!

- Bọn tao đang định góp tiền thuê cave về chơi. Mà mệt thế này chắc để lần sau tham gia cùng bọn tao vậy.

- Thật à? Cho tao góp tiền với, tao thấy khỏe hơn rồi!

Lúc đề xuất thì cả bọn hăng lắm, nhưng đến lúc đóng tiền thì mặt thằng nào cũng tiu nghỉu. Cuối tháng rồi, đĩa nào cũng nhẵn túi, mấy hôm nay toàn ăn mì tôm. Dốc hết ví mỗi thằng cũng chỉ còn được vài chục nghìn, thằng nhiều nhất là được gần lít.

Không khí u ám bao trùm lên cả phòng. Chẳng lẽ lại chịu bó trym sao?

Cuối cùng, vẫn lại là thằng trưởng phòng nêu ra sáng kiến:

- Hay đem con laptop của mày ra cắm? - Nó hỏi rồi đưa mắt về phía tôi dò xét.

- Đâu má, cắm thì từ mai tao lấy đâu ra máy để học tập?

- BỐ KHỈ, HỌC CÁI SHIT ẤY! Từ ngày về ở với nhau, đã bao giờ thấy mày dùng cái máy này vào việc học đâu, toàn thấy xem sex với lại đi Liên Xô.

- Ủ, nhưng mà cắm rồi thì mai lấy gì xem sex?

- Cắm một vài hôm thôi, mấy hôm nữa nhà gửi tiền lên là lại rút ra. Với lại hôm nay mày được thực hành người thật hàng thật rồi, còn ham gì mấy cái phim đấy nữa.

Đương nhiên đó là giải pháp duy nhất và tối ưu nhất lúc đó. Nghĩ đến cảnh lát nữa thực hành các bài đá lười, móc lổp, vét máng, 69, rồi các tư thế vác cày, xay lúa, doggy, tôi mù mẫm cả đầu óc và không tìm thấy lí do nào để từ chối ý kiến của thằng trưởng phòng cả.

- Ok, thế là chốt nhé! Bọn mày ở nhà chuẩn bị giường chiếu sạch sẽ, súng ống sẵn sàng đi, 30 phút nữa tao đưa hàng về.

Dứt lời, thằng trưởng phòng ôm con laptop rồi lao vụt đi. Cả bọn nhìn theo nó ra tận cổng với ánh mắt hân hoan, hồi hộp gửi gắm bao nhiêu niềm tin và hi vọng.

Nói thật, cái khoảng thời gian chờ đợi thằng trưởng phòng đi thuê cave về nó vô cùng khó tả. Mấy thằng ra ra vào vào, đứng đứng ngồi ngồi không yên, hồi hộp, khắc khoải. Rồi cả bọn hò nhau đi lau dọn nhà cửa, gấp gọn chăn màn, lau rửa cốc chén. Tất cả đã tinh tươm, sẵn sàng đón cave.

Thế rồi, cuối cùng thằng trưởng phòng cũng trở về. Nó dắt theo một con bé khá trẻ, ngon nghề và trông rất khỏe. Khỏe là đúng rồi, với 5 chiến binh rèn luyện thể lực 19, 20 năm nay, thường xuyên quay tay chờ ngày xung trận như vậy mà không khỏe thì sao chiến đấu nổi.

Mấy đứa, lúc nó chưa về thì mong mỏi, ra ra vào vào, giờ hàng về rồi thì thằng nào thằng ấy luống cuống, cứ đứng đờ ra như đang phê thuốc lào. Thấy vậy thằng trưởng phòng phải quát lên:

- Đậu má, không mau mời khách quý vào nhà đi?!

Cả lũ như bưng tỉnh, thằng chạy đi bê ghế, thằng rót nước.

- Dạ, mời chị vào nhà, chị ngồi xuống đây!

- Cảm ơn! - con bé cave cất giọng khá ngọt ngào.

- Chị có mệt không? Chị xơi nước đi này!

- Hi. Đừng gọi em là chị, em còn bé lắm!

- Vậy à, thế em bao tuổi rồi? Quê ở đâu?

- Dạ em 20 tuổi! Quê ở Mái Cu Chàng.

- Là ở đâu?

- Dạ, là Mù Cang Chải ạ!

- Thế bố mẹ còn khỏe không?

- Dạ, chưa ai chết ạ! Mà đậu má, các anh hỏi nhiều vkl! Chiến nhanh cho em còn đi, bao khách còn đang đợi em kìa! Em đến làm việc chứ có phải đến họp báo éo đâu mà, tiền thì ít, người thì đông mà đến cứ hỏi vớ vẩn...

Lúc này, tôi mới kéo thẳng trưởng phòng ra hỏi nhỏ:

- Có một đũa thoi hả mà?

- Đậu má, tiền ít, một đũa còn phải mặc cả kì nhèo mãi nó mới chịu đấy, may mà con này là sinh viên, đang nợ môn cần tiền gấp để đi thầy nên nó mới đồng ý. Ở đấy mà đòi mấy đũa!

- Thế bây giờ tất cả cùng lao vào chiến đấu hả? Hay là một chọi một?

- Tao cũng éo biết, để hỏi nó xem nó thích thế nào.

Rồi thẳng trưởng phòng lại gần, bẹo một cái lên má con nhỏ rồi hỏi:

- Thế bây giờ em muốn chiến đấu theo thể thức nào? Some hay sô-lô?

- Tùy các anh thoi, nếu các anh thiếu tự tin thì tất cả cùng nhào zô!
Còn không, từng thẳng một cho quân tử!

Đương nhiên là bọn tôi chọn phương án từng thẳng một rồi, một mình mình thích làm gì thì làm, chứ nếu mấy thẳng lỗ nhố cùng lúc với nhau, thẳng nào cũng tranh chỗ ngon, rồi lại cãi nhau, oánh nhau, mất đoàn kết.

Cả nhóm thống nhất chọn đấu trường là cái phòng tắm, còn những thằng khác sẽ đứng ngoài cửa đợi đến lượt, có thể ghé tai nghe ngóng tình hình bên trong nhưng cấm được mở cửa nhìn trộm hoặc xông vào tiếp sức. May là nhà tắm của bọn tôi khá rộng rãi, có một khoảng trống thừa sức cho hai người xoay đi xoay lại đủ các kiểu.

Khâu chuẩn bị cơ bản là đã xong, vấn đề còn lại bây giờ chỉ là xem thằng nào vào trước. Cứ tưởng là thằng nào cũng sẽ tranh nhau đòi vào, nhưng thực ra thằng éo nào cũng sợ. Ở đời có nhiều cái nó lạ thế đấy! Mong thì mong lắm, nhưng đến lúc gần được rồi lại run, không dám bước lên. Thằng nào cũng đùn đẩy nhau, éo thằng nào chịu lên trước. Cuối cùng, một đứa chỉ vào thằng bị ồm vẫn đang nằm trên giường nãy giờ:

- Hay là bảo nó, biết đâu nó thích vào trước!

Vậy là cả bọn lại gần lay nó dậy:

- Dậy, dậy mà, hàng về rồi!

Nghe vậy, nó choàng tỉnh, mở mắt và thều thào:

- Về rồi à? Bắt đầu chiến chưa?

- Chưa! Bọn tao ưu tiên mày ồm, cho mày chiến trước!

- Đậ má, ưu tiên éo gì, giết tao thì có, tao đang ồm thế này, nó thì khỏe thế, nó vắn tao chết luôn! Chúng mày phải chiến trước cho nó yếu đi, rồi cuối cùng là tao mới đúng chứ?!

Em cave trong nhà tắm đợi lâu quá mới thò cổ ra:

- Nào, có nhanh không thì bảo nào! Đây khởi động sẵn sàng rồi đấy mà chờ lâu quá!

Lúc này, tất cả, không ai bảo ai, đều nhìn về phía thằng trưởng phòng. Và cũng như mọi lần, nó lại là thằng tiên phong.

- Thôi được, để tao đi trước!

Nói xong nó cởi phăng cái áo phông ra khoe body như con các nạo phơi khô một cách rất khí phách. Thấy nó toan chực cởi tiếp quần, tôi mới ngăn lại:

- Thôi mà, để vào trong cởi đi!

Rồi nó mở cửa nhà tắm và đi vào, không quên cài chốt lại. Bọn tôi 3 thằng đứng áp sát tai vào cửa nhà tắm nghe ngóng động tĩnh bên trong. Đang tập trung thì lại nghe tiếng gọi thều thào của thằng bị ốm nằm ở giường. Tôi bực mình quay lại:

- Gì thế mà?

- Dìu tao ra cho tao nghe với, tao mệt đéo đi nổi!

- Thôi, con lạy bố, bố nằm nghỉ đi tí còn có sức mà chiến đấu!

- Ừ, thế thôi, nhưng đến lượt nhớ gọi tao đấy!

Bọn tôi lại tiếp tục áp sát tai vào cái cửa nhà tắm chờ đợi, nhưng vẫn chưa thấy âm thanh hay tiếng động gì báo hiệu một cuộc chiến đang diễn ra, bỗng nhiên, nghe tiếng cười ré lên của con cave bên trong. Bọn tôi thằng nào thằng đó mắt tròn xoe nhìn nhau không hiểu có chuyện gì. Ngay sau đó thấy thằng trưởng phòng mở cửa và thất thểu bước ra:

- Xong rồi hả mà, lên đỉnh không? Sao nhanh thế?

- Đậu má, tại tao lâu ngày quá không chiến đấu, nên dễ xúc động, dễ khóc nè. Khóc ngoài quan ải chúng mà ạ. Nhục nhĩ quá!

- O, thế là dư lào?

- Là rơi tiền ngay cổng chợ, hiểu chưa?

- Thế là chưa kịp làm gì à?

- Chưa! Không biết tí nữa nó có trừ tiền đi cho tao không?!

- Ừ, nếu không trừ thì cũng phải giảm đi chứ, mà đã làm được gì đâu!

- Thôi được, để tao vào báo thù cho mày!

Vậy là thằng thứ 2 mở cửa tự tin bước vào. Có vẻ như thất bại của thằng trưởng phòng như tiếp thêm sức mạnh cho nó thì phải. Cũng đúng thôi, cùng lắm thì nhục như thằng trưởng phòng chứ còn cái gì nhục hơn nữa, dù bị chê cười thì vẫn có đồng minh.

Thằng này có vẻ khá hơn. Đã có những âm thanh của một cuộc chiến đúng nghĩa. 5 phút sau, nó mở cửa đi ra, cái mặt vênh vênh, tự đắc.

- Sao? Tốt chứ mày? - thằng trưởng phòng hỏi.

- Đương nhiên, tao cho nó lên đỉnh 2 lần!

- Đậ má, mày giỏi quá! Nhưng sao cái trán mày sưng u, tím bầm thế kia? Lúc lên đỉnh nó đâm vào đâu mày à?

- À không, cái này tại tao làm việc chăm chú quá, sơ ý trượt chân, húc mẹ đầu vào bồn cầu!

- Thôi thế là ngon rồi! Cảm ơn mày đã trả thù cho tao! - Thằng trưởng phòng vỗ vai nó.

Thêm một thang nữa vào rồi đi ra, thang này cũng khá ổn, thấy nó bảo là cho con ấy lên đỉnh được suýt 2 lần. Giờ tới lượt tôi rồi, ôi, hồi hộp quá, không biết mình có đủ sức cho con này lên đỉnh như 2 thang kia không đây?!

Tôi mở cửa rón rén bước vào. Con bé đó đang ngồi trên bệ dưới nền nhà tắm, tựa lưng vào tường, trên người ko mảnh vải che bím, hai chân khép hờ trong tư thế đợi chờ. Thấy tôi bước vào, nó nhoẻn miệng cười:

- Chào anh!

- Ủ, chào em - Tôi đáp lời.

- Anh có thể ngồi bên cạnh em được không?

- Dạ được ạ!

Tôi khẽ xích lại gần em, nhẹ run run cầm bàn tay em, tay kia nhẹ nhàng vuốt tóc em, rồi ghé vào tai em thì thầm:

- Anh hôn em nhé?

- Dạ vâng, nhưng hôn lên má thôi, không hôn môi!

- Sao thế? Em ngại à?

- Không, tại hôm em vừa thổi kèn cho hai anh bạn anh rồi, giờ không được thơm tho lắm!

Thế rồi tôi và nàng, à nhầm, tôi và con cave cũng bắt đầu cái công việc thiêng liêng đó. Đoạn này xin phép không tả chi tiết kéo các thím lại kêu là truyện sex trá hình.

.....@#\$\$%^&*!..beep....beep

Khoảng 30 giây sau...

- Xong rồi hả anh?

- Ủ, xong rồi em ạ!

- Xong rồi thì anh ra ngoài đi, còn ai nữa không, gọi vào nốt đi!

- Cho anh ngồi đây tí nữa được không?

- Xong rồi thì ra ngoài đi cho người khác vào chứ ngồi đây làm gì?

- Để anh ngồi lâu lâu tí hãy ra, thế mới oai, chúng nó mới nể!

- Tùy anh thôi! Mà còn ai nữa không anh? Vào nhanh để em còn đi đám khác!

- Còn một thằng đang bị ốm, nằm bẹp dí ngoài giường kia, không biết nó có chiến được không?!

- Anh ra động viên anh ấy cố gắng giúp em, đằng nào em cũng mất công đến đây rồi. Thêm được đồng nào hay đồng ấy!

- Ủ, anh sẽ giúp, nhưng em này, anh nhờ em việc được không?

- Vâng, anh cứ nói!

- Lát ra ngoài anh sẽ khoe với bọn kia là anh làm cho em lên đỉnh được 3 lần để lấy oai tí, em đừng nói với chúng nó là anh được 30 giây đã out nhé?

- Dạ, không vấn đề! Hai anh bạn vừa rồi của anh cũng dặn em thế mà!

- Hả? Hai thằng chúng nó...?

- Vâng, anh đầu thì out luôn tại công chợ, anh thứ 2 được 10 giây, anh thứ 3 được 15 giây. Anh là khá nhất đấy!

- Đâu má, thế mà chúng nó chém gió kinh thế!

- Thì là bạn anh mà!

Vậy là tôi hùng dũng tiến ra ngoài trong ánh mắt ngưỡng mộ của mấy thằng bạn. Đương nhiên, chúng nó nể tôi lắm, vì tôi chiến được lâu nhất, những 10 phút và cho nàng 3 lần lên đỉnh cơ mà.

Tôi đánh thức thằng bị ốm dậy. Nó chắc mệt lắm nhưng vì ham hố nên vẫn cố. Diu nó lê từng bước vào trong nhà tắm, tôi nhẹ nhàng đặt nó ngồi xuống cạnh con cave.

- Bây giờ tự lo được chưa hay vẫn cần tao phải ở lại đỡ mà?

- Thôi, mà ra đi, tao tự lo được!

- Ủ, vậy tao ra, em chăm sóc bạn anh giúp anh nhé!

Tôi ra ngoài và chốt cửa lại. Cả lũ lại hồi hộp áp tai vào cánh cửa nghe ngóng tình hình. Đã có tiếng quần áo sột soạt và tiếng xì xà xì xụp.

5 phút, 10, rồi 30 phút trôi qua. Thằng bị ốm vẫn chưa ra, cả bọn nhìn nhau đầy ngạc nhiên lẫn cảm phục. Đâu má, nó bị ốm mà còn được 30 phút, nó mà khỏe thì éo hiểu khủng cỡ nào?!

Bất chợt có tiếng con cave bên trong kêu lên:

- Các anh ơi, cứu với, anh ấy bị ngất xỉu rồi!

Cả bọn lập tức xông vào xốc ngay thằng bạn khênh ra giường, xoa dầu đánh gió. Con cave thì mặt tái mét, chắc nó sợ có án mạng xảy ra. Tôi thấy vậy liền trấn tĩnh nó:

- Nó không sao đâu em, bị xiêu tí sẽ tỉnh lại thôi! Chắc tại nó ốm mà làm lâu quá nên kiệt sức.

- Đã được cái nào đâu mà lâu hả anh?

- Gì? Hơn 30 phút mà chưa cái nào là sao?

- Có lên được đâu, em làm mọi cách mà vẫn ỉu xiêu như cọng húng lìu, thế rồi tự nhiên gục xuống. Thôi, lát tính tiền em không lấy tiền của anh ấy đâu. Coi như em biếu anh ấy lấy tiền mua thuốc. Rõ khổ!

Lúc này, thằng trưởng phòng mới bẽn lễn lại gần:

- Em ơi, thế... thế trường hợp của anh có được xem xét miễn giảm không?

Con cave nhìn mặt thằng trưởng phòng rồi bịt miệng cười:

- Không anh ạ! Bạn anh bị ốm nên em linh động thôi, còn anh, anh đã mua vé vào cổng rồi, việc anh rơi tiền ở cổng hay anh khóc nhè thì là lỗi của anh. Bên em không có trách nhiệm giảm trừ. Hơn nữa, mấy người bạn của anh, anh nào cũng 2, 3 lần lên đỉnh, tính ra em còn lỗ ấy chứ! Thôi, cứ theo giá đã thỏa thuận, nhân người lên rồi thanh toán để em về cho kịp.

Nó nói vậy rồi thì ai còn kì kèo với con cave làm cái gì nữa chứ?! Thằng trưởng phòng đành đếm tiền trả đủ cho nó. Con cave đang chuẩn bị về thì có tiếng thều thào gọi giật lại:

- Em ơi... em ơi...!

Cả bọn quay lại, thì ra là tiếng gọi của thằng vừa bị ngất xiêu. Nó đã ngồi được dậy:

- Em đừng về vội, anh tỉnh lại rồi, mình làm tiếp nhé?

- Muộn rồi anh ơi, em có hẹn với khách khác rồi! Chào các anh!

Tôi ra mở cổng cho em về. Em có vẻ như vẫn muốn giữ mối làm ăn ngon lành này nên khẽ hỏi:

- Liệu em có còn được gặp lại bọn anh nữa không?

- Tất nhiên là có chứ, đầu tháng có tiền thầy u gửi lên, chắc chắn mình sẽ gặp lại nhau. Em về cẩn thận nhé!

~~~~~***~~~~~

TUYỂN TẬP TRUYỆN TRÀO PHÚNG HAY NHẤT CỦA VÕ TÔNG ĐÁNH MÈO

Đình Long
www.dtv-ebook.com

Tổng Hợp Phần Xix

TÂM SỰ ÔNG BỐ TRẺ

Vậy là cu nhóc nhà mình đã đi học mẫu giáo rồi. Nhanh thật đấy! Mới đó mà đã mấy năm. Nhớ hồi ấy, cưới nhau được 6 tháng chưa thấy bầu bí gì, ông bà già hai bên cứ sốt phình phịch.

Nào là chúng mày phải đi khám đi, đi xét nghiệm đi, nửa năm trời rồi mà chưa có gì là sao? Ngày xưa chúng tao cưới vài ngày là có chửa rồi. Nghe mà não hết cả ruột già. Gớm, ngày xưa ông bà cưới vào đúng dịp nông nhàn, ở nhà với nhau suốt ngày, cứ hứng lên là lại nháy nhau vào trong buồng chiến đấu, mệt lại nghỉ, hồi sức rồi thì lại chiến đấu, bảo sao chả dễ có bầu, có như vợ chồng mình bây giờ đâu, cưới hôm trước hôm sau đã phải đi công tác luôn.

Ấy nhưng mà cũng sốt ruột thật, bởi chính vợ chồng mình cũng thấy lo lắng. Vì tiếng là cưới 6 tháng nhưng thực ra bọn mình đã xơi nhau từ hồi mới yêu, nhận lời yêu buổi sáng thì tối hôm đó chén luôn. Hơn nữa, bây giờ ăn uống thực phẩm không đảm bảo, rượu thì pha từ cồn với nước ao, rau muống thì trồng ngoài nghĩa địa, bánh đa nem quăn bằng bao cao su, khẩu trang tái chế từ Kotex, biết đâu mấy thứ chất độc đó nó làm teo sủng với ung trứng, không đẻ được thì sao?

Thế nên khi cu nhóc ra đời, khỏi phải nói, cả nhà mình mừng vui đến thế nào. Ai đến chơi cũng khen thằng cu giống bố, có cái mắt dâm dâm, cái cằm chưa gì đã nhú ra vài sợi lông giống hệt bộ râu dê của bố.

Còn một đặc điểm nữa mà mình thấy con trai mình rất giống mình đó là nó cực kì thích bú vú lạ. Bình thường mẹ cho bú thì cu cậu vẫn miễn cưỡng bú, nhưng hôm ấy, có bà ngoại với dì sang chơi, thằng bé cứ khóc toáng lên rồi nhả đầu vú mẹ ra không chịu bú. Bà ngoại thấy cháu khóc quá mới bế và nựng nựng bảo nín đi, bà cho ti bà. Thế là bà ngoại vén áo lên moi vú ra định tống vào mồm cháu. Vừa mới nhìn thấy vú bà ngoại, chưa kịp ti phát nào, cu cậu đã hét ầm ĩ lên, tiếng hét giống như kiểu bạn đang xem một cảnh rùng rợn trong một bộ phim kinh dị ấy, rồi sau đó, nó nôn ọe, trở hết ra. Thấy con khóc và nôn ra vậy thì thương quá, nên mình bảo dì:

- Hay dì cho cháu bú vú tí, cháu nó khóc tội quá dì à!

Dì thì còn ít tuổi, năm nay mới đang học 12, bị đề nghị bất ngờ nên dì ấp úng, mặt đỏ bừng:

- Nhưng, em làm gì có sữa đâu mà cho cháu bú được?

- Cần gì phải có sữa, chỉ cần được ngậm vú dì là nó sướng rồi, anh là bố nó, anh hiểu mà!

Không thể chối được nữa, dì đành bế cháu, cởi cúc áo ngoài ra, vén cooc-xê lên, moi vú ra cho cháu bú. Cu cậu đang gào khóc ầm ĩ, nhìn thấy vú dì thì cười khanh khách, ngoạm luôn bú như chưa bao giờ được bú, lưỡi thì cứ lia qua lia lại, môi chu lên mút chùn chụt chùn chụt, mình đứng nhìn con bú mà phát thèm. Đã vậy, tay cu cậu còn đưa ra nắm chặt cái ti bên kia của dì cứ như là sợ bố nó vào ăn tranh mất. Khổ, trẻ con bây giờ khôn thật!

Lại nhớ đợt ấy, cu cậu nhà mình bị táo bón, gần 10 ngày không đi ị được phát nào. Mẹ nó nghe ai mách, về nghiền lá khoai lang cho con uống.

Uống từ sáng mà đến trưa vẫn chưa thấy kết quả gì. CƠM SẤP RA ĐÓ RỒI MÀ cả nhà ai cũng thở dài thườn thượt, chả ai thiết ăn uống nữa. Bỗng cu cậu nhăn mặt rợn cái phệt một phát, hai cục cứt chui ra, cục đầu màu vàng vàng, hơi rắn, cục thứ hai mềm hơn nhưng màu sắc thì vẫn lung linh như thế. Ôi, chỉ có 2 cục cứt chui ra thôi nhưng cả nhà như trút được gánh nặng ngàn cân. Ai cũng phấn khởi, vui vẻ. Rồi mọi người hào hứng ngồi vào bàn ăn cơm, ăn hết sạch thức ăn vì mấy hôm rồi lo lắng không ăn được nên ai cũng đói. Ổn trời, đúng là nhờ hai cục cứt của cu cậu mà cả nhà được bữa ăn no và ngon đến thế.

Thường lúc ăn cơm, nhà mình hay để cu cậu bò bò quanh nhà, mọi người vừa ăn vừa để mắt đến cu cậu. Bữa ấy hai vợ chồng mình với ông bà nội đang ăn cơm thì cu cậu ỉa đùn luôn ra nền nhà, vợ mình thấy thế bực quá mới quát:

- Trời ơi ông tướng, đang bữa ăn thì ỉa với đái, làm tôi ăn cũng không yên nữa.

Nói rồi vợ tôi định đứng dậy đi dọn, thấy thế ông nội bảo:

- Thôi, con cứ ngồi ăn nốt bữa đi, kệ cho nó chơi, tí dọn sau!

Vợ tôi nghe vậy thì cũng thôi, lại ngồi xuống ăn tiếp. Nhưng có được yên đâu, cu cậu bò bò quanh quanh rồi lại quay lại đúng cái chỗ cu cậu vừa ị ra, lấy tay nghịch nghịch cục phân. Vợ tôi thấy thế thì điên tiết lên quát to:

- Trời ơi, cứt đấy ông ạ!

Trở trêu thay, lúc vợ tôi quát thẳng bé cũng là lúc ông nội đang nhét miếng thịt gà vào mồm, nghe vợ tôi hét lên vậy ông sững lại, nhả ngay miếng thịt ra tay rồi nhìn nhìn kiểm tra. Thấy vậy tôi phải giải thích:

- Dạ không! Vợ con nó mắng thẳng bé chứ không phải nói ông đâu. Ông cứ yên tâm ăn đi ạ, thịt gà đấy!

Rồi cũng đến ngày cu cậu phải đi học mầm non. Buổi đầu bố đưa đến lớp cứ khóc tu tu không chịu vào lớp. Mãi sau một cô giáo khá trẻ và xinh đi ra nựng nựng và bế thì cu cậu mới có vẻ xuôi xuôi. Nhưng cái tật cũ lại tái phát, cu cậu cứ vén áo cô lên đòi ti. Cả mình và cô giáo đều ngượng chín mặt, cô giáo thì bối rối không biết xử lý sao cả. Thấy vậy mình lại phải dỗ dành:

- Ở kìa con, không được thế! Như thế là hư, hiểu không? Mình là đàn ông mà, phải biết kiềm chế chứ, phải giống như bố này, dù có muốn lắm nhưng vẫn phải làm như không có gì? Nghe chưa con?

Thế mà cu cậu nghe thật, ngoan ngoãn theo cô vào lớp. Tưởng thế đã xong chuyện, ai dè, chiều đó đi về, thằng bé lại khóc, bảo nhất định không đi học nữa đâu, muốn ở nhà cơ! Mình lại dỗ dành, hỏi tại sao, thì cu cậu mới bảo:

- Tại cô giáo tắm không dùng bông tắm như ở nhà mà cứ lấy tay kì chim con, đau lắm.

- Ôi dào, tưởng gì, nếu thế thì bố cũng muốn đi học mầm non như mày con ạ! Đúng là sướng không biết đường sướng!

~~~~~***~~~~~

CHÍ PHÈO

Hắn vừa đi vừa tè. Bao giờ cũng thế, cứ uống bia xong là hắn tè. Bắt đầu là hắn tè ở đường. Có hề gì? Đường có của riêng nhà nào?

Rồi hắn tè vào gốc cây. Thế cũng chẳng sao, cây là của xã hội nhưng cũng chẳng của ai, ban ngày người ta còn tè đây nữa là ban đêm thế này. Tức quá đi mất, hắn tè bậy thế mà không có đứa nào ra bắt hay chửi hắn. Đã vậy, hắn sẽ đứng ngay ở công, thò vòi bơm qua song sắt và tè vào tận sân xem có đứa nào sinh sự không?!

Vẫn không thấy ai, chỉ có hai con chó to như hai con lợn sề lao ra. Chúng phi tới hòng tớp ngay cái vòi phun nước của hăn. Chí Phèo hoảng quá rút ngay vòi lại. Hú hồn! Chậm tí nữa là từ nay hết cái quay tay. Thôi chết mịa, nước bắn ướt hết quần rồi! Được một đoạn, hăn định tè bậy tiếp nhưng sau phát bị chó tớp hụt vừa rồi, cái vòi sợ quá sun lại, không lòi ra được nữa.

Hôm nào hăn cũng say sìn, và phải đến khuya mới dặt dẹo, lướt khướt trở về cái túp lều hoang bên sông để ngủ, và hôm nào cũng vừa đi vừa đá bậy. Thế nên vào giờ đó, chẳng chị em phụ nữ nào dám ra đường một mình, hăn mà nhìn thấy là lao tới bóp ngay. Mới đây này, có bà cụ 90 tuổi, chưa chồng, đi tập thể hình về muộn, bị Chí Phèo nó bóp giờ vẫn đang nằm thoi thóp.

***

Chí Phèo không có bố mẹ, hăn bị bỏ rơi cạnh lò gạch của một lão chuyên đi đóng gạch thuê trong làng. Lão này tối ngày lo đi đóng gạch nên cũng không có vợ con gì, thấy đứa bé còn đỏ hỏn vứt ở lò gạch như vậy thì mang về nuôi cho vui cửa vui nhà. Rồi mỗi lần đi đóng gạch, lão lại cho hăn đi theo để chỉ bảo từng kỹ năng, từng tư thế, sao cho đạt yêu cầu, làm hài lòng khách hàng. Nhưng rồi, trong một lần đang đóng gạch thì lão lăn ra đất giẫy đành đạch, chết tươi. Từ đó, Chí Phèo lại bơ vơ...

Năm 20 tuổi, Chí Phèo làm canh điền cho cụ Bá Kiến. Cụ Bá có 3 bà vợ, 2 bà kia thì mãn kinh rồi, không nói đến, chỉ có bà 3 là còn trẻ, suốt ngày mặc áo hai dây, má đỏ hây hây, nhìn lúc nào cũng phây phây. Trong khi đó, cụ Bá thì đạo này có vẻ cũng yếu, kêu mỗi lưng sừng đầu gối suốt. Bà 3 thấy thế buồn ra mặt, cứ thờ dài thườn thượt.

Một hôm, Phèo đang lúi húi tuốt lươn dưới bếp để nấu cháo cho bà cả bị ốm thì bất ngờ ai đó nhéo một cái vào mông hăn. Quay lại thì hóa ra là bà 3. Hôm nay bà mặc cái váy ngủ trong suốt nhìn thấy được tuốt mấy thứ

trắng muốt bên trong. Chí Phèo chưa hiểu điều gì xảy ra thì bà 3 đã vuốt má Phèo rất tình tứ:

- Lươn to phết nhỉ!

- Dạ... Đây chưa phải là to nhất đâu bà, còn có thể to hơn nữa cơ ạ. Bấm, bà có việc gì sai con phải không?

- Cụ Bá đi họp rồi, lát lên bóp chân cho bà nhé? Lên là lên là lên luôn đấy, bà đợi!

Có gì đó không ổn! Chí Phèo thấy thế! Nhưng thôi, phận làm tôi mọi, làm người hầu kẻ hạ, chủ bảo thì phải dạ. Vội vàng bỏ dở việc tuốt lươn, còn chưa kịp rửa tay, Chí Phèo rón rén lên vào buồng bà 3. Vào thì đã thấy bà nằm tênh hênh ở đó, hai chân hơi dạng ra hững hờ với vẻ đợi chờ:

- Chốt cửa trong lại đi con! Để cửa thế gió lùa vào, dễ bị Thượng mã phong lắm!

Phèo không dám nhìn thẳng vào mặt bà, hăn run run quỳ xuống bên giường, chầm chậm đưa tay bóp nhẹ nhẹ hai bắp chân của bà 3. Hăn cứ bóp vậy một lúc lâu khiến bà phải nhắc nhở:

- Bóp lên nữa đi con, sao cứ quanh quẩn ở dưới đó mãi thế?

Chí Phèo ngoan ngoãn nghe theo như một con meo. Hăn đưa tay dần dần lên cao, nhưng cũng không dám vượt quá đùi. Thấy vậy, bà 3 sốt ruột:

- Lên nữa đi con...!

- Nhưng bà chỉ bảo con vào bóp chân thôi mà, lên nữa là thuộc bộ phận khác rồi, không phải là chân nữa đâu ạ!

- Thì cứ coi như con làm thêm đi, bà sẽ tăng lương cho. Lương của con giờ là bao nhiêu nhỉ?

- Dạ 5 đồng ạ!

- Ủ, vậy bóp lên nữa đi, tháng tới bà sẽ tăng thành 10 đồng!

Tự nhiên được tăng lương gấp đôi, Phèo thấy hứng khởi hơn hẳn. Hắn trèo lên giường, ngồi hẳn lên người bà ba rồi bóp tất cả các chỗ bà 3 yêu cầu. Được một lát, bà 3 ghì luôn đầu nó xuống...

- Đúng rồi, Phèo ơi...! Con làm tốt lắm, giờ thì con muốn tăng lương bao nhiêu bà cũng chiều, ối giời ôi Phèo ôi...!

Bóp chân cho bà 3 xong mà Chí Phèo thấy mỏi như cả người, toàn thân ê ẩm. Hắn nằm nghỉ một tí cho lại sức rồi xin phép bà 3 xuống bếp kéo cụ Bá về bất ngờ thì toi. Chưa kịp bước ra tới cửa thì ba 3 đã gọi giật lại:

- Hình như tối mai cụ Bá lại đi họp đấy...!

- Dạ. Con hiểu rồi ạ! Nhưng bà nhớ là từ tháng tới, lương của con là 200 đồng đấy nhé!

Vậy là từ ngày đó, cứ mỗi khi cụ Bá đi họp trên xã hay trên huyện thì Chí Phèo và bà 3 cũng lôi nhau vào họp ở trong buồng. Tiếc rằng những tháng ngày làm việc tào lao mà hưởng lương cao của Chí Phèo không kéo dài được lâu. Các cụ nói "Cái kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra", huống hồ đây không phải là cái kim mà lại là cái chym, nó to hơn đương nhiên phải lòi ra nhanh hơn. Sự việc đã đến tai cụ Bá và cụ rắp tâm cho Chí Phèo đi tù.

Một buổi sớm, khi Chí Phèo vẫn đang mài mê lấy giấy ăn lau chùi quả dưa leo để lát nữa cho bà 3 ăn sáng thì thấy rầm rập rầm rập mấy người chạy vào. Hai thằng lao tới ghì chặt hai tay Chí Phèo, thằng còn lại lục soát khắp người tìm thấy một miếng vàng 9 số 4 giấu dưới đáy quần sịp của Chí Phèo. Lúc này, cụ Bá mới xuất hiện:

- Thằng khốn nạn! Tao thấy mày hiền lành nên thuê mày về hầu hạ, ai ngờ mày đồ đốn ra, lại đi ăn cắp à?

Chí Phèo chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì cái thằng vừa lục soát hắn đã lên tiếng:

- Thưa cụ Bá, theo kiểm tra sơ bộ thì miếng vàng này có số series trùng với số vàng mà Lê Văn Luyện đã cướp được ở Bắc Giang mấy năm trước! Chúng tôi sẽ giải hắn lên huyện để điều tra thêm.

- Điều tra CLG nữa? Cho nó đi tù luôn và ngay!

Và thế là Chí Phèo vào tù, kể từ đó, không còn ai nhớ rằng Chí Phèo đã từng tồn tại trên đời này...

...Cho đến một ngày hắn ra tù. Phèo đã trở lại và đòi bại hơn xưa, sau bảy hay tám năm gì đó, hắn đã trở thành một con người khác. Cái đầu cạo trọc lốc, nhuộm light, đeo khuyên tai, gãy hai cái răng cửa, hai cái răng bên cạnh mỗi cái còn một nửa, nhìn mặt hắn là chỉ muốn nôn mửa. Lưng hắn xăm hình Long Nhật đang cầm thanh gươm sáng loáng, vai và bắp tay loảng ngoảng rỗng phượng nhìn rất hoành tráng, trước ngực là hình thánh nữ Ozawa đang tạo dáng trong tư thế chống hông, dạng háng.

Hắn về hôm trước hôm sau đã thấy ngời ở chợ uống rượu với thịch chó suốt từ trưa cho đến xế chiều. Rồi khật khưỡng xách chai Neptune đến nhà Bá Kiến. Suốt 8 năm qua, hắn chưa bao giờ nguôi mối thù này, và hôm nay, là ngày mà hắn đã đợi từ rất lâu, ngày hắn thanh toán sòng phẳng món nợ với kẻ đã đẩy hắn vào tù...

Vừa đến cổng nhà cụ Bá, Chí Phèo đã lớn tiếng chửi bới:

- ĐKM thằng Bá Kiến đâu, ra đây, ra đây bố mày thông phát nát ass luôn!

Vừa chửi, Phèo vừa đập thành thành vào cổng nhưng vẫn không có ai ra mở, chỉ có con chó từ trong sân sủa vọng ra nhả nhử. Bà con ở mấy nhà quanh đó thấy ồn ào cũng kéo nhau ra hóng mỗi lúc một đông. Chí Phèo thấy nhiều người đến cổ vũ thì càng hưng phấn, hấn càng đập cổng mạnh hơn, chửi to hơn:

- Thằng Bá Kiến, mày có ra đây không? Không ra nhanh là ông về bây giờ đấy...!

Đúng lúc Chí Phèo đang say sưa chửi thì "Hự", hấn lãnh trọn một cú vô-lê từ phía sau lưng. Cú ra chân khá quyết đoán và bất ngờ khiến Chí Phèo lao đảo rồi đổ sập vào cổng nghe cái "uỳnh" một phát, chai Neptune rơi ra, bung nắp chày tung tóe. Thì ra là Bá Đạo, con trai của Bá Kiến, vừa đi đá bóng về. Thấy có thằng đến quậy phá và chửi bới nhà mình, vốn tính trẻ trâu lại vừa thi lên được đai tím của môn Pen-cặc-si-lặc nên hấn lập tức ra đòn luôn. Dính đòn bất ngờ, Chí Phèo có vẻ hơi choáng, hấn lồm cồm chống tay gượng bò dậy. Bá Đạo thì vẫn đang thủ thế và có vẻ rất cảnh giác bởi vừa rồi hấn thấy Chí Phèo rất hung hăng, với cả thấy mấy hình xăm trên người Chí Phèo nhìn quá hồ báo, hấn phải là một tên lăn lộn trong giang hồ nhiều năm, mình dù võ nghệ cao siêu nhưng tuổi thì lại chẳng được bao nhiêu, cẩn thận không bao giờ thừa.

Chí Phèo loạng ngoạng đứng dậy, mắt hấn đỏ ngầu, vì rượu, và có lẽ cả vì tức giận. Bá Đạo đang sẵn sàng nghênh chiến, chờ đợi một cú song phi uy dũng hay một pha xoay người phản đòn chớp nhoáng của Chí Phèo. Nhưng không, Chí Phèo nhanh như cắt tụt quần xuống đến đầu gối rồi nằm lăn ra đất, gào thét như một con lợn bị chọc tiết:

- Ôi làng nước ôi! Cứu tôi với...! Ôi làng nước ôi! Bố con thằng Kiến nó thông đít tôi! Thằng Bá Đạo nó phá trinh tôi rồi, làng nước ôi!...

Chí Phèo lăn lộn dưới đất, mồm hấn kêu gào, tay hấn cầm chai Neptune đổ chày chày lên đít rồi vớ lấy một mảnh sành ở gần đó cào liên

tiếp lên mông, máu chảy ra loe loét! Trông cảnh này thì ai cũng phải tin rằng Chí Phèo vừa bị Bá Đạo cướp mất cái ngàn vàng!

Pha ăn vạ này được Chí Phèo thực hiện rất nhanh, thuần thục và chuyên nghiệp khiến Bá Đạo rất bối rối. Đậ má, nhìn xăm phượng xăm rồng tưởng là anh hùng hóa ra lại là thằng khùng. Lúc này, người ta đã tuôn đến xem rất đông. Mấy cái ngõ tối chung quanh đèn ra biết bao nhiêu là người, ồn ào như chợ. Bỗng, một giọng quát sang sảng vang lên:

- Giải tán hết, chúng bay tụ tập ở đây làm CLGT? Lượn mau!

Đó chính là cụ Bá. Thấy cụ Bá về thì tất cả đều lặng lẽ tản đi, còn trở lại Chí Phèo và cha con Bá Kiến. Bây giờ cụ Bá mới lại gần hẳn, khẽ xoa xoa vào mông Chí Phèo vỗ vỗ:

- Anh Chí ơi! Sao anh lại làm ra thế? Sao mà máu lại chảy lênh láng cả xuống háng thế này?

Chí Phèo lim dim mắt, rên lên:

- Ôi, tôi rất quá, nó thông nát ass tôi rồi...!

Cụ bá cười nhạt, nhưng tiếng cười giòn giã lắm:

- Nát đâu mà nát, vẫn còn khít lắm, mà sao mông đang ngon lành lại đi lấy mảnh sành rạch lanh tanh bành thế này? Phí quá, phí quá...!

Bá Kiến là một con cáo già, trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, giữa nắm lòng người, hẳn thuộc lòng cái câu các dụ vẫn dạy đó là "mềm nắn rắn buông". Tức là cái gì mềm, chưa dùng được thì mình phải nắn bóp cho nó rắn lên, lúc nó đã rắn đến cực đại rồi thì phải buông ra chứ nếu cứ cố tình nắn tiếp thì nó có thể sẽ bất thành linh mềm ngay trở lại và sẽ không dùng được nữa. Với Chí Phèo cũng thế, nó giờ có gì đâu mà mất, có gì đâu mà sợ, mình mà dây dưa, làm căng với nó thì người thiệt thòi sẽ là mình, có

khi còn mất mạng, "Thứ nhất sợ kẻ anh hùng, thứ nhì sợ kẻ điên khùng dở hơi".

Nghĩ vậy nên cụ Bá ra sức xuống nước, nịnh nọt mời Chí Phèo vào nhà để làm hòa với hắn. Phèo lúc này cũng nhạt rượu rồi, không còn hăng máu như lúc trước nữa, với lại, vừa rồi lỡ tay rạch móng hơi mạnh và hơi sâu nên bị mất nhiều máu, thấy cũng hơi choáng, biết là làm căng cũng không xong nên hắn ngoan ngoãn nghe lời cụ Bá...

- Anh Chí ngồi xuống đây, anh Chí uống gì nào? - Cụ Bá dìu Chí Phèo vào nhà và hỏi với giọng rất tình cảm.

- Cho chai Ken lạnh đi, vừa nãy gào thét nhiều khô cổ quá!

Chí Phèo đón chai bia từ tay Bá Kiến rồi tu một hồi ừng ực. Trong lúc đó Bá Kiến vẫn tiếp tục ra lời hòa hảo:

- Anh Chí ạ, chuyện của 8 năm trước, chỉ là hiểu lầm thôi! Chúng mình bỏ qua cho nhau và làm lại từ đầu Chí nhé?! Thực ra, chuyện anh xoi vợ tôi và cầm sừng tôi, tôi đội ơn anh nhiều lắm! Bởi vì sao thì chắc anh Chí cũng quá biết rồi! Con mụ 3 đó nó dâm và khỏe vô cùng, sức tôi thì cũng xuống nhiều rồi, nếu hồi đó không có anh Chí tích cực đỡ đỡ cho thì nay chắc tôi cũng xanh cỏ, hoặc không cũng nằm liệt giường. Ơn anh Chí lớn lắm, tôi suốt đời khắc cốt ghi chim!

- Cụ Bá khách sáo quá, cứu một mạng người bằng xây 7 tòa tháp mà, tôi còn muốn cứu được nhiều người hơn nữa ấy chứ!

- Bây giờ thế này nhé! Anh Chí cứ nghỉ ngơi, cơm nước no nê, tắm rửa sạch sẽ rồi đêm nay ở lại đây giao thông với bố con tôi cho vui. Được chứ?

- Thôi, để hôm khác đi, hôm nay vừa rạch hơn chục phát vào đít, vẫn đau lắm!

Thấy Chí Phèo không muốn ở lại, Bá Kiến cũng không cố giữ. Lão đưa cho Chí Phèo 10 đồng bạc để anh uống rượu. Thế rồi Chí Phèo khật khưỡng ra về với bộ mặt hả hê. Không hả hê sao được khi mà ngay cả cụ Bá khét tiếng quyền uy còn phải xuống nước, còn phải nể sợ hăn cơ mà! Bây giờ, mình là người có tiền, phải tiêu đã! Nghĩ vậy nên hăn ghé vào một quán nhỏ ven đường:

- Cho hai điểm lô con 69, lộn lại 96 hai điểm nữa, thêm 1 đồng đề con 66 luôn!

Ghi xong lô, hăn lại chui vào quán thịt chó đốt hết số tiền còn lại. Lúc hăn chui ra khỏi quán cũng là lúc nửa đêm, người say mềm, và lại oặt ẹo trở về cái lều rách bên sông, tất nhiên là vẫn vừa đi vừa đái bậy. Trăng đêm nay sáng quá, về khuya lại càng sáng, trăng làm cho con đường vốn đã vắng vẻ lại càng trở nên thênh thang, chỉ có Chí Phèo khật khưỡng cùng cái bóng của hăn nghiêng ngả trên con đường mòn dẫn về túp lều ven sông.

Bao quanh cái lều của hăn trông toàn là chuối, những đêm trăng như đêm nay, cái vườn phẳng ngổn ngang những bóng chuối đen đen như những em cave núp bên đường rập rình đón khách. Và những tàu chuối nằm ngửa, uốn cong cong lên hứng lấy trăng xanh rời rọi nhìn chẳng khác gì thánh nữ Maria Ozawa đang trần như nhộng, uốn ẹo, quăn quại tự sướng trên giường. Thịnh thoảng bị gió lay, mấy cái tàu chuối lại giẫy lên đành đạch giống hệt lúc thánh nữ đạt cực khoái.

Chí Phèo vừa tò mò nhìn những tàu chuối vừa đi xuống vườn. Nhưng hăn không vào cái túp lều úp xúp mà ra thẳng bờ sông. Hăn định sẽ nhảy xuống tắm, rửa lại mấy vết thương ở mông cho khỏi ngứa rồi lăn ngay ra vườn mà ngủ. Tội gì chui vào lều nóng bức vãi lều. Nhưng đến bờ sông hăn dừng lại, có gì đó không ổn, hình như có người! Có người thật, và hăn ngây ra nhìn...

Giữa hai thùng nước và tựa lưng vào gốc chuối, một người đàn bà ngồi tênh hênh trong tư thế rất chên vênh. Cái yếm đã tuột cả hai dây trẻ xuống gần rốn, phơi ra cặp ngực to như hai quả dưa đực. Cái váy thì không biết do nóng quá mà người đàn bà này cố tình vén lên hay là do gió tốc mà đã bị lật ngược lên đến gần bụng. Tóm lại là cái áo và cái váy đã không hoàn thành nhiệm vụ che chắn những chỗ trọng điểm cho thân chủ nó, ngược lại, nó còn vô tình khiến cho người đàn bà này trở nên gợi cảm và khiêu khích hơn.

Không chỉ có thế, hai chân mụ lại đang ở tư thế hình chữ V, co lên và dạn ra, đây chính là tư thế mà giới chuyên môn hay gọi là "mời anh xơi". Thêm nữa, ánh trắng vàng sáng sắn còn khiến cho hình ảnh người phụ nữ hớ hênh này như đã được chỉnh sửa bởi một cao thủ Photoshop chuyên nghiệp, khiến nó trở nên hoàn hảo, mịn màng không chút tì vết. Ôi, hình ảnh ấy mới đẹp làm sao, có lẽ là một trong những hình ảnh đẹp nhất trong nền văn học dân gian của Việt Nam.

Chí Phèo thấy nóng ran người, nhưng hăn lại không muốn tắm, thấy khát khô họng nhưng không thèm uống nước, tất cả những gì hăn muốn lúc này là được lao vào người đàn bà ấy để vùng vẫy, để nghiêng ngả cho tan cái nóng, cho thỏa cái khát. Và hăn quyết định lao vào... Đương nhiên là phải lao vào rồi, và mình nghĩ, hầu hết các thím chuẩn men đang đọc truyện này, nếu ở vào hoàn cảnh của Chí Phèo, chắc cũng không còn lựa chọn nào khác ngoài việc lao vào. Họa chẳng lúc này, chỉ có anh Long Nhật mới đủ bản lĩnh và dũng khí vác súng lên vai rồi lạnh lùng quay bước mà thôi.

Và thế là hăn lao vào thật. Người đàn bà đang ngủ ngon bỗng choàng tỉnh vì bị một thân hình to tướng, nồng nặc mùi rượu đè nghiêng lên mình. Mụ ra sức đẩy, đạp Chí Phèo ra rồi kêu la ầm ĩ:

- Ô hay, cái người này, đừng làm thế! Dừng lại, dừng lại...!

Nhưng Chí Phèo giờ khác nào con thú hoang đang khát tình, con cá kình đang khát máu. Sự chống trả của con mồi nằm dưới nanh vuốt của nó chỉ khiến nó thêm hưng phấn, thêm điên cuồng hơn mà thôi. Ngược lại, mẹ đàn bà thì đã có vẻ buông xuôi rồi, tiếng kêu gào của mẹ mỗi lúc một yếu ớt:

- Đừng làm thế!...Đừng lại!...Đừng làm!...Đừng lại...Đừng đừng lại...Ồi giời ôi! Đừng đừng lại...Ồi giời ôi...!

***

Chí Phèo tỉnh giấc khi những tia nắng sớm xuyên qua những tàu lá chuối rơi vào mắt hần, khi tiếng thuyền máy chở cát nổ xình xịch trên sông, nhưng có lẽ chủ yếu là vì tiếng ngáy ông ổng đang cất lên trầm bổng bên tai. Hần ngoái sang, ôi cha mẹ ơi, sao lại có cái con điên quái thai nào đang nằm ềnh ệch bên cạnh mình thế này? Cái mắt nhìn như mắt chuột nhắt, mũi thì như chuột chũi, cái môi trông giống như đang bị sưng vù, không khác gì con chuột chù; mà cũng chỉ nhìn thấy cái môi dưới, cái môi trên thì đã bị mấy cái răng cửa lòi ra và vênh lên che khuất hết, không thấy gì nữa cả. Da mặt thì nham nhở như bị chuột cắn. Mẹ vẫn vừa ngủ vừa ngáy như lợn rống, cái mồm thì há ra tông hồng như mồm chuột cống.

Cả đời Chí Phèo uống rượu chưa bao giờ biết nôn mửa, thế mà nhìn cái con quái thú đang nằm bên cạnh mình, hần lại thấy buồn nôn. May mà còn kịp đưa tay lên bóp cổ chặn lại được chứ không thì đã nôn thật rồi. Chợt hần nhớ lại chuyện đêm qua, nhớ lúc hần vục mặt và hít hà vào cái bộ ngực chảy sệ như ti lợn sề kia, hần bỗng rùng mình và lần này thì nôn thật, nôn sưa sưa như chưa bao giờ được nôn, không kiềm lại được. Thế mới thấy, báo chí nói nhiều đến tác hại của rượu cũng đúng thôi, nó khiến một thằng đàn ông không còn phân biệt được đâu là Tinh Tinh và đâu là Phương Trinh để rồi dám làm cái điều mà lúc tỉnh dù có bị tử hình họ cũng không nghĩ là mình có thể làm.

Thị Nở thấy Chí Phèo nôn mửa ghê quá thì cũng tỉnh giấc:

- Sao nôn nhiều thế? Thôi, đi vào trong lều cho kín, ở ngoài này gió!

Chí Phèo lúc này thì mềm nhũn rồi, mặc cho Thị hì hục lôi hẳn vào trong và đặt hẳn nằm vật xuống cái chõng tre. Hẳn thiếp đi cho tới khi bị Thị gọi dậy:

- Này, dậy đi, dậy ăn cháo, cháo hành nóng đấy! Ăn cho tỉnh người!

- Đệt, cháo không à? Sao không đập thêm vài quả trứng vịt lộn vào?

- Hôm nay mới đầu tháng, ăn vịt lộn đen lắm!

- Đậu má, suốt ngày nằm ăn vạ với say xin chứ buôn vàng bán bạc CLG đâu mà sợ đen!

Nói vậy thôi nhưng hẳn vẫn cầm bát cháo lên húp xì xụp ngon lành. Ngon là phải, vì từ hôm qua đến giờ hẳn tống toàn rượu vào bụng, lại vừa nôn ra hết, có còn gì? Hơn nữa, đây là lần đầu tiên hẳn được bàn tay phụ nữ săn sóc, nâng niu, cái cảm giác nó thật lạ lắm! Hẳn bỗng thèm được chăm sóc như vậy mỗi ngày. Từng này tuổi đầu rồi, đây là lần đầu tiên hẳn thèm một gia đình, thèm một người đàn bà bên cạnh để sẻ chia. Tự nhiên hẳn thấy con quái thú này không còn xấu nữa, ngược lại, có gì đó rất duyên là khác mặc dù giờ nhìn kỹ mới biết là thị hơi bị lác, đang nhìn hẳn mà cứ như nhìn một ai khác. Hẳn buông bát cháo xuống rồi từ từ nắm tay Thị Nở, kéo nhẹ vào lòng âu yếm. Thị Nở thấy vậy thì làm bộ gạt tay hẳn ra:

- Thôi, anh đang mệt mà, để lát nữa phục hồi sinh lực lại đã, vừa mới làm tối qua rồi, giờ vẫn còn ê ẩm đây này!

- Đậu má, em đang suy nghĩ CLGT? Anh chỉ định nắm tay trong sáng thôi mà!

- Nếu vậy thì thôi, em về đây! Gánh nước từ đêm qua tới giờ chưa về cô em ở nhà lại mong.

Nhìn cái bóng Thị Nở giận hờn, ngúng nguẩy gánh hai thùng nước về, Chí Phèo thấy ấm áp lạ thường. Sau chuỗi ngày dài ngụp lặn trong những cơn say triền miên, hôm nay hẳn mới có một ngày tỉnh táo. Hẳn lắng nghe tiếng thuyền bè chạy trên sông, tiếng chó sủa, tiếng bò kêu, tiếng vợ chồng đánh chửi nhau phát ra từ ngôi nhà nhỏ bên kia sông, cả tiếng các bác nông dân đi làm đồng cười nói, hỏi thăm nhau: nào là tối nay phang lô con gì? đã xem clip mới của Bà Tưng chưa?... Những âm thanh đó ngày nào cũng có, nhưng với hẳn sao mà xa lạ quá!

Về phía Thị Nở, kể từ cái buổi tối sáng trăng được Chí Phèo cưỡng hiếp đó, Thị thấy yêu đời lắm, thỉnh thoảng cứ hay ngửa cổ nhìn mây trôi và nghĩ ngợi xa xôi, rồi tùm tùm cười. Thị mơ một ngày được cùng Chí Phèo nên nghĩa vợ chồng, hai đứa đi chụp ảnh cưới ở Bách Thảo, ở Bãi đá sông Hồng, ở cả Tuần Trâu nữa; rồi mơ giây phút Phèo dắt tay mình xuống xe hoa, hai đứa sẽ men theo vườn chuối tiến thẳng tới bờ sông, nơi có túp lều tranh với cái chõng tre vốn đã ọp ẹp nay lại càng ọp ẹp hơn khi có Nở. Đúng là:

"Đàn bà gặp phải hơi giai

Như đang khát nước gặp chai Dog-tờ"

(Trà thảo mộc Dog-tờ Thanh, thanh lọc cơ thể không lo bị táo)

Thế nên, cứ lúc rảnh là Thị Nở lại lấy cớ trốn bà cô ra ngoài lều với Chí Phèo. Chả biết chúng ở trong lều làm gì mà cái lều cứ nghiêng ngả, rung bần bật như sắp sập, tội thật!

Hôm nay, trời không mưa không nắng, mây không đen không trắng, âm âm u u, mù mù hơi sương báo hiệu một ngày dờ dờ ương ương. Nở cứ ra ra vào vào, ruột gan nôn nao, cồn cào. Quái lạ, xa Chí Phèo mới ban

chiều, thế mà giờ lòng sao đã buồn hiu, lòng nhớ Chí Phèo nhiều, mong được ở bên Phèo iu để nói bao điều. Là sao ta? Nói chung là hâm đó, à mà đó có phải là hâm không, mà sao vắng anh thì buồn, ồ ồ, ồ ô...

- Cái con dờ kia, nay lại còn hát cơ à? Mà mày định đi đâu đấy?

- O, cô ạ! Cháu định ra sông gánh nước!

- Mày mới gánh sáng nay xong, nước còn đầy tràn hai cái lu kia mà mày lại định đi gánh nữa à? Sao dạo này chăm gánh thế? Chả bù cho trước đây, nước cạn khô cả đáy lu, chuột chui vào làm tổ đẻ con rồi mà bảo mày đi gánh mày vẫn không đi, mày còn bảo là cứ đợi vài hôm nữa chắc sẽ có mưa. Mày tưởng tao không biết gì à? Thiên hạ nó đồn âm lên kia kìa, rằng mày ngủ với thằng Chí Phèo, cái thằng không cha không mẹ, không nghề nghiệp, suốt ngày say xỉn.

- Anh ấy có nghề nghiệp đàng hoàng mà cô!

- Tao chưa thấy ai nói rạch đít ăn vạ là nghề nghiệp cả! Mà người ta còn nói, thằng Chí Phèo làm trai bao cho Bá Kiến, thường xuyên đến chống mông cho cụ Bá thông để lấy tiền nữa cơ.

- Cái gì? Ai nói với cô như thế? Cháu không tin!

- Cả làng này biết rồi! Mày đợi đến khi có clip của nó với cụ Bá thì mới chịu tin hả?

Thị Nở không dám nghe thêm nữa, Thị quẳng luôn thùng và quang gánh ra sân rồi chạy vụt đi. Đương nhiên là Thị chạy ra bờ sông. Thị muốn hỏi Chí Phèo cho rõ chuyện này. Thị có thể chấp nhận hẳn là thằng say xỉn, xấu xí, ăn vạ, nhưng cái thứ đàn ông chống ass để kiếm bát cơm thì Thị không bao giờ chấp nhận.

- Dậy, dậy mau, giờ này còn ngủ à? Dậy, tôi có chuyện muốn nói!

- Đậu má, hôm nay ngày nghỉ mà, để cho anh ngủ thêm tí!

- Làm cái nghề chống mông cho người ta thông mà cũng có ngày nghỉ sao? Anh giải thích thế nào về mối quan hệ của anh với Bá Kiến?

- Có gì đâu em, anh với anh Bá chỉ là quan hệ trong sáng thôi!

- Được, vậy anh chống mông lên, nếu tôi kiểm tra còn màng trinh thì tôi tin anh, còn không, ok mình chia tay!

- Anh...! cái này...!

- Anh không dám chống chứ gì, vậy là đã rõ! Nếu không chống mông thì không yêu đương gì nữa. Vĩnh biệt!

Rồi Thị Nở lại chạy vụt đi. Chí Phèo bắt lực nhìn theo cái bóng của người mình yêu thương ngày càng khuất xa mà không sao giữ nổi. Cũng phải thôi, làm sao hăn dám chống cái ass đã nở hoa tan nát cho Thị kiểm tra được. Hăn cứ ôm mặt khóc cho cái thân phận mình. Hạnh phúc và một cuộc sống bình thường với hăn sao mà mong manh và xa xỉ quá, dù chỉ là với một con dờ người xấu như đười ươi. Ai? Ai đã làm hăn ra nông nổi này? Ai đã tước đi cái quyền tối thiểu của hăn? Chí Phèo gào thét như điên dại, và trong cơn tuyệt vọng, hăn cúi xuống gặm cái chõng tre, lôi khẩu súng hoa chuối tự chế ra, dặt vào trong người rồi lững thững đến nhà Bá Kiến.

Hôm nay cụ Bá bị ốm, đang nằm rên rỉ trên giường, các bà lại đi vắng hết nên tâm trạng cụ không vui. Thấy Chí Phèo mò tới, cụ lại càng thêm bực mình:

- Chí đấy à? Hôm nay anh mệt, không thông được đâu, về đi nhé!

- Tao không đến để thông!

- Ừ thì đây, còn 5 đồng bạc, chưa lĩnh lương nên chỉ có vậy thôi, cầm lấy đi uống rượu đi, đừng lèo bèo ở đây nữa!

- Tao không đến xin tiền!

- Đệt! Mà đến đây không thông, không xin tiền, thế mà đến làm CLG?

- Tao muốn màng trinh! Ai cho tao màng trinh?

- Ôi dào, tưởng gì, sang Thái, sang Thái là xong hết!

- Không được đâu! Làm thế nào cho mất được những vết sẹo, vết mảnh chai lẫn sâu trên mông này? Tao không thể là người còn trinh được nữa! Biết không! Chỉ có một cách... biết không! Chỉ có một cách là ... cái này biết không!

Hắn rút khẩu súng hoa chuối trong người ra, Bá Kiến hoảng hốt vùng dậy nhưng Chí Phèo đã bóp cò rồi. Hắn nhắm giữa đầu Bá Kiến định làm một cú headshot nhưng không hiểu sao nhấn cò xong Bá Kiến lại ôm đít nằm quằn quại trên giường, rên la dữ dội. Hóa ra, do súng để lâu ngày quá, thước ngắm bị lệch, nên thay vì một cú headshot, Chí Phèo đã vô tình thực hiện một cú ass-shot trúng giữa 2 khe mông của cụ Bá. Không sao, làm lại, lần này mình ngắm bắn vào giữa mông thì chắc đạn sẽ bay trúng đầu thôi. Vâng, quả đúng như thế, sau phát bắn thứ 2 thì Bá Kiến đã gục hẳn. Chí Phèo cũng dí súng vào ass và tự sát theo luôn.

Đám tang của hai con người, một quyền uy và một bần cùng nhất làng, diễn ra cùng một ngày, chôn cùng một nghĩa địa, nằm cách nhau không xa. Nhìn hai ngôi mộ, không ai biết đâu là mộ của cụ Bá và đâu là mộ của Chí. Cụ Bá lúc sống oai phong ngất trời, của cải chất đống, nhưng bây giờ, cụ cũng chẳng hơn Chí phèo. Thậm chí, những ngày lễ tết, ngày cúng giỗ, mộ của Chí Phèo luôn có một người đàn bà xấu ma chê quỷ hờn ra nhổ cỏ, thấp

hương, đốt vàng, cúng xôi, cúng thịt, còn mộ của cụ Bá thì lạnh lẽo, cỏ mọc um tùm, không bóng người lai vãng. Vậy nên:

"Sống ở đời thì sống sao cho để

Chết đi rồi còn kẻ khóc thương ta"

Thôi thì hai con người, tuy không sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, nhưng đã được sống cùng ngày cùng tháng cùng năm, và chết cũng cùng ngày cùng tháng cùng năm, thế cũng là có duyên rồi! Cầu mong họ ở dưới suối vàng thông nhau mát mẻ.

~~~~~***~~~~~

ÔNG TÁO VÀ CON CÁ VÀNG

- Cho anh con cá chép về cúng ông Táo em ơi!

- Anh mua loại nào? Nhiều loại lắm, tha hồ chọn!

- Cho anh cái con to to, màu trắng kia đi!

- Con này 2 triệu anh ạ!

- Đắt thế?

- Đây là cá nhập nguyên con từ Ý mà anh! Con này bơi cực bốc mà lại êm, rất đằm cá, hình thức đẹp, cả Táo ông Táo bà đều cười được. Còn nếu muốn rẻ, anh mua cá Việt Nam đi!

- Cá Việt Nam bơi tốt không?

- Không bốc bằng cá Ý, nhưng được cái bền và tiết kiệm cám. Chỉ cần ăn một bát cám là cá có thể bơi được hai cái sông, trong khi cá của Ý thì mới bơi được nửa sông đã ăn hết hai bát cám rồi!

- Vậy còn mấy con màu đỏ sặc sỡ kia thì sao?

- Đây là cá Trung Quốc, em khuyên anh không nên mua vì cá rất yếu, bơi không êm, khi bơi ở tốc độ cao thì đầu cá hay bị lắc. Cá này cũng hay ốm vặt, tổn tiền thuốc men và chết sớm hơn cá Ý và cá Việt! Cả năm ông Táo mới lên châu trời có một lần, anh cứ mua con cá tử tế cho ông ấy cười, chứ để ông cười cá Tàu thì rất dễ nguy hiểm đến tính mạng. Táo mà có mệnh hệ gì thì mình lại ân hận suốt đời anh ạ!

Vậy là tôi quyết định chọn mua cá xịn. Đắt một tí nhưng yên tâm. Sau khi làm lễ và cúng bái đầu cuối, tôi mang cá ra con sông đầu phố để thả. Vừa rời khỏi tay tôi, con cá đã lộn một vòng rất đẹp mắt trên không trung rồi lao vút đi trong làn nước sông đen ngòm. Đúng là cá xịn có khác, bơi bốc và êm thật!

Rửa xong tay và định quay xe về, chợt tôi thấy bên hồ có một cái quán nhỏ treo cái biển rất to: "Bún cá giảm giá cực sốc! Sale off 69%". Đang đói bụng nên tôi rẽ luôn vào quán...

- Cho bát bún cá! Nhiều bún em nhé!

- Anh ơi, cuối năm rồi nên bún đắt lắm, không cho nhiều bún được đâu! Em cho anh nhiều cá nhé? Cá thì khuyến mại, anh ăn thoải mái, bao nhiêu cũng được!

- Thật à? Vậy lấy cho anh mấy con ra đây!

- Đây! Em cho anh cả chậu luôn! Ăn được bao nhiêu thì ăn!

Đang đói lại vớ ngay cá rán, vừa giòn vừa thơm, lại miễn phí, nên tôi ăn ngấu nghiến. Được khoảng chục con thì tôi bắt đầu thấy ngờ ngợ. Sao mấy con cá này giống với lũ cá chép tôi hỏi mua vừa nãy thế nhỉ? Cái con bị rán cháy xém kia đúng là con cá Việt Nam rồi; đây nữa, cái con vàng ươm này, chắc chắn là cá Trung Quốc; còn cái con tôi đang ăn đây, dù chỉ

còn mỗi cái đầu thì tôi vẫn nhận ra nó là loại cá nhập nguyên con từ Ý. Tôi gọi lão chủ quán lại rồi hỏi:

- Cá này là cá cúng ông Táo, mọi người thả ở sông đúng không?

- Đúng rồi anh! Từ sáng đến giờ em cho người giăng lưới khắp mặt sông, bắt được mấy thùng rồi đấy anh ạ!

- Sao không để cá sống mà bán có phải được nhiều tiền không? Rán lên thế này bán được mấy! Như con cá Ý này này, vừa rồi tôi phải mua 2 triệu đấy!

- Anh ơi, cá bọn em bắt lên thường là đã chết hoặc không thì cũng sắp chết. Anh nhìn đi, nước sông đen sì, rác rưởi hôi thối thế kia, lại còn cả kim tiêm, băng vệ sinh, bao cao su, rồi thì phân người phân chó nổi lênh phênh, sao mà cá sống nổi? Mà anh ăn thêm nữa đi! Hết em lại lấy cho, còn nhiều lắm!

- Ờ thôi! Anh no rồi...

Tôi lão đảo ra khỏi quán rồi gục vào một bụi cây nôn dữ dội. Sao nước mắt lại ứa ra và cổ lại nghẹn đắng thế nhỉ? Chắc là do tôi vừa bị nôn, và cũng một phần vì tôi thương cho số phận của ông Táo nhà tôi cùng với con cá mà tôi vừa thả. Không biết bây giờ họ ra sao? Đã chết vì nước ô nhiễm hay đã sa lưới của lão chủ quán bún cá? Tôi hi vọng là họ đã bị sa lưới và chuẩn bị được đưa lên chảo rán. Vì chẳng nào cũng chết thì chết bởi một chảo mỡ thơm lừng cũng còn hơn là chết trong dòng nước đen ngòm, dập dềnh phân người, phân chó...

~~~~~***~~~~~

VALENTINE CỦA TÔI

Mấy năm trước thì không sao, nhưng năm nay, vào những ngày này, khi Valentine đang đến rất gần, mặt tôi lúc nào cũng bần thần, nhìn như thẳng đần. Lý do là bởi tôi đang tán một em rất xinh, cực thông minh, quê Quảng Ninh.

Tôi đã ngỏ lời yêu rồi, nhưng em ấy bảo là cứ đợi qua Valentine này đã, xem tôi thể hiện thế nào rồi mới quyết định có nhận lời yêu hay không.

Đây là lần đầu tiên tôi phải chờ đợi câu trả lời sau khi tỏ tình, vì với mấy em trước, ngay sau khi tỏ tình là tôi đều nhận được câu trả lời ngay. Các em ấy tính nết khác nhau, sở thích, quan điểm cũng khác nhau, thế nhưng câu trả lời thì lại rất giống nhau, và đều là: "Thằng điên! Mà y vừa ở trại tâm thần ra à? Biến đi không tao đập chết bà mày giờ!".

Thế nên, lần này tôi cực kỳ hi vọng! Với một thằng mà hơn hai chục năm nay chỉ loay hoay với đôi bàn tay, với khăn giấy, để làm cái việc mà mọi người ai cũng hiểu ấy, thì cái hi vọng này nó quý giá biết nhường nào. Tôi quyết định sẽ dành cho nàng một Valentine thật đẹp, thật hoành tráng, khiến nàng phải choáng váng, để nàng hiểu rằng tôi hoàn toàn xứng đáng được nàng yêu.

Nhưng đó cũng là lý do khiến tôi bần thần như thẳng đần, bởi muốn hoành tráng thì phải có tiền. Mà tiền thì tôi đã tiêu hết ngay từ hôm đầu tháng, đến nỗi dạo này tôi phải nhịn ăn sáng, trưa cũng chỉ dám ăn qua loa, chớp nhoáng. Vay bạn bè cũng không thể, vì tôi hiểu, vào những ngày này, thằng nào cũng đang tối tăm mặt mày. Thằng có gấu thì phải xoay tiền mua quà cho gấu, thằng chưa có thì phải đầu tư để nhanh chóng có gấu. Thành ra, bạn bè chẳng thể là nơi để tôi bầu vịu. Chẳng lẽ lại đi cầm con Wave ghê? Nếu cầm rồi thì lấy xe đâu mà đưa nàng đi chơi?

Trong lúc bế tắc đến cực cùng thì tôi chợt nhớ đến câu thơ của một nhà thơ rất nổi tiếng mà tôi không biết tên và tôi chắc là các bạn ở đây cũng chẳng ai biết:

"Mẹ là bến đỗ bình yên

Để con ghé lại khi hết tiền mẹ ơi!"

Và tôi lập tức cầm cái điện thoại lên:

- Mẹ à! Con trai của mẹ đây!

- Ủ, sao đột nhiên gọi cho mẹ thế? Có chuyện gì?

- Dạ! Không có gì ạ! Tự nhiên con thấy chơi với, hụt hẫng, mất phương hướng nên gọi điện để được nghe giọng của mẹ thôi! Khi buồn, chỉ cần nghe được tiếng mẹ nói thì con thấy lòng mình thanh thản hơn rất nhiều! Thế thôi mẹ nhé, con cúp máy đây!

- Ở cái thẳng này, từ từ đã! Có chuyện gì? Nói đi xem nào!

- Dạ! Chuyện là hôm ấy, con say rượu nên vào nhầm phòng trọ của con bé cùng xóm. Chả biết nó có làm gì con không mà hôm qua nó khoe với con là nó có bầu rồi! Giờ con chả biết làm thế nào cả mẹ à!

- Gia cảnh nhà con bé đó ra sao?

- Nhà nó rất nghèo!

- Quê quán ở đâu?

- Nó người dân tộc Mèo, nhà ở bản Chu-Pờ-Leo!

- Bố mẹ nó còn khỏe không?

- Cả bố lẫn mẹ đều mắc bệnh hiểm nghèo!

- Nó có xinh không?

- Không! Nó béo như con heo!

- Vậy thì phải phá, phá ngay!

- Nhưng phá thai bây giờ cũng phải tốn 5 đến 7 trăm, con lấy đâu ra tiền?

- Tao gửi cho mày hẵn một triệu! Đi phá luôn và ngay!

- Vâng, cảm ơn mẹ! Mẹ chuyển khoản cho con luôn nhé!

Phù! Nhẹ cả người! Rút được tiền rồi, giờ phải đi mua ngay quà Valentine cho nàng thôi. Tôi nhảy lên con Wave ghê hiệu Honda rồi rồ ga lao đi vun vút trên con đường mới trải nhựa mượt mà. Bỗng nhiên, tôi thấy yêu cuộc sống này đến kỳ lạ, như không còn nữa những cực nhọc khi phải hùng hục xoay tiền của ngày hôm qua, như quên hết những lúc mì tôm chẳng có mà ăn, bụng cồn cào đói lả, như vơi đi cả những thiệt thòi của đời sinh viên xa nhà đầy gian truân vất vả. Giờ tôi chỉ thấy những khu vườn lộng lẫy sắc hoa, những tiếng chim rộn rã hát ca, và thấy con đường hiền hòa, lao xao mùa cây trở lá...

Vèo!!!! Một con Vespa màu sô-cô-la đời 2013 vừa phóng vút qua làm tôi giật mình, đứt luôn mạch xúc cảm đang thăng hoa. Và tôi còn giật mình hơn nữa khi người điều khiển chiếc xe đó là một em gái mang một vẻ đẹp rất kiêu sa, cặp chân dài dạng ra, để mặc cho gió đang tốc ngược chiếc váy của em ấy lên đến tận vòng ba, phơi hết cả ra cặp đùi mơn mớn, trắng nõn nà...

Tôi như bị thôi miên, lập tức tăng tốc, áp sát phía sau. Em này phóng nhanh thật, vòng vèo, ngoằn ngoèo, nhưng tôi vẫn kiên trì bám theo. Bất chợt, em ấy phi qua ngã tư rồi rẽ vào một tòa nhà chung cư, tôi cũng vọt tới và chuẩn bị bó cua thì bỗng nghe "Tuýt!!! Tuýt!!!!!!", từ bên đường, hai anh cảnh sát giao thông lao ra chặn đầu xe tôi lại. Thôi chết mịa, tôi vừa vượt đèn đỏ thì phải?! Quả này mà bị phạt thì hết tiền luôn, có khi còn bị giữ xe nữa! Làm sao bây giờ?

Một trong hai anh cảnh sát chào tôi rất lịch sự rồi nói bằng giọng lạnh tanh:

- Yêu cầu anh xuất trình đăng ký và giấy phép lái xe!
- Xà cà lon tục tọt, rờ moi xà lỏn?
- Chúng tôi nhắc lại, yêu cầu anh xuất trình giấy tờ!
- Xà cà liêng tục tiệt, rờ mu xu chiêng...

Hai anh cảnh sát nhìn nhau rồi lắc đầu ngao ngán:

- Thằng này là người nước ngoài rồi anh ạ! Hình như là người Lào!
- Chuẩn rồi! Mấy thằng Lào này thì đừng hòng kiếm được của nó đồng nào! Anh gặp mấy lần rồi anh biết, chúng nó sẵn sàng để mình mang xe về đồn rồi đến kho bạc nộp phạt chứ không thích xử lý nội bộ như người Việt mình đâu!

- Vậy thôi, cho nó đi đi, mang xe nó về đồn chỉ tổ rách việc!

Hai anh cảnh sát thở dài rồi đưa tay vẫy vẫy, ý muốn bảo tôi đi đi. Tôi mừng rỡ leo lên xe, không quên cảm ơn hai anh rồi rít:

- Xà cà lịp tục tịp, rờ mu rờ sịp!

Thoát khỏi hai anh công an, tôi liền cho xe chạy lòng vòng qua đường Thanh Niên, ngang qua nhà thương điên rồi rẽ vào chợ sinh viên, nơi tôi chọn để mua quà Valentine cho nàng, bởi ở đây các mặt hàng rất đa dạng, giá cả lại phải chăng. Tôi ghé vào một cửa hàng được bài trí khá lịch sự với em bán hàng có bộ ngực to bự...

- Bán cho anh hai cái coóc-sê!

- Anh lấy màu nào?
- Một cái màu nỡn chuối, một cái màu tím hoa cà dái dê!
- Size bao nhiêu anh?
- Size thì anh cũng không rõ lắm, nhưng chắc chỉ bằng 1/3 ngực em thôi!
- À, vậy là size trung bình!
- Mà em này, em còn cái loại mà lúc đứng trông rất bình thường, nhưng khi cúi xuống thì sẽ lộ ra hết không? Giống cái em đang mặc ý!
- Còn đây anh ạ! Em lấy nhiều loại đấy lắm! Vì giờ đàn ông mua tặng bạn gái chủ yếu chọn loại ấy thôi! Đây, của anh đây! 50 nghìn 2 cái!

Đúng giờ hẹn, tôi đến tận ngõ đón nàng. Nàng xuất hiện trong chiếc váy màu vàng, thuần khiết và dịu dàng. Tôi đưa nàng đi dạo loảng ngoảng rồi rẽ vào một nhà hàng. Hình như cái nhà hàng này chỉ phục vụ khách nước ngoài thôi thì phải, nên menu toàn viết bằng tiếng Anh, khiến tôi và nàng khá khó khăn trong việc chọn món. Lúng túng một hồi mà không dịch nổi, tôi đành phải hỏi thẳng phục vụ:

- Món Ink Boiled này là món gì thế em?
- Dạ, là món mực luộc ạ!
- Ờ, vậy cho anh mực luộc! Thế còn 33 Cu Boiled là cái món gì?
- Dạ, là ba ba đồng luộc ạ!
- Ờ, thế còn Gas Boiled là món gì?
- Là gà luộc ạ!

- Gà đâu mà gà? Từ "Gas" trong tiếng Anh là ga cơ mà, bếp ga ấy!

- Gà với gà thì khác nhau mỗi cái dấu huyền, do lỗi đánh máy thiếu thôi mà, anh vặn vẹo vãi!

- Thế còn Penis Boiled này là món gì?

- Chim luộc anh ạ!

- Vậy cho đĩa chim luộc! Mà sao nhà hàng mình toàn món luộc thế? Không có món xào, nướng hay hấp gì à?

- Anh thông cảm, bếp trưởng của bọn em vừa xin nghỉ, chưa tuyển được người mới, mấy thằng phụ bếp thì không biết nấu, nên cứ luộc là nhanh và dễ nhất ạ!

- Thảo nào! À, thế còn món này?

- Đây là kỳ nhông ạ!

- Kỳ nhông à? Sao nó giống con kỳ đà thế nhỉ?

- Dạ, giống là phải, vì kỳ nhông là ông kỳ đà mà!

- Thế thịt con nào ngon hơn?

- Dạ, thịt kỳ đà thì dai hơn một chút ạ!

- Sao kỳ nhông là ông kỳ đà mà thịt kỳ đà lại dai hơn?

- Dạ, vì kỳ đà là bà kỳ nhông ạ!

- Đệt! Thôi, mày vào bê đồ ăn ra cho tao đi!

Ăn uống no nê, tôi đưa nàng đến quán café nhạc sống ở gần bờ đê. Tôi rất muốn thể hiện tài năng ca hát của tôi cho nàng thấy, vì người ta bảo: gái

ham tài, trai ham sắc mà! Valentine có khác, quán được trang trí đèn hoa sắc sỡ, lung linh, tiếng nhạc vang lên rộn rã, xập xình. Tôi đăng ký bài hát rồi ngồi xuống bàn cùng nàng, vừa uống nước vừa thấp thỏm, nôn nao chờ tới lượt. Thình thoảng tôi lại phì cười bởi mấy cái thằng sĩ gái, hát thì chệnh phô, giọng thì ai ái như gà mái, thế mà cũng bon chen lên hát. Chờ đấy, tí nữa tôi mà lên thì chúng nó chỉ biết cúi gằm mặt xuống mà hổ thẹn. Giây phút nàng hãnh diện và nghiêng ngả vì tôi đã không còn xa nữa rồi...

- Kính thưa quý vị! Chúng ta vừa được nghe giọng hát rất ngọt ngào và trữ tình của ca sĩ Nhật Tinh Ân qua nhạc phẩm mang tên "Rock xuyên màng trinh". Còn bây giờ, hãy cùng đóng mắt và đóng tai lên sân khấu để thưởng thức giọng hát của anh Viêm Bằng Quang với nhạc phẩm "Con bướm xinh"...

Nghe giới thiệu đến tên mình, tôi bước lên đây tự tin. Nàng nhìn tôi với ánh mắt trêu mến thay cho lời nhắn nhủ động viên chúc tôi biểu diễn thật tốt. Tôi nhận cái micro từ tay thằng MC rồi cất giọng run run:

- Kính thưa các cụ, các ông, các bà, cô dì chú bác, nội ngoại gần xa, thân bằng cố hữu. Tôi đột ngột nghe tin quán mình có tổ chức nhạc sống nhân dịp Valentine nên đã không quản ngại đường xá xa xôi tới đây tham dự. Trong lúc hát hò bối rối có gì khiếm khuyết, xin được lượng thứ! Còn bây giờ, xin phép gửi tới các cụ các ông các bà cùng toàn thể quý vị ca khúc quen thuộc mang tên "Con bướm xinh". Nhạc công vui lòng chơi giúp tông dê trưởng, điệu sờ lâu đít cô...

"Teng téng teng, teng tềng teng..."

Con bướm xinh, con bướm xinh, con bướm đen sì

Chẳng ăn cá cũng không ăn gà cũng không ăn thịt thà

Con bướm xinh con bướm xinh, con bướm ăn gì?

Chẳng ăn cơm cũng không ăn mì, chỉ ăn dưa leo...

Con bướm xinh, con bướm xinh, con bướm la cà

Chẳng rửa bát cũng không quét nhà cũng không đi giặt là

Con bướm xinh con bướm xinh con bướm ra đường

Rồi rủ rê lũ chim lên giường cùng cha cha cha...

Rời khỏi nơi quán xá ngọt ngọt và ồn ã, em kêu mệt và bảo tôi đưa em về nhà vì xóm trọ của em khá xa. Tôi chở em chạy chậm chậm, tà tà rồi dừng lại ở gốc cây đa ngay gần nhà em. Lúc này, tôi mới lòi món quà chuẩn bị từ chiều ra, nhẹ nhàng đặt vào tay em...

- Chúc em Valentine ấm áp, còn em, không cần phải chúc lại anh gì đâu, vì được ở bên em tức là anh đã có một Valentine ấm áp rồi!

- Em cảm ơn anh! Em bóc quà luôn nhé?

- Ok, em bóc đi!

- Ôi! Coóc-sê đẹp quá! Sao anh biết em thích hai màu này?

- Thì mấy lần gặp nhau, anh để ý thấy em chỉ mặc có hai màu ấy thôi! Mà em thử luôn đi, xem có vừa không?

- Thử ở đây á? Ngại chết!

- Hay mình vào phòng em nhé? Kín đáo, tha hồ thử!

- Thôi, lúc khác em thử cũng được!

- Ủ, thế còn cái vụ kia thì thế nào?

- Vụ gì ạ?

- Vụ yêu nhau ấy! Em tính sao?

- Dạ, em nghĩ, chúng ta chỉ nên là anh em thôi! Em làm em gái của anh nhé?

- Đệt! Lại em gái?

- Vậy là anh đồng ý rồi nhé! Thôi, muộn rồi, anh trai về cẩn thận! Em gái vào nhà đây!

- Ấy, từ từ đã em gái!

- Gì thế anh trai?

- Cho anh xin lại quà!

- Anh vừa nói tặng em mà?

- Là anh tưởng mình yêu nhau thôi, chứ anh trai với em gái, ai lại đi tặng quà Valentine, buồn cười chết!

Tôi lao tới giật món quà trên tay nàng rồi phóng vụt đi. Thế là hết! Bao nhiêu trông ngóng, mộng mơ giờ đã như con sóng xô bờ, đã tan biến hết như những chiếc bong bóng mỏng manh vỡ tan tành trên bờ cát. Ông trời ơi! Sao cứ trêu ngươi, đùa cợt tôi thế? Không biết kiếp trước tôi đã tạo nên nghiệp chướng gì? Đã làm ra bao nhiêu điều sai trái mà kiếp này tôi lại có quá nhiều em gái, trong khi gấu thì tìm hoài chẳng thấy?! Tôi tự thấy mình không phải là một người anh trai tốt, bởi anh trai cái quái gì mà nhìn thấy em gái là cứ muốn xơi tái, mồm ròn ròn nước dãi? Tôi sẵn sàng đổi cả mớ em gái đó để lấy một em gấu. Tôi thèm gấu! Ai cho tôi gấu?

~~~~~***~~~~~

HẠNH PHÚC CỦA MỘT FA

Nàng gục đầu vào vai tôi dịu dàng, mắt mơ màng nhìn ra xa phía mặt hồ mênh mang, nơi những cơn gió nhẹ nhàng chỉ có thể vẽ lên nó những con sóng khê khàng, lăn tăn và yếu ớt, yếu đến nỗi không đủ sức để mang đi những chiếc lá vàng

, khiến những chiếc lá ấy trông như những con thuyền nan bé tẹo teo đang thả neo êm ả, chỉ thong thả dập dềnh mà chẳng thể trôi xa...

Tôi kéo nàng gần lại để cảm nhận được nhiều hơn bờ vai mềm mại, để hít được sâu hơn mùi thơm nồng nàn phảng ra từ áng tóc bành bông, để nghe được rõ hơn tiếng con tim yêu rung lên từng nhịp phập phồng...

- Liệu mình yêu nhau có quá vội vàng không anh? Ta mới quen chưa đầy một tuần mà?

- Với anh, một tuần vẫn là quá lâu! Bởi ngay từ lần đầu đón nhận ánh mắt em trao thì anh đã biết mình sẽ mãi mãi thuộc về nhau!

- Tại sao anh lại yêu em?

- Yêu là nhận và cho, không cần biết lí do! Chỉ biết rằng, hơn hai mươi năm qua, dù vây quanh anh là hàng tá những cô gái xinh đẹp, giỏi giang, con nhà danh giá nhưng trái tim anh chìm trong băng giá. Thế mà khi gặp em, nó lại rung lên từng hồi rộn rã, và anh hiểu rằng, mình đã bị em làm cho gục ngã...

- Anh sẽ chỉ yêu mình em thôi, đúng không?

- Tất nhiên rồi! Bởi vì chỉ có em mới mang cho anh những tiếng cười, cho anh tìm thấy ý nghĩa của cuộc đời. Chờ anh tí, anh có điện thoại...

Tôi vừa đi vừa mở bao da móc ra con Nokia Lumia 523 rồi tiến lại gần chỗ gốc cây dâu da cách nàng một đoạn xa xa...

- Ủ, anh đây!

- Em có thai rồi, anh qua nhà em ngay!

- Đệt, lại có thai? Thôi để sáng mai! Giờ anh đang bận?

- Bận gì?

- Đang phải trông người ốm ở viện nhi đây này!

- Ai ốm vậy? Ốm làm sao?

- Bà ngoại anh! Bác sĩ bảo là bà bị teo buồng trứng, nếu không điều trị kịp thời thì khả năng vô sinh là rất cao em ạ!

- Thôi, anh đừng nói liên thiên, hai mươi phút nữa mà anh không xuất hiện thì đừng hòng mà tôi để yên!

Tôi thất thểu quay lại chỗ nàng với vẻ mặt bàng hoàng. Nàng thấy vậy thì hỏi tôi bằng một giọng khẽ khàng nhưng chất đầy hoang mang ...

- Có chuyện gì phải không anh?

- Bà nội anh trèo cột điện bị ngã gãy cổ rồi! Anh phải về ngay thôi!

- Trời ơi! Sao mà bà lại trèo lên cột điện?

- Bà trèo lên bắt chim, nhìn thấy chim thích quá nên quên, thả hết tay chân ra, ngã luôn!

Đúng hai mươi phút sau, tôi đã có mặt tại nhà em. Em nằm sõng xoài trên chiếc ghế dài, vóc dáng mảnh mai, ánh mắt u hoài, mái tóc xác xơ buông hờ xuống đôi bờ vai, mắt long lanh từng vệt lệ ngấn dài...

- Nín đi! Mai anh đưa đi phá!

- Em không phá đâu, đau lắm!

- Thấy chưa! Hôm ấy anh đã bảo dùng bao thì em lại nói là không sao, rằng dùng bao thì độ chân thực không cao và hai đứa không thật sự hòa tan vào nhau, để đến nỗi bây giờ có bầu, bảo đi phá thì sợ đau, vậy tóm lại là em muốn sao?

- Em muốn mình cưới nhau!

- Ôi đệt! Nhưng anh vừa nhận được quyết định là sáng thứ hai phải đi công tác ở Dubai.

- Anh đi bao lâu?

- Khoảng chục năm thôi! Thế nhé, anh về chuẩn bị đồ đạc để thứ 2 đi sớm!

Tôi vội vàng chào nàng rồi chuồn nhanh ra cửa, thế nhưng vừa chạy được vài bước, tôi suýt ngã ngửa khi đâm sầm vào một gã đàn ông to như con voi, cở trần, mặc quần đùi, tóc trụ lúi, da đen thui, tay cầm dùi cui. Gã đó gườm gườm nhìn tôi rồi hỏi bằng giọng không vui:

- Về sớm thế em?

- Dạ! Em về chuẩn bị hành lý sáng thứ hai đi công tác Dubai!

- ĐKM mà! Mà phang em gái tao có thai, rồi giờ mà muốn chuồn đi Dubai? Mà có tin tao đấm một phát mà vỡ nát cái bộ nhai?

- Anh bớt giận anh ơi! Em là nhân viên mới, lệnh sếp đưa ra, em đâu dám từ chối!

Tôi chưa kịp dứt lời thì gã đó lao tới lên gối, bóp cổ, giật cùi chó, rồi hấn đâm vào mắt, vào mũi, vào tai, vào mỏ. Chỉ sau vài phút ăn đòn, người

tôi đã mềm nhũn như một cục bông gòn. Gã đó nhìn tôi bằng ánh mắt vô hồn rồi nói với giọng ôn tồn:

- Sao, giờ mà nghe lệnh của sếp hay của tao?

- Dạ, em nghe lệnh anh ạ!

- Tốt! Các buổi tối thứ 2, 4, 6 có bận gì không?

- Dạ, em đi tập thể hình!

- Từ giờ nghỉ tập, đến đây đưa em gái tao ra công viên đi bộ, đàn bà có chữa phải đi bộ nhiều cho dễ đẻ. Thế còn tối thứ 3, 5, 7 thì sao?

- Dạ! Em đi đá bóng!

- Từ giờ khỏi đá bóng, đến đây bóp chân và đấm lưng cho em gái tao. Đàn bà có chữa hay bị đau mỏi lắm! Mà ngày chủ nhật không phải đi làm đúng không?

- Dạ!

- Tốt! Chủ nhật đến đây xem em tao nó thèm ăn gì thì đi chợ mua đồ về nấu cho nó. Đàn bà có chữa hay thèm ăn linh tinh lắm!

- Dạ! Em nhớ rồi ạ!

Tôi thất thế ra về với bộ mặt nãy nề và tâm trạng ê chề. Vậy là hết! Còn đâu những tháng ngày tự do như cơn gió, thoải mái vì vu khắp đây cùng đó. Giờ mình có khác gì một thằng bị cầm tù, như con cá bị thả trong lu, như con chim bị nhốt trong lồng, như con chó bị khóa trong phòng, khổ sở vô cùng. Tôi khao khát được trở lại làm một thằng FA, để được sớm tối la cà, lê la quán xá, rảnh thì cùng lũ bạn đi chọc bi-a, lên mạng đá FIFA, xem phim cấp ba, mỗi thì đi mát-xa, tối về hì hụi cùng thánh nữ Ozawa. Ôi, những ngày tươi đẹp huy hoàng ấy, giờ đã ở rất xa...

Hồi những bạn đang chịu cảnh FA, chớ có phàn nàn kêu ca, bởi các bạn đang nắm trong tay thứ hạnh phúc vô giá mà một thằng ngu như tôi đây đã để nó vụt qua. Đừng dại gì dây dưa với gái để tự đẩy mình vào những khổ đau ngang trái, để rơi vào tình cảnh của tôi hôm nay, rồi cả đời phải ngậm đắng nuốt cay...

~~~~~***~~~~~

TÌNH YÊU Ở ĐÂU?

Theo như mọi người nhận xét thì mình là đứa con gái cũng không đến nỗi nào, nếu không muốn nói là quá ổn. Này nhé: vòng eo thon thon; dáng người mi nhon; môi đỏ như son, nhìn là muốn hôn; đôi mắt rất có hồn; ba vòng đều chuẩn và căng tròn, tóm lại là ngon.

Đàn ông còn cần gì hơn ở người phụ nữ mà anh ta yêu ngoài những điều như mình vừa nói? Ấy thế mà mình vẫn chưa có người yêu.

Cái này cũng không phải là vì mình khô khan, khép kín, hay là có trái tim lạnh lùng gì cả, ngược lại, mình rất dễ rung động. Đã ai xem phim "Trái Tim Mùa Thu" chưa? Cái anh diễn viên chính ấy, tên gì nhỉ? À, Song Seung Hun, nhìn phát yêu luôn. Đấy, mình dễ yêu lắm! Ấy vậy mà mình vẫn chưa có người yêu.

Ngay từ khi còn bé tí, được xem phim Tây Du Ký, mình đã quyết tâm sau này phải yêu một anh đẹp trai và đứng đắn như Đường Tăng; giỏi võ và thông minh như Ngô Không; chăm chỉ và hiền lành như Sa Tăng; đàn ông và ga-lăng như Bát Giới. Đến năm 13 tuổi, bắt đầu dậy thì, trong một lần xem tivi có chiếu mấy lực sĩ đang biểu diễn thể hình, mình đã đổi ý và quyết định phải yêu một anh lực sĩ. Đấy, nhìn kìa, từ đầu đến chân, chỗ nào cũng cuốn cuộn, săn chắc, to bự, có được người yêu như mấy anh ấy thì để đâu cho hết sung sướng?

Ấy vậy mà mình vẫn chưa có người yêu, trong khi mấy đứa bạn mình, kể cả những đứa xấu như quả dưa hấu, gầy như cái điếu cày, mập như con cá mập, hay là lùn như cái chổi cùn, thì tất cả chúng nó đều đã có người yêu. Những ngày đặc biệt như Valentine, Noel, 20-10, 8-3, mình toàn phải ở nhà lủi thủi một mình, chúng nó còn bận tình yêu chứ, sao đi chơi với mình được. Vậy nên mình rất sợ những ngày đó, là bởi vì:

"Năm nào cũng giống năm nao

Chán chê Phây-búc lại vào Yahoo"

Thì cả buổi tối ở nhà, không ôm lấy cái laptop mà lướt phây thì còn biết làm gì? Bố mẹ mình thấy thế đã không an ủi được câu nào thì thôi lại rất hay hỏi đều:

- Ở hay, ngoài đường chúng nó ôm nhau đi chơi đông vui thế mà con gái xinh của mẹ lại nằm nhà như bà già thế này à?

- Đạo này ngoài đường nạn cướp giết ghê lắm mẹ ạ! Hôm trước có một chị vừa đi xe vừa nghe điện thoại bị hai thằng vô lại nó giết mất điện thoại, còn đạp cho ngã xe khiến giờ vẫn đang nằm bán thân bất toại, đã vậy còn bị chồng chửi cho là đồ ăn tàn phá hoại, chị ấy bực quá nên bỏ về nhà ngoại.

Mẹ mình nghe vậy thì không dám nói lại, chỉ lắc đầu ra điều ái ngại...

Mình thì mình luôn tin vào duyên số, tin rằng một nửa của mình đang ở đâu đó chờ mình, thế nên mấy cái chuyện làm mai làm mối là mình không thích. Vậy nhưng chẳng hiểu sao thỉnh thoảng mình vẫn nhận được những cuộc điện thoại từ số lạ, và nội dung thì thường là như thế này:

- A lô, ai gọi mình đây ạ?

- Em có biết anh là ai không?

- Dạ, em biết em chết liền.

- Anh là bạn của Lữ.

- Dạ, Lữ con cô Đạn đúng không anh?

- Ừ, đúng rồi! Lữ cho anh số điện thoại của em. Anh hiện là Trưởng phòng nhân sự của tập đoàn B52, anh muốn làm được làm quen với em.

- Vâng, vậy anh làm quen đi.

- Nói qua điện thoại không tiện, vì anh có quá nhiều tâm sự muốn chia sẻ cùng em, liệu tối nay anh có thể mời em đi café được không?

- Ơ...hờ...cái này thì...

- Em đừng ngại, anh sẽ lái ô tô đến tận ngõ đón em.

- Dạ, ngõ nhà em bé tí teo, xe đạp đi còn không vừa, sao anh lái ô tô vào được.

- Vậy anh đỗ xe ngoài đường, rồi đi bộ vào đón em.

- Đường chỗ nhà em cấm đỗ anh ạ. Anh mà đỗ phát là bị phạt ngay.

- Vậy phải làm sao hả em?

- Đành phải đợi đến lúc nào bố em mở rộng ngõ, hoặc đường ở khu em bỏ lệnh cấm đỗ thôi anh. Hi vọng đến lúc đó anh vẫn chưa lấy được vợ. Chào anh.

Tất nhiên là không phải anh nào cũng vậy. Có một anh nói chuyện rất thật thà và tình cảm khiến mình thấy vui vui. Rồi khi anh ấy nghĩ ý muốn đến đón mình đi chơi, mình đã mạnh dạn nhận lời, coi như là cho mình cơ hội, đến được với nhau thì đến, không thì là bạn bè bình thường cũng chẳng

sao. Vì là lần đầu hẹn hò nên mình trang điểm và lựa chọn trang phục rất kỹ càng. Lục tung cả tủ quần áo cuối cùng mới chọn được một cái váy ưng ý. Dù nó hơi ngắn tí nhưng trông rất nữ tính và trẻ trung. Cái cảm giác ngồi sau xe trai lạ khá là hồi hộp. Trong đầu đang băn khoăn tự hỏi không biết anh ấy sẽ đưa mình đi đâu nhỉ? Một quán cà phê yên tĩnh, ấm cúng hay một buổi hòa tấu ghi ta lãng mạn, nhẹ nhàng? Vậy nhưng đang đi anh ấy rẽ luôn xe vào vỉa hè rồi nói:

- Mình ăn ngô nướng em nhé. Cho cháu hai bắp ngô nướng to nhất và già nhất cô ơi.

Sau đó anh ấy lấy cái ghế nhựa bé như viên gạch đưa cho mình rồi bảo mình ngồi quay quanh cái bếp than đang hồng rực để ăn cho nó ấm cúng. Mọii than đen sì bay lên bám cả vào mặt mình, phí cả công lúc tối hì hục trang điểm. Anh ấy đưa bắp ngô lên mồm gặm ngon lành, lúc gần hết rồi mới quay sang mình:

- O, em không ăn à? Sao cứ cầm mãi thế? Ăn đi cho nóng, ngon lắm!

- Dạ, em bị đau răng, không ăn được.

- Thế đưa đây anh ăn giúp cho. Bỏ đi phí quá.

Vậy là anh ấy lại cặm cùi gặm nốt bắp ngô của mình. Thực ra mình không bị đau răng, nhưng mình không ăn được bởi vì hai tay mình còn phải kéo váy. Các bạn tưởng tượng xem, váy mình ngắn thế, lại ngồi trên cái ghế nhựa bé như viên gạch, không lấy hai tay kéo váy xuống thì có mà lòi hết ra à? Lại còn ngồi cạnh bếp lửa đang cháy bùng bùng nữa chứ, không che chắn cẩn thận, nó mà bắt lửa một phát thì có mà khét lẹt, trụi hết luôn. Và đó cũng là lần cuối cùng mình nhìn thấy anh ấy ăn ngô nướng.

Đấy, có phải là mình không chịu mở lòng, không chịu cho mình cơ hội đâu. Nhưng toàn những người như thế, rồi lần nào cũng như thế khiến con tim mình chưa thể một lần rung động. Bố mẹ thì ngày càng thúc giục:

"Bằng tuổi mà ngày xưa là mẹ đã đẻ 3 đứa rồi đấy". Đám cưới thì không dám đến dự, chỉ cáo bận rồi gửi phong bì, vì mình biết nếu đi sẽ gặp nhiều bạn bè, rồi lại cái điệp khúc quen thuộc: "Con Tung xấu thế mà nó lấy được chồng rồi kìa, còn mà thì sao?".

Áp lực từ gia đình và bạn bè cũng chỉ là một phần, nhưng quan trọng hơn, từ trong sâu thẳm trái tim của một người con gái, ai lại chẳng khao khát được yêu thương, được rung động, được có một bờ vai để mỗi khi nước mắt rơi có thể gục đầu vào ngực nở, được một vòng tay ôm ấm áp, dịu dàng khi ngoài kia gió lạnh đang ùa về...

Thế nên lúc anh xuất hiện, tim mình đã vui biết chừng nào. Anh không nổi như anh trưởng phòng của tập đoàn B52, không vụng về, tham ăn như anh chàng ngô nướng. Anh tâm lý, khéo léo, dịu dàng, lại rất hiểu mình. Anh biết chỗ mình thích để đưa mình đi chơi, biết tạo ra những bất ngờ làm mình vui, biết nói những câu dí dỏm khiến mình cười, và có lẽ anh cũng biết là mình rất mến anh. Dù quen nhau chưa lâu, chưa một nụ hôn, chưa vòng tay ôm, nhưng mình đã thấy lấp ló đâu đó một tình yêu mà mình hằng mong đợi...

Và lúc này đây, mình đang cùng anh ngồi ngắm những vì sao lung linh trên bầu trời đêm. Anh cứ ngước lên trời chăm chú rất lâu khiến mình phải tò mò:

- Anh đang định đếm hết sao trời đấy à?
- Không, anh đang tìm ngôi sao đẹp nhất.
- Thấy chưa?
- Thấy rồi.
- Chỉ em xem nào...

- Đừng ngửa cổ lên, không có ở trên đó đâu em, ngôi sao đẹp nhất đang ngồi bên cạnh anh mà.

Rồi anh nhẹ nhàng kéo mình vào lòng. Nụ hôn đầu đời với mình thật ngọt ngào dấu còn nhiều bờ ngõ. Người ta bảo khi hôn lần đầu tiên, con gái thường không còn biết trời đất xung quanh là gì. Nhưng không phải vậy, vì hôn được một lúc, mình bắt đầu cảm nhận được là gió đang nổi lên, mây đang ùn ùn kéo về, bụi tấp vào rát mặt.

- Mình về thôi kẻo mưa anh.

- Ủ, về nhé. Trời vừa đầy sao thế mà lại mưa ngay được.

Nhưng không kịp nữa rồi, cơn mưa rào ập đến nhanh quá, cả mình và anh đều ướt hết.

- Đẳng nào cũng ướt rồi, cứ đi thôi anh, đi dưới mưa càng lãng mạn.

Vậy là anh chở mình băng đi trong mưa. Mình vòng tay ôm chặt anh, áp vào lưng anh để tránh những hạt mưa như những mũi tên đang lao đến vun vút. Một cảm giác thật ấm áp và thích thú ủa về, có phải tình yêu là thế chẳng?

Đang lâng lâng tận hưởng những xúc cảm ngọt ngào, đột nhiên mình thấy anh cho xe chạy chậm chậm lại rồi rẽ luôn vào một nhà nghỉ bên đường. Mình sững người nhảy xuống, nhìn thẳng vào mặt anh và nói bằng giọng lạnh tanh:

- Tại sao anh lại đưa em vào đây?

- Anh...Anh sợ em bị mưa lạnh...

- Anh nghĩ em là loại con gái đó à?

- Loại con gái gì chứ? Anh yêu em thật lòng mà, bây giờ còn ai giữ gìn và quan trọng cái chuyện đó nữa đâu em...

- BỐP!!!!!!!!!!!!!!

Mình dồn hết sức lực giáng một cái thật mạnh vào mặt anh ta rồi chạy vụt ra ngoài, chạy như thể sợ rằng anh ta sẽ đuổi theo và lôi mình trở lại. Mưa vẫn trút ào ào, tấp vào mặt, vào thịt da đau rát. Mình không biết nước mắt có rơi không bởi nước mưa vẫn đang xối xả cuốn đi tất cả, cuốn đi luôn một tình yêu tưởng chừng như vừa chớm nở, cuốn đi cả những hi vọng, những ngọt ngào, chỉ để lại những lảng cặn đầy chua chát, xót xa.

Trước mặt mình giờ lại là màn đêm mịt mùng, là màn mưa giăng trập trùng, là cả câu hỏi mà bấy lâu mình vẫn chưa thể tìm được câu trả lời...

Tình yêu ở đâu, ai biết không?

Ở đầu ngọn suối, cuối con sông?

Ở miệng thác ghềnh, hang núi thẳm?

Hay ở ngoài khơi sóng mênh mông?

Vì đâu tình yêu vẫn xa xôi?

Cho em cứ đợi cánh chim trời

Tháng ngày ngăn lại, đời ngăn lại

Chỉ thấy dài thêm những đơn côi.

Em cứ bước đi, mặc mưa rơi

Ai cho em được những môi cười?

Cho lòng bớt lạnh, tim vơi nguội

Bỏ lại đằng sau những chơi vơi...

Nếu tình yêu là mặt trời, thì em là người đang đi giữa đêm khuya. Nếu tình yêu là nắng ấm ban mai thì em vẫn mệt nhoài trong màn mưa bất tận. Anh không biết khi nào tình yêu sẽ đến, nhưng anh biết rằng cơn mưa nào rồi cũng sẽ tạnh, bóng đêm nào rồi cũng phải tan, đừng chùn chân em nhé!

~~~~~***~~~~~

CHUYẾN XE BẢO TÁP

Vậy là kỳ nghỉ tết tuyệt vời đã qua rồi! Giờ thì tôi đang ngồi ngậm ngùi xếp từng cái áo lót, gấp từng cái quần đùi cho vào túi để chuẩn bị lát nữa ra chỗ

đầu đường mới đón xe khách trở lại Hà Nội, nơi có phòng trọ chật chội, có ngôi trường mà mỗi lần đi học tôi có cảm giác như mình đang đi vào chốn tù tội, có cả kỳ thi căng thẳng, cam go đang chờ đợi...

Không biết từ lúc nào, mẹ tôi đã đứng sau lưng, dúi vào tay tôi cái bánh chưng, giọng rưng rưng:

- Con cầm lấy, mang lên đây mà ăn!

- Dạ thôi! Không cần đâu! Để lại cho bố mẹ ăn!

- Gớm nhi! Đã biết quan tâm đến bố mẹ rồi cơ đấy?!

- Cũng không hẳn! Tại chiều qua con có cắt một miếng ăn thử thì thấy bánh mốt meo, nhân bên trong cũng bốc mùi thối um rồi!

- Đệt! Thảo nào! Mà đệt này mẹ thấy con gầy lắm! Học hành vất vả quá hả?

- Vâng! Con có cái tật xấu là cứ ngồi vào bàn học là quên hết thời gian, quên hết mọi thứ xung quanh, lúc thấy đói bụng thì mới giật mình nhớ ra là vẫn chưa ăn gì! Nhớ ra thì nhớ, nhưng nếu bài vở vẫn còn dang dở thì con cũng chẳng có tâm trí đâu mà ăn uống cả mẹ à!

- Con tội vất vả quá!

- Vất vả sao bằng bố mẹ được! Bố mẹ tần tảo chắt chiu từng đồng lo cho con ăn học, con đâu dám lơ là chệnh mảng, đâu dám phụ công bố mẹ!

- Con nghĩ được thế thì bố mẹ yên tâm rồi! Nhưng sao con lên trường sớm vậy? Cái Tung học cùng trường với con ấy, thấy bảo tuần sau nó mới đi cơ!

- Con lên sớm để thi lại mẹ ạ! Đợt này con thi lại 5 môn, toàn môn nhiều trình, không cần thận mà phải học lại thì vỡ mồm!

Tôi khoác chiếc ba lô lên vai, bước lặng lẽ trên con đường mòn thoai thoải, vắng người qua lại, hai bên nở bung những chùm hoa dại, rung rinh, mềm mại. Phang phảng trong làn gió sớm mai là cái mùi khai khai từ bãi nước đá của bày trâu đi làm đồng buổi sáng, đọng trên đường thành từng vũng lênh láng. Con đường này dẫn ra ngã ba đường mới, nơi có chuyến xe khách đi Hà Nội duy nhất trong ngày chạy qua. Vì là chuyến duy nhất trong ngày, lại vừa đúng dịp nghỉ tết xong nên khách đứng chờ xe rất đông. Từ xa, tôi đã trông thấy một đám khoảng hơn chục người lố nhố, ồn ào, đủ mọi lứa tuổi: từ lớn đến bé, từ trẻ đến già, từ đàn bà đến đến đàn ông, mặt ai cũng đầy vẻ lo âu, phập phồng. Lo là phải, người thì đông, biết có chen được lên xe hay không?

Xe tới rồi! - Tôi cùng đám người đứng chờ này giờ ồ lên hoan hỉ. Thế nhưng vẻ hoan hỉ ấy lập tức biến mất khi chúng tôi nhìn thấy cả đồng người đã được nêch chậch ních trong xe. Ghế chính thì đương nhiên không còn rồi, dây ghế nhựa kê ở lối đi giữa xe cũng đã kín mít, chõng chấch lên nhau, chậch

chội, chen chúc ra tới tận ngoài cửa, giống như một chiếc túi nhỏ xíu bằng ni-lông mà người ta nhét vào nó cả một chiếc áo bông. Thế mà khi cái cánh cửa sắt hoen rỉ vừa mới mở ra, đám đông hơn chục người ấy đã nhào tới hòng nhanh chân lên được lên, bởi ai cũng hiểu rằng chiếc xe không còn đủ chỗ cho tất cả. Nếu không giành giật, họ sẽ bị bỏ lại, sẽ phải đợi chuyển xe ngày mai...

Thế nhưng, khi tay còn chưa kịp bấu vào thành cửa, chân còn chưa đặt lên được cái bậc sắt của xe, tôi và đám người ấy đã bị thẳng phụ xe đẩy ngược trở lại. Thằng đó đứng dang tay, chặn kín trước cửa rồi gầm lên:

- Dừng lại! ĐKM chúng mày định làm loạn hả? Tất cả nghe đây, tao chỉ có thể cho thêm 2 người nữa lên xe mà thôi, không còn chỗ để nhét nữa rồi! Và giá vé sẽ tăng gấp 3, đứa nào chấp nhận được thì đi!

Tưởng tăng giá vé như vậy thì nhiều người sẽ chùn, nhưng không, đám đông vẫn nhao nhao rồi lao lên đồng loạt:

- Tôi đồng ý, cho tôi đi, cho tôi đi!!!

- Tất cả trật tự! Nếu vậy, sẽ ưu tiên cho những ai có việc gấp và thật sự cần thiết! Người nào chưa vội thì để mai hẵng đi. Nào, bà già kia, lên Hà Nội có việc gì?

- Thằng con tôi bị ung thư dương vật giai đoạn cuối, đang nằm hấp hối ở bệnh viện phụ sản Hà Nội. Tôi muốn lên đó nhìn mặt nó lần cuối! Anh thương tình cho bà già này đi với!

- Tưởng việc gì quan trọng, nhìn mặt lần cuối thì đợi lúc nào người ta đưa xác nó về rồi tha hồ nhìn, sao phải vội! Thế còn ông kia? Đi Hà Nội làm gì?

- Tôi đi để ký một hợp đồng kinh tế rất quan trọng, giá trị rất lớn, lên tới hàng nghìn tỉ đồng! Mong anh chiếu cố cho!

- Đệt! Hợp đồng lớn vậy thì mua ô tô riêng mà đi, đi xe khách làm gì!

Rồi mắt thằng phụ xe sáng lên khi thấy một em gái trông rất mỡ màng, ngực căng tràn lấp ló sau chiếc áo sơ mi mỏng tang. Hấn tiến lại gần phía em gái rồi hỏi bằng giọng vừa ân cần vừa ai ái:

- Thế còn người đẹp thì sao?

- Dạ! Người yêu em chuẩn bị đi du học ở bên I-rắc, và để cho ăn chắc, anh ấy muốn hai đứa chính thức tiến hành fuck vì sợ xa nhau sẽ xảy ra nhiều bất trắc.

- Chính xác! Người yêu em quả là một thằng sáng suốt! Cái gì thì có thể chần chừ chứ fuck thì phải làm ngay, càng sớm càng tốt! Em lên xe đi!

Tôi lắc đầu và thở dài ngao ngán. Không ổn rồi, vậy là chỉ còn lại một suất, và với cái kiểu xét ưu tiên như của thằng phụ xe này thì chắc tôi khó lòng mà lên xe được. Sáng mai tôi phải thi lại rồi, đợi chuyển sau thì muộn mất. Làm sao bây giờ? Đang hoang mang đến tột cùng thì lại cái giọng ai ái của thằng phụ xe lại cất lên làm tôi giật mình:

- Thế còn thằng này, lên Hà Nội làm gì? - Hấn hỏi rồi hất hàm về phía tôi.

- Dạ! Em lên thi lại anh ạ! Môn này quan trọng lắm! Mong anh giúp cho!

- Đệt, tưởng gì to tát, không thi lại được thì ta học lại, có sao đâu! Thế còn chị kia...

Biết ngay mà, nó không cho tôi lên xe! Chẳng lẽ phải học lại thật sao? Không được, học lại là bao nhiêu tiền của, bao nhiêu thời gian, công sức! Phải liều một phen thôi, còn nước còn tát. Nghĩ vậy, tôi liền áp sát thằng

phụ xe, dúi vào tay nó tờ polime mệnh giá 200k rồi thì thầm năn nỉ bằng giọng thiết tha:

- Anh cho em lên xe nhé! Môn này mà phải học lại thì em chết mất!

Thằng phụ xe lập tức hiểu ra vấn đề. Nó rút nhanh tờ tiền vào túi quần rồi đổi giọng ân cần:

- Thế đợt này lên thi lại môn gì?

- Dạ, môn "Kinh tế và quy luật lưu thông của đồng tiền" anh ạ!

- Trời ạ! Thế sao không nói sớm?! Anh tưởng mấy môn Triết học hay lô-gic gì đó thì nên học lại, còn cái môn lưu thông đồng tiền như em vừa nói thì phải tiến hành nhanh, gọn, không nên để lằng nhằng. Thôi, lên xe đi em!

Phù! May quá! Cuối cùng thì tôi cũng đã lên được xe. Thế nhưng vận may của tôi không chỉ dừng lại ở đó, bởi tôi được xếp ngồi ngay sau em gái mỡ màng, ngực căng tràn, áo sơ mi mỏng tang vừa lên cùng tôi ấy. Dù phải ngồi trên ghế nhựa chen chúc, người nôm chạt ních, chân không thể nhúc nhích nhưng tôi vẫn thấy rất thích, người lâng lâng phấn khích vì cả tấm lưng mềm mại, mịn màng và thơm phức của em ấy đang áp sát vào người tôi, khiến toàn thân tôi nóng hừng hực, một số chỗ có cảm tung tức, căng cứng và rạo rức.

Chiếc xe lăn bánh êm ả cho tới khi nó chạy qua một đoạn đường rất xấu và la liệt ổ gà. Gọi là ổ gà thôi nhưng cái bé nhất cũng phải bằng cái bàn là, cái to nhất cũng phải bằng cái bếp ga, khiến chiếc xe chòng chành, lắc lư, nghiêng ngả. Cũng vì thế mà tôi bị mất đà, mất luôn cả thăng bằng, tay quờ quạng lung tung, vớ được gì thì túm cái ấy. Chẳng biết tôi đã túm phải cái gì mà em gái ngồi đằng trước quay lại nhìn tôi bằng ánh mắt khó hiểu rồi cất giọng thì thầm như nhắc nhở:

- Anh nhẹ tay thôi, nát hết bưởi em giờ, bưởi em là bưởi đầu mùa, còn non lắm!

- Bưởi to thế này mà còn non sao? Cởi ra anh xem nào!

- Đây! Xem đi, đã bảo non mà lại!

Nói rồi em cúi xuống cầm cái túi ni-lông để ở dưới chân lên, cởi cái nút buộc rồi vạch ra cho tôi xem. Trong túi đúng là có mấy quả bưởi non thật, trông thì to và căng vậy nhưng khi bóp lại thấy rất nhão. Hóa ra nãy giờ tôi cứ ấn tay vào cái túi bưởi ấy mà không hề biết. Em cũng chỉ nhắc nhở tôi vậy thôi chứ cũng không tỏ thái độ khó chịu gì cả. Ngồi một lúc chán quá, tôi lấy điện thoại ra chơi trò Flappy Bird để giết thời gian. Em thấy tôi chơi thì cũng ngoái lại nhìn và tỏ vẻ thích thú lắm, cứ mỗi lần tôi đưa được chim vào lỗ là em lại cười khanh khách đầy hưng phấn. Rồi tôi vừa chơi vừa ghé tai em thì thầm:

- Em thấy anh chơi thế nào?

- Cũng được, nhưng anh nóng vội quá, phải từ từ và nhẹ nhàng thôi!

- Em có vẻ kinh nghiệm nhỉ? Chắc hay chơi lắm?

- Dạ, anh hàng xóm nhà em cũng có chim như của anh, nhưng to hơn, vì anh ấy dùng máy tính bảng. Lúc nào buồn, hai anh em lại mang chim ra chơi.

- Vậy bây giờ em có thích không? Mình chơi nhé?

- Vâng, anh bắt đầu đi! Rồi, đúng rồi! Cho chim lên đi anh, đừng cao quá! Rồi, vào lỗ rồi, nhấp nhẹ nhàng thôi, đúng rồi! Kia, đừng để cho chim xuống! Thôi, thế là tèo rồi! Chán anh thật!

Sau một lúc chơi, cả tôi và em đều cảm thấy mệt mỏi và buồn ngủ. Em gục đầu vào vai tôi thiếp đi, tôi cũng tranh thủ làm một giấc ngon lành. Bỗng chiếc xe phanh đột ngột tạo nên những tiếng khùng khực, rung lên bần bật và từ từ dừng lại. Tôi và em choàng tỉnh, ngỡ ngác không hiểu chuyện gì xảy ra. Rồi cửa xe bị mở tung, hai anh công an giao thông trong bộ sắc phục vàng bước lên xe chào tất cả mọi người rồi cất giọng nghiêm trang:

- Thưa bà con, thưa mọi người, chúng tôi đã nhận được tin báo về tình trạng tăng giá vé, chèn ép, nhồi nhét khách của chiếc xe này. Sau bao ngày mai phục, rình rập, hôm nay chúng tôi mới bắt được quả tang. Để bà con và mọi người phải chịu cảnh chèn ép, nhồi nhét như đi tù thế này, đó cũng là một phần trách nhiệm, một phần lỗi rất lớn của những người cảnh sát giao thông chúng tôi. Bây giờ, tôi tuyên bố, bà con và mọi người đã được giải thoát, đã được tự do rồi, hãy bước ra ngoài để tận hưởng tự do, hít thở khí trời. Chúng tôi sẽ đưa chiếc xe này về đồn để xử lý nghiêm khắc, đảm bảo từ nay chúng nó không còn dám ăn chặn tiền, không còn dám nhồi nhét bà con như nhồi nhét lợn con thế này nữa!

Vậy là chiếc xe khách lại ì ạch quay đầu, theo sau hai anh cảnh sát trở về đồn, bỏ lại đám hành khách được tự do đang ngẩn ngơ, bơ vơ nơi đầu đường xó chợ. Tôi thấy mình giống hết một thằng tù vừa được trả tự do, đứng ngẩn ngơ trước cổng trại, trước mặt là bao ngã rẽ mà cứ loay hoay không biết phải đi về đâu. Tôi chẳng biết mình phải làm gì tiếp theo? Không biết phải lên Hà Nội bằng cách nào? Không biết kiếm tiền đâu ra để kỳ tới học lại môn "quy luật lưu thông đồng tiền"...

Thà cứ ngồi tù mà biết được ngày mai của mình sẽ ra sao, còn hơn là tự do mà chẳng biết được mọi việc sẽ tiếp diễn như thế nào...

~~~~~***~~~~~

ÔNG BỐ TUỔI 16

Các thím các mợ ơi, kỳ thi tốt nghiệp lớp 9 đang đến rất gần rồi, và cháu thì thấy lo lắng, bồn chồn lắm! Lo lắng không hẳn vì đây là kì thi quan trọng, cũng không hẳn vì cháu chưa ôn tập được gì, mà bởi vì...người yêu cháu đang bị chậm kinh.

Cháu cũng mới được nghe nói rằng chậm kinh là biểu hiện của việc sắp có thai. Vậy nên ngày đêm cháu nguyện cầu cho người yêu cháu nó mau có kinh, cho cháu đỡ phải suy nghĩ linh tinh. Nhưng càng chờ đợi thì càng xa vời với. Cái cảm giác cháu chờ đợi người yêu mình có kinh trở lại nó cũng khổ sở và khắc khoải chẳng kém gì Vua nước Đại Đường xưa chờ thầy trò Đường Tăng đi Tây Trúc thỉnh kinh trở về.

Tính đến hôm qua, người yêu cháu đã chậm kinh đúng hai tuần rồi đấy các thím các mợ ạ, trong khi bọn cháu mới yêu nhau được hơn một tháng.

Người yêu cháu học cùng lớp với cháu, sinh hoạt cùng nhóm, ngồi cùng bàn. Vì nhiều cái cùng như vậy cho nên bọn cháu cùng rủ nhau trốn học, cùng nhau đi chơi, cùng vào nhà nghỉ, và giờ thì cùng lo lắng khi bị chậm kinh.

Cháu đang ngồi nhà với tâm trạng hoang mang, sợ hãi thì bỗng chiếc nokia 1102 (một sim một sóng online) rung lên bần bật và kêu "tít tít" bên tai. Bạn gái cháu nhắn tin. Mở cái tin nhắn ra mà tay cháu cứ run run, cầu trời là tin báo nó đã có kinh trở lại, cầu trời! cầu trời!

- "Mày ơi, tao có rồi!"

Như chết đuối vớ được cọc, cháu gào thét sung sướng, nhảy cồ cồ khắp nhà và reply lại ngay cho nó.

- "Oh Yeahhhhh. Có thật rồi hả? Vui quá. Tạ ơn chúa! Vậy là cuối cùng tao cũng trút được gánh nặng suốt hai tuần nay".

- "Mày điên à? Không phải có kinh, có thai rồi!"

Ôi trời ơi! Sao đã kéo cháu lên đỉnh rồi còn đẩy cháu xuống vực sâu thế chứ? Cháu cứ tưởng cảm giác ở dưới địa ngục đã là khủng khiếp rồi, nhưng cái cảm giác được một bàn tay lôi mình lên từ địa ngục, nâng mình lên thiên đường, cho mình ngó nghiêng tí rồi lại lấy chân đạp thẳng vào mặt mình cho mình rơi xuống chỗ cũ, đó mới là cảm giác đáng sợ nhất.

- "Sao mà biết là có thai?"

- "Tao vừa mua gậy thử xong, 3 vạch, bây giờ tính sao hả mà?"

- "Cứ bình tĩnh, để tao tính"

Là cháu nói nó cứ bình tĩnh thế thôi, chứ bản thân cháu cũng đang hoảng loạn lắm các thím các mợ ạ!. Nhưng còn sống là còn hi vọng, cháu vẫn cố níu kéo một khả năng mong manh rằng cái gậy thử thai đó bị sai. Cũng có thể lắm chứ? Ở cái xã hội mà đến cả trứng gà, cả ruốc, cả sữa người ta còn làm giả được thì cái gậy thử thai có gì là khó đâu.

Tiện đây, xin kể cho các thím các mợ nghe chuyện mới xảy ra ở khu cháu. Có anh chồng đi công tác xa triền miên, có khi cả năm mới về nhà thăm vợ một lần. Đột nhiên lần ấy về nghe tin vợ đã có thai 4 tháng. Anh này nghi ngờ cho bố mình đã xếp hình với vợ anh khiến chị ta có thai. Ông bố thì cãi kịch liệt, ông ấy bảo: "Thật vô lý, không bao giờ có chuyện loạn luân đó xảy ra được, vì sau mỗi lần xếp hình tao đều cho nó uống thuốc tránh thai khẩn cấp cả, không thể có thai được".

Mãi về sau này, khi bên công an kinh tế phát hiện ra hàng loạt thuốc tránh thai khẩn cấp giả bán trên địa bàn thì ông ấy mới chịu nhận mình là chủ của cái thai. Nhưng nhận thì nhận vậy thôi chứ ông ấy bảo ông ấy không có trách nhiệm với đứa trẻ đó, bởi theo ông ấy thì trách nhiệm thuộc về cái bọn buôn bán thuốc giả.

Đấy, nói thế để thấy, không tin tưởng mẹ con đứa nào được, cứ phải đi siêu âm thì mới chắc.

Nhưng lấy tiền đâu mà đi siêu âm? Không biết siêu âm có đắt không nhưng chắc cũng phải vài trăm. Tiền hôm trước xin bố mẹ để học thêm tiếng Anh thì đi nhà nghỉ hết rồi. Giờ biết lấy lí do gì để xin tiếp đây?

***

- Ăn cơm đi! Làm sao mà mặt cứ đần ra, trông như thất tình thế hả?

Câu hỏi của bố làm cháu giật mình, và kéo cháu ra khỏi những lo lắng, tính toán đang chong chéo trong đầu. Mẹ cháu thấy thế đỡ lời:

- Chắc nó sắp thi rồi, học nhiều, lo nhiều nên thế thôi. Cố mà ôn tập chăm chỉ, thi cử cho tốt. Con cái nhà này là không được phép học dốt, mình bố mày học dốt là đủ rồi.

- Này, cô nói cái gì đấy hả? Cô bảo ai học dốt?

- Thế đưa nào lập hát-trích 3 năm không qua được lớp một để đến nỗi ông nội phải xách cái đầu lợn đến nhà thầy giáo xin cho lên lớp hả?

- Này, kể cả ông nội không xin thì trước sau gì tôi cũng sẽ lên được lớp nhé!

- Thôi, bố mẹ đừng tranh cãi nữa. Con có việc muốn thưa ạ!

- Có chuyện gì thế?

- Dạ, bà ngoại bên vợ của thầy giáo chủ nhiệm lớp con bị ốm, lớp con định tổ chức góp tiền đi hỏi thăm ạ!

- Bà ngoại bên vợ thì sao phải hỏi thăm?

- Dạ, bình thường thì cũng không cần phải đi đâu, nhưng sắp thi rồi, cả lớp quyết định đi vì thầy là tổ trưởng tổ ra đề thi ạ.

- Thế bà ấy bị bệnh gì?

- Dạ, nhiều bệnh lắm ạ, nhưng đáng chú ý nhất là ung thư vú giai đoạn cuối và trĩ kinh niên.

- Hừm, già rồi, vú còn dùng để làm gì nữa đâu, cắt bég đi là xong, chữa làm cái gì cho tốn kém. Thế liệu có qua khỏi không?

- Chắc cũng chỉ được vài tuần nữa thôi là ra đảo bố ạ!

- Thế sao không đợi chết rồi đi viếng một thể?

- Sắp thi rồi bố ạ, từ giờ đến hôm thi chắc gì bà ấy đã chết? Phải đi thăm và tặng phong bì trước khi bà ấy chết chứ!

- Cũng phải, vậy để cuối tuần bố chở mày đi hỏi thăm!

- Dạ thôi, con đi cùng các bạn trong lớp, bố cứ cho tiền con là được rồi!

- Con nó nói phải đấy, ông việc gì phải chở nó đi, để kệ nó đi với lớp nó, mà ông quên cuối tuần này ông phải đưa tôi đi siêu âm à? Tôi chậm kinh 2 tuần rồi đấy. Bảo dùng Ba Con Sói thì không chịu dùng, kêu là vừa vượng vừa không sướng.

- Hả? Mẹ cũng đi siêu âm à? Làm sao mà mẹ phải đi?

- Ăn cơm đi, trẻ con biết gì chuyện người lớn mà hỏi!

***

Loanh quanh mãi mới tìm được một cái chỗ siêu âm hẻo lánh, nhỏ nhỏ, xấu xấu ít người lui tới. Cũng biết là làm gì thì cũng nên tìm chỗ đông khách, uy tín mà làm, nhưng ở trường hợp của cháu thì càng ít người, càng

vắng vẻ càng tốt. Chẳng may gặp người quen ở đó thì chỉ có nước khoét cái lỗ mà nhét vào, à nhầm, khoét cái lỗ mà chui xuống.

Đứng trước cửa phòng siêu âm rồi mà con người yêu cháu nó vẫn dè dặt không dám vào. Bảo vào đi bao nhiêu lần mà nó cứ sợ. Mịa, cái lúc sượng thì cứ bắt người ta cho vào đi, cho vào đi. Giờ thì lại sợ không dám vào, giá lúc đó mà nó cũng biết sợ thì giờ đã không phải ra đây rồi.

- Sao? Cô cậu đến siêu âm thai à? - Giọng ồm ồm của ông bác sĩ già cất lên làm hai đứa cháu giật cả cửa mình.

- Dạ!

- Lại đây khai tên tuổi và nộp tiền luôn đi!

- Họ tên gì? - Ông bác sĩ vừa hỏi vừa nhìn thẳng vào mặt bạn gái cháu. Bạn gái cháu thì đang run cầm cập, trả lời lí nhí.

- Dạ họ Trần ạ!

- Tên đệm là gì?

- Như ạ!

- Trần Như gì?

- Trần Như Nhung ạ!

- Trần Như Nhung, tên thế này thì đi khám thai sớm cũng là đúng thôi. Bao nhiêu tuổi?

- Dạ, 16 tuổi ạ!

- Tuổi này là tuổi ăn tuổi học, là tuổi cắp sách tới trường, tại sao các cô cậu lại chơi bời để đến nỗi phải vào đây? Các cô cậu bây giờ hư

hông quá. Nói thật, ngày xưa, bằng tuổi các cô các cậu tôi còn chưa được đọc truyện "Cô giáo Thảo" cơ đấy!

- Dạ, cháu cũng đã được đọc truyện đó đâu!

- Thế cậu đọc cái gì?

- Dạ, "Chú Kim" và "7 đêm khoái lạc" ạ!

- Biết nhiều gồm nhỉ? Cái cần biết thì không biết, toàn biết mấy cái vớ vẩn. Thay vì đọc mấy cái truyện đó, cậu đi đọc các cách phòng tránh thai thì có phải tốt hơn không? Cô cậu cũng bằng tuổi con tôi thôi, nên tôi khuyên thật lòng, cô cậu còn nhỏ tuổi, học hành mới là chuyện lớn, còn yêu đương chỉ là chuyện nhỏ thôi, hiểu chưa?

- Dạ! Nhưng chuyện nhỏ mà làm còn không xong thì sao làm chuyện lớn được ạ? Tuổi nhỏ làm việc nhỏ, tùy theo sức của mình bác ạ!

- Cậu nói cũng đúng, yêu đương là chuyện nhỏ. Nhưng làm chuyện người lớn rồi thì không còn là chuyện nhỏ nữa. Và cứ đợi đến khi bố mẹ cô cậu biết đi, xem nó còn là chuyện nhỏ nữa không. Nói một câu là cãi một câu. Thôi, nằm lên giường mau để tôi siêu âm.

- Dạ, mình bạn gái cháu nằm thôi hay là cả cháu nữa ạ?

- Thế cô cậu định vào đây để đóng phim hay sao mà đòi nằm cùng? Một mình cô này thôi!

Bạn gái cháu vẫn chưa hết run và khép nép leo lên giường.

- Nằm ngửa ra, sao lại nằm nghiêng thế? - Ông bác sĩ quát.

- Dạ, cháu nghe các cụ dạy là "tre đun để ngửa, vợ chửa nằm nghiêng" mà?!

- Câu đó áp dụng trên giường ngủ thôi. Đây là giường siêu âm, không phải nhà nghỉ, nhé! Nằm ngửa lên!

Bạn gái cháu lại ngoan ngoãn làm theo. Chưa kịp hoàn hồn thì ông ấy lại quát tiếp:

- vén áo lên quá ngực nhanh lên!

- Dạ, sao phải quá ngực ạ? Cháu tưởng siêu âm chỉ cần vén qua bụng là được chứ?

- Ở đây tôi là bác sĩ hay cô cậu là bác sĩ hả? Bảo sao thì cứ làm thế đi.

- Nhưng bác sĩ ơi, bạn cháu đang mặc váy!

- Thì vén váy lên quá ngực, mau lên!

***

Cầm tờ kết quả siêu âm trên tay mà cháu thấy đất quay ầm ầm và trời tối sầm sầm các thím các mẹ ạ. Thai đã được hơn 5 tuần rồi!

- Bây giờ tính sao mà? - bạn gái hỏi cháu với giọng rưng rưng.

- Tao cũng chưa biết nữa. Phá thì tao sợ, còn đẻ thì...

- Hay là cứ đẻ đi mà? Phá thai đau lắm, tao sợ...

- Tao với mà còn phải học 3 năm cấp 3, rồi 5 năm đại học. Có khi lúc tao với mà tốt nghiệp đại học cũng là lúc con tốt nghiệp cấp 1.

- Giờ mà mà còn đùa được?!

- Thôi, giờ cứ về nghỉ ngơi, ôn thi đi! Thi xong rồi tính! Trời mưa rồi kìa...

- Mưa to và gió giật ghê quá, liệu có đi được không mà?

- Phải cố thôi!

Và rồi hai cái bóng nhỏ bé lao ra ngoài trời. Con đường mịt mờ với mưa như trút và gió rít âm âm...

~~~~~***~~~~~

HẠNH PHÚC XA XÃM

Ánh trăng vàng lai láng trên ngọn đa, bay là là qua mái đình rồi lan tỏa ra cả cánh đồng mênh mang trước mặt. Thi thoảng, một cơn gió ủa qua rì rào khiến cánh đồng như được phủ lên một tấm lụa mềm mại gợn sóng lăn tăn. Rồi gió lại đem mùi hương lúa non ngòn ngọt của cánh đồng đang trở bông mang đi vương vãi khắp nơi.

Tiếng ếch nhái gọi nhau ì oạp râm rân cả cánh đồng, nhưng nếu lắng tai một chút, người ta vẫn nghe thấy tiếng thì thầm của đôi trai gái đang ngồi dưới gốc đa. Họ gục đầu vào vai nhau, cùng nhìn ra cánh đồng bao la...

- Anh này, anh yêu em nhiều không?

- Ừ, cũng tạm tạm.

- Sao bao nhiêu cô khác xinh đẹp, giỏi giang thì anh không yêu mà lại chọn yêu em?

- Em hỏi ngu thế! Xinh đẹp, giỏi giang, lại con nhà tử tế thì tội quái gì nó phải yêu anh.

- Anh đưa dép em...

- Gì? Tự nhiên lại đưa dép?

- Đưa trả dép cho em về.

- O, giận đấy à? Thế chiều mai có đi xem ca nhạc trên huyện không?

Không thấy trả lời, giận thật rồi! Ấy vậy nhưng chiều hôm sau hẳn đạp xe đến đón nàng đã đứng đợi sẵn ở cổng. Cũng phải thôi, họ đã chờ rất lâu, phải lên huyện mua vé trước cả tuần để chờ xem buổi ca nhạc này mà. Nghe đâu, có cả anh Long Nhật về hát nữa cơ.

Vậy là chiếc xe đạp leng keng lọc cọc chở đôi trai gái lăn từng vòng mệt nhọc chạy dọc theo con đường lờm chờm toàn đá hộc. Dầu vậy, họ vẫn vui lắm, vì chỉ lát nữa thôi, họ sẽ được tận mắt nhìn thấy anh Long Nhật, người mà họ chỉ được biết đến nhờ giọng hát eo uột, dầm dề, qua những tình khúc sến sẩm, náo nê, bởi những bức ảnh ườn ẹo ê chề, và với những phát ngôn nhố nhăng như thẳng hề. Thế nhưng, vừa mới đi hết đường làng, ra đường huyện được khoảng vài trăm mét thì chiếc xe đạp bắt đầu sinh sự.

Cái xích không thích cái líp nữa mà lại nhảy ra ngoài, vì nó thấy những cái bánh răng trên cái líp xe thật đáng sợ, suốt ngày cứ kìm hãm nó, gồng ép nó. Vậy nhưng, vừa mới tụt ra, nó đã bị cái càng xe bóp ghệt, xiết chặt vào với cái ổ trục như muốn nghiền nát nó.

- Xe bị sao thế anh? Giời ạ, hôm nay lên huyện mà không kiếm được cái xe cho tử tế, nhìn như cái xe chở lợn thế này.

- Chắc tuột xích thôi, ngày nào mẹ anh chẳng dùng nó để chở hai thùng nước gạo với mấy bao phân, vẫn chạy bon bon mà. Em cầm cái xích nâng lên nhé, để anh gỡ nó ra đã...

Họ ngã xe xuống vệ đường rồi hí hoáy một lúc khá lâu, nhưng có vẻ là không ổn. Chiếc xích bị kẹt quá chặt, nếu không có cờ-lê để tháo trục ra thì chắc không thể gỡ cái xích ra được. Cô gái bắt đầu mất kiên nhẫn và nổi cáu:

- Anh có sửa nhanh lên không? Bắn hết tay em rồi này! Đàn ông gì mà hì hục hơn nửa tiếng đồng hồ vẫn chưa làm ăn được cái mẹ gì.

- Thì anh đang cố đây, em cứ bình tĩnh.

- Bình tĩnh à? Sắp đến giờ biểu diễn rồi kìa, ở đó mà bình tĩnh. Hôm nay mà không gặp được Long Nhật thì tôi sẽ giết anh, đồ giời đánh thánh vật.

Đang mải chú ý đầu vào cái xích xe nên cả hai không biết có một chiếc Toyota Camry cẩu cảnh đang chạy chậm chậm và đỗ xích lại ngay gần họ. Chỉ đến khi cửa xe mở ra thì cả hai mới giật mình ngẩng lên. Một người đàn ông béo ục, đầu hói, khoảng gần 50 tuổi, nhìn qua rất giống với ca sĩ Spy với điệu nhảy Gangnam Style. Ông ta tiến lại gần chỗ đôi trai gái rồi cất giọng:

- A ni âng A xi ê ố, dồng xiếu, ụp-pa ụp-ma?

- Ụp ụp cái mà cha mà! Đã đang bực mình thì chớ, mà có thích tao ụp cái xe đạp này lên đầu mà không?

Thấy người thanh niên có vẻ hung hăng, gã đầu hói đó thoáng ngỡ ngàng rồi giật mình lùi lại mấy bước. Tức thì, một người đàn ông khác trẻ hơn, ít béo hơn, ít hói hơn mở cửa bước ra:

- Ấy ấy, xin bình tĩnh! Giám đốc của tôi đây là người Hàn Quốc, thấy hai vị hỏng xe nên ông ấy hỏi xem hai vị có muốn đi nhờ không thôi.

Nàng nghe vậy thì giựt giựt gấu áo hăn rồi hỏi:

- Kìa, ông ấy cho đi nhờ kìa. Có đi không anh? Sắp đến giờ diễn rồi...

- Nhưng anh say xe, sợ ô tô lắm!

- Say thì có túi ni lông.

- Nhưng còn xe đạp? Họ có chở cả xe đạp cho mình không?

- Anh bị điên à? Ô tô của người ta bóng coóng thế kia, còn cái xe đạp của anh thì như cái đồng sắt vụn, toàn mùi phân gà phân lợn, mang lên xe của người ta anh không thấy xấu hổ sao?

- Vậy giờ phải làm thế nào?

- Còn thế nào nữa, vứt đi!

- Không được, xe của mẹ anh đi chở nước gạo đấy, vứt đi mẹ anh giết!

- Vậy anh cứ ngồi đây ôm lấy nó, em đi một mình...

Nói rồi cô gái chui tọt vào trong xe, đóng sập cửa lại. Chiếc ô tô nổ máy rồi lao vút đi, bụi tung mịt mù, bay cả vào mắt hăn, cay xè, bỏng rát. Hăn cứ đứng ngẩn ngơ, ngờ ngàng một lúc lâu như không tin vào mắt mình, như không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Một buổi đi chơi vui vẻ mà cả hai háo hức chờ đợi từ lâu bây giờ lại thành ra thế này sao? Có ai hiểu cảm giác của một người đàn ông khi bị người mình yêu bỏ lại bên đường rồi leo lên xe đi với một người đàn ông khác không? Một cảm giác hụt hẫng, bẽ bàng, và dù không muốn nhưng nước mắt cứ ứa tràn. Hăn nhìn cái xe đạp nằm chơng chơ bên đường rồi hét lên:

- Tất cả là tại mày, tại mày hết...

Hăn vừa hét vừa lao đến đá liên tiếp vào cái xe, hăn nhảy cả lên mà giẫm đạp tới tấp, như muốn trút toàn bộ cơn tức giận lên cái xe tội nghiệp. Chiếc xe vốn đã cũ nát thì giờ lại càng đáng thương hơn với cái vành méo mó, với những chiếc nan hoa cong queo, với cái khung gãy gập. Nhìn nó tàn tạ và tiêu tụy như người đàn ông vừa giẫm đạp lên nó. Người đàn ông ấy vừa mới đây thôi hung hăng, điên cuồng là thế, vậy mà giờ thì ngồi sụp xuống vệ đường, úp mặt vào tay rưng rưng, vai rung lên từng đợt...

Khóc chán rồi hấn lại đứng dậy, vác cái xe lên vai, lúi thủi quay về làng. Vừa đi hấn vừa lẩm bẩm tự chửi mình là ngu. Ngu thật ấy chứ, giá mà vừa rồi hấn đạp nhẹ chân thôi, hoặc là đá vào cái yên xe, cái tay phanh thôi, tránh cái vành, tránh cái nan hoa, tránh cái khung ra thì biết đâu bây giờ hấn có thể thông dong dắt xe, hoặc thậm chí là đạp được xe về ngon lành. Ngu thật...

- Có nhà không mà ơi?

- Tao đây. Vào đi mà!

- Trời, có bao giờ thấy mà đọc sách, sao hôm nay lại bày ra cả đồng thế này?

- Tao đang học tiếng Hàn. Mà trước giờ xem phim, nghe bọn nó nói thì cứ tưởng tiếng Hàn khó lắm, nhưng học rồi mới thấy, nó cũng đơn giản thôi mà ạ!

- Thật á? Mà chỉ cho tao xem.

...

- Này nhá. Ụp-pa là dùng để gọi đàn ông, ụp-ma là gọi đàn bà.

- Sao có vẻ giống tiếng Anh nhỉ?

- Thì giống y hệt mà.

- Vậy tình yêu gọi là gì?

- Ụp-love.

- Thế còn cái chuyện ấy thì gọi là gì?

- Chuyện ấy là chuyện gì?

- Cái chuyện mà mỗi lần nhắc đến là tao với mày đều thấy hào hứng ấy...

- À..., là up-sex.

- Trời, không ngờ lại đơn giản như thế! Vậy thì bây giờ gặp người Hàn tao cũng giao tiếp được vài câu rồi. Nhưng mà, mày học tiếng Hàn làm gì? Mày định yêu cái lão giám đốc hói ấy à?

- Ừm...

- Thế còn anh ấy?

- Đừng nhắc đến hắn ta nữa! Hắn ta không bao giờ cho tao được những thứ tao muốn. Tao lấy hắn ta về để về đi chở nước gạo nuôi lợn à? Để suốt ngày ngồi ở vệ đường lấp xích xe đạp à?

- Thảo nào, dạo này mày tránh mặt anh ấy... Nhưng anh ấy vừa nhờ tao nhắn với mày là tối nay 8h gặp ở gốc đa. Anh ấy có chuyện muốn nói.

8h mới đến giờ hẹn nhưng hắn đã chờ ở gốc đa từ 7 rưỡi, còn hơn là cứ ngồi ở nhà nhìn đồng hồ, sốt ruột lắm! Hôm nay trời không có trăng, chỉ có những ông sao mập má trên cao như những đốm lửa nhỏ đốt âm ỉ, râm ran trong lòng hắn. Không gian hoàn toàn tĩnh lặng, chỉ thi thoảng có những chiếc lá đa rơi xuống, bị gió lôi đi rào rào trên mặt đất. Hắn ngồi chán thì lại đứng dậy đi vòng vòng quanh sân đình, trong đầu lăm lăm những điều mà lát nữa hắn sẽ nói với nàng. Hắn muốn xin lỗi nàng về chuyện hôm trước; hắn cũng sẽ khoe với nàng rằng hắn đã xin được vào làm một chân phục vụ ở một quán bia to nhất nhì trên huyện, hắn sẽ chăm chỉ làm ăn tích cóp, quyết tâm cuối năm nay mua được con xe đạp điện để có thể hãnh diện đèo nàng đi chơi trên huyện; và hắn còn nghĩ nhiều, nhiều lắm...

Hắn lại nhìn đồng hồ: 8h10 rồi, chắc là nàng đang trên đường ra đấy! Nhà nàng hay ăn cơm thất thường lắm, biết đâu hôm nay có khách nên ăn cơm muộn, và lại thêm bát thêm đĩa nên nàng phải rửa nhiều hơn, giờ mới xong thì sao? Hắn dựa người vào gốc đa, mắt ngóng ra con đường mòn xa xa...

10h rồi...Hắn vẫn ôm gốc đa, nhưng lúc này, sự hứng khởi và thấp thỏm đã không còn, thay vào đó là sự hẫng hụt, sự tuyệt vọng. Nàng không ra thật rồi! Nàng đành lòng dứt tình với hắn thật rồi...

Mấy ngày sau đó, hắn nằm lì trong nhà, không thò mặt ra ngoài đường. Nhìn hắn như thảng mất hồn, uế oải, phờ phạc, mệt mỏi. Hắn không hiểu vì sao nàng lại tránh mặt hắn, đến nhà tìm cũng không gặp, hẹn ra ngoài cũng không xong. Hắn đã làm gì sai? Đã mắc lỗi gì khiến nàng xa lánh hắn? Chẳng lẽ hắn lại để mất nàng? Lại để tình yêu và hạnh phúc của mình vụt mất dễ dàng? Không, hắn không cam chịu. Hắn phải làm mọi cách để giữ được nàng, để kéo nàng về với hắn. Hắn chợt nhớ ra cuối tuần này là sinh nhật nàng, rồi một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu hắn...

Vậy là hắn vùng dậy, hí hục đi chặt tàu dừa, tước hết phần rìa lá đi, chỉ lấy phần sống lá. Rồi hắn lại ngồi cặm cụi, hí hoáy ghép từng sống lá lại, đan thành hình những con chim xinh xắn. Để đan được một con chim hoàn chỉnh phải mất vài giờ, vậy mà hắn đan liền hai chục con, đúng bằng số tuổi của nàng. Hắn nhớ có lần lên huyện, thấy người ta bán cái con chim dừa này, nàng đã vô cùng thích thú và đòi hắn mua cho bằng được. Bây giờ, được tặng một lúc hai chục con, lại do chính tay hắn làm với bao tình cảm và tâm huyết, hắn là nàng sẽ cảm động lắm.

Đúng ngày sinh nhật nàng, hắn cho chim vào bao ni-lông nhỏ rồi xách chim đến nhà nàng. Mẹ nàng thấy hắn cầm chim đứng ở ngõ thì lật đật chạy vào trong thông báo cho con gái. Nàng có lẽ cũng biết là không thể lẫn tránh hắn mãi nên lát sau cũng lững thững đi ra với vẻ mặt không được vui cho lắm. Trời, lần đầu tiên hắn thấy nàng mặc váy, lại còn trang điểm

nữa chứ, đương nhiên, nàng xinh đẹp hơn rất nhiều, nhưng cũng lạnh lùng hơn rất nhiều:

- Anh đến đây làm gì?

- Chúc mừng sinh nhật em! Anh biết là em rất thích những con chim dừa này, anh...

PÍP PÍP!!!!!!!

Tiếng còi inh ỏi phía sau cắt ngang câu nói của hắn và khiến hắn giật mình quay lại. Vẫn là chiếc Toyota Camry cẩu cạnh lần trước. Hắn sừng người và chột hiều ra tất cả.

- Anh mang chim về đi, tôi không thích chim của anh nữa.

Nói rồi nàng lạnh lùng bước lên xe. Chiếc ô tô nổ máy rồi bấm còi inh ỏi kêu hắn nhường đường bởi vì hắn vẫn đang đứng như cái cây chết lạng trước mũi xe. Bấm còi chán chê, chiếc xe đành lùi lại một đoạn rồi rẽ bánh chậm chậm lao đi. Hắn cầm cái túi chim ném thẳng vào cửa kính xe chỗ nàng ngồi. Cái túi rách toạc, chim bắn tung tóe, vung vãi trên đường, nhiều con bị bánh xe cán qua bẹp dí. Hắn nhìn những con chim thoi thóp, xẹp lép trên đường mà ngỡ như trái tim mình vừa bị cái ô tô kia lặn qua làm cho tan nát...

Từ hôm đó, sáng sáng hắn đạp xe lên huyện làm bưng bê ở quán bia, tối tối lại lủi thủi đạp xe về, như một cái máy, như một con robot không cảm xúc, bởi hắn cũng chẳng biết hắn đang làm việc vì cái gì, để làm gì, cho cái gì... Hắn khoác một vẻ ngoài lạnh lẽo để hồng che đi vết đau vẫn đang nhức nhối và ngày càng nhức nhối trong tim.

Một buổi trưa, đúng tầm quán đông khách nhất, đương lúc hắn đang bưng hàng chục cốc bia trên khay mang ra bàn cho khách thì có thằng em ở quê chạy xộc vào, níu tay hắn rồi nói với giọng hốt hải:

- Anh à, em nghe nói hôm nay chị ấy sẽ bay sang Hàn Quốc cùng thằng già đó đấy. Anh về nhanh còn kịp.

Hắn vứt luôn khay bia xuống đất rồi lao ra vồ lấy cái xe đạp của hắn phóng vụt đi. Nàng sẽ sang Hàn Quốc thật sao? bấy lâu nay, dù biết là nàng đã yêu thằng Hàn hói đó, nhưng hắn vẫn hi vọng rằng đó chỉ là cơn gió thoảng qua thôi, rồi sẽ đến lúc nàng tỉnh lại và quay về bên hắn. Những ngày qua, hắn chỉ bám vào duy nhất cái hi vọng đó để sống, để gắng gượng. Vậy mà, giờ đây, cái hi vọng duy nhất đó cũng đang dần trôi mất...

Chiếc Camry chạy rì rì chạy dọc theo con đường làng lờm chờm toàn đá hộc. Nàng hạ cửa kính, ngắm nhìn lại con đường thân thuộc với bao kỉ niệm buồn vui, con đường mà ngày nào nàng cũng đi qua một vài lần, dù là ngày nắng chói chang hay ngày mưa hối hả; con đường ấy đã cho nàng lớn lên cùng bao gian nan, vất vả. Vậy mà chỉ giây lát nữa thôi, nàng sẽ phải rời xa nó, đến một phương trời rất lạ. Dẫu biết rằng con đường mới sắp đi là do chính nàng lựa chọn, nhưng trong lòng nàng không khỏi nao nao...

Đang miên man theo những dòng xúc cảm ứa về, chợt nàng thấy chiếc xe chạy chậm lại rồi dừng hẳn.

- Sao dừng lại thế chú?

- Có người chặn đường cô ạ.

Thì ra là hắn, hắn đứng giữa đường với cánh tay buông thõng, với cái xe đạp nằm chống kèn dưới chân hắn. Cánh cửa xe hé mở, và nàng bước ra, chầm chậm tiến về phía hắn.

- Anh có yêu em không?

- Có, anh yêu em nhiều, nhiều lắm!

- Vậy thì hãy tránh ra, đừng cản trở con đường hạnh phúc của em.

- Hãy ở lại với anh, lão già đó không mang cho em hạnh phúc được đâu.

- Anh nhầm rồi, ông ta mua cho em váy đẹp, túi xách đẹp, dây bạc, vòng vàng, ông ta có ô tô, có công ty, có mấy cái nhà bên Hàn Quốc. Còn anh? Anh có gì? Cái xe đạp cũ kỹ? Hay bộ quần áo nhàu nhĩ? Anh lấy gì để mang lại hạnh phúc cho em?

Hắn không nói gì nữa, lặng lẽ cúi xuống dựng cái xe đạp lên rồi lầm lũi dắt về. Nàng cũng lập tức vào xe rồi chiếc Camry lại từ từ lăn bánh. Họ cùng đi trên một con đường nhưng mỗi người một hướng, và hắn biết, càng lúc nàng và hắn càng xa nhau. Con đường trước mặt hắn bỗng nhòe đi, nhạt nhòa; chân hắn vấp phải những viên đá lờm chờm, gồ ghề, máu tứa ra. Thì đã sao chứ? Tim hắn còn đang rỉ máu nhiều hơn mà hắn còn chẳng cảm lại được... "Ừ, thôi em cứ đi đi, và, anh mong em hạnh phúc"...

...Em cứ tìm hạnh phúc ở nơi đâu

Nơi rừng dương tuyết trắng phủ một màu

Nên tuyết lạnh cả lòng anh cô quạnh

Giọt lệ gầy lăn xuống chẳng ai lau.

Vẫn còn đây con ngõ vắng em qua

Khi nắng đổ và ngày mưa hối hả

Nơi có cả tháng ngày ta vất vả

Và lời thề ta mãi chẳng rời xa.

Em đi rồi anh biết phải làm sao?

Cho con tim thôi nức nở nghẹn ngào

Mất em là anh mất đi tất cả

Chỉ giữ cho mình ký ức một miền xa.

~~~~~***~~~~~

KỂ CHUYỆN GÓP TIỀN CHƠI CAVE

Hồi ấy bọn tôi có 5 thằng, đều là sinh viên năm nhất, hợp nhau vì suốt ngày rủ nhau đá bóng với lại luyện pes. Sau cả bọn rủ nhau thuê chung một phòng trọ ở ngoài để thuận tiện cho việc đàn đúm, luyện game.

Bọn tôi chỉ ham đá bóng với chơi pes thôi chứ cũng không hư hỏng gì, đều là dân tỉnh lẻ, vừa ở quê lên, hầu như đều còn rất trong sáng và ngây thơ, chưa thằng nào biết xếp hình là gì, chỉ xem phim sex là giỏi. Đó là điểm khác biệt lớn nhất giữa thế hệ thời của chúng tôi và thế hệ học sinh bây giờ. Bọn teen bây giờ mới lớp 9 chúng nó đã xếp hình nhoay nhoáy, vào nhà nghỉ mà cứ thản nhiên như đang lên thư viện. Chúng nó hơn thời các anh chị chúng nó nhiều lắm!

Thế nhưng trong 5 thằng bọn tôi, có duy nhất một thằng đã từng xếp hình rồi. Chúng tôi rất ngưỡng mộ nó, và bầu nó làm trưởng phòng. Dù nó là thằng oai nhất trong phòng vì đã được xếp hình, nhưng đó không phải do nó giỏi, bởi theo lời nó kể thì thực ra nó cũng chỉ là nạn nhân của một vụ cưỡng bức tình dục rất tinh vi và khủng khiếp liên tục trong một thời gian rất dài. Và đau xót thay, người thực hiện hành vi bỉ ổi đó không phải ai xa lạ mà lại là người bạn thân của chị gái nó, người mà nó luôn kính trọng, tin tưởng và coi như người chị thứ hai của mình. Nó đã khóc, trăn trở và suy nghĩ rất nhiều về việc có nên đến công an tố cáo để vạch trần bộ mặt thật của bà chị này hay không. Nhưng cuối cùng, nó không dám, vì nó sợ rằng nếu tố cáo rồi bà chị đó sẽ không tiếp tục cưỡng bức nó nữa. Thế thì nó sẽ buồn đến chết mất.

5 thằng tôi còn có chung một sở thích nữa là xem sex. Cứ web sex nào có update clip mới là tối đó bọn tôi lại chụm nhau lại thưởng thức và bình luận. Thằng thì khen con này mông to, thằng chê diễn viên nam chym nhỏ, thằng thì khen tư thế này mới, độc và lạ. Có một thằng chỉ thích xem những phim mà có diễn viên nữ vú to, nó nói sau này chọn người yêu và chọn vợ, nó chỉ có một tiêu chuẩn duy nhất đó là vú phải to. Hỏi tại sao thì nó bảo "Vú to chắc chắn nhiều sữa, sau này nuôi con nhàn hơn, vì trẻ con nếu được bú sữa mẹ hoàn toàn trong 6 tháng đầu sẽ là tốt nhất. Thiếu sữa, con nó khóc, nó gắt, tội lắm. Mà mua sữa ngoài thì đắt, không đảm bảo dinh dưỡng".

Buổi tối hôm ấy, sau khi luyện hết mấy bộ phim sex mới cực kì hấp dẫn, cả bọn thằng nào cũng thấy bứt rứt, khó chịu trong người. Những hình ảnh quẫn quại, những tiếng rên mê dại của con bé trong clip cứ ám ảnh chạy đi chạy lại trong đầu chúng tôi. Thằng trưởng phòng thấy chúng tôi như vậy, thì nó mới lên tiếng:

- Tao thấy chúng mày đang vật lắm rồi. Bây giờ thế này nhé, chúng ta sẽ góp tiền lại, thuê cave về đây để cho bọn mày khai chym, cho bọn mày thành đàn ông thực thụ, thỏa nỗi khao khát mơ mộng của những ngày qua. Ý chúng mày sao?

Nghe nó nói thế thì cả bọn mắt sáng rực lên, còn phải hỏi, chúng tôi đương nhiên là mong như thế, nhưng thằng nào cũng ngại, không dám đưa ý kiến. Đúng là trưởng phòng có khác, hiểu được lòng anh em. Tất cả anh em trong phòng đều đồng ý với đề xuất ấy. Duy chỉ có một thằng đang bị ốm vẫn nằm im nãy giờ, chắc nó mệt quá nên không nghe thấy. Thằng trưởng phòng thấy thế liền lay nó dậy:

- Ê, mày thế nào? Đỡ hơn chưa mày?

- Chưa mày à! Tao thấy mệt lắm, không dậy nổi, người cứ lịm đi!

- Bọn tao đang định góp tiền thuê cave về chơi. Mà mệt thế này chắc để lần sau tham gia cùng bọn tao vậy.

- Thật à? Cho tao góp tiền với, tao thấy khỏe hơn rồi!

Lúc đề xuất thì cả bọn hăng lắm, nhưng đến lúc đóng tiền thì mặt thằng nào cũng tiu nghỉu. Cuối tháng rồi, đĩa nào cũng nhẵn túi, mấy hôm nay toàn ăn mì tôm. Dốc hết ví mỗi thằng cũng chỉ còn được vài chục nghìn, thằng nhiều nhất là được gần lít.

Không khí u ám bao trùm lên cả phòng. Chẳng lẽ lại chịu bó trym sao?

Cuối cùng, vẫn lại là thằng trưởng phòng nêu ra sáng kiến:

- Hay đem con laptop của mày ra cắm? - Nó hỏi rồi đưa mắt về phía tôi dò xét.

- Đâu má, cắm thì từ mai tao lấy đâu ra máy để học tập?

- BỐ KHI, HỌC CÁI SHIT ẤY! Từ ngày về ở với nhau, đã bao giờ thấy mày dùng cái máy này vào việc học đâu, toàn thấy xem sex với lại đi Liên Xô.

- Ủ, nhưng mà cắm rồi thì mai lấy gì xem sex?

- Cắm một vài hôm thôi, mấy hôm nữa nhà gửi tiền lên là lại rút ra. Với lại hôm nay mày được thực hành người thật hàng thật rồi, còn ham gì mấy cái phim đấy nữa.

Đương nhiên đó là giải pháp duy nhất và tối ưu nhất lúc đó. Nghĩ đến cảnh lát nữa thực hành các bài đá lười, móc lổp, vét máng, 69, rồi các tư thế vác cày, xay lúa, doggy, tôi mù mẫm cả đầu óc và không tìm thấy lí do nào để từ chối ý kiến của thằng trưởng phòng cả.

- Ok, thế là chốt nhé! Bọn mày ở nhà chuẩn bị giường chiếu sạch sẽ, súng ống sẵn sàng đi, 30 phút nữa tao đưa hàng về.

Dứt lời, thằng trưởng phòng ôm con laptop rồi lao vụt đi. Cả bọn nhìn theo nó ra tận cổng với ánh mắt hân hoan, hồi hộp gửi gắm bao nhiêu niềm tin và hi vọng.

Nói thật, cái khoảng thời gian chờ đợi thằng trưởng phòng đi thuê cave về nó vô cùng khó tả. Mấy thằng ra ra vào vào, đứng đứng ngồi ngồi không yên, hồi hộp, khắc khoải. Rồi cả bọn hò nhau đi lau dọn nhà cửa, gấp gọn chăn màn, lau rửa cốc chén. Tất cả đã tinh tươm, sẵn sàng đón cave.

Thế rồi, cuối cùng thằng trưởng phòng cũng trở về. Nó dắt theo một con bé khá trẻ, ngon nghề và trông rất khỏe. Khỏe là đúng rồi, với 5 chiến binh rèn luyện thể lực 19, 20 năm nay, thường xuyên quay tay chờ ngày xung trận như vậy mà không khỏe thì sao chiến đấu nổi.

Mấy đứa, lúc nó chưa về thì mong mỏi, ra ra vào vào, giờ hàng về rồi thì thằng nào thằng ấy luống cuống, cứ đứng đờ ra như đang phê thuốc lào. Thấy vậy thằng trưởng phòng phải quát lên:

- Đậu má, không mau mời khách quý vào nhà đi?!

Cả lũ như bưng tỉnh, thằng chạy đi bê ghế, thằng rót nước.

- Dạ, mời chị vào nhà, chị ngồi xuống đây!

- Cảm ơn! - con bé cave cất giọng khá ngọt ngào.

- Chị có mệt không? Chị xơi nước đi này!

- Hi. Đừng gọi em là chị, em còn bé lắm!

- Vậy à, thế em bao tuổi rồi? Quê ở đâu?

- Dạ em 20 tuổi! Quê ở Mái Cu Chàng.

- Là ở đâu?

- Dạ, là Mù Cang Chải ạ!

- Thế bố mẹ còn khỏe không?

- Dạ, chưa ai chết ạ! Mà đậu má, các anh hỏi nhiều vkl! Chiến nhanh cho em còn đi, bao khách còn đang đợi em kìa! Em đến làm việc chứ có phải đến họp báo éo đâu mà, tiền thì ít, người thì đông mà đến cứ hỏi vớ vẩn...

Lúc này, tôi mới kéo thẳng trưởng phòng ra hỏi nhỏ:

- Có một đũa thoi hả mà?

- Đậu má, tiền ít, một đũa còn phải mặc cả kì nhèo mãi nó mới chịu đấy, may mà con này là sinh viên, đang nợ môn cần tiền gấp để đi thầy nên nó mới đồng ý. Ở đấy mà đòi mấy đũa!

- Thế bây giờ tất cả cùng lao vào chiến đấu hả? Hay là một chọi một?

- Tao cũng éo biết, để hỏi nó xem nó thích thế nào.

Rồi thẳng trưởng phòng lại gần, bẹo một cái lên má con nhỏ rồi hỏi:

- Thế bây giờ em muốn chiến đấu theo thể thức nào? Some hay sô-lô?

- Tùy các anh thôi, nếu các anh thiếu tự tin thì tất cả cùng nhào zô!
Còn không, từng thẳng một cho quân tử!

Đương nhiên là bọn tôi chọn phương án từng thẳng một rồi, một mình mình thích làm gì thì làm, chứ nếu mấy thẳng lỗ nhố cùng lúc với nhau, thẳng nào cũng tranh chỗ ngon, rồi lại cãi nhau, oánh nhau, mất đoàn kết.

Cả nhóm thống nhất chọn đấu trường là cái phòng tắm, còn những thằng khác sẽ đứng ngoài cửa đợi đến lượt, có thể ghé tai nghe ngóng tình hình bên trong nhưng cấm được mở cửa nhìn trộm hoặc xông vào tiếp sức. May là nhà tắm của bọn tôi khá rộng rãi, có một khoảng trống thừa sức cho hai người xoay đi xoay lại đủ các kiểu.

Khâu chuẩn bị cơ bản là đã xong, vấn đề còn lại bây giờ chỉ là xem thằng nào vào trước. Cứ tưởng là thằng nào cũng sẽ tranh nhau đòi vào, nhưng thực ra thằng éo nào cũng sợ. Ở đời có nhiều cái nó lạ thế đấy! Mong thì mong lắm, nhưng đến lúc gần được rồi lại run, không dám bước lên. Thằng nào cũng đùn đẩy nhau, éo thằng nào chịu lên trước. Cuối cùng, một đứa chỉ vào thằng bị ồm vẫn đang nằm trên giường nãy giờ:

- Hay là bảo nó, biết đâu nó thích vào trước!

Vậy là cả bọn lại gần lay nó dậy:

- Dậy, dậy mà, hàng về rồi!

Nghe vậy, nó choàng tỉnh, mở mắt và thều thào:

- Về rồi à? Bắt đầu chiến chưa?

- Chưa! Bọn tao ưu tiên mày ồm, cho mày chiến trước!

- Đậ má, ưu tiên éo gì, giết tao thì có, tao đang ồm thế này, nó thì khỏe thế, nó vắn tao chết luôn! Chúng mày phải chiến trước cho nó yếu đi, rồi cuối cùng là tao mới đúng chứ?!

Em cave trong nhà tắm đợi lâu quá mới thò cổ ra:

- Nào, có nhanh không thì bảo nào! Đây khởi động sẵn sàng rồi đấy mà chờ lâu quá!

Lúc này, tất cả, không ai bảo ai, đều nhìn về phía thằng trưởng phòng. Và cũng như mọi lần, nó lại là thằng tiên phong.

- Thôi được, để tao đi trước!

Nói xong nó cởi phăng cái áo phông ra khoe body như con các nạo phơi khô một cách rất khí phách. Thấy nó toan chực cởi tiếp quần, tôi mới ngăn lại:

- Thôi mà, để vào trong cởi đi!

Rồi nó mở cửa nhà tắm và đi vào, không quên cài chốt lại. Bọn tôi 3 thằng đứng áp sát tai vào cửa nhà tắm nghe ngóng động tĩnh bên trong. Đang tập trung thì lại nghe tiếng gọi thều thào của thằng bị ốm nằm ở giường. Tôi bực mình quay lại:

- Gì thế mà?

- Dìu tao ra cho tao nghe với, tao mệt đéo đi nổi!

- Thôi, con lạy bố, bố nằm nghỉ đi tí còn có sức mà chiến đấu!

- Ừ, thế thôi, nhưng đến lượt nhớ gọi tao đấy!

Bọn tôi lại tiếp tục áp sát tai vào cái cửa nhà tắm chờ đợi, nhưng vẫn chưa thấy âm thanh hay tiếng động gì báo hiệu một cuộc chiến đang diễn ra, bỗng nhiên, nghe tiếng cười ré lên của con cave bên trong. Bọn tôi thằng nào thằng đó mắt tròn xoe nhìn nhau không hiểu có chuyện gì. Ngay sau đó thấy thằng trưởng phòng mở cửa và thất thểu bước ra:

- Xong rồi hả mà, lên đỉnh không? Sao nhanh thế?

- Đậu má, tại tao lâu ngày quá không chiến đấu, nên dễ xúc động, dễ khóc nè. Khóc ngoài quan ải chúng mà ạ. Nhục nhã quá!

- O, thế là dư lào?

- Là rơi tiền ngay cổng chợ, hiểu chưa?

- Thế là chưa kịp làm gì à?

- Chưa! Không biết tí nữa nó có trừ tiền đi cho tao không?!

- Ủ, nếu không trừ thì cũng phải giảm đi chứ, mà đã làm được gì đâu!

- Thôi được, để tao vào báo thù cho mày!

Vậy là thằng thứ 2 mở cửa tự tin bước vào. Có vẻ như thất bại của thằng trưởng phòng như tiếp thêm sức mạnh cho nó thì phải. Cũng đúng thôi, cùng lắm thì nhục như thằng trưởng phòng chứ còn cái gì nhục hơn nữa, dù bị chê cười thì vẫn có đồng minh.

Thằng này có vẻ khá hơn. Đã có những âm thanh của một cuộc chiến đúng nghĩa. 5 phút sau, nó mở cửa đi ra, cái mặt vênh vênh, tự đắc.

- Sao? Tốt chứ mày? - thằng trưởng phòng hỏi.

- Đương nhiên, tao cho nó lên đỉnh 2 lần!

- Đậ má, mày giỏi quá! Nhưng sao cái trán mày sưng u, tím bầm thế kia? Lúc lên đỉnh nó đâm vào đâu mày à?

- À không, cái này tại tao làm việc chăm chú quá, sơ ý trượt chân, húc mẹ đầu vào bồn cầu!

- Thôi thế là ngon rồi! Cảm ơn mày đã trả thù cho tao! - Thằng trưởng phòng vỗ vai nó.

Thêm một thang nữa vào rồi đi ra, thang này cũng khá ổn, thấy nó bảo là cho con ấy lên đỉnh được suýt 2 lần. Giờ tới lượt tôi rồi, ôi, hồi hộp quá, không biết mình có đủ sức cho con này lên đỉnh như 2 thang kia không đây?!

Tôi mở cửa rón rén bước vào. Con bé đó đang ngồi trên bệ dưới nền nhà tắm, tựa lưng vào tường, trên người ko mảnh vải che bím, hai chân khép hờ trong tư thế đợi chờ. Thấy tôi bước vào, nó nhoẻn miệng cười:

- Chào anh!

- Ủ, chào em - Tôi đáp lời.

- Anh có thể ngồi bên cạnh em được không?

- Dạ được ạ!

Tôi khẽ xích lại gần em, nhẹ run run cầm bàn tay em, tay kia nhẹ nhàng vuốt tóc em, rồi ghé vào tai em thì thầm:

- Anh hôn em nhé?

- Dạ vâng, nhưng hôn lên má thôi, không hôn môi!

- Sao thế? Em ngại à?

- Không, tại hôm em vừa thổi kèn cho hai anh bạn anh rồi, giờ không được thơm tho lắm!

Thế rồi tôi và nàng, à nhầm, tôi và con cave cũng bắt đầu cái công việc thiêng liêng đó. Đoạn này xin phép không tả chi tiết kéo các thím lại kêu là truyện sex trá hình.

.....@#\$\$%^&*!..beep....beep

Khoảng 30 giây sau...

- Xong rồi hả anh?

- Ủ, xong rồi em ạ!

- Xong rồi thì anh ra ngoài đi, còn ai nữa không, gọi vào nốt đi!

- Cho anh ngồi đây tí nữa được không?

- Xong rồi thì ra ngoài đi cho người khác vào chứ ngồi đây làm gì?

- Để anh ngồi lâu lâu tí hãy ra, thế mới oai, chúng nó mới nể!

- Tùy anh thôi! Mà còn ai nữa không anh? Vào nhanh để em còn đi đám khác!

- Còn một thằng đang bị ốm, nằm bẹp dí ngoài giường kia, không biết nó có chiến được không?!

- Anh ra động viên anh ấy cố gắng giúp em, đằng nào em cũng mất công đến đây rồi. Thêm được đồng nào hay đồng ấy!

- Ủ, anh sẽ giúp, nhưng em này, anh nhờ em việc được không?

- Vâng, anh cứ nói!

- Lát ra ngoài anh sẽ khoe với bọn kia là anh làm cho em lên đỉnh được 3 lần để lấy oai tí, em đừng nói với chúng nó là anh được 30 giây đã out nhé?

- Dạ, không vấn đề! Hai anh bạn vừa rồi của anh cũng dặn em thế mà!

- Hả? Hai thằng chúng nó...?

- Vâng, anh đầu thì out luôn tại công chợ, anh thứ 2 được 10 giây, anh thứ 3 được 15 giây. Anh là khá nhất đấy!

- Đâu má, thế mà chúng nó chém gió kinh thế!

- Thì là bạn anh mà!

Vậy là tôi hùng dũng tiến ra ngoài trong ánh mắt ngưỡng mộ của mấy thằng bạn. Đương nhiên, chúng nó nể tôi lắm, vì tôi chiến được lâu nhất, những 10 phút và cho nàng 3 lần lên đỉnh cơ mà.

Tôi đánh thức thằng bị ốm dậy. Nó chắc mệt lắm nhưng vì ham hố nên vẫn cố. Diu nó lê từng bước vào trong nhà tắm, tôi nhẹ nhàng đặt nó ngồi xuống cạnh con cave.

- Bây giờ tự lo được chưa hay vẫn cần tao phải ở lại đỡ mà?

- Thôi, mà ra đi, tao tự lo được!

- Ủ, vậy tao ra, em chăm sóc bạn anh giúp anh nhé!

Tôi ra ngoài và chốt cửa lại. Cả lũ lại hồi hộp áp tai vào cánh cửa nghe ngóng tình hình. Đã có tiếng quần áo sột soạt và tiếng xì xà xì xụp.

5 phút, 10, rồi 30 phút trôi qua. Thằng bị ốm vẫn chưa ra, cả bọn nhìn nhau đầy ngạc nhiên lẫn cảm phục. Đâu má, nó bị ốm mà còn được 30 phút, nó mà khỏe thì éo hiểu khủng cỡ nào?!

Bất chợt có tiếng con cave bên trong kêu lên:

- Các anh ơi, cứu với, anh ấy bị ngất xỉu rồi!

Cả bọn lập tức xông vào xốc ngay thằng bạn khênh ra giường, xoa dầu đánh gió. Con cave thì mặt tái mét, chắc nó sợ có án mạng xảy ra. Tôi thấy vậy liền trấn tĩnh nó:

- Nó không sao đâu em, bị xiêu tí sẽ tỉnh lại thôi! Chắc tại nó ốm mà làm lâu quá nên kiệt sức.

- Đã được cái nào đâu mà lâu hả anh?

- Gì? Hơn 30 phút mà chưa cái nào là sao?

- Có lên được đâu, em làm mọi cách mà vẫn ỉu xiêu như cọng húng lìu, thế rồi tự nhiên gục xuống. Thôi, lát tính tiền em không lấy tiền của anh ấy đâu. Coi như em biếu anh ấy lấy tiền mua thuốc. Rõ khổ!

Lúc này, thằng trưởng phòng mới bẽn lễn lại gần:

- Em ơi, thế... thế trường hợp của anh có được xem xét miễn giảm không?

Con cave nhìn mặt thằng trưởng phòng rồi bịt miệng cười:

- Không anh ạ! Bạn anh bị ốm nên em linh động thôi, còn anh, anh đã mua vé vào cổng rồi, việc anh rơi tiền ở cổng hay anh khóc nhè thì là lỗi của anh. Bên em không có trách nhiệm giảm trừ. Hơn nữa, mấy người bạn của anh, anh nào cũng 2, 3 lần lên đỉnh, tính ra em còn lỗ ấy chứ! Thôi, cứ theo giá đã thỏa thuận, nhân người lên rồi thanh toán để em về cho kịp.

Nó nói vậy rồi thì ai còn kì nhều với con cave làm cái gì nữa chứ?! Thằng trưởng phòng đành đếm tiền trả đủ cho nó. Con cave đang chuẩn bị về thì có tiếng thều thào gọi giật lại:

- Em ơi... em ơi...!

Cả bọn quay lại, thì ra là tiếng gọi của thằng vừa bị ngất xiêu. Nó đã ngồi được dậy:

- Em đừng về vội, anh tỉnh lại rồi, mình làm tiếp nhé?

- Muộn rồi anh ơi, em có hẹn với khách khác rồi! Chào các anh!

Tôi ra mở cổng cho em về. Em có vẻ như vẫn muốn giữ mối làm ăn ngon lành này nên khẽ hỏi:

- Liệu em có còn được gặp lại bọn anh nữa không?

- Tất nhiên là có chứ, đầu tháng có tiền thầy u gửi lên, chắc chắn mình sẽ gặp lại nhau. Em về cẩn thận nhé!

~~~~~***~~~~~

TUYỂN TẬP TRUYỆN TRÀO PHÚNG HAY NHẤT CỦA VÕ TÔNG ĐÁNH MÈO

Đình Long
www.dtv-ebook.com

Tổng Hợp Phần Xx

LY SỬA NÓNG

Đã quá nửa đêm. Hãn ngồi thu mình khúm rúm trên chiếc ghế nhựa ngoài hành lang. Trời chưa hẳn đã sang đông, nhưng cũng không còn thu nữa. Hồi chiều đưa vợ đến đây, trời còn nắng ang ang, hãn chỉ mặc độc chiếc áo sơ mi phong phanh mà mồ hôi vẫn túa ra nhễ nhạ. Còn bây giờ, cũng với chiếc áo đó, với cúc cài thít đến tận cổ,

với cả đôi chân đã co lên, quặp sát vào người, khiến hãn trông như đang ngồi sấm, vậy mà thi thoảng hãn vẫn rùng mình bởi một luồng lạnh từ đâu bất chợt lan tới, len lỏi khắp người.

Hãn buồn ngủ, nhưng không tài nào ngủ nổi. Bởi lạnh: đương nhiên, và còn bởi ở cái hành lang này, chốc chốc lại có người đi qua, tiếng giày dép gõ coong coọc trên nền gạch men cứ rọi vào tai hãn, khiến cho giấc ngủ đôi lúc tưởng đã đến với hãn rất gần nhưng rồi lại bị cái thứ âm thanh đanh đét đó làm cho hoảng sợ, chạy đi mất. Hãn sẽ bỏ về nhà, trèo lên giường, trùm chăn kín mít và đánh một giấc ngon lành nếu người đàn bà đang nằm trong buồng đẻ kia, đang ôm cái bụng quắn quại, rũ rượi kia không phải là vợ hãn.

Có lúc, hãn đã nghĩ đến việc gọi mẹ lên thay để hãn về nhà, vì hãn đã ngán ngấy cái cảnh ngồi vật vờ ở cái bệnh viện tanh tưởi này rồi. Nhưng

xét cho cùng, đó cũng giống như việc chuyển từ nhà tù này đến cái nhà tù khác. Bởi nếu mẹ hăn lên đây thì hăn phải ở nhà trông hai đứa nhóc: đứa lớn thì khóc ri rí vì nhớ hơi mẹ; đứa bé thì phải bón bột, thay bím, dỗ ngủ. Chưa hết, lại còn bố hăn nữa, nằm liệt giường đã gần năm nay, mọi ăn uống, sinh hoạt đều diễn ra tại chỗ. Chăm ông ấy còn khổ hơn là chăm một đứa trẻ sơ sinh.

Trẻ sơ sinh thì chỉ biết khóc, biết ăn, rồi tè, rồi ị, chứ còn bố hăn, ngoài những thứ đó ra, ông còn biết chửi nữa. Trái ý một tí là chửi. Cháo nấu hơi như cũng chửi; khăn mặt vắt hơi khô cũng chửi, hăn nghe quen rồi, thành ra không thấy khó chịu nữa. Chỉ có một chuyện mà mỗi lần ông rửa toilet là mặt hăn tối sầm, rồi hậm hực bỏ ra ngoài: "Đồ bất hiếu, bất tài, đẻ mãi mà không ra được cho tao đứa cháu trai, mày muốn cái nhà này tuyệt tự hả? Muốn tao chết không nhắm mắt hả?"

Hăn không bỏ ra ngoài thì hăn còn biết làm gì? Bởi bố hăn đã thọc trúng vào vết thương của hăn, ngoáy vào sự mặc cảm, cào lên nỗi nhức nhối vẫn từ lâu ám ảnh trong hăn. Cả những lần mấy bà, mấy chị đi làm cỏ, bón lúa qua nhà, thấy hăn hùng hục vét bùn, nạo đất dưới ao thì buông lời bõn cợt: "Gớm! tham mà làm gì, cũng chỉ béo con rể mà thôi!". Những lúc như thế, hăn chỉ mong mình có đủ cái chất ba bữa để vốc từng nắm đất ném vào mặt họ, hoặc không thì có phép lạ, ngụp sâu xuống dưới đáy bùn cho đỡ ê chề.

Vậy nên, khi vợ hăn có bầu đứa thứ ba, dù chưa đầy mười hai tuần tuổi, hăn đã háo hức, ráo riết chở vợ lên huyện siêu âm bằng được. Để rồi khi biết kết quả, hăn lặng đi, thần thờ như thảng mất hồn, rồi hùng hoảng lôi xênh xệch vợ lên xe, bắt phải đi bỏ cái thai ngay lập tức, mặc cho vợ hăn đang há hốc mồm vì ngỡ ngàng, kinh sợ. Đi được một đoạn, vợ hăn vắng vầy, nhào khỏi xe rồi quỳ xuống đường khóc lóc van xin. Ắt còn dọa rằng nếu hăn vẫn ép, ả sẽ lao đầu vào ô tô để chết cùng con. Mà hăn cũng

không chắc có phải là ả dọa hấn không, bởi vì nhìn thái độ của ả lúc đấy, hấn sợ là ả sẽ làm thật.

Thế nên giờ đây, hấn phải ngồi đây, ở cái hành lang lạnh lẽo này, và không biết mình đang ngóng chờ điều gì. Tình mẫu tử thiêng liêng ư? Hấn đã ngán ngấy rồi, bởi có thêm đứa con này là thêm những lời hấn học từ cha hấn, thêm những câu dè bủ, mĩa mai, thêm những tiếng thở dài...

- Người nhà của sản phụ Liên đâu? Ai là người nhà của sản phụ Liên?

Nghe cô y tá gọi đến lần thứ hai, hấn mới uể oải đứng dậy:

- Là tôi...

- Chúc mừng anh! Mẹ tròn con vuông rồi! Công chúa xinh lắm! Anh vào đón tay cháu đi!

Hấn đang định hỏi: "không vào có được không?", nhưng nhìn ánh mắt hân hoan của cô y tá, rồi cả mấy người ngồi ngoài hành lang cũng đang dõi theo hấn chăm chú như thể muốn chia vui, hấn đành miễn cưỡng theo vào.

Vợ hấn năm đó, phờ phạc, bã bời. Ắ nhìn hấn bằng cái nhìn rất khó tả, như dò xét, như van lơn, như đang hồi lồi chờ phán xử, như một kẻ đang hi vọng vào cái điều mà chính bản thân người đó cũng tự thấy rằng nó quá xa xôi...

Cô y tá hăm hờ trao đứa bé cho hấn, nhưng hấn không dang tay đón mà chỉ sột soạt vạch cái tã ra rồi nheo mày ngăm ngó: "Đúng là con gái thật!". Hấn buông một tiếng thở dài thào thượt, lạnh lẽo quay ra.

- Anh không đón tay cháu à? - Cô y tá gọi giật hấn lại.

- Đón cũng thế thôi, có khác gì hai đứa trước đâu!

Hắn cứ vậy bước ra. Không nhìn mặt vợ, không nhìn mặt con. Bởi hắn thừa biết là cái bờ vai gầy gò của vợ hắn đang rung lên từng cơn bần bật, cái bàn tay xanh xao đang cố hết sức để bịt lại những tiếng nấc nghẹn ngào, nhưng dường như là không thể, những âm thanh hăm hức, tấm tức ấy vẫn thoát ra được, nghe hết như tiếng kêu cụt lút của một con gà bị người ta bóp cổ.

Hắn lại gieo mình xuống cái ghế, cảm thấy sự chán chường đến cực cùng. Hắn lấy điều thuốc ra toan châm lửa thì lập tức bị một cô y tá gần đó nhắc nhở: "Ở đây không được hút thuốc đâu anh!". Hắn nghe vậy thì cũng thôi, lại nhét chiếc bật lửa vào túi, rồi buông thõng tay chân, ngửa người ra ghế, quên cả điều thuốc chưa kịp châm vẫn đang dật dẹo trên môi...

Hắn dúi mắt lại và chực thiếp đi. Thế nhưng, một gã thanh niên tay xách cái giỏ đồ sơ sinh cứ lượn qua lượn lại trước mặt hắn, giầy quệt xuống nền đá cồm cộp. Gã ta cứ lui tới một hồi khiến hắn bực mình phải quạu lên:

- Ghế đây sao không ngồi? Đi lại này giờ không thấy mỏi căng à?

- Dạ, tại em sốt ruột quá anh ạ! Vợ em đang nằm trong buồng đẻ, không biết tình hình thế nào!

Hắn phì cười khi nghe cái giọng run run và cái điệu bộ lóng ngóng đến tội nghiệp của gã đó. Đẻ thôi mà, có gì to tát đâu! Hắn đưa vợ đi đẻ đã ba lần, cứ nhẹ như không! Ngày xưa, các cụ ăn khoai độn, quần áo chả có mà mặc, thế mà vẫn cứ sòn sòn tám chín đĩa ngon lành, việc quái gì! Cứ bảo mang nặng đẻ đau, chứ hắn thấy cái sự đẻ còn đơn giản hơn là nấu một mẻ rượu ngon. Để có được một mẻ rượu chuẩn, hắn phải tính được hàm lượng men cho phù hợp, rồi ke thời gian ủ gạo, rồi căn mực lửa khi đun, công phu lắm lắm! Chứ còn cái việc đẻ thì có gì? Khi nào thấy bụng tương tức thì rặn phát là xong. Thế nên hắn thấy cái gã đang cuống quýt trước mặt hắn thật đáng buồn cười!

Rồi cả khi cô y tá mới vừa thò đầu ra cửa, chưa kịp gọi tên, gã đó đã nhao vào sấn sổ; rồi gã rú lên khi biết tin mẹ tròn con vuông; gã ton ton linh vào đón tay đưa bé, khiến cô y tá lại phải lật đật chạy theo. Lát sau gã quay ra, hai mắt đỏ hoe, sứt sùi...

Hắn cố dẫn tiếng cười trong ngực rồi quay sang hỏi gã đó bằng một giọng nửa mai mỉa, nửa quan tâm:

- Con đầu lòng hả? Sao xúc động ghê thế? Anh đây ba đứa rồi mà chưa lần nào được phấn khích như cậu đâu!

- Dạ, nói là đầu lòng cũng đúng, nhưng thực ra cũng không hẳn!

- Là sao?

- Vợ em bị sẩy thai bảy lần rồi anh ạ!

Hắn khẽ rùng mình, mặt cúi gằm, thỉnh lặng, còn gã thanh niên thì vẫn chậm chậm tiếp lời...

- Vợ em không được bình thường như những người đàn bà khác, cô ấy bị mỏng thành tử cung và dị tật tế bào, cứ có thai được vài tháng là sẩy. Hầu như thời gian mang bầu, vợ em phải nằm trên giường, tránh vận động. Có đợt, thai được hơn sáu tháng rồi, hai vợ chồng đã khắp khởi hy vọng, vậy mà... Nhiều khi, chúng em định bỏ cuộc vì việc chạy chữa tốn kém quá, vì đã bán tất cả những gì có thể bán, vay tất cả những chỗ có thể vay, và cũng vì mỗi lần sẩy là một lần vợ em thêm tiều tụy, héo hon, suy sụp. Thế nhưng, những đêm trằn trọc không ngủ, chỉ nghe tiếng thở dài buồn não nuột, quay sang ôm vợ thì gối đã ướt đầm tự lúc nào; những buổi chiều trống hoang, trong căn nhà im vắng, cái khao khát được nghe tiếng trẻ cười đùa lại bùng lên cháy bỏng, lại xoáy vào tận tim can đến quặn cào. Ngay cả vừa rồi, lúc vợ em đã nằm trên bàn đẻ, em vẫn lo sợ những bất trắc sẽ xảy ra. Ổn trời, cuối cùng thì...

Hắn vẫn nghe như nuốt từng lời của gã thanh niên đó. Hắn biết là gã vẫn đang sục sùi, và mắt vẫn đỏ hoe. Gã khóc vì hạnh phúc khi đứa con đã ở lại với gã? Hay vì vừa phải nhớ lại những hãi hùng, đau đớn mà gã đã trải qua? Có lẽ là vì tất cả, bởi hạnh phúc hôm nay là kết tinh của những cay đắng hôm qua...

- Anh nhìn hộ em cái giỏ nhé, em chạy ù ra công mua ly sữa nóng...

- Mua làm gì thế?

- Cho vợ em uống, cô ấy vừa đẻ xong nên mất sức, uống được sữa nóng vào thì sẽ mau hồi phục.

Dứt lời, gã thanh niên tất tả chạy đi. Hắn không còn thấy gã đó buồn cười nữa, ngược lại, hắn thấy chính hắn mới là kẻ đáng cười, mới là thằng hề. Một thằng hề quay cuồng trong cái suy nghĩ mục nát và ấu trĩ. Hắn đã có ba cô công chúa xinh đẹp, thứ mà gã thanh niên vừa khóc trước mặt hắn sẵn sàng đánh đổi tất cả để có được, vậy mà hắn còn dăn dọc, hắn học?! Hắn muốn gì nữa đây? Hắn đã làm được gì cho vợ con ngoài những chì chiết, đay nghiến, ngoài những hắt hủi, ghẻ lạnh? Hình như, hắn đã nợ vợ con quá nhiều...

Hắn lê từng bước liêu xiêu, mắt cay xè, cái hành lang trước mặt nháy múa, nhạt nhòe. Hắn bước xuống sân rồi hướng ra cổng, nơi có quầy căng-tin vẫn sáng đèn. Hắn muốn mua cho vợ một ly sữa nóng, thứ mà vợ hắn, dẫu đã đẻ tới đứa thứ ba, vẫn chưa một lần được uống...

~~~~~***~~~~~

GÃ ĐIÊN

Người ta gọi hắn là gã điên, bởi không ai biết hắn tên gì, từ đâu và tại sao lại tới cái làng này. Chỉ biết rằng, một buổi sớm, người ta thấy một gã bản thủ, đen đúa, tóc dài ngang lưng, lò xo, hôi hám, lang thang, xói

tung từng đồng rác rưởi ngoài đầu chợ, lật lạnh từng miếng bánh thừa, từng mẩu thịt vương vãi, cho lên mồm nhai nghiền ngấu.

Dù là miếng thịt đã ôi thiu hay còn tươi vết máu, dù là mẩu bánh sạch sẽ hay đã bị người đi đường giày xéo bết bê, thì hẳn vẫn ăn rất ngon lành, và giọng cười thì vẫn thỏa thuê như thế.

Buổi chiều, khi vẫn chợ, và khi tất cả những đồng rác đã bị xới hết, hẳn lại khật khùng trở về cái vườn chuối hoang cạnh bờ sông, nằm ngủ ngon lành. Chẳng biết từ bao giờ, vườn chuối um tùm ấy đã trở thành nhà của hẳn, nóng thì hẳn nhảy xuống sông tắm, đói thì lội ven bờ vờ cua, chộp cá. Thậm chí, có lần, người ta còn thấy hẳn nhai cả một con ngóc sống rau rầu trong mồm.

Ban ngày, thường là hẳn rất hiền lành, chỉ về đêm, những cơn điên mới lại hành hạ hẳn. Một đêm chớm hè của vài ba năm về trước, khi xóm làng và con sông đang chìm trong giấc ngủ êm đềm, bỗng từ vườn chuối hoang ré lên những tiếng gào thét hãi hùng, xé tan cái không gian đêm im ắng, tịch liêu. Tất cả các nhà ven sông đều bừng tỉnh và đổ hết ra đường. Rồi họ thấy từ vườn chuối hoang, một bóng đen chạy vụt ra, nhảy chồm chồm dọc bờ sông, miệng gầm rú những tiếng ghê rợn, rồi cái bóng ấy bơi ùm ùm qua sông, băng băng trên những thửa ruộng đương mùa lúa trở bông, nó không la hét nữa mà lại cười sảng sặc, tiếng cười mang mang khắp cánh đồng, hun hút tận cuối dòng sông.

Kể từ hôm đó, đám dân cư quanh vùng dần quen và rồi không còn giật mình hay sợ hãi với những tiếng la hét, gào thét, hay những tràng cười ré lên the thé vọng vào từ bãi sông trong những đêm thanh vắng nữa. Giờ, mỗi lần nghe thấy thế, họ chỉ thở dài và chép miệng: "thằng điên!". Họ chẳng hơi đâu mà quan tâm, bởi suy cho cùng, gã cũng chẳng ảnh hưởng lắm tới cuộc sống của họ.

Nhưng đó chỉ là trước đây thôi, chứ độ này, người trong làng, ai cũng lo sốt vó, nhất là mấy chị em phụ nữ. Giờ, vào buổi đêm, chị em sợ nhất là phải đi qua cái vườn chuối hoang ấy, bởi chẳng biết lúc nào gã điên ấy sẽ nhào ra, bế thốc họ xuống vườn rồi hãm hiếp. Nhiều vụ lắm rồi! Một vài người may mắn vùng vẫy ra được, nhưng cũng không ít cô đã bị gã giày vò, làm nhục. Dân quanh vùng đã báo chuyện này lên chính quyền xã, nhưng đợt này, xã đang bận thu thuế má, rồi lại chuẩn bị bầu cử, thành ra chưa thấy ai xuống điều tra, xem xét được gì. Vì thế, cái nỗi lo vô hình ấy vẫn cứ nơm nớp, lơ lửng trên đầu.

Đêm nay trăng non, đã vậy lại còn bị những đám mây dày quánh bao phủ, thành ra bầu trời giờ trông như một cái vòm trắng đục đục, nhờ nhờ. Cái vườn chuối hoang vì thế cũng chỉ là một mảng màu xám xịt, nhợt nhạt, khó nhận rõ mặt người. Từ khi rộ lên mấy cái vụ gã điên rình mò hiếp dâm ấy, ban đêm, người ta đã ít qua lại đoạn đường này hơn. Là ít thôi, chứ việc cần đi thì vẫn phải đi, vả lại, cũng chẳng còn con đường nào khác để ra khỏi cái làng này ngoài con đường có vườn chuối hoang ven sông ấy.

Có tiếng loẹt xoẹt, hình như ai đó đang đi tới?! Quả đúng vậy! Và dấu là dưới thứ ánh sáng nhom nhem của mảnh trăng non trong một đêm mây mù thì vẫn không khó để nhận ra đó là bóng một người đàn bà. Cái bóng đó đi rất vội, tất tả, nhất là khi qua cái chỗ vườn chuối um tùm, đôi chân ấy càng lộ vẻ cuống quýt, bước nhanh như chạy, hết như một đứa trẻ sợ ma phải một mình băng qua khu nghĩa địa.

Thế nhưng, cái bóng đen từ trong vườn chuối còn nhanh hơn. Nó nhào vọt tới, bịt chặt miệng người phụ nữ ấy rồi kéo rốc ả xuống vệ sông, lôi xềnh xệch vào trong vườn. Ầ ra sức văng vẩy và kêu cứu, nhưng đôi cánh tay lực lưỡng của con quỷ râu xanh như hai thanh thép nguội đang quặp chặt lấy ả, rồi cả cái bàn tay thô ráp, sần rộp bóp ngạt hết miệng ả, khiến cho những quẫy đạp trở nên thừa thãi, những tiếng kêu cứu chẳng thể thoát

ra thành tiếng, cứ tưng tức, ửng ức trong miệng, nghe vô vọng như tiếng một con chó vừa bị bọn trộm siết vào cổ cái thòng lọng, kéo đi lê lết.

Cái bóng đen vật ngửa ả ra vườn chuối, rồi chồm lên điên cuồng. ả cũng chẳng vừa, vẫn giãy giụa, quần quại, đôi bàn tay quờ đi quờ lại, chống cự dữ dội. Người đàn ông giờ giống như một con thú hoang, hấn dùng hai chân ghì chặt hai cánh tay của người đàn bà ấy lại, một tay vẫn bịt miệng, tay còn lại giựt tung mấy cái cúc sơ mi, xé toạc cái áo ngực của ả rồi vục mặt xuống hít hà. Bất thành linh, người đàn bà nghiêng đầu rồi cắn một cái thật mạnh vào ngón tay hấn. Hấn rú lên đau đớn, tưởng như ngón tay mình sắp đứt rời. Chỉ chờ có thế, ả đàn bà túm chặt lấy mớ tóc lòa xòa của hấn hất mạnh ra...

Roạt!!! Mớ tóc giả trên đầu người đàn ông rơi xuống, gã sững sờ, và ả cũng sững người theo. Dưới ánh sáng nhấp nhোang, mờ mờ, ả vẫn nhận ra, người đàn ông này quen lắm! Đúng rồi! Là lão Nghị, đúng lão Nghị rồi!

- Thì ra là ông à? Hóa ra là ông...?

Biết đã bị lộ, lão Nghị lập tức rúm người lại, chẳng còn chút dấu vết nào của cái điên cuồng, hung hăng vừa mới đây nữa...

- Suyt! Bé mồm thôi! Làng nước nghe thấy bây giờ!

- Vậy ra, mấy vụ trước, cũng đều là ông...?

- Đã bảo là bé mồm thôi cơ mà! Tôi xin cô! Tôi cũng chưa kịp làm gì mà! Chỗ người cùng làng, cùng xã, xin cô giữ bí mật chuyện này giúp cho, tôi sẽ không để cô thiệt. Nếu lộ ra, tôi mất mặt, còn cô cũng chẳng vinh dự gì.

- Ông không để tôi thiệt? Nghĩa là sao? Tôi chưa hiểu lắm!

- Thì cái vụ thằng con cô uống rượu say, đập phá, rồi chém người ở quán tôi bữa trước, tôi sẽ lờ đi, không kiện lên xã nữa; và cả số tiền chồng cô vay hôm đám cưới con út, tôi cũng sẽ xí xóa cho. Được chưa?

- Ông nói thật chứ?

- Thật! Tôi mà nói điêu, cô cứ đem chuyện này rêu rao khắp làng xã cho tôi chết nhục! Còn nữa, sắp tới mà quán tôi có muốn thêm người rửa bát, bưng bê, nhất định tôi sẽ nhận cô vào làm, trả lương cao gấp rưỡi người khác. Ổi người muốn làm ở quán tôi mà không được đấy!

Ả nghe vậy thì có vẻ xuôi rồi, liền chỉnh lại áo quần, phủ bụi đứng dậy, toan về. Nhưng rồi ả chợt khựng lại như vừa nhớ ra điều gì...

- Ông không phải là gã điên, vậy gã điên đâu rồi?

- Nó nằm chết dí trong góc vườn kia kìa, tôi chỉ quảng cho nó năm cơm có tấm thuốc là nó ngủ đến sáng mai luôn!

Ả không nói gì, chỉ cười rồi lặng lẽ men theo con đường vắng vẻ trở về nhà. Giờ, bước chân của ả thong thả lắm, chả còn vẻ sợ hãi, vội vàng như lúc trước!

Lẽ thường, càng về khuya, trăng sẽ càng sáng, nhưng đêm nay, càng khuya, những đám mây xám xịt, đặc quánh lại càng đua nhau kéo về bủa vây bầu trời, khiến cho ánh trăng mỗi lúc thêm mờ mịt, đen trắng chập chờn. Và đêm nay, lại là một đêm con sông, cánh đồng và khu làng nhỏ yên bình, bởi chẳng phải nghe tiếng gã điên thét gào, chẳng phải nghe tiếng khóc, tiếng cười hòa vào nhau hỗn độn...

~~~~~***~~~~~

MÈO HOANG

Nửa đêm, con phố nhỏ oằn mình trong cái lạnh tái tê. Những nhà ven đường cửa đóng im ỉm mặc cho những con gió hung hãn vẫn rú rít, gào xé bên ngoài. Con đường vắng hoắt hoe với những cột đèn khẳng khiu, đóng những con mắt vàng hiu, hắt thứ ánh sáng rệu rã, hoang hoải xuống mặt đường nhựa nhơm nhớp vì sương đêm.

Ở đây, vào giờ này, gần như không còn ai ra đường, và trong cái lạnh như khứa da khứa thịt này, lại càng không. Hiếm hoi lắm mới có một chiếc xe máy phóng qua, chưa thấy xe đâu nhưng đã nghe tiếng động cơ gầm gầm từ đầu phố. Rồi cả khi bóng của cái xe đã nhạt đi trong màn sương đêm dày đặc thì cái âm thanh ồn ào đó vẫn còn vương lại, quện với mùi khói xăng khét lẹt, vất vưởng, lang mang...

Nửa đêm, rét, ấy vậy mà vẫn có một bóng đàn bà xiêu vẹo, nghiêng ngả, giày cao gót bệu bã, lê lái trên mặt đường. Có vẻ như việc phải cáng đỡ một thân hình dẫu còm cõi nhưng đang chực sụp xuống là một việc quá sức với đôi chân gầy guộc, bởi chính nó cũng đang mỏi đến rã rời, run lên bần bật vì đói, vì rét. Từ sáng đến giờ, ả chưa đón được khách nào, thành ra, cũng chưa có gì để nhét vào cái dạ dày đang rỗng tuếch, cồn cào, quặn lên từng cơn nóng rát. Không phải vì ả kén khách, cũng không phải vì ả đòi giá cao, đơn giản là vì chẳng có ma nào ngó ngang đến ả. Cũng phải thôi, làm cái nghề này càng trẻ, càng non, càng mỡ màng thì càng ăn khách, hoặc không thì cũng phải có chút nhan sắc. Nhưng ả chẳng có những thứ đó, nói chính xác hơn, ả không còn những thứ đó.

Thân hình ả gầy gò; mái tóc xác xơ, lò xo; đôi lông mày nham nhở; cặp mắt hốc hác, trắng bệch; môi thâm sẫm, nhăn nheo; lớp da mặt bột bột, sần sùi, dẫu rằng ả đã cố đắp lên nó cả mảng son phấn rẻ tiền. Nhìn ả không khác gì một cái xác khô đội mồ sống dậy, nom qua đã phát khiếp, vậy thì tìm đâu ra một thằng đàn ông ngu ngốc chịu bỏ tiền để ôm ấp, dày vò cái thân ma ấy? Thế nhưng ả vẫn phải đi, vắt nốt chút sức lực cuối cùng này, lê lết cái thân xác bệu bã này trên đường, mong kiếm được một khách làng

chơi bần cùng, ăn tạp, không quan trọng nhan sắc, không đòi hỏi phông phao, không yêu cầu non trẻ. Nhưng hồi ôi, đàn ông có thể không quan tâm đến những thứ đó khi tìm vợ, chứ tìm gái điếm, thử hỏi có thằng nào không? Vậy nên, ả biết là hi vọng của ả mong manh lắm! Giờ mà có khách thì bao nhiêu ả cũng đi, thậm chí không cần tiền, chỉ cần cho ả một bấp ngô, một củ khoai thôi, ả cũng bằng lòng.

Dường như càng về khuya, cái lạnh càng đáng sợ. Sương xuống mỗi lúc một đậm hơn. ả vòng hai tay trước ngực, co ro, khật khưỡng bước đi. Từng cơn gió buốt lẹm như những lưỡi dao lướt qua mặt, cắt lên da thịt. ả nắm chặt môi, giữ cho hai hàm răng khỏi va vào nhau cầm cập. Hình như trời bắt đầu mưa. ả nhận ra điều đó khi thấy một vài giọt nước đậu trên mi mắt, tan xuống, rồi nhòe đi. ả ngửa mặt lên trời, nhìn thẳng vào cái bóng đèn vàng loe loét trên cao. Những hạt mưa hối hả rơi xuống như ngàn mũi kim nhọn hoắt, lao tới tấp về phía ả, găm vào đầu, vào mặt, vào cổ, vào tay nhói buốt.

"Mình đến gục mất thôi!" - ả nghĩ thầm rồi loạ ngoạ rẽ vào núp dưới mái hiên một nhà ven đường. ả dựa lưng vào tường rồi cứ thế từ từ khuyu xuống. Bao quanh ả là làn sương buốt giá, là những cơn gió tái tê vẫn réo lên hung tợn, là màn mưa rả rích, lạnh lẽo đến tột cùng. Chỉ có luồng hơi phều phào hiểm hoi thoát ra từ miệng ả sau mỗi nhịp thở là có vẻ ấm áp, nhưng nó cũng đang yếu dần...

ả cần một cái gì đó để làm cho cơ thể ấm hơn. Rồi như chợt nhớ ra, ả đưa tay sờ khắp các túi áo, túi quần, lôi ra một bao thuốc lá nhàu nát, bên trong chỉ còn một điếu duy nhất, cũng nhàu nát. "Vậy là tốt lắm rồi!". ả hí hửng lôi điếu thuốc ra rồi vo tròn cái vỏ bao, ném nó lăn đi lông lốc. Và lại chợt nhớ ra điều gì, ả rửa thầm bực bội: "Chết tiệt! Không có lửa!". ả ráo rác, đóng cặp mắt mịt mội, uể oải nhìn quanh. May quá, cách chỗ ả ngồi khoảng mấy bước vẫn còn một nhà đang sáng điện. ả lồm cồm bò dậy rồi lết tới.

- Cộc! Cộc! Cộc! Có ai trong nhà không?

Tiếng gõ cửa lúc nửa đêm, nhất lại là trong một đêm mưa gió, rét mướt thế này, dù ít hay nhiều, cũng sẽ khiến cho bất kì ai đang ở bên trong phải hoang mang, e ngại. Thế nên ả phải gõ thêm vài lần nữa, cái cánh cửa mới dè dặt hé ra. Một người đàn ông mặc bộ quần áo ngủ màu da cam, thận trọng ghé mắt nhìn ả chăm chặp rồi hỏi bằng giọng lạnh lùng:

- Cô là ai? Cô cần gì?

- Dạ, em muốn xin lửa để hút thuốc. Trời lạnh quá!

Thấy trước mặt mình là một người đàn bà gầy gò, yếu ớt, vai rung lên bần bật, môi tái đi vì lạnh, người chủ nhà đã có vẻ yên tâm hơn. Anh ta kéo cửa ra thêm một chút nữa rồi quay lại bảo vợ:

- Em ơi, mang cho anh bao diêm!

Cô vợ đang nằm giường xem ti vi, nghe chồng gọi thì uể oải chui ra khỏi chăn, với cái áo lông mềm mại, ấm áp khoác lên người. Cô lại bàn lấy bao diêm, không quên cầm theo một cái áo dạ. Vừa choàng áo lên vai chồng, cô vợ vừa buông lời trách móc:

- Trời lạnh thế này, ra khỏi giường thì phải khoác áo vào chứ!

Ả đón lấy bao diêm từ tay người vợ, chưa kịp mở miệng cảm ơn thì cánh cửa đã đóng sập lại. Chỉ là một cánh cửa mỏng manh thôi, nhưng nó là ranh giới phân chia của những đối lập đến cực cùng. Ở phía trong cánh cửa là ánh điện lung linh, là lò sưởi ấm áp, còn bên ngoài, là gió, là mưa, là cái lạnh cắt da cắt thịt. Ở trong là người phụ nữ nằm xem ti vi, trùm chăn ấm, hạnh phúc bên chồng, ở ngoài là một ả điếm hết thời, cô độc, lang thang, đói rét. Cũng là một kiếp người, là một kiếp đàn bà, sao khác nhau đến thế?

Trên cái mặt nhợt nhạt, tưởng như đã tê dại, đã đóng băng vì lạnh, đột nhiên trào ra hai dòng lệ nóng hổi. Ắ lại ngồi tệt xuống, dựa vào tường, ôm gối co ro. "Xoèò!!!", que diêm trượt đi trên cái cạnh gỗ ghè, tạo thành một vệt sáng dài ở nơi nó vừa lướt qua rồi bắt cháy thành một nhúm lửa bập bùng, khói xốc lên mũi ả hăng hắc. Ắ châm thuốc rồi rít một hơi thật sâu khiến đầu điều thuốc đỏ rùng rục như sắp bốc cháy. Luồng khói ấm thộc vô hòng ả rồi lan tỏa ra cả vòm ngực, nó đi tới đâu, ả biết tới đó. Ắ ngậm mớ khói ấy rất lâu trong người, rồi mãi sau mới từ từ để cho chúng chui qua cái khe hở nhỏ giữa đôi môi xám ngoét, chậm chậm tản ra ngoài.

Ắ dựa đầu vào tường, quay cuồng, tê dại, vì lạnh, vì đói, vì khói thuốc khiến ả nao nao, bồng bênh. Ắ thấy người nhẹ bẫng, bay lên cùng màng khói ấy. Ắ còn thấy trong màng khói có cả khuôn mặt hảnh, khuôn mặt mà ả đã yêu đến tận cùng, và hận cũng đến tận cùng. Ắ yêu hảnh bẫng tất cả sự tôn thờ, bẫng cả tấm thân trong trắng và trái tim non nớt. Để rồi cũng một đêm mưa gió như đêm nay, trên chiếc giường xa lạ, với những lời ngon ngọt thề nguyện, ả đã mê muội, trôi đi trong những tiếng rên xiết, những cuồng cao của da thịt. Để rồi khi cái bụng ả trồi lên cũng là lúc hảnh lặn mất tăm, bỏ mặc ả với những chơi với, hoảng loạn, chòng chành như mẩu củi khô giữa dòng lũ ghềnh sôi sục...

Ắ rít thêm một hơi nữa, và trong mảng khói này, ả thấy mẹ ả vừa khóc vừa ôm chặt lấy ả, đỡ cho ả những cú tát như trời giáng từ bàn tay rắn như thép, thô ráp và lực lưỡng của bố ả, người đang gầm lên như con gấu hoang vừa bị bắn vào chân. Nếu hôm đó không có mẹ, chắc rằng ông đã đánh chết ả. Bởi với một người đàn ông gia trưởng, phong kiến, đặt danh dự của dòng họ lên tất cả thì việc đưa con gái của ông mới nứt mắt ra đã chữa hoang chẳng khác nào việc ả đã múc một bát phân lợn rồi hắt lên bàn thờ. Hình ảnh cuối cùng về người bố cay nghiệt ấy mãi còn ám ảnh trong đầu ả. Đó là khi ông ném cái bọc quần áo của ả ra đường, mắt trừng trừng, sòng sọc như bị bệnh dại, da mặt đỏ tái vì giận dữ, hai hàm răng nghiến vào nhau ken

két, miệng rít lên từng tiếng khàn đặc: "Mày mà còn bước chân về cái nhà này, tao giết!".

Ả rít thêm một hơi nữa. Lần này, trong mảng khói bồng bênh, hiện lên một căn buồng tanh tươi, ngọt ngào, với một lão bác sĩ khẩu trang kín mít. Rồi khi cái dụng cụ nạo thai bằng inox lạnh toát thọc sâu vào trong người ả, ả tưởng như mình đã chết đi vì đau đớn. Ả quẫn quại, run rẩy khi cảm nhận được rõ ràng cái vật gớm ghiếc đó đang đưa đi đưa lại lạo xạo, sồn sột, đang cắt bỏ từng phần, từng phần của đứa bé trong bụng ả. Lúc đó, ả chỉ ước sao ả có thể chết luôn được, bởi những đau đớn ấy còn đáng sợ hơn là chết, bởi ả không ngờ rằng, trên đời này lại có thứ cảm giác khủng khiếp đến vậy.

Điều thuốc chỉ còn lại non nửa. Mặc kệ, ả vẫn rít, bởi chỉ cần ả ngừng lại, cái lạnh, cái rét ngoài kia sẽ ập vào, sẽ quật ngã ả. Ả cần cái nôn nao, cái ảo ảnh trong khói thuốc để quên đi hiện tại, dẫu rằng những ảo ảnh mà nó mang lại cũng chỉ toàn là những ảo ảnh đắng cay. Và ả lại rít, lần này thì đám khói hiện lên khuôn mặt phụng phệ của mục bėjo, người mà đã có lúc ả tưởng là bà tiên mà ông trời gửi xuống cứu giúp ả. Mục đã cho ả ăn khi ả đang đói, cho ả chỗ ngủ khi ả lang thang, cho ả áo thơm váy đẹp khi mà mớ dẻ rách hôi hám, bẩn thỉu trên người bắt đầu khiến ả ngứa ngáy. Và cũng chính mục đã đẩy ả vào phòng với một lão già đáng tuổi bố ả, để rồi từ ngày đó, ả chính thức trở thành một con điếm.

Để rồi khi xuân sắc qua đi, khi đã vắt kiệt những mỡ màng, tròn trịa trên thân xác ả, khi ả chỉ còn lại những gầy gò, những bệnh tật dày vò, mục đã hất ả đi như hất những cuống rau già úa sau khi đã nhặt hết những ngọn lá xanh non. Ả vẫn rít liên hồi, nhưng điều thuốc cũng giống như cuộc đời ả, nó đã cháy hết những gì thơm tho, chỉ còn lại cái đầu lọc cong qoéo, teo tóp. Ả run rẩy quẹt thêm một que diêm nữa rồi châm vào cái đầu lọc ấy, ra sức rít, biết đâu, vẫn còn một sợi thuốc nào đó chưa cháy hết, còn bám lại

quanh đây. Nhưng vô vọng, cái đầu lọc gặp lửa thì cháy sùi sùi rồi quăn lại, nhà khói khét lẹt...

Sáng hôm sau, người ta thấy xác ả lạnh ngắt, co quắp bên đường. Dân quanh đó xúm xít vây lại chỉ trỏ. Một người phụ nữ khoác chiếc áo lông mềm mại, thấy đám đông tụ tập thì cũng tò mò chen chân vào nghiêng ngó. Rồi cô ta nhận ra đó chính là người đàn bà đêm qua đã gõ cửa nhà mình xin lửa. Cô lấy ví, rút ra vài tờ tiền lẻ rồi ném về phía cái xác của người đàn bà xấu số...

Vẫn biết rằng chỉ với chữ "nếu", người ta có thể cho cả tháp Ép-phen vào trong cái chai. Nhưng nếu ả không đại dột trao lầm tình yêu của mình cho một gã đàn ông tồi tệ, thì có lẽ cuộc đời ả và cuộc đời của người phụ nữ khoác chiếc áo choàng lông mềm mại kia đã không khác nhau đến thế...

~~~~~***~~~~~

MẸ VÀ CHIẾN TRANH

Khi mẹ sinh con ra, là khi chiến tranh đã đi qua. Con lớn lên trong trọn vẹn hòa bình, được thông thả tới trường mà không còn phải đội mũ rơm, không phải nhảy xuống những hầm trú bom, tránh đạn, không còn phải nghe những tiếng còi, tiếng loa báo động réo rắt mỗi khi máy bay giặc điên cuồng gầm rú trên vòm trời; con cũng không còn phải gặp những xác người chất đống ngoài đường, không phải thấy cảnh ly tán, hoang tàn, chết chóc, đau thương...

Thế nhưng, trong trí óc ngây ngô, non nớt của con ngày ấy, đã có những băn khoăn mà con không thể tự trả lời: Tại sao trên đường nhiều những nấm mồ hoang? Tại sao phía sau vườn nhà lại có cái hố to và sâu đến thế? Sao ảnh của ông và cha lại đặt cạnh nhau trên ban thờ, để mỗi lần được điểm tốt muốn khoe, hoặc tủi thân muốn được an ủi, vỗ về, con lại

phải bắc ghế, đứng lên mới có thể chuyện trò? Tại sao có những đêm mẹ không ngủ, chỉ ngồi một góc giường, ôm chiếc áo cũ sờn của cha sụt sùi?

Con đã mang tất cả những bản khoản trên hỏi mẹ. Mẹ lặng người, mắt đỏ hoe, vuốt tóc con trùi mẩn: "Là chiến tranh, con trai ạ!"

Vậy ra, chiến tranh làm nên những nấm mồ, những hố bom sâu hoắm? Chiến tranh mang ông đi khỏi bà, mang cha đi khỏi mẹ, rồi gửi trả về hai tấm ảnh vô hồn, đặt trên ban thờ im lặng. Vậy ra, chiến tranh là lý do vì sao con lớn lên không biết mặt cha, là lý do bao đêm mẹ vẫn khóc thầm. "Nếu vậy thì mẹ ơi, con ghét chiến tranh!"

Bây giờ, con đã lớn khôn, trong trợn vẹn hòa bình. Thời gian đã làm mờ dần những vết tích đạn bom. Làng mình, giờ chẳng còn những nấm mồ hoang, tất cả đã được chuyển về nghĩa trang rộng rãi, đàng hoàng; cái hố bom sâu thẳm sau vườn đã bị lấp từ lâu, để trồng bí trồng bầu, xum xuê hoa trái; những loa phóng thanh giờ là để tuyên truyền xây dựng nông thôn mới, phát lên những khúc hát yêu đời; những đứa trẻ sinh ra đã được chăm sóc, yêu thương đủ đầy bởi cả cha và mẹ...

Nhưng đêm qua thức giấc, con vẫn thấy mẹ ngồi đó, vẫn chiếc áo sờn của cha, và vẫn những dòng lệ nhạt nhòa. Và con hiểu rằng, cuộc đời này có những mất mát, có những đau thương mà thời gian chẳng thể nào xoa dịu. Con chầm chậm lại gần, ôm mẹ từ phía sau thật chặt, để mong sao một phần nỗi đau ấy chảy sang con, để lòng mẹ nguôi đi những ghen ngào. Còn mẹ thì lại vội vàng lau nhanh những giọt lệ ướt lem, như cố không cho con thấy được sự yếu mềm...

- Mẹ à! Nếu đất nước có chiến tranh, con muốn xung phong ra trận, mẹ có cản con không?

- Mẹ không!

-Tại sao? Con tưởng mẹ căm ghét chiến tranh? Mẹ không sợ rằng con sẽ lại hi sinh, và ảnh của con lại đặt trên ban thờ, cùng ông, cùng cha?

- Chiến tranh thì ai cũng sợ, cũng căm ghét con à! Và những người như bà, như mẹ lại càng thấm thía sự khủng khiếp của chiến tranh. Nhưng khi tổ quốc cần, khi đất nước lâm nguy, mẹ không thể và không có quyền giữ con bên mẹ, bởi con không chỉ là con của mẹ, mà còn là một đứa con của tổ quốc này! Nếu con đi, mẹ sẽ vẫn đợi ngày con trở về, giống như mẹ đã từng đợi cha. Và nếu con không trở về, bởi máu con đã hòa vào sông, xương con đã tan vào đất, mẹ sẽ lại tự hào vì con, giống như đã tự hào vì cha con vậy!

Mẹ ơi! Bây giờ thì con đã hiểu, rằng những đêm mẹ ôm áo cha khóc thầm, rằng những giọt nước mắt mẹ rơi chẳng phải là sự yếu mềm, mà đó là tình yêu, là sự hi sinh mẹ dành cho tổ quốc này! Con tin rằng, chẳng có kẻ thù nào, dù mạnh đến đâu, có thể làm chúng ta khuất phục, bởi tổ quốc này có triệu triệu những người phụ nữ anh hùng và kiên cường như mẹ...

~~~~~***~~~~~

BIA HÔI

Giữa trưa, nắng như hắt lửa khiến con đường nóng rang như chảo. Lốp không khí sát mặt đường gặp nóng thì bốc lên rùng rình và mờ ảo. Mỗi lần ô tô chạy qua, con phớt lại quặp mình trong đám bụi đặc quánh, hung hãn, bu vào từng kẽ lá, xộc vào tận mặt người, gây ra thứ cảm giác ngọt ngọt và ôi ả vô cùng.

Hắn ngồi uể oải trên chiếc xe máy cũ nát dựng gười gốc cây, mặc cho vài tia nắng chói đã lách được qua tán lá rơi thẳng vào mặt hắn.

Đếm đi đếm lại vài đồng lẻ trong cái ví lép xẹp, hắn lắc đầu ngán ngẫm: "Sáng đến giờ mới được có một cuộc 20 nghìn, chỉ đủ bữa trưa, hi vọng chiều nay kiếm thêm được được đôi ba cuộc, có tiền mang về nộp

vợ". Rồi hấn lại nhìn sang mấy gã xe ôm khác cũng đang ngáp dài ngáp ngắn dưới những gốc cây cạnh đấy, rồi lại tự an ủi: "Mình cũng còn may chán, có thằng từ sáng đến giờ chưa được cuộc nào kia kìa!"

Từ xa, một chiếc xe tải ì ạch, rì rạch chạy tới, bám sau nó là mớ bụi lông lộn, cuồn cuộn. Hàng nghìn hộp bia nôm chạt ních ở thùng xe phía sau, thảo nào nó phải lăn ngãc ngư trên từng mét đường như thế. Hấn liếm đi liếm lại bờ môi khô rát, mần mẩn vì mồ hôi, rần rạn vì bụi, rồi ước thầm: "Giờ mà được hụm bia kia vào mồm thì sướng phải biết

Đèn xi-nhan nhấp nháy, chiếc xe lù đù đánh lái, rẽ về hướng trung tâm thành phố. Nhưng có vẻ tài xế đã bẻ cua hơi bó khiến bánh trước của xe leo lên vỉa hè, nghiêng đi, lắc lư như chực đổ. Độ dốc của vỉa hè chưa đủ để lật được cái xe, nhưng nó đủ để khiến hàng ngàn thùng bia bị dồn lại một góc. Rồi khi cái thanh chắn mỏng manh phía sau xe không đủ sức giữ chúng lại nữa thì cả đồng bia khổng lồ ấy cứ thế nối đuôi nhau, ào ào văng xuống đường, tạo ra mớ âm thanh hỗn loạn, loảng xoảng, lịch bạch, tiếng những lon bia nổ bôm bốp, bọt bia xèo xèo, lësh lảnh khắp mặt đường, hơi nóng bốc rùng rục, mùi bia thơm thơm, hăng hắc xộc lên nồng nặc quện chặt vào đám bụi cát mịn mù...

- Bia rơi ra đường kìa! Hôi đi! Hôi đi!!!

Từ trong những quán ăn, trong các ngôi nhà, trong mấy ngõ ngách, người ta túa ra rầm rập, rầm rập! Tiếng gào thét, la hét, chửi bới, giành giật làm náo loạn cả một góc phố bình yên. Họ nhao tới ôm khư khư và giữ lấy những thùng bia còn nguyên vẹn như sợ có kẻ nào đó sẽ đẩy họ ra để vô mất. Mấy lão xe ôm cạnh hấn cũng đã vùng dậy và chồm tới từ lúc nào. Đương nhiên, hấn cũng không thể đứng ngoài cuộc. Hấn đã vô được 3 thùng lành lặn, bê khệ nệ trước ngực, mắt vẫn ráo rác, chân vẫn đá đá, bới bới, cố kiếm thêm một vài thùng ngon nghề nữa. Nhưng không còn, bởi hấn nhanh thì người khác cũng nhanh, ai mà chả thích cướp được những thùng còn nguyên mác, nguyên tem, khô ráo. Tết nhất đến nơi rồi, mấy

thùng bia đó mà để lên bàn thờ thắp hương tổ tiên thì quá lịch sự, hoặc cũng có thể đi tết bố vợ, tết thầy, oai lắm chứ!

Đúng là không còn thùng nào lành lặn thật, và giờ, họ quay sang tìm những thùng ít bị rách nhất, những thùng vẫn còn hai phần ba, còn một nửa, còn một phần ba, rồi sau nữa, họ nhặt từng lon, từng lon gom lại... Ai cũng hăng say, hồi hả, cũng muốn vợ, muốn giành được thật nhiều. Thế nhưng, có một người đàn ông, cũng chạy cuống cuồng, cũng gào thét, cũng la hét, cũng nhao vào chỗ đám đông đến kiệt sức mà chẳng thể ôm được một lon bia nào cho mình, cũng không ai nghe tiếng van xin, cầu khẩn của anh ấy, để rồi cuối cùng anh ta bất lực, quỳ sụp xuống đường, nhìn toán người hung hãn đang lồng lộn, xâu xé những thùng, những lon bia, thứ mà chỉ vài phút trước đây vẫn là của anh ta, vẫn thuộc về anh ta...

Hắn hí hửng chẳng néo cần thận đám chiến lợi phẩm vừa giành được lên xe rồi hồi hả phi thẳng về nhà. Nhìn thấy chỗ bia này, vợ hắn chắc sướng phải biết. Tết này, vừa có bia xịn uống mà lại vừa đỡ được một khoản kha khá. Chứ nhà hắn, năm nào cũng phải mất mấy trăm nghìn tiền bia, mà nào có được bia tử tế, toàn loại bia chai xanh chai đỏ, tem nhãn lèo lẹt, lem luốc, uống thì chua lòm, nhạt thếch. Hoặc giả như bí tiền quá, hắn cũng có thể bán mấy thùng bia này đi, chả được ngót nửa triệu bạc à? Bằng tiền hắn chạy xe ôm quần quật cả chục ngày trời chứ ít đâu.

Đang lâng lâng tận hưởng thứ cảm giác khoan khoái, râm ran trong người thì bất chợt, từ con ngõ nhỏ, một đám thanh niên choai choai, cởi trần, mặc quần đùi, tóc tai xanh đỏ chạy băng qua đường, cắt qua đầu xe hắn. Hắn đạp phanh cuống cuồng, và "RẦM!!!!", chiếc xe đổ kèn ra đường, lê đi một đoạn dài, mấy thùng bia văng ra, bắn tung tóe. Đám choai choai đó thấy hắn bị ngã thì cười rú lên khoái trá. Rồi một thằng trong đám hét lên:

- Bia rơi ra kìa, hôi đi, hôi đi chúng mày ơi!

Vậy là cả lũ lao tới giằng xé, giành giật những thùng bia của hấn, vồ lấy cả những lon đang lăn lông lốc trên đường... Hấn chực nhào ra để giữ lại nhưng không được, chân hấn đang bị cái xe đè lên, mắc vào gầm. Hấn toan lấy tay đẩy chiếc xe lên thì chợt thấy đau nhói ở bả vai, hình như hấn bị trật gân, và cái xe vẫn nằm im, không nhúc nhích. Hấn bất lực nhìn đám thanh niên đang chạy xa dần, ôm theo cả số bia mà hấn phải vất vả xô đẩy, trầy trật chen lấn mới chiếm được. Hấn nằm xoài trên mặt đường bóng rát, tay dấm thùm thụp xuống những viên đá dăm lạo xạo, mồm liên tục chửi rủa, gào thét những tiếng vô vọng...

- Ối làng nước ơi! Quân ăn cướp! Chúng nó lấy hết bia của tôi rồi! Ối làng nước ơi...

~~~~~***~~~~~

EM LÊN PHỐ

Mười tám tuổi, nhưng lần đi thi đại học này mới là lần đầu tiên em được lên Hà Nội. Mười tám năm em sống trong tình yêu thương, che chở của mẹ, của cha; em lớn lên bằng hạt gạo vàng của đồng lúa bao la, bằng dòng nước xanh của con sông quê êm ả, hiền hòa...

Hôm đi, em bị say xe nên gục vào vai mẹ ngủ li bì, để rồi khi xe đỗ bến, em thức dậy và choáng ngợp, ngỡ như mình vừa lạc vào một thế giới khác: náo nhiệt, đông đúc, chật chội, ồn ã, và đầy những điều mới lạ!

Cảm nhận của em đầu tiên về Hà Nội là bụi và rất nhiều xe cộ! Cái bụi cộng với cái nắng trưa hè oi ả khiến em như mệt lả! Còn xe thì nhung nhúc như bầy vịt bơi trên sông, chi chít như thân lúa ngoài đồng. Nếu một mình, chắc em chỉ ngồi bên vỉa hè, bất lực nhìn dòng người xe xuôi ngược, cả ngày chẳng dám qua đường. Cũng may, bàn tay mẹ đã chìa ra cho em nắm lấy, vừa đi, em vừa nép chặt vào người mẹ, mắt nhắm lại sợ hãi mỗi khi có

chiếc xe phóng ẩu, lao vút tới như chực đâm sầm. Em rùng mình khi nghĩ đến viễn cảnh mình sẽ học ở đây và phải tự đi lại, phải tự sang đường...

Em và mẹ thuê một phòng nhỏ ở một xóm trọ cạnh trường. Trừ những lúc đi thi hoặc đi ăn, còn không, em chỉ ở trong phòng. Lý do là vì trời rất nóng, em phải mặc quần đùi, mà mặc quần đùi thì em ngại, chẳng dám ra ngoài. Bởi ở quê, bố mẹ vẫn nhắc nhở em rằng con gái thì phải ý tứ và kín đáo. Mỗi lần đi ăn, thấy em lục đục thay quần dài, mặc áo sơ mi kín mít, mấy chị sinh viên ở phòng bên lại tủm tỉm cười rồi bảo: "Ra đường em sẽ thấy, chúng nó toàn mặc những bộ ngắn bằng một nửa và hở gập đôi cái bộ em vừa thay ra!".

Quả thực, các chị ấy nói đúng! Không những thế, em còn thấy ở Hà Nội những điều mà một đứa con gái nhà quê như em chưa bao giờ được thấy: đó là cảnh những đôi trai gái âu yếm, ôm hôn nhau say sưa trên ghế đá bên hồ, dù xung quanh rộn ràng người qua xe lại; đó là sự phân cấp giàu nghèo đến khắc nghiệt khi một người đàn ông rách rưới bới tung cái thùng rác đặt trước cửa một trung tâm thương mại xa hoa để tìm những vỏ chai, nắp hộp; là cảnh những cô gái bán hoa lang thang, mời gọi khách bên đường...

Đêm qua, Hà Nội đổ mưa! Mưa nhảy rầm rập, bồm bộp trên mái tôn, dồn dập, liên hồi. Liệu có phải vì vậy mà em thấy mưa Hà Nội cũng khác mưa ở quê mình? Em gọi điện cho bố, em khóc, em nói rằng em rất nhớ nhà, và nhớ bố! Em không biết bố có khóc không, em chỉ thấy giọng bố nghèn nghẹn, buồn buồn: "Con gái à! Ai rồi cũng phải lớn, phải lo cho cuộc sống của riêng mình! Và đó là những thứ mà con phải thích nghi, phải hòa đồng!".

Các chị sinh viên phòng bên thấy em khóc thì ai nấy đều an ủi, dỗ dành. Họ bảo rằng hồi mới lên đây, họ cũng như em vậy, cái gì cũng ngỡ, cũng sợ sệt, rụt rè. Nhưng giờ, họ đã quen với tất cả, họ thích cuộc sống ở

nơi này! Nhiều người được nghỉ hè còn chẳng muốn về quê, ra trường rồi họ sẽ vẫn quyết tâm trụ lại!

Em tin là họ nói thật! Và em hiểu rằng nếu lên học ở đây, em cũng sẽ phải thích nghi như thế! Có thể một lúc nào đó, em không còn thấy ngại ngùng khi mặc ra đường những bộ quần áo ngắn ngủi, hở đùi, hở cổ; không đỏ mặt bởi những cái ôm ngoài công viên hay những chiếc hôn trên ghế đá; không lạ lẫm khi nhìn cảnh chèo kéo, mời chào của những gái bán hoa. Có thể, một lúc nào đó, em sẽ cắt đi mái tóc tết đuôi sam óng ả này để uốn xoăn, hấp nhuộm; sẽ cắt đi đôi dép quê loẹt quẹt kia và bước lên đôi giày cao gót có ghim những viên đá nhỏ với quai đỏ dây hồng. Nhưng em à, anh mong là em sẽ không quên, rằng em đã lớn lên từ tình yêu thương của cha và mẹ, từ hạt gạo vàng của đồng lúa bao la, và từ dòng nước xanh của con sông quê êm ả, hiền hòa...

~~~~~***~~~~~

NHỮNG NGƯỜI HOÀI CỔ

Hoài cổ tức là nhớ về những gì xưa cũ. Vậy thì rất khó để nói rằng việc hoài cổ là nên hay không nên. Bởi nếu những gì ta hoài cổ là tốt đẹp thì đương nhiên là nên, và ngược lại.

Ví dụ như ngày xưa, chuyện trai gái lên giường với nhau khi chưa cưới là điều cực hiếm, và bị gia đình, xã hội lên án, phản đối gay gắt. Vậy nên nếu lớp trẻ bây giờ yêu nhau mà hoài cổ như ngày xưa thì thật tốt quá! (ít ra là theo quan điểm của những người làm cha mẹ). Và cũng theo ngày xưa, việc đàn ông năm thê bảy thiếp là chuyện đương nhiên, là việc bình thường. Vậy nên nếu bây giờ, một ông chồng mà hoài cổ như ngày xưa thì đó là điều tồi tệ, là xấu xa lắm! (ít ra là theo quan điểm của những bà vợ).

Ấy thế nhưng có một kiểu hoài cổ mà gần đây đang có dấu hiệu xuất hiện trở lại và ngày càng phổ biến, đó là "xếp hàng mua đồ". Quán café

mới mở, người ta xếp hàng chờ mua; trung tâm thương mại mới khai trương, người ta xếp hàng chờ mua; quầy bánh trung thu, người ta xếp hàng chờ mua; và thanh lý hàng hiệu, người ta cũng xếp hàng chờ mua.

Tại sao nói xếp hàng là hoài cổ? Bởi cái hình ảnh ấy thường chỉ có ở thời bao cấp cách đây đã ba bốn chục năm, cái thời mà hàng hóa khan hiếm như kim cương còn nhu cầu của con người thì nhiều như nước đại dương. Cái thời mà người ta chỉ có thể mua được thứ mình cần ở cửa hàng đó chứ không thể mua ở chỗ nào khác; chỉ có thể mua được số lượng đó chứ không thể mua thêm thứ khác; và chỉ có thể mua trong khoảng thời gian đó chứ không thể để sang một thời điểm khác; cái thời mà mọi nhu cầu sinh hoạt trong cả tháng của người ta chỉ gói gọn trong một cân thịt, một lạng muối, một gói đường...

Theo lẽ ấy, người ta phải sợ xếp hàng mới đúng. Thế nhưng người ta vẫn hoài cổ, vẫn thích xếp hàng, mà không phải hàng ngắn đâu, hàng dài cả cây số; mà không phải chỉ một lát đâu, phải chờ cả tiếng đồng hồ. Và những thứ người ta xếp hàng để chờ mua là gì? Là café, là gà quay, là bánh trung thu, là hàng hiệu - những thứ bán rất nhiều, và nhan nhản ở tất cả mọi nơi.

Nếu vậy chắc phải có lý do! Và lý do là: thương hiệu café đó mới lần đầu xuất hiện ở Việt Nam, phải xếp hàng uống thử xem thế nào; trung tâm thương mại đó đang khuyến mại giảm giá gà quay 10%, mỗi người chỉ được mua một con, phải ăn thử xem sao; bánh trung thu cửa hàng ấy mùi vị đặc trưng lắm, phải nếm thử xem thế nào; rằng mấy cái hàng hiệu đó là đồ xịn trốn thuế, thanh lý rẻ lắm, còn có ba chục triệu một cái váy thôi, phải mặc thử xem ra làm sao...

Để rồi sau khi đã xếp hàng, đã chờ đợi, đã mua, đã ăn, đã uống được thứ mình cần thì chắc sẽ có không ít kẻ lắc đầu: "Tưởng thế nào, café cũng nhạt toẹt, chả khác café ngoài vỉa hè"; "Gà quay dai quá, lại bé tẹo, chả bõ công chen lấn từ sáng đến giờ"; "Bảo hàng xịn mà sao kéo nhẹ cái đã bung

chỉ nhì? Hay là hàng đều?; "Bánh gia truyền gì mà ngọt và ngấy quá, ăn được một miếng đã ngán rồi"...

Thực ra, cái việc hoài cổ mà xếp hàng mua đồ này, nếu ai thích thì cứ làm thôi, bởi nó cũng chả có gì xấu, chả gây hại cho ai, không trái pháp luật, cũng chẳng đi ngược với thuần phong mỹ tục. Ngược lại, nhìn cảnh xếp hàng ấy lại thấy vui vui. Bởi việc cả một đoàn người dài ngoằng hàng cây số chen chúc nhau chỉ để uống một ly café thì chứng tỏ cái gu thưởng thức của dân ta cũng tinh tế lắm; bởi việc đứng cả tiếng đồng hồ ngoài trời nắng để chờ mua một chiếc bánh trung thu, một con gà quay, chứng tỏ cái trình độ ẩm thực của dân mình cũng cao cấp lắm; cả việc những chiếc váy hàng hiệu được thanh lý với giá vài chục triệu vẫn khiến người ta phải xếp hàng tắc phố nghẽn đường để tranh mua, chứng tỏ dân mình nhiều người giàu lắm...

Vì thế, cứ mỗi lần đi qua những trung tâm thương mại, hoặc những cửa hàng, cửa hiệu, thấy cảnh chen chúc chờ mua đồ là tôi lại có cảm giác thú vị, vui vui, rồi mỉm cười, miệng lầm rầm: "Những người hoài cổ!".

Thế nhưng đến một ngày, tôi đã không còn cái suy nghĩ ấy, đó là khi tôi thấy hàng người dài miên man, giữa trưa hè oi nóng, nhích từng bước trước cửa quán cơm từ thiện 2 nghìn đồng. Cũng là hàng người xếp hàng, nhưng tôi lại không thấy cảm giác thú vị, không thấy vui, không thể mỉm cười, bởi tôi hiểu rằng dân mình còn nhiều người nghèo khổ lắm! Tôi cũng không nghĩ rằng những người đang xếp hàng trước quán cơm kia là những người hoài cổ, bởi họ xếp hàng không phải vì sở thích, chẳng phải vì thú vui, họ xếp hàng bởi họ đói, họ nghèo mà thôi. Và tôi gọi họ bằng một từ khác: "Những người hoài khổ!".

~~~~~***~~~~~

HẠ VỀ

Có vẻ như hạ đã về, dù chưa thấy tiếng ve, dù đâu đấy những đốm phượng còn ấp e, chưa dám lập lòe. Thực ra bây giờ, phố xá lúc nào cũng ồn ã, cũng inh ỏi còi xe, đến tiếng kêu cứu thảm thiết của một phụ nữ bụng bầu bị ngã xe, đập tay, gãy xương mà người đi đường còn chẳng nghe thấy, huống chi là một vài tiếng ve đơn lẻ, đậu trên cành phượng ngọn me, nằm khép nép bên vỉa hè.

Ấy vậy mà anh vẫn cảm nhận được những rộn ràng, sự sôi của mùa hạ qua cái nắng đầu hè oi ả; qua tấm áo sồn của chị lao công, ướt rùng mồ hôi vất vả; qua những chiếc quần soóc bé cón con, ngắn cùn cùn, những áo hai dây mỏng tang, lơ lửng, được trưng diện ngày một nhiều trên những con đường nhộn nhịp người qua; và anh còn thấy mùa hạ cả ở lòng mình, đang cồn cào, nôn nao khó tả, ở mỗi tình đầu vụng dại, của một mùa hè, của một thời học trò đã rất xa.

Nếu chưa được hôn mà mới chỉ nắm tay nhau thôi, liệu có được gọi là "mối tình đầu"? Anh cũng không biết nữa! Nhưng hãy cứ cho anh gọi em bằng ba từ thiêng liêng đó, bởi chắc cũng chẳng ai phản nản, vì ba từ đó anh giữ chỉ mình anh, với riêng anh, trong một góc nhỏ thiêng liêng của trái tim mình.

Không hiểu sao, anh cứ có cảm giác rằng, cái mùa hè xưa ấy, ve râm rân hơn và phượng rực rỡ hơn bây giờ. Bởi khi ấy, tiếng ve là ngôn ngữ những điều trong lòng anh muốn nói, nhưng chẳng nói nên lời; bởi khi ấy, phượng là những đóa lửa cháy trong lòng anh rùng rục, dù vẻ bề ngoài anh vẫn lúng túng, rụt rè, chỉ biết đi bên em câm lặng, ngây ngất với hương thơm phảng ra từ áng tóc óng dài, nghe tiếng ve miên man và ngắm những vòm phượng đỏ mơ màng.

Anh không biết hồi đó những người khác yêu ra sao, nhưng với anh, chỉ cần mỗi lần đi học, "vô tình" ngang qua lớp em, được em gửi cho một ánh nhìn âu yếm, chỉ thế thôi cũng đủ để đem về anh khó ngủ, để những âm ỉ, đê mê còn theo anh tận đến những hôm sau.

Những cô bé, cậu bé học sinh bây giờ khác với chúng ta ngày xưa quá, phải không em? Họ ít thích mặc áo dài, và hiếm khi tết tóc đuôi sam; họ chuộng những quần soóc, áo hai dây, tóc light, cuộn quần bông bình; họ không còn rụt rè, ngại ngùng như chúng mình hồi đó, mà tự tin trao cho nhau những cái hôn hồn nhiên giữa công viên, rồi đường hoàng dìu nhau vào nhà nghỉ.

Có thể là hồi ấy chúng mình ngu ngơ, cũng có thể là học sinh bây giờ bạo dạn; có thể hồi ấy chúng mình quá lạc hậu, cũng có thể bây giờ lớp trẻ hiện đại hơn; có thể là mỗi thời mỗi khác! Chỉ có một điều anh vẫn băn khoăn mà mãi vẫn chưa thể tìm được câu trả lời: Nếu hồi đó, chúng mình cũng dắt nhau vào nhà nghỉ, liệu bây giờ, lòng anh có còn nôn nao nhớ về em, nhớ về mỗi tình đầu, để thấy cồn cào mỗi khi trời vào hạ, khi thấy ve kêu, thấy phượng đỏ, thấy nắng rực vàng trên vòm trời xanh bao la?

~~~~~***~~~~~

HẠNH PHÚC LÀ GÌ?

Hôm trước, mình tình cờ đọc được một bài báo viết về đám cưới của một cô dâu bị suy thận, ngồi xe lăn, nặng chưa đầy 20 ký, thân hình gầy gò, ốm yếu, với chú rể là chàng trai lành lặn bình thường, kém cô dâu 3 tuổi. Tình yêu của họ nảy nở và sinh sôi từ bệnh tật, từ đớn đau, từ những lần miệt mài, rong ruổi đưa nhau đi bệnh viện.

Và rồi kết quả của cuộc tình ấy là một đám cưới đầy hoa, đầy niềm vui, đầy tiếng cười, và đầy cả những giọt nước mắt rơi.

Trước giờ, chỉ nghe bệnh tật và đau đớn là nguyên nhân, là cái cớ của những đổ vỡ, cách xa trong tình yêu, chứ là nguồn cội, là chất xúc tác để tình yêu thăng hoa thì cũng hiếm! Đọc xong, tự nhiên thấy lòng nghèn nghẹn, môi mẫn mẫn. Khóc để mừng cho đám cưới của họ, để ngưỡng mộ tình yêu của họ, và để thấy lòng mình ấm áp khi nhận ra rằng hạnh phúc và

điều thần kỳ cũng không hẳn là quá xa xỉ, bởi nó vẫn hiện hữu trên đời, ngay trước mắt chúng ta, và từ những gì tưởng như bất hạnh, đau thương nhất.

Trên thế giới này có vô vàn những cô gái xinh đẹp, giỏi giang, thành đạt, nhưng mình, và rất nhiều người khác đều tin rằng, trong cái khoảnh khắc xòe ra bàn tay để chú rể lồng vào chiếc nhẫn cưới ấy, thì người đàn bà bệnh tật, gầy gò, ốm yếu đó mới chính là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên đời!

Vậy hạnh phúc là gì? Tại sao nó lại đến với người phụ nữ bệnh tật, xấu xí gầy gò ấy, trong khi ngoài kia, rất nhiều những người đàn bà đẹp, khỏe mạnh thì vẫn loay hoay chưa thể tìm thấy hạnh phúc của mình?

Bạn thấy một người phụ nữ giàu có, ngồi trên xe hơi cùng chồng và hai đứa con, đi ra từ một ngôi biệt thự sang trọng, và bạn bảo rằng cô ấy thật hạnh phúc? Chưa chắc! Biết đâu cả hai vợ chồng đó đều có nhân tình và hiện tại họ đang ly thân? Biết đâu hai đứa con ấy không phải con của ông chồng mà là con của em chồng? Biết đâu họ không phải đang đi chơi mà là đưa nhau ra tòa? Nếu vậy thì liệu bạn có còn nói rằng cô ấy hạnh phúc? Thế nghĩa là: hạnh phúc không phải thứ bạn có thể nhìn thấy!

Hoặc giả, một đôi tình nhân tay trong tay, vai kề vai, họ quấn lấy nhau trên chiếc ghế đá bên hồ, thì thầm vào tai nhau những lời ngọt ngào thề hẹn, lấy mặt hồ làm chứng nhân cho tình yêu. Bạn thấy họ thật hạnh phúc? Cũng chưa chắc! Vì rất có thể đó chỉ là những lời yêu giả dối, rồi sau khi chiếm đoạt được thân xác của cô gái, làm cho cô ấy có bầu, chàng trai sẽ té luôn. Rồi cô gái thất tình sẽ tìm ra chính cái hồ này để nhảy xuống tự tử. Vậy tức là: hạnh phúc không phải thứ bạn có thể nhìn thấy!

Nếu chúng ta không thể nhìn thấy hạnh phúc, vậy chúng ta có thể cảm thấy được nó không? Mình nghĩ là có! Nếu bạn đã mang nặng đẻ đau 9 tháng 10 ngày, để rồi khi nghe con cất tiếng khóc chào đời, khi nắm bàn tay

con nhỏ xiu, ấm áp trong lòng bàn tay bạn, mình tin, ấy là khi bạn cảm thấy được hạnh phúc! Bạn thích tiếng đàn ghita và ước ao một ngày tự mình sẽ chơi được một bản cổ điển thánh thót, ngọt ngào. Rồi bạn giam mình trong phòng để luyện hợp âm, để chạy ngón, đến nỗi quên ăn quên ngủ, đến nỗi những đầu ngón tay tím bầm, rướm máu, vậy thì mình tin, khi bạn biểu diễn bản nhạc đó cho bạn bè nghe, được mọi người vỗ tay khen ngợi, ấy là khi bạn cảm thấy được hạnh phúc!

Nếu hạnh phúc đối với bạn là được ở trong căn hộ cao cấp nhất, đi những chiếc xe đắt tiền nhất, mình tin là suốt đời bạn sẽ phải vất vả chạy theo cái hạnh phúc ấy. Bởi có thể căn hộ bạn đang ở hiện tại là cao cấp nhất, nhưng vài năm sau, chắc chắn sẽ có những căn hộ khác cao cấp hơn. Chiếc xe bạn đang đi cũng thế, rồi sẽ có những chiếc khác đắt tiền hơn. Và bạn sẽ phải theo nó đến cùng nếu bạn vẫn muốn mình là một người hạnh phúc.

Người ta nói rằng hạnh phúc nằm ở trên đường đi chứ không nằm ở đích đến, có lẽ là đúng! Bởi bạn xem một trận bóng đá không phải chỉ để biết kết quả, không chỉ vì kết quả. Có thể đội bóng của bạn không thắng nhưng bạn vẫn thấy vui, bởi bạn đã được chiêm ngưỡng những bàn thắng đẹp, thưởng thức những pha xử lý kỹ thuật, những tình huống hấp dẫn. Điều đó đôi khi còn quan trọng hơn cả kết quả (trừ khi bạn chơi cá độ).

Một người đàn bà quan hệ với người đàn ông mình yêu không hẳn chỉ để đạt được cực khoái. Đôi khi, chỉ cần được gần gũi, được nhìn thấy người đàn ông của mình hạnh phúc thì với họ đó đã là một sự thỏa mãn rồi.

Có lẽ, hạnh phúc không phức tạp như ta vẫn nghĩ, mà hạnh phúc đơn giản chỉ là có được những gì chúng ta muốn có. Cô dâu bệnh tật, ốm yếu, gầy gò ấy là người hạnh phúc vì cô ấy muốn có và đã có được tình yêu của người mình yêu. Nếu điều cô ấy muốn có không phải là chú rể kém mình 3 tuổi ấy mà lại là một chàng diễn viên Hàn Quốc kém cô ấy chục tuổi, hoặc

một doanh nhân thành đạt, là chủ tịch hội đồng quản trị của một tập đoàn lớn, liệu cô ấy có đạt được hạnh phúc của mình?

Vậy nghĩa là: bạn có hạnh phúc hay không phụ thuộc rất lớn vào việc bạn muốn có cái gì! Nếu hạnh phúc với bạn chỉ là tìm được một công việc bình thường, thu nhập bình thường, lấy một cô vợ bình thường, mình tin là sẽ không khó để bạn trở thành một người hạnh phúc. Còn tất nhiên, nếu hạnh phúc với bạn là được làm chủ một công ty khổng lồ giống như Microsoft, lấy vợ đẹp như Angelina Jolie thì chắc chắn cơ hội để trở thành một người hạnh phúc của bạn sẽ gian nan, xa xôi hơn.

Mình không có may mắn được dự lễ cưới của chú rể và cô dâu bệnh tật, gầy gò ấy. Nhưng nghe nói là trong đám cưới, cô dâu đã hát tặng chú rể bài hát "Lời của gió". Không được nghe giọng hát của cô ấy nhưng mình tin rằng sẽ khó có người nào khác hát hay hơn cô ấy được. Bởi cô ấy hát bằng tình yêu, bằng lẽ sống, bằng cả trái tim mình. Đám cưới ấy không chỉ đặc biệt bởi cô dâu, chú rể, bởi hoa, bởi quà, mà còn bởi cả những giọt nước mắt của những người tham dự. Nếu hôm ấy bạn có mặt ở hôn lễ ấy, và bạn không hề xúc động, không thấy nghẹn ngào trước hạnh phúc của họ thì bạn là người thật bất hạnh. Bởi khi không biết rung cảm trước hạnh phúc của người khác, sẽ thật khó để bạn có được hạnh phúc cho bản thân mình.

~~~~~***~~~~~

EM LÀ CÔ GIÁO VÙNG CAO

Suốt hai ngày đầu tiên đặt chân lên cái huyện vùng cao hẻo lánh, heo hút này, em chỉ ở lì trong phòng và khóc. Em nhớ nhà, nhớ mẹ, nhớ người yêu, nhớ bạn bè; nhớ những buổi chiều bên ghế đá, ngắm tháp Rùa xa xa, có những con sóng lăn tăn, có lá vàng bay nhẹ nhàng, êm ả, sau lưng là còi xe, là dòng người hối hả; nhớ những buổi cả đám rong ruổi

đi ao sen chụp ảnh, rồi kéo qua ăn bánh tôm phủ Tây Hồ; nhớ những đêm gió lạnh ùa về, bên quán vỉa hè, mấy đĩa quây quăn, chuyền tay nhau bấp ngô nướng xém, xuýt xoa, phả khói thơm nồng; nhớ cả những ngày đầu đông, dưới rặng hoa sữa ngọt ngào, anh ôm em thật chặt, hôn em thật lâu, như thể sợ rằng cái rét mướt sẽ làm đôi môi em giá buốt, để rồi nụ hôn và hương hoa nồng nàn ấy, cùng với anh, theo em cả vào trong giấc mơ. Những điều tưởng như bình thường và giản đơn ấy, sao giờ đây, lại đang cắn lòng em đến nhức nhối, cồn cào...

Ngoài kia, không còn những dòng người xe đua chen òn ã, chỉ có con đường mòn gầy gò, quanh co, khắc khoải; không còn những đèn cao áp sáng lung linh, sặc sỡ, chỉ có những lùm cây im lìm, quạnh hiu, hoang hoải; không còn những tòa nhà chọc trời uy nghi, lộng lẫy, chỉ có những ngọn núi chơ vơ, lạnh lẽo, cô đơn, mây phủ chập chờn; không còn hơi ấm, chỉ còn lạnh giá, không còn tiếng cười, chỉ có những giọt nước mắt nhạt nhòa, lặng lẽ rơi...

Em thèm được nghe tiếng mẹ bên tai, bởi không thể chịu nổi trong lòng những trống trải, khắc khoải, quặn cào. Với tay lấy cái điện thoại, bấm số như một thói quen, nhưng cuộc gọi không thực hiện được, lí do: không có sóng! Em lại lóp ngóp ra khỏi giường, men theo con đường đất ngoằn ngoèo, băng qua nửa quả đồi, nơi đó có ngôi nhà lụp xụp, có người lảng giềng gần nhất.

- Con chào bác, con có thể gọi nhờ điện thoại của bác không? Điện thoại của con mất sóng...

- Chào cô, ở đây thì điện thoại nào cũng mất sóng thôi, muốn gọi được, cô phải leo lên ngọn núi kia kìa!

Nói rồi bác ấy chỉ tay về phía ngọn núi chót vót phía sau lưng. Nhưng không sao, em thà leo lên đỉnh núi đó còn hơn là nằm gặm nhấm nỗi cô đơn. Sau hơn hai tiếng trầy trật, cuối cùng, em cũng đã lên tới lưng chừng

đỉnh núi. Đúng là trên này có sóng thật, nhưng chỉ được một vạch, thành ra chất lượng cuộc gọi rất kém, đôi khi, em chẳng biết mẹ đang nói gì, chỉ có tiếng khóc của mẹ, và cả tiếng khóc của em, là nghe rõ nhất. Nhưng không sao, được nghe tiếng mẹ, được khóc với mẹ, thế là đủ rồi! Còn những điều mẹ nói thì em cũng tự đoán được: nào là con phải cố gắng lên, chỉ hai năm thôi, rồi mẹ sẽ vay chạy để xin chuyển con về Hà Nội. Nhà ta không giàu, lại không ai làm to, phải chấp nhận thiệt thòi vậy con ạ! Cố lên, hai năm nhanh thôi mà...

"Hai năm nhanh thôi mà!", em đã cố tin lời mẹ nói, nhưng sao khó quá, bởi ở cái vùng heo hút này, thời gian dường như ngừng trôi, hoặc nếu có trôi, cũng trôi rất chậm! Liệu có phải thời gian trôi chậm nên con người em cũng chậm thích nghi? Gần một tháng rồi mà bàn chân em vẫn nhức nhối bởi con đường tới lớp quá xa, gồ ghề đất đá; đầu gối em vẫn rã rời mỗi lần gọi về cho mẹ, bởi sóng vẫn mất, và bởi ngọn núi vẫn cheo leo. Em vẫn chưa quen với việc vào rừng hái rau, lên núi bẻ măng; chưa quen với giọng nói lơ lơ của những đứa học trò nhỏ bé, gầy gò; chưa quen với lớp học nghèo nàn, tồi tàn, có những khe hở huếch hoác, nguếch ngoác, khiến những con gió rừng hung hãn chốc chốc lại thốc vào lạnh buốt, u u...

Nhưng giờ thì quen rồi, quen với việc không có điện, nếu muốn sạc điện thoại, phải dùng cái sạc của Tàu chạy bằng pin tiểu; quen với việc mỗi tháng đi chợ một lần vì chợ xa, phải mua cả tảng mỡ lợn về treo trên gác bếp, đợi cho khô keo lại như khúc gỗ, lúc nào xào nấu thì lấy xuống quệt quệt vào cái chảo nóng cho mỡ chảy ra, dùng thay dầu ăn; quen với những lần lội suối, băng đèo, đến tận nhà từng học trò để vận động các em tới trường; quen với những ngày mưa gió, lớp chỉ lác đác, xơ xác vài ba người, tóc ai cũng ướt nhèm, môi ai cũng tím bầm vì mưa lạnh; quen cả với việc không nhìn lịch để đếm ngược thời gian, mong mỗi ngày về...

Hôm nay trời mưa rả rích, và em nhủ thầm: chắc lại được vài đứa lèo tèo. Nhưng không, lớp đi rất đông đủ, trật tự, ngay ngắn, quần áo chỉnh tề.

Thấy em ngạc nhiên, mấy đứa liền giải thích: "Hôm nay 20-11, bọn con quyết tâm đi học đầy đủ để cô vui". Rồi chúng riu rít lên tặng quà: một củ sắn vừa moi trên đồi, hai bắp ngô vừa trấy ngoài nương, một hoa chuối vừa bẻ trong rừng, một con cá, một túi ốc tươi vừa bắt lên từ suối. Đó là những món quà mà kể từ khi biết ước mơ trở thành cô giáo, em chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có ngày em được nhận. Và lúc ấy, em cũng đã hiểu tại sao, em đủ nghị lực, đủ kiên cường để vượt qua những tháng ngày hoang mang và gian nan trên nẻo đất này.

Đêm hôm đó, trong giấc ngủ chập chờn, em mơ được về Hà Nội. Đường phố đông đúc, nhộn nhịp vô cùng, băng rôn, khẩu hiệu rợp trời. Người ta hối hả đi thăm, đi chúc thầy cô. Em nhận được nhiều hoa lắm, còn cả bưu thiếp, cả quà... Thế nhưng, giật mình tỉnh dậy thì chẳng thấy gì, chỉ thấy nước mắt đã trào ra tự lúc nào, và thấy cả ngoài kia, tiếng gió rừng vẫn rít lên từng hồi, dội vào vách núi than van...

~~~~~***~~~~~

TUYỂN TẬP TRUYỆN TRÀO PHÚNG HAY NHẤT CỦA VÕ TÔNG ĐÁNH MÈO

Đình Long
www.dtv-ebook.com

Tổng Hợp Phần Xxi

THƯ GỬI CON YÊU!

Hồi chưa lấy bố con, tức là hồi còn son, mẹ luôn tự hào về cái eo thon và vóc dáng mi nhon của mẹ. Cả làn da nữa, lúc nào cũng trắng hồng, mịn màng, tươi trẻ. Để có được vóc dáng ấy, làn da ấy, mỗi tuần, mẹ phải đều đặn đi spa, mỗi chiều phải chạy cả chục vòng trong công viên, kết hợp thường xuyên với tập aerobic miệt mài. Mẹ phải uống nước nhiều, phải ăn đủ trái cây, rau quả, phải hạn chế nước có ga, tôm cua, hải sản, thịt thà.

Hồi ấy, chỉ cần xuất hiện một ngấn mỡ thừa, một vết nhăn gờn gợn, một chiếc mụn đầu đinh, là y như rằng mẹ sốt lênh sinh sịch. Mẹ ăn không ngon, ngủ chẳng yên, lo lắng, ưu phiền, tìm hết cách, làm hết sức mình, để những thứ đáng ghét ấy phải biến mất, phải tan đi.

Nhưng từ khi mang thai con, mẹ không dám đi spa, vì sợ những mỹ phẩm, những hóa chất sẽ làm con tổn hại. Mẹ cũng bỏ luôn những chiều công viên miệt mài tập chạy, quên luôn cả giờ tập aerobic mệt nhoài. Mẹ uống sữa bà bầu, ăn nhiều trứng, nhiều cá, nhiều thịt bò, bởi bác sĩ bảo, những thứ ấy tốt cho não bộ của con, giúp con mau phát triển. Mẹ còn uống bổ sung canxi, sắt, vitamin, bởi nó giúp con yêu thông minh, nhanh nhẹn...

Và vì vậy, mẹ bắt đầu tăng cân, ngày càng béo phì, ục ạch. Những ngấn mỡ ở bụng, ở đùi trời lên dày bịch; ngực chảy xệ, phình to, nặng trĩch;

mẹ thường xuyên mất ngủ, mắt thâm quầng, bàn chân sưng u, phù nề, da sạm, mặt nổi mề, mụn nhỏ mụn to chen chúc, gồ ghề. Rồi bụng mẹ căng lên với những đường xanh lè, nứt nẻ, ngứa ngáy vô cùng. Nếu là ngày xưa, trong bộ dạng này, chắc mẹ sẽ phát điên, sẽ chui xuống đất vì xấu hổ, sẽ tự tử vì đau khổ. Nhưng không, mẹ vẫn hạnh phúc mỉm cười, bởi hôm mẹ đi siêu âm, bác sĩ bảo con rất nhanh, rất khỏe, đang lớn lên và phát triển bình thường.

Rồi khi con chào đời, bụng mẹ xẹp xuống thành một vùng da nhão nhoẹt, thâm đen, nhăn nhúm, bầy nhầy - thứ mà trước đây có thể mẹ sẽ run rẩy, rùng mình nếu chẳng may nhìn thấy. Nhưng bây giờ thì không, thậm chí, có đôi lúc, mẹ thích ngắm nhìn, thích đưa tay xoa lên vùng da nheo nhúm ấy, bởi nó là nơi đã bao bọc, nuôi dưỡng và chở che con cho đến lúc chào đời.

Có người bảo mẹ rằng đừng cho con ti, hãy cho con ăn sữa ngoài, để sữa trong ngực mẹ tự tiêu đi, vậy thì ngực mẹ mới sớm trở lại bình thường. Nhưng mẹ không muốn thế! Bởi mẹ sinh con ra thì con phải được quyền ti mẹ, và với mẹ, được cho con ti là một sự thiêng liêng, là những phút giây mà mẹ thấy lòng mình hạnh phúc dâng tràn.

Không biết tự khi nào, mẹ đã hiểu được một điều rằng, vì con, mẹ có thể hi sinh tất cả, dù cho đó là mạng sống của mình. Vậy thì mấy cái eo thon, cái dáng vóc mi nhon, cái làn da căng tràn, trắng mịn, liệu có xá gì?

Khi chưa có con, hạnh phúc của mẹ phức tạp và lan man lắm: ấy là được mọi người khen mình xinh đẹp, là được đi mua sắm, được một mình lang thang nơi biển xanh, cát trắng, được đắm chìm trong những tiểu thuyết tình yêu lãng mạn, hoặc đi café, buôn dưa lê cùng chúng bạn. Nhưng giờ có con rồi, hạnh phúc của mẹ giản đơn thôi: là được bên con và thấy con khôn lớn nên người!

Xem thêm các truyện khác của Võ Tòng tại: hoặc

~~~~~***~~~~~

NOEL LẠNH

Năm nào cũng thế, cứ mỗi dịp Noel tới, khi người Hà Nội sun soe trong trong áo dày khăn ấm; khi mỗi nụ cười gửi vào không gian những làn khói hơi nóng hôi; khi những quán café, những khu vui chơi lung linh bởi những đèn hoa nhấp nháy,

lộng lẫy bởi những cây thông, những bông tuyết sặc sỡ đủ sắc màu, ấy là khi tôi cải trang mình thành ông già Noel, rong ruổi đến từng nhà, phát quà cho khách...

Tôi gặp và quen em cũng vào một mùa Noel lạnh giá. Đó là lần tôi đến giao quà cho một cô bé ở liền sát nhà em, thấy tôi, em chủ động đưa lời trêu nghịch:

- Anh già Noel ơi, thế không có quà cho em à?
- Tặng em trái tim anh nhé? Nhận không?
- Nhưng em vụng về lắm, nhờ làm rơi vỡ, làm tan nát trái tim anh thì sao?
- Thà bị em làm cho tan nát, còn hơn là để người khác nâng niu...

Và từ đó, Noel nào tôi cũng cố giao hàng thật nhanh rồi xin về sớm đón em. Em rất thích tôi đưa em đi chơi nhà thờ, vì em bảo chỉ ở đó em mới cảm nhận được không khí Noel đúng nghĩa nhất, và cũng bởi em muốn quỳ trước Chúa, để nguyện cầu cho chúng mình mãi mãi bên nhau.

" Em à! Liệu có phải vì có quá đông người nên Chúa không nghe thấy lời em cầu nguyện? Hay bởi em thật sự vụng về, khiến cho tình yêu của chúng mình vượt khỏi đôi bàn tay em hững hờ, rồi vỡ tan thành những

mảnh vụn sắc nhọn chĩa vào tim anh đau nhói? Em đi mà không nói với anh một lời, không cho anh hiểu vì sao anh đã mất em, để rồi từ đó trên đời, có một ông già Noel lầm lũi, trên môi lạnh ngắt những tiếng cười...

Lại một mùa Noel nữa tới, lạnh lẽo, trống trải và cô đơn. Để rồi anh tự hỏi: Noel này ai sẽ đón em, ai sẽ nghiêng bờ vai để em tựa đầu ấm áp? Em có còn đi nhà thờ và có còn nguyện cầu cho đôi mình đừng cách trở? Anh thì vẫn vậy, vẫn là ông già Noel với bộ râu dài như tuyết trắng, nên tuyết phủ cả lòng anh lạnh lẽo, giá băng; anh vẫn mang theo mình những hộp quà sắc sỡ, ban phát niềm vui, hạnh phúc cho mọi người, còn niềm vui và hạnh phúc riêng mình, anh gửi cả theo em..."

~~~~~***~~~~~

LẠNH TRÁI MÙA

Hai hôm nay, Hà Nội đột nhiên trở lạnh! Nó khiến cho người ta ngỡ ngàng, bởi họ đã quen dần với cái nắng chói chang, cái nóng oi nồng, cái không gian ngọt ngào của mùa hạ; bởi những chiếc áo len, áo khoác đã được gói ghém cẩn thận và cho lên gác, vào góc tủ, hoặc một nơi nào đó xa xôi, khuất mắt, bởi họ nghĩ rằng, phải rất lâu nữa họ mới dùng đến chúng.

Ấy vậy mà sáng nay ra đường, lại thấy xúng xính khăn quàng, rộn ràng áo len, áo gió, lại thấy những xuýt xoa, khum rum vì lạnh giá. Một cảm giác rất thú vị, ngỡ như lại một mùa đông nữa sắp bắt đầu!

Nhưng chỉ là ngỡ như thôi, bởi anh biết, còn cả một mùa hè dài oi ả đang chờ trước mặt, và chút lạnh mong manh này chẳng thể giết nổi mùa hè, ngược lại, nó chỉ nhắc nhở cho anh một điều: rằng mùa đông còn xa lắm!

Hai hôm nay, tim anh chợt thấy xốn xang! Nó khiến anh ngỡ ngàng, bởi từ lâu, hay chính xác hơn là từ khi em đi, con tim anh đã quen dần với lạnh lẽo, giá băng, với chai sạn, cô đơn và vô cảm đến tột cùng; bởi nó đã

ngủ yên trong một góc tối im lìm mà anh biết rằng không bao giờ, hoặc phải rất lâu, nó mới lại thức dậy để yêu thương.

Ấy vậy mà sáng nay, anh lại thấy nó đập rộn ràng bởi ánh mắt dịu dàng của một cô bé đi ngang, lại thấy chút ấm áp, mơ màng. Một cảm giác rất thú vị, ngỡ như lại một tình yêu mới sắp bắt đầu!

Nhưng chỉ là ngỡ như thôi, bởi anh biết, còn rất dài những tháng ngày lạnh lẽo, cô đơn đang chờ anh trước mặt. Và chút ấm áp, rung rinh yếu ớt này chẳng thể làm mềm đi những chai sạn, chẳng giúp làm tan chảy những giá băng, và chẳng khiến cho những cơn đau trong anh trở nên êm dịu, ngược lại, nó giống như một chút lạnh trái mùa, chỉ nhắc nhở cho anh một điều: rằng tình yêu còn xa lắm!

~~~~~***~~~~~

THƯ TÌNH LÍNH ĐẢO

Ngày anh được khoác lên mình chiếc áo lính hải quân, bước lên tàu ra với đảo Trường Sa là ngày mà trong lòng anh ngập đầy những xúc cảm buồn vui khó tả. Anh thấy mình đã thực sự trưởng thành, thấy trách nhiệm và niềm tự hào lớn lao khi được ôm cây súng, vững vàng, hiên ngang trước bão tố phong ba,

bảo vệ bình yên cho vùng biển đảo thiêng liêng của tổ quốc, thấy sự hân hoan trên gương mặt của mẹ, thấy sự kỳ vọng qua cái ôm của cha, thấy sự hào hứng, say mê của những đồng đội trẻ, và thấy cả những vệt lệ dài long lanh trên khóe mắt của người con gái anh yêu...

Anh đã hỏi: "Vì sao em khóc?". Em bảo rằng: "Vì em tự hào được là người yêu của lính! Anh đi vững vàng tay súng, rồi lại về với em, anh nhé!".

Gần mười ngày đêm lênh đênh trên biển và hầu như chẳng ăn uống được gì bởi những cơn say sóng giống như một bàn tay tàn nhẫn liên tục thọc sâu vào dạ dày anh, moi ra tất cả những gì còn rớt rơi trong đó. Anh chỉ biết nằm, rồi vùng dậy bịt miệng chạy đi nôn thốc tháo, rồi lại vào nằm. Thế nhưng, cả những lúc ấy, anh vẫn thấy nỗi nhớ nhà, nhớ đất liền, và hơn tất cả là nhớ em, cuộn dậy trong lòng.

Rồi anh cũng quen dần với cuộc sống trên đảo, bởi nơi đây anh có những đồng đội thân yêu, có những người chỉ huy gần gũi, đáng kính mà anh coi như những người anh, người cha, người chú thân thuộc, bởi anh vẫn được nghe giọng nói em ngọt ngào, vẫn được đọc những dòng tin đầy thương nhớ. Và dù ta đang cách xa nhau điệp trùng hải lý thì những yêu thương ấy vẫn khiến tim anh run lên như từng đợt sóng trào...

Anh thích lang thang một mình khi hoàng hôn về trên biển. Ấy là khi ánh mặt trời chuyển sang màu đỏ nhạt, quyện vào với mùi mặn mòi của biển, của những con sóng đùa nhau rào rạt, là khi bờ cát phẳng lặng, mịn màng như bàn tay em mềm mại, là khi tiếng gió thì thầm như lần đầu ta trao nhau lời yêu thương vụng dại. Anh tìm được một vỏ ốc to lắm, cặm cùi rửa sạch, rồi nâng niu, gìn giữ, để làm quà gửi về cho em, để mỗi khi áp lên tai, em sẽ nghe được tiếng lao xao của gió, tiếng rì rào của sóng, và cả tiếng thì thầm của những nhớ thương anh gửi vào trong đó...

Không có anh ở bên nghĩa là không có người chọc cho em cười nắc nẻ, không có bờ vai để em gục vào mỗi lần nức nở, không có bàn tay lau khô những giọt lệ dỗi hờn; không vòng tay ôm, không môi hôn cháy bỏng, không cả những buổi chiều ta bên nhau nhìn công viên lá đổ, những đêm hẹn hò nơi hàng hoa sữa nở, để những nòng nài theo anh vào cả trong những cơn mơ.

Nhưng đừng buồn em nhé! Bởi dẫu anh không thể bên em thì vẫn còn đó góc phố quen lần đầu ta gặp gỡ, còn đó gốc si già nơi anh trao em nụ hôn bờ ngõ, còn đó con đường bao ngày ta đón đưa, sớm gió mưa, chiều

năng lửa, như thầm nhắc nhở với em rằng dù muôn trùng cách trở, anh vẫn nhớ em, vẫn bên em từng phút, từng giờ...

Đêm nay anh đứng gác, và ngoài xa biển hát, khiến anh ngỡ như em đang ở bên anh, rất gần! Gần đến nỗi anh nghe rõ tiếng em như tiếng sóng thì thầm, hít được cả tận sâu trong lồng ngực mình mùi tóc em mặn mà như mùi biển cả, và dường như chúng mình chẳng còn cách xa...

Tổ quốc mình đẹp lắm! Vững vàng như cây phong ba ngoài kia dẫu bao lần gió to sóng cả, kiên cường như những tảng đá bám bờ dẫu muôn trùng bão tố mưa sa, rộng lớn như đại dương bao la, dịu dàng như bờ cát hiền hòa. Và anh tin, tình yêu của chúng mình cũng thế, sẽ vẫn nồng nàn dẫu còn bao xa xôi, ngăn cách, dẫu còn bao gian nan, thử thách, bởi anh yêu em và yêu tổ quốc mình!

~~~~~***~~~~~

THĂNG PHÓNG

Thăng Phóng

Phóng là thằng em cùng xóm trọ hồi sinh viên với tôi. Tôi nghĩ, bố mẹ Phóng chắc đã phải trần trở, nghiên cứu, nghiền ngẫm và xin ý kiến của rất nhiều các thầy cúng, thầy nho, thầy đồ, thầy tướng số thì mới đặt được cho nó cái tên hay đến thế! Một cái tên vừa mạnh mẽ, nam tính, vừa gọi hình, gọi cảm, lại vừa lột tả được chân thực cái trạng thái thăng hoa tột đỉnh, đầy đam mê, khao khát của loài người (và của cả một số loài súc vật).

Thăng Phóng người nhỏ thó, loắt choắt như con chuột nhắt. Từ đầu đến chân nó, mọi thứ đều toát lên vẻ già nua, duy chỉ có mấy sợi râu tơ lún phún phun ra từ cái cằm mum múp của nó là khiến cho người ta liên tưởng được tới sự trẻ trung, mà là sự trẻ trung của mấy em gái đương tuổi dậy thì.

Hom hem như con mèo đi kiết, nhưng rượu nó uống hàng lít. Nó có cái tật là không uống thì thôi, nhưng đã uống thì uống tới bến, uống đến say, chứ không bao giờ uống kiểu giữ kẽ, cầm chừng (nói là "không uống thì thôi" cho hào hùng, chứ kỳ thực suốt mấy năm quen nó, tôi thấy có đúng một lần nó chê rượu: đây là hôm nó bị đau răng, sưng húp má, mồm không há ra được, uống sữa còn phải dùng xilanh hút rồi lách khéo qua khe răng mà xịt vào, mà phải dùng xilanh cỡ nhỏ nhất - cái loại chuyên để tiêm phòng dịch cho gà vịt).

Có lần, tôi cùng nó về Hà Nam dự đám ma ông nội thằng Việt - bạn cùng xóm trọ. Lúc ăn cơm trưa, Phóng rót hai bát rượu đầy, một bát nó cầm, một bát đưa cho Việt, bảo: "Cạn bát nhé! Thay cho lời chia buồn của tao gửi tới gia đình mày!". Thằng Việt, không biết vì nể Phóng, hay vì đang quá đau buồn, thương nhớ ông, mà cũng cầm bát lên nốc cạn. Xong, Phóng lại rót thêm bát nữa, lại đưa cho thằng Việt, lại bảo: "Cạn bát nhé! Thay cho nén nhang thơm chúc ông mày yên nghỉ nơi tuổi vàng!"...

Cứ thế, tôi không nhớ là thằng Phóng đã mời Việt bao nhiêu bát, với bao nhiêu lý do chính đáng khác nữa, chỉ biết rằng lúc tàn cuộc, thằng Phóng nằm luôn tại mâm, còn thằng Việt bò đi đâu không biết. Đến chiều, lúc đưa ma, thằng Việt vẫn chưa hết say. Nó đi trước xe tang cầm vòng hoa mà mắt vẫn cứ đờ đờ, chân lảo đảo, người xiêu vẹo, nhìn rất tội. Mấy bà con xóm giềng thấy vậy thì trầm trồ khen ngợi: "Thằng đó nó thương ông lắm! Chắc cả đêm qua nó không ngủ, quỳ bên quan tài ông, khóc hết nước mắt, nên giờ mới kiệt sức và mệt mỏi đến thế!".

Lúc ra đến bãi tha ma, bà con quây tròn quanh cái huyệt đã được đào sẵn để chuẩn bị đưa quan tài xuống. Thằng Việt cũng bon chen lách đám đông, len vào nghiêng ngó, rồi chẳng hiểu loạng quạng, liêu xiêu kiểu gì mà ngã lộn cổ xuống huyệt. Mọi người tưởng nó lưu luyến ông quá, muốn đi theo ông thì mới ra sức lôi nó lên, vừa lôi vừa khuyên ngăn, an ủi: "Thôi

con ơi! Người chết cũng đã chết rồi! Con càng như vậy thì hương hồn ông càng khó siêu thoát!".

Đó là rượu, còn thuốc lá, nó cũng là một con nghiện có số má. Mồm nó lúc nào cũng khét lẹt, nghi ngút khói, như cái đít xe công nông đầu ngang chở hàng quá tải đang leo dốc. Thế nhưng ai bảo nó là thằng nghiện thuốc lá thì thằng Phóng cãi ngay, rằng: "Nghiện là phải hút suốt ngày, liên tục, còn nó thì chỉ lúc nào rảnh nó mới hút". Tôi thấy nó cãi cũng đúng! Chỉ có điều, với một thằng sinh viên xa nhà, không người yêu, không làm thêm, thường xuyên trốn học như nó thì liệu có lúc nào không rảnh? Hay nói một cách dễ hiểu hơn: nó rảnh suốt ngày!

Trong khi các phòng khác trong xóm đầy chuột, gián, và nhung nhúc kiến, ruồi, thì riêng phòng thằng Phóng lại không có một mống nào. Lý do vì sao thì chưa ai rõ, nhưng có giả thuyết cho rằng chúng đã chết vì ung thư phổi, hoặc bỏ đi hết vì biết rằng nếu cứ ở phòng đó thì sớm muộn cũng chết vì ung thư phổi. Có lần, cả xóm xúm vào, dẫn ra những tác hại, hậu quả của thuốc lá, rồi khuyên nó nên bỏ. Nó ngồi nghe rất chăm chú với vẻ rất tiếp thu. Sáng hôm sau, vừa ngủ dậy, nó đã chạy sang phòng tôi, khoe:

- Nhờ sự giảng giải, phân tích của mọi người, em đã hiểu ra, và đã bỏ được thuốc lá rồi anh ạ!

Tôi nghe cũng mừng cho nó. Thế nhưng đến trưa, lúc tôi đi học về, đã lại thấy nó ngậm điếu thuốc phì phèo...

- Mà bảo bỏ thuốc rồi mà? - Tôi hỏi.

- Dạ! Em chỉ hút ban ngày thôi, tối đi ngủ em lại bỏ!

Ngoài rượu, thuốc lá, thằng Phóng cũng rất yêu lô đề. Lô đề thì không chỉ có nó mà xóm trọ tôi nhiều người ham lắm. Đặc biệt là anh Tuấn - chồng chị Phương. Anh Tuấn có tài giải mã giấc mơ thành số khá chuẩn.

Ngày nào anh ấy cũng gõ cửa từng phòng rồi hỏi từng người là đêm qua mơ gì, rồi bảo kể lại cho anh nghe, càng chi tiết càng tốt.

Hôm ấy, khi tôi đang ngồi chơi bên phòng vợ chồng anh Tuấn - chị Phương, thì con bé Lan ở phòng cuối chạy xộc vào:

- Anh Tuấn ơi! Em vừa mơ em bị ỉa chảy!

- Ỉa nhiều không? Phân hình gì?

- Ỉa chảy mà anh, sao có hình được?!

- Ủ, quên! Thế có nhớ màu phân không?

- Màu xanh nõn chuối anh ạ!

Anh Tuấn nghe xong thì gật gù, đăm chiêu suy tính, rồi cẩn thận ghi số 66 vào cuốn sổ đề của anh. Tôi thấy vậy liền hỏi:

- Sao lại là 66 hả anh?

- Ỉa chảy tức là phân sống, sống là ngược lại với chín, mà ngược lại với 9 là 6. Bên cạnh đó, phân có màu xanh, xanh là lục, lục là 6.

Anh phân tích hay và tài tình quá, tôi phục anh sát đất! Tôi bỗng thấy cuộc đời này bất công quá! Tại sao một người tài giỏi như anh mà vẫn phải đi thuê phòng trọ tồi tàn, ở cùng với đám sinh viên nghèo nàn như chúng tôi? Đang ưu tư suy nghĩ thì tôi thấy thằng Phóng từ phòng nó chạy sang, giọng hối hả:

- Anh Tuấn ơi! Em vừa mơ em hiếp dâm!

- Hiếp ai? - Giọng anh Tuấn sốt sắng.

- Dạ...

- Hiếp ai?

- Em hiếp vợ anh!

- Đù! Xóm này bao nhiêu gái không hiếp, sao lại hiếp vợ anh?

- Thì mơ nó thế! Em biết đâu!

- Hiếp ở chỗ nào?

- Hiếp toàn thân luôn!

- Không! Ý anh là địa điểm nơi xảy ra vụ hãm hiếp ấy!

- Ở ngoài giếng, lúc chị đang rửa bát!

- Rửa bát à? Bát tức là 8. Thế đã xuất chưa?

- Chưa! Mới chuẩn bị thôi! Nhưng đột nhiên em nghĩ đến anh! Thấy tội lỗi quá, nên dừng lại kịp lúc!

- Chưa xuất! Chưa xuất...nghĩa là vẫn còn thẳng đứng, vậy là số 1 rồi!

Ấy thế mà tối hôm đó lô về cả 66 và 81 thật! Anh Tuấn mua thịt chó, vịt nướng, với cả bia về khao xóm tầng bưng. Lúc ngồi xuống mâm, anh Tuấn gắp cái đùi vịt béo ngậy bỏ vào bát em Lan, bảo: "Ăn đi em! Nhờ em ỉa chảy mà xóm ta được bữa no nê, hoàng tráng". Rồi anh quay sang rót bia đầy vào cốc thẳng Phóng, nói: "Uống đi em! Nhờ em hiếp dâm vợ anh mà xóm mình được uống bia xả láng".

Phàm những thằng đã thích rượu bia, thuốc lá, lô đề, thì hiếm khi chúng nó không thích gái. Tôi nhớ, có lần ngồi trà đá với tôi và anh Tuấn, thằng Phóng kể rằng trường nó đang tổ chức phong trào sinh viên tình nguyện, lên tận trên Sơn La, nhưng nó không tham gia, vì nó bảo không thích đi xa, và cũng không thích mấy cái hoạt động kiểu như thế. Tôi nghe

vậy thì động viên nó: "Anh nghĩ em nên tham gia. Những hoạt động đoàn ý nghĩa như vậy sẽ giúp em có thêm các mối quan hệ, mở rộng tầm hiểu biết, làm hành trang để mai sau bước vào đời". Nó nghe xong thì thở dài: "Em học hành kiểu này chắc không lấy được bằng, nên xác định học xong về quê đi phụ xe lam chở khách với ông già. Xe chạy nội tỉnh, sáng đi chiều về nên đi người không cũng được, cần gì hành trang đâu anh".

Anh Tuấn nghe vậy thì phụ họa thêm: "Không đi là phải! Sơn La buồn bỏ mẹ! Đợt trước anh công tác trên ấy mấy tháng, chỉ muốn bỏ quách về! Có mỗi thú vui duy nhất là chiều chiều ra bờ suối rình trộm gái dân tộc tằm. Công nhận, con gái Thái đứa nào da cũng trắng mịn, nần nần từ đầu tới chân, mà lại toàn mấy em trẻ, chỉ từ 16 đến 20 tuổi, vừa tắm chúng vừa nô đùa, đuổi nhau chạy nhông nhông..."

Hôm sau, tôi thấy nó khoác ba lô qua phòng chào tôi để đi tình nguyện trên Sơn La. Tôi hỏi: "Quyết định đi rồi hả?". Nó bảo: "Vâng! Em còn trẻ nên những hoạt động đoàn ý nghĩa như vậy sẽ giúp em có thêm các mối quan hệ, mở rộng tầm hiểu biết, làm hành trang để mai sau bước vào đời".

Cách xóm trọ bọn tôi một đoạn xa xa, có một quán rửa xe, và thằng Phóng rất thích rửa xe ở đó. Lý do không phải bởi quán ấy rửa sạch hay giá rẻ, mà bởi quán đó là của một chị rất xinh. Phải công nhận chị ấy xinh thật: mặt đẹp, dáng chuẩn, khúc nào ra khúc nấy. Đặc biệt là vòng một thì thôi rồi: tròn trịa, bầu bĩnh, nhìn rất khó giữ được bình tĩnh. Đặc biệt hơn nữa: chị ấy rất thích mặc áo hai dây. Đến đây chắc các bạn hiểu rõ hơn rồi chứ ạ? Rửa xe máy mà: bắt buộc phải cúi!

Thằng Phóng nghiện rửa xe ở quán đó. Trước kia, cả tháng nó không thèm rửa xe lần nào, kể cả khi cái xe đã bẩn như trâu, vậy mà đợt ấy, có ngày nó rửa hai lần. Đi rửa xe cùng nó nhiều, tôi phát hiện ra một điều: cứ khi nào chị xinh ấy rửa xe là nó giả vờ nghe điện thoại, rồi đi đi, lại lại ở cái đoạn trước mặt chị. Cái này cũng dễ hiểu thôi, bởi nếu ngồi một chỗ thì không thể nhìn được nhiều; nhưng nếu cứ chị ấy xoay hướng nào mà nó

cũng lật đật xoay theo hướng đó thì lộ liễu quá. Bởi thế, nó mới phải dùng đến cái điện thoại. Nhờ điện thoại, nó có lý do để đi loăng quăng bất kì chỗ nào nó muốn. Khi ấy, những bước chân được quyền trở nên vô định bởi đầu óc của chủ nhân nó còn phải bận tập trung vào cuộc trao đổi, thương lượng căng thẳng và gay gắt đang diễn ra trên điện thoại.

Có lần, trong lúc chị xinh rửa xe, và thằng Phóng, như thường lệ, đang đi đi lại lại bàn công chuyện với đối tác, thì chồng chị ấy mới lại gần tôi và hỏi:

- Bạn em chắc làm ăn lớn hả? Lần nào đi rửa xe cũng thấy điện thoại túi bụi không hà!

- Dạ vâng! Nó là sinh viên, nhưng chịu khó và năng động lắm! Ngoài giờ học ở trường và tự học trên thư viện, nó còn làm cộng tác viên cho một tổ chức phi nhân đạo của Liên Hợp Quốc!

Thằng Phóng vẫn rủ tôi đi rửa xe cùng nó ở quán đó đều đều cho tới khi chị rửa xe xinh đẹp ấy có bầu và ở nhà nghỉ đẻ. Đương nhiên, chị nghỉ đẻ thì nó cũng nghỉ rửa. Bẵng đi phải gần một năm, thằng Phóng không rửa xe ở đó nữa. Cho đến một hôm tôi với nó ngồi ở quán trà đá đầu ngõ và vô tình gặp chồng chị ấy. Anh chào chúng tôi rất niềm nở như người quen, rồi hồ hởi khoe: "Đầu tháng tới vợ anh nó gửi con đi nhà trẻ và lại ra phụ giúp anh rửa xe đấy! Hai em quay lại quán ủng hộ vợ chồng anh nhé!".

Vẫn là chuyện gái, lần ấy, anh Tuấn trúng rất đậm (nhờ mấy giấc mơ bệnh hoạn của thằng Phóng), anh Tuấn sướng phát rồ và mời anh em trong xóm đi đá phò ở một quán phò tự chọn (tức là thích em nào thì chọn em đấy, giống như ăn búp-phê hay bóp-phê gì ấy!). Anh Tuấn ưu tiên thằng Phóng được quyền chọn phò trước. Mấy anh em khác dù khá hậm hực (vì nó chọn trước, nhờ nó chọn đúng cái em ngon nhất mà mình đã chấm thì sao?) nhưng không ai dám ý kiến, bởi nếu không nhờ công thằng Phóng thì sao có buổi phò bóp-phê hôm nay?!

Công nhận là phò ở quán đó xinh, đặc biệt có một em nhìn qua cứ tưởng Ngọc Trinh. Nhưng trong hơn chục em xinh ấy không hiểu sao lại lôi ra một em béo ục ạch, người nung núc thịt, nặng phải tám chín chục cân là ít. Em ấy mới chỉ cười, chưa nói gì, nhưng vẫn khiến tôi có cảm giác rằng nếu em ấy mở lời thì câu đầu tiên sẽ là: ụt à ụt ịt.

Tôi không nghĩ là sẽ có thằng khùng nào bỏ tiền vào đây chơi gái mà lại chọn em ấy, và việc người ta đưa em ấy đứng vào hàng không phải để kiếm khách mà có lẽ là vì một lý do nào đó: tâm linh chẳng hạn (họ kiêng số 13, nên gọi em vào cho thành 14); cũng có thể em ấy là người nhà, người quen của chủ quán, vào được đây là nhờ ô dù, quan hệ, và đứng vào hàng chỉ cho có lệ (giống mấy đứa con cháu sếp, không biết và không làm được việc mẹ gì nhưng ngày nào cũng đến cơ quan ngồi, chờ cuối tháng lĩnh lương).

Vậy nên lúc thằng Phóng nói rằng nó chọn cái em ục ạch đó thì ai cũng sững sờ (vì bất ngờ), rồi thở phào (vì nó đã không chọn cái em mình thích), và cuối cùng là lo lắng (cho sự an toàn của Phóng, vì Phóng thì lèo khèo như cái thước, còn em ấy thì lù lù như vại nước). Về sau, tôi có hỏi Phóng lý do tại sao lại chọn em ấy thì Phóng bảo: "Em thích cái cảm giác một đứa to gấp đôi, gấp ba mình mà phải quẩn quại chịu trận dưới chân mình! Đã lắm anh ạ!".

Từ đó, mỗi lần đi ăn bóp-phê phò, em nào to béo, đồ sộ nhất thì mặc định là của thằng Phóng, không ai dám tranh!

Sau khi ra trường (không lấy được bằng), Phóng về quê đi phụ xe cùng bố. Tôi mừng cho nó vì đã thực hiện được hoài bão ấp ủ từ thời sinh viên! Lâu không liên lạc, bỗng hôm trước nó gọi điện mời tôi về đám cưới nó. Thường khi nghe thế, người ta sẽ hỏi: Cô dâu quê đâu? Bao tuổi? Làm gì? Còn tôi lại hỏi: "Cô dâu nặng bao nhiêu?". Nó bảo: "Em chưa cân, nhưng chắc không thua cái em ở quán phò bóp-phê". Tôi lại mừng cho nó.

Bởi làm thằng đàn ông, chỉ cần lấy được vợ có một nét gì đó mà mình ưng thôi, vậy cũng là may mắn lắm rồi!

~~~~~***~~~~~

EM ĐI CHỢ TÌNH (TRUYỆN 18+, CÂN NHẮC TRƯỚC KHI ĐỌC)

Ở cái bản hẻo lánh của người Mông nằm cheo leo trên đỉnh núi heo hút này, có lẽ H'Tưng là con bé đẹp nhất. Từ những ngày còn bé tí chập chững theo mẹ lên nương trồng sắn bẻ ngô, xuống suối bắt cua vồ tép, H'Tưng đã quen với những lời khen của những người trong bản.

"Oh My God Giàng ơi! Con bé này đẹp quá, như giọt sương trên núi, như hòn cuội dưới suối, lớn lên, bọn con trai bản này và cả các bản khác lại đổ máu vì nó thôi". Lúc đó, H'Tưng còn bé quá nên chưa hiểu được lắm ý nghĩa của những lời khen ấy, chỉ thấy vui vui và mỉm cười thôi.

Nhớ có lần, H'Tưng hỏi mẹ cho đi chợ tình Sapa dưới thị trấn, vì thấy mấy chị đi về ai cũng khoe với H'Tưng là đi vui lắm, sướng lắm, phê lắm nên H'Tưng rất tò mò và muốn đi cùng. Nhưng khi vừa nghe H'Tưng đề nghị, mẹ đã cương quyết phản đối:

- Cái chợ tình Sapa đó là dành cho cái người lớn đi tìm vợ tìm chồng, tìm cái bạn tình, tìm cái bạn xếp hình. Cái hàng họ của H'Tưng còn bé, xuống chợ bọn thanh niên bản nó không thích đâu. Và dù có thích chúng nó cũng không dám phang, vì nó sợ cái cán bộ đến bắt nó đi tù.

- Thế sao cái H'Bươm ở cuối bản, cái hàng họ của nó cũng nhỏ lắm mà vẫn được đi chợ? Vẫn có thanh niên bản thích nó, nó còn khoe là có tới hai thanh niên cùng đến nghịch cái hàng họ của nó một lúc cơ mà.

- Cái H'Bươm nó đến tuổi tìm chồng rồi, hàng nó nhỏ vì nó bị ngược lép thôi. Còn H'Tưng thì khác, H'Tưng còn nhỏ tuổi mà. Cứ yên tâm, sau

này, khi nào cái hàng họ của H'Tường bằng với của Bà Tường ở dưới xuôi thì mẹ sẽ cho H'Tường đi chơi chợ tình. Được chưa nào?

H'Tường nghe mẹ nói vậy thì cũng không dám mè nheo thêm nữa. Ngày ngày cô vẫn chăm chỉ lên rẫy bẻ ngô, lên rừng kiếm củi, ra suối hái rau, bắt cua, bắt ốc. H'Tường vẫn trong trắng như đóa hoa trên rừng, hiền lành như con nai trên núi, mơ mộng như áng mây nơi cổng trời. Đêm nào cũng vậy, trước khi đi ngủ, H'Tường lại lấy tay nắn nắn, xoa xoa hai bên ngực để kiểm tra hàng họ xem có to thêm chút nào không. Mong cho nó to thật nhanh để được mẹ cho xuống chợ chơi với các thanh niên nghiêm túc dưới thị trấn.

Hôm ấy, khi mà H'Tường đang thơ thẩn trước ngõ, đưa tay hứng những chùm nắng vàng như mật ong của buổi chiều lọt qua khe núi, vui đùa với những chú bướm rừng sắc sỡ đang tung tăng trên đám hoa dại trước nhà, bỗng nhiên H'Tường nghe thấy tiếng ai đó gọi tên mình:

- H'Tường! H'Tường!

- A! Chị H'Lôn, chị gọi em à?

- Ủ, đi tắm suối không?

- Dạ có, đợi em vào lấy bikini đã.

- Đâu má, dân tộc H'Mông tắm suối áo ai mặc bikini đâu. Nude luôn.

- Vâng, vậy cũng được. Ta đi thôi chị.

Khoảng cách từ nhà H'Tường ra suối là khoảng 500m tính theo đường bướm bay, còn nếu là bướm đi bộ thì phải đến 700m. Con suối này nước trong veo nhìn rõ được những hòn cuội bé teo teo dưới đáy. Hai chị em cởi đồ rồi từ từ ngâm mình xuống dòng nước xanh mát. Con suối hoang sơ trở nên rộn ràng hơn bởi tiếng té nước lách chách, tiếng cười đùa lạnh lót của

hai chị em. Đang trêu trọc nhau vui vẻ, đột nhiên H'Tường trầm lại, một chút buồn lắng xuống trên khuôn mặt ngây thơ.

- Sao thế em? Tự nhiên lại ghệt cái mặt ra vậy?

- Tại nhìn hàng của chị to như hai quả bưởi tây, còn của em mới chỉ nhu nhú như cái bánh dày, em tủi lắm. Biết bao giờ mới được như của chị đây.

- Ôi dào, em còn nhỏ tuổi mà, người em như bây giờ mà đòi hàng to như của chị thì lúc trèo lên nường bẻ ngô sẽ chết mệt đấy, vì hai quả bưởi này nó nặng, nó ghìm chân mình xuống. Ngược lại, lúc xuống dốc thì cực nguy hiểm vì nó như hai quả tạ kéo mình cắm đầu theo, trượt chân là xuống vực ngay, không sung sướng gì đâu em ạ.

Nghe chị nói vậy, H'Tường cũng đỡ buồn phần nào. Cô đưa tay xuống, nghịch nghịch những hòn sỏi xinh xinh với đủ mọi hình thù dưới đáy suối. Bỗng H'Tường la lên với vẻ rất hoảng hốt:

- Chị ơi, con cá gì, con cá gì nó cứ rúc rúc vào đuôi em chị ơi...

- Đâu, chị xem nào.

H'Lôn liền nhìn theo hướng chỉ của H'Tường, đúng là có một con cá hình dáng như quả dưa leo, phía dưới đuôi con cá lại lòi ra hai cái hạt tròn tròn dài dài trông như hai cái hạt mít. Thấy thế, H'Lôn cười tủm tỉm và trấn an H'Tường:

- À, đây là con cá chim em ạ. Không sợ đâu, nó không cắn em đâu.

- Nhưng mà nó cứ cọ cọ vào đuôi em, và có vẻ như nó đang tiến dần lên phía trên chị ạ.

- Thì đương nhiên, thế nó mới là cá chim chứ.

- Ôi, chị ơi, nó...nó đang tiến vào vùng nguy hiểm rồi chị à, hình như nó đang tìm cách chui vào trong... Em sợ quá chị ơi...

- Kệ nó đi em, nó hung hăng thế thôi chứ vào được mấy phút xong một là nó lại ra ngay mà. Ngày nào chị đi tắm mà nó chẳng chui vào. Hôm nay đi cùng em thì nó lại không thèm chui vào chỗ chị nữa. Mất dạy thật.

- Nhưng em sợ lắm... chị ơi, chị đuổi nó đi đi, nó làm em đau...

Thấy H'Tưng có vẻ hoảng thật sự thì H'Lôn mới thò tay xuống bắt con cá chim rồi bỏ nó sang bên chỗ mình. Nhưng con cá này khôn quá, nó cứ tìm cách bơi quay lại chỗ của H'Tưng mà không thèm chui vào chỗ của H'Lôn như mọi ngày. Bực mình, H'Lôn vỗ con cá ném cái bịch một phát vào tảng đá bên suối:

- Chết cha mày đi này, cái đồ có mới nới cũ.

Xử lý con cá sở khanh xong, H'Lôn lại tập trung kì cọ các bộ phận, vừa kì vừa giục H'Tưng:

- Tắm nhanh rồi về em ơi, kéo lát nữa bọn cá chim nó đi ăn về nó kéo cả đàn ra đây là một lần.

Không thấy H'Tưng nói gì, chỉ thấy cô bé kéo đầu chị lại rồi thì thầm vào tai với giọng rất bí mật xen chút âu lo:

- Chị ơi, lúc chị ném con cá, em để ý thấy chỗ lùm cây bên bờ suối có tiếng động. Hình như có người đang rình trộm chị em mình tắm hay sao ý.

- Chị biết rồi, là cái thằng H'Cu nhà ở đầu bản ấy mà. Hôm nào mà nó chẳng ra đây rình chị tắm. Chị biết hết, nhưng thấy thích thích nên cũng kệ nó. Nhiều hôm nó bận việc gì đó không ra rình được chị còn thấy trống trải, hụt hẫng và thiếu thiếu cái gì đó cơ.

- Thế sao chị không ra bảo nó xuống tắm chung cho vui, hai chị em tắm với nhau cũng buồn.

- Ủ, ý kiến hay đấy. Để chị thử bảo nó xem sao...

Rồi H'Lôn đứng dậy, nhìn chăm chăm về phía thằng H'Cu đang nấp sau bụi cây và đọc lớn hai câu thơ:

"Thằng Cu nấp ló bụi cây

Cởi nhanh quần áo xuống đây tao chờ"

Nghe vậy thì H'Cu đã biết mình bị lộ rồi, hấn từ từ thò đầu ra, tay chân run lấy bậy, vẻ mặt không dấu nổi sự sợ sệt. Hấn lóng ngóng cởi bộ đồ trên người rồi rón rén tiến xuống bờ suối, lần từng bước về chỗ 2 chị em.

Lần đầu nhìn thấy thanh niên khỏa thân, H'Tường thấy ngại lắm, sờ sợ nhưng cũng tinh thích. Rồi H'Tường quay sang ghé sát tai chị H'Lôn hỏi nhỏ:

- Chị ơi, sao cái đuôi của thằng H'Cu lại mọc ở đằng trước chị nhỉ!

- Không phải đuôi đâu, là kèn đấy.

- Kèn á? Nhưng em thấy cái kèn mà thanh niên hay thổi ở lễ hội của bản nó khác mà, hình như nó làm bằng nửa ghép vào nhau cơ.

- Đấy là kèn để cho bọn thanh niên bản thổi, còn kèn này là để chị em mình thổi.

- Thế chị có biết thổi không?

- Em hỏi loại nào? Loại bằng nửa hay loại như của thằng H'Cu?

- Của thằng H'Cu ấy.

- Biết chứ, lần nào đi chợ tình Sapa chị cũng thôi mà, nếu không thì đi chợ làm cái zề!

- Thế âm thanh của nó nghe thế nào chị? Có hay bằng kèn nứa không?

- Âm thanh thì nó không giống nhau em ạ. Mỗi cái kêu một kiểu. Trong những cái chị đã thôi thì có cái kêu "Ư...Ư...Ư", có cái lại kêu "Ầu zét...ầu zét...", có cái thì chẳng kêu gì, cứ câm như hến. Nhưng nếu đã đam mê và yêu thích loại kèn này thì sẽ thấy được rằng chính sự đa dạng về âm thanh của nó lại là một yếu tố gây nghiện cho người thổi.

- Hi, nghe chị nói em thấy tò mò quá...

- Thích rồi hả? Để tí chị mượn của thằng H'Cu cho em thổi thử nhé.

Lúc này, H'Cu đã đứng ngay bên cạnh 2 chị em. Hắn vẫn chưa hết bàng hoàng với những gì đang diễn ra nên cứ đứng ngẩn tò te chả biết phải làm gì. Thấy vậy, H'Lôn lại giục:

- Nhìn mãi chưa chán hay sao mà còn đứng đó? Lại đây tắm cho tao nhanh lên.

Nghe vậy, H'Cu mới bẽn lễn lại gần:

- Vâng, chị quay lưng đây em kỳ cho.

- Khỏi, lưng tao vừa kì xong rồi, giờ còn phần phía trước với lại phần bên dưới là chưa kỳ, mà kỳ cho tao đi.

Thằng H'Cu thì lúc này ngoan ngoãn như con Milu, bảo sao làm vậy. Đương nhiên, cả việc H'Lôn hỏi mượn kèn của nó để hai chị em thổi thử nó cũng đâu dám từ chối. Thế là từ đó, cứ chiều chiều, cả 3 lại hẹn nhau ra suối tắm. Tiếng té nước, tiếng cười đùa, và đặc biệt là tiếng kèn của H'Cu cứ vang động cả núi rừng.

Nhưng chuỗi ngày sung sướng ấy chỉ kéo dài có hơn nửa tháng cho đến một chiều, như thường lệ, hai chị em lại rủ nhau ra suối để tắm cùng H'Cu. Đợi mãi mà chẳng thấy H'Cu đâu, 2 chị em bực mình và sốt ruột quá mới lặn lội đến tận nhà tắm H'Cu ở đầu bản để hỏi nó đi tắm. Tới nhà thì không có H'Cu, chỉ có mẹ nó là bà H'Bướm ở nhà.

- Bác ơi, H'Cu đi đâu mà hôm nay không ra suối tắm hả bác?

- Nó bị suy nhược cơ thể nặng, đang hôn mê, phải đưa xuống tít tận trạm y tế huyện để truyền nước và tiêm thuốc. Khổ, đang mê man, ăn uống thì không ăn được mà cứ luôn mồm đòi ra suối tắm. Chẳng biết ở suối có cái quái gì mà hôm nào cũng thấy háo hức đi từ sớm, lúc về thì thấy người ngợp bơ phờ, mặt mày ủ rũ, tay chân rã rời chẳng nói nên lời.

Nghe vậy, H'Tường và H'Lôn lủi thủi quay về, không ai nói với ai nhưng cả 2 chị em đều hiểu nguyên nhân vì sao thằng H'Cu lại nguy kịch như vậy. Một sự trống trải, thiếu vắng và hụt hẫng dâng lên cồn cào trong lòng 2 thiếu nữ H'Mông.

Kể từ sau hôm đó, 2 chị em vẫn rủ nhau đi tắm nhưng không khí trong buổi tắm thì rất nặng nề và u ám. Vừa tắm, hai người vừa nhìn ngó để ý khắp các bụi cây bên bờ xem có thằng nào đang thập thò rình trộm không, nhưng càng ngóng càng thất vọng, chẳng có thằng điu nào cả, chỉ có tiếng chít chít của những con chuột chù đang đuổi nhau, tiếng eng éc của bầy chim lợn bay về núi nghe thật thê lương giữa rừng chiều ảm đạm. Buồn quá đi thôi.

Ở đời này, cái gì cũng đều có giới hạn của nó, và tình yêu âm nhạc cũng vậy. Khi mà cái khao khát được thổi kèn hừng hực dâng trong cuống họng, khi mà cả trong mơ những tiếng kèn ma mị vẫn hiện về ám ảnh thì 2 chị em không còn chịu đựng thêm được nữa. Họ bàn nhau và đi đến quyết định: Phải đi chợ tình Sapa thôi.

Nhưng làm sao để thuyết phục mẹ cho H'Tùng đi chợ thì là cả một vấn đề nan giải.

- Mẹ ơi, thứ 7 này có chợ tình Sapa dưới thị trấn, mẹ cho con đi nhé.

- Cái hàng họ của con đã ăn thua gì đâu mà cứ đòi đi.

- Nhưng con thích đi, mẹ mà còn ngăn cản con nữa thì con sẽ bỏ bản làng xuống dưới xuôi.

- Mà xuống đó làm gì?

- Con xuống đi theo Bà Tưng, đi biểu diễn nghệ thuật.

- Mà chưa biết là Bà Tưng đã bị Bộ Văn Hóa cấm biểu diễn trên toàn quốc rồi à? Với lại Bà Tưng thì diễn cái éo gì, đi show vếu thì có, mà vếu mà thì mới bằng quả dâu thì show cái gì? Show xương sườn à?

- Kệ, mẹ không cho đi con sẽ trốn bằng được.

- Thôi được. Con đã quyết tâm vậy thì mẹ biết là mẹ không thể cản con nữa. Cũng như con chim khi đủ lông đủ cánh nó sẽ phải bay đi tìm niềm vui, tìm hạnh phúc cho mình, đó là lẽ thường. Nhưng cái mẹ lo đó là con vẫn chưa đủ lông lắm, mới chỉ hơi lún phún thôi, nên bay sớm sẽ dễ bị ngã đau. Con phải ghi nhớ thật kỹ những lời mẹ dặn sau đây thì cái bụng mẹ mới yên tâm để con đi được.

- Dạ vâng. Mẹ cứ dặn, con xin nghe ạ.

- Thứ nhất, mang ngô khoai sẵn ở nhà đi để ăn, xuống chợ không ăn uống bất kì thứ gì của người lạ.

- Sao lại thế hả mẹ?

- Thì đây, tấm gương to tướng đang ngồi trước mặt mày đây. Hồi bằng tuổi mày, mẹ cũng nứng lên đòi đi chợ bằng được, có thằng nó mời ăn chuối thế là cũng xơi, chả biết trong chuối nó bỏ cái thuốc gì mà ăn vào người nó cứ hùng hực hùng hực lên, hưng phấn kinh khủng, xong về có chữa mày luôn.

- Dạ vâng, con nhớ rồi. Còn gì nữa không mẹ?

- Xuống chợ, nếu là thanh niên dân tộc ở bản, ở mấy vùng quanh đây bắt chuyện thì hãy cho làm quen, vì đó là thanh niên nghiêm túc, còn nếu là mấy anh thanh niên người Kinh thì phải tránh xa. Hiểu chưa?

- Thanh niên người Kinh thì sao ạ?

- Mấy anh thanh niên người Kinh không nghiêm túc. Họ dê cụ lắm, hầu như toàn là những anh mất dạy, sở Khanh. Các anh ấy đều là nông dân trà trộn vào chợ để đi chăn rau dân tộc. Nhìn thấy mấy tên đó là phải chạy ngay.

- Sao mẹ có ác cảm với mấy anh ấy thế?

- Thì đó, bố mày cũng là một thanh niên nghiêm túc người Kinh đấy. Cho mẹ mày ăn chuối xong rồi lượn luôn, giờ éo biết còn sống hay chết vì AIDS rồi.

- Vâng, vậy con xin nghe lời mẹ.

- Còn nữa, con cầm lấy chỗ tiền này, xuống chợ, tìm mua cho mẹ cái kèn nhé.

- Kèn thì cần gì phải mua xuống chợ mới mua được hả mẹ. Nhà cụ H'Buôi ở giữa bản có làm và bán rất nhiều mà.

- Không. Đây là kèn để thanh niên bán thổi, còn loại kèn mẹ nhờ con mua là kèn cho chị em phụ nữ thổi cơ.

- Nhưng kèn đó nó dính chặt trên người mà, ai bán cho mình chứ?

- À, không, ý mẹ là kèn giả, kèn đồ chơi, sếc-toi ý. Cứ ra chợ hỏi sẽ có, bọn hàng rong nó bán đầy mà.

- Dạ vâng ạ. Thế thôi, xin phép mẹ con đi ngủ đây, mai còn dậy đi chợ sớm.

Bình thường, nếu không bị mẹ gọi dậy sớm đi bẻ ngô thì H'Tường có một thú vui tao nhã đó là ngủ nướng. Cô cứ nằm ẽnh ngực trên giường mà ngủ mặc cho mặt trời đã leo lên tới đỉnh núi, mặc cho đám chim chóc đi đã đi kiếm ăn hót ầm ĩ ngoài rừng. Ấy vậy mà sáng nay, H'Tường đã lọ mọ dậy từ 5h, khi mà không gian vẫn lặng như tờ, khi mà đỉnh núi trước nhà vẫn mờ mờ trong sương sớm. Thấy H'Tường lục đục dưới bếp lục cơm nguội ăn, mẹ H'Tường hỏi vọng ra với giọng ngái ngủ:

- Sao không ngủ thêm chút nữa, dậy làm gì sớm thế con?

- Dậy sớm tốt cho sức khỏe mẹ à, được hít thở không khí trong lành, tinh thần sáng khoái. Dậy muộn dễ béo phì, tiểu đường, tăng huyết áp và các bệnh về tim mạch.

H'Tường ra vại nước đánh răng rửa mặt, xong ra gốc cây phi lao sau nhà đi vệ sinh cho nhẹ bụng để chuẩn bị lên đường. Khoác các túi vải trên vai, H'Tường bước đi thoăn thoắt trên con đường nhỏ, nhanh như con chim cắt và nhẹ nhàng như con thỏ. Tới điểm hẹn, đã thấy chị H'Lôn đợi sẵn.

- Cũng đúng hẹn gồm nhỉ. Đêm qua ngủ ngon không em?

- Ngủ sao được hả chị! Cứ nhắm mắt lại là hình ảnh cái kèn lại nhảy múa trong đầu, rồi âm thanh của cái kèn lại rên rĩ bên tai. Thôi, mình đi cho

sớm chị.

Vì chợ khá xa nên hai chị em phải đi từ gà gáy, vượt qua bao đường đèo núi, từ sáng sớm đến tận chiều muộn mới tới nơi. Đó cũng là thời điểm phiên chợ tình Sapa bắt đầu. Hai người sẽ chơi ở chợ hết đêm rồi sáng hôm sau mới về bản.

Đúng là đến chợ không khí rộn ràng, náo nhiệt hẳn lên. Chọn một phiến đá bằng phẳng ở ngay trung tâm chợ, hai chị em lấy đồ ra ăn uống, cũng là tranh thủ nghỉ ngơi sau quãng đường dài để có sức tối nay còn kèn sáo. Vừa ngồi gặm khoai lang, H'Tưng vừa ngắm nhìn quang cảnh nhộn nhịp, lung linh. Từng đám trai bản tụ tập múa kèn tỏ tình, show hàng để gọi gái đến. Mấy cô bé dân tộc mặc váy, cầm ô nhảy múa quanh đám thợ kèn. Vài nhóm du khách tò mò chăm chú thưởng thức những điệu múa, điệu kèn đặc sắc, rồi thích thú lôi máy ảnh ra chụp thành phạch. Từng đôi trai gái váy áo sặc sỡ lượn qua lượn lại. Có đôi thì mới đang trong giai đoạn làm quen, còn ngượng ngùng e ấp, ngồi cách xa nhau cả mét. Có đôi thì đã đến giai đoạn nắm tay nắm chân, quờ quạng lung tung. Rồi thỉnh thoảng lại thấy có đôi vội vàng, hấp tấp kéo nhau về chỗ cái đôi cây tối om ngay cạnh đấy. Thấy thế, H'Tưng tò mò hỏi chị:

- Chị ơi, sao chúng nó cứ kéo nhau lên đôi kia làm gì thế?
- À, đó là sân khấu để biểu diễn hòa tấu sắc-sô-phôn đấy em.
- Lát mình qua xem nhé chị!
- Khỏi xem, mình sẽ là nhạc công luôn.

Rồi hai chị em hòa vào dòng người cùng không khí tấp nập của phiên chợ tình. Mỗi bước đi là bao ánh mắt ngưỡng mộ, ham muốn và thèm khát của đám trai bản và cả những du khách dè dũi theo hai thiếu nữ Mông xinh đẹp. Thấy vậy, H'Lôn ghé tai H'Tưng thì thầm:

- Thấy chưa. Thiếu gì kèn, vấn đề của mình là chọn kèn nào ngon và xịn thôi. Lên chợ này em sẽ thấy, kèn của thằng H'Cu bản mình chỉ giống như quả susu đặt bên cái xe lu. Đi một ngày đàng gặp toàn hàng to, các cụ dạy cầm có sai.

Qua chỗ gian hàng bày bán mấy đồ lung tung, H'Tường nín váy chị nói nhỏ:

- Chị ơi, mẹ em gửi tiền nhờ mua cho mẹ cái kèn giả. Chị em mình vào hỏi thử xem có không.

- Việc gì phải mua cho phí tiền, ở nhà chị có mấy cái, mai về chị đưa cho. Để tiền đấy tí chị em mình đi ăn lẩu nướng cho nó sướng.

- Không được. Mẹ em thích dùng kèn mới cơ. Kèn đã qua sử dụng bà chỉ nhìn phát biết luôn.

- Ủ, thế thì thử vào hỏi xem.

- Chú ơi, có bán kèn giả không chú?

- Có, hai cô mua hàng Tây hay hàng của Việt Nam?

- Dạ, Tây và Việt Nam khác nhau thế nào ạ?

- Tây to hơn, dài hơn, đen hơn, cong hơn, cứng hơn nhưng dễ gãy. Hàng Việt nhỏ hơn, mềm hơn tí, nhưng dai và bền bỉ.

Nghe vậy, H'Lôn mới thì thầm trao đổi với H'Tường:

- Mua cho mẹ em thì chị nghĩ chỉ cần hàng Việt Nam là vừa em nhỉ?

- Chị nhầm. Chị chưa được thấy tận mắt nên mới nghĩ thế thôi. Chú ơi, cho cháu hàng Tây size to nhất nhé.

- Ủ, hàng Tây mới về đây, có bản update mới cập nhật thêm nhiều tính năng hay lắm đấy cháu.

- Dạ, cập nhật gì hả chú?

- Đây, loại này có thể tùy chọn chế độ, cháu có thể chọn chế độ yên lặng, chế độ rung, chế độ ngoài trời phát loa ngoài âm thanh sống động như người thật. Ngoài ra còn có chế độ máy bay và chế độ đang họp. Bên cạnh đó, nó được tích hợp thêm một lỗ bên trên để đổ Neptune vào trong nữa.

Trong lúc H'Tưng và H'Lôn đang say sưa nghe ông bán hàng giới thiệu về các chức năng của kèn Tây thì từ phía sau, có ba thanh niên bản đang tiến lại. Mấy thằng này vừa ngồi uống rượu chuối hột ở quán thắng cố đầu chợ xong, người nồng nặc mùi rượu. Thấy hai thiếu nữ xinh đẹp, ngon lành quá, bọn chúng lập tức nhào tới:

- Hai em ơi, đi chơi với bọn anh đi, xinh thế này sao phải mua kèn giả, phí lắm. "Hàng thật thì vứt chông chơ, thế mà hàng giả lại vơ vào người". Phí quá, phí quá...

Vừa nói, 3 thằng vừa áp sát từ ba phía, tay chân khua khoảng loạn xạ, thằng bóp trên, thằng rờ dưới khiến 2 chị em hoảng hốt không kịp phản ứng gì. Men rượu cùng với sự sợ hãi của 2 thiếu nữ trẻ giống như một liều doping càng làm cho bọn chúng thêm hưng phấn. Đúng lúc cả lũ chuẩn bị lao vào như hổ đói thì một cái dép tổ ong bay cái "Vèo!!!!!" đập phát trúng mồm một thằng, ngay sau đó là tiếng một thanh niên quát gằn giọng từ đằng sau:

- ĐKM bọn chó chết kia, tránh xa hai cô gái ra nếu không tao đâm phát chết luôn.

Nghe tiếng quát, ba thằng giật mình quay lại. Đó là một chàng trai tuấn tú, khôi ngô, vạm vỡ, cao khoảng 1m55, đầu đình bồ ngôi giữa, đi chân đất, trên tay vẫn cầm một chiếc dép. Anh ấy mặc quần bò theo phong

cách bò rách, từ gấu lên đến cạp quần nham nhở các vết sờn rách trông rất bụi bặm, nổi bật nhất là miếng rách to bằng cái bát ở giữa đũng quần nhìn rất sexy.

Ba thằng thấy vậy liền tiến về phía chàng trai. Thằng vừa bị ném dép vào mồm có vẻ cay cú nên hấn bước sát lại gần anh thanh niên trẻ, vênh mặt với vẻ thách thức:

- Mà vừa ném dép vào mặt tao à? Mà chán sống rồi hả? Mà có biết tao là ai không? Nói cho mà nghe, ở cái chợ này, không bố con thằng đéo nào sợ tao đâu.

- Ơ kìa đại ca, đại ca nói nhầm rồi.

- À nhầm, xin lỗi, ở cái chợ này, tao không sợ bố con thằng đéo nào đâu. Anh em, xông lên.

Vậy là cả ba thằng đồng loạt lao lên. Nhìn anh thanh niên nghiêm túc bị bọn lưu manh bao vây, hai chị em vô cùng lo lắng, bởi bọn chúng đông hơn và rất hung hãn. Thế nhưng chàng thanh niên chỉ lách nhẹ người, vung cái tay cầm dép lên và nghe 3 tiếng "Bốp", "Bốp", "Bốp". Tức thì ba thằng ngã lãn ra ba hướng và thằng nào cũng lấy tay bịt mồm. Hóa ra, bọn chúng mỗi thằng vừa được ăn một dép của chàng thanh niên trẻ. Chúng sợ sệt nhìn nhau:

- Đại ca ơi, nó ra đòn nhanh quá đại ca ạ. Em không kịp nhìn thấy nó dùng chiêu thức gì, chỉ thấy có cái dép vả vào mồm thôi.

- Hình như dép có tẩm độc đại ca ạ. Em thấy có mùi rất khó chịu.

- Ừ, tao cũng thấy thế. Không biết đây là loại độc được gì mà mùi ghê vkl.

Lo sợ vì bị dính độc, chúng liền hỏi chàng trai:

- Ê, thằng tiểu nhân kia, mày chơi xấu à? Mày dùng độc được gì tẩm vào dép vậy?

Chàng hiệp sĩ lạnh lùng đáp:

- Bọn mày ngu vừa thôi, nếu là độc được thì tao chết trước vì tao đi dép suốt sáng đến giờ.

- Vậy nó là CLGT?

- Là cứt chó. Tại lúc này tao vừa đi vừa ngắm gái nên dẫm mĩa nó vào cứt chó, đang cầm dép định đi kiểm chỗ nào rửa thì gặp ngay bọn mày đang trêu gái, tiện tay ném phát trúng luôn.

- ĐKM, mày được lắm. Đợi bọn tao về rửa mồm súc miệng xong sẽ ra chiến đấu với mày tiếp. Về thôi anh em.

Vậy là ba thằng cum cúp kéo nhau về nhìn rất tội nghiệp. H'Tưng và chị lúc này cũng quên luôn cả việc mua kèn, cả hai lại gần chàng trai trẻ để hỏi han:

- Anh có sao không? Cảm ơn anh nhiều, nếu không có anh ra tay nghĩa hiệp, chắc giờ này bọn nó đang thay nhau dày vò thân xác hai chị em em trên đồi rồi.

- Anh không sao. Thấy chuyện bất bình, mình là đại trượng phu đương nhiên phải ra tay giúp đỡ rồi, hai em đừng bận tâm.

- Anh đi chợ tình à? Sao đi có một mình? - H'Tưng hỏi với vẻ rất quan tâm.

- Ừ, anh có ai đâu mà chả đi một mình, anh xuống chợ hi vọng gặp được người con gái thương anh mà.

Nghe vậy, H'Lôn cười và nói:

- Vậy thì em nhờ anh đưa em gái em đi chợ cùng anh nhé. Nó cũng đi tìm người thương đấy.

Nói rồi H'Lôn ghé sát tai H'Tương thì thầm:

- Chị thấy mày có vẻ kết thẳng này. Vậy chị nhường cho mày. Đi vui vẻ nhé. Mày đúng là có con mắt tinh tường, nhìn thẳng này là biết kèn nó ngon rồi. Thế nhé. Sáng mai hẹn tại cổng chợ rồi về. Chị cũng đi kiểm kèn đây.

Rồi H'Lôn chạy vụt đi, hòa vào đám đông thanh niên bán đang thổi kèn âm ỉ một góc chợ, mặc cho H'Tương và chàng trai mới quen đứng đó ngượng ngùng. Cái anh thanh niên này đến lạ. Lúc oánh nhau thì rõ ngang tàn và mạnh mẽ, giờ đứng trước gái đẹp thì lại cứ lúng ta lúng túng, miệng câm như hến chả nói được câu gì.

- Giờ mình đi dạo quanh chợ anh nhé? - H'Tương đành mở lời trước rồi nhìn thẳng vào mắt chàng trai đầy âu yếm.

- Ủ, vậy cũng được.

Chẳng hiểu sao lúc này H'Tương lại mạnh mẽ và chủ động đến thế. Cô toan bước đi thì anh chàng lại ngập ngừng:

- Đợi, đợi anh tí đã.

- Có chuyện gì thế anh?

- Anh đi rửa đôi dép đã. Toàn cứt chó thế này, mùi bốc lên kinh lắm.

Sau khi rửa sạch cứt chó ở dép, chàng hiệp sĩ và H'Tương cùng nhau chậm chậm sánh bước dạo quanh chợ. Giữa khung cảnh đêm huyền ảo của chợ tình Sapa, bên cạnh một chàng thanh niên hào hiệp, nghiêm túc và dũng cảm, H'Tương thấy một cảm giác rất lạ đang xâm chiếm tâm hồn mình.

Nó có cái gì đó phê phê, tê tê, xen lẫn chút băng khuâng, lằng lằng, lại thêm cả nao nao, cồn cào, hối hả và xối xả, tóm lại là rất khó diễn tả.

- Anh tên gì? Nhìn anh thì chắc không phải là người dân tộc ở mấy vùng quanh đây đúng không? - H'Tương hỏi chàng trai với giọng rất ngọt ngào.

- Anh là H'Cặc. Anh cũng là người H'Mông mà, chỉ có điều anh đi du học từ bé nên không còn giữ được những nét của bản làng nữa.

- Thế ạ. Anh du học trường nào?

- Anh học ở Đại học Oldtrafford, thuộc thành phố Manchester United.

- Hi, anh H'Cặc giỏi thật đấy. Thi vào trường đó chắc khó lắm anh nhỉ?

- Anh cũng không biết, vì đã thi bao giờ đâu. Anh đi học theo dạng cử tuyển. Ông trưởng bản cử đi học để mang cái chữ về truyền lại cho bà con trong bản.

- Vậy đợt này anh về nước là để truyền lại kiến thức cho bà con hả?

- Biết cái chữ mẹ nào đâu mà truyền hả em. Thầy giáo toàn giảng bằng tiếng Anh, không có ông nào nói được tiếng H'Mông cả nên nghe giảng chẳng hiểu gì, toàn ngủ gật.

- Thế sang đó mọi người vẫn gọi anh là H'Cặc à?

- Không. Gọi bằng tên nước ngoài chứ

- Gọi là gì?

- Là H'Penis, phiên âm sát nghĩa luôn.

Hai người vẫn chậm chậm rảo bước. Họ nói chuyện ngày càng vui vẻ, sôi nổi và tâm đầu ý hợp. Sương đã xuống nhiều hơn, trời se se lạnh, cái không khí này khiến cho con người ta càng muốn xích lại gần nhau. Hai người đi bên nhau rất gần, gần đến nỗi đôi lúc H'Tường cảm nhận được bờ vai vững chãi và bắp tay săn chắc của H'Cắc đã chạm vào vai mình. Mỗi lần như thế, người H'Tường lại run lên, rợn rợn, nao nao, tê tê, cảm giác rất là phê. Có lẽ vì phê quá hay sao mà H'Tường đánh liều ghé sát vào tai H'Cắc thì thầm:

- Anh có muốn nắm tay em không? Vừa nắm tay, vừa đi dạo sẽ lãng mạn hơn nhiều đó anh.

- Có, anh muốn lắm! Nhưng mà...

- Nhưng sao? Em cho phép mà, còn ngại gì nữa...

- Nhưng mà tay anh vừa rửa dép xong, vẫn toàn mùi cứt chó. Anh sợ...

- Không sao mà. Nếu đã yêu nhau thật lòng thì cứt chó cũng có ý nghĩa gì đâu anh.

Vậy là cả hai như đôi uyên ương đắm say trong tình yêu ngất ngây. Màn đêm dịu dàng, ánh đèn mơ màng quyện với những tiếng khèn tình yêu réo rắt như khiến họ lạc vào trong thiên đường tình ái đầy đam mê, khao khát. Chắc cũng vì phê quá nên H'Tường không để ý đường, nàng vấp cmn chân vào cái rễ cây rồi ngã chúi đầu xuống. Thật may là H'Cắc đi bên cạnh đã phản xạ rất nhanh, một tay ôm ngực, một tay bóp hông đỡ được H'Tường lại, tránh cho nàng một cú ngã đau đớn. Nhưng cú ngã này cũng đã vô tình khiến cho H'Cắc ôm chặt H'Tường trong vòng tay, và 2 tay đều đặt ở những vị trí vô cùng trọng yếu. Rồi H'Cắc thì thầm:

- Em có đau không?

- Anh hỏi chỗ nào?

- Chân ý.

- Có, chân hơi đau tí, nhưng một số chỗ khác thì thích lắm.

- Ủ, đường ở đây gồ ghề, nguy hiểm, lại ồn ào, sương lại đang xuống, không tốt cho sức khỏe của em. Hay mình đi tìm chỗ nào yên tĩnh, bằng phẳng, ấm áp, và chỉ có hai đứa mình thôi, được không em. Vào đó tha hồ tâm sự, không sợ vấp ngã, em nhé?

- Để tí nữa đi anh. Giờ em thấy đói quá, muốn đi ăn. Anh đưa em vào quán lẩu hải sản kia nhé?

- Ăn lẩu ở đây không tốt đâu em. Toàn thực phẩm nhập lậu từ Trung Quốc để lâu ngày mốc meo, bốc mùi, khi ăn mình lại không nhúng chín kỹ, nguy cơ tiêu chảy là rất cao. Anh không thể để em ăn linh tinh, ảnh hưởng sức khỏe được.

- Thế thì ra chỗ đầu dốc kia ăn dê nướng nhé? Dê rừng tươi vừa thịt chiều nay xong mà.

- Em thông cảm, anh đang bị bệnh gút, giờ các khớp chân đi lại vẫn thấy đau, phải kiêng ăn thịt dê em ạ. Ăn vào bệnh nặng hơn thì chết.

- Thế anh ăn được cái gì?

- Mình ra kia ăn ngô luộc nhé? Làm mỗi đứa một bắp rồi đi tìm chỗ nào ấm áp tâm sự luôn.

- Ok anh. Anh thích ăn gì cũng được, hôm nay em sẽ mời anh để cảm ơn anh đã cứu em.

- Hả? Em nói cái gì? Em mời?

- Dạ vâng.

- Sao không nói sớm. Từ từ đã...

- Sao thế anh?

- Tự nhiên anh thấy các khớp chân đỡ đau hẳn, đi lại bình thường rồi, không còn cảm giác đau nhức khó chịu nữa. Như thế có nghĩa là anh có thể ăn dê nướng được rồi. Ta đi ăn dê thôi em. Anh đói quá.

Sau khi ăn dê no nê, H'Tường và H'Cặc kéo nhau đi thuê một phòng rất yên tĩnh, bằng phẳng, và ấm áp để hưởng trọn vẹn tình yêu trong sáng. Cái phòng đó chỉ yên tĩnh và bằng phẳng trước khi họ vào thôi, còn kể từ khi cả hai vào phòng rồi thì nó rất mất trật tự bởi những âm thanh ự ự hự hự. Cái ga giường bằng phẳng cũng không còn mà thay vào đó là sự nhăn nhúm, loang lổ, nhìn rất chi là khổ...

***

Ánh mặt trời chiếu chói chang, tiếng chim lợn hót vang ngoài cửa sổ báo hiệu một ngày mới đã tới. H'Tường uể oải thức dậy và ra khỏi giường, định tìm quần áo lót mặc vào nhưng nhìn quanh chỉ thấy la liệt chăn ga gối, dép guốc, quần áo, dây lưng tung tóe mỗi chỗ một thứ, không biết đêm qua lúc hưng phấn ông H'Cặc này ông ấy quăng quần áo lót của mình vào góc nào nào nữa. Thôi kệ. Lát nữa tìm sau vậy. Rồi H'Tường cứ để vậy tiến lại cửa sổ ngắm những ánh nắng lung linh chiếu linh tinh qua vòm lá xanh xinh. Bất chợt, một vòng tay ấm áp từ phía sau ôm lấy H'Tường:

- Em yêu dậy sớm thế?

- Em phải về rồi kéo chị H'Lôn đợi, mẹ ở nhà cũng mong em nữa.

- Thế khi nào mình gặp lại hả em?

- Tuần sau. Tuần sau em lại đi chợ. Hôm đó anh nhớ đến sớm đấy nhé, mình ăn uống qua quýt rồi vào thuê phòng luôn cho nhanh, chứ đừng như

tối qua, đi dạo vợ va vợ vãn, mất thời gian lại mệt người.

- Ok em. Giờ anh ra ngoài mua xôi cho em ăn sáng nhé? Chứ em đi đường xa, nhịn đói mà về thì không tốt cho sức khỏe. Đợi anh tí nhé, anh mua sẽ về ngay.

- Hi. Anh thật chu đáo. Cảm ơn anh yêu.

Còn lại một mình trên phòng, H'Tưng cứ tùm tùm cười vì hạnh phúc thầm đội ơn Giàng và God đã cho cho cô gặp được người đàn ông tốt.

...10 phút...30 phút, rồi 1 tiếng đồng hồ trôi qua, H'Cặc vẫn chưa trở lại. H'Tưng thấy trong lòng bất an, nóng ran như lửa đốt, có cái gì đó không ổn. Cô vội vàng mặc quần áo rồi xách cái túi chạy xuống bàn lễ tân.

- Anh ơi, cho em hỏi chút, anh có thấy anh H'Cặc đi mua xôi về chưa ạ?

- H'Cặc nào?

- Dạ, H'Cặc du học sinh, có tên nước ngoài là H'Penis đấy ạ. Cái anh mà tối qua thuê phòng 609 đấy ạ. Anh ấy đi mua xôi hơn tiếng đồng hồ rồi chưa về.

- À, thằng đó là H'Tôm.

- Không phải, anh ấy bảo anh ấy là H'Cặc.

- H'Cặc cái ccc. Nó là thằng H'Tôm dặt dẹo từ voz lên đây, chuyên đi lừa tình, xếp hình rồi ăn cắp tiền trốn đi một mình. Tuần nào nó chả lừa và đưa một vài con vào đây. Thôi, thanh toán tiền phòng đi em.

- Dạ, hết bao nhiêu anh?

- Tiền phòng 200k, 8 cái Ba Con Sói là 40k, cộng hai chai Neptune, tổng là 300k.

- Nhưng anh ơi, thằng H'Tôm nó lấy hết tiền của em rồi. Anh giúp em với...

- Đây là việc của em, không liên quan đến anh. Thế tối qua, trong lúc ợ ợ hự hự, em có gọi anh lên giúp không?

Lúc này, H'Tương tuyệt vọng và lo lắng thực sự vì không biết lấy tiền đâu ra. Tiền mẹ gửi mua kèn giả cũng bị thằng H'Tôm lấy hết, về không có kèn thì mẹ giết chết. Cũng may, đúng lúc đó thì H'Lôn xuất hiện. H'Lôn đợi H'Tương lâu quá không thấy đến điểm hẹn, biết có chuyện chẳng lành nên đã đi tìm khắp các nhà nghỉ. H'Lôn trả tiền phòng cho H'Tương rồi hai chị em quay về. Suốt quãng đường về, H'Tương khóc ròng. Mỗi bước đi là một lần H'Tương nấc lên nghẹn ngào vì chua xót và ê chề quá. Thấy em như vậy, H'Lôn cũng không cầm được nước mắt. Cô ôm chặt H'Tương vào lòng rồi vỗ về an ủi:

- Thôi đừng khóc nữa em. Coi như một bài học, đời còn nhiều đàn ông tốt mà. Tiền nợ chị thì không phải lo, lúc nào có trả chị cũng được. Thôi nín đi em...

- Huhu. Em khóc không phải vì chuyện đó...

- Vậy khóc vì cái gì?

- Em với anh H'Tôm đã hẹn tuần sau sẽ đi chợ sớm để gặp nhau tiếp, nhưng giờ chuyện đã như thế này rồi, không biết anh ấy có đến nữa không. Anh ấy mà không đến thì em biết làm sao được hả chị? Em phát điên lên mất thôi. HU...HU...HU....

Xem thêm các truyện khác của Võ Tòng tại: <https://> hoặc <https://vno.mobi/truyen-cuoi-trao-phung>

~~~~~***~~~~~

LƯU BỊ 3 LẦN MỜI KHỔNG MINH

Lưu Bị tên thật là Lưu Huyền Đức, quê ở vùng Trâu Quỳ, Gia lâm, Hà Nội. Ông sinh ra trong một gia đình có truyền thống gia giáo. Bố của Lưu Bị là giáo sư, phó tiến sĩ Lưu Manh, hiện là trưởng khoa Lâm tặc của trường Đại học Lâm nghiệp Hà Nội. Dù là một cán bộ giảng viên có uy tín tại một trường đại học lớn nhưng 3 người con của ông lại không ai đi theo con đường học vấn. Lưu Huyền Đức thì học dốt, ham chơi, chỉ thích võ nghệ và đánh nhau. Anh trai của Lưu Huyền Đức là Lưu Đức Hoa thì đi theo nghiệp điện ảnh và đã sang Hồng Kông lập nghiệp. Cô em gái út là Lưu Hương Giang thì lại làm ca sĩ và gần đây còn kiêm thêm vai trò giám khảo của chương trình Giọng Hát Việt Nhí hay còn được gọi với cái tên tiếng Anh là "The Voice Kids".

Từ ngày bố vào làm giảng viên thì kinh tế nhà Lưu Huyền Đức mới khá lên chứ trước kia cũng rất nghèo khó, chạy ăn từng bữa. Hồi đó, chẳng mấy khi nhà Lưu Huyền Đức được ăn cơm tử tế mà toàn phải ăn độn với sắn, với khoai. Nhiều hôm mở nồi cơm ra mà thấy toàn là sắn, người nào cũng thở dài than ngắn, gọi là cơm sắn nhưng ai may mắn mới cắn được một hạt cơm. Rồi cả đến khi sắn cũng chả còn mà ăn thì Lưu Huyền Đức phải xách bị đi vay gạo, vay sắn, đi xin khoai khắp làng. Hình ảnh Lưu Huyền Đức khoác cái bị trên vai đi khắp nhà này đến nhà khác để vay gạo đã quá quen thuộc với mọi người, và cái tên Lưu Bị ra đời từ đó.

Năm ấy, bọn giặc sịp vàng hoành hành khắp nơi, cướp bóc, chém giết, hãm hiếp lung tung cả. Cảnh rối ren, loạn lạc bao trùm và đe dọa cả một vùng ngoại đô. Lưu Bị thấy thời thế suy tàn mà bản thân mình lại tối ngày chơi bời lêu lổng, chưa có nghề nghiệp, kế hoạch cụ thể gì thì đâm ra chán nản, rệu rã.

Hôm ấy, buồn quá nên Lưu Bị ra quán rượu ốc đầu làng ngồi uống một mình. Vừa uống được ba chén, ăn được dăm con ốc thì thấy ở bàn đối diện cũng có một tên đang ngồi một mình. Tên này nhìn khá bặm trợn, mắt tròn xoe như bi ve, hàm én râu hùm, hăn ăn một mình mà cứ nhai nhồm nhoàm như thể sợ ai ăn tranh mất, rượu thì cứ cầm cả chai rồi tu ừng ực. Nhìn cái kiểu ăn của thằng này là Lưu Bị đã không ưa rồi. Ấy vậy mà lát sau, hăn ta đã mon men kéo ghế ngồi cạnh Lưu Bị rồi hỏi vu vơ làm quen:

- Xin hỏi, vị công tử đây có chuyện gì buồn hay sao mà lại ngồi rượu ốc một mình thế?

- Buồn thì không, nhưng bực thì có.

- Bực cái gì thế?

- Bực cái là đang ăn có thằng dở hơi cứ mon men làm phiền. Thế có chuyện gì?

- Có chuyện gì đâu, thấy vị công tử đây ngồi một mình thì tính sang ngồi uống rượu cùng cho vui thôi, có được không? Tớ về bàn tớ lấy ốc với rượu qua đây, bọn mình đồn vào ăn uống chung nhé?

Lưu Bị nghe thế thì ngạc nhiên xen chút bực bội:

- Hào hán người phương nào mà khôn thế? Hào hán nhìn lại bát ốc của hào hán đi, còn có vài con, trong khi bát ốc của tôi còn gần như nguyên vẹn, thế mà hào hán bảo đồn vào ăn chung.

- Đệt, ăn uống quan trọng éo gì, anh em tâm sự giao lưu là chính. Nếu ông lăn tăn, tôi gọi thêm đồ ăn là được chứ gì?

- Ủ, ông gọi đi.

- Em ơi, cho thêm đĩa sung muối với lại một bát nước chấm to nhé.

Hắn chính là Trương Phi. Lúc đầu Lưu Bị không có thiện cảm với người này, nhưng tiếp xúc, nói chuyện với Trương Phi một lát thì Lưu Bị thấy rằng, ngoài cái tội tham ăn ra, Trương Phi cũng là người có chí khí, ham võ nghệ, thích đánh nhau, nói chung là hợp với Lưu Bị. Chả thế mà hai anh em ngồi một lúc đã cưa hết mấy chai lavié san lũng, gọi thêm 5 đĩa sung muối và 2 bát nước chấm nữa. Đến lúc gần tàn cuộc nhậu, chuẩn bị phải thanh toán tiền thì cả Lưu Bị và Trương Phi đều nhìn nhau, không thằng nào muốn đứng lên trước. Bất chợt từ bên ngoài có một vị hảo hán cao lớn, mặt đỏ như thoa son, mắt phượng mày ngài, râu rất là dài xuất hiện. Người đó vào quán, ngồi xuống bàn ngay bên cạnh Lưu Bị và Trương Phi rồi gọi lớn:

- Cho 2 bát ốc nhồi, 2 bát ốc sên, thêm 2 bát ốc bươu vàng em ơi.

Cả hai nghe vậy thì há hốc mồm kinh ngạc. Rồi Trương Phi thì thăm vào tai Lưu Bị:

- Thằng này nhìn có vẻ nhiều tiền đấy anh ạ. Hay mình qua rủ nó dồn ốc vào ăn chung đi.

- Mình ăn hết cmnr, có còn con đéo nào nữa đâu mà đòi dồn?

- Không sao, cứ nhặt mấy cái vỏ ốc bỏ vào bát mình giả bộ như chưa ăn hết, thằng này nhiều tiền nhưng nhìn cái mặt ngu ngu, nó không phát hiện ra đâu.

Lưu Bị nghe cũng có lý nên làm theo lời của Trương Phi. Cả hai bốc mấy nắm vỏ ốc bỏ vào bát rồi lân la sang bàn của vị hảo hán nọ. Vẫn là Trương Phi mở lời với giọng điệu quen thuộc:

- Xin hỏi, vị hảo hán đây có chuyện gì buồn hay sao mà lại ngồi rượu ốc một mình thế?

- Ta là người có tiền, thích là uống, không cứ phải buồn vui? Hai vị mon men sang đây có việc gì? Lại định rủ dồn ốc vào ăn chung hả?

- Vâng, sao hảo hán biết?

- Ta còn lạ gì mấy cái trò đó. Thôi, đổ cái bát vỏ của người đi, ngồi xuống đây, hôm nay ta mời.

Chỉ chờ có thế, Lưu Bị và Trương Phi lập tức sà xuống. Ba anh em liên tục trăm phần trăm, tâm đầu ý hợp, không khí rất rôm rả. Thế rồi Lưu Bị từ tốn hỏi thăm:

- Không biết vị anh hùng đây từ đâu tới, tên họ là gì?

- Tại hạ là Quan Vân Trường, tên khai sinh là Quan Vũ, bạn bè hay gọi là Trường Vũ. Nhà tại hạ ở Sài Đồng, Gia Lâm, ngay cạnh bệnh viện Tâm thần Hà Nội. Đạo này thời thế loạn lạc, ở quê khó kiếm sống nên sắp tới dự tính đi xuất khẩu lao động. Đang chờ làm hồ sơ đâm ra rảnh rỗi nên đi rượu ốc giải khuây thôi.

Trương Phi thấy vậy thì hỏi:

- Không biết Quan Vũ huynh đi xuất khẩu lao động sang Nhật hay Hàn Quốc? Tại hạ thấy đạo này người ta hay đi mấy nước đó lắm.

- Nhật thì hay động đất, sóng thần, Hàn Quốc thì lại sợ mấy anh ộp-pa cày bóp, các anh ấy mà thông thì có ngày chẳng còn mông mà về lại mảnh đất cha ông, thế nên tại hạ quyết định đi Lào.

- Nhìn Quan Vũ huynh oai phong lẫm liệt thế này thì biết ngay là con nhà võ, chắc sang đó cũng phải làm đô đầu hoặc là cảnh vệ, nếu không thì cũng phải là công việc gì đó cần đến sự uy dũng và võ nghệ cao cường, đúng không huynh?

- Không, Quan Vũ ta qua đó làm ô-sin thôi, chủ yếu là bế con cho người ta. Nó đói thì cho ti, nó ỉa đái thì lau chùi rồi thay bím, công việc cũng nhàn mà lương cũng ổn. Còn hơn ở nhà, thời loạn này, kiếm ăn khó lắm, có khi lại còn chết oan.

Lúc này, Lưu Bị mới cầm ly rượu lên rồi trầm ngâm:

- Ta có ngu ý thế này, cả ba chúng ta đều là những kẻ vô công rồi nghề, ham chơi, thích võ nghệ. Nay quê hương đất nước đang bị bọn giặc sịp vàng hoành hành, cứ sao không cùng nhau đem sức trai, hợp lực diệt sạch bọn giặc cỏ, mang lại hòa bình cho dân chúng, hà cố gì phải sang Lào làm ô-sin cho thiên hạ cười khinh. Diệt được bọn giặc sịp vàng rồi, chúng ta sẽ thu phục được lòng dân, người người nhà nhà ủng hộ, dần dần ta sẽ mở mang thanh thế, xưng bá thiên hạ, rồi tiến tới thống nhất Trung Nguyên, lên ngôi hoàng đế. Các anh em thấy sao?

Trương Phi nghe thế thì gật đầu lia lịa:

- Lưu đại ca nói quá hay, khiến hai kẻ mê muội này như được vén mây mù thấy trời xanh, có lẽ ta nên gọi thêm đĩa ốc nữa để mừng cho lý tưởng này.

Vân Trường nghe vậy thì gạt đi:

- Thôi, không gọi thêm nữa, hôm nay ăn thế đủ rồi. Thấy người ta mời là ông cứ gọi lấy được. Còn về ý kiến của Lưu Bị đại ca thì tại hạ hoàn toàn đồng ý. Nhân đây, tại hạ đề nghị chúng ta kết nghĩa huynh đệ, từ nay 3 người là một, có phúc cùng hưởng, có họa cùng chạy. Mọi người đồng ý không?

- Hay lắm, vậy ta tiến hành luôn đi.

- Không được. Việc kết nghĩa anh em là việc trọng đại, phải chọn ngày tốt, đúng giờ Thanh long âm đạo thì tình nghĩa anh em mới thắm thiết. Lưu

Bị có ý kiến thế này. Gần nhà Lưu Bị có cánh đồng hoa cải đang mùa nở rộ rất nên thơ và lãng mạn, ban ngày tập nập người đến chụp ảnh cưới rồi ảnh tự sướng, nhưng ban đêm lại rất yên tĩnh và êm đềm. Lưu Bị tính thế này, đêm nay, đợi lúc khuya vắng, lúc chủ vườn cải ngủ say, chúng ta sẽ lén trộm vào vườn, mở tiệc bàn cải chính thức kết nghĩa anh em.

- Thế có cần phải chuẩn bị gì không Lưu đại ca?

- Có chứ. Trương Phi nhớ mua vịt nướng, thịt chó, rượu để kết nghĩa xong anh em ta đánh chén. Còn Vân Trường, đệ chịu trách nhiệm mua vàng mã, hương, nến, hoa quả để thắp hương. Ta sẽ mang chiếu ở nhà đi để trải đồng thời chịu trách nhiệm việc cúng bái. Thế nhé! Mọi người hãy nhớ rõ nhiệm vụ của mình. Hẹn tối nay gặp lại.

10 giờ đêm, Lưu Bị ôm chiếu đứng đợi trước vườn cải nhưng vẫn chưa thấy Quan Vũ và Trương Phi đâu. Nhìn Lưu Bị với cái chiếu ôm hờ hững bên hông đi đi lại lại trước vườn cải um tùm, sao mà giống cảnh một đứa cave đang ngóng khách đến vậy. Ếch nhái kêu ọp ọp, gió đưa xào xạc, hương cải ngào ngạt, khung cảnh nên thơ tuyệt vời mà sao lòng Bị lại cứ rối bời. Hai cái thằng chết tiệt này, giờ mà vẫn chưa thấy đâu.

- Lưu huynh, em tới rồi?

- Cậu làm gì mà giờ này mới tới hả?

- Lưu huynh bớt giận, em phải đi mua đồ cúng mà. Hương, nến, vàng mã thì mua dễ nhưng hoa quả thắp hương thì khó mua quá anh ạ. Đi khắp làng mà không có ai bán.

- Thế là không có hoa quả thắp hương à? Vậy đâu có được, cúng bái thì phải đầy đủ chứ.

- Lưu huynh yên tâm, em kiếm được loại khác thay thế đây rồi.

- Đâu?

- Đây ạ, xúp-lơ với cái bắp. Được không huynh?

- Ủ, thôi cũng tạm được. Mà sao bắp cải lại còn có nửa cái thế này?

- Hồi chiều em đã để riêng ra góc bếp rồi nhưng lúc tối nấu cơm, bà già em không biết lại chặt mất nửa cái để luộc chấm mắm tỏi, ăn ngọt phết. Mà Trương Phi vẫn chưa tới hả huynh?

- Chưa thấy đâu, cái thằng này chỉ ăn là giỏi còn lúc làm thì lè mề đừng hỏi.

Vừa nhắc xong thì Trương Phi xuất hiện, hẫng đi từ phía sau tới nên Lưu Bị và Quan Vũ không biết. Thấy thế, Trương Phi rón rén lại gần hai anh và chơi trò hù dọa. Hẫng nhảy chồm từ phía sau, đập mạnh vào vai Lưu Bị và Quan Vũ rồi hét to:

- Hú Òa!!!!

- Òa Òa cái má cha mày. Máy giờ rồi mà giờ mới đến?

- Đại ca nóng tính thế, em đi mua rượu và đồ nhắm mà, có đi chơi đâu.

- Mua tí rượu với đồ nhắm thôi chứ có éo gì đâu mà lâu vậy. Lưu Bị ta mà mua thì chỉ 10 phút xong hết.

- Đây là mua bán thông thường, còn em mua chịu mà đại ca. Phải đi cả chục quán mới có một chỗ đồng ý bán chịu cho mình, rồi phải hứa lên hứa xuống hẹn ngày trả. Đâu có đơn giản như đại ca, chỉ việc ôm cái chiếu ở giường đi là xong.

- Thôi được rồi, ta chuẩn bị tiến hành ngay thôi, để qua mất giờ thanh long âm đạo thì sẽ đến giờ thanh long niệu đạo, rất xấu.

Thế rồi 3 cái bóng thoăn thoắt nhảy vào vườn cải nhẹ như 3 con mèo trôi trên tấm vải. Chúng dừng lại ở giữa vườn, nơi hoa nở nhiều nhất và đẹp nhất. Lưu Bị nhanh chóng trải chiếu ra giữa luống hoa rồi kêu hai anh em đặt đồ cúng lễ lên. Chợt Trương Phi quay sang hỏi Lưu Bị:

- Chiếu nhà Lưu đại ca đây à?

- Ủ, có vấn đề gì?

- Đại ca không kiếm được cái chiếu nào tử tế hơn sao? Chiếu éo gì mà thủng lỗ chỗ, lại có mùi tanh tanh, nồng nồng, loang lỗ khắp cả. Ghê vkl.

- Thông cảm, đây là chiếu lấy trên giường ngủ của ông bà già. Ông già lại bị cái bệnh "chưa đi đến chợ đã rơi hết tiền", cái mùi tanh tanh, nồng nồng mà đệ vừa ngửi là mùi tiền của ông già nhà ta đấy.

Rồi ba anh em tập trung sửa soạn, chỉ một loáng sau đồ cúng lễ đã được bày biện sẵn sàng, hương khói nghi ngút. Ba anh em quỳ nghiêm chỉnh trước bàn thờ, mỗi người cầm một nén hương, mặt ai cũng nghiêm túc đầy vẻ thành kính. Lưu Bị cùng các anh em chắp tay vái 3 cái rồi lầm rầm khấn:

- Con nam mô a di đà phật, hôm nay lành tháng tốt, 3 anh em chúng con là... Đệt, CLGT Trương Phi? Ta đang khấn mà - Lưu Bị quát lên khi thấy Trương Phi huých huých vào đít mình.

- Lưu đại ca, có cái gì đó không ổn?

- Đâu? Cái gì không ổn?

- Em thấy mùi gì thối lảm, hình như là mùi phân hay mùi cứt gì đó đại ca ạ.

- Đúng đấy đại ca. Em cũng thấy thế, mùi nặng lảm.

Vậy là việc cúng bái phải tạm dừng, 3 anh em tản ra rồi hì hục lật chiếu kiểm tra, ngửi ngửi khắp các hướng. Bất chợt Trương Phi reo lên đầy sung sướng:

- Hai anh ơi, em tìm thấy rồi, tìm thấy cứt rồi.

Lập tức Lưu Bị và Quan Vũ chạy lại chỗ Trương Phi.

- Thật không? Đâu? Cứt đâu?

- Đây đại ca, ngay dưới bát hương.

- Đệt, hóa ra này giờ ba anh em ta toàn quỳ với lạy bái cứt à?

- Thế có chuyển chỗ không đại ca?

- Thôi, chuyển chỗ mất thời gian lắm, sắp hết giờ đẹp rồi, làm nhanh cho xong đi.

Cả bọn lại lục đục quay về vị trí. Hương lại đốt lên nghi ngút. Ba anh em thành kính dâng hương và đồng thanh đọc lời tuyên thệ:

- Chúng tôi tuy không sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, nhưng nguyện sống cùng ngày cùng tháng cùng năm. Từ nay cả 3 như một, sống chết có nhau, kẻ nào ăn ở hai lòng xin trời tru đất diệt. Xin thề, xin thề, xin thề.

Rồi Lưu Bị, Quan Vũ, Trương Phi lần lượt cắm hương vào bát, xong mỗi người cầm một chén rượu dâng lên trước bàn thờ. Ánh mắt ai cũng rạng ngời, hân hoan. Kể từ hôm nay, họ đã có thêm những người anh em cùng vào sinh ra tử, cùng chung chí hướng, cùng kề vai sát cánh gây dựng cơ đồ đại sự... Cả ba đồng loạt nốc cạn chén rượu rồi cười đầy hả hê. Thế nhưng chưa kịp đặt chén xuống thì chợt nghe tiếng "Vù" bên tai, hình như

vừa có một vật thể lạ bay về phía 3 anh em. Chưa kịp hoàn hồn thì lại "Vù" phát nữa. Trương Phi la lên:

- Cái gì đấy các anh ơi? Thiên thạch à?

Vân Trường có vẻ là người nhanh nhậy nhất nên đã đoán ra vấn đề:

- Không phải thiên thạch đâu, gạch đấy, chạy thôi anh em.

Vân Trường chưa nói dứt lời thì từ phía bên ngoài, một bóng đen nhảy vào, tay lăm lăm 2 viên gạch, lão vừa lao tới vừa chửi ầm ĩ:

- ĐKM mấy cái thằng mất dạy này, nửa đêm chui vào vườn cải nhà ông phá phách lại còn cười hô hố như mấy thằng thần kinh thế à. Ông cho chúng mày chết này...

Tức thì, lão phóng tiếp một viên gạch nữa về phía 3 anh em. Lưu Bị chỉ kịp hô một tiếng "Chạy" rồi nhanh như cắt lao vút qua hàng rào phi ra ngoài đường, Quan Vũ cũng lập tức lao theo, chỉ có mỗi Trương Phi là vẫn đang loạng choạng phía sau vì còn mãi ôm cái bọc vịt nướng với thịt chó. Bỗng Lưu Bị và Quan Vũ nghe tiếng Trương Phi kêu thất thanh phía sau:

- Cứu em với hai anh ơi, em bị dính gạch rồi, đau quá không chạy được...

Nghe vậy, Quan Vũ níu tay Lưu Bị lại:

- Anh ơi, có quay lại cứu nó không?

- Kệ mẹ nó em ơi, quay lại giờ là ăn gạch vỡ đầu, chết cả 3 đấy.

- Nhưng chúng ta vừa mới thề là sống chết có nhau mà anh.

- Thề thì cũng phải một hai hôm mới có hiệu lực chứ, sao có hiệu lực ngay được.

- Ủ, cũng đúng, thôi, mình chạy tiếp đi anh.

Kể từ cái đêm truy sát kinh hoàng tại vườn cải đó, mấy ngày sau Lưu Bị vẫn không dám thò mặt ra ngoài mà chỉ lẩn trốn ru rú trong nhà. Phải đến ngày thứ 4 Lưu Bị mới lò dò mò sang nhà Vân Trường để hỏi thăm tình hình. Vào đến nhà thì không thấy Vân Trường đâu, chỉ thấy một ông cụ râu còn dài hơn cả Vân Trường đang ngồi nhặt rau.

- Dạ, xin hỏi Vân Trường có ở nhà không cụ?

- Nó ở nhà suốt mấy hôm nay, nhưng không hiểu sợ cái gì mà cứ ở lì trong buồng, ăn uống và đi vệ sinh cũng ở trong đó luôn. Con với chả cái...

- Ở...thế cụ đây là?

- Ta là Vân Quang Long, bố của Vân Trường.

Nghe tiếng đại ca ngoài sân, Vân Trường mới rụt rè lộ mặt ra rồi lấy tay vẩy vẩy Lưu Bị vào trong để bàn chuyện.

- Em thấy nóng ruột quá anh Bị ơi, không biết thằng Trương Phi chết chưa?

- Ta cũng đang lo đây. Ba chúng ta là anh em tốt, khi lời thề đã thốt lên thì mãi mãi là anh em sống chết có nhau, vì thế nên mấy ngày vừa rồi ta ăn ngủ cũng có yên đâu, thương chú Trương Phi quá.

- Hay mình qua nhà Trương Phi xem tình hình thế nào đi anh.

- Ủ, thì ta sang đây tìm đệ cũng chỉ vì chuyện đó thôi mà, mình đi luôn thôi.

- Có cần mua trái cây hay đường sữa gì hỏi thăm không anh? Chú ấy bị trúng gạch thế chắc đau lắm.

- Đệ cứ khách sáo quá, đi tay không cũng được, cần gì bày vẽ. Mình là anh em một nhà rồi, tình cảm là chính, đừng để vật chất nó xen vào. Hơn nữa, nếu Trương Phi bị trúng gạch vào tay chân thì không sao, nhờ chẳng may dính cả viên gạch vào mồm thì chú ấy cũng đâu có ăn uống được gì, lúc đó ta mua đồ đến có phải là phí tiền không?

- Dạ, anh dạy chí phải ạ.

Vậy là hai anh em Lưu Bị và Quan Vũ lẻo đẹo tay không tìm đến nhà Trương Phi. Cổng nhà Trương Phi khép hờ, cảnh vật im lặng như tờ, không một bóng người, không một tiếng chó sủa, không một tiếng lợn kêu. Ngoài vườn, mấy con gà đói bụng đi lại lờ đờ, phía xa xa, hàng liễu căn cỗi rủ bóng xuống mặt hồ, gió thổi dạt dà dạt dờ.

Lưu Bị và Vân Trường cứ lấp ló ngoài cổng mà không ai dám vào...

- Các cậu tìm ai thế?

Nghe tiếng hỏi từ phía sau, cả hai quay ra.

- Dạ, con chào bác! Bọn con hỏi Trương Phi ạ.

- À, thằng Phi đang nằm trong nhà ấy. Mời các cậu vào.

- Thế bác là...?

- Ta là Trương Phì, mẹ của Trương Phi.

Thấy hai anh vào, Trương Phi mừng rỡ reo lên:

- Ơ kìa, hai anh đến sao không báo trước? Mà mấy hôm nay sao không thấy hai anh đâu cả?

Lưu Bị và Quan Vũ nhìn nhau ngỡ ngác, không hiểu thái độ của Trương Phi là như thế nào. Không hề có một chút oán giận hay trách móc

gì trong lời nói hay cử chỉ của Trương Phi. Thấy thế Lưu Bị mới thì thầm vào tai Quan Vũ:

- Sao nó không trách móc gì mình nhỉ? Chẳng lẽ thằng này nó bị mất trí nhớ? Không đúng, nếu mất trí nhớ sao nó lại gọi được tên anh em mình?

- Có thể là mất trí nhớ tức thời thôi anh ạ. Anh nhìn đi, đầu nó quần băng, chắc nó bị trúng gạch vào đầu, những người bị chấn thương ở đầu thường quên hết những việc đã xảy ra trong khoảng thời gian một hoặc hai tiếng trước thời điểm bị chấn thương.

- Thật vậy à? Nếu vậy thì ngon rồi. Để anh dò thử xem.

Dứt lời, Lưu Bị lao đến ôm chầm lấy Trương Phi, đưa tay lên sờ sờ vết thương trên đầu rồi hỏi thăm bằng giọng đầy lo lắng:

- Trời ơi, sao thế này hả em? Sao lại đến nông nỗi này chứ? Khổ thân em tôi...

- Em cũng không nhớ gì cả anh ạ, chỉ nghe mẹ em kể lại là đêm hôm đó em đi cả đêm không về, sáng hôm sau cả nhà lo lắng quá đổ xô đi tìm thì thấy em nằm bẹp dí bên cạnh vườn cải, quần bị tụt xuống gần mắt cá, chìa cả miệng trắng xóa, vết thương ở đỉnh đầu máu vẫn đang rỉ ra...

- Thằng nào? Thằng nào dám đánh em của tôi như thế? Em cố nhớ lại xem nào? Anh mà biết thằng nào làm chuyện này thì anh đến chém chết con bà nó luôn.

- Thôi mà anh, chuyện đã qua rồi.

- Chúng ta 3 người là một, nhìn em chịu nhục thế này anh sao đành lòng. Chưa trả được mối nhục này cho em thì anh chết cũng không mở mắt được mất...

- Vết thương trên đầu thì sẽ lành nhanh thôi anh, nhưng mà, vết thương trong lòng thì...

- Ý em là sao?

- Thằng khốn nạn đó đã lấy đi mất cái quý giá nhất của em, em mất trinh rồi đại ca ơi... Nó thông em...Huhuhu!!!

Một thời gian sau, sức khỏe của Trương Phi đã bình phục, cú sốc tâm lý vì bị cưỡng hiếp cũng dần nguôi ngoai, 3 anh em lại tiếp tục bàn bạc kế hoạch diệt giặc sịp vàng, gây dựng cơ đồ. Trong lúc Lưu Bị đưa ra đường hướng hoạt động, thuyết trình về hoạch định chiến lược ở tầm vĩ mô thì Quan Vũ và Trương Phi ngồi nghe với vẻ mặt khá ngây ngô và không biết là có hiểu cái chi mô. Thấy thế Lưu Bị mới bực mình quát:

- Thôi, tóm lại là thế này. Muốn đánh nhau thì phải có binh khí để chiến đấu và phải có quân sư để tính mưu. Cả hai cái đó anh em ta đều rất thiếu và rất yếu. Trước tiên, về binh khí thì mọi người phải tự lo vì chúng ta không có tiền trang bị đồng bộ được.

- Thế đại ca định dùng binh khí gì? - Trương Phi hỏi.

- Nhà ta có con dao thái chuối, nó khá dài và sắc. Ta chỉ cần mài nhọn cái đầu đi chút là thành gươm rồi. Còn Trương Phi?

- Bà già em có cái gậy xia cá khá cứng và nhọn. Em sẽ dùng nó làm thương.

- Tốt, thế còn Quan Vũ?

- Dạ, ông già em có cái liềm chuyên để hái dứa, em sẽ lấy nó buộc vào cái đòn gánh để làm đao.

- Tốt lắm, vậy là binh khí đã đầy đủ. Chỉ còn phải lo vụ quân sự nữa thôi. Ta nghe nói trên núi Tịnh Mông có vị Khổng Minh tiên sinh mưu lược như thần nhưng hiện vẫn đang thất nghiệp, đây có lẽ là cơ may của chúng ta. Anh muốn mời người này về bằng được. Mọi người về chuẩn bị, mai ta sẽ khởi hành đi mời quân sư luôn.

Tờ mờ sáng hôm sau, 3 anh em lặn lội lên đường, đến gần trưa đã tới được núi Tịnh Mông. Chưa biết đi tiếp thế nào thì Lưu Bị thấy một đứa trẻ chăn trâu đang đứng gần phía dưới đít con trâu say sưa thổi kèn. Lưu Bị mới gọi lên và hỏi:

- Cháu bé ơi, cho ta hỏi nhà của Ngọa Long tiên sinh Gia Cát Khổng Minh đi lối nào?

- Bác không cần phải Ngọa Long với Gia Cát làm gì cho nó khó hiểu, chỉ cần hỏi Minh dờ hơi thì khu này ai cũng biết cả. Bác cứ đi thẳng, đến chỗ đồng rác thái thì rẽ phải, đến chỗ có biển "cấm đá" thì rẽ trái, nhà Minh dờ hơi ở ngay bên cái biển cấm đá đó.

Theo lời chỉ dẫn của đứa bé, cả 3 đã tới được nhà của Khổng Minh tiên sinh. Đó là một ngôi nhà tranh nho nhỏ nên thơ, trước hiên có trồng một giàn thiên lý với những nhành hoa rủ xuống mang dáng vẻ khá yếu điệu và lãng lơ. Ngay dưới gốc giàn thiên lý là một thảm cỏ xanh mượt và êm ái, bên cạnh đặt một vại nước đá. Chắc Khổng Minh tiên sinh hay đi tiểu đêm nên đặt cái vại này ngay bên hiên nhà để đêm hôm đỡ phải lọ mọ ra vườn.

Thấy có khách, một bà lão từ trong nhà tất tả bước ra.

- Ba vị tìm Khổng Minh à? Nó đi vắng rồi.

- Dạ, con chào bác. Bác chắc là mẹ của Khổng Minh tiên sinh?

- Ủ, đúng rồi.

- Dạ, xin hỏi quý danh của bác để bọn con tiện xưng hô ạ?

- Ta là Khổng Tú Quỳnh. Mời các chú vào nhà xơi nước đã.

- Dạ, Khổng Minh tiên sinh đi đâu và bao giờ về ạ?

- Nó qua đặng nhà vợ, bà ngoại của vợ nó ốm nặng lắm, chắc phải vài hôm nữa nó mới về được.

- Dạ, không biết bà ngoại của vợ Khổng Minh tiên sinh ốm vì bệnh gì vậy ạ?

- Bà ấy bị ung thư tử cung và viêm tinh hoàn.

- Dạ, thế thì chắc là khó mà qua khỏi được phải không bác?

- Qua khỏi hay không thì chưa biết, nhưng chắc chắn là sau này không thể sinh đẻ được nữa vì sắp tới sẽ phải cắt bỏ cả tử cung và tinh hoàn luôn.

- Vậy bác làm ơn chuyển lời chia buồn thăm hỏi của bọn con tới bà ngoại của vợ Khổng Minh tiên sinh, và nhắn giúp với Khổng Minh là có Lưu Bị ở Trâu Quỷ tới tìm. Hôm khác bọn con sẽ quay lại. Con chào bác ạ.

Thế là 3 anh em lại lầm lũi quay về. Nhưng họ không nản chí, bởi việc đại sự thì cốt nhất là chữ nhẫn. "Dục tốc bất đạt cực khoái", các cụ đã dạy như vậy rồi. Một tuần sau, Lưu Bị, Quan Vũ, Trương Phi lại tiếp tục trở lại nhà Khổng Minh. Vừa vào đến sân, nhìn thấy đôi dép tổ ong của Khổng Minh ngoài cửa thì cả ba thở phào nhẹ nhõm. Vậy là Khổng Minh đang ở nhà rồi. Vẫn là Khổng Tú Quỳnh ra đón 3 anh em.

- Ba chú lại đến đây à? Mời vào nhà xơi nước.

- Dạ, hôm nay Khổng Minh tiên sinh ở nhà chứ ạ?

- Ủ, ở nhà, nhưng mà...

- Nhưng sao hả bác?

- Vợ nó đi xuất khẩu lao động, làm ô-sin bên Hàn Quốc mới về phép tối qua. Xa nhau 2 năm rồi không gần gũi nên vừa về cái là chúng nó kéo nhau vào buồng trong hú hí, cứ âm âm, huỳnh huych từ đêm qua đến giờ, bác có ngủ được đâu, nhìn đi, mắt bác đang đỏ ngầu lên đây này...

- Dạ, tưởng gì, vợ chồng xa nhau lâu thì đương nhiên lúc về phải gần gũi để bù đắp rồi. Bọn con sẽ chờ được ạ.

- Có chắc không đấy?

- Dạ, ý bác là sao ạ?

- Ý tôi là liệu có chắc các chú có đủ kiên nhẫn đợi được cho tới khi hai vợ chồng thẳng Minh xong việc không?

- Dạ được chứ, chắc lúc nữa là xong thôi ạ.

- Ủ, tùy các chú.

Ba anh em ngồi trong nhà uống nước và ngóng vào trong buồng chán chê mê mỏi nhưng vẫn chưa thấy một chút tín hiệu nào chứng tỏ Khổng Minh đã xong việc, ngược lại, tiếng âm âm, uỳnh uỳnh và gào thét bên trong buồng càng ngày càng to hơn, nhanh hơn, mạnh hơn, xa hơn. Nản quá, cả 3 lượn lờ ra sân ngắm cảnh. Thời gian vẫn trôi, mặt trời nghiêng dần xuống núi. Ánh hồng nhạt của nắng chiều càng làm khung cảnh thêm đìu hiu và buồn thiu như tâm trạng của 3 anh em. Lúc này, mẹ của Khổng Minh mới lại gần thủ thi:

- Các chú về đi kéo trời tối. Không đợi được đâu, tôi là mẹ nó, tôi biết.

- Dạ, thế theo cụ thì khi nào Khổng Minh tiên sinh xong việc ạ?

- Như mọi lần là phải 2 ngày, còn lần này không biết, nhưng chắc cũng không thể sớm hơn đâu. Trong hai ngày đó chúng nó không thò mặt ra ngoài, đói thì gọi cơm tôi mang vào, ăn xong lại chiến đấu tiếp.

- Dạ, thôi, bọn con về đây ạ. Chào bác.

Lần thứ 2 lại phải ra về tay trắng, 3 anh em cũng bắt đầu nản. Nhưng vẫn tự động viên mình, thôi thì quá tam ba bận mà lặn độn cũng chỉ ba năm, cố lần nữa xem sao. Để cho chắc ăn, Lưu Bị đợi hẳn một tuần sau mới quay lại. Lần này thì vừa đến sân đã nghe tiếng Khổng Minh ê a đọc sách trong nhà, khỏi phải nói, Lưu Bị và các anh em phấn khởi vô cùng. Thấy khách đến, Khổng Minh tươi cười bước ra thi lễ:

- Ba vị đây chắc là Lưu Bị, Quan Vũ và Trương Phi? Hai lần trước thật thất lễ khi không đón tiếp được, xin lượng thứ, lượng thứ.

- Dạ, xin tiên sinh đừng khách sáo, đều là việc trọng đại không thể đừng được, sao nỡ trách tiên sinh. Xin hỏi hôm nay sinh lực của tiên sinh đã bình phục hoàn toàn chưa ạ?

- À, nửa tiếng sau là bình phục ngay rồi, sao phải đến hôm nay. Mời ba vị xơi nước.

- Đa tạ tiên sinh. Vừa rồi, thấy tiên sinh đang đọc sách, xin hỏi là sách quý gì mà khiến tiên sinh đây hứng thú đến vậy?

- À, ta đang nghiên cứu quyển "Tếu Ngạo Giang Mai".

- Trời đất ơi, chẳng lẽ phu nhân nhà mình lại mang cái thứ bệnh quái ác đó từ Hàn Quốc về đây truyền thụ lại cho tiên sinh ư?

- Người đang nói bậy bạ CLGT? Đây là tiểu thuyết tâm lý xã hội hành động, không phải sách chữa bệnh.

- À, vậy thì may quá. Mà lần trước, nghe bác gái nói là bà ngoại của vợ tiên sinh ốm nặng lắm, không biết hôm nay bà đã chết chưa?

- Ổn giờ, chết rồi. Nhẹ cả người, ốm đau mãi đi đi lại lại mệt lắm.

- Dạ, chúc mừng tiên sinh. Còn lý do vì sao tại hạ đến đây thì chắc tiên sinh cũng đã nắm được rồi phải không ạ?

- Ta biết, biết chứ! Thấy người ba lần bốn lượt đến đây mời chào, ta rất cảm kích lòng thành của người. Hơn nữa, thân ta hiện đang là kẻ thất nghiệp, lâu nay chỉ sống bằng tiền vợ gửi từ Hàn Quốc về, giờ có người mời mình đi làm, ngu gì mà từ chối. Ta chỉ có một yêu cầu nhỏ thôi, không biết người có thuận không?

- Dạ, xin tiên sinh cứ chỉ bảo ạ.

- Người xem trên phim chắc cũng thấy, Khổng Minh thường ngồi trên xe lăn giống cái xích lô ấy. Nó là Khổng Minh trên tivi mà còn thế, huống chi ta là Khổng Minh thật chẳng lẽ lại không có được cái xe như thế sao?

- Tức là tiên sinh muốn ngồi xe lăn?

- Ừ, đúng vậy, đó là điều ta mơ ước.

- Dạ, thế thì đơn giản thôi, Lưu Bị sẽ cho chuẩn bị ngay ạ.

Trương Phi thấy thế liền kéo Lưu Bị lại và thì thầm:

- Cái xe đó đắt tiền lắm đại ca, mình không mua được đâu.

- Yên tâm đi, gần bãi rác khu mình có mấy cái xe đẩy rác ấy, ban đêm ta sẽ ra lấy trộm một cái, về cắt cái mặt đằng trước đi, lót thêm miếng đệm vào, nhìn y hệt cái xe lăn của Khổng Minh trên tivi luôn.

Sau khi bàn bạc và thống nhất xong mọi điều khoản, ai nấy đều phấn khởi vì công việc thuận buồm xuôi gió. Trong không khí vui vẻ, Trương Phi đứng lên đề xuất ý kiến:

- Thừa tiên sinh, thưa các anh, chả mấy khi anh em có dịp tụ tập đông đủ vui vẻ thế này, hay chúng ta làm mâm cỗ, mua ít rượu về, vừa nhậu vừa hàn huyên, bàn công chuyện, mọi người thấy sao?

Lưu Bị nghe vậy thì hưởng ứng nhiệt tình:

- Hay, hay lắm, thật đúng ý ta. Thế còn tiên sinh, ý tiên sinh thế nào?

- Ta thì cũng không vấn đề gì, chỉ có điều là nhà ta hết gạo mất rồi, cũng chẳng có thịt thà gì sắp cỗ mời các anh em nhấm rượu cả.

- Có mấy con gà đang loăng quăng ngoài vườn kia thôi tiên sinh - Trương Phi nói rồi chỉ tay ra vườn.

- Mấy con đó trông vậy thôi nhưng bị lở mồm long móng hết rồi, đang có dịch đấy. Không nên ăn. Khổng Minh có ý kiến thế này, giờ mọi người cũng đều đói bụng hết rồi, sắp cỗ làm chi cho mất thì giờ, ta cứ kéo nhau ra quán thịt chó đầu làng kia ăn nhậu, ăn xong, nếu các vị trả tiền cho Khổng Minh được thì tốt, còn không thì cứ Lệ Quyên, của ai nấy trả.

- Được, thống nhất là Lệ Quyên. Ta đi thôi.

Vậy là 3 anh em Lưu Quan Trương cùng Khổng Minh tiên sinh lục đục kéo nhau ra quán. Nhưng vừa bước ra đến cửa thì gặp ngay vợ của Khổng Minh vừa đi đâu về. Thấy Khổng Minh đang định ra ngoài, mẹ hỏi gần giọng:

- Ông định đi đâu đấy? Xin phép tôi chưa?

- À, anh ra ngoài uống nước với mấy anh bạn tí mà, lát anh về ngay, nhé?

- Không nhiều lời, vào trong buồng tôi bảo.

Nói xong, mẹ vợ đi thẳng vào buồng để lại Khổng Minh với bộ mặt tái xanh, ngơ ngác. Khổng Minh lại gần 3 anh em rồi thì thầm:

- Đợi mình lát nhé, vào phục vụ nó tí, chắc là nó sẽ cho đi thôi.

Nói rồi Khổng Minh cũng vội vã chui vào buồng. Và lại là những tiếng uỳnh ạch, ầm ầm, ư ử như lần trước vang lên mỗi lúc một dữ dội. 3 anh em nhìn nhau lắc đầu:

- Mình về thôi đại ca, mấy hôm nữa quay lại vậy.

Sau khi nghỉ hết phép, vợ Khổng Minh trở lại Hàn Quốc, từ đó Khổng Minh đã có thể chuyên tâm cùng anh em Lưu Quan Trương ra sức diệt giặc sịp vàng, liên tiếp dành những thắng lợi vang dội. Dầu vậy, cứ mỗi khi nghe tin vợ sắp từ Hàn Quốc về thì Khổng Minh cũng lập tức xin Lưu Bị cho nghỉ phép, thường là xin nghỉ một tuần, nhiều thì hai tuần. Sau mỗi lần như thế, Khổng Minh phờ phạc và uể oải và xuống sức đi trông thấy. Đó có lẽ cũng là một trong những nguyên nhân chính khiến sau này, Lưu Bị liên tiếp thua trận và thất bại trong việc xưng bá thiên hạ.

~~~~~***~~~~~

NGU

Ngu

Đám cưới xong, anh con trai chuyển ra nhà riêng để sống cùng vợ. Sau ngày đầu tiên, anh ấy nhận tin về cho bố:

"Bố ơi! Có vợ thật tuyệt vời! Chúng con suốt ngày quẩn lấy nhau không rời. Cô ấy ngoan ngoãn và dịu dàng như một con mèo, khiến con ngỡ mình như một con mãnh hổ đang dang vòng tay ra che chở. Những lúc nghỉ giải lao giữa hiệp, con và vợ lại mở cửa sổ phòng ngủ ra ngắm đất trời bao la, ngắm những chú bướm đùa giỡn cùng những cánh hoa! Thích lắm bố ạ!".

Bố nhả lại: "Ồ! Mừng cho con!"

Hai hôm sau, anh ấy lại nhắn cho bố: "Bố ơi! Con thấy hơi mệt! Tại mấy hôm nay hoạt động quá sức mà lại toàn phải ăn mì tôm. Vợ hỏi con: "ăn mì tôm có nóng ruột không?", con đành phải trả lời: "Không! Chỉ cần được ở bên vợ thì ăn gì cũng ngon".

Bố nhả lại: "Ồ! Mừng cho con!"

Vài hôm sau, anh ấy lại nhắn cho bố: "Con ăn mì tôm cả tuần rồi bố ơi! Từ hôm cưới đến nay chưa được miếng cơm nào vào mồm. Vợ con nó hiện nguyên hình rồi! Nó bảo nó không biết nấu cơm, ai thích ăn thì đi mà nấu. Giờ những lúc nghỉ giải lao giữa hiệp, con cũng không được ngồi trên giường ngắm bướm, ngắm hoa nữa mà phải đi lau nhà, giặt quần áo, cọ bồn cầu. Nó còn vào danh bạ điện thoại của con, thấy số nào của mấy em trẻ trẻ là nó xóa hết. Nó bảo tà xóa nhầm còn hơn bỏ sót, có vợ rồi, đừng hòng mà đú đờn. Thẻ ngân hàng của con nó cũng cầm. Giờ muốn ăn gì, mua gì thì phải xin ý kiến nó, nó nghe thấy hợp lí thì mới cho tiền. Con giờ như thằng ô-sin rồi! Khổ quá bố ơi!".

Bố nhả lại: "Ồ! Mừng cho con!"

Anh ấy lập tức trách móc: "Bố vô tâm lắm! Con trai bố khổ sở mà bố không động viên được một câu!".

Bố cũng không kém phần gay gắt: "Động viên à? Thế bao nhiêu năm nay, tao cũng làm ô-sin cho mẹ mà, cũng khổ như mà, mà đã động viên

tao được câu nào chưa? Bố mừng cho mày vì cuối cùng cũng đã nhận ra được cái điều mà lẽ ra mày phải nhận ra từ lâu rồi! Mày có một tấm gương lù lù trước mặt là bố mày đây, sao mày không soi vào, sao mày không rút được kinh nghiệm? Đời mày rồi cũng khổ như đời bố mày thôi! Ngu! Ngu thì chết con ạ!

~~~~~***~~~~~

TRẺ CON THÍCH TÒ MÒ

Trẻ con thích tò mò

Thằng nhóc nhà tôi có cái tật rất hay hỏi. Cái gì nó cũng hỏi, hỏi suốt ngày, hỏi đến kiệt cùng. Lắm khi nó hỏi nhiều, tôi mệt quá, bực quá, nên trả lời liều cho xong. Ví như trưa nay, cả nhà đang ăn cơm, nó hỏi:

- Bố ơi, người ta ăn cơm, rồi ỉa ra cứt. Thế sao người ta không ăn cứt luôn cho nhanh hả bố?

- Cứt để dành cho chó con ạ! Mình là người, chả lẽ lại đi tranh đồ ăn của chó?

Lát sau, nó lại hỏi:

- Mẹ đẻ con ra từ đâu hả bố?

- Từ nách!

- Nách bé tí tẹo, sao con chui ra được?

- Có nhiều cái bình thường rất bé, nhưng lúc cần, nó lại rất to con ạ!

- Nhưng nách mẹ toàn lông, làm sao con chui ra được?!

- Lông nhiều hay ít không ảnh hưởng đến chuyện chui ra chui vào nhé!

- Con nằm trong bụng mẹ, sao không chui ra từ chỗ nào đó gần bụng như rốn hoặc bẹn cho nhanh mà lại phải mất công bò ngược lên tận trên nách để chui hả bố?

- Cái này sao con lại hỏi bố? Bố có chui đâu, con mới là người chui mà!

- Vậy con chui vào bụng mẹ bằng cách nào? Sao con không ở ngoài luôn mà phải chui vào rồi sau đó lại mất công chui ra?

- Cái chuyện chui vào chui ra này thì nó khó nói lắm con! Dù biết là mất công, mất sức, mệt người, nhưng vì thích nên cứ làm thôi.

- Nhưng bố có liên quan gì đến việc con chui vào trong bụng mẹ không?

- Có chứ con! Nếu không liên quan thì việc gì bố phải cưới mẹ con?!

- Liên quan thế nào ạ?

- Giải thích sao cho con hiểu nhỉ?! Bụng mẹ con giống như một mảnh đất, còn bố sẽ phun hạt giống vào. Hạt giống đó gặp đất sẽ nảy nở, phát triển thành con! Hiểu chưa?

- Bố phun bằng cái gì?

- Bằng một loại vòi chuyên dụng con ạ!

- Giống cái vòi này hả bố? - Nó vừa nói vừa tụt quần, moi chim nó ra vậy vậy.

- Ủ! Đúng!

- À, vậy đêm qua, bố mẹ đợi con ngủ say rồi rủ nhau dậy phun hạt giống đúng không?

- Hả? Thì ra lúc đó con không ngủ sao? Lần sau, nếu có tỉnh giấc thì phải gọi bố mẹ, không được giả vờ ngủ, như thế là xấu, nghe chưa?

- Con có gọi mà, thậm chí, con gào lên nữa ấy! Nhưng vì mẹ còn gào to hơn con, nên bố không nghe thấy!

~~~~~***~~~~~

Table of Contents

[Mục lục](#)

[King Kong](#)

[Tâm Sự Thanh Niên Đa Cấp](#)

[Huyết Thư Từ Quất Lâm](#)

[Chuyện Nhà Cự Tứ](#)

[Tết Của Gái Có Chồng](#)

[Bộ Phim Hót Nhất](#)

[Làm Cha Khó Lắm](#)

[Người Nổi Tiếng](#)

[Cho Người Yêu Hoa Sữa](#)

[Lòng Dũng Cảm](#)

[Tam Quốc Diễn Hề](#)

[Xét Tuyển Đại Học](#)

[Vợ Và Xe Máy](#)

[Ước Mơ Trong Đời](#)

[Những Người Cùng Khổ](#)

[Hên Xui](#)

[Hịch Phây-Búc](#)

[Cô Dâu 80 Tuổi](#)

[Thật Và Giả](#)

[Ngôi Nhà Ma Ám](#)

[Tổng Hợp Phần I](#)

[Tổng Hợp Phần II](#)

[Lưu Bị 3 Lần Mời Khổng Minh](#)

[Cô Gái Bán Dâm](#)

[Ông Đồ Giả](#)

[Đôi Mắt Người Xưa](#)

[Chuyện Lì Xì](#)

[Ngày Không Phây](#)

[Chuyện Nhà Ruồi](#)

[Lời Mẹ Dạy](#)

[Hội Trường Hội Phụ Nữ](#)

[Tổng Hợp Phần Iii](#)

[Tổng Hợp Phần Iv](#)

[Tổng Hợp Phần V](#)

[Tổng Hợp Phần Vi](#)

[Tổng Hợp Phần Vii](#)

[Tổng Hợp Phần Viii](#)

[Tổng Hợp Phần Ix](#)

[Tổng Hợp Phần X](#)

[Tổng Hợp Phần Xi](#)

[Tổng Hợp Phần Xii](#)

[Tổng Hợp Phần Xiii](#)

[Tổng Hợp Phần Xiv](#)

[Tổng Hợp Phần Xv](#)

[Tổng Hợp Phần Xvi](#)

[Tổng Hợp Phần Xvii](#)

[Tổng Hợp Phần Xviii](#)

[Tổng Hợp Phần Xix](#)

[Tổng Hợp Phần Xx](#)

[Tổng Hợp Phần Xxi](#)